

TAMI HOAG

EDITURA
MIRON

PACATELE NOPTII

TAMI HOAG

TUTUROR NE ESTE TEAMĂ DE CEVA...

Din când în când apare câte un roman de acțiune care are tendința de a largi granițele genului, prezentându-le astfel cititorilor lucruri neobișnuite.

Există temeri pe care fiecare dintre noi le ascundem adânc în sinea noastră, acolo unde nimic din lumea exterioară nu ar trebui să pătrundă. În timpul nopții – în orice noapte – aceste temeri, spaima și emoții ne pot împinge să comitem păcate mari, uneori de moarte.

Romanele lui Tami Hoag au apărut în mod regulat pe listele de bestseller-uri încă de la publicarea primei ei cărți din anul 1988. *VINOVAI CA PĂCATUL*, *NEÎNĂMÂNIA* și *CA FIRUL DE PĂR NEGRU* au fost toate prezentate la Literary Guild și Doubleday Book Club, având un succes deosebit la cititori.

Lei: 16000

NIGHT SINS

by Tami Hoag

© copyright for romanian language
by MIRON

**Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.**

**Nici o parte a acestei cărți nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
și prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare și redare a informației,
fără permisiunea scrisă a Editorului.**

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns, framing the central text.

TAMI HOAG

Păcatele nopții

Joana
2010

Traducere de Lucia Ion

Ediția MIRON

București

PROLOG

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL

27 august 1968

Au găsit cadavrul astăzi. Nici pe departe atît de curînd după cum ne așteptam noi. E limpede că le-am acordat prea multă încredere: Polițiștii nu sînt atît de deștepți ca noi. Nimeni nu este.

Noi am rămas pe trotuar și ne-am uitat. Ce scenă jalnică. Oameni în toată firea, cu lacrimile șiroindu-le pe obraz, smulgînd și aruncînd ierburile înalte. S-au învîrtit la nesfîrșit prin acel colț al parcului, călcînd pe iarbă și rupînd ramurile arbuștilor. L-au invocat pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu le-a răspuns. Nu s-a întîmplat nimic. Nici un fulger n-a apărut pe cer. Nimeni nu a aflat cine sau de ce a făcut-o. Ricky Meyers a rămas în continuare mort, cu brațele desfăcute în lături și cu vîrfurile tenișilor întoarse în sus.

Noi am rămas în continuare pe trotuar, cînd a sosit ambulanța cu girofarul în funcțiune, cînd au venit și mai multe mașini ale poliției, precum și mașinile oamenilor din împrejurimile orașului. Stăteam în mijlocul mulțimii, dar nimeni nu ne vedea, nimeni nu se uita la noi. Ei considerau că nu sîntem demni de a fi luați în seamă, că eram lipsiți de importanță.

Dar noi de fapt sîntem deasupra lor, dincolo de ei și invizibili. Ei sînt orbi, proști și încrezători. Nu se vor gîndi niciodată să se uite la noi.

Noi avem doisprezece ani.

CAPITOLUL 1

*12 ianuarie 1994. ZIUA I
ora 17:26 – 5°C*

Josh Kirkwood și cei doi prieteni ai săi ieșiră valvîrtej de la vestiare năpustindu-se afară, în după-amiaza geroasă și înnorată, țipînd și strigînd cît îi ținea gura. Aburii respirației lor se observau cu ușurință în frigul de afară. Coborîră, sărind cîte două trepte odată, ca niște iezi zburdalnici și aterizară în zăpada pînă la brîu de la poalele colinei. Aruncară mai întîi crosele de hochei, apoi gențile, după care cei Trei Amigos rîzînd și țipînd își dădură drumul la vale arătînd ca niște mingi multicolore în jachetele lor de schi și cu jambiere în culori țipătoare.

Cei Trei Amigos. Așa le spunea tatăl lui Brian. Familia lui Brian se mutase în Deer Lake, Minnesota, venind de la Denver, Colorado, iar tatăl lui era încă un admirator înfocat al formației „Broncos”. Spunea că „Broncos” avusese pe vremuri niște jucători de excepție la bătaie, numiți cei Trei Amigos. Josh era un admirator al formației „Vikings”. Din punctul lui de vedere toate celelalte echipe nu făceau doi bani, poate cu excepția formației „Raiders” „pen'că echipamentul lor e bestial” „Broncos” nu-i plăcea, dar îi plăcea porecla.

– Cei Trei Amigos.

– Noi sîntem cei Trei Amigos! țipă Matt cînd ajunseră la poalele derdelușului.

Își dădu capul pe spate și urlă ca lupul. Brian și Josh i se alăturară, iar zgomotul fu atît de puternic, încît lui

Josh îi țiuiră urechile.

Brian începu să rîdă în hohote ca un bezmetic. Matt se întinse pe spate în zăpadă și începu să-și miște brațele vrînd să lase urma unui înger pe pămînt, iar mișcările pe care le făcea semănau cu cele ale unui înotător ce se luptă să nu fie dus de curentul apei. Josh se ridică în picioare, scuturîndu-se de zăpadă ca un cățel, în timp ce antrenorul Olsen ieșea de pe patinoar.

Antrenorul era vîrstnic - cel puțin patruzeci și cinci de ani -, puțin corpolent și aproape chel, dar era un antrenor bun. Țipa mult dar și rîdea mult. Le spusese la începutul sezonului de hochei că, dacă va deveni prea tîmpit, ei să-i aducă aminte - nu avea decît opt ani. Echipa îl desemnase pe Josh pentru această sarcină. Era unul dintre cei doi căpitani, o responsabilitate care-i plăcea enorm, chiar dacă nu o spunea în gura mare. Nimănui nu-i plăceau lăudăroșii, spunea mama lui. Dacă îți îndeplineai bine sarcinile, atunci nu exista nici un motiv ca să te lauzi. Întotdeauna lucrurile bine făcute se văd de la sine.

Antrenorul Olsen porni să coboare scările, trăgîndu-și în jos urechile căciulii. Avea nasul roșu de frig. Respirația caldă îi ieșea din gură ca fumul pe coș.

- Băieți, vine cineva să vă ia acasă?

Toți răspunseră odată, dorind să-i atragă fiecare atenția antrenorului, țipînd și prostindu-se. El rîse și-și ridică mîinile în semn de capitulare.

- Bine, bine! Patinoarul e deschis, dacă vă e frig. Ollie e înăuntru, dacă aveți nevoie de telefon.

Apoi antrenorul sări în mașina prietenei lui, așa cum făcea în fiecare miercuri, plecînd să ia masa la *Grandma's Attic*, un local din centrul orașului.

Miercurea era ziua în care se servea faimoasa plăcintă cu carne în acest local. Numai atît se servea astăzi, așa scria pe meniu. Josh își închipuia că antrenorul Olsen putea mînca foarte mult.

În parcare circulară din fața arenei Gordie Knutson Memorial se adunaseră o grămadă de mașini, camio-

nete și microbuze ce făceau un zgomot de nedescris cu motoarele ambalate și portierele trântite.

Copii din diferite echipe sportive ce se antrenau în imensa sală de sport ieșeau puhoi, băgându-și crosele și gențile cu echipament sportiv în porthagajele mașinilor, trântind cu zgomot capotele și vorbind în mare viteză cu părinții lor despre noutățile învățate astăzi la antrenament.

Mama lui Matt sosi în noua lor camionetă marca *Transport*, o chestie lungă și îngustă ce-i amintea lui Josh de un vehicul aerospațial din *Star Trek*. Matt își înșfăcă geanta și fugi vizavi pe trotuar luându-și rămas bun. Mama lui, cu o căciuliță roșie, tricotată, lăsă jos geamul mașinii.

– Josh, Brian, după voi vine cineva?

– La mine vine mama, răspunse Josh, avînd brusc un sentiment de nerăbdare s-o vadă mai repede apărînd.

Ea urmă să-l ia pe drum, întorcîndu-se de la spital și apoi să se oprească la localul *Leaning Tower of Pizza* ca să mănînce, în timp ce ea va dori să afle totul în legătură cu antrenamentul lui. Va dori cu adevărat să afle. Nu ca tata. În ultima vreme tata doar se prefăcea că ascultă. Uneori chiar se răstia la Josh să tacă. Mai tîrziu întotdeauna își cerea scuze, dar asta nu-l ajuta cu nimic pe Josh ca să se simtă mai bine.

– După mine vine sora mea, strigă Brian. Sora mea Beth, cap sec, adăugă el în șoaptă în timp ce doamna Connor porni mașina îndepărtîndu-se.

– Tu ești cap sec, îl tachină Josh, împingîndu-l. Brian se dădu înapoi, rîzînd și arătîndu-și cei trei dinți lipsă.

– Cap sec!

– Cap pătrat!

– Știrbule!

Brian luă un bulgăre de zăpadă aruncîndu-i-l lui Josh în față, apoi se întoarse și o rupse la fugă pe trotuarul acoperit cu zăpadă, urcă scările în viteză și dispăru după clădirea de cărămidă. Josh scoase un strigăt de război și

fugi după el. Imediat fură atît-de prinși în acest joc de atac, încît restul lumii încetă să mai existe pentru ei. Un băiat îl urmărea pe celălalt pentru a-i arunca un bulgăre de zăpadă în față, în spate sau pe sub gulerul canadienei. După atacul încununat de succes, rolurile se inversau, iar vînătorul devenea vînatul. Dacă vînătorul nu-l putea găsi pînă cînd numărai pînă la o sută, cel vînat obținea un punct.

Josh se pricepea să se ascundă. Era mărunțel pentru vîrsta lui și foarte isteț, o combinație ce-l ajuta foarte mult în meciuri pe post de atacant. Îl lovi pe Brian cu un bulgăre de zăpadă în cap, se răsuci iute și fugi. Înainte ca Brian să apuce să-și scuture zăpada de pe haină, Josh se ascunsese în siguranță, în spatele unui utilaj pentru aer condiționat aproape lipit de clădire. Cilindrii erau acoperiți cu o pînză groasă iarna, adăpostindu-i de vînt. Se aflau așezați în partea laterală a clădirii unde nu prea ajungea lumina de pe stradă. Josh se uită cum Brian ocolește precaut un stîlp avînd în mînă un bulgăre de zăpadă, dînd să facă un pas către o umbră, apoi retrăgîndu-se. Josh zîmbi. Își găsise cel mai bun ascunziș. Își atinse cu vîrfurile limbii arătătorul și desenă un punct în aer.

Brian se îndreptă către unul dintre tufișurile înalte ce creșteau pe marginea locului de parcare, separînd patinoarul de terenurile sportive. Cu limba scoasă în colțul gurii, se furișa încet către tufișuri. Spera ca Josh să nu fi depășit gardul viu. Terenurile sportive erau cel mai îngrozitor loc din lume, în această perioadă a anului cînd toate clădirile se înălțau întunecate și pustii, iar vîntul urla printre ele.

Se auzi un claxon și Brian se întoarse, cu inima bălătînd să-i spargă pieptul. Gemu dezamăgit văzînd automobilul mic al surorii lui apărînd la curbă.

– Hai, Brian, grăbește-te! Am repetiție în seara asta!

– Dar...

– Nici un „dar”, găgăuță! se răsti Beth Hiatt.

Vîntul îi împinse o șuviță de păr blond pe față, iar ea

o îndepărtă cu o mână goală și înghețată de frig.

– Mișcă-ți mai repede fundul în mașină!

Brian oftă adânc, lăsă bulgărele jos, apoi merse repede să-și ia geanta și crosa. Beth, ticăloasa, porni motorul, băgă în viteză, pornind pe alee de parcă ar fi avut de gând să-l lase de căruță. Mai făcuse o dată asta și amîndoi primiseră un perdaf pe cinste, dar Brian o pățise cel mai rău pentru că Beth îl învinuise că totul se întîmplase din cauza lui și-l chinuise vreme de patru zile cu amenințări. Lăsînd baltă pe loc joaca și prietenul, înșfăcă jeanta și alergă după mașină, plănuiind în gând o mie de feluri în care să se răzbune pe sora lui că era așa de afurisită.

În spatele utilajului de aer condiționat, Josh auzi glasul lui Beth Hiatt. Auzi portiera trîntită și zgomotul mașinii ce se îndepărta. Păcat că nu apucaseră să termine jocul.

Se strecură afară din ascunziș și ocoli clădirea, ajungînd din nou în față. Parcarea era goală cu excepția camionetei vechi a lui Ollie. Următorul antrenament începea abia peste o oră. Aleea era și ea pustie.

Tasată de nenumărate roți și cauciucuri, zăpada de pe asfalt strălucea în lumina de pe stradă ca marmura albă. Josh își scoase mînușa de pe mîna stîngă și ridică mîneca hainei pentru a se uita la ceasul pe care i-l trimisese unchiului Tim de Crăciun. Era mare și negru cu o mulțime de butoane pe cadranul luminat, semănînd cu un instrument de precizie pe care îl purtau cei din trupele de comando. Uneori Josh pretindea că e soldat din trupele speciale, aflat în misiune, așteptînd să-l prindă pe cel mai periculos spion din lume. Ora de pe cadranul cu lumină verde era ora 5:45.

Josh se uită în lungul străzii, așteptîndu-se să vadă farurile mașinii în care se afla mama lui la volan. Dar strada era întunecată. Singurele lumini erau cele ce se vedeau de la ferestrele caselor. Înăuntrul acelor case oamenii luau cina, se uita la știri sau vorbeau despre întîmplările de peste zi.

Afară singurul sunet era bîzîitul lămpilor cu halogen și vîntul rece ce scutura copacii uscați și goi în timpul iernii. Cerul era negru.

Era singur.

17:17; – 5°C

Aproape că scăpase. Își pusese haina pe umeri, avea poșeta într-o mîină și cheile de la mașină în cealaltă. Se grăbi pe culoar către ieșirea din partea de vest a spitalului, uitîndu-se drept înainte și spunîndu-și că, dacă nu se va uita în jur, nu va mai fi prinsă; va deveni invizibilă și va scăpa.

„Parcă aș fi Josh. Lui îi place să se joace așa: ce-ar fi dacă ne-am putea face nevăzuți?”

Pe chipul lui Hannah se întipări un zîmbet. Josh și imaginația lui. Aseară îl găsisese în camera lui Lily povestindu-i surorii lui o istorie plină de aventuri cu Zeek the Meek și Super Duper, personaje pe care Hannah le inventase pentru Josh cînd era mic. El respecta tradiția spunînd povestea cu mare entuziasm în timp ce Lily stătea în leagăn sugîndu-și degetul, cu ochi mari de uimire, sorbind fiecare cuvînt rostit de fratele ei.

„Am doi copii grozavi. Asta înseamnă un avantaj dublu. Acum trebuie să mă mulțumesc cu ce am.”

Zîmbetul dispăru, iar Hannah simți cum i se strînge stomacul de încordare. Clipi de cîteva ori și-și dădu seama că rămăsese pe loc la capătul holului cu haina pe umeri. Rand Bekker, administratorul șef, intră pe ușă, aducînd cu el un val de aer rece. Era un bărbat solid cu barba roșie și după ce intră își scoase șapca portocalie, scuturîndu-se ca un animal masiv, de parcă ar fi încercat să scape de frig.

– Bună, doamnă doctor Garrison. Este o noapte pe cinste afară.

– Zău?

Ea zîmbi automat și placid de parcă ar fi vorbit cu un străin. Dar la spitalul din Deer Lake nu existau străini.

Toți se cunoșteau între ei.

– Zău. Arată foarte bine pentru Carnavalul zăpezii.

Rand zîmbi, bucurîndu-se ca un copil de apropierea Crăciunului. Carnavalul zăpezii însemna foarte mult pentru un orașel de mărimea lui Deer Lake, o scuză pentru cei cincisprezece mii de locuitori să scape de monotonia iernilor lungi din Minnesota. Hannah încercă să găsească puțin entuziasm. Știa că Josh abia aștepta Carnavalul zăpezii, mai ales parada tortelor. Dar ei îi venea foarte greu să se mai bucure de ceva în momentul de față.

În majoritatea timpului se simțea obosită, secată de energie și fără chef. Și colac peste pupăză mai avea și un vag sentiment de disperare pentru că nu-și putea permite să lase ca aceste stări să iasă la iveală. Oamenii depindeau de ea, o priveau cu admirație, considerînd-o un model pentru femeile care munciau. Hannah Garrison: medic, soție, mamă, femeia anului; făcea față tuturor acestor responsabilități cu ușurință și îndemînare, arborînd un zîmbet regesc. În ultima vreme însă aceste tilturj o apăsau ca niște greutateți imense din ce în ce mai obositoare.

– Ați avut o zi grea?

– Ce?

Întoarse brusc capul către Rand.

– Iartă-mă, Rand. Da, a fost una dintre acele zile.

– Atunci ar fi bine să vă dau voie să plecați. Eu, unul, am o întâlnire de amor cu un boiler.

Hannah murmură cîteva cuvinte de rămas bun în timp ce Rand dispărea pe o ușă prin care avea acces doar personalul administrativ, lăsînd-o singură pe hol. Glasul ei interior, vocea aceluși mic spiriduș ce-i ținea emoțiile acoperite, scoase un strigăt. „Du-te! Du-te acum! Scapă cît mai poți! Pleacă!”

Trebuia să-l ia pe Josh. Se vor opri să mănînce o pizza, apoi vor merge s-o ia pe Lily. După cină îl va duce pe Josh la ora de religie... Dar trupul ei refuza să-i asculte comanda de a se mișca. Apoi marea șansă de a

scăpa fu pierdută.

– Doctor Garrison la camera de gardă. Doctor Garrison la camera de gardă.

Acel egoism din ea o mai îmboldi o dată spunându-i că încă mai putea pleca. Nu era de gardă în seara asta și nu avea pacienți la reanimare care să necesite prezența ei. Nu era nimeni prin preajmă care s-o vadă că pleacă. Ar fi putut lăsa lucrurile în grija lui Craig Lomax, medicul de serviciu, care credea că a fost trimis pe pământ ca să sară în ajutorul bieților muritori, alinându-i cu înfățișarea lui de manechin.

Hannah nu avea nici o treabă în seara asta. Dar sentimentul de vinovăție prinse rădăcini în mintea ei tocmai datorită acestor gânduri. Făcuse un jurământ. Nu conta că văzuse pînă acum destule gîturi inflamate și trupuri rănite cît să-i ajungă pentru toată ziua. Avea o datorie de îndeplinit – mai mare acum de cînd consiliul de administrație al spitalului o numise director la urgență. Oamenii din Deer Lake depindeau de ea.

Chemarea se auzi din nou. Hannah oftă și simți cum îi dau lacrimile. Era epuizată - fizic și emoțional.

Avea nevoie de această seară liberă, o seară pe care să o petreacă singură, doar cu copiii, mai ales că Paul lucra pînă tîrziu azi și putea scăpa astfel de capriciile și sarcasmul, pe care atunci cînd nu și le manifesta la birou, trebuia să le suporte familia.

O șuviță ondulată de păr blond îi scăpă din coada de cal, căzîndu-i pe obraz parcă fără vlagă. Oftă dînd-o după ureche, în timp ce privea pe geam la parcare întunecată ce părea o pată de cerneală la lumina lămpilor cu halogen.

– Doctor Garrison la camera de gardă. Doctor Garrison la camera de gardă.

Își dădu haina jos de pe umeri și o puse pe braț.

– Doamne, aici erai! strigă Kathleen Casey apărînd de după colț și îndreptîndu-se în viteză către ea, cu halatul descheiat fluturîndu-i în părți. Pantofii sport, cu tălpi de cauciuc groase, aproape că nu făceau nici un

zgomot pe podeaua lucioasă. Asistenta, ce avea înfățișarea unui spiriduș, nu era mai înaltă de un metru și cincizeci, avea un păr roșu ca flacăra și tenacitatea unui bulldog. Uniforma ei consta într-o pereche de mănuși chirurgicale și o insignă pe care scria: *Fără miorlăieli*.

O lovi pe Hannah pe umeri cu puterea unui plug tras de un tractor.

Hannah încercă să-i zîmbească.

– Îmi pare rău. Poate că Dumnezeu este femeie, dar cu siguranță că Aia nu sînt eu.

Kathelen pufni scurt pe nări, după care o luă de braț pe Hannah.

– Te descurci tu.

– Nu se poate ocupa Craig?

– Poate, dar aș prefera să avem mai multe șanse de partea noastră.

– Nu sînt de gardă în seara asta. Trebuie să-l iau pe Josh de la hochei. Cheamă-l pe doctorul Baskir.

– L-am sunat. E în pat cu prietenul tău și al meu din *Jurassic Park* care se numește gripă tracheasaurus phlegmus. E un virus dat dracului. Jumătate din personal s-a îmbolnăvit, ceea ce înseamnă că eu, Kathleen Casey, regina camerei de gardă, s-ar putea să te oblig să-ți faci datoria împotriva voinței tale. Îți promit însă că nu durează mult.

– Frumoase cuvinte, murmură Hannah.

Kathleen nu-i mai dădu atenție și dădu să se întorcă, de parcă ar fi avut intenția s-o tragă pe Hannah cu forța după ea. Picioarele lui Hannah se mișcă singure în timp ce în depărtare se auzea sirena unei ambulanțe.

– Ce s-a întîmplat? Întrebă ea resemnată.

– Un accident de mașină. Un puști a alunecat cu mașina pe o bucată de gheață pe șoseaua Old Cedar și a intrat într-un autombil plin de bunicuțe.

Pe măsură ce mergeau, ritmul pașilor devenea din ce în ce mai alert, iar tocurele joase al cizmelor de piele ale lui Hannah țcăneau din ce în ce mai repede.

Oboseala și emoțiile alunecară în spatele sentimentului datoriei și, așa după cum spunea Paul, nu mai rămase nimic la suprafață decît doctorul. În interiorul ei simți cum organismul reacționează adunîndu-și energia, limpezindu-i mintea și pompîndu-i prin sînge un val de adrenalină.

– Care-i starea lor? întrebă Hannah, iar glasul ei deveni mai aspru, căpătînd o nouă calitate.

– Au trimis două dintre ele la spitalul Hennepin, care se aflau într-o stare critică. Nouă ne vin restul. Două bunicuțe cu cucuie și vînătăi și puștiul de la colegiu. Se pare că și el e destul de grav.

– N-avea centura de siguranță?

– De ce să se mai deranjeze să și-o pună cînd consideră că a trăit suficient cît să priceapă sensul mortalității? spuse Kathleen în timp ce ajunseră în zona ce servea drept birou pentru asistente, dar și pentru internări.

Hannah se aplecă peste birou.

– Carol? Poți, te rog, să suni la patinoar și să-i lași vorbă lui Josh că s-ar putea să întîrzii puțin? Poate că se mai antrenează puțin între timp.

– Sigur că da, doamnă doctor.

Doctorul Lomax Craig își făcu intrarea într-un halat verde imaculat, arătînd ca un actor din serialele cu medici.

– Iisuse, murmură Kathleen, ăsta iar s-a uitat la *Medical Center* și în reluare. S-a pieptănat ca Chad Everett.

Pe frunte îi atîrnau neglijent cîteva bucle de păr negru la care cu siguranță trebuie să fi muncit cel puțin un sfert de ceas în fața oglinzii. Lomax avea treizeci și doi de ani, era îndrăgostit nebunește pe propria-i persoană și plin de încredere în propriile-i talente. Venise la Deer Lake în aprilie, fiind respins din spitalele mai importante din Minneapolis și St. Paul – un adevăr dur, dar care nu reușise să-i știrbească orgoliul.

Deer Lake era destul de departe, așa că nimeni nu-și

putuse permite să aibă pretenții. Majoritatea doctorilor preferau salariile din zona metropolei decît să vină și să se mulțumească cu tratarea unor oameni dintr-un mic orașel rural.

Lomax își întipărise pe chip o expresie gravă care dispăru pentru o clipă atunci cînd dădu cu ochii de Hannah.

- Credeam că ai plecat acasă, spuse el grosolan.
- Kathleen m-a prins la vreme.
- Exact la timp, adăugă asistenta.

Lomax abia se abținu să n-o pună la punct.

– Las-o baltă, Craig, se răsti Hannah, lăsîndu-și geanta pe o canapea din sala de așteptare și înaintînd către intrare cînd văzu că se deschid ușile de la camera de gardă.

O targă pe roțile fu împinsă înăuntru de către un asistent în timp ce cel de-al doilea stătea aplecat deasupra pacientului vorbindu-i pe un ton calm, de alinare.

– Nu te lăsa, Mike. Doctorii or să te rezolve cît ai bate din palme.

Tinărul aflat pe targă gemu și încercă să se ridice în capul oaselor, dar atelele din jurul gîtului și ale pieptului îl ținură pe loc. Chipul îi era încordat și palid de durere, avînd aproape aceeași culoare cu a atelei ce-i imobiliza gîtul.

Dintr-o rană de pe frunte îi curgea sînge.

– Ce avem aici, Arlis? întrebă Hannah, suflecîndu-și mînecele puloverului.

– Mike Chamberlain, nouăsprezece ani, se află puțin în stare de șoc, spuse asistenta. Pulsul o sută douăzeci. Tenisunea nouă cu șase. Are un cucui și cîteva oase rupte.

– E lucid?

Lomax îi tăie calea către targă cu o mișcare fluidă și neașteptată.

– Mă ocup eu, doamnă doctor Garrison. Dumneata ți-ai terminat tura. Mavis.

Îi făcu semn lui Mavis Sandstrom. Asistenta schimbă

o privire cu Kathleen, avînd pe chip întipărită a expresie, la fel de placidă ca a unui afiș de perete.

Hannah își mușcă buzele și făcu un pas înapoi. N-avea rost să se certe cu Lomax în fața personalului și a pacientului. Consiliul de administrație era foarte sever și strict în această privință. Ea oricum nu dorea să se afle aici.

Lomax n-avea decît să ia pacientul care-i va lua cel mai mult timp.

– Mergem la sala numărul trei, băieți, ordonă Lomax și porni cu ei pe culoar în timp ce în parcare intra o altă ambulanță. Să începem cu o doză intravenoasă de glucoză...

– Domnul doctor Craig Egocentricul lovește din nou, bombăni Kathleen. Încă n-a înțeles, mi se pare, că tu ești șefa lui acum.

– Mare scofală, spuse Hannah calmă. Dacă o să-l ignorăm în continuare, poate că atunci va înceta să mai facă atîtea valuri și vom putea trăi cu toții fericiți pînă la adînci bătrînețe.

– Sau poate că, dimpotrivă, o s-o șteargă pe afară și o să-l găsim făcînd pipi în parcare pe roțile mașinilor.

Nu mai avură timp să rîdă. Din cea de-a a doua ambulanță apăru în goană o targă la care era atașat un aparat de reanimare.

– Avem un stop cardiac! Ida Bergen. Șaizeci și nouă de an. O aduceam pentru vîntăi și răni ușoare și cînd am ajuns în parcare, buf! Și-a dus brusc mîinile la piept și gata...

Ultimele cuvintele nu se mai auziră pentru că imediat Hannah, Kathleen și încă o asistentă trecură la acțiune. Camera de gardă se transformă într-un vîrtej de sunet și activitate. Se auziră comenzi și răspunsuri.

Se folosiră imediat pagerele pentru a chema în ajutor personal calificat. Targa fu împinsă pe hol. Aparatele fură puse imediat în funcțiune.

– Începem procedeul standard de reanimare, strigă Hannah. Vreau un tub endotraheal de 6,5. S-o conectăm

la aparat pentru a-i oxigena plămîinii. Avem puls fără CPR¹?

– Nu.

– Cu CPR?

– Da.

– Tensiunea patru cu doi și scade rapid.

– Începem cu o perfuzie. Vreau bretylium și dopamină și o fiolă cu epinefrină.

– La naiba, nu-i găsesc vena! Haide, fetițo, haide, vino la mama Kathleen.

– Allen, verifică dacă se aude ceva la plămîni. Oprește CPR. Angie, pune o bandă. Vine cineva de la secția respiratorie?

– Wayne e pe drum.

Te-am prins!

Kathleen prinse firul de ac, apoi îl asigură cu o bandă de leucoplast, mișcîndu-și mîinile mici cu iuțea și siguranță. O asistentă îi dădu fiola de epinefrină și ea o injectă în furtunaș.

– Frumoasă venă, doctore Garrison.

– Trebuie să defribilăm. Chris, continuă cu aparatul pînă cînd îți spun eu. Allen, încarcă la 320.

Hannah luă electrozii frecîndu-le capetele pentru a împrăștia gelul.

– La o parte toată lumea!

Cu electrozii poziționați pe pipetul gol al femeii auzi:

– Liber!

Apasă butoanele. Trupul femeii se convulsionă.

– Nimic! N-avem puls.

– Liber!

Apasă din nou butoanele. Privi către monitorul unde se vedea o dungă verde continuă ce intersecta ecranul.

– Încă o dată. Liber!

Trupul femeii se convulsionă din nou. Linia continuă

1. Cardio pulmonary resuscitation – plămîn artificial

pocni ca un bici pe ecran, iar monitorul începu să scoată un sunet dezordonat.

În încăpere se auziră urale.

Lucrarea la căpățiul Idei Bergen vreme de patruzeci de minute, smulgînd-o din ghearele morții, doar ca s-o piardă din nou după doar zece minute. Reușiră un adevărat miracol a doua oară, dar nu și a treia.

Hannah îi dădu trista veste soțului Idei. Hainele de lucru ale lui Ed Bergen aveau un miros de lapte amestecat cu cel de fîn proaspăt cosit. Avea același stoicism întipărit pe față pe care ea îl văzuse de multe ori la fermierii nordici, dar ochii erau strălucitori și umezi de îngrijorare și se umplură de lacrimi cînd ea îi spuse că făcuseră tot ce le stătuse în putere, dar nu-i putuseră salva soția.

Rămase alături de el pe parcursul crudelor ritualuri ale morții. Chiar și în acest moment de imensă suferință trebuiau luate niște hotărîri etc., etc. Ea trecu prin această rutină monotonă de parcă ar fi apelat la un pilot automat care făcea treaba în locul ei, simțindu-se amorțită de epuizare și-doborîtă de mîhnire.

Ca medic reușise să înșele de multe ori moartea, dar aceasta nu o lăsa să cîștige de fiecare dată și nu învățase niciodată să piardă cu eleganță într-un asemenea joc. Adrenalina care-i alimentase energia pe parcursul crizei dispăruse.

O prăbușire era iminentă. O altă parte familiară a rutinei pe care ea o ura.

După ce plecă domnul Bergen, Hannah se strecură în biroul ei unde rămase la birou cu luminile stinse și cu capul sprijinit în mîini. De data asta o durea mai tare. Asta poate că pentru prima dată în viața ei se simțea periculos de aproape de această pierdere. Căsnicia ei avea probleme mari.

Căsătoria lui Ed Berger se încheiase. După patruzeci și opt de ani petrecuți împreună fusese de ajuns o mașină care derapase pe un drum înghețat. Oare fuseseră

ani buni pentru ei? Ani de iubire? Oare își va plînge soția sau va continua pur și simplu să-și trăiască viața mai departe?

Se gîndi la Paul, la insatisfacția, nemulțumirea și ostilitatea lui tăcută. După zece ani, căsnicia lor se destrăma ca o cîrpă putrezită, iar ea se simțea incapabilă să pună capăt acestei destrămări. N-avea nici un punct de referință. Nu pierduse niciodată nimic și nu-și dezvoltase abilitatea de a lupta să nu piardă ceva! Simți cum îi dau lacrimile – lacrimi pentru Ed și Ida Bergen și pentru ea însăși. Lacrimi de mîhnire, nedumerire și extenuare. Îi era teamă să le lase să curgă. Trebuia să fie tare. Să găsească o soluție, să înlătore toate necazurile pentru ca toată lumea să fie fericită. Dar în seara asta povara era prea grea pentru umerii ei fragili. Nu se putea împiedica să nu se gîndească la faptul că singura lumină la capătul tunelului erau farurile unui tren mare și negru.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și Kathleen băgă capul înăuntru.

– Știi că mergea regulat la un specialist cardiac de ani de zile la Abbott – Northwestern, spuse ea încet.

Hannah suspină și aprinse lampa de birou.

– Ce face pacientul lui Craig?

Kathleen se așeză pe un scaun vizavi. Își puse picior peste picior și absentă începu să-și frece o pată de cerneală de pe pantalonii scrobiți.

– O să fie bine. Vreo două oase rupte, o ușoară contuzie, și cam atît. A avut noroc. Mașina lui s-a întors în momentul impactului. Cealaltă mașină l-a lovit în partea dreaptă.

– Sărmanul băiat. Se simte îngrozitor în legătură cu accidentul. Spune mereu cum drumul era uscat și apoi brusc a apărut această pată mare de gheață și a pierdut controlul volanului.

– Bănuiesc că așa se întîmplă și în viață uneori, murmură Hannah, luînd în mînă ceasul mic, pătrat de pe biroul ei. Era făcut din lemn de arțar și era moale ca mătasea la pipăit. Un dar aniversar din partea lui Paul în

urmă cu patru ani. Un ceas ca ea să știe întotdeauna cît timp mai este pînă cînd vor putea fi din nou împreună.

– Da, ei bine, și tu ți-ai lovit pata de gheață în seara asta, spuse Kathleen. E vremea să te ridici, să te scuturi și să te duci acasă la spridușii tăi.

Pe Hannah o străbătu un fior de gheață ca lama unui cuțit. Își încleștă degetele pe ceas și-l întoarse cu fața către lumină. 6:50.

– Oh, Doamne, Josh. Am uitat de Josh!

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL

ZIUA 1

Planul a fost perfecționat.

Au fost aleși jucătorii.

Jocul va începe azi.

CAPITOLUL 2

ZIUA 1

18.42; – 5°C

Megan O'Malley nu se așteptase niciodată să-l întâlnească pe șeful poliției în izmene, dar de fapt totul mersese pe dos în ziua aceea. Nu acordase suficient timp pentru mutarea în-noul apartament.

De fapt nu acordase suficient timp pentru nenumăratele încercături pe care le avusese înainte, pe parcurs și după mutare. Îi venea să-și dea palme pentru asta. Ar fi trebuit să-și închipuie că așa va fi.

Bineînțeles că erau lucruri pe care nu le putuse prevedea. N-avea cum să prevadă că tocmai atunci cheia se va rupe în contact la camioneta folosită pentru a se muta, de exemplu. N-avea cum să prevadă că noul ei proprietar va câștiga pe neașteptate o sumă mare de

bani la pariuri și că va pleca din oraș într-o călătorie la Las Vegas. Nu-și putuse închipui că pentru a-și găsi cheile apartamentului va trebui să pornească o adevărată vânătoare pînă în cele mai întunecate și mai ascunse colțuri ale fabricii de brînzeturi din Buckland sau că odată ajunsă în apartament nici una dintre facilitățile ce ar fi trebuit puse în funcțiune cu două zile înainte nu mergeau. N-avea ton la telefon. N-avea curent electric. N-avea gaze.

Toate aceste încurcături și întârzieri se adunară la un loc exact deasupra ochiului drept. Capul începu să-i zvîcnească, durerea amenințînd să se transforme într-o migrenă cumplită. Exact asta-i mai lipsea, să-și înceapă noua activitate cu o durere de cap. Din start asta ar fi calificat-o drept o persoană slabă. Mică și slabă – o imagine pe care se lupta să și-o îmbunătățească chiar și atunci cînd era sănătoasă tun.

În clipa de față era agent de teren al Biroului de Prevenire și Combatere al Crimei din Minnesota, una dintre agențiile cele mai bune din Vestul Mijlociu. În clipa de față era unul dintre cei unsprezece polițiști avînd această funcție din stat. Singura femeie. Prima femeie ce reușise să învingă bariera hormonilor masculini în cadrul acestei secții de poliție. Cineva poate că undeva era mîndru de ea pentru asta, dar Megan se îndoia că sentimentul acesta se extindea și asupra bastionului masculin al forțelor de poliție. Feministele ar fi considerat-o o pionieră în domeniu. Alții însă cu siguranță că vor folosi cuvinte omise din dicționare de dragul de a nu renunța la drepturile de autor.

Megan își zicea pur și simplu polițist. Era sătulă de a mai aduce în discuție și genul. Participase la toate cursurile și trecuse toate examenele teoretice, dar și practice. Știa cum să se comporte în orice situație și să folosească orice armă. Își făcuse ucenicia în patrulare și-și câștigase gradele pe merit. Lucrase și la cartierul general și de două ori fusese sărită de pe listă pentru a primi o misiune în teritoriu. În cele din urmă, însă, iată că

sosise și timpul ei.

Leo Kozlowski, agentul districtual din Deer Lake, murise de un atac de cord la cincizeci și trei de ani.

Cei treizeci de ani în care mîncase gogoși și fumase trabucuri ieftine își spusese în cele din urmă cuvîntul și sărmanul Leo se prăbușise cu capul într-o farfurie plină cu chiftele la cafeneaua *Scandia House*. Cînd vestea decesului său ajunsese la birourile agenției, Megan ținuse un moment de reculegere în memoria lui Leo, după care bătuse la mașină încă o cerere adresată directorului adjuncț prin care solicita acest post vacant.

Cînd se apropiase ziua în care urma să fie luată o hotărîre, iar ea încă nu auzise nimic încurajator în legătură cu cererea pe care o făcuse, își luase inima în dinți și dosarul cu aprecieri, intrînd în biroul agentului special ce se ocupa de districtul St. Paul.

- Bruce DePalma începuse să-i înșire aceleași prostii ca de fiecare dată. Existau motive serioase pentru ca toți agenții din teritoriu să fie bărbați, susținea el.

Șefii secțiilor de poliție și șerifii cu care trebuiau ei să lucreze erau toți bărbați. Detectivii și ofițerij care lucrau efectiv erau la rîndul lor aproape toți bărbați. Nu, asta nu era discriminare, ci o realitate.

- Ei bine, atunci am să-ți spun și eu cum vîd realitatea, Bruce, spusese Megan, trîntindu-și dosarul pe imaculata lui mapă de birou. Am mai multă experiență în domeniul investigațiilor, mai multe cursuri absolvite și mai multe arestări duse la bun sfîrșit decît oricare altă persoană potrivită pentru acest post. Am absolvit cursurile de agenți la Academia FBI și pot împușca un șoa-rece în scufiță de la două sute de metri. Dacă sînt iar sărită de pe listă pentru nici un alt motiv decît faptul că port sutien, ai să mă auzi urlînd tot drumul pînă la redacția revistei *Pioneer Press*.

DePalma se încruntă la ea. El avea o calitate foarte asemănătoare cu cea a fostului președinte Nixon care-l făcea să nu fie deloc iubit de presă. Megan îl vedea cum își derulează în minte scena cu reporterii ce-i puneau

întrebări incomode și neplăcute în timp ce aparatele de fotografiat se concentrau asupra ochilor lui mici cu priviri înșelătoare.

– Așa-i șantaj, spuse el în cele din urmă.

– Iar asta e discriminare sexuală. Vreau acest post pentru că sînt un bun polițist și pentru că-l merit. Dacă mă duc acolo și mă fac de rîs, atunci adu-mă înapoi, dar dă-mi măcar șansa să încerc.

DePalma se lăsase mai jos în scaun, cu degetele împletite și cu umerii osoși ridicați pînă la urechi, o poziție ce amintea de un vultur așezat pe un stei de stîncă.

Urmă o tăcere lungă. Megan, hotărîtă, continua să-i susțină privirea. Ura să recurgă la amenințări, dorea să obțină postul pe merit. Dar știa că ofițerul aflat în fața ei era în mod deosebit speriat de cuvinte ca hărțuire și discriminare sexuală pentru că nu-și revenise încă în urma unor acuzații aduse de cîteva femei angajate în urmă cu cîteva luni în legătură tocmai cu acest subiect. Poate că risca în felul acesta, dar amintirea proaspătă pe care o avea încă în minte s-ar fi putut să-l facă pe DePalma să-i dea atenție.

El se încruntă la ea cu maxilarele tremurînd și cu dinții încleștați.

– Acolo avem o rețea de polițiști buni, toți numai bărbați. Tocmai acea înțelegere deplină care există între ei conduce la succesele obținute în munca de polițist. Cum crezi că ai să te poți infiltra în acea echipă cînd toți ceilalți vor considera că n-ai ce căuta acolo?

– Am să-i fac să înțeleagă că locul meu e acolo.

– Ai să te lovești de un adevărat zid oriunde te-ai întoarce.

– Pentru asta sînt ciocanele pneumatice.

DePalma clătină din cap.

– Meseria asta cere finețe, nu ciocane pneumatice.

– Atunci am să folosesc mănuși de piele.

Sau de lînă, se gîndi ea, în timp ce se chinuia cu radiatorul mașinii. Iritată și înghețată pînă la oase trînti un pumn pe borudul mașinii și fu răsplătită pe dată cu un

nor de praf. *Chevrolet*-ul era o vechitură din garajul secției. Mergea, avea patru cauciucuri bune și echipamentul radio necesar. Atîta tot. În rest nimic. Dar era o mașină, iar ea era agent în teritoriu. Afurisită să fiu dacă se va plînge.

Agent în teritoriu pentru Biroul de Prevenire și Combateră a Crimei. BCA fusese creat printr-o lege de guvern în 1927 ca să asigure în felul acesta servicii de investigație multijurisdicționale, analize de laborator și înregistrări de dosare celorlalte forțe polițienești din teritoriu, un fel de FBI la scară redusă.

Megan era acum reprezentanta biroului pe o zonă ce cuprindea zece districte. Servea acum ca legătură între autoritățile locale și cartierul general. Era și consultant și detectiv și se ocupa și de droguri – era de fiecare dată altceva, un fel de Mărie cu altă pălărie, dar fiind prima femeie pe un asemenea post, trebuia să arate bine cu fiecare pălărie în parte.

Iar faptul că întârziase la întâlnirea cu șeful poliției din orașul ce urma să devină baza ei de operațiuni nu era deloc un început bun.

„Oare ar fi trebuit să-ți fixezi întâlnirea mâine, O'Malley?” bombăni ea în sine ea, coborînd din mașină și luptîndu-se cu un fular cenușiu ce părea să aibă douăzeci de metri.

Fularul era ca un piton ce i se răsucise pe după gît, în jurul brațului și mînerului valizei diplomat. Îl înșfăcă și trase de el, blestemînd în gînd, în timp ce traversa patinoarul în care se transformase parcare din spatele primăriei și sediului central al poliției. Apucînd de capătul fularului îl aruncă peste umăr și-și pierdu în clipa aceea echilibrul. Simți imediat cum îi fug picioarele, încercînd cu mișcări dezordonate să-și recapete echilibrul. Tocurile cizmelor pe care le alesese tocmai pentru că-i dădeau iluzia că e mai înaltă acționară ca niște lame de patine în loc de frînă.

Mai avansă vreo doi metri clătînîndu-se într-un dans nebun către clădire după care căzu ca un sac de cără-

mizi, aterizînd drept în fund și simțînd cum îi clăntăne dinții în gură datorită violenței impactului. Durerea i se ridică brusc pe șira spinării drept în creier răsunînd ca un clopot.

Preț de-o clipă Megan rămase jos, cu ochii strînși, pînă cînd simți cum o pătrunde frigul prin pantalonii negri de lînă. Se uită în jur să vadă dacă o văzuse cineva. În parcare nu era nimeni.

După-amiaza trecuse deja și începuse să se însezeze. Era trecut de ora cinci; majoritatea presonalului de la birou deja plecase pentru că programul se terminase. Holt, șeful poliției, probabil că plecase și el, dar ea voia cu tot dinadinsul să dovedească faptul că venise totuși la întîlnirea fixată. Cu trei ore mai tîrziu, dar venise.

– Urăsc iarna, mîrîi ea, adunîndu-și picioarele sub ea și ridicîndu-se cu gesturi lipsite de eleganță și încredere, alunecînd, împiedicîndu-se și agățîndu-se în cele din urmă de portiera unei mașini pentru a-și recăpăta echilibrul.

– Urăsc iarna.

Și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte unde nu era zăpadă. Nu conta faptul că se născuse și crescuse la St. Paul. În genele ei nu moștenise dragostea față de temperaturile arctice. N-avea nici o plăcere să îmbrace haine groase. Avea o adevărată animozitate față de puloverele de lînă.

Dacă n-ar fi fost tatăl ei la mijloc, demult ar fi plecat pe meleaguri mai prietenoase din punct de vedere climatic. Ar fi acceptat postul ce-i fusese oferit de FBI la Academia din Quantico. Tocmai la Memphis. Oamenii din Memphis nici măcar nu știau ce este aceea iarnă. Zăpada era o excentricitate în Memphis.

Probabil că termometrele lor nici nu aveau cifre sub zero. Dacă ar fi auzit vreodată cuvintele Alberta Clipper ar fi crezut probabil că e vorba despre numele vreunei ambarcațiuni, nicidecum despre un tip de climă ce aducea vînturi atît de reci, încît ar fi fost în stare să înghețe și măduva din oasele urșilor polari.

„Am rămas aici pentru tine, tată.“

De parcă lui i-ar fi păsat.

Durerea de cap își făcu și mai mult simțită prezența.

Sediul din Deer Lake era nou. O clădire de cărămidă frumoasă în formă de V ce stătea mărturie pentru taxele mărite pe care le plăteau profesioniștii ce plecau din marile orașe. Orașelul se afla o distanță convenabilă în sud față de zona metropolei.

Cu rata crescîndă a criminalității și aglomerația urbană din Minneapolis și St. Paul, cei ce-și puteau permite și nu-i deranja distanța căutau liniștea și farmecul patriarhal ale unor localități ca Deer Lake, Elk River, Northfield sau Lakefield.

Birourile primăriei erau adăpostite în aripa de sud a sediului administrativ al orașului, iar secția de poliție și biroul decedatului Leo Kozlowski se aflau în aripa de nord în timp ce închisoarea era situată la etajul al doilea.

Odată intrată în clădire, Megan o luă la stînga pe holul spațios nedînd atenție frumosului atriu de la intrare cu luminatorul său imens, cu palmierii plantați în ghivece și cu pereții acoperiți de imagini ce prezentau istoria localității Deer Lake. Văzîndu-se într-un perete de sticlă al unei casete înalte cît peretele, se strîmbă puțin.

Arăta exact de parcă și-ar fi scos un sac de pe cap.

În dimineața aceea – de cînd părea să fi trecut cel puțin o lună – își pieptănase părul des și negru strîngîndu-l la spate într-o coadă de cal pe care o prinsese cu o fundă neagră, răsucind-o. Era o pieptănătură decentă. Ca de serviciu. Acum o grămadă de șuvițe se desprinseseră căzîndu-i pe frunte, pe obraji și pe bărbie.

Încercă să și le prindă la loc cu un gest nerăbdător.

La secretariat nu mai era nimeni. Ea înaintă către ușile de siguranță ce păzeau primăria de criminali și polițiști și viceversa. Apăsă butonul soneriei și așteptă, privind în încăpere prin geamul securizat.

Camera era luminoasă și curată, cu pereții albi, pe jos cu o mochetă sintetică de culoare cenușie ce nu părea deloc uzată. De o parte și de alta se înșirau birouri

metalice negre pe două rînduri. Majoritatea birourilor nu erau ordonate. Erau pline de dosare și hîrtii, de cești de cafea și fotografiile înrămate.

Doar trei dintre ele erau ocupate, la un birou se afla un polițist voinic îmbrăcat în uniformă care vorbea telefon, iar la celelalte două, doi civili care mînceau sandvișuri în timp ce-și puneau ordine în hîrtii.

Bărbatul în uniformă pusese receptorul în furcă și se ridică cît era de mare, aruncîndu-i lui Megan o privire adormită și apropiindu-se de ușă, în timp ce desfăcea o gumă de mestecat. Părea să aibă în jur de treizeci de ani și o constituție de uriaș. Avea părul negru în dezordine, trupul solid ca trunchiul unui stejar și probabil la fel de puternic. Pe ecuson scria NOGA. Își băgă gumă în gură și apăsă butonul interfonului.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Sînt agentul O'Malley de la BCA.

Scoțîndu-și legitimația, Megan o pusese în dreptul geamului pentru a putea fi văzută.

– Am o întîlnire fixată cu inspectorul-șef Holt.

Polițistul studie fotografia în treacăt; părea pe jumătate adormit.

– Întră, spuse el cu un gest leneș. Ușa e deschisă. Megan strînse din dinți și se forță să nu roșească. Nu avea deloc chef să-și bată cineva joc de ea la sfîrșitul unei asemenea zile ca aceasta, mai ales unul dintre viitorii ei colaboratori. Noga deschise una dintre uși, iar ea păși apăsător înăuntru fixîndu-l cu o privire de gheață.

– Zona asta n-ar trebui asigurată? întrebă ea răstit.

Noga nu păru să dea importanță remarcii ei. Ridică din umeri cu o mișcare ce păru a fi un cutremur de pămînt ce scutură un munte de dimensiuni mai reduse.

– Împotriva cui?

Cînd ea doar se încruntă drept răspuns, el îi zîmbi șiret, ridicînd ușor din colțul gurii.

– Nu ești de pe aici, nu-i așa?

Pe Megan începu s-o doară ceafa de cînd se tot uita în sus la el. La naiba, cum să poți adopta o atitudine

impozantă față de cineva cu treizeci de centimetri mai înalt decît tine?

– Dar dumneata ești?

– De destul timp. Vino în spate.

O conduse printre rîndurile de birouri către un culoar unde se aflau mai multe încăperi.

– Natalie mai e încă aici. Nimeni nu ajunge la șef fără ca mai întîi să treacă pe la Natalie. Ea conduce ostilitățile aici. Noi îi spunem Comandantul.

O privi cu o ușoară curiozitate.

– Deci dumneata de ce ai venit? Îi ții locul lui Leo pînă găsesc pe cineva să ocupe postul?

– Eu sînt cea care-l va înlocui pe Leo.

Noga își înălță o sprînceană stufoasă aruncîndu-i o privire ce se transformă iute dintr-una șocată și nedumerită în ceva ce seamăna mai degrabă a indigestie.

– Ei, pe dracu'!

– Da, pe dracu'.

– Hm.

– Ai vreo problemă care te împiedică să lucrezi cu o femeie?

Megan se forță să nu vorbească pe un ton ascuțit. Dar era obosită, iar nervii ei începuseră să cedeze.

Simțea cum începe să fiarbă pe dinăuntru.

Noga îi aruncă o privire nevinovată, făcînd ochii mari.

– Eu nu.

– Foarte bine.

El intră într-un birou, bătînd la ușa deschisă în timp ce pășea înăuntru.

– Hei, Natalie! Tipul de la BCA... tipa... Noga o privi timid pe Megan.

– Agentul O'Malley, spuse ea întepată.

– ... a venit aici, încheie el.

– Era și timpul, fir-ar să fie.

Replica grosolană se auzi dintr-un birou aflat dincolo de ușa celui în care se aflau. Pe ușa acestuia scria cu litere mari MITCHELL HOLT, INSPECTOR-ȘEF, dar nu Mitchell Holt apăru pe ușă cu ochii azvîrlind scînteii.

Temuta Natalie nu era mai înaltă decât cei unu și șaiszeci și cinci ai lui Megan, dar era mult mai solidă. Avea o robustețe a trupului care te ducea cu gîndul la imposibilitatea de mișcare, dar își acoperise corpul voinic cu un costum roșu-purpuriu care arăta că are mult bun gust. Pielea era de culoarea mahonului lustruit, fața rotundă ca un dovleac încadrată de un păr creț și negru ce semăna cu lîna unei oi proaspăt tunse.

Cu o mîină în șold și cu cealaltă pe clanța ușii, o măsură pe Megan aspru din cap pînă în picioare prin lentilele ochelarilor uriași cu ramă roșie.

– Fetițo, ai întîrziat.

– Sînt conștientă de asta, răspunse Megan cu răceală. Inspectorul Holt mai este aici?

Natalie făcu o mutră acră.

– Nu, nu mai este aici. Ce credeai, că o să stea toată ziua să te aștepte pe tine?

– Dar am sunat ca să anunț că voi întîrzia.

– Însă n-ai vorbit cu mine.

– N-am știut că e necesar.

Natalie pufni pe nări. Se desprinsese de lîngă ușă și se apropie de biroul ei, punînd niște hîrtii într-un dosar, după care îl puse într-unul din cele șase sertare negre din spatele ei. Fiecare mișcare era eficientă și rapidă.

– Ești nouă. Cu cine ai fi vrut să vorbești? Cu Melody? Fata aia și-ar uita și fundul prin vecini, dacă nu s-ar afla mereu cîte un bărbat prin preajmă care să i-l pipăie, aducîndu-i aminte că-i al ei.

Noga încercă să se retragă discret către ușă.

– Noogie, degeaba încerci să te fofilezi, îl avertiză Natalie, fără a se deranja să se uite la el. Ai terminat raportul pe care ți l-a cerut Mitch?

El făcu o figură îndurerată.

– Am să-l termin mîine dimineată. Sînt de serviciu.

– Ți-s-a făcut de cucui, asta e. Dacă pînă mîine la prînz raportul nu e pe birou la mine îți lipesc prăjitorul de fund, să știi. M-ai auzit?

– Clar și răspicat.

– Și nu uita să treci de vreo două ori și pe la Dick Reid pe-acasă. Sînt plecați la Cozumel.

Megan oftă, dorindu-și să fi fost și ea plecată la Cozumel. Simțea cum începuse să i se zbată ochiul drept. Se frecă la ochi și se gîndi la ceva de mîncare pentru prima dată de dimineață, de la micul dejun.

Trebuia să mănînce ceva, altfel durerea de cap i se va agrava și nu va mai putea fără pastile.

– Dacă inspectorul Holt este plecat, atunci aș vrea să-mi reprogramez întîlnirea.

Natalie își strînsese gura punga și o fixă pe Megan cu o privire lungă, măsurînd-o cu atenție.

– N-am spus că este plecat, am spus doar că nu-i aici, o lămuri ea. Ce fel de polițist ești dacă nu pricepi nuanțele?

Scoase un sunet de dezgust și o conduse afară din birou.

– Vino înapoi, agent O'Malley. Dacă tot ești aici ar fi foarte bine să-l cunoști acum.

Megan păși alături de secretara inspectorului șef atentă să n-o ia înainte, conștientă că femeia îi pîndea fiecare gest.

– Deci, ai venit să-i iei locul lui Leo.

– N-am nici cea mai mică speranță să-i pot lua locul lui Leo, spuse Megan sec. Nu mănînc suficiente prăjeli.

Un mușchi zvicni în colțul gurii lui Natalie. Nu era chiar un zîmbet.

– Leo a exagerat, asta-i sigur. Acum a trebuit să plătească. I-am spus să aibă grijă de colesterol și să lase dracului trabucurile alea afurisite. Nu m-a ascultat, dar așa era firea lui. Dacă ai să cauți în dicționar cuvîntul „obtuz” ai să înțelegi ce vreau să spun și ar trebui să existe și o poză de-a lui Leo alături la explicații. Totuși Leo le era la toți simpatic, adăugă ea, aruncîndu-i din nou lui Megan o privire ascuțită. A fost un băiat al naibii de cumsecade. Tu cum ești?

– Eu sînt un polițist al naibii de bun.

Natalie pufni pe nări.

– O să vedem.

Cînd auzi prima dată muzica, Megan se gîndi că are halucinații. Sunetul era slab, iar melodia asemănătoare unui colind de Crăciun. Dar nimeni nu mai cînta muzică de Crăciun în ianuarie. Toată lumea se sătura de colinde în decembrie. Dar pe măsură ce înaintau pe hol muzica se auzea din ce în ce mai tare. Era cîntecul *Winter Wonderland*.

– Polițiștii din secție și pompierii voluntari pregătesc un spectacol pentru Carnavalul zăpezii, iar banii îi vor dona în scopuri caritabile, îi explică Natalie. Repetiția durează pînă la șapte.

Sunetul muzicii dispăru acoperit de un val de hohote de rîs. Natalie împinse ușa unei încăperi pe care scria *Sala de conferințe nr. 3* și-i făcu semn lui Megan s-o ia înainte. Vreo șase bărbați se aflau așezați comod pe niște scaune de metal și plastic puse pe două rînduri la întîmplare. Alți șase stăteau în picioare lîngă pereții lambrisați. Toți se aflau în diferite stadii de isterie – rîzînd în hohote, lovindu-și coapsele cu palma, îndoindu-se de rîs cu lacrimi curgîndu-le pe obraz. În fața celor ce rîdeau se aflau doi bărbați care încercau să-i imite pe Mutt și Jeff, purtînd niște indispensabili roșii în timp ce vocea unui cîntăreț cu un pronunțat accent norvegian cînta: „Mă mănîncă puțin aici. Scarpină-mă puțin acolo. Mă simt minunat plimbîndu-mă în Izmenele mele de iarnă...”

Megan căscă ochii urmărind spectacolul. Bărbatul din dreapta arăta ca un vînzător de gogoși din Pillsbury și avea pe cap o căciuliță roșie tricotată.

Cel din stînga însă era complet diferit. Înalt și suplu, semăna cu Harrison Ford și avea un corp de atlet. Indispensabilii îi stăteau lipiți de coapse ca o mînușă. Megan se luptă să-și desprindă privirea îndreptîndu-și ochii către alte detalii mai puțin provocatoare ale anatomiei lui – uitîndu-se la pieptul parcă sculptat, la șoldurile înguste și la picioarele lungi și musculoase ca ale unui călăreț.

Cine se gîndise că în acest costum va părea ridicol

se dovedise a fi complet lipsit de imaginație.

Ceea ce avea pe cap însă era cu totul deferit. Căciulița tricotată gen sport era prevăzută cu două coarne galbene și cu cozi lungi împletite din lână. Codițele se mișcau înainte și înapoi pe măsură ce el se mișca în ritmul dansului. Expresia de pe chipul lui era una de indignare nedumerită, dar se vedea clar că abia se mai putea abține să nu izbucnească și el în râs.

Cînd dansul se termină, cei doi făcură plecăciuni exagerate, rîzînd atît de tare, încît nu se mai uteau îndrepta de spate. Cel ce semăna cu Harrison avea un râs minunat. Cald, aspru și masculin. Nu că asta ar fi afectat-o, își zise Megan, atribuind valul de căldură ce o cuprinsese faptului că se îmbrăcase prea gros. Ea nu avea reacții involuntare față de bărbați. Nu-și permitea acest lucru. Nu era un lucru inteligent, mai ales dacă bărbatul în cauză era și polițist.

Cel ce semăna cu Harrison se îndreptă și chipul i se luminează de un zîmbet larg; avea o față cu trăsături puțin aspre, dar frumoase, ușor ridicată, nu chiar perfectă, dar foarte atrăgătoare. O cicatrice de cîțiva centimetri îi era imprimată pieziș în bărbie. Nasul era mare și solid, un nas masculin ce s- ar putea să fi fost spart de vreo două-trei ori. Ochii îi erau întunecați și, chiar dacă acum rîdeau amuzați, arătau de parcă ar fi avut o sută de ani.

Megan ezită și Natalie o împinse înainte, apoi pași pe lîngă ea.

– Chiar n-ai nici un pic de mîndrie? îl întrebă ea pe șeful ei, trîgîndu-l de una dintre codițele galbene.

Clătină din cap, iar ochii ei negri licăreau în timp ce încerca să-și ascundă un zîmbet.

Mitch Holt răsufiă adînc.

– Ești doar invidioasă pentru că am fost rugat să joc în *Secretul Victoriei*.

Zîmbi către femeia ce-i conducea viața profesională. Secretară era un cuvînt prea mărunț pentru Natalie Bryant. El o considera adjunctul său în probleme administrative și insistase la primărie să fie plătită în con-

secință, dar considera că porecla i se potrivea cel mai bine. Era un comandant în fustă.

Natalie scoase un sunet printre buze ca un cal ce răsuflă din greu.

– Poate mai degrabă în *Almanahul fermierului*. Arăți ca un rebut de la fabrica de cauciuc.

– Nu-mi cruța orgoliul, spusé el cu un glas târăgănat, privind-o cu ochi șireți.

– Niciodată nu fac asta. Ai musafiri. Agentul O'Malley, de la BCA.

Întinse o mână către femeia din spatele ei.

– Agent O'Malley, inspectorul-șef Holt.

Mitch îi întinse mâna, iar una dintre codițele galbene se legănă venindu-i în față. El își scoase căciulița și i-o aruncă partenerului său fără să se uite.

– Mitch Holt. Îmi pare foarte rău că m-ai prins fără uniformă.

– Îmi cer scuze că am întârziat atât, spusé Megan, făcînd un pas înainte pentru a-i strînge mîna.

Mîna lui mare și caldă o cuprinse cu totul pe a ei, provocîndu-i lui Megan un mic șoc electric, o senzație necunoscută pe care însă refuză să o ia în seamă.

Își ridică ochii către Mitch Holt, așteptîndu-se să vadă pe chipul lui o expresie plină de îngîmfare, dar nu văzu altceva decît încredere și un licăr de sinceritate.

În minte îi veni imediat cuvîntul periculos, dar îl înlătură imediat. Își retrase mîna, încercînd să rupă contactul. El i-o reținu o secundă în plus, suficient cît să-i dea de înțeles că tot ce vor face împreună va fi așa cum dorea el. Sau că măcar așa credea.

Sarcini de serviciu ca de obicei...

– Am avut niște complicații neprevăzute la mutare, spusé ea încordată. De obicei sînt foarte punctuală.

Mitch încuviință.

– Sînt convins, agent O'Malley. El îi susținu privirea cu franchețe căutînd să-i ghicească reacția la contactul fizic.

Ochii ei erau verzi și reci precum gheața. Aproape

că putea simți cum se retrage iute în carapacea ei protectoare.

– Nu-i nici o problemă, spuse el, trecîndu-și absent o mîină prin părul șaten foarte des, încercînd să pună ordine în șuvițele zburlite de căciulița tricotată. Deci ai fost trimisă în locul lui Leo.

Își înălță o sprînceană încercînd să vadă ce se ascunde sub haina supradimensionată.

– Ei bine, Dumnezeu mi-e martor că măcar dumneata ești o priveliște mai plăcută.

Remarca pocni ca o lovitură de bici peste nervii și așa destul de încordați ai lui Megan.

– N-am primit postul pentru că arăt bine în dresuri, inspectore, spuse ea, aruncîndu-i o privire dură.

– Nici Leo, slavă Domnului. Sînt unele lucruri de care mi-aș dori toată viața să nu am parte. Și a-l vedea pe Leo în lenjerie de corp se află în cap de listă. Kozlowski a fost totuși un tip deosebit. Știa cu precizie să găsească un loc bun de pescuit pe o rază de o sută de mile.

Megan nu considerase niciodată că aceasta ar fi trebuit să fie una dintre cele mai importante calități ale unui agent de teren, dar își păstră părerea pentru ea.

Repetiția se încheiase. Participanții se îndreptară către ușă, iar Natalie arăta ca un păstor ce-și mîină oile de la spate. Vreo doi bărbați își luară rămas bun de la Mitch. El ridică mîina în semn de salut, dar nu o pierdu din ochi pe O'Malley.

Se întreba dacă ea își dădea oare seama că postura de femeie dură pe care o adoptase îl intriga mai mult decît dacă ar fi fost timidă. Asta îl făcea curios să afle ce se ascundea în spatele carapacei.

Era ca la rebus: curiozitatea de a dezlega un careu pentru a afla enigma. Prin nautra profesiei sale era un rebusist înfocat. Lăsă tăcerea să se prelungească vrînd să vadă reacția ei.

Ea îi susținu privirea, așteptînd, cu capul lăsat într-o parte. Absentă își dădu după urechi șuvițele de păr întunecat ce-i scăpaseră din coada de cal. Culoarea părului

ei îl făcu să se gîndească la Coca-Cola de cîreșe – o băutură neagră, dar cu reflexe roșiatice.

O culoare destul de exotică în acest ținut populat de atîția suedezi și norvegieni. În afară de bărbia încăpățînată semăna cu o fugară dintr-o mănăstire. Chipul ei avea o inocență de obicei rezervată pentru maici și novicii în ale călugăriei. O față ovală cu tenul alb ca laptele și ochii verzi ca marea. Frumoasă. Tînără. Mitch brusc se simți de parcă ar fi avut nouăzeci și trei de ani.

– Ei bine, atunci... Începu Megan.

Dorea să încheie această conversație, să se retragă și să se adune pentru a se putea întoarce mîine cînd s-ar fi simțit mai puternică iar el va fi îmbrăcat în altceva decît în indispensabilii aceia roșii.

– E tîrziu. Am să vin mîine. O să avem mai mult timp atunci. Iar dumneata o să ai și pantaloni...

El zîmbi în colțul gurii.

– Te deranjează situația asta, agent O'Malley?

Megan se încruntă. Dar pleoapa începu să i se zbată ruinînd tot efectul dorit.

– Nu sînt obișnuită să am de-a face cu bărbați în indispensabili, inspectore Holt.

– Sînt gata să-i scot, spuse el, scărpinîndu-și brațul. Mă mîncă. Hai la mine în birou și cu ocazia asta am să-mi scot și eu chestia asta de pe mine.

El porni către ușa sălii de conferință, întinzînd mîna de parcă ar fi intenționat să o cuprindă de umeri. Megan se feri. Simți cum se enervează din nou, iar pleoapa începu să i se zbată și mai tare.

Era obosită și iritată și n-avea nici un chef să facă față vreunui nou avans sau vreunei insinuări.

– Sînt agent al Biroului de Prevenire și Combatere a Crimei, inspectore, spuse ea, luptînd din răspuțeri să-și păstreze bruma de umor ce-i mai rămăsese. Am fost doi ani în poliția din St. Paul, șapte ani în cea din Minneapolis, din care cinci în calitate de detectiv. Am lucrat la narcotice. Am fost și la moravuri. Am fost avansată și am audiat și cursurile Academiei de la Quantico. Nu

cred că acei cetățeni care plătesc taxe ar fi încântați ca pe banii lor eu să devin o jucărie sexuală.

– Jucărie sexuală?

Mitch se lăsă pe spate, cu sprâncenele ridicate, adoptînd o atitudine pe jumătate amuzată, dar simțindu-se și insultat în același timp.

– Poate că ar trebui să-mi formulez propunerea cu alte cuvinte, spuse el. Poți aștepta în biroul lui Natalie cît îmi schimb hainele. Apoi aș fi bucuros să te pot însoți – într-un mod absolut colegial – la unul dintre cele mai bune localuri din orașul nostru, unde am putea mânca împreună.

Ridică mîna pentru a-i opri eventualele proteste.

– Poți să-ți și plătești consumația, agent O'Malley. Nu vreau ca să-ți simți cumva amenințate principiile feministe. Poți să accepți sau să refuzi această ofertă. Nu am nici cea mai vagă intenție de a te constrînge, dar dacă-mi poți ierta candoarea, arăți de parcă o plăcintă cu carne ți-ar prinde foarte bine în clipa de față. Ca fapt divers, să știi că n-am nici o problemă cu vreun agent care întîmplător este femeie. Sînt un tip destul de luminat al anilor '90 în privința asta. Așa că poți să-ți strîngi la loc penele înfoiate și să le bagi la loc în geantă, agent O'Malley. Crede-mă că vor fi o grămadă de indivizi ce vor dori să ți le smulgă, dar eu nu voi fi unul dintre ei.

Megan simți cum se face din ce în ce mai mică pe măsură ce replicile dure plouau asupra ei. Își dori din tot sufletul ca legile fizicii să-i dea un scurt răgaz atît cît îi era necesar să se topească și să intre în pămînt.

„Las-o baltă, O'Malley”, își zise ea în sinea ei.

Pleoapa i se zbătea acum cu furie. Își frecă ochiul, trase aer adînc în piept, își înghiți bruma de mîndrie ce-i mai rămăsese și spuse:

– Îmi pare rău. De obicei nu trag concluzii pripite ce i-ar putea insulta pe cei din jur. Nu pot să spun decît că astăzi n-a fost una dintre zilele mele bune.

Doi ani în St. Paul, șapte în Minneapolis. Detectiv și polițist la narcotice. Un record impresionant mai ales

pentru o femeie. Mitch știa cât trebuia să lupte o femeie pentru a ajunge atât de departe. Peste tot existau numai piedici, născute dintr-un vechi spirit de echipă al fraternității masculine. Domnișoara O'Malley trebuie să fi fost o persoană foarte dură, dar și foarte bună în meserie, atîta vreme cît în această profesiune nu existau șanse egale pentru ambele sexe. Se părea însă că efortul o costase mult.

Eforturile ei însă îl vor costa și pe el, mult, se gîndi Mitch iritat. Conducea un departament în care viața era ordonată și calmă. Cu siguranță că n-avea nevoie acum ca o femeie să dea buzna, fiuturîndu-și sutienul ca pe un drapel și stîrnind necazuri acolo unde nu era cazul.

– Dacă am nevoie de o jucărie sexuală, pot oricînd să consult un catalog de specialitate, spuse el încruntat. Nu face valuri, O'Malley. Nu-mi plac cei ce provoacă necazuri – fie că arată bine, fie că nu în dresuri.

Răsufiă adînc, făcînd un pas înapoi și strîmbă din nas, simțind un miros ciudat.

– Folosești un parfum interesant. *Cheddar* cumva?

Obrajii ei luară foc.

– Mi-am petrecut jumătate de zi în fabrica aia de brînzeturi ca să-mi găsesc cheile de la apartament.

– *Ai avut într-adevăr o zi grea. Îți prescriu plăcintă cu carne, declară el. Poate și un pahar de vin. Și cu siguranță o prăjitură de morcov...* Doamne, mor de foame, murmură el trecîndu-și o mîină peste abdomenul plat și îndreptîndu-se către ușă.

Megan îl urmă, ezitînd dacă să-l însoțească la cină pentru a o lua de la început fără idei preconceptionale sau să-și continue exercițiile de controverse verbale. Nu era sigură că mai putea face față cu succes nici uneia dintre cele două variante, dar n-avea de gînd să-l lase pe Mitch Holt să observe acest lucru. În ciuda faptului că se declarase un bărbat luminat, ea își dăduse seama că-i va fi atît coleg, cît și adversar.

Învățase cu mult timp în urmă că nu trebuia să dea dovadă de slăbiciune în nici unul dintre cazuri.

CAPITOLUL 3

ZIUA I

19.33; - 5°C

Nu arăta rău nici cu hainele pe el. O simplă observație, își zise Megan, în timp ce Mitch puneă paltoanele în cuier la *Grandma's Attic*. Își pusese o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă de bumbac de culoarea fildeșului, iar la gît o cravată cu un imprimeu mărunț pe care ea nu-l putea vedea bine. Se pieptănase sau cel puțin încercase. De culoare șaten-închis și foarte des, părul se răzvrătea cu încăpăținare împotriva tunsoirii moderne mai scurtă pe margini și mai lungă în creștet.

Își făcuse o cărare pe stînga și avea obiceiul de a-și trece mereu mîna prin păr. Nu era un gest de vanitate, ci unul absent, de parcă ar fi fost obișnuit să-i vină mereu în ochi.

Megan se aranjase și ea puțin, dînd o fugă pînă la toaleta din sediu. Își pieptănase repede părul pe care îl prinsese din nou în coada de cal. Își dăduse cu puțin luciu pe buze. Încercase să-și șteargă urmele de rimel de sub ochi, dar descoperise spre marea ei dezamăgire că umbrele erau naturale, semnele indubitabile ale oboselii. Fața îi era albă ca varul, dar nu putea face nimic în această privință. De obicei nu se machia prea mult și nu purta nimic în poșetă.

Oricum nu contează, își zise ea privind în jur prin restaurant. Asta nu era o întîlnire propriu-zisă, ci o cină cu un coleg de serviciu. Nu dorea să-l impresioneze pe Mitch Holt ca femeie, ci ca polițist.

Restaurantul era aglomerat și zgomotos, iar aerul vibra de murmurul conversațiilor, era cald și păstra mirosul plăcut al mâncărilor gătite acasă.

Chelnerițe grăbite cu șorturi de muselină, cu bluze pe gît și mîneci bufante își făceau loc printre mesele de lemn ducînd tăvi grele cu farfurii încărcate cu specialitatea casei. Localul era adăpostit într-o aripă a fabricii de textile nou renovate. Pereții erau de cărămidă, podeaua de lemn, iar pe tavan fuseseră lăsate bîrnele originale de lemn. Un rînd întreg de ferestre mari, arcuite, fusese instalat pe peretele ce dădea la stradă din sala principală de mese.

Mai multe ghivece de alamă cu ferigi bogate atîrnau de o țevă veche care ieșea din perete mergînd paralel cu ferestrele.

Tot felul de lucruri vechi, de valoare, decorau fiecare colțisor disponibil – ibrice de alamă, cești de cafea, ceainice chinezești, ustensile de bucătărie, butoiașe și cofraje pentru unt, solnițe și borcane albastre pentru condimente. În plus, pentru a da o notă de mondenitate, mai era expusă o minunată colecție de pălării de damă, unele dintre ele vechi de mai bine de o sută de ani. Erau pălării cu boruri largi, împodobite cu metri întregi de panglici, pălării mici sau mijlocii cu pene de struț, pălării de după-amiază sau de călărie, ori pălării cu voaletă sau voaluri negre.

Megan le privi încîntată. Îi plăceau lucrurile vechi. Îi plăcea să caute prin piețe sau tîrguri obiecte vechi de valoare, transmise din generație în generație. În familia ei nu exista așa ceva. Nu avea nimic de la mama ei. Tatăl ei pusese pe foc toate lucrurile lui Maureen O'Malley la o lună după ce aceasta își părăsise familia cînd Megan avea doar șase ani.

Gazda îl întîmpină pe Mitch spunîndu-i pe nume, o privi cu interes pe Megan și-i conduse în spate, într-un separeu puțin mai izolat de zgomotul sălii.

– Ca de obicei e nebuneală, îi spuse ea lui Mitch zîbindu-i cu căldură.

Arăta în jur de patruzeci și/cinci de ani, era o femeie atrăgătoare și-și purta părul blond tuns paj, liber, dîndu-i mereu după urechi.

– Dar parcă azi e și mai cu Carnavalul ăsta care se apropie. Denise a spus că s-ar putea să vină și ea la sfîrșitul săptămîinii.

Mitch luă lista.

– Cum se descurcă la școală cu desingul?

– Îi place foarte mult. Mi-a spus să-ți transmit mulțumiri pentru că ai încurajat-o să meargă mai departe și s-o cauți cînd o să ai vreun drum în metropolă. Este prietenă cu un arhitect, dar nu e ceva serios, se grăbi ea să adauge, aruncînd o privire speculativă în direcția lui Megan.

– Hm, zise Mitch printre dinți. Darlene, ți-o prezint pe Megan O'Malley; noul nostru agent de la BCA. A venit în locul lui Leo Kozlowski. Este prima ei seară în oraș și mi-am zis că ar fi bine s-o aduc aici. Megan, ea este Darlene Hallstrom.

– Oho! exclamă Darlene pe un ton cu o octavă mai sus, arborînd un zîmbet strălucitor de circumstanță și cîntărind-o din nou din ochi pe Megan, căutînd să vadă existența vreunor semne matrimoniale. Ce plăcut să avem pe cineva nou în oraș. Soțul dumitale lucrează și el în Deer Lake?

– Nu sînt căsătorită.

– Ooo, ce interesant!

Rosti cuvintele printre buzele ce continuau să zîmbească și-i dădu lui Megan o listă.

– Noi l-am apreciat mult pe Leo. Poftă bună.

Mitch scoase un oftat cînd Darlene se îndepărtă, fluturîndu-și fustele.

– Cine-i Denise? întrebă Megan.

– Sora lui Darlene. Sora *divorțată*. Darlene are multe idei în cap.

– Zău? Și soția dumitale ce părere are despre asta?

– So...?

Privirile ei se opriseră asupra verigetei din mîna lui.

Aurul de pe degetul inelar al mîinii sîngi strălucea în lumina difuză. Purta verigheta dintr-o mulțime de motive: pentru că îndeapărta femeile prea curioase, pentru că era ceva obișnuit și pentru că, de fiecare dată cînd se uita la ea, simțea încă durerea și sentimentul de vină. Găsea scuze în faptul că era polițist, iar polițiștii erau perversi prin natură și catolici în privința sentimentului de vină mai mult decît oricare alții.

– Soția mea e moartă, spuse el pe un ton dur și rece, în timp ce propria carapace se ridica în jurul lui ca un scut de oțel.

Trecuseră aproape doi ani și totuși cuvintele aveau gustul cleiului de pe timbrele poștale, amărui și acru. Nu se simțea mai bine pronunțîndu-le. Nu suporta absolut deloc simpatia pe care i-ar fi arătat-o orice interlocutor în această situație.

– Nu-mi place să discut despre asta, spuse el răspicat, trăgînd o linie în gînd și nelăsînd-o să se apropie mai mult.

Mîndria și sentimentul de intimitate îl fereau de simpatia eventualilor străini. Iar în pieptul acela lat și puternic al lui fierbea mînia ce-l cuprindea de obicei în astfel de situații, un sentiment cu care se obișnuise deja ca fiindu-i un tovarăș. nedespărțit. Se abținea și-și controla această mînie mocnită din toate puterile.

Controlul era cheia. Controlul era puterea și salvarea lui.

– Oh, Doamne, îmi pare rău, murmură Megan.

Simțea ce tensiune trăiește el. Umerii îi deveniseră rigizi, iar maxilarele încleștate într-o grimasă și nimeni nu ar fi îndrăznit să-l provoace. Megan se simți de parcă ar fi încălcat un teritoriu sacru.

Își sprijini coatele de masă și-și frecă fața cu mîinile.

– Cam dai cu bîta-n baltă, O'Malley. Dacă găsești un rahat în drum astăzi, precis calci în el.

– Sper că nu te referi la fabrica de brînzeturi, spuse Mitch sec.

Pe chip îi apăru în zîmbet strîmb.

– Nu mi-ar face nici o plăcere să trimit din nou poliția sanitară acolo.

Megan îl privi printre degete.

– Din nou?

– Da, păi anul trecut a existat un incident minor în legătură cu o coadă de șoarece și un cub de lemn.

– Ei, pe naiba.

– Les Metzler m-a asigurat că a fost un incident izolat, dar nu sînt sigur. Personal mi-am impus să nu cumpăr brînză dintr-un loc unde în vitrine se află alături și animale împăiate.

– Nu pot să cred, zise ea.

– Bá da. Nu se poate să nu fi observat firma cînd ai ieșit din fabrică: *Metzel Buckland – brînzeturi proaspete și atelier de împăiere*. Fratele lui Les, Rollie își împăiază animale. A fost lovit în cap cînd era mic cu un făcăleț și de atunci a devenit obsedat de vînătoare. Nu-i întreg, spuse el cu o șoaptă exagerat de înceată ducîndu-și degetul la tîmplă și făcînd un semn edificator.

Aplecîndu-se peste masă, se uită în jur ca să vadă dacă nu-l aude cineva și șopti:

– Eu îmi cumpăr brînza din Minneapolis.

Privirile li se întîlniră și Megan simți ceva ce nu dorea și nici n-avea nevoie să simtă. Își desprinsе ochii, uitîndu-se în jos și-i studie modelul imprimat pe cravată – sute de Mickey Mouse minusculi.

– Grozavă cravată.

El se uită în jos de parcă ar fi uitat ce avea la gît. Tot cinismul de pînă atunci se topi într-un zîmbet cald. Trăsăturile feței i se îmblînziră în timp ce cu o mișcare absentă își trecu degetele peste cravata de mătase vișinie.

– Fiica mea a ales-o. Gusturile ei sînt puțin cam excentrice, dar e de înțeles, are doar cinci ani.

Megan trebui să-și muște buzele ca să nu ofteze. El era inspectorul șef al poliției, un bărbat dur în toate privințele, în concepția căruia probabil că a ține pasul cu moda însemna să poarte un Smith Wesson cu calibrul

de nouă milimetri, și o lăsa pe fetița lui să-i aleagă cravatele. Impresionant.

– Eu cunosc o mulțime de polițiști care n-au bunul gust al unui copil de cinci ani, spuse ea. Ultimul meu coleg cu care am lucrat împreună se îmbrăca de parcă era vânzător de haine vechi. Avea mai multe perechi de pantaloni de jerse decît Arlnod Palmer însuși.

Mitch rîse.

– N-ai pomenit nimic despre moda în poliție cînd mi-ai prezentat oral autobiografia.

– N-am vrut să te copleșesc.

Amîndoi comandară plăcintă cu carne. Megan refuză invitația la un pahar cu vin știind că asta cu siguranță i-ar fi agravat durerea de cap. Mitch comandă o sticlă de bere *Moosehead* și-i făcu un compliment chelneriței, o fată blondă de vreo optsprezece-nouăsprezece ani, care tocmai renunțase la protezele dentare. Fata îi zîmbi timidă și dispăru îmbujorată.

– Se pare că-i cunoști pe toți pe aici, spuse Megan. Acesta este unul dintre orășelele acelea liniștite unde niciodată nu se întîmplă nimic, iar dumneata, născut și crescut aici, ai grijă ca lucrurile să rămîină la fei.

– Eu? Nu, sînt un nou-venit aici. Am lucrat cincisprezece ani la poliția din Miami.

– Nu se poate!

Ea strînse marginea mesei de parcă ar fi doborît-o șocul.

– Te-ai mutat aici de la Miami? Ai renunțat la Florida ca să trăiești în tundra asta uitată de lume?

Mitch își înălță o sprînceană.

– Trebuie să înțeleg din reacția ta că nu-ți place frumosul nostru stat?

– Mie îmi place vara – toate cele trei săptămîni cît durează, spuse ea cu un glas sarcastic. Și toamna este frumoasă cu condiția să nu fie prematur îngropată în cîțiva zeci de centimetri de zăpadă. Cam la atît se oprește iubirea mea, în ciuda faptului că sînt născută aici. După părerea mea viața e prea scurtă ca să petreci

jumătate din ea în frigul iernii.

– Atunci de ce stai aici? Cu rezultatele tale ai fi putut cu siguranță să-ți găsești un loc de muncă pe meleaguri mai calde.–

El îi văzu carapacea imediat ce intră în funcțiune. Era o reflectare exactă a propriei lui apărări – construită să apere, să abată atenția și să-i țină la distanță pe străini.

– Complicațiile de familie, se mulțumi să spună ea, întorcându-și atenția către chiflele calde de pe masă.

Ciupi o firimitură și o învîrți între degete. Mitch nu întrebă nimic, dar era curios. Care familie? Ce fel de complicații ar fi putut fi ca s-o facă să-și plece ochii sub privirea lui?

Încă un motiv de îngrijorare pentru el. Încă o enigmă de rezolvat.

Ea schimbă discuția întrebându-l:

– Și ce-ai făcut în Miami?

– Am lucrat la criminalistică. O muncă grea. Ultimii doi ani i-am petrecut lucrînd la un caz complicat. Crime, droguri, toate numai la nivel înalt.

– Și acum viața nu ți se pare prea simplă?

– Am avut destule aventuri cît să-mi ajungă o viață.

Un alt răspuns la timpul trecut, se gîndi Megan privind-l printre gene, în timp ce el luă o înghițitură lungă din sticla cu bere. Un motiv în plus să stea departe de el în afara serviciului. Nu avea nevoie de emoțiile altcuiva. Avea ea destule cît să umple în întregime o valiză *Samsorite*. Totuși curiozitatea o rîciia împingînd-o să încerce dezlegarea enigmei și aflarea unor secrete neștiute. Atribuia această nevoie instinctelor ei de polițist negînd cu tărie că ar avea ceva de a face cu cercările ușor întunecate din jurul ochilor lui sau cu dorința firească de a compătimi un bărbat care suferă.

Dacă ar avea o fărîmă de minte în cap, nu s-ar mai gîndi la Mitch Holt ca la un bărbat.

„De parcă ai avea vreo șansă, O'Malley”, își spuse ea în timp ce el mai luă o înghițitură din sticla cu bere,

cu ochii îngustați și cu buzele strînse, umezite de berea pe care tocmai o băuse. În lumina difuză a separeului, silueta lui părea mai întunecată, obrajii mai palizi, iar cicatricea din bărbie albicioasă și urîță.

– Deci cum ai ajuns în nordul înghețat?

Ea mai ciupi o firimitură din chiflă.

Mitch ridică din umeri de parcă acesta ar fi fost un lucru lipsit de importanță cînd de fapt adevărul era cu totul altul.

– Exista acest post. Socrii mei locuiesc aici. Era o șansă pentru fetița mea să crească alături de bunici.

Li se aduseră salatele și împreună cu ele sosi și un bărbat care voia să-i reamintească lui Mitch că urma să țină o scurtă cuvîntare la prînzul pe care urmau să-l organizeze la Moose Lodge. Mitch i-o prezentă pe Megan. Bărbatul o privi și chicoti, de parcă ar fi zis „bună poantă, Mitch”. Strînse mîna lui Megan privind-o de sus și zîmbindu-i.

– Dumneata ai venit în locul lui Leo? Vai, ce drăgălaș ești! Megan se abținu să nu-i dea o replică usturătoare, amintindu-și că ea solicitase în fond acest post.

Domnul de la Moose plecă fiind iute înlocuit de un organizator al parăzii torțelor de la carnaval, care începu să explice detaliat pe ce străzi trebuia întreruptă circulația în acest sens. Ritualul prezentării lui Megan fu o replică aproape fidelă a celei dinainte.

– În locul lui Leo? Mult mai simpatică, nu?

Megan strînse din dinți.

Mitch se abținu să facă vreun comentariu. Sosi și plăcinta cu carne, iar omul cu pricina plecă, făcîndu-i lui Megan cu ochiul cînd se îndepărtă.

Ea rămase cu ochii ațintiți în farfurie.

– Dacă cineva îmi mai spune o dată că sînt drăgălașă îl mușc de nas. Sîntem în 1994 sau am căzut în tunelul timpului fără să știu?

Mitch rîse încet.

– Și una și alta. Ăsta-i un orașel mic din Minnesota, O'Malley. Nu mai ești în metropolă acum.

– Îmi dau seama, dar sîntem totuși într-un oraș cu pretenții. Mă așteptam să existe o atitudine mai progresistă din punctul acesta de vedere.

– Oh, dar așa și este, spuse el punînd piper peste un munte de cartofi. Nu le mai pretindem femeilor să-și acopere față sau să meargă cu trei pași în urma bărbaților.

– Foarte nostim, ce să spun.

Megan tăie din plăcinta cu carne, iar aroma delicioasă de condimente și ierburi aromate o făcu să-și dorească să-și poată apropia fața de farfurie ca să se sature de mirosul îmbietor.

– Serioș acum, să știi că Deer Lake e cît se poate de modern în această privință. Dar cei cu care vei veni în contact sînt mai conservatori. Există încă mulți care consideră că locul femeii este acasă la cîrpit ciorapi în timp ce ei merg să-și strige drepturile la întrunirile politice. N-ai să-mi spui acum că n-ai mai întîlnit situații asemănătoare în munca pe care ai desfășurat-o pînă acum.

– Sigur că da, dar într-un oraș mare amenințarea cu darea în judecată înseamnă ceva, răspunse Megan. Se pare că dumneata ai reușit să te adaptezi ușor la viața într-un mic orașel. Care-i secretul? Vreau să zic, în afară de faptul că ai un penis.

– Oh, draga mea, mă simt flatat că ai băgat de seamă, spuse Mitch cu glasul acela tărăgănat al lui.

„Proaste cuvinte ți-ai ales, O'Malley.“

– Păi era imposibil avînd în vedere cu ce erai îmbrăcat cînd ne-am cunoscut.

– Mă simt atît de prost.

Ea făcu greșeala să se uite la el și privirea îi fu atrasă de ochii lui din nou ca de un magnet.

Doamne, ce „baftă“ putea să aibă. „Poftim, acum îl găsesc atrăgător.“ Asta era ceva rarism în viața lui Megan O'Malley. Sigur că așa ceva nu se putea să apară decît fiind vorba de un bărbat de care nu se putea atinge.

Murphy și legile ironiei lui i se potriveau de minune.

Și Mitch simțea același lucru. O reacție chimică. Privirea lui se opri asupra gurii ei. Momentul de tăcere se prelungea.

– Parcă ai spus că tu nu ești unul dintre ei, murmură ea, trăgând toate obloanele disponibile ale carapacei.

– Unul dintre cine?

– Dintre cei ce-și flutură armele ca pe niște drapele. Unul dintre neanderthalii cu gîtul roșu care consideră că tot ceea ce poartă un sutien e un motiv pentru ei de a-și afișa atitudinea aceea de „eu sînt darul lui Dumnezeu pe pămînt pentru toate femeile“

Mitch se lăsă pe spate și oftă, încercînd să-și risipească încordarea ce-l cuprinsese. I-ar fi putut replica, dar pe moment nu părea să aibă vreo importanță.

– Ai dreptate, recunosc eu el mohorît. Pentru o clipă mi-am lăsat hormonii să-și facă de cap. Probabil că a fost o scurtă criză de psihoză hormonală temporară. Acum, serios, să știi că sînt destul de luminat ca să pretind că nu sînt atras de tine, dacă asta îți dorești.

– Foarte bine. Asta îmi dolesc.

Megan se întoarse la plăcinta ei cu carne și descoperi că pofta de mîncare îi dispăruse.

– Pentru că asta e regula mea numărul unu: nu mă întîlnesc cu polițiști în afara orelor de program.

– E o politică înțeleaptă.

Era o problemă de supraviețuire, dar Megan păstră această informație pentru ea. Nu-și putea permite să fie vulnerabilă în nici un chip. În nici un caz în munca de poliție. În rîndurile poliției existau prea mulți bărbați care n-o doreau alături de ei.

Sexul era o armă împotriva ei. Statura era o armă împotriva ei. Dacă și-ar lăsa sexualitatea să fie folosită ca o armă împotriva ei atunci ar dispărea cît ai clipi. Asta ar însemna sfîrșitul carierei ei, iar cariera era singura ei avere.

– Da.

Mitch își recăpătă simțul umorului pe măsură ce ne-

bunia îi trecu.

– Există o anumită doză de înțelepciune în a nu-i lăsa pe oamenii cu care lucrezi să te vadă în pielea goală.

– Indispensabilii aceia nu ajútau oricum prea mult, spuse Megan sec.

– Da, dar acum ai un avantaj asupra mea, sublinie Mitch. M-ai văzut în izmene. Normal ar fi ca și tu să-mi oferi aceeași favoare. Ca să fim chit.

– Las-o baltă, inspectore. O să mă bucur de toate avantajele pe care le pot obține.

– Hmmm....

În clipa aceea îl zări vizavi pe unul dintre ofițerii săi de patrulare care-și făcea cu greu loc printre mulțimea de mese, chinându-se să nu lovească pe cineva din greșeală cu pistolul pe care-l purta la brâu. Urcă scările cu ochii la Mitch.

– Inspectore, iartă-mă că-ți întrerup cina.

Lonnie Dietz trase un scaun lângă masă și încălecă pe el.

– M-am gândit că ai vrea să auzi ultimele noutăți în legătură cu accidentul acela de pe Cedar Road.

– Eu sînt în locul lui Leo, zise Megan, întinzîndu-i mîna.

Dietz ignoră mîna întinsă. Sprîncenele îi dispărură sub claia de păr negru ce-i cădea pe frunte. Avea în jur de cincizeci de ani și arăta complet lipsit de toleranță, cu un corp suplu în afară de abdomenul ce purta semnele consumului excesiv de bere.

– Credeam că toți agenții în teritoriu sînt bărbați.

– Au fost, zise ea dulce. Pînă la mine.

– Deci care sînt ultimele noutăți? întrebă Mitch luînd cu furculița din mormanul de cartofi.

Dietz își întoarse privirea de la Megan și răsfoi o agendă pe care o scoase din buzunarul cămășii.

– Doi morți. Ethel Koontz a decedat la spitalul Hennepin County din cauza gravelor traumatisme de la cap

și piept. Ida Bergen a murit la spitalul din Deer Lake din cauza unui atac de cord survenit în timpul transportării pentru fi tratată de răni minore. Doamna Marvel Steffen e într-o stare critică, dar stabilă – e tot la spitalul Hennepin. Clara Weghorn a fost consultată și trimisă acasă. Mike Chamberlain – puștiul care a pierdut controlul volanului – e bandajat din cap pînă în picioare, dar se va face bine. Pat Stevens i-a luat declarația, iar eu am fost la locul accidentului.

– Și?

– Și e așa cum a spus puștiul. Drumul era uscat chiar pînă la curba aceea unde e casa lui Jeff Lexvold. Se află o pată de gheață lungă cam de vreo trei metri pe ambele benzi ale șoselei. Aici mi se pare mie ciudat, mărturisii Dietz pîrînd tulburat. Mi-am zis că nu există nici un motiv ca să fie gheață acolo, nu? Vremea a fost bună. Dumnezeu știe că n-a fost destul de cald ca să se topească zăpada de pe colină și să curgă pe șosea. Așa că m-am dus și am aruncat o privire. Știi că Jeff și Milicent sînt plecați la Corpus Christi pentru iarnă, cum fac de obicei, așa că nu-i nimeni acasă. Dar mie mi se pare că cineva a luat un furtun din grădină și l-a pus la canalul din fața casei lor, de lîngă garaj, și a dat drumul la apă.

Mitch puse furculița jos și privi fix la omul din fața lui.

– Asta-i o nebunie. Vrei să spui că cineva a turnat apă pe șosea ca să facă intenționat pata aceea de gheață?

– Așa se pare. Cred că-i vorba de niște copii care s-au jucat.

– Asta a dus la moartea a doi oameni.

– Ar fi putut fi și mai rău, sublinie Dietz. În seara asta e un fel de recital de muzică la colegiu. Se pare că mai mulți oameni folosesc mai degrabă drumul acela lăturalnic către campus decît pe cel principal. Am fi putut avea un serios accident de circulație în lanț.

– I-ai întreat pe vecini? întrebă Megan.

Dietz o privi de parcă ar fi fost o persoană ce trăgea cu urechea dintr-un separeu alăturat.

– Nu există vecini apropiați. Și apoi Lexvold și-a plantat molizi de jur împrejurul curții. Nu se vede nimic din afară decît dacă ești în curte.

– Oh, Doamne, murmură Mitch dezgustat. O s-o pun pe Natalie să scrie un apel pe care să-l publice ziarele, mîine, ca să ceară informații, dacă cineva a văzut ceva.

Megan interveni în conversație pentru a doua oară.

– Există vreun semn că ar fi fost forțată intrarea?

Dietz o privi încruntat.

– Nu. Totul era încuiat ca lumea.

Se întoarse către șeful lui în timp ce se ridica de pe scaun.

– Am trimis acolo o echipă care să curețe și să dea cu nisip pe zona aceea. Am luat și mașinile de acolo. Pe una am dus-o la Mike Finke și pe cealaltă la Patterson. Asta-i tot.

– Bine. Mulțumesc, Lonnie.

Mitch se uită după polițistul ce-și făcea loc cu greutate printre mese să iasă, simțind cum puținul ce-l mîncase îi atîrna ca niște pietre în stomac.

– Ce dracu' o fi în capul copiilor ăstora să facă un asemenea rahat de încurcătură?

Megan consideră întrebarea ca fiind retorică. În timp ce roțițele din cap începuseră să i se învîrtească rapid, rămase cu privirea ațintită asupra desenelor cu Mickey Mouse de pe cravata lui Mitch pînă cînd începură să-i joace în fața ochilor.

Mitch se uită către intrarea restaurantului pe unde oamenii continuau să vină făcînd neîncăpătoare sala de mese amenajată în vechiul depozit al fabricii de textile. Vreo șase oameni din comitetul de organizare al carnavalului așteptau în picioare să-și găsească locuri la mese. Veniseră pentru o plăcintă și o cafea după antrenament.

Hannah Garrison intră și-i împinse deoparte înain-

tînd. Ciudat.

Arăta rău. Haina îi era deschisă și-i căzuse de pe umăr. Părul blond îi era încurcat și zburlit, iar șuvițele ondulate îi cădeau în ochi, în timp ce se uita în jur cu o privire sălbatică.

Trecu printre mese, dînd peste oameni și aproape lovindu-se de Darlene Halstrom. Aceasta întinse mîinile către ea ca s-o oprească, zîmbind nedumerită. Hannah însă își continuă drumul, năpustindu-se către masa la care se afla John Olsen și prietena lui bînd o cafea și discutînd. Grozav de ciudat.

Mitch n-o scăpa din ochi, privind-o ca un cîine de vînătoare și trăgîndu-și șervetul de pe genunchi.

Aruncă șervetul verde pe masă fără să se uite.

– Deci unde este furtunul instalat? întrebă Megan. Ridică ochii și-l văzu pe Mitch sculîndu-se de pe scaun.

– Scuză-mă o clipă, spuse el ieșind din separeu.

Nu auzea conversația ce se desfășura la masa lui John Olsen. Gălăgia din restaurant acoperea cuvintele rostite. Dar își dădu seama după expresia de pe chipul lui Hannah și după gesturile largi ale mîinilor ei elegante că nu-era ceva în ordine. Văzu chipul surprins și șocat al lui John și apoi cum clatină din cap. Mitch coborî scările și se îndreptă spre masă. Simți cum i se strînge stomacul de încordare. Hannah era unul dintre primii oameni pe care-i cunoscuse cînd el și cu Jessie se mutaseră în Deer Lake. Hannah și soțul ei, Paul Kirkwood, împreună cu fiul lor locuiau atunci vizavi de ei.

Hannah, însărcinată pe atunci cu cel de-al doilea copil, îi făcuse o vizită în prima zi, în drum spre spital ca să-i ureze bun venit în cartier cu niște biscuiți de casă. Era una dintre cele mai capabile și mai cu picioarele pe pămînt persoane pe care le cunoștea. Eleganța întruchipată. Conducea secția de urgență a spitalului din Deer Lake cu profesionalism, făcea parte din multe comitete ce se ocupau de problemele comunității și mai avea pe deasupra și un soț și doi copii de care se ocupa zilnic.

Făcea totul zîmbind și dînd dovadă de mult umor.

Dar Hannah nu părea calmă și stăpîină pe ea acum. Arăta pe punctul de a face o criză de isterie.

– Cum adică, nu știi? întrebă ea cu glas tare și ascuțit.

Dădu cu pumnul în masă. Prietena lui John țipă și sări de pe scaun cînd ceașca de cafea se răsturnă și lichidul fierbinte să împrăștie pe masă.

– Doamnă doctor Garrison, calmați-vă! o rugă John Olsen ridicîndu-se de pe scaun.

Întinse mîna s-o prindă de braț pe Hannah.

Ea se smulse, aruncînd flăcări din ochi.

– Să mă calmez! țipă ea. N-am să mă calmez! Toată lumea din restaurant se opri să privească. Aerul era încărcat de tensiune.

– Hannah? spuse Mitch, apropiindu-se de ea. S-a întîmplat ceva?

Hannah se răsuci brusc auzindu-i glasul. Simți că i se clatină podeaua sub picioare. Simți o căldură apăsătoare care-i frigea pielea, înecînd-o. „S-a întîmplat ceva? Da, s-a întîmplat.” Simți sute de ochi ațintiți asupra ei. Simți întunericul strecurîndu-se prin ferestrele mari și arculate.

Trăia un coșmar. Dar era trează. Se simțea de parcă ar fi fost înmormîntată de vie. Gîndurile și senzațiile îi copleșeau mintea într-un vârtej amețitor.

„Oh, Doamne, Oh, Doamne. Oh, Doamne!”

– Hannah? murmură Mitch, cuprinzînd-o blînd de umeri.

Se apropie încet de ea.

– Draga mea, spune-mi. Ce s-a întîmplat?

Hannah îl privi fix, văzîndu-i ochii plini de îngrijorare. El se apropie și mai mult.

– Ce s-a întîmplat?

Ceva se rupse în ea și cuvintele îi ieșiră într-un țipăt sfișietor:

– Nu-mi gădesc băiatul!

CĂPITOLUL 4

ZIUA 1

20:26; - 4°C

- Cum adică nu-l găsești pe Josh? întrebă Mitch calm.

Hannah stătea pe scaun, tremurând incontrollabil, cu lacrimi curgându-i nestăvilite din ochii ei albaștri. Mitch scoase o batistă curată din buzunarul pantalonilor și i-o dădu. Ea o luă automat, dar nu o folosi, ci o strânse în mână ca pe o bucată de hirtie.

- A-adică n-nu-l găsesc, se bîlbîi ea.

Nu-l găsea pe Josh și nimeni nu părea să priceapă acest lucru de parcă tot ceea ce spunea ea era o prostie.

- T-trebuie să m-mă ajuți. Te rog, Mitch.

Dădu să se ridice de pe scaun, dar Mitch o împinse la loc.

- O să fac tot ce pot, Hannah, dar trebuie să te calmezi...

- Să mă calmezi! strigă ea, strîngînd marginile scaunului. Nu-mi vine să cred așa ceva.

- Hannah...

- Doamne Dumnezeule, doar ai și tu o fetiță, ar trebui să înțelegi. Mai ales tu...

- Hannah! se răsti el aspru.

Ea tresări și clipi de cîteva ori.

- Știi foarte bine că am să te ajut, dar trebuie să te calmezi și s-o iei de la început.

Megan asista la scenă din locul unde se afla lîngă ușă. Biroul era o încăpere claustrofobică lambrisată cu

lemn ieftin și închis la culoare.

Pe pereți se aflau înrămate diferite certificate de la camera de comerț și diplome, toate parcă așezate aiurea, lăsate într-o parte. Nimic din dezordinea existentă aici nu sugera succesul sau farmecul patriarhal al localului. Femeia – Hannah – se prăbuși în scaun, strângînd din ochi și apăsîndu-și palma pe gură, de parcă ar fi încercat să-și vină în fire.

Chiar și așa cum arăta acum, plîngînd și cu părul neîngrijit, era o femeie surprinzător de atrăgătoare. Înaltă, suplă și cu trăsături de manechin.

Mitch se așeză în fața ei, sprijinindu-se cu spatele de birou, aplecat înainte și foarte concentrat asupra lui Hannah, așteptînd răbdător, dar încordat.

Fără să spună nimic îi întinse mîna. Ea i-o luă și i-o strînse cu putere, ca o persoană îndurerată la culme.

Megan îl privi cu admirație și puțină invidie. Niciodată nu reușise să facă față cu succes relațiilor cu victimele. Întotdeauna considerase că e mai inteligent și mai bine să păstreze o anumită distanță emoțională. Ea numea asta obiectivitate. Mitch Holt, totuși, nu ezita să treacă peste această barieră.

– Trebuia să-l iau de la antrenamentul de hochei, începu Hannah, aproape șoptind cuvintele, de parcă ar fi urmat să mărturisească un păcat îngrozitor. Tocmai ieșeam de la spital cînd a venit o urgență și nu am mai putut pleca la vreme. Am rugat pe cineva să sune la patinoar ca să-l anunțe că am să întîrzii puțin. Apoi unul dintre pacienți a făcut un stop cardiac și... Și am pierdut pacientul, iar acum mi-am pierdut și fiul. Sentimentul de eșec și de vină o apăsau atît de tare, încît trebui să se oprească și să aștepte pînă cînd își recăpătă cumpătul. Strînse cu putere de mîna mare și caldă a lui Mitch. Senzația însă se ridica din ce în ce mai sus, intensificîndu-se pînă cînd cuvintele răbufniră singure la suprafață.

– Am uitat. Am uitat că el mă așteaptă.

Lacrimi noi începură să-i curgă pe obraz, alunecîndu-i

În poală ca niște picături de ploaie. Se îndoi de mijloc dorind să-și ridice genunchii la piept în timp ce durerea îi sfîșia inima.

Mitch se aplecă, mîngîind-o pe cap și dorind să-i aline suferința. Polițistul din el rămase însă calm, așteptînd să audă faptele și explicațiile. În adîncul sufletului său de părinte, însă, simți un junghi ascuțit de teamă.

– Cînd a-am ajuns la patinoar el n-nu m-mai era.

– Draga mea, poate că l-a luat Paul...

– Nu. Miercurea este seara mea.

– L-ai sunat pe Paul să verifichi?

– Am încercat, dar nu era la birou.

– Atunci poate că Josh a plecat cu vreunul dintre ceilalți copii. Probabil că este acasă la vreunul dintre prietenii lui...

– Nu. Am telefonat la toți cei de care mi-am adus aminte. Am fost și la Sue Bartz – femeia la care duc fetița. Am crezut că poate s-a dus acolo să mă aștepte s-o iau pe Lily, dar Sue nu l-a văzut.

Iar Lily se afla încă acolo așteptînd-o pe mama ei, probabil întrebîndu-se de ce mami venise și plecase fără ea.

– Am verificat acasă în caz că a venit pe jos. Am sunat și la mamele altor colegi de-ai lui. M-am întors cu mașina la patinoar. Apoi din nou la spital. Nu-l găsesc.

– Ai o fotografie de-a băiatului? Întrebă Megan.

– Una de la școală. Nu e foarte reușită – trebuia să-l fi tuns puțin, dar n-am mai avut timp.

Hannah își puse poșeta pe genunchi. Îi tremurau mîinile în timp ce scoțea înăuntru după portofel.

– A adus poza acasă de la școală și mi-am notat, dar pe urma a trecut timpul și am... uitat.

‘Ultimul cuvînt îl rosti șoptit în timp ce scoțea fotografia lui Josh. „Am uitat.“ O scuză atît de simplă și de nevinovată. Uitase că trebuie să-l tundă. Uitase de el. Mîna îi tremură atît de tare încît abia reuși s-o scoată din coperta de plastic. I-o întinse femeii brunete dîndu-și seama cu destulă întîrziere că nu știa cine este.

– Îmi pare rău, murmură ea, încercînd să revină la bunele maniere și zîmbi timid. Ne-am mai întîlnit?

Mitch se sprijini de marginea biroului.

– Dînsa este agentul O'Malley de la Biroul de Prevenire și Combatere a Crimei. Megan, dumneaei este doctorița Hannah Garrison, șefa secției de urgență de la spital. Unul dintre cei mai buni medici care stăpînește stetoscopul cu mare îndemînare, adăugă el cu un zîmbet slab. Sîntem norocoși că o avem în mijlocul nostru.

Megan studie fotografia, preocupată de problema actuală și nu de nimicuri sociale de circumstanță. Din poză o privea un băiețel de vreo opt ani, îmbrăcat în uniformă de cercetaș, zîmbind și arătîndu-și dințele lipsă din față. Pe nas și pe obraji avea pistrii. Părul era un smoc de cîrlionți blonzi de culoarea nisipului.

Ochii albaștri îi străluceau de viață și de istețime.

– De obicei e un copil serios? întrebă ea. Te sună cînd întîrzie sau ca să-ți ceară voie să se ducă la un prieten?

Hannah încuviință.

– Josh este foarte matur.

– Cu ce era azi îmbrăcat la școală?

Hannah își trecu o mîină peste frunte chinîndu-se să-și aducă aminte cum îl văzuse dimineață. Totul părea un vis îndepărtat acum de parcă n-ar fi trecut doar cîteva ore și-și simțea mintea încețoșată. Își aminti de Lily care plînsese cînd fusese pusă în scaunul ei înalt și de Josh care patina pe gresia din bucătărie în ciorapi. Trebuise să-i semneze un bilet pentru o excursie la Muzeul de Științe Naturale. Îl întrebuse dacă-și făcuse temele și dacă-și învățase cuvintele. Urmase apoi un telefon de la spital și pîinea prăjită se arse.

Paul năvălise în bucătărie și țipase la Josh, plîngîndu-se în același timp că nu avea cămășile călcate.

– Hm... blugi. Nu pulover albastru. Ghete. O canadiană albastră cu dungi galbene și verzi pe margini. Ăăă... și o căciuliță – este galbenă cu o emblemă cusută în față. Paul nu-l lăsa să o poarte pe cea roșie cu ca-

nadiana așta colorată. Spunea că Josh ar arăta ca un țigan. Eu nu am văzut nimic rău în asta; doar are numai opt ani...

Megan îi dădu înapoi fotografia și se uită la Mitch.

– Am să sun imediat.

Deja își trecea în revistă posibilitățile și modul de acțiune în funcție de aceste posibilități.

– O să-i anunț pe cei de la secție, sun la biroul șerifului, anunț și patrula și...

Hannah arăta șocată.

– Doar nu credeți că...

– Nu, interveni calm Mitch. Nu, draga mea, bineînțeles că nu. Sînt doar procedeele standard. O să anunțăm toate echipele de patrulare ca în cazul în care îl văd pe Josh să știe că trebuie să-l aducă acasă. Iartă-mă o clipă, spuse el ridicînd un deget.

Se întoarse cu spatele la Hannah și o privi furios pe Megan.

– Trebuie să-i dau cîteva instrucțiuni agentului O'Malley.

Îi puse o mîină pe umăr și o împinse cu putere pe ușă în holul îngust și slab luminat. Un băiat cu capul rotund într-o haină de stofă le aruncă o privire urîtă și-și băgă un deget în urechea liberă încercînd să vorbească de la un telefon public aflat lîngă ușa de la toaleta bărbaților. Mitch apăsă cu două degete în furca telefonului întreprîndu-i conversația și căpătînd o exclamație de indignare drept răspuns.

– Scuzați-ne, mormăi Mitch arătîndu-i insigna. Probleme de poliție.

Îi făcu vînt de lîngă telefon trimițîndu-l pe hol cu o privire încruntată ce reușise să împrăștie cît ai clipi vînzători de droguri și prostituate de pe cele mai rău famate străzi din Miami. Apoi își întoarse aceeași privire încruntată către Megan.

– Ce dracu' se întîmplă cu tine? se răsti ea sărînd la atac, știind că aceasta era cea mai bună apărare.

– Ce dracu' se întîmplă cu mine? Iătră Mitch, în-

cercînd să nu ridice glasul. Ce dracu' ai tu de o superi în halul ăsta pe sărmana femeie...

– Are motive să fie speriată, inspectore. I-a dispărut copilul.

– Asta mai rămîne de văzut. Probabil că se joacă acasă pe la vreun prieten.

– Ea a spus că a sunat la prietenii lui.

– Da, dar e înspăimîntată. Probabil că a uitat să caute tocmai unde era mai aproape.

– Sau poate cineva a răpit copilul.

Mitch se încruntă și mai tare pentru că trebui să facă un efort pentru a nu lua în seamă sugestia ei.

– Aici sîntem în Deer Lake, O'Malley, nu la New York.

Megan își înălță o sprînceană.

– Dar ce, nu există delictе în Deer Lake? Ai polițiști. Ai închisoare. Sau totul e doar de decor?

– Bineînțele că avem delictе, mîrii ei. Avem studenți de la colegii care fură din magazine și muncitori la fabrica de brînzeturi care se îmbată sîmbătă seara și se iau la bătaie în parcarea de la stadion. Dar n-avem răpiri de copii, pentru Dumnezeu.

– Da, ce să-ți spun, bun venit în anii '90, inspectore, spuse ea sarcastică. Asta se poate întîmpla oriunde.

Mitch făcu un pas înapoi, strîngîndu-și coatele pe lîngă corp. Președintele asociației *Fiii Norvegiei* intră la toaletă zîmbind și dînd din cap în semn de salut către Mitch. Un miros înecăcios de deodorant de interior se simți în aer, după care ușa se închise. Mitch o blocă pe dinafară la fel cum încercase să blocheze și ceea ce-i spusese Megan.

– Nici oamenii din St. Joseph nu credeau că se poate întîmpla așa ceva, spuse Megan încet. Și, în timp ce încercau să se consoleze cu gîndul că totul nu-i decît o minciună, cineva a reușit să dispară cu Jacob Wetterling.

Cazul Wetterling din St. Joseph se întîmplase înainte ca Mitch să se fi mutat în Minnesota, dar era încă viu în

amintirea tuturor. Un copil fusese răpit din mijlocul comunității și nu se mai întorsese niciodată. Acest gen de delict era atât de rar în acea zonă, încît îi afectase pe toți locuitorii de parcă cineva din propria familie dispăruse. Deer Lake se afla la aproape două sute de mile distanță de St. Joseph, dar Mitch cunoștea pe cîțiva dintre cei din subordinea sa și de la departamentul șerifului care lucraseră la caz ca voluntari. Vorbeau foarte rar despre acest lucru, întotdeauna prevăzători și în șoaptă, de parcă le-ar fi fost teamă că pomenind despre nefericita întîmplare ar fi trezit din nou la viață demonul ce comisesese crima.

Înjurînd în gînd, Megan luă receptorul din furcă.

– Pierdem timpul.

– Sun eu.

Mitch se întinse peste umărul ei și-i înșfăcă telefonul.

– Ești cam demodat în privința etichetei cînd e vorba de telefon, nu-i așa? spuse ea pe un ton sec.

– Dispecerul nostru nu te cunoaște, îi explică el sub formă de scuză. Doug? Sînt Mitch Holt. Ascultă, am nevoie de un anunț în legătură cu Josh, băiatul lui Paul Kirkwood. Da. Hannah s-a dus să-l ia de la hochei și el o fi plecat undeva. O fi prin subsolul cuiva jucîndu-se de-a hoții și vardiștii, dar știi cum e. Hannah e îngrijorată. Da, ai dreptate, la asta se pricep cel mai bine femeile.

Megan își îngustă ochii și-și lăsă capul într-o parte. Mitch n-o luă în seamă.

– Dă-le de știre și băieților de pe teren, în caz că-l zăresc pe undeva. Are opt ani și e mic de statură. Ochi albaștri și păr șaten. Ultima dată cînd a fost văzut purta o canadiană albastră cu dungi verzi și galbene, iar pe cap o căciuliță galbenă tricotată. Și trimite o mașină și la patinoar. Spune-le să mă aștepte acolo.

Închise telefonul în clipa în care președintele *Fiilor Norvegiei* ieșea din toaletă și trecînd pe lîngă ei murmură un salut, privind-o curios pe Megan.

Mitch mormăi un răspuns. Simțea privirea fixă a lui Megan cum se uita la el dezaprobator. Era nouă în

această funcție ambițioasă și gata să-și demonstreze calitățile. Ar fi fost în stare să sune din corn și după cavalerie, dar cavaleria nu era mandatată să-i vină în ajutor.

Prioritatea numărul unu în cazurile de dispariții de persoane era faptul de a se asigura mai întâi că acea persoană era cu adevărat dispărută. De aceea această regulă prevedea în cazul adulților o așteptare de cel puțin douăzeci și patru de ore. Regula nu se aplica însă și în cazul copiilor, dar chiar și așa existau variante viabile înainte de a se trage cele mai rele concluzii. Chiar și copiii serioși mai făceau uneori prostii. Josh poate se dusesse acasă la un prieten și pierduse noțiunea timpului sau poate că intenționat își pedepsea mama pentru că uitase de el. Existau o grămadă de explicații mai plauzibile decât răpirea.

Atunci de ce-și simțea stomacul ghem în felul ăsta? Mai scoase o fisă din buzunar. Formă numărul de telefon al familiei Strauss și murmură o rugă de mulțumire când fiica lui răspunse la al treilea apel cu un glas exuberant:

– Bună! Sînt Jessie!

– Bună, iubito, tati la telefon, spuse el blînd, întorcînd capul ca să evite privirea curioasă a lui Megan.

– Vii să mă iei? Vreau să-mi mai citești din cartea aia de povești înainte de culcare.

– Îmi pare rău că nu pot, iubito, murmură el. Trebuie să fiu polițist un pic mai tîrziu în seara asta. Va trebui să rămii la bunici în seara asta.

Urmă o tăcere adîncă la celălalt capăt al firului. Mitch și-o putea imagina cu ușurință pe fetiță strîmbîndu-se nemulțumită, o expresie pe care o moștenise de la mama ei și și-o perfecționase imitînd-o pe bunică.

O privire elocventă ce putea stîrni sentimente de vinovăție dintr-o singură clipire a ochilor mari și căprui.

– Nu-mi place cînd ești polițist, zise ea.

El se întreba dacă ea era oare conștientă cît de tare îl durea cînd îi spunea acest lucru. Cuvintele erau ca un

cuțit răsucit într-o rană veche ce nu se putea vindeca.

– Știu că nu-ți place, Jes, dar trebuie să încerc să găsesc pe cineva care s-a pierdut. N-ai vrea să te caut și pe tine dacă te-ai rătăci?

– Da, recunosc ea necăjită. Dar tu ești tatăl meu.

– O să vin acasă mâine seară, iubito, și o să citim mai multe pagini. Îți promit.

– Așa să faci, pentru că bunica mi-a zis că și ea mi-ar putea citi despre Bahar.

Mitch strânse din dinți.

– Îți promit. Dă-mi un pupic de noapte bună și apoi dă-mi-l pe bunicul la telefon.

Jessie scoase un zgomot puternic în receptor pe care Mitch îl repetă, întorcându-se și mai mult pentru ca Megan să nu-i poată vedea obrajii îmbujorați. Apoi Jessie îi dădu telefonul bunicului ei, iar Mitch îi explică tot ce nu era de explicat de fapt, asta fiind o treabă de poliție cu un caz la care trebuia să lucreze, nimic important, dar care s-ar putea să dureze.

Dacă le-ar fi spus socrilor lui că trebuia să vadă dacă nu-i vorba cumva despre o răpire a unui copil, atunci Joy Strauss ar fi înnebunit de îngrijorare vorbind pînă cînd ar fi înroșit liniile telefonice.

Jurgen nu insista să afle detalii. Născut și crescut în Minnesota considera că e nepolitic să ceri mai multe informații decît dorea să-ți dea interlocutorul. În afară de asta regulile nu-i erau străine. Meseria lui Mitch îl ținea din cînd în cînd pînă seara tîrziu. Conveniseră ca în astfel de situații Jessie să rămînă la bunicii ei care aveau grijă de ea în fiecare zi după ce se întorcea de la școală. Aranjamentul era convenabil și-i conferea lui Jessie stabilitatea necesară. Poate că Mitch nu-și iubea din cale afară soacra, dar avea încredere în ea să i-o lase în grijă pe Jessie, singura ei nepoată de altfel.

Nu-i făcea nici o plăcere faptul că nu o va vedea pe Jessie, că nu o va culca și nu-i va citi pînă cînd va adormi. Fiica lui era pentru el centrul universului. O clipă își imaginează oare ce-ar simți să nu o mai găsească într-o

bună zi și apoi se gîndi la Josh și la Hannah.

„O să apară cît ai clipi”, își zise el în sinea lui în timp ce închidea telefonul.

Stomacul i se strînse și mai mult.

Megan care pînă atunci fiersese în suc propriu se mai potoli. Pentru cîteva clipe Mitch Holt părăuse vulnerabil, nu dur și deloc intimidant. În acele cîteva clipe nu fusese decît un tată care-i transmitea fetiței lui un sărut prin telefon. Cuvîntul periculos îi reveni din nou în minte și căpătă noi valențe.

Îndepărtînd gîndul obsedant, îl privi cu ochi lipsiți de expresie.

– Sper să ai dreptate, inspectore, spuse ea. Pentru binele tuturor.

CAPITOLUL 5

ZIUA I

21:30; – 4°C

Ultimii dintre jucătorii seniori ai echipei de hochei ieșeau abia tîrîndu-și picioarele și șchiopătînd, atunci cînd Mitch ajunse cu mașina în parcare a sălii de sport Gordie Knutson Memorial. Jucătorii, avînd în jur de cincizeci de ani, unii chiar mai mult, încă mai manifestau o surpriză elegantă pe gheață de parcă ar fi reușit cumva să-și lase oboseala inerentă vîrstei încuiată undeva în vestiare în timp ce se mișcau cu grație pe patine. Patinau, își pasau mingea, trăgeau la poartă, rîdeau și înjurau. Dar cînd meciul se încheia, își scoteau patinele și realitățile vîrstei păreau atunci să se răzbune pe ei.

Coborau scările cu greutate, cu chipurile încruntate de durere.

Noogie îi privi zîbind în timp ce stătea sprijinit de mașina de patrulare parcată în fața clădirii. Le făcu un

semn victorios cu mîna, apoi rîse cînd Al Jackson îi zise să se ducă la dracu'.

– De ce mai joci, Al, dacă îți face așa de rău?

– Ce întrebare idioată mai e și asta? se răsti Jackson. Ah, da, uitasem că tu ai jucat fotbal și ai primit prea multe mingi în cap.

– Cel puțin noi aveam bunul simț să purtăm căști, se laudă Noogie.

– Vrei să spui că n-ai nici un fel de scuză pentru mutra aia boțită?

Noga bombăni făcînd un gest cu mîna.

– Ce s-a întîmplat, Noogie? întrebă Bill Lennox pînîndu-și geanta pe umeri. L-ai prins cumva pe Ollie că a depășit viteza legală cu mașina de măturat gheața?

Riseră cu toții, dar priviră curioși către Mitch și Megan care veneau pe trotuar.

– Bună seara, Mitch, strigă Jackson, ridicînd crosa în semn de salut. S-a întîmplat vreo crimă la patinoar?

– Da, am primit o plîngere că lovitura ta de crosă e criminală.

Grupul izbucni în hohote de rîs. Mitch îi urmări cu privirea pînă cînd dispărură, apoi se întoarse către ofițerul lui.

– Noga, dînsa e agent O'Malley...

– Ne-am cunoscut, spuse Megan nerăbdătoare, lovind cu vîrfurile ghetelor într-un mormăn de zăpadă de pe trotuar ca să-și consume energia, dar și ca să-și încălzească picioarele.

Privi în jur. Patinoarul se afla la capătul străzii, departe de zona cu case. Era construit în partea de sud-est a orașului Deer Lake cam la o jumătate de milă distanță față de șoseaua interstatală. Dincolo de zona luminată a parcii, noaptea era neagră, vag intimidantă și cu siguranță deloc ospitalieră.

Dincolo de tufișurile uscate se afla parcul de distracții întins pe o suprafață destul de mare, acum pustiu la fel ca și clădirile vechi și goale din capăt. Totul părea abandonat și pe undeva sinistru, de parcă umbrele ar fi fost

locuite de spirite întunecate ce nu ar fi putut fi gonite decît de luminile unui carnaval și de mulțimea de oameni. Chiar privind în partea opusă, către oraș, Megan avu o senzație de izolare.

– Asta este în legătură cu puștiul care a dispărut? întrebă Noga.

Mitch încuviință.

– Băiatul lui Hannah Garrison. Josh. Ea trebuia să vină să-l ia de aici. Am zis că ar fi bine să aruncăm o privire, să vorbim cu Ollie...

– Ar fi trebuit să trimitem polițiști să discute cu vecinii din jur, îl întrerupse Megan, alegîndu-se cu o privire încruntată din partea lui Mitch și cu niște ochi de bufniță din partea lui Noga. Să aflăm dacă l-au văzut cumva pe băiat sau orice altceva neobișnuit. Ar fi trebuit să începem căutarea cu zona parcului de îndată ce am fi asigurat împrejurimile.

Mitch încercase să-i dea o sarcină copilărească sugerîndu-i să rămînă alături de Hannah pentru a-i oferi sprijin moral în timpul cît așteptau vești despre Josh. Ea îl informase că sprijinul moral nu făcea parte din sarcinile ei de serviciu și-i propusese să cheme o prietenă care să vină să stea cu Hannah, iar ea să-l ajute să mai dea un rînd de telefoane pentru a-l căuta pe Josh pe la prieteni.

În cele din urmă, Mitch o sună pe Natalie care stătea aproape de Hannah.

Privind-o aspru și încruntat, trase aer în piept și se adresă ofițerului pe un ton mult prea calm pentru a putea fi considerat natural.

– Du-te înăuntru și caută-l pe Ollie. Vin și eu imediat.

– Am înțeles.

Noga plecă, bucuros să dispară de pe linia focului.

Megan se încordă așteptînd admonestarea. Mitch o privi fix, cu maxilarele încleștate și cu ochii întunecați pe sub sprîncenele încruntate. Ea îi simțea încordarea cum se năpustește asupra ei în valuri.

– Agent O'Malley, spuse el pe un ton rece ca aerul

din jur, înșelător și periculos de încet, a cui este această investigație?

– A ta, răspunse ea fără să ezite. Și ai amețit-o rău de tot.

– Cu câtă diplomăție vorbești.

– Nu-s plătită să fiu diplomată, spuse ea, știind foarte bine că era exact pe dos. Sînt plătită să ajut, să dau un sfat și să investighez. Te sfătuiesc, inspectore, să faci cercetări serioase în loc să te-nvîrți de colo pînă colo pretinzînd că nimic nu s-a întîmplat.

– Nu ți-am cerut să mă ajuți sau să-mi dai sfaturi, domnișoară O'Malley.

Lui Mitch nu-i plăcea deloc această situație. Nu-i plăceau variantele ivite și ceea ce ar putea însemna asta pentru Deer Lake. Și în clipa de față nutrea o profundă antipatie față de Megan O' Malley doar pentru faptul că era martoră la ceea ce se întîmpla și-i știrbea din autoritate și orgoliu.

– Să știi că sărmanul Leo nu arăta prea bine, dar știa să stea în banca lui. Nu-și băga nasul unde nu-i fierbea oala pînă cînd nu-i ceream eu s-o facă.

– Atunci înseamnă că și el se învîrtea pe-aici de pomană, spuse Megan refuzînd să cedeze.

Dacă ceda acum în fața lui, știa că va sfîrși probabil prin a sta la secție avînd grijă de cafele.

Nu era o problemă minoră, era vorba despre însăși autoritatea ei ce nu trebuia cu nici un chip știrbită.

– Dacă nu dai ordin să fie interogați vecinii, am s-o fac eu însămi de îndată ce am să-mi închei cercetările aici.

Mușchii maxilarelor lui începură să se zbată. Nările îi fremătară, trimițînd două jeturi de abur în afară.

Megan rămase pe loc, cu mîinile în șolduri și cu mușchii spatelui încordați și dureroși de atîta uitat în sus către el. Nici nu-și mai simțea degetele de la picioare din cauza gerului.

Mitch strînse din dinți, și din pumni, dar o voce șoptită îi răsună în cap. „Dacă are dreptate? Dacă tu te

înșeli, Holt? Ce te faci dac-o dai în bară?”

Îndoiala îl înfurie și mai tare și se răzbună pe femeia din fața lui.

– Am să mai chem două patrule. Noga poate să înceapă cercetările aici, spuse el iritat. Iar tu vii cu mine, agent O'Malley. Nu vreau să umbli brambura prin oraș ca să sperii lumea.

– Nu mă aflu în subordinea ta ca să mă ții în lesă, inspectore.

– Nu, dar mi-ai dat o idee grozavă.

Porni pe trotuar urcînd treptele, rîfuindu-i dreptul la replică. Ea alergă după el, blestemînd la fiecare pas ghețușul și pe Mitch Holt.

– Poate că ar trebui să stabilim niște reguli, spuse ea, ajungîndu-l din urmă. Să hotărîm cînd vei fi un bărbat luminat și cînd un ticălos fără pereche. Asta e o problemă de conveniență, de marcare a teritoriului sau ce? Aș vrea să aflu acum, pentru că dacă lucrurile se vor deteriora pînă la a ajunge ca totul să se rezume la un concurs de urinat pe garduri, atunci va trebui să învăț cum să ridic piciorul.

El îi aruncă o privire încruntată.

– Nu te-au învățat și asta la Academia FBI?

– Nu, m-au învățat numai cum să potolesc bărbații agresivi făcîndu-le ouăle omletă.

– Trebuie să fii o femeie dată dracului în particular.

– N-ai să afii niciodată.

El deschise una din ușile arenei sportive așteptînd-o să intre. Megan îl ocoli intenționat și deschise cealaltă ușă pe care intră singură.

– Nu aștept să fiu tratată în mod deosebit față de restul, spuse ea intrînd în hol. Vreau să fiu tratată în mod egal.

– Foarte bine, zise Mitch, scoțîndu-și mănușile și băgîndu-le în buzunare. Încearcă numai să treci peste capul meu și o să-mi sară țandăra la fel ca față de toți ceilalți. Enervează-mă tu mult și-ai să primești un pumn în barbă.

- Asta-i agresiune fizică.
- Cheamă poliția, îi aruncă el peste umăr, trăgînd nervos de o ușă și pășind înăuntru.
- Megan își ridică ochii spre cer.
- Observ că o cam caut cu luminarea, nu?

Ollie Swain făcea munca grea de la arena Gordie Knutson Memorial de mai bine de cinci ani. Lucra de la trei la unsprezece, șase zile pe săptămînă, păstrînd ordinea la vestiare, măturînd gunoiul din sală, refăcînd suprafața ghetii cu mașina *Zamboni* și toate celelalte treburi de corvoadă. Numele lui adevărat nu era Ollie, dar porecla așa îi rămăsese, iar el nu făcea nici un efort pentru a scăpa de ea. Considera că, cu cît știau ceilalți mai puține despre el, cu atît era mai bine – o atitudine pe care o adoptase încă din copilărie. Anonimatul era o haină comodă, iar adevărul o lumină de neon ce atrăgea o atenție nedorită asupra poveștii nefericite a vieții sale.

„Vezi-ți de treaba ta, Leslie. Nu fi mîndru, Leslie. Mîndria și aroganța sînt păcatele omului.”

Cuvintele ce-i fuseseră băgate cu forța în cap în copilărie cu ajutorul pumnilor și al limbilor scoase în semn de dispreț, îi răsunau și acum în cap. Pentru el misterul nedezlegat încă era ce ar fi putut el avea de care să fie mîndru. Era mic și urît, cu un semn din naștere ca o frunză de viță, ce i se întindea pe un sfert din față ca o arsură. Nu avea nici un talent deosebit și nu prezenta interes pentru nimeni. Experiențele sale se limitau la secretele și rușinea pe care le ținea în sinea lui. Așa făcuse întotdeauna îndepărtînd compătimirea celor din jur și punînd cicatricile, urmele de lovituri și ochiul de sticlă pe seama unei căzături dintr-un copac.

Era isteț, îi plăcea să citească și să studieze. Avea un talent înnăscut pentru computere. Acest secret îl păstra doar pentru el, bucurîndu-se în taină de el ca de o rază de lumină într-o existență mizeră.

Lui Ollie nu-i plăceau polițiștii. Nu-i plăceau mai ales bărbații. Mărimea, puterea și agresivitatea lor sexuală îi

provocau întotdeauna sentimente neplăcute, acesta fiind și motivul pentru care nu avea nici un prieten la vârsta lui. Cel mai mult reușise să se apropie cît de cît de copiii care jucau hochei.

Le invidia exuberanța și inocența. Ei îl plăceau pentru că putea patina bine și făcea acrobații. Unii îi arătau antipatie din cauza înfățișării lui, dar majoritatea îl acceptau și acesta era cel mai bun lucru pe care Ollie îl putea spera vreodată.

Stătea într-un colț al depozitului arhiplin pe care el în transformase într-un fel de birou, simțind cum nervii i se întind ca niște rîme cînd văzu silueta voinică a inspectorului Holt în cadrul ușii.

– Bună, Ollie, spuse inspectorul.

Zîmbetul lui era prefăcut și obosit.

– Ce mai faci?

– Bine, spuse Ollie pe un ton ușor răstit, trăgîndu-se de mîneca hainei pe care o cumpărase dintr-un depozit de vechituri al marinei din Minneapolis.

Pe sub puloverul de lînă de dedesubt, simți cum începe să-i picure transpirația de sub braț, mirosind a acru.

De sub brațul drept al inspectorului se zări un cap de femeie. Avea ochi mari și verzi, o față de spiriduș și părul negru, dat peste cap.

– Dînsa e agentul O'Malley.

Holt se dădu doar cîteva centimetri în partea stîngă. Femeia se uită în sus la el, strîngînd din dinți și strecurîndu-se prin spațiul îngust în încăpere.

– Agent O'Malley, dumnealui e Ollie Swain. Ollie este paznicul de noapte al clădirii.

Ollie încuviință politicos. Agent la ce? se întrebă el, dar nu zise nimic. „Vezi-ți de treaba ta, Leslie”. Un sfat bun, descoperise el, indiferent de situație. Din fragedă pruncie învățase să-și canalizeze curiozitatea către cărți și propria imaginație și nu către oameni.

– Am dori să-ți punem doar cîteva întrebări, domnule Swain, dacă n-ai nimic împotriva, spuse Megan, desfă-

cîndu-și fularul de la gît din cauza căldurii din încăpere.

Îl cuprinse dintr-o privire pe Ollie Swain. Era mărunțel, cu trăsături de pechinez și ochi ce păreau prea rotunzi. Cel din stînga era de sticlă și privea drept înainte în timp ce dreptul se mișca aruncînd ocheade în jur și părăind să cuprindă absolut totul. Ochiul de sticlă avea o nuanță mai deschisă decît cel bun, iar albul era mai strălucitor. Culoarea anormală de alb era accentuată și de roșul purpuriu al semnelor din naștere care-i cobora din păr întinzîndu-se pe partea de sus a obrazului stîng. Părul aspru și țepos de culoare șaten amestecat cu fire cărunte îi stătea drept ca o perie. Probabil că avea aproape patruzeci de ani, bănuia ea și nu-i plăceau deloc polițiștii.

Asta bineînțeles făcea parte din riscurile meseriei. Chiar și cei mai nevinovați oameni deveneau încordați atunci cînd polițiștii le invadeau intimitatea.

Dar de multe ori se întîmpla ca această atitudine să nu ascundă doar atît. Se întrebă oare care ar fi explicația corectă la Ollie.

– Încercăm să dăm de Josh Kirkwood, spuse Mitch pe un ton lipsit de expresie. Joacă în echipa lui John Olsen. Îl cunoști?

Ollie ridică din umeri:

– Sigur că da.

Nu mai spuse nimic altceva. Nu punea întrebări. Se uită la mănușile de lînă și-și puse mîna dreaptă peste cea stîngă. Ceva tipic la Ollie, își zise Mitch: Individul nu era deloc vorbăreț, sau sociabil, și nu spunea nimic fără a fi întreat.

Un tip ciudat, dar asta nu încălca legea cu nimic. Nu dorea altceva decît să fie lăsat să-și vadă de treabă și să fie lăsat în pace cu cărțile lui.

Din poziția în care se afla la ușă, Mitch îl putea vedea pe Ollie și toată încăperea fără a-și mișca privirea. Podeaua era aproape în întregime ocupată de o masă veche de cărți cu stofa verde uzată și un scaun de lemn cu vopsea scorojită.

Pe masă și dedesubt erau de asemenea teancuri de cărți vechi și uzate despre computere, psihologie, literatură engleză și de tot felul.

– Mama lui Josh a întârziat să vină să-l ia, continuă Mitch. Când a ajuns aici el nu mai era. L-ai văzut plecând cu cineva?

– Nu.

Ollie își lăsă capul în jos.

– Am fost ocupat. A trebuit să dau cu mașina pe patinoar pentru clubul de patinaj artistic.

Vorbea puțin ca într-o stenogramă orală, folosind doar cuvintele esențiale atât cât să exprime ceea ce dorea, fără a mai încuraja conversația ulterioară.

Își băgă mâinile în buzunare așteptând și transpirând.

– Ai primit vreun telefon pe la cinci și un sfert, cinci și jumătate de la spital prin care doctorița Garrison anunța că o să întârzie? Întrebă Megan.

– Nu.

– Știi cumva dacă l-a primit altcineva?

– Nu.

Megan încuviință și-și deschise fermoarul de la canadiană. Încăperea era situată lângă centrală și probabil că pereții se încălzeau. Era ca într-o saună. Mitch își deschisese canadiana și și-o pusese pe umeri. Ollie își ținea mâinile în buzunarele hainei. Își ținea piciorul drept peste cel stîng lovind cu partea laterală în pantoful de sport.

– Ai observat dacă Josh s-a întors în clădire după ce ceilalți copii au plecat?

– Nu.

– N-ai ieșit cumva pe-afară ca să vezi vreo mașină străină?

– Nu.

Mitch strînse din buze și răsufli adînc.

– Îmi pare rău, spuse Ollie încet. Aș fi vrut să vă pot ajuta. E un copil singuratic. Nu cred că i s-a întîmplat ceva rău, nu?

– Adică?

Privirea lui Megan era ațintită asupra ochilor ciudați ai lui Ollie.

El ridică din nou din umeri.

– Lumea e rea.

– Probabil că s-a dus acasă la vreun prieten, spuse Mitch.

Cuvintele sunau banal, atât de des le rostise în ultimele două ore. Pagerul agățat la centură îi atârna greu ca plumbul în tăcerea pe care se încăpățina să o păstreze. În sinea lui spera ca din clipă în clipă acesta va suna, dându-i de știre că Josh fusese găsit mîncînd o pizza sau urmărind desene animate undeva la vreo familie din oraș.

Așteptarea îi rodea nervii ca niște termite flămînde.

Megan, pe de altă parte, părea să se bucure de această întîmplare, se gîndi el. Ideea îl irită.

– Domnule Swain, ați fost aici toată seara? întrebă ea.

– Asta-i slujba mea.

– Poate cineva confirma acest lucru?

Pe fruntea lui Ollie se rostogoli o broboană de transpirație care-i alunecă în`ochiul bun. Clipi de mai multe ori ca o căprioară prinsă într-o capcană.

– De ce? N-am făcut nimic.

Ea îi zîmbi. El nu se lăsă înșelat, dar nu conta.

– E doar o întrebare de rutină, domnule Swain. Ați...

Mitch o apucă de la spate de centură și o trase discret. Ea întoarse capul și-l privi încruntată.

– Mulțumesc, Ollie, spuse el, neluînd-o în seamă. Dacă îți vei aminti ceva, te rog să ne suni.

– Sigur. Sper ca totul să se rezolve, zise Ollie. Senzația de claustrofobie îl părăsi cînd Holt și femela plecară pe ușă.

În timp ce zgomotul pașilor lor dispărea, sentimentul de singurătate al lui Ollie reveni. Se mișcă prin cămăruță atingînd pereții cu vîrfurile degetelor, mascîndu-și teritoriul și ștergînd astfel tulburarea atmosferei provocată de străini.

Se așeză pe scaun, trecîndu-și mîinile peste cărți, mîngîindu-le ca pe niște ființe dragi.

Nu-i plăceau polițistii. Nu-i plăceau întrebările. Voia doar să fle lăsat în pace. „Vezi-ți de treaba ta, Leslie”. Ollie și-ar fi dorit ca și alți oameni să urmeze acest sfat.

– Nu mi-a plăcut gestul cu trasul de centură, se răsti Megan.

Ca să țină pasul cu Mitch aproape că alerga. Pe podeaua de beton pașii lor răsunau în clădire ca într-o peșteră. Luminile străluceau peste oglinda albă a gheții. Tribunele de lîngă pereți era învăluite în umbre ca într-un amfiteatru pustiu și rece.

– Iartă-mă, spuse Mitch sarcastic bucuros să reia ostilitățile de unde rămăseseră. Sînt obișnuit să lucrez singur. Manierele mele poate că ar trebui un pic șlefuite.

– Asta n-are nici o legătură cu manierele. E vorba despre o politețe profesională.

– Politețe profesională?

Își înalță o sprînceană.

– Mi se pare un concept străin pentru tine, O'Malley. Nu cred că l-ai recunoaște nici dacă te-ar ciupi de fund.

– M-ai întrerupt...

– Te-am întrerupt? Ar fi trebuit să te arunc afară.

– Mi-ai subminat autoritatea.

Ceva fierbinte și roșu izbucni în fața ochilor lui Mitch. Flăcările îi arseră complet rațiunea autocontrolului, pentru prima dată de foarte multă vreme. Se întoarse iute, pe neașteptate, către Megan, o apucă de umeri și o lipi cu spatele de apărătorile de plexiglas de pe marginea terenului de hochei.

– Acesta este orașul meu, agent O'Malley, mîrîi el cu chipul la nici doi centimetri distanță de al ei. Nu ai nici o autoritate aici. Ești aici ca să ajuți atunci cînd ești solicitată. Poți să ai cîte grade vrei, dar se pare că erai la toaletă cînd s-a predat acest curs la academie.

Ea rămase privindu-l fix cu ochi enormi și buzele moi, întredeschise într-o exclamație.

El voise s-o sperie, s-o șocheze. Reușise. Haina îi era deschisă și Mitch aproape că-i putea vedea inima zbătîndu-i-se pe sub puloverul verde cu gît.

Fascinat își lăsă privirea să alunece în jos. Cu umerii împinși spre spate și cu pieptul înainte, atenția îi fu atrasă de sîinii ei. Erau două globuri mici și chiar în clipa cînd ajunse cu privirea asupra lor, mugurii sînilor se întăriră ușor observîndu-se pe sub pulover. Fierbințeala din el datorată mai devreme profundeii indignări se transformă în ceva mai puțin civilizat, ceva mai primar. Intenția lui fusese de a stabili o dominare din punct de vedere profesional, dar în starea febrilă ce-l cuprinsese motivația dispăruse transformîndu-se în altceva, alunecînd din colțurile logice al minții într-o altă parte a anatomiei lui ce nu folosea logica.

Încet își ridică ochii către bărbia mică ce se ridicase sfidătoare. Urcă apoi pînă la gura ce tremura ușor, trădîndu-i bravada prefăcută.

Se opri asupra ochilor adînci și verzi cu privirea catifelată și gene scurte și dese, negre ca noaptea.

– N-am avut niciodată necazuri de genul ăsta cu Leo, murmură el. Dar nici n-am simțit niciodată nevoia să-l sărut pe Leo.

Megan știa că nu trebuie să-l lase. Știa pe de rost toate argumentele pentru că și le repetase în minte în seara asta ca pe-o incantație menită să gonească spiritele rele. „E o prostie. E periculos. E o chestie a naibii de păcătoasă...” Și chiar în aceste clipe, cînd cuvintele îi răsuna în minte, își ridica în sus bărbia, trăgînd aer în piept...

Ea își puse palmele pe pieptul lui împingîndu-l, reușind doar să-i distragă atenția lui Mitch. El își trase capul puțin înapoi și clipi, limpezindu-și gîndurile. Își pierduse controlul. Gîndul acesta îi răsuna ca un clopot în cap. El nu-și pierdea controlul. „Stăpînește-ți furia. Controlează-ți mintea. Controlează-ți dorințele.” Aceste cerințe și le însușise făcînd mari eforturi în ultimii doi ani și iată că într-o clipă Megan O'Malley fusese cît pe ce să-l facă

să-și încalce principiile.

Rămaseră amîndoi uitîndu-se unul la altul, prudenți, așteptînd cu respirațiile întretăiate în arena rece și întunecată.

– Am să pretind că așa ceva nu s-a întîmplat, anunță Megan pe un ton total lipsit de indignare pe care și-l dorise. Suna mai degrabă ca o promisiune pe care știa că nu și-o va putea ține.

Mitch nu spuse nimic. Febra ce-l cuprinsese îi scăzu brusc lăsîndu-i doar o căldură plăcută în trup. Își ridică mîinile de pe umerii ei și se dădu un pas înapoi. Ea voia să-i submineze autoritatea, să-l înnebunească și apoi să pretindă că nu s-a întîmplat nimic. O parte din el se răzvrăti la acest gînd. Dar nu era partea inteligentă.

Nu era un lucru inteligent s-o dorească pe Megan O'Malley. Atunci n-o va mai dori pe Megan O'Malley. Simplu. Nici măcar nu era genul lui. Genul de femei mici și afurisite nu-l atrăsese niciodată. Lui îi plăceau femeile înalte și elegante, calde și atrăgătoare. Așa cum fusese Allison. Nu ca ghemotocul ăsta de temperament irlandez și mînie feministă.

– Da, murmură el încercînd să pară sarcastic. Frumoasă mișcare, O'Malley. Lasă-te păgubașă. Doar nu ți-ar plăcea să fii prinsă pe picior greșit manifestîndu-ți feminitatea.

Cuvintele erau usturătoare, așa cum și intenționase el, de altfel, dar, ciudat, nu-i produsese nici o satisfacție. Avea doar o senzație de vină și o umbră de regret pe care nu dorea s-o cerceteze mai îndeaproape.

Se auzi trîntindu-se o ușă de la intrare, iar zgomotul răsună înfundat ca o minge de cauciuc în tăcerea din jur.

– Inspectore! strigă Noga. Inspectore!

Mitch tresări simțind cum ghemul din stomac i se strînge și mai mult în timp ce alerga către ieșire. „Te rog, Doamne, dă, Doamne, să-l fi găsit pe Josh. Și dă, Doamne, să fie în viață.“

Dar chiar în clipa cînd își punea această dorință,

simți fiori de gheață pe șira spinării și o gheară de spaimă care-i cuprindea gâtul.

– Ce este? Întrebă el, alergând către ofițer.

Noga îl privi cu ochi goi și îngroziți, iar pe chip avea întipărită o expresie de spaimă.

– Ar fi mai bine să vii și să vezi.

– Iisuse Cristoase, șopti Mitch disperat. E Josh?

– Nu, dar vino.

Megan alergă în urma lor când ieșiră din clădire. Aerul rece o izbi cu o violență fizică. Își trase fermoarul canadienei, își scoase mânușile din buzunare și și le puse în mâini. Fularul îi atârna pe un umăr, fluturându-i ca un drapel în spate și în cele din urmă îi căzu în timp ce alerga către parcare.

Mitch o luase înainte fugind pe gheață cu pași siguri și iuți. În capătul parcării se zăreau trei polițiști în uniformă care stăteau lângă o porțiune de gard viu cu cren-gile mult crescute și lipsite de frunze.

– Ce-i? strigă el. Ce-ați găsit?

Nici unul dintre ei nu-i răspunse. Fiecare se uita către ceilalți într-o tăcere înghețată.

– Ei, fir-ar al dracului! țipă el. Să spună dracului cineva ceva!

Lonnie Dietz făcu un pas lateral și în lumina artificială observă o geantă de antrenament. Cineva scrisese pe lateral cu litere mari de tipar: JOSH KIRKWOOD.

Mitch îngenunche în zăpadă privind geanta ca pe o posibilă bombă. Fermoarul era în parte desfăcut și din deschizătură ieșea o bucată de hîrtie ce flutura în vînt. El trase chiar de marginea hîrtiei scoțînd-o încet din geantă.

– Ce este? întrebă Megan cu răsufierea întretăiată, îngenunchind alături de el. Un bilet de răscumpărare?

Mitch desfăcu hîrtia și o citi – la început repede, apoi din nou mai încet, simțînd cum îi îngheață sîngele în vene cu fiecare cuvînt citit.

„Un copil a dispărut.

Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.”

CAPITOLUL 6

ZIUA 1

21:22; - 4°C

- Copiii fac cele mai timpite lucruri, spuse Natalie.

Stătea la masa din bucătărie pregătind niște sandvișuri cu friptură de curcan în timp ce filtrul de cafea bolborosea și sfîrșia.

- Mi-aduc aminte de Troy cînd a făcut o figură ca asta odată. Avea vreo zece-unsprezece ani. Se hotărîse să meargă din ușă în ușă să facă înscrieri pentru abonamentele la ziar ca să cîștige o mașinuță cu telecomandă. Era așa de obsedat de a cîștiga premiul acela, încît nu se mai putea gîndi la nimic altceva, ca de exemplu să dea telefoane la școală și să ne spună și nouă ce făcea. „S-o sun pe mama? De ce să-i dau telefon cînd o văd în fiecare zi?”

Clătină necăjită din cap tăind o felie de pîine cu un cuțit de măcelar de mărimea unui fierăstrău.

- Asta s-a întîmplat cînd locuiam în metropolă și începuseră să apară multe bande de răufăcători în Minneapolis. Nu-ți poți imagina cîte lucruri îmi treceau prin cap cînd Troy nu apărea acasă la cinci și jumătate.

„Ba da. Pot.” Aceleași gînduri îi treceau acum și lui Hannah prin cap învîrtindu-i-se la nesfîrșit într-un carusel de orori neînchipuite. Se plimba înainte și înapoi prin bucătărie, prea încordată ca să poată sta jos. Nu fusese în stare nici să se schimbe de hainele cu care fusese la serviciu. Puloverul gros avea un miros ușor de transpirație din cauza oboselii și stresului în care lucrase pentru a o salva pe Ida Bergen. Cureaua din talie o strîngea

prea tare, iar fusta lungă de lână era șifonată. Își scosese doar cizmele la ușă din obișnuință.

Mergea înainte și înapoi cu brațele încrucișate pe piept într-o încercare simbolică de a-și păstra cumpătul, fără a-și desprinde ochii de telefonul lîngă care se afla un panou cu numere de telefon și tot felul de bilețele. „Mama la spital.“ „Tata la birou.“ „911 la urgență.“ Toate scrise de Josh cu carioci colorate. O măsură de siguranță.

Panica o cuprinse din nou.

– Îți spun drept că eram înnebunită, continuă Natalie turnînd cafeaua.

Adăugă un strop de lapte în fiecare ceașcă și le puse pe masă alături de farfuria cu sandvișuri.

– Am sunat la poliție. James și cu mine am plecat să-l căutăm. Apoi aproape că era să dăm cu mașina peste el. Așa l-am găsit. Mergea cu bicicleta pe întuneric, așa era de obsedat să cîștige jucăria aia afurisită, încît nu mai era atent la trafic.

Hannah aruncă o privire către prietena ei, care se oprise așteptînd ca ea să intervină.

– Și ce-ai făcut?

– Am ieșit val-vîrtej din mașină înainte ca James să apuce să oprească, urlînd cît mă ținea gura. Eram chiar în fața unei singaogi. Am țipat atît de tare, încît rabinul a ieșit alergînd ca să vadă ce s-a întîmplat. Și ce-a văzut? A văzut o negresă nebună ce urla ca o apucată zgîlțîindu-l pe bietul copil din toate încheieturile. Și atunci a intrat fuga înapoi și a chemat poliția. Cît ai clipi au apărut cîteva mașini cu sirene și girofaruri. Bineînțeles că deja cînd au apărut ei eu îl țineam în brațe pe băiat plîngînd și țipînd în continuare: Băiatul meu! Băiețelul meu!

Ea țipă ridicînd ochii în tavan cu o octavă mai sus, dînd din mîini. Dîndu-și ochii peste cap, își strînse gura punga și clătină din cap.

– Acum cînd mă gîndesc poate că n-ar fi trebuit să-l pedepsesc pe Troy. Sperietura probabil că a fost suficientă.

Hannah fu cuprinsă din nou de neliniște. Se uită la telefon de parcă l-ar fi implorat să sune.

Natalie oftă, știind că nu avea cum s-o ajute. Făcuse cafea și sandvișuri, nu pentru că i-ar fi fost cuiva foame, ci pentru că era un lucru sănătos și firesc de făcut. Vorbise nonstop încercînd să-i distragă atenția lui Hannah și să umple tăcerea.

Ocoli masa și merse să-și pună mîinile pe umerii lui Hannah pentru a o așeza pe un taburet.

– Stai jos și mănîncă neapărat ceva, fetițo. Zahărul din sînge trebuie să-ți fi scăzut destul de mult pînă acum. E o minune că mai ești încă în picioare.

Hannah se sprijini de marginea scaunului și se uită la platoul cu sandvișuri. Chiar dacă nu mîncase nimic de la prînz nu avea nici un pic de poftă de mîncare. Știa că ar fi trebuit să încerce – pentru binele ei și pentru a-i arăta lui Natalie că-i apreciază efortul. Nu voia s-o jignească pe Natalie. Nŭ voia să facă nimănui nici un rău. „Ai reușit să faci deja destul azi.“

Pierduse un pacient. Îl pierduse pe Josh.

Telefonul se încăpățîna să rămînă tăcut.

În camera de zi unde era aprins televizorul, Lily se sculă și se dădu jos din pat. Veni în bucătărie, frecîndu-se la ochi și ducînd sub braț un cățel de pluș. Hannah simți cum i se strînge inima văzîndu-și fetița.

La un an și jumătate, Lily era încă un bebeluș pentru ea, întruchiparea nevinovăției și a iubirii. Avea părul blond ai mamei ei și ochi albaștri. Nu semăna deloc cu Paul, un lucru pe care Paul prefera să nu-l audă. După toate neplăcerile la care fusese supus în lungul efort de a concepe pe Lily părea să creadă faptul că merita măcar atît, ca fetița să-i semene lui.

Gîndindu-se la Paul, Hannah deveni și mai conștientă de tăcerea telefonului. Nu răspunsese apelurilor ei disperate pe care i le lăsase înregistrate pe robot.

– Mama? spuse Lily, ridicînd o mînuță și cerînd astfel să fie luată în brațe.

Hannah o ridică imediat, strîngînd-o la piept și îngro-

pîndu-și fața în trupușorul mic ce mirosea a pudră de talc și a somn. Voia s-o simtă cît mai aproape și nu o pierduse din ochi nici o clipă de cînd o adusese acasă.

– Bine, scumpo, șopti ea, legănînd copilul în brațe și bucurîndu-se de trupul cald și mic îmbrăcat într-o salopetă roșie. Trebuia să dormi.

Lily nu luă în seamă remarca zîmbind și făcînd gro-pițe în obraji.

– Josh, unde?

Zîmbetul lui Hannah îngheță. Strînse copilul la piept inconștient cu și mai multă putere.

– Josh nu-i aici, iubito.

Un nou val de panică o copleși, sfărîmîndu-i și bruma de rezistență pe care o mai avusese pînă atunci. Era obosită și îngrozită. Voia s-o ia cineva în brațe și s-o asigure că totul va fi bine, vorbindu-i serios. Își voia înapoi fiul ca această groază să dispară. O strînse pe Lily în brațe închizînd ochii pentru a-și opri lacrimile. Dar cu toate eforturile ei, lacrimile începură să-i curgă pe obraji înțepîndu-i ochii ca niște picături de acid. Un geamăt chinuit îi scăpă din gîtul îndurerat. Lily, înspăimîntată și ținută prea strîns, începu și ea să plîngă.

– Hannah, draga mea, te rog stai jos, spuse Natalie cu blîndețe conducînd-o către un fotoliu. Stai jos și am să-ți aduc să bei ceva.

Afară, cîinele începu să latre și o mașină opri în fața casei. Hannah își înghiți lacrimile, deși Lily continua să plîngă. Suspansul plutea în atmosfera încărcată ca un fum gros și înecăcios.

Oare va intra Josh dînd ca de obicei ușa de perete?

Oare va fi Mitch Holt, aducîndu-i vești la care nici nu îndrăznea să se gîndească?

– De ce Gizmo nu e în curtea din spate la locul lui?

Paul intră în bucătărie încrunțat. Nu se uită la Hannah, ci continuă să se învîrtă prin bucătărie ca de obicei ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Intră în biroul mic de lîngă bucătărie, își puse geanta diplomat pe măsută și-și ngîlî halna în culor.

Hannah îl privi cum dispare în micul lui sanctuar în care se afla o ordine perfectă. Simți cum începe să fiarbă de mînie. Îl interesa mai mult să-și agate haina în cui la locul ei alături de celelalte aliniate perfect decît ce s-a întîmplat cu propriul lui copil.

– Unde-i Josh? se răsti Paul, întorcîndu-se în bucătărie și desfăcîndu-și cravata cu buline. El trebuie să aibă grijă de cîinele ăla. Să iasă și să-l ducă naibii în spate la locul lui.

– Josh nu-i aici, răspuse Hannah ascuțit. Dacă te-ai fi deranjat să-mi răspunzi la telefoanele pe care ți le-am dat ai fi aflat acum cîteva ceasuri lucrul ăsta.

Auzindu-i tonul vocii, el își ridică ochii, încruntîndu-se.

– Ce...

– Unde naiba ai fost? întrebă ea strîngînd-o pe Lily la piept și mai tare, fără să-și dea seama.

Copilul o lovi în umăr, plîngînd.

– Am înnebunit căutîndu-te!

– Dumnezeuule, am fost la birou! se răsti el, încercînd să-și dea seama ce se întîmplase. Am mult mai multe lucruri importante de făcut decît să răspund la afurisitul ăla de telefon.

– Zău? Fiul tău a dispărut. Ai un client mai important decît Josh?

– Ce vrei să spui cu faptul că a dispărut?

Natalie păși între ei, întinzînd mîna după copil. Lily se agăță bucurasă de ea.

– Am s-o duc la culcare în timp ce tu și Paul vă așezați și discutați calm și rațional, spuse ea cu fermitate, privind sever către Hannah.

– Dispărut? repetă Paul cu mîinile în șolduri. Ce dracu' s-a întîmplat aici?

Natalie se întoarse către el.

– Stai jos, Paul, îi ordonă ea, făcîndu-i semn spre masa din bucătărie. Apoi se întoarse spre Hannah cu o expresie mai blîndă. Așează-te și tu. Ia-o de la început. Vin și eu imediat.

El o privi cu ochi mari, încruntîndu-se și mai tare,

dar o ascultă.

Vorbindu-i în șoaptă lui Lily, Natalie ieși din bucătărie urcînd scările către dormitor. Hannah se uită după ea, copleșită de vinovăție cînd văzu cum Lily își pusese capul pe umărul lui Natalie, spunînd:

– Nu, nu, mama. Se uita cu ochii ei mari și acuzatori către Hannah.

„Doamne, oare de fel de mamă sînt eu?”

Simți cum i se face pielea de găină și-și duse o mînă la gură de teamă să nu rostească un răspuns pe care nu dorea să-l audă.

– Hannah, ce se întîmplă? Arăți ca dracu’.

Ea se întoarse către soțul ei, întrebîndu-se cu amărăciune de ce oare efectele stresului păreau să adauge o notă de caracter înfățișării unui bărbat.

Paul tocmai își încheiase cele douăsprezece ore de muncă la firma de contabilitate la care era asociat împreună cu vechiul său prieten din facultate Steve Christianson. Arăta obosit, iar ridurile ce-i porneau din colțurile ochilor și ale gurii păreau mai adînci ca de obicei, însă asta nu-l făcea mai puțin atrăgător. Doar o idee mai înalt decît ea, Paul era suplu și puternic cu o față ovală și o bărbie puternică. Cămașa cu buline mici nu mai era scrobită ca dimineață, dar cu cravata atîrnîndu-i la gît și cu primul nasture desfăcut la guler arăta sexy în loc să arate dezordonat. Ea se uită în jos la ea și se așeză pe scaun simțindu-se de parcă ar fi ieșit din coșul cu rufe murdare.

– Am avut o urgență la spital, spuse încet, privindu-și soțul. Am întîrziat să-l iau pe Josh. Am pus-o pe Carol să sune la patinoar ca să-i lase vorbă, dar cînd am ajuns acolo el plecase. L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. Acum îl caută poliția.

Chipul lui Paul se înăspri. Își îndreptă spatele și umerii.

– Ai uitat de copilul nostru? spuse el cu un glas tăios ca lama unui briceag.

– Nu...

– Iisuse, zise el ridicându-se în picioare. Meseria aia nenorocită e mai importantă pentru tine...

– Sînt medic! O femeie era pe moarte!

– Și acum un psihopat a dispărut cu fiul nostru!

– N-ai de unde să știi asta! țipă Hannah, urîndu-l că dăduse glas celor mai negre gânduri ale ei.

– Atunci unde este? strigă Paul, strîngînd marginea mesei și aplecîndu-se către ea.

– Nu știu!

– Încetează! strigă Natalie năpustindu-se în bucătărie. Încetați amîndoi!

Le aruncă amîndurora o privire feroce și încruntată care băgase frica în oasele mai multor polițiști din Deer Lake de-a lungul timpului.

– Aveți sus un copil care adoarme plîngînd pentru că părinții lui se ceartă. Nu e momentul să țipați unul la altul.

Paul o privi încruntat, dar nu zise nimic. Hannah vru să spună ceva, dar se răsuci brusc auzind soneria de la intrare. Alergă împiedicîndu-se pe hol cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

În fața ușii se afla Mitch Holt, cu chipul grav și cu ochii îndurerați.

– Nu, șopti ea. Nu!

Mitch intră și o luă de braț.

– Draga mea, vom face tot posibilul să-l găsim.

– Nu, șopti ea din nou, clătînd din cap, incapabilă să-și oprească valul de amețală ce-i cuprinsese mintea. Nu, nu-mi spune. Te rog, nu-mi spune.

Nici un fel de antrenament nu-l putea pregăti pe un polițist pentru asta, se gîndi Mitch. Nu existau legi de protocol pentru a zdrobi viața unui părinte. Nu existau cuvinte potrivite sau scuze. Nimic nu putea ușura suferința. Nimic. Nu putea fi ajutat de faptul că era polițist în asemenea situații, pentru că nu se putea detașa chiar dacă asta l-ar fi ajutat pe el să suporte mai ușor durerea. Era în primul rînd tată, apoi prieten, iar amintirile și vina îi copleșeau puțină rezervă profesională pe care poate

că o mai avea pe undeva. În spatele lui Hannah îi văzu pe Paul și pe Natalie în hol, așteptînd cu chipurile chinuite de groază.

– Nu, șopti Hannah, abia mișcîndu-și buzele, cu ochii înlăcrimați și plină de disperare. Te rog, Mitch.

– Josh a fost răpit, spuse el, rostind cuvintele cu un glas aspru și răgușit.

Hannah se prăbuși ca o păpușă de cîrpă. Mitch o cuprinse la piept, strîngînd-o în brațe.

– Îmi pare rău, murmură el. Îmi pare atît de rău, draga mea.

– Dumnezeule, murmură Natalie.

Înaintă cîțiva pași și închise ușa de la intrare pe care pătrundea frigul nopții de afară, dar răceala ce intrase în casă avea prea puțin de a face cu gerul. Le înghețau oasele și nu puteau face nimic.

Paul făcu un pas înainte și desprins brațul lui Mitch de pe umărul lui Hannah.

– E soția mea, spuse el.

Amărăciunea din glasul lui îl făcu pe Mitch să ridice capul.

Paul o trase pe Hannah deoparte în timp ce Mitch își lăsă brațele în jos. Dar el nu făcu nici un efort pentru a-i oferi vreun sprijin sau vreo mîngîiere. Sau poate că Hannah s-ar fi îndepărtat de el chiar dacă ar fi încercat.

Oricum situația părea ciudată, dar de fapt ce nu fusese ciudat în această seară parcă desprinsă din paginile romanelor suprarrealiste? În Deer Lake nu se răpeau copii. BCA nu avea femei agenți în teritoriu. Mitch Holt niciodată nu-și pierdea controlul.

lisuse, ce minciună!

Simți cum îl cuprinde mînia care-l salvă, indiferent cît de ironic ar fi părut acest lucru. Îi oferi ceva asupra căruia să-și poată concentra atenția, ceva familiar și cunoscut de care să se agațe. Trase aer adînc în piept, adunîndu-și forțele. Își trecu o mînă peste obrazul nebarbierit și privi către secretara lui.

În spatele lentilelor groase ale ochelarilor, ochii lui

Natalie jucau în lacrimi. Părea la fel de pierdută ca și Hannah care rămăsese cu fața lipită de perete.

– Natalie, spuse el, atingându-i umărul. Ai o cafea făcută? Ne-ar prinde bine la toți.

Ea încuviință și se grăbi să plece în bucătărie, bucurată că găsisese ceva de făcut.

Mitch îi împinse pe Hannah și pe Paul în living.

– Trebuie să ne așezăm și să stăm de vorbă.

– Să stăm de vorbă? se răsti Paul. De ce dracu' nu pleci să-mi găsești copilul? Dumnezeuule, doar ești șeful poliției.

Mitch îi aruncă o privire calmă, acordându-i circumstanțe atenuante.

– Toți polițaii disponibili lucrează la acest caz. Am sunat și la departamentul șerifului, iar un agent de la BCA este aici. Am organizat echipe de cercetare în zona patinoarului. Imediat vor sosi și elicoptere cu senzori infraroșii care să detecteze tot ceea ce emană căldură. Între timp descrierea lui Josh a fost trimisă la toate secțiile de poliție din zonă și a fost introdusă în sistem la Centrul Național de Informații. Va fi înregistrat ca dispărut în toată țara. Eu voi coordona echipele de cercetare, dar mai întâi trebuie să vă pun câteva întrebări. S-ar putea să ne puteți oferi un punct de plecare, ceva de la care să putem începe.

– Noi trebuie să știm ce nebun ne-a răpit fiul? Iisuse Cristoase, e de necrezut!

– Încetează, se răsti Hannah.

Paul rămase cu gura căscată la ea, șocat de-a binelea.

– Sau poate că Hannah ne-ar putea lumina cumva în această situație. Doar ea l-a lăsat pe Josh acolo ...

Hannah scoase o exclamație, clătînându-se pe picioare de parcă ar fi lovit-o.

Mitch îi dădu un brînci zdravăn lui Paul, trîntindu-l fără menajamente pe un fotoliu.

– Termină, Paul, se răsti el. Nu ajuți pe nimeni în felul ăsta.

Paul rămase jos, încruntat.

– Îmi pare rău, murmură el mohorît, sprijinindu-se de brațul fotoliului cu toată greutatea și cu capul în mâini. Abia am ajuns acasă. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva.

– De unde știi...?

Hannah nu fu în stare să ducă întrebarea pînă la capăt. Se cuibări într-un colț al canapelei, în timp ce Mitch își scoase canadiana și se așeză în celălalt capăt.

– I-am găsit geanta de antrenament. Înăuntru era un bilet.

– Ce fel de bilet? întrebă Paul. De răscumpărare sau ce? Noi nu sîntem bogați. Vreau să spun că eu cîștig bine, dar în rest nimic deosebit. Iar, Hannah, hm, știu că toată lumea crede că doctorii se scaldă în bani, dar nu e ca și cum ar lucra la clinica Mayo...

Lasă cuvintele nerostite. Mitch se încruntă către el, întrebîndu-se oare cît de nevinovată fusese această remarcă. Îndrepta din nou vina asupra lui Hannah. Ea începu să plîngă în tăcere, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji și ținîndu-și mîna la gură.

– Nu era un bilet de răscumpărare, dar arăta clar că Josh a fost răpit, spuse Mitch.

Cuvintele îi erau încrustate în minte ca niște răni, un mesaj străniu. Ce indica o minte bolnavă. Ar fi dorit să le poată împărtăși și lor cele scrise, spunîndu-le, din punctul lui de vedere, că era foarte important să păstreze această informație secretă, dar nu putea. Erau părinții lui Josh și aveau dreptul să știe numai conținutul acelu bilet.

– Scria că „ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat“

Pe Hannah o străbătură fiori de gheață.

– Ce înseamnă asta? Ce...

– Înseamnă că e nebun, declară Paul.

Își trecu mîinile prin păr de mai multe ori.

– Oh, Doamne...

– Nu vi se pare ceva cunoscut nici unuia dintre voi?

întrebă Mitch.

Ei clătinară din cap, amîndoi părăind prea înmărmuriți ca să poată gîndi lucid. Mitch oftă încet.

– Acum trebuie să ne concentrăm asupra unor posibili suspecti.

Natalie aduse cafeaua pe o tavă, așezînd-o pe măsuța joasă din lemn de cireș, pe care zăceau niște telecomenzi ca niște jucării abandonate. Îi dădu o ceașcă lui Mitch, îi puse alta în mîini lui Hannah, lăsîndu-l pe Paul să se servească singur în timp ce ea o îndemna pe prietena ei să ia o înghițitură. Lui Paul nu-i scăpă acest lucru. Îi aruncă femeii o privire încruntată și se aplecă să-și pună zahăr în ceașcă.

– Nu poți crede că cineva dintre cei pe care-i cunoaștem ar fi putut face așa ceva, nu? zise el.

– Nu, miști Mitch.

Statisticile i se înfățișară limpezi în cap ca un buletin de știri pe ecranul unui televizor. Majoritatea răpirilor de copii nu erau înfăptuite de către străini.

– Dar vreau totuși ca amîndoi să vă gîndiți. Vreunul dintre clienții sau pacienții cu care ați lucrat s-au supărat pe vreunul dintre voi foarte tare? Ați observat vreo persoană străină prin vecinătate în ultima vreme sau vreo mașină străină care să treacă încet prin fața casei? Ceva neobișnuit?

Paul privi în ceașca de cafea și oftă.

– Cînd să observăm vreun străin prin preajmă? Eu sînt la birou toată ziua, iar Hannah lipsește și mai mult decît mine de-acasă, acum, de cînd a fost numită șefa secției de urgență.

Hannah tresări cînd noua aluzie își atinse ținta. Lui Mitch îi trecu prin cap să-i întrebe de cînd aveau probleme, dar se abținu. Poate că această situație stresantă îl făcea pe Paul să fie crud.

– V-a spus Josh cumva dacă cineva a dat tîrcoale școlii sau dacă l-a abordat vreun străin pe stradă?

Hannah clătina din cap. Mîna îi tremură violent cînd puse ceașca pe măsuță și se vărsă puțînă cafea.

Nedînd importanță întîmplării, se îndoî de mijloc, strîngînd genunchii la piept în timp ce trupul îi era scuturat de suspine. Cineva îi furase copilul.

Într-o fracțiune de secundă Josh dispăruse din viața lor luat de un străin fără chip, dus undeva în necunoscut pentru un motiv la care nici o mamă din lume nu ar fi îndrăznit să se gîndească. Se întrebă dacă-i era frig și dacă-i era frică, dacă se gîndea la ea și dacă se întrebă de ce nu venise să-l ia. Se întrebă dacă era în viață.

Paul se ridică din fotoliu și începu să se plimb'e agitat prin încăpere. Chipul îi era tras și palid.

– Lucruri de genul ăsta nu se întîmplă aici, murmură el. De aceea am plecat din metropolă – ca să trăim într-un oraș mic unde să ne putem crește copiii fără teama că ar putea încăpea pe mîinile vreunui pervers...

Lovi cu pumnul în polița căminului.

– Cum de s-a putut întîmpla așa ceva? Cum de s-a putut întîmpla?

– Niciodată astfel de lucruri nu au o explicație logică, indiferent unde s-ar întîmpla, spuse Mitch. Cel mai bun lucru este să ne concentrăm forțele pentru a-l putea aduce pe Josh înapoi. O să vă punem telefonul sub urmărire în caz că veți fi sunați în legătură cu asta.

– Și noi ce trebuie să facem în timpul ăsta? Să stăm doar și să așteptăm, nu? întrebă Paul.

– Cineva trebuie să stea lîngă telefon.

– Hannah poate rămîne lîngă telefon.

El oferi serviciile soției sale fără a o consulta sau a ține cont de starea psihică în care se afla, observă Mitch, simțind cum începe să-și piardă răbdarea.

– Vreau să ajut și eu la căutare. Trebuie să fac ceva pentru a da o mîină de ajutor.

– Da, bine, murmură Mitch, privind cum Natalie îngenunche lîngă Hannah încercînd să-i spună cîteva cuvinte de mîngîiere.

– Paul, ce-ar fi să mergem la bucătărie și să discutăm despre asta, vrei?

– Cu ce v-aș putea eu ajuta în cercetare? întrebă el

ținându-se după Mitch, fiind complet absorbit de planul de acțiune pe care și-l derula în minte. Să aduc niște lanterne? Avem și niște echipament pentru deplasări mai lungi...

– Foarte bine, spuse Mitch scurt.

Îl privi pe Paul Kirkwood în ochi lăsându-l o clipă să înțeleagă faptul că această discuție nu avea nici o legătură cu căutarea băiatului.

– Paul, știu că aceasta este o situație dificilă, zise el cu blîndețe în glas, dar i-ai putea arăta soției tale puțină compasiune, nu? Hannah are nevoie de sprijinul tău.

Paul îl privi fix, nevenindu-i să creadă și ofensat.

– În clipa de față sînt puțin cam supărat pe ea, spuse el încordat. Din cauza ei copilul nostru a fost răpit.

– Josh a fost victima unor împrejurări. La fel a fost și cu Hannah. Nu avea de unde să știe că va apărea o urgență la spital exact la ora cînd trebuia să meargă să-l ia pe Josh.

– Nu? pufni el pe nări disprețuitor. Pe cît vrei să pariem că deja se afla în întîrziere oricum? Știi foarte bine că are un program pe care nu-l respectă. Stă și pierde timpul pe-acolo așteptînd doar să se întîmple ceva ca să aibă o scuză să rămînă mai tîrziu. La naiba, ferească sfîntul să stea cumva acasă și să-și petreacă timpul cu copiii...

– Încetează, Paul, se răsti Mitch. Indiferent de problemele pe care tu și Hannah le aveți în căsnicia voastră, în clipa de față trebuie lăsate la o parte. Ai înțeles? Amîndoi trebuie să fiți uniți – de dragul lui Josh –, nu să vă aruncați vina unul altuia. Pe altcineva trebuie să fiți furioși, dacă vreți, pe Dumnezeu, pe mine sau pe tribunalele ce dau pedepse prea îngăduitoare. Hannah și așa are conștiința destul de încărcată fără să mai adaugi și tu ceva în plus.

Paul se întoarse iritat cu spatele. Mitch avea dreptate – voia să se răzbune pe cineva. Hannah. Fata lui de aur. Mireasa lui neprețuită. Femeia care n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l facă fericit. Era prea ocupată să fie

în centrul admirației tuturor ca să mai fie acolo pentru el și pentru copii. Asta era vina lui Hannah. Tot ce se întâmplase era din vina ei.

– Adu tot echipamentul pe care-l ai, spuse Mitch obosit. Ne întâlnim la patinoar.

Porni pe hol, dar se opri.

– Adu și niște haine de-ale lui Josh, adăugă el încet, oprindu-și ochii asupra lui Hannah strânsă ghem pe canapea, copleșită de durere. Ne trebuie ceva pentru cîini ca să-i ia urma.

Natalie veni după el pe hol.

– Individului ăsta îi trebuie mai mult decît o simplă discuție. Îi trebuie un șut în fund – exact acolo unde-i stă mintea.

– Asta-i agresiune fizică, zise Mitch. Dar dacă vrei să intervii și să pui mîna pe el, am să jur în fața judecătorului că n-am văzut nimic.

– Nu-mi venea să cred cînd am asistat la numărul ăsta idiot pe care l-a prezentat în fața noastră, bombăni ea. S-o lase pe fata aia singură acolo să plîngă în halul ăsta. Și să-i mai și arunce săgeți otrăvite de vizavi. Dumnezeu!

– Știai mai demult că au probleme?

Ea făcu una dintre strîmbăturile ei celebre.

– Hannah nu vorbește niciodată despre problemele personale. Dacă ar trăi alături de marchizul de Sade și tot n-ar scoate o vorbă împotriva lui. Oricum, nu sînt eu persoana cea mai indicată să o întrebe, recunosc eu cu părere de rău. Eu întotdeauna l-am considerat pe Paul un gogoman afurisit.

Mitch își duse mîna la ceafă încercînd să-și elibereze tensiunea acumulată în mușchii gîtului.

– Ar trebui totuși să-l înțelegem puțin și pe el, Natalie. Nimeni nu reacționează normal în asemenea situații. Fiecare se manifestă în felul lui și de obicei nu tocmai admirabil.

– Eu una aș vrea să mă manifest trăgîndu-i un șut unde-am zis mai devreme, murmură ea.

– Poți să rămii cu Hannah? James e acasă cu copiii? Natalie încuviință.

– Am să mai sun niște prieteni. Am putea face cu schimbul. Și aș mai putea aduce niște întăriri aici.

– Folosește telefonul meu celular. În felul ăsta n-o să ții ocupată linia de aici. O să vină cineva să pună un microfon la telefon. Dacă se întâmplă ceva am pagerul.

Îi aruncă o privire lungă în timp ce-și lua pe el canadiana.

– Valorezi greutatea ta în aur Miz Bryant.

– Spune asta consiliului municipal, ciripi ea, încercînd să aducă o doză de umor în tot acest coșmar. Asta ca să poată începe să golească tezaurul de la Fort Knox.

El scoase telefonul portabil din buzunar și i-l dădu.

– Sună și preotul. Va trebui să adunăm tot ajutorul pe care-l putem găsi.

CAPITOLUL 7

ZIUA 1

22:02; – 3°C

De la distanță parcareea din fața sălii de sport Gordie Knutson Memorial arăta de parcă ar fi avut loc o petrecere în aer liber cu mașini și camioane așezate pe mai multe rînduri, cu oameni răspîndiți peste tot, ale căror glasuri răsunau în aerul rece al nopții. Dar nu era o atmosferă de petrecere. Încordarea, furia și teama apă-sau întreaga zonă ca o ceață otrăvitoare.

Dacă ar fi existat o speranță în a găsi o urmă cît de mică, acum cu siguranță că dispăruse. Acesta era riscul de a lucra cu grupuri mari în zona cîmiterii unui delict. Atenția pentru detalii mărunte se pierdea în căutarea unor urme vizibile. Dorința de a găsi ceva cît mai repede

devenea din ce în ce mai agresivă făcînd mulțimea greu de controlat.

Control. Un cuvînt mult prețuit în vocabularul lui Megan. Rămăsese să conducă cercetările, dar în clipa de față nu avea nici un control asupra activității desfășurate.

Oamenii se întorceau unii către alții pentru îndrumare și instrucțiuni. Își cîntăreau șeful din ochi. Nu-i dădeau nici un fel de atenție lui Megan. Ea încercă de două ori să-și ridice glasul pentru a acoperi hărmălaia. Dar nimeni nu o ascultă și atunci se întoarse către Noga.

El o privi dezamăgit și ridică din umeri.

– Poate că mai bine ar fi să-l așteptăm totuși pe șef.

– Noga, un copil a fost răpit. Nu ne putem permite totuși să ne învîrtim în jurul cozii doar din cauza acestui afurisit de amănunt în privința comenzilor ce trebuie neapărat dictate de către un bărbat.

Încruntată, ocoli unul dintre camioane; căutînd înăuntru o portavoce, după care veni în fața mașinii și se urcă pe capotă, tocurile cizmelor ei lăsînd urme scrijelite ca de cuie pe vopsea.

– Atenție la mine! strigă ea.

Sunetul se auzi pînă dincolo de parc. De parcă s-ar fi răsucit un buton, toți tăcură și se întoarseră cu fața la ea.

– Sînt agentul O'Malley de la BCA. Inspectorul Holt s-a dus să discute cu părinții băiatului dispărut. În lipsa lui, am să vă organizez în echipe pentru a putea începe cercetarea. Polițiști din Deer Lake, vreau să vă împărțiți în trei echipe de cîte doi oameni care să meargă din casă în casă în acest cartier pentru a întreba dacă cineva a văzut ceva între cinci și un sfert și șapte și un sfert. N-avem în momentul de față să vă dăm o fotografie de-a băiatului, dar, ultima dată cînd a fost văzut, era îmbrăcat cu o canadiană albastră cu dungi verzi și galbene și cu o căciuliță tricotată galbenă pe care se afla cusută emblema *Vikings*. Dacă cineva l-a văzut pe Josh Kirkwood sau a văzut ceva ciudat ori neobișnuit, vreau

să știu ce anume. Restul polițiștilor și ajutoarelor se vor împărți în...

– Am să-mi organizez eu singur oamenii, dacă nu te superi, domnișoară O'Malley.

Privirea ca de vultur a lui Megan se opri asupra șerifului districtual. Stătea cu mâinile în șolduri și cu un zîmbet ușor întipărit pe buzele extrem de subțiri. Avea aproape cincizeci de ani, era înalt și suplu, cu o față osoasă și un nas acvilin. Luminile din parcare îi străluciau în părul întunecat pe care-l purta lins peste cap după moda antrenorului de baschet Pat Riley. Avea un glas foarte puternic ce răsună cu putere acoperindu-l pe al ei cu toată portavocea pe care o folosea.

– Vreau ca ajutoarele mele să cerceteze zona parcului de distracții. O să trecem totul prin sită, fiecare alee, fiecare clădire. Dacă găsiți ceva, mă anunțați. Vine și Art Goble cu cîinii lui. Imediat ce se întoarce Mitch cu ceva de la care să poată lua urma, or să se apuce de treabă. Să mergem!

Vreo șase oameni o porniră către zona parcului de distracții cu lanternele în mâini. Polițiștii din Deer Lake rămaseră pe loc, vorbind în șoaptă, nesiguri pe cine să trimită și unde ori dacă ar trebui să asculte ordinele unei femei pe care n-o mai văzuseră pînă atunci. Megan îi aruncă o privire lui Noga și acesta se îndreptă către ei pentru a-i urni la treabă. Ea sări de pe capota camionului aterizînd drept în fața șerifului.

– Sînt Agent O'Malley, spuse ea întinzînd mîna.

Russ Steiger o privi de sus, măsurînd-o din cap pînă în picioare cu ochii lui mari și întunecați, neluînd în seamă mîna întinsă într-un gest de politețe.

– Ce-au pățit ăia de-acolo? Au rămas fără bărbați la St. Paul?

– Nu.

Zîmbetul ei era ascuțit ca un iatağan.

– Au adoptat doar o idee mai nouă și au trimis persoana cea mai calificată în loc s-o trimită pe cea cu scula cea mai mare.

Șeriful clipi de parcă ar fi primit o măciucă în frunte. Dumnezeule, DePalma i-ar suci gîtul dacă ar auzi-o vorbindu-i în felul ăsta unui șerif districtual. Nu conta faptul că ea cunoștea agenții în teritoriu, bărbați, al căror vocabular ar fi făcut să țiuie pînă și urechile unui marinar. Țsta era doar un perogativ masculin, o lăudăroșenie de vestiar.

I se dăduseră instrucțiuni precise să facă o impresie bună, să nu jignească și să nu calce pe nimeni pe bățături. Dar ea știa foarte bine ce s-ar întîmpla dacă și-ar ține gura și ar lăsa capul în jos în fața șefilor locali. Ar sfîrși prin a sta la birou, completînd formulare și rozîndu-și unghiile. Nu trebuia să fii un psiholog genial ca să-ți dai seama că acest șef local mai ales se comporta ca un catîr încăpățînat și o bătaie politicoasă pe umăr nu era de natură să-i atragă atenția; îi trebuia o replică mult mai tăioasă care să-l facă să-și ciulească urechile.

Șeriful pufni pe nări.

– Russ Steiger, șeriful districtual. Leo a fost un băiat deosebit.

– Da, însă el e mort acum și noi avem o treabă de făcut, spuse ea sătulă pînă-n gît de referirile la Leo. Hai să ne grăbim înainte să apară presa.

Se întoarse intenționat cu spatele la el, apoi reveni ca și cînd tocmai și-ar fi adus aminte de ceva.

– Dacă oamenii dumitale găsesc ceva, mă anunți. Eu voi coordona eforturile echipei de la comandament. Oftă din rărunchi. Oboseala o apăsa pe umeri ca o piatră de moară. Acestea nu erau împrejurările cele mai nimerite pentru a stabili un raport de colaborare cu localnicii. Va trebui să stea în ofensivă gata în orice clipă de atac pentru că altfel s-ar fi trezit cît ai clipi călcată în picioare de o turmă cu numărul patruzeci și cinci la pantofi. Avea în cap imaginea lui Josh Kirkwood zîmbind din fotografia de clasa a treia. O'avea în gînd pe mama lui, cu chipul ei frumos și elegant desfigurată din cauza sentimentului de vină și a unei spaima pe care Megan încerca s-o înțeleagă.

Deasupra ochiului drept simți o nouă înțepătură dureroasă. Avea un sentiment neplăcut în legătură cu apariția iminentă a unei migrene. Răpirile arareori aveau un sfârșit fericit.

Mesajul pe care-l găsiseră în geanta de antrenament a lui Josh îi răsuna în cap ca sunetul unui clopot de înmormântare: „Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.“

Faptul că biletul fusese bătut la mașină sugera premeditarea și întreaga idee a răpirii unui copil părea opera unei minți grav dezaxate. Se întreba dacă aveau de a face cu un localnic sau un vagabond, cineva deja familiarizat cu viața orășelului sau care dădea țicoale de destul de mult timp ca să cunoască amănunțele de rutină. Sau poate că hoțul pîndea pe șoselele interstatale, acționînd atunci cînd îi venea lui sau se ișea ocazia să înșface un copil și apoi să fugă.

Poate că avea un torpedou întreg în mașină plin de bilete bătute la mașină special concepute pentru a împărstia groaza în rîndurile oamenilor. Posibilitățile erau infinite de variate, iar probabilitățile înfiorătoare.

Pe parcursul întregii sale pregătiri un polițist era învățat să nu se implice emoțional într-un caz. Un sfat foarte bun, dar al naibii de greu de urmat atunci cînd victima era un copil. Megan simțea cum i se frînge inima la gîndul că un băiețel fusese tîrît în cine știe ce teroare. Ea știa ce înseamnă să fii mic, singur și înspăimîntat și să te simți abandonat. Amintirile proprii ei copilării îi ieșiră la suprafață din străfundul sufletului ca uleiul deasupra apei.

Un strigăt se auzi în dreapta lui Megan readucînd-o la realitate exact la timp ca să vadă o pereche de cîini de vînătoare repezindu-se către ea cu ochi strălucitori și limbi lungi și roz atîrnîndu-le printre dinți.

În ultima clipă unul o luă la dreapta, iar celălalt la stînga, lovindu-i picioarele cu trupurile lor musculoase și trîntind-o în mijlocul aleii.

– Oh, la naiba, s-au repezit după un iepure!

Un bărbat, într-o salopetă de schi ce arăta ca un spiriduș din desene animate, se uită cu părere de rău la Megan dîndu-i mîna și cerîndu-și scuze.

– Îmi pare rău, domnișoară.

– Agent O'Malley de la BCA, zise ea automat, strîmbîndu-se cînd el o ajută să se ridice.

– Art Goble. Scuzați-mă, domnișoară, trebuie să-i prind pe Heckle și Jeckle.

– Heckle și Jeckle?

Îl privi alergînd după cîini simțînd cum o copleșește dezamăgirea în timp ce urca pe trotuar.

– Iisuse Cristoase, Sfîntă Marie și Iosife.

– Asta-i tot ce-am putut găsi într-un răstimp atît de scurt, spuse Mitch.

Își parcase mașina în fața sălii sportive.

– Am sunat la clubul cîinilor de vînătoare și de salvamont precum și la cel din Minneapolis. Vor sosi cu cîinii aici peste două ore.

Riscurile meseriei de polițist aflat la granița dintre state. Megan oftă.

– Laboratorul mobil este pe drum, iar elicopterele ar trebui să apară cam într-o oră. Ce fac părinții?

Ei clătină din cap cu o expresie mohorîtă.

– Hannah este zdrobită. Paul este furios. Amîndoi sînt îngroziți. Am lăsat-o pe Natalie să se ocupe de ei și de echipa ta de tehnicieni.

– Bine. Lucrurile se vor desfășura mai organizat astfel.

– Paul vine să ajute la căutare.

Megan închise ochii și gemu.

– Știu, știu, murmură Mitch. Dar nu l-am putut opri. Simte nevoia să facă și ei ceva folositor.

– Da, și dacă am ști unde să nu-l căutăm pe Josh, l-am fi putut trimite exact acolo.

Înțelegea nevoia unui părinte de a face ceva în această situație, dar nimeni nu dorea ca un tată să descopere cadavrul propriului copil sau ca un civil să scape din vedere să distrugă din neatenție vreo probă.

– Am să-l las să lucreze cu echipa de voluntari. Au început?

– Oh, da. Eu și cu Wyatt Earp i-am pus la muncă, replică ea cu sarcasm.

– Deci ai făcut deja cunoștință cu Russ?

– Un tip încântător. Dacă eram un pește m-ar fi aruncat înapoi în lac dezgustat.

– Să nu spui că nu te-am avertizat.

– Am s-aud asta și-n somn, bombăni ea. Dacă mai apuc să dorm. Se pare că va fi o noapte foarte lungă.

– Dar și o să devină și mai lungă, mîrîi Mitch privind către carul de televiziune al postului TV7 care dăduse colțul îndreptîndu-se către ei. Iată că a sosit și trupa de spectacol. Ar trebui să existe o lege împotriva civililor care posedă antene parabolice.

– Asta ar trebui să se aplice și mass-mediei? Par totuși să semene a humanoizi.

Echipa de la televiziune coborî din car ca trupele aliate la debarcarea din Normandia. Tehnicienii luară echipamentele instalînd reflectoarele și desfășurînd sute de metri de cablu pe trotuar.

Se deschise portiera din față și apăru vedeta, o femeie cu înfățișare de manechin, cu lentile de contact mult prea albastre și un păr blond și des, coafat și dat cu o tonă de fixativ pentru a nu se clinti nici un fir indiferent de vreme. Purta o canadiană albastră, elegantă, la modă, deschisă în față, iar pe dedesubt un pulover la fel de modern și de elegant și în picioare jambiere bleumarin băgate în cizme înalte de piele.

O costumație probabil de ultimă modă pentru un reporter care venea să prezinte în vremea geroasă de afară o nenorocire tragică.

– Oh, la naiba, mîrîi Mitch printre dinți. Paige Price. Chiar dacă nu simpatiza nici un reporter în mod deosebit, știa prea bine însă că aceasta era ambițioasă, energetică și fără scrupule atunci cînd dorea cu orice chip să facă un reportaj. Era în stare să facă orice pentru a-și atinge scopul și pentru a rămîne în topul competiției.

– Inspectore Holt!

Zîmbetul întipărit pe chipul lui Paige Price era politicos și adecvat situației. Dar licărirea din ochi nu.

– Ne-ai putea spune cîteva cuvinte în legătură cu răpirea?

– O să ținem o conferință de presă mîine dimineată, dacă va fi necesar, spuse el scurt. Acum avem treabă.

– Bineînțeles. Asta va dura doar cîteva clipe, zise ea calmă. Doar o probă de sunet.

Se întoarse către Megan, în timp ce ochii ei de reporter licăreau speculativ, dar rapid își schimbă mimica feței întipăririndu-și o expresie de perfectă îngrijorare și compătimire.

– Sînteți mama băiatului?

– Nu. Sînt agentul O'Malley de la Biroul de Prevenire și Combateră a Crimei.

– Trebuie să fiți nouă, spuse ea devenind brusc atentă.

– Pentru birou nu. Pentru zona Deer Lake da. E prima mea zi aici.

– Zău? Ce mod îngrozitor de a începe o slujbă nouă.

Paige își debită banalitățile în mod automat în timp ce prin minte își trecea în revistă toate posibilitățile de a obține noi canale de informații.

– Nu-mi amintesc să mai fi auzit de vreo femeie agent în teritoriu. Nu-i ceva neobișnuit?

– S-ar putea spune și așa, spuse Megan sec. Acum vă rog să mă scuzați, domnișoară Price, dar am de lucru. Oricum această investigație îi aparține inspectorului Holt, adăugă ea, zvîrlind mingea în teritoriul lui Mitch și nescăpînd privirea ascuțită pe care i-o adresă el.

Continuă totuși să n-o scape din ochi pe reporteră, știind că nu trebuia să întoarcă spatele unei vipere aflată în poziție de atac.

– Orice ajutor pe care-l putem obține din partea mass-mediei pentru a duce la recuperarea în siguranță a copilului va fi apreciată pe măsură.

Cu acestea, îl lăsă pe Mitch să se descurce singur

îndreptîndu-se către atmosfera relativ mai caldă a patinoarului pentru a aştepta sosirea echipei de experți.

Se simți ușurată că scăpase din ghearele cu o manichiură impecabilă ale lui Paige Price. Politica biroului era de a rămîne în umbră pe parcursul investigațiilor lăsînd publicitatea să cadă pe umerii inspectorului sau șerifului din localitate așa cum era și normal. BCA era un cal de bătaie la dispoziția autorităților locale și nu o organizație de celebrități care să atragă atenția asupra lor.

Această politică îi convenea lui Megan de minune. Voia să fie polițistă, nu vedetă. Parcă vedea reacția șefilor de la birou dacă Paige Price reușea un reportaj în exclusivitate. **PRIMA FEMEIE AGENT ÎN TERITORIU ÎNTR-UN SENZAȚIONAL CAZ DE RĂPIRE A UNUI COPIL** Nu avea nici cea mai vagă dorință de a fi considerată de Paige Price sau de oricine altcineva drept o curiozitate sau o iconă pentru mișcarea feministă. Nu voia decît să fie lăsată în pace să-și facă meseria.

Urcă scările la tribunele întunecate și se așeză pe un loc aflat cam la două treimi distanță față de teren, bucurată de liniștea dinăuntru. Nu va dura multă vreme. Laboratorul mobil va sosi curînd ca să adune probele lipsite de importanță pe care le aveau geanta de antrenament și biletul. Îi va trimite apoi pe tehnicieni acasă la familia Kirkwood pentru a pune telefonul sub urmărire. Apoi va stabili cu Mitch un post de comandă unde echipele de cercetare să raporteze rezultatele căutării și unde va fi un telefon la care oricine putea suna pentru a da informații. Un milion de detalii îi apăruseră în minte ca un roi de albine amenințînd s-o copleșească.

Acesta era genul de responsabilitate pe care și-l dorește. Aceasta era posibilitatea maximă de a se apropia de munca FBI-ului atîta timp cît tatăl ei era în viață.

„Fii atentă ce-ți dorești, O'Malley.”

Doborîta de extenuare, încercă să-și imagineze ce-ar fi făcut oare Neil O'Malley dacă ea ar fi fost răpită cînd era copil. Ar fi făcut probabil paradă de o îndreptățită furie paternă, în timp ce pe ascuns ar fi băut o sticlă de

vin, bucuros că a scăpat de o fiică pe care nu și-o dorise niciodată.

– Există un milion de povești de acest gen, murmură ea absentă, dînd la o parte gîndurile negre cînd zări o mișcare în dreptul ușii de la vestiare.

Ollie Swain? O cuprinse neliniștea amintindu-și de chipul lui hidos și de mirosul acru al transpirației pe care-l simțise în micul oficiu de lîngă centrală.

– Un milion de povești. A ta care e, Ollie Swain?

Mitch stătea privind încruntat către reflectoarele portabile ale carului de reportaj, oferind o versiune mult prescurtată a răpirii lui Josh Kirkwood, asigurînd telespectatorii buletinului de știri de la ora zece că se făceau toate eforturile posibile pentru găsirea băiatului și rugîndu-i să ofere orice informație pe care ar fi putut-o avea care să conducă la încheierea cu succes a acestei acțiuni. Mulți locuitori din Deer Lake urmăreau știrile de pe TV7 care erau însă transmise și în Minneapolis. Astfel, dacă exista o cît de mică informație pe care s-o fi avut cineva, Mitch ar fi fost mai mult decît bucuros să intre în posesia ei. Îl irita teribil faptul că pentru asta trebuia să apară în reportajul lui Paige Price, dar nu-și putea lăsa sentimentele personale să-i stea în calea intereselor profesionale. Trebuia să folosească orice mijloc de care putea dispune. Dacă asta l-ar fi adus pe Josh înapoi, era în stare să lucreze și cu diavolul însuși – sau cu sora lui.

Paige stătea lîngă el, arătînd superb și cu chipul grav. Mirosul parfumului ei părea intensificat de căldura reflectoarelor – ceva puternic și scump. Înecăcios. Sau poate că de vină era iritarea lui care creștea uscîndu-i gîtul și făcînd să-i zvîcnească dureros capul?

Cînd își termină alocuțiunea ea era pregătită cu o întrebare pentru a nu-l lăsa să dispară doar cu atît.

– Inspectore Holt, ați afirmat că e vorba despre o răpire. Asta înseamnă că aveți probe care dovedesc că Josh Kirkwood a fost răpit? Și dacă e așa, ce fel de probe?

– Nu vă pot oferi asemenea gen de informații, domnișoară Price.

– Dar puteți afirma că vă e teamă pentru viața lui Josh Kirkwood?

Mitch îi aruncă o privire de gheață.

– Cineva l-a luat pe Josh Kirkwood. Orice om rațional ar fi îngrijorat de soarta lui Josh. Facem tot ce ne stă în putință pentru a-l regăsi și a-l readuce în sînul familiei sale teafăr și nevătămat.

– Este o speranță realistă avînd în vedere cele întîmplate în asemenea cazuri ca acelea în care a fost răpit copilul Wetterling sau dispariția lui Erstad? Sau ca în cazurile de notorietate în clipa de față cu Polly Klaas în California și Sara Wood la New York? Nu este adevărat că pe măsură ce trece timpul șansele unui copil de a reveni în sînul familiei sale scad?

– Fiecare caz are specificul său, domnișoară Price.

O blestemă în gînd pentru că încerca să facă un caz senzațional dintr-o situație și așa destul de dramatică. Ticăloasă fără scrupule. Dar, în fond, cunoștea asta pe pielea lui, nu?

– Nu există nici un motiv de a speria oamenii făcînd vreo legătură între aceste cazuri și desfășurarea lor cu acest incident.

Paige nici nu clipi la această mustrare. Continuă hotărîtă răsucind cuțitul în carne vie.

– Acest caz are pentru dumneavoastră vreo semnificație deosebită, inspectore Holt? Avînd în vedere propria dumneavoastră...

Mitch nu așteaptă sfîrșitul întrebării. Încheie interviul, întorcîndu-se pe călcîie și pornind către sala de sport, dînd la o parte mîna care încerca să-l oprească.

Simțea cum fierbe de furie ca o oală sub presiune.

În spate o auzi pe Paige cum iese din încurcătură cu eleganță roștind o frază de legătură și încheind reportajul:

– ...primii sosiți la scena delictului care lovește comunitatea acestui mic orășel liniștit. Paige Price de la

canalul TV 7 vă spune la revedere.

Cineva strigă:

– Și... sîntem gata! Asta-i tot deocamdată.

Îi auzi pe tehnicieni blestemînd gerul, apoi pași iuți pe trotuar alergînd în spatele lui.

– Mitch, așteaptă!

El își băgă mîinile în buzunare, continuînd să meargă fără a-i arunca vreo privire. Dar asta n-o afectă cu nimic pentru că Paige Price nu lua în seamă aluziile subtile.

– Mitch!

– Frumoasă întoarcere din condei, Paige, spuse el pe un ton lipsit de expresie. Puțin senzațional, puțină compătimire și gata, telespectatorii au aflat astfel că ești primul vultur sosit la ospăț. Foarte profesional din partea ta.

– Asta mi-e meseria.

Pe undeva cuvintele sunau a scuză, dar erau și pline de mîndrie în același timp.

– Da, știu-și eu cum e.

– Încă mai ești supărat pe mine.

Mitch deschise ușa cu mai multă forță decît era necesar și păși în holul slab luminat. Simți cum se enervează auzindu-i tonul prefăcut de părere de rău. Avea tupeu, nu glumă, s-o facă pe victima.

El era cel ce fusese disecat în public de bisturiul metaforic al minții de scorpie a lui Paige Price și de limba ei ascuțită.

Îi spusese că vrea să facă un reportaj despre un om născut în Florida care s-a mutat în Minnesota și despre modul în care se adaptează un polițist dintr-un mare oraș la viața unui mic orășel. Un reportaj nevinovat pentru publicul interesat. Dar ceea ce ieșise fusese povestea vieții lui pusă pe tapet. Îi dezaprobase cu brutalitate trecutul și-l afișase pe ecranele televizoarelor din întregul stat înfigîndu-și astfel pe seama lui prima pană la pălăria ei de reporter pentru știrile de la canalul TV7.

Tragica poveste a lui Mitchel Hold, un apărător al dreptății, a cărui viață fusese distrusă de un act de vio-

lență întâmplător.

– Ai mai înscris un punct în favoarea ta și de data asta.

Sarcasmul lui răsună aspru în tăcerea dinăuntru. Zîmbetul îi era ironic și amar. Se întoarse către ea brusc.

– Felicitări pentru că ai reușit încă o dată să scoți adevărul la lumină.

Ea își strînse buzele. Se uită fix la el cu ochi strălucitori.

– Ceea ce am transmis era un lucru cunoscut. Mi-am făcut doar meseria. Aceste lucruri se cunosc. Publicul are dreptul să știe. Scuzele îi bubuiiau în cap ca niște ciocane lovindu-i buna-cuviință.

Presiunea atinse punctul culminant și scăpă de sub control ca un metal încins.

– Nu! urlă Mitch, făcînd un pas amenințător către ea.

Ea se dădu înapoi cu ochii măriți, iar el înaintă întinzînd un deget ca o lance a dreptății.

– Ceea ce ai prezentat în reportaj era viața mea. Nu doar un cadru de reportaj. Nu o culoare oarecare. Prefer ca viața mea să-mi aparțină. Dacă voiam ca în Minnesota să se cunoască povestea vieții mele atunci scriam o afurisită de autobiografie!

Ea se lipise de perete acum, ajungînd cu vîrfurile capului chiar sub fotografia cu Gordie Knutson care dădea mîna cu Wayne Gretzky. Niç un fel de poleială profesională nu putea ascunde faptul că tremura.

Dar chiar și așa privirea ei o susținea curajoasă pe a lui, înregistrînd totul și absorbînd fiecare detaliu în mințile ei calculate.

Mitch nu putea să nu observe cum căuta să folosească într-un fel acest lucru pentru a obține ceva de pe urma lui, să adauge o nuanță de „cunoaștere personală apropiată” asupra unghiului de abordare a subiectului. Asta îi făcu greață. Cunoșcuse mulți reporteri la viața lui. Toți o adevărată pacoste, dar majoritatea lucrînd după niște reguli pe care le înțelegea toată lumea. Paige Price

Însă nu ținea cont de aceste reguli, așa cum majoritatea oamenilor încălcau sistematic limita de viteză admisă. Nimic nu avea limite pentru ea.

Își adună forțele expertă și-și luă o figură pocăită.

– Îmi pare foarte rău că reportajul te-a supărat, Mitch, spuse ea încet. Nu am avut intenția asta.

Mitch se trase înapoi făcînd o grimasă de dezgust. Simțea cum îi vine să o prindă de gîtul acela subțire și frumos și s-o zgîlție ca pe o păpușă de cîrpă. Își imaginează cum ar fi dat-o cu capul acela frumos de perete pînă cînd i-ar fi căzut în cap tabloul acela cu Gordie și poate că așa i-ar fi intrat în minte puțin bun simț. Dar nu putea face așa ceva și știa foarte bine acest lucru.

Cu un efort imens reuși să-și stăpînească furia în-cuind-o la loc în sufletul lui de unde se ivise.

– Știu ce intenții ai, domnișoară Price, spuse el încordat. Să înmoi inimile celor care te urmăresc ca să câștigi un premiu local de popularitate. Sper să-l adaugi bucură-roasă celorlalte trofee pe care le deții pe raft. Ți-aș putea sugera și alte cîteva locuri mai originale unde să-l așezi, dar le las la latitudinea imaginației tale.

Ea îi puse mîna pe braț.

– Mitch, aș vrea să fim prieteni.

– Dumnezeule, rîse el. N-aș vrea deloc să aflu cum îți tratezi dușmanii!

– Bine, recunosc ea, cu glas moale și cu ochii de culoarea safirului privindu-l sincer și deschis. Ar fi trebuit să mă opresc mai mult asupra ta decît a întâmplărilor din trecut. Îmi dau seama acum de asta.

– Extraordinară deducție.

Ea îi ignoră sarcasmul.

– Nu mai merit încă o șansă? Am putea lua cina împreună. Să stăm și să limpezim situația – bineînțeles după ce se va încheia acest caz.

– Bineînțeles, mîrîi Mitch printre dinți. Și dacă îmi vînturi pe sub nas această promisiune, eu ar trebui să-ți dau în schimb niște detalii în plus despre caz, nu-i așa? Nu așa merge treaba?

Ochii lui se îngustară cu o expresie de repulsie.

– Am luat cina o dată cu tine, Paige. O dată mi-a fost de-ajuns.

Ea clipi de parcă el ar fi jignit-o. De parcă așa ceva ar fi posibil, se gîndi Mitch în sinea lui.

– Ar fi putut fi mai mult decît o cină, șopti ea, îmblînzindu-și glasul și mișcîndu-și mîna pe brațul lui într-o mîngîiere plină de promisiuni. Și încă ar mai putea fi. Îmi placî, Mitch. Știu că am făcut o greșeală. Lasă-mă să mă revanșez față de tine.

Ea nu părea să scoțoască necesar să-și folosească propriul farmec. Orgoliul o făcea probabil să creadă că orice bărbat normal ar dori-o imediat fără a ține cont de celelalte aspecte deloc atrăgătoare ale personalității ei.

Mitch clătină din cap.

– Umitor. Ai fi în stare să faci efectiv orice, nu-i așa?

Uitîndu-se fix la mîna ei, i-o luă de pe braț și i-o dădu deoparte.

– Cinstit să fiu, domnișoară Price, mai degrabă aș prefera să- mi bag scula într-o rîșniță. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să găsesc copilul. Chiar dacă ți-e imposibil să înțelegi, să știi totuși că el e mult mai important decît dumneata.

CAPITOLUL 8

– O veche prietenă? întrebă Megan prevăzătoare cînd Mitch se repezi pe scări.

Automat el aruncă o privire în direcția holului. Din locul unde se afla, probabil că ea văzuse întreaga scenă. De fapt probabil că și echipa de filmare de afară văzuse totul. Grozav.

Se așeză pe un scaun lîngă ea, nervos la culme.

– Doamne ferește!

– Ce s-a întâmplat? Ți-a distrus vreun caz?

– L-a dezmembrat ar fi mai potrivit spus, murmură el în barbă privind către gheața de jos.

N-avea nici un chef să povestească pentru a-i satisface lui Megan O'Malley curiozitatea în legătură cu trecutul lui. Ochii lui se opriră asupra locului unde o lipise de perete puțin mai devreme. Părea să se fi întâmplat cu un an în urmă, dar încă mai simțea dorința de a o săruta, încă mai simțea în nărrătorul miros de brânză ce se încăpățâna să rămână impregnat în haina ei. Ar fi dorit să fi putut rămâne suspendați în timp amîndoi în acea clipă pentru o perioadă nedefinită. Un gând periculos pentru care nu dorea să se implice într-o relație și pentru o femeie ce nu se întîlnea cu polițiști în afara orelor de program. Vor avea și așa probleme în legătură cu relația de serviciu, fără a mai adăuga și relația sexuală în această ecuație.

– Hai să zicem doar că Paige Price ar fi trebuit fotografiată în tabloul de absolvire cu o secure într-o mîină și cu un cuțit de măcelar în cealaltă, bombăni el iritat.

„Asta în timp ce ar fi avut desuuri de dantelă neagră și pantofi cu toc cui în picioare.” Megan își păstră acest gând pentru sine. O remarcă ironică de acest gen ar fi putut fi greșit interpretată. „Și de fapt cum ai vrea tu să fie interpretată, O'Malley?” Nu-și mai răspunse la această întrebare. Nu dorea să-și răspundă nici la întrebarea cum de Paige Price – înaltă, elegantă și frumoasă ca un manechin – o făcea să se simtă scundă, lipsită de farmec și neîngrijită?

Eleganța desăvîrșită nu era o cerință în meseria ei. Iar aici era vorba doar de meserie.

– Deci unde vrei să stabilești postul de comandă? întrebă ea.

– La sediul vechi al pompierilor. Este pe Oslo Street cam la jumătatea distanței pînă la gură și pînă la biroul șerifului. Garajele sînt folosite pentru serbări, dar există cîteva săli mari de ședință care ar fi potrivite și un birou sus. Am sunat deja la telefoane și ne vor trimite niște

copiatoare și faxuri. Deja se lucrează la fiuturașii ce vor fi împărțiți.

– Bine. Informațiile pe care le avem sînt deja transmise la birou pe teleimprimator. Am luat legătura cu Centrul Național al Copiilor Dispăruți. Au promis că ne vor trimite un om drept sprijin de la Minneapolis. La fel și Asociația Copiilor Dispăruți din Minnesota. Ne vor fi de mare ajutor în răspîndirea fiuturașilor în regiune și în țară. S-au oferit de asemenea să sprijine și familia.

Mitch se gîndi la Hannah zăcînd pe canapea singură în nenorocirea ei și simți un junghi în inimă.

– Categoric vor avea nevoie.

– Am cerut la biroul central să întocmească o listă cu toți cei implicați în molestarea copiilor pe o rază de o sută de mile și o listă cu toate încercările de răpiri și situații în care au fost agresați copii pe aceeași zonă.

– Asta-i ca și cum am construi un car cu fîn în care să căutăm apoi acul, spuse Mitch mohorît.

– E un început. Trebuie să pornim de undeva.

– Da, dar măcar de-am ști încotro ne îndreptăm.

Rămaseră tăcuți cîteva clipe. Mitch se sprijini de spătarul scaunului, punîndu-și coatele pe genunchi și lăsîndu-și umerii în jos. Nici o crimă nu avusese loc în Deer Lake de cînd sosise el aici. Furturi, bătăi, certuri domestice – acestea constituiau de obicei delictele obișnuite într-un mic orășel. Cel mai greu era cu drogurile, dar situațiile cu care se confruntau aici erau fioare la ureche față de ceea ce avea zilnic în Florida.

Devenise mai îngăduitor poate și puțin mai leneș. Își lăsase garda în jos. Așa ceva nu i se întîmplase niciodată în Miami. Atunci arăta ca un cal de curse, numai mușchi și nervi încordați ca strunele unei viori, cu instincte și reflexe fulgerătoare, tot timpul în priză supraviețuind acestui ritm infernal doar cu adrenalină și cafeină. Fiecare zi aducea o criză de proporții, subminîndu-i sensibilitatea pînă cînd crima, violul, jaful și răpirile păreau ceva normal. Acum se simțea ruginit și neîndemînic.

– Ai mai lucrat la vreun caz de răpire? o întrebă el.
– Am mai făcut parte din vreo două echipe de cercetare. Dar cunosc procedura, adăugă ea repede.

Se îndreptă ușor de spate.

– Asta-i o întrebare cheie, nu-i așa? Dacă vrei să-ți pierzi timpul verificînd n-ai decît, dar să știi că...

– Ho, moară hodorogită! Mitch ridică mîna pentru a-i opri tirada. A fost o întrebare nevinovată. Nu-ți puneam la îndoială capacitatea.

– Oh! Iartă-mă.

Ea își lăsa umerii în jos, simțind cum roșește.

Mitch nu luă în seamă stinghereala ei și privi din nou către gheața patinoarului. Ochii îi erau goi, iar ridurile din jurul lor păreau și mai accentuate din cauza oboselii.

– Eu am lucrat la patru cazuri.

– Și ai găsit copiii?

Imediat ea își dori să nu fi pus această întrebare.

Cel de-al șaselea simțal ei – cel de polițist – se răsuca neplăcut în interiorul sufletului ei.

– În două dintre ele.

Un răspuns scurt, dar pe chipul lui se putea citi cu ușurință tragedia și dezamăgirea lecțiilor dure de viață pe care polițiștii trebuiau să le suporte mereu alături de familiile victimelor.

– Nu toate se termină așa, spuse Megan, ridicîndu-se în picioare. Acesta cel puțin nu se va încheia așa. Nu vom lăsa să se îhțîmple așa ceva.

Dar nu vor putea face totuși mare lucru, se gîndi Mitch ridicîndu-se și el. Acesta era adevărul gol și urît. Puteau lansa o căutare de proporții utilizînd incredibil de multe resurse umane, precum și toată tehnologia modernă existentă în momentul actual și pînă la urmă tot era vorba despre noroc și voința lui Dumnezeu. Totul era să se afie cineva la locul potrivit în momentul potrivit. Totul depindea de capriciul unei minți bolnave și al unei conștiințe dezaxate.

– Și ea știa la fel de bine acest lucru, își zise el, dar nu voia să recunoască. Nu voia să cobească și nici să se

lase copleșită de spaimă. Își ținea maxilarele încleștate cu încăpăținare, iar sprâncenele încruntate deasupra ochilor verzi ca două nestemate. El simțea cum emană din ea valuri de hotărîre și dorea s-o poată strînge la piept pentru a absorbi și el ceva din determinarea ei pentru că în clipa de față el nu mai simțea decît oboseală și dezamăgire. Dar nu era o idee înțeleaptă.

Întinse totuși mîna, atingînd cu vîrfurile degetelor o pată de murdărie de pe obrazul ei, căpătată fără îndoială în urma întîlnirii de gradul trei cu ogarii lui Art Goble.

– Hai să pornim la asalt, O'Malley, zise el. Să vedem, poate că împreună vom putea sparge zidul.

Laboratorul mobil și tehnicienii de la Operațiuni Speciale sosiră aproape simultan cu elicopterul de la BCA. Elicopterul ateriză în zona parcului de distracții, iar Mitch plecă să-i întîmpine. Megan îi conduse pe ceilalți agenți în sala de sport pentru a-i informa pe scurt despre cele întîmplate.

– Ia să vedem, irlandez, ce ai pentru noi?

Dave Larkin era specialist în probe, avea treizeci de ani și era simpatic în genul băieților de la salvamar. Își iubea meseria, nu și delictele care o făceau necesară, și întotdeauna sosea la locul faptei nerăbdător de cercetări amănunțite.

Era un băiat bun și un polițist talentat, unul dintre primii prieteni ai lui Megan cînd ea venise prima dată să lucreze la BCA. Dacă n-ar fi existat insigna pe care o purta și nesfîrșitul șir de foste prietene, Megan poate că i-ar fi acceptat una din numeroasele invitații de a ieși împreună.

– Nu prea mult, recunosc eu ea. Presupunem că băiatul a fost răpit de pe trotuarul din față, dar n-avem martori la ora actuală care să confirme acest lucru, deci nici scena sigură a comiterii faptei. Oricum pe alee și în parcare a avut loc o adevărată paradă de mașini, deci aici am dat-o în bară. Ca probă am găsit geanta de antrenament a lui Josh Kirkwood – pe care am lăsat-o

unde am găsit-o – și mai avem acest bilet care era pe jumătate ieșit din geantă.

Îi întinse lui Dave o pungă de plastic cu biletul înăuntru. El îl citi și se încruntă.

– Iisuse, un psihopat.

– Oricine înșfacă un copil de pe stradă e un psihopat fie că lasă, fie că nu un bilet, spuse Hank Welsh, fotograf pentru Operațiunile Speciale.

Ceialți încuviințară cu gravitate.

Dave continuă să studieze biletul părînd dezamăgit.

– Asta nu-i mare lucru, fetițo. Arată ca o imprimată cu laser pe o hîrtie obișnuită de copiator. O s-o tratăm cu ninhidrină și ioni de argon la analiză, dar șansele sînt extrem de reduse să putem găsi o amprentă.

– Faceți tot ce puteți, spuse Megan. Acum ne ocupăm de punerea sub urmărire a telefonului familiei Kirkwood și să punem la punct postul de comandă.

Băieții de la grafică – știu că s-ar putea să nu aibă nici un rost în momentul de față, pentru că n-am putut păstra locul nealterat, dar aș vrea totuși să ia cîteva imagini foto și video. S-ar putea să ne ajute mai tîrziu.

– Tu ești șeful, răspunse Hank întepat, ridicîndu-se. Megan îl privi îngustîndu-și ochii. Welsh era un bărbat îndesat cu o față roșie parcă ciupită de vărsat, probabil în urma unei aspre lupte cu acneea juvenilă în tinerețe. Era mai apropiat de cincizeci de ani decît de patruzeci și nu arăta prea încîntat că se afla aici. Megan se întreba dacă era de vină cazul sau ea dîndu-i înfățișarea aceea de om cu arsuri la stomac.

Oamenii se îndreptară către ușă, dar Dave Larkin rămase mai în urmă și-i puse lui Megan o mîină pe umăr.

– Se zvonește că Marty Wilhelm ar fi trebuit să-i ia locul lui Leo, spuse el cu glas scăzut. Îl cunoști? Lucrează și el tot la Operațiuni Speciale.

Megan clătină din cap.

– Marty este logodit cu fata lui Hank și așa mai departe...

– Oh, la naiba.

– Nu spune nimic. Hank e meseriaș bun și-și face bine treaba.

Îi aruncă unul dintre zîmbetele sale cuceritoare.

– Din punctul meu de vedere eu mă bucur că ai obținut postul. Ți meritai.

– În clipa de față nu sînt sigură dacă-i un compliment sau un blestem.

– E un compliment – și nu ți-l fac doar cu scopul de a te convinge să ieși cu mine. Țasta ar fi doar un premiu suplimentar.

– Poate în vis, Larkin.

Fără a ține cont de replica ei tăioasă, el continuă de parcă ea n-ar fi spus nimic.

– Nu sînt eu singurul de această părere, irlandezo. Mulți oameni se bucură că ai reușit performanța. Ești o adevărată deschizătoare de drumuri.

– Dar nu vreau să fiu așa ceva. Eu vreau doar să-mi fac meseria de polițist. Uneori mă gîndesc că viața ar fi fost mult mai simplă dacă ne nășteam toți de genul neutru.

– Da, dar atunci cum am fi hotărît cine conduce cînd dansăm?

– Am fi făcut cu rîndul, spuse ea deschizînd ușa. Nu am nici un chef să-mi petrec toată viața dansînd cu spatele

Cînd ieșiră în frigul de afară zîmbetul lui dispăru.

– Cîți băieți îți vor da de la centru pentru investigație?

– Poate cincisprezece.

– Să mai adaugi cel puțin încă zece voluntari. În chestii de genul ăsta nici nu știi de unde poate sări iepurele. Știi, mă gîndeam că, dacă acești copii nu sînt în siguranță pe străzile unui oraș ca acesta... Și dacă nu-i putem prinde pe escrocii care fac asemenea lucruri atunci ce fel de polițiști sîntem?

Țiște polițiști desperați. Speriați. Megan păstră răspunsul pentru ea însăși și privi în jur. Pe stradă în dreptul caselor ardeau lumini. Vedea de aici o echipă de polițiști de-ai lui Mitch care mergeau din casă în casă.

În partea opusă se zăreau luminile lanternelor ca niște licurici în parcul de distracții. Deasupra, zgomotul unui elicopter sfîșia liniștea nopții. Și, undeva, un individ necunoscut ținea în mîinile sale soarta lui Josh Kirkwood.

Disperarea și teama începură s-o copleșească la acest gînd.

ZIUA A DOUA

4:34; - 11°C

Paul intră cu mașina în garaj, închise motorul și rămase pe loc nemișcat privind la bicicletele pe care le afîrmase pe perete pe perioada de iarnă.

Două biciclete de curse și una nouă pe care Josh o primise cadou de ziua lui. Bicicleta era neagră cu roșu și galben. Roțile erau ca niște ochi mari și goi care-l priveau fix.

Josh. Josh. Josh.

Se opriseră din căutare la patru dimineața și se înțeleseseră să se întîlnească din nou la ora opt la vechiul sediu al pompierilor. Înghețați pînă la oase, extenuați și dezamăgiți, ajutoarele șerifului și polițiștii împreună cu voluntarii se întorseseră în parcare din fața sălii de sport.

Paul se vedea pe sine de parcă ar fi urmărit un film – cu brațele gesticulînd furios și cu fața contorsionată de furie în timp ce urla la Mitch Holt.

– Ce dracu' se întîmplă? De ce ne-ai chemat înapoi și ai întreprins cercetarea? Josh se află încă undeva acolo!

– Paul, nu putem împinge oamenii dincolo de limitele puterii omenești.

Se aflau în fața mașinii lui Holt și Mitch încerca să se interpună între el și eventualii privitori care mai zăboveau încă în parcare.

– Au mers toată noaptea. Toți sînt înghețați și oboșiți. E mai bine să ne oprim acum, să ne odihnim și apoi

s-o luăm de la capăt la lumina zilei.

– Vrei să dormi? strigă Paul, nevenindu-i să-și creadă urechilor, vrînd să-l audă toată lumea.

Oamenii întoarseră capetele către ei.

– Îl lași pe fiul meu în mîinile unui nebun ca oamenii să poată merge acasă și să doarmă? E de necrezut!

Acele cuvinte fură auzite de ziaristi și reporteri care nu plecaseră să se odihnească la vreun motel și năvăliseră ca un roi de țîțari simțind mirosul sîngelui.

Holt se înfuriase cumplit din cauza miniconferinței de presă întrunite ad-hoc, dar lui Paul nu-i păsa nici cît negru sub unghie de ceea ce-i plăcea sau nu lui Mitch Holt. Voia ca furia lui să fie cunoscută. Voia ca suferința și disperarea lui să fie înregistrate pe bandă video pentru ca toată lumea să-l vadă.

Acum se simțea gol pe dinăuntru și secăt de energie. Mîinile îi tremurau pe volan. Inima îi bătea mai tare, de parcă i s-ar fi ridicat în gît pînă cînd simți că nu mai poate să respire. Undeva la distanță un elicopter trecu pe deasupra caselor.

Josh. Josh. Josh.

Sări din mașină, ocoli mașina lui Hannah, urcă treptele și intră în casă. Luminile de la bucătărie erau aprinse. La masă se afla un străin, cu ochii înroșiți de nesomn, răsfoind o revistă și bînd cafea dintr-o cană mare. Își ridică ochii cînd intră Paul scoțîndu-și haina.

– Curt McCaskill de la BCA.

Înăbușindu-și un căscat îi întinse legitimația.

Paul se aplecă peste masă și o studie, apoi îl privi suspicios pe agent de parcă nu ar fi avut încredere că era persoana care se legitimase. Ochii lui înroșiți de nesomn erau albaștri, iar părul roșu ca flacăra.

Purta un pulover de schi cu mai multe culori care arăta ca o reclamă de televiziune.

– Iar dumneata ești... dori să afle agentul.

– Paul Kirkwood. Aici locuiesc. Iar dumneata stai la masa mea, bei din cafeaua mea și fiul meu este cel pe care ar trebui să-l caute colegii dumitale, dacă nu le-ar fi

prea lene s-o facă.

McCaskill se încruntă ridicîndu-se și întinzîndu-i mîna lui Paul.

– Îmi pare rău de fiul dumitale, domnule Kirkwood. Au pus capăt căutării pentru noaptea asta?

Paul merse la dulap, își luă o ceașcă și o umplu cu cafea din ibricul de pe aragaz. Era amară și tare arzîndu-i stomacul ca niște picături de acid.

– Mi-au lăsat copilul de izbeliște, Dumnezeu știe pe unde, bombăni el.

– Uneori e mai bine dacă pornesc din nou cu forțe proaspete, spuse McCaskill.

Paul privi fix dușumeaua.

– Și uneori e prea tîrziu.

În tăcerea care urmă se auzi zgomotul frigiderului și al congelatorului.

Josh. Josh. Josh.

– Ăăă... eu am venit să pun telefonul sub urmărire, îi explică McCaskill, evitînd subiectul. Toate apelurile vor fi înregistrate în eventualitatea că răpitorul va cere răs-cumpărare. Și vom putea să aflăm de unde sună.

Pe Kirkwood nu părea să-l intereseze tehnologia. Continuă să privească fix dușumeaua încă un minut, apoi își ridică privirea. Arăta ca un drogat ce avea neapărat nevoie de o nouă doză. Ochii îi erau injectați, chipul tras iar obrajii cenușii. Mîna îi tremură cînd puse ceașca pe masă. Bietul om.

– Ce-ar fi să faceți un duș fierbinte, domnule Kirkwood? Apoi să vă odihniți puțin. O să vă dau de știre imediat ce apare ceva nou.

Fără a rosti un cuvînt, Paul se întoarse și intră în camera de zi unde ardea o singură veioză. Trecu pe lîngă canapea și tresări speriat cînd Karen Wright se ridică cu părul zburlit și clipind din ochi. Un șal roșu de lînă îi căzu în poală cînd-se sprijini de brațul canapelei și ridică ochii spre el. Cu cealaltă mînă își îndreptă automat părul frumos blond-cenușiu. Părul mătăsos îi căzu la loc în șuvițe tunse scurt pînă la înălțimea umerilor.

– Bună, Paul, murmură ea. Natalie Bryant m-a sunat să vin să stau cu Hannah. Îmi pare foarte rău de Josh.

El o privi încercînd să înțeleagă ce căuta ea în livingul lui. Simți cum îl cuprinde amețeala și i se face rău.

– Toate vecinele fac cu rîndul.

– Oh, bine, murmură el.

Ea se încruntă ușor cu buzele ei frumoase strînse pe chipul perfect oval. Cu coada ochiului îl zări pe McCaskill așezîndu-se din nou pe scaun în bucătărie cu atenția deja concentrată asupra revistei.

– Te simți bine? întrebă ea. Poate că ar fi bine să mergi să te întinzi puțin.

– Da, murmură Paul.

Își simți bătăile inimii cum îi zvîcnesc în piept, iar mintea i se încețoșă.

Josh. Josh. Josh.

– Da. Mă duc.

Se întoarse cu spatele cînd rosti aceste cuvinte, lup-tîndu-se să nu iasă alergînd din cameră. Transpirase abundent chiar dacă simțea cum îl străbat fiori de gheață. Își scoase puloverul și-l lăsă jos în hol. Cu degete stîngace încercă să-și descheie nasturii cămașii. Îl cuprinse un tremur care-i zgudui tot trupul. Inima îi bătea năvalnic. Capul îi zvîcnea.

Josh. Josh. Josh.

Cu cămașa pe jumătate scoasă se repezi în baie. Căzu în genunchi în fața toaletei și vomă, simțind cum întregul trup i se convulsionează de efort. La cea de-a trei încercare vomă cafeaua, dar nu mai avea nimic altceva în stomac.

Apucîndu-se cu mîinile de marginea toaletei își lăsă capul pe brațe și închise ochii. Imaginea fiului său îi pulsa în spatele pleoapelor închise.

Josh. Josh. Josh.

– Oh, Dumnezeuule, Josh, scînci el.

Îl podidiră lacrimile, iuți și usturătoare, storcîndu-i tot trupul. După ce se terminară, se ridică de jos și se

dezbrăcă, împăturindu-și hainele ordonat și băgându-le în coșul de rufe murdare deasupra mai multor prosoape umede. Tremurînd ca un bolnav de friguri intră în cadă și dădu drumul la duș, lăsînd ca apa fierbinte să-i alunge frigul din oase. Jetul de apă îi lovi cu putere trupul îndepărtîndu-i transpirația și urmele de lacrimi.

După ce se șterse își atîrnă prosopul pe bară, apoi își puse halatul gros de baie și ieși pe hol. Ușa de la camera lui Lily era deschisă și o dungă de lumină căzuse pe covorul roz. Mai departe, pe hol, era deschisă ușa de la camera lui Josh.

Totul înăuntru arăta că era camera unui băiat. O prietenă de-a lui Hannah pictase pereții, fiecare înfățișînd cîte un alt sport. Pe peretele cu baseball era lipit un poster cu Kirby Pickett. Un birou mic se afla așezat între cele două ferestre, pe care se aflau teancuri de cărți și jucării mecanice. Două paturi suprapuse se aflau instalate pe perețele opus.

Hannah se afla pe patul de dedesubt cu picioarele ghemuite sub ea și cu brațele strînse în jurul unui dinosaur de pluș. Îl privi pe Paul care aprinse lampa mică de pe noptieră. Ea și-ar fi dorit ca el să-i zîmbească întinzîndu-i brațele și spunîndu-i că-l găsiseră pe Josh teafăr și nevătămat, dar știa că acest lucru nu era posibil. Paul avea chipul îmbătrînit și supt, arătînd așa cum probabil că ar fi trebuit să arate peste douăzeci de ani. Cu părul ud, pieptănat pe spate, osatura feței îi ieșea proeminent în evidență.

– Au întrerupt căutarea pînă dimineată.

Hannah nu spuse nimic. Nu avea nici energia și nici curajul să întrebe dacă găsiseră vreo urmă. Paul i-ar fi spus singur dacă ar fi găsit. El însă o privea doar. Tăcerea vorbea de la sine.

– Ai dormit?

– Nu.

Ea arăta de parcă n-ar fi dormit zile în șir, se gîndi el. Părul îi stătea zburlit; machiajul și oboseala îi lăsaseră urme întunecate în jurul ochilor. Se schimbase de haine

într-un halat de-al lui de baie, dintr-un velur albastru și ieftin pe care i-l făcuse cadou mama lui de Crăciun cu ani în urmă. Paul refuzase să-l poarte. El muncise din greu pentru a-și putea permite ceva mai bun decât vechiturile pe care le oferea magazinul *Kmart*. Dar Hannah refuzase să-l arunce. Îl ținea în dulap la ea și-l mai îmbrăca din când în când. Pentru a-l irita, își zicea el, dar în seara asta nu-i dădu nici o importanță.

Părea vulnerabilă. Iar vulnerabilă era un cuvânt pe care Paul îl folosea foarte rar pentru a-și descrie soția. Hannah era femeia anilor '90 – inteligentă, capabilă, puternică și egală cu el. Ea nu avea nevoie să fie întreținută. Putea să trăiască la fel de bine fără el ca și împreună cu el. Era exact tipul de femeie cu care visase să se însoare. O soție de care să fie mîndru, nu stîngherit. O femeie care să nu se mulțumească să fie doar umbra soțului ei, o sclavă, un ștergător de picioare.

„Fii atent ce-ți dorești, Paul...”

Glasul slab al mamei lui îi răsună în minte. Îl îndepărtă așa cum reușise cu succes s-o facă de nenumărate ori pînă atunci.

– Am stat doar aici, murmură Hannah. Voiam să mă simt mai aproape de Josh.

Începu să-i tremure bărbia și închise ochii. Paul se așeză pe marginea patului, întinse mîna și îi atinse brațul. Degetele ei erau reci ca gheața. El i le acoperi gîndindu-se cît de ușor fusese odată să o atingă. Fusese o vreme cînd nu se puteau sătura unul de altul. Parcă trecuseră zeci de ani de atunci.

– În legătură cu ... Atunci cînd mi-ai spus...

Se întrerupse și oftă, apoi încercă din nou.

– Îmi pare rău că am sărit la tine. Voiam să dau vina pe cineva.

– Încerc, șopti ea mai mult pentru sine, simțind lacrimi în ochi. Încerc atît de *mult*...

Să fie o soție bună. Să fie o mamă bună. Să fie un medic bun. Să fie o persoană cumsecade. Să facă tot ce-i stătea în putință pentru a ajuta pe toată lumea. În-

cerca atît de mult și considera ca de cele mai multe ori reușea. Dar trebuie să fi făcut ceva rău din moment ce urma să plătească acest preț acum.

– Șșt...

Paul îi luă dinozaurul din mîini și o luă în brațe lă-sînd-o să plîngă pe umărul lui și să se sprijine de pieptul lui. O mîngîie pe spate și simți că ea avea nevoie de el.

– Șșt...

O sărută pe păr și-i simți în nări aroma plăcută. Îl ascultă plînsul tăcut, o simți cum se agață de el și îl învăluia dorința ca un vălătuc de fum. Hannah avea acum nevoie de el. Ea, superfemeia. Doctor Garrison. Nu avea nevoie de venitul lui sau de prietenii lui sau de poziția lui socială. Doamne, nu avea nevoie nici măcar de numele lui. El era pur și simplu total neimportant în viața ei. El era doar o umbră, un nimeni. Dar acum avea nevoie de el. Ea îl luă de gît și-l strînse cu putere.

– Hai să mergem în pat, șopti el.

Hannah îl lăsă s-o ajute să se ridice de pe pat și s-o conducă către dormitorul lor. Ea nu protestă cînd el îi scoase halatul de pe umeri și o sărută pe gît. Ea se scutură înfiorată cînd mîinile lui îi cuprinseseră sîinii. Se simțise atît de singură toată noaptea. Abandonată emoțional. Exilată. Avea atîta nevoie să se simtă iubită, mîngîiată, iertată.

Își întoarse capul atingîndu-i gura cu buzele și invitîndu-l s-o sărute, ridicîndu-se către el, apăsîndu-și sîinii pe pieptul lui și arcuindu-și spatele sub mîinile lui.

Dorința înlătură teama pentru cîteva clipe. Înlătura noțiunea timpului și oferea un refugiu. Hannah se repezi la adăpostul său cu lăcomie și disperare. Îl trase pe Paul în pat cu ea, dorind să-i simtă greutatea trupului peste al ei. Își deschise picioarele în timp ce el își apăsă erecția în trupul ei, simțind nevoia de a-l avea în ea. Se agață de el în timp ce Paul se arcui pătrunzînd în trupul ei, parcă dorind mai mult decît contactul, căutînd iluzia intimității. Și cînd se termină, ea închise ochii, sprijinindu-și capul de umărul lui, dorind din tot sufletul ca acest senti-

ment de apropiere să dureze. Dar nu va dura. Nici măcar în această noapte când își dorea cu atîta disperare să se poată agăța de ceva.

„Ce s-a întîmplat oare cu noi, Paul?”

Nu știa cum să întrebe. Încă nu-i venea să creadă că acest lucru era adevărat, că între ei se instalase această distanță și stare de animozitate. Totul părea un vis urît. Fuseseră atît de fericiți. Un cuplu perfect. O familie perfectă. Viața perfectă a lui Hannah Garrison. Acum căsnicia ei se destrăma văzînd cu ochii iar fiul ei fusese furat. Furat... luat... răpit... Dumnezeule, ce coșmar.

Închise ochii copleșită de acest gînd îngrozitor și extenuarea cîștigă în cele din urmă. Hannah alunecă din coșmar într-un întuneric bine cunoscut.

Paul își dădu seama cînd ea adormi. Tensiunea dispăru din brațul pe care ea i-l întinsese pe piept. Respirația îi deveni mai adîncă. El rămase lîngă ea, privind în tavan și simțindu-se prins într-o piesă suprarrealistă aflată în plină desfășurare. Fiul lui dispăruse. Mîine pe vremea asta numele lui Josh Kirkwood va fi cunoscut în tot statul. În ziare îi va apărea fotografia pe prima pagină alături de rugămîntea fierbinte pe care Paul o făcuse în parcare la ora patru dimineața în fața sălii de sport.

„Te rog, adu-mi fiul înapoi.”

Josh. Josh. Josh.

Ochii îi ardeau în timp ce privea pe geam la cerul înnorat lipsit de stele. Iar piesa continua. Actul doi. Soția lui zăcea goală în brațele lui la cîteva ore după ce amanta lui făcuse același lucru. Pe deasupra, elicele elicopterului spintecau aerul nopții.

5:43; – 11°C

Mitch ieși din camionetă, cercetînd automat cu privirea în jur aleea din spatele casei să vadă dacă nu cumva existau reporteri prin preajmă, necăjit după discuția de la patinoar. Nu i s-ar fi părut deloc ciudat să dea nas în nas cu ei aici.

„Du-te și filmează eșecul unui inspector șef de poliție în timp ce-și tîrîie fundul spre casă. Lasă răpitorii de copii să-și facă de cap pe străzile orașului. În fond, nu-i o surpriză. Uite ce s-a întîmplat în Miami.”

Sentimentul de vină amestecat cu cel de mînie i se lăsă pe umeri ca o mantie grea, cu atît mai greu de suportat cu cît dispoziția lui sufletească era sub orice critică. Făcu un gest violent cu brațele, mîrîind disprețuitor față de propria-i persoană.

„Ce ticălos ești tu, Holt. Doar aici nu-i vorba despre tine. Nici de Miami. Păstrează-ți vechea furie la locul ei, așa cum trebuie, și înfurie-te din nou pentru Josh.”

Ușor de zis, greu de făcut. Furia, sentimentul de neputință, de pierdere și de trădare erau ecouri ale trecutului. Și, deși orice polițist știa că nu trebuie să se implice emoțional în nici un caz, el nu-și putea stăpîni senzația că această întîmplare fusese săvîrșită de cineva și împotriva lui. Acesta era orașul lui, raiul lui, mica lume sigură pe care o putea controla. Aceștia erau oamenii lui, responsabilitatea lui. El reprezenta siguranța pentru ei, și ei la rîndul lor constituiau pentru el o familie.

Familie. Cuvîntul îl urmări în timp ce merse pe alee pînă la ușa din spate cu zăpada scîrțîindu-i sub picioare în aerul gros al dimineții. Intră în casă și-i scoase ghețele în hol.

În bucătărie, Scotch, bătrînul labrador auriu care era singurul său tovarăș în absența lui Jessie, deschise un ochi și se uită la el fără să-și ridice capul din culcuș. La doisprezece ani, Scotch se retrăsese în mod oficial din slujba lui de cîine de pază. Își umplea timpul dormind sau rătăcind prin casă ducînd în gură orice obiect ce-i trezea interesul – un pantof, o mînușă, o pernă aruncată de pe canapea sau o carte. Una dintre păpușile lui Jessie zăcea sub capul lui.

Mitch i-o lăsă. Bătrînul șmecher probabil că o furase din dormitorul ei, dar s-ar fi putut la fel de bine ca Jessie să i-o fi dat să doarmă cu ea.

Familia Strauss locuiau vizavi chiar și, în fiecare zi

cînd se întorcea de la școală, Jessie, însoțită de bunicul ei venea să-i dea drumul lui Scotch afară și să se joace cu el. Ea îl adora pe bătrînul cîine.

Scotch suferea răbdător jocurile cu păpușile la care-l supunea Jessie; cu blîndețe, credință și reîntorcîndu-i fetiței dragostea în mod necondiționat.

Simțind cum îl cuprinde melancolia, Mitch intră în bucătărie. Becul de deasupra chiuvetei arunca o lumină palidă și gălbuie. Privirea lui rătăci în jur la întîmplare. Casa era construită de prin anii '30. O clădire frumoasă și solidă cu etaj, cu dușumele de lemn și un cămin în living, iar afară în curte cu arțari și stejari bătrîni. O casă de caracter ce părea impozantă tocmai datorită lipsei de ornamente.

Acesta fusese punctul forte al lui Allison. Știa să transforme locul unde stătea într-o casă atrăgătoare, avînd gust pentru stil și plăcîndu-i să se ocupe de detalii. Această bucătărie probabil că ar fi transformat-o într-un loc cald și primitiv cu tablouri mici și cu borcănase pline de condimente în care cel predominant ar fi fost scorțișoara.

Mitch lăsase încăperea exact așa cum o găsisese cînd se mutase – cu pereții aproape goi și cu perdeaua de la fereastră urîță și veche lăsată de vechii proprietari.

Singurele lucruri pe care le adăugase Mitch fuseseră desenele pe care le făcuse Jessie pentru el. Pe acestea le pusese pe frigider cu magneți sau le lipise pe pereți cu bandă adezivă. Pe undeva desenele vesele și copilărești în camera goală nu făceau altceva decît să scoată în evidență cît de pustie și de părăsită părea casa.

Se simți gol pe dinăuntru cînd privi desenele. Singur. Cu sufletul pustiu. Doamne, uneori singurătatea îl apăsa atît de tare, încît ar fi dat orice ca să scape de ea – inclusiv viața. Ar fi preferat să moară drept pedeapsă, dar viața era o pedeapsă și mai aspră.

Gînduri nebunești, iraționale, așa după cum îi spusese psihiatrul de la departament. Logic știa că nu era vina lui. Logic știa că nu ar fi putut împiedica ceea ce se

întimplase. Dar logica n-avea prea multe legături cu ceea ce simțea.

Sprîjinindu-se de chiuvetă cu spatele închise ochii și-l văzu pe fiul lui. Kyle avea șase ani. Era isteț. Cuminte. Își dorea o bicicletă de Crăciun. Îl dusesese la școală pe tatăl lui, în săptămîna cînd diferiți părinți veneau prin rotație pentru a le povesti copiilor cîte ceva despre meseria lor și zîmbise radios cînd Mitch le vorbise copiilor de clasa întîi despre meseria de polițist.

Polițiștii îi ajută pe oameni și-i protejează de cei răi.

Aproape că putea auzi cuvintele amintindu-și de marea de chipuri ale copiilor ce-l priveau în timp ce ochii lui zăboviseră asupra expresiei de pe fața lui Kyle care se simțea foarte mîndru. Era atît de mic, atît de nevinovat și de încrezător în toate lucrurile pe care i le spunea tatăl lui.

Polițiștii îi ajută pe oameni și-i protejează de cei răi.

Un geamăt de durere se desprinsese din gîtul lui Mitch. Sentimentele îi scăpară de sub control probabil datorită și oboselii, amintirilor și fricii. Își puse mîna la gură încercînd să se stăpînească. Tot trupul i se scutura înfiorat de efort. Nu se putea lăsa copleșit; ar fi fost un om distrus atunci. Trebuia să fie puternic. Trebuia să se concentreze. Avea o treabă de făcut. Fetița lui avea nevoie de el. Scuzele îi veneau în cap unul după alta. „Îndepărtează aceste sentimente. Ignoră-le. Nu le da importanță.“ Orașul lui avea nevoie de el. Josh Kirkwood avea nevoie de el.

Se forță să-și deschidă ochii. Privi fix pe fereastră la cenușul catifelat al zilei dinaintea zorilor și în mintea lui încă îl mai vedea pe Kyle. Imaginea se dublă, apoi se dispersă și îi reveni în minte sub forma unui chip nou, cel al lui Josh.

„Doamne, te rog, nu. Nu-i face așa ceva. Nu face așa ceva părinților lui.

Nu-mi face mie așa ceva.“

Un val de rușine îl copleși ca un duș rece.

Vizavi în bucătăria locuinței familiei Strauss se

aprinse lumina. Șase dimineața.

Jurgen se trezise.

În urmă cu trei ani ieșise la pensie de la căile ferate, dar își păstrase același program, de parcă încă ar fi trebuit să plece în fiecare zi la slujbă. Se scula la șase și punea de cafea. Apoi mergea cu mașina pînă la Big Steer să-și ia ziarul *Star Tribune* pentru că nu avea încredere în băieții care aduceau ziarele acasă.

Se întorcea să-și bea cafeaua și să mănînce un caston cald cu cereale în timp ce citea ziarul. Acesta era timpul lui de liniște, înainte ca Joy să se scoale începînd recitalul litaniei ei zilnice – un comentariu pe jumătate blînd, înșelător prin tonul moale lipsit de expresie prin care începea să se plîngă de toată lumea, de oraș, de vecini, de casă, de sănătate sau de ginere.

Oricît de mult își dorea Mitch să evite întîlnirea cu socrii lui, brusca dorință de a o vedea pe Jessie era mai puternică. Dorea s-o vadă și s-o țină în brațe pentru a simți că e vie, caldă, dulce și în siguranță. Se încălță din nou și traversă scurta distanță fără a se mai încheia la șireturi.

Jurgen îi deschise ușa din spate îmbrăcat ca de obicei în blugi și cu o cămașă de bumbac. Era un bărbat îndesat, de înălțime mijlocie, cu niște ochi albaștri, strălucitori, ca ai lui Paul Newman și cu un păr cărunt tuns militarăște.

– Mitch! Tocmai făceam cafeaua. Intră, spuse el cu o expresie de surpriză amestecată cu o ușoară neplăcere pentru că îi fusese întrerupt tabietul. Ai aflat ceva despre băiatul familiei Kirkwood? Doamne, ce necaz!

– Nu, spuse Mitch încet. Încă nimic.

Jurgen trase ibricul de pe foc și puse cîteva lingurițe de cafea. Prea multe ca de obicei. Joy se va plînge ca întotdeauna că era prea tare, dar pînă la urmă tot o va bea pentru a avea motiv să se plîngă apoi că are arsuri la stomac.

– la loc. Arăți ca naiba. Ce te aduce aici la ora asta matinală?

Mitch nici nu se uită la scaunele așezate ordonat în jurul mesei.

– Am venit s-o văd pe Jessie.

– Jess? Dar e abia șase dimineața!

Bătrînul îl privi încruntat.

– Știu. Dar am foarte puțin timp la dispoziție, spuse Mitch cu glas scăzut.

Întră în sufragerie și urcă scările lăsîndu-l pe Jurgen să creadă ce vrea.

Jessie dormea în camera în care crescuse mama ei. Avea același pat, aceeași oglindă, același tapet pe pereți cu trandafiri mici și mov, dar Jessie bineînțeles că adăugase și ea o notă personală încăperii lipind postere din *Mica sirenă* și poze de-ale prințesei Jasmine din *Aladin*. Joy o certase, dar posterele erau dintre cele care nu se dezlipseau cu una, cu două, așa că rămăseseră pe pereți. Pentru că ea își petrecea majoritatea timpului acolo, sertarele dulapului erau pline cu hainele ei. Pe rafturile cu jucării, locul de onoare era ocupat de figurine din desenele animate ale lui Disney – Mickey și Minnie, Donald rățoiul și nepoții săi și un ceas deșteptător stricat cu Jimmy Cricket așezat deasupra ținîndu-și urechile acoperite cu mîinile lui de greieraș.

Ceasul fusese al lui Kyle. De cîte ori îl vedea, Mitch simțea un junghi în inimă.

Se strecură în încăpere, închise ușa încet în urma lui și se sprijini de ea. Fetița lui dormea în mijlocul patului mare, ținînd în brațe un ursuleț. Era întruchiparea copilăriei așa cum stătea acolo dormind și visînd frumos. Părul lung, castaniu, era împletit într-o coadă ce dispărea sub plapumă. Danteluța cămășii de noapte din flanel îi încadra chipul și genele întunecate îi umbreau obraji. Gura mică și roșie era ușor întredeschisă în timp ce respira adînc și regulat.

Nu se putea uita la ea, așa cum arăta, cel mai prețios și mai vulnerabil lucru pe care-l avea, fără să simtă o durere în stomac. Ea era totul pentru el. Era motivul

pentru care nu dăduse curs dorinței disperate de a pune capăt durerii după ce Allison și Kyle dispăruseră de lângă el. Dragostea lui pentru ea era atât de adâncă și atât de puternică, încît uneori îl speria. Îl speria gîndul ce ar fi fost în stare să facă dacă ar fi pierdut-o și pe ea.

Cu grijă ridică plapuma și cuvertura și se așează lângă ea, sprijinindu-se de tăblia de stejar a patului. Jessie clipi de cîteva ori și deschise ochii uitîndu-se la el cu un zîmbet somnoros întipărit pe față.

– Bună, tati, murmură ea.

Se apropie cu ursulețul în brațe și se cuibări la pieptul lui.

Mitch o acoperi cu plapuma și o sărută în creștet.

– Bună, iepuraș.

– Ce faci aici?

– Am venit să te iubesc. Ai ceva împotriva?

Ea clătină din cap, îngropîndu-și fața în cămașa lui de bumbac. Mitch o cuprinse în brațe și rămase tăcut ascultîndu-i respirația și savurîndu-i aroma de copil:

– Ai găsit băiețelul rătăcit, tati? Întrebă ea cu glas somnoros.

– Nu, iubito, șopti el îndurerat. Nu l-am găsit.

– Nu-i nimic, tati, îl liniști ea strîngîndu-l în brațe. O să-l aducă înapoi acasă Peter Pan.

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL ZIUA A DOUA

ACTUL I: Haos și panică. Previzibil și patetic. Noi am urmărit totul, amuzați de graba lor inutilă. Se reped degeaba fără să ajungă nicăieri. Strîng în mîini întunericul și nu găsesc nimic decît propria lor teamă.

Dar oare există undeva vreo mîngîiere?

Omul... iubește ceea ce dispare; mai poate fi ceva de spus?

CAPITOLUL 9

ZIUA A DOUA

7:30; - 11°C

Vechiul sediu al pompierilor din centrul oraşului Deer Lake era plin de poliţişti, voluntari, ziarşti şi localnici care veniseră fle de teamă, fie din cauza unei curiozităţi morbide. Mitch sosi, proaspăt bărbierit, după ce făcuse un duş şi băuse o cafea zdravănă pe drum.

Se aşteptase să găsească un haos de nedescris gîndindu-se cum va reuşi oare să rămînă calm şi răbdător pînă va pune lucrurile la punct, dar se părea că în toată acea nebunie exista o oarecare ordine.

Postul de comandă fusese instalat într-una din cele două încăperi folosite mai ales pentru întîlniri ale membrilor clubului, de cînd departamentul pompierilor fusese mutat într-un sediu nou pe Ramsey Drive.

Telefoanele fuseseră instalate, în număr de şase, şi erau dispuse la distanţă unul faţă de altul pe un şir lung de mese alăturate. La două dintre telefoane deja se vorbea. Pe peretele opus se aflau copiatoarele şi faxurile. La o masă lungă lucrau mai mulţi voluntari aşezînd în teancuri fluturaşii făcuţi în cursul nopţii cu poza lui Josh şi informaţiile de bază.

Mitch ieşi din încăpere pe hol unde cei ce urmau să se alătore cercetării stăteau în aşteptare, bînd cafea şi mîncînd gogoşi. Această încăpere va servi ca loc de întîlnire şi centru provizoriu al presei. Pereţii erau văruiţi într-o nuanţă urîtă de verde mucegăit – probabil cumpărată din stoc în anul 1986 de la magazinul *Hardware Hank*. Nuanţa nesănătoasă se potrivea cu mirosul stătut

Hank. Nuanța nesănătoasă se potrivea cu mirosul stătut al linoleumului vechi și cu izul de praf ce se simțea în atmosferă.

Deja încăperea era plină de reporteri și fotografi precum și de operatori de la posturile de radio și televiziune de pe tot cuprinsul statului. Un fotograf stătea cam la un metru distanță de perete și fotografia încăperea omorîndu-și timpul. Un reporter de la televiziune stătea lângă un alt perete privind grav în lentilele camerei de luat vederi, debitînd banalități despre orașele și familiile din toată America.

Numărul celor care vor veni să transmită despre tragedie va crește pe măsură ce căutarea va continua. Cel puțin o săptămîină de-acum încolo – dacă va dura atît de mult.

Pe măsură ce căutarea va progresa ei se vor afla peste tot încercînd să găsească un amănunt, ceva exclusiv, un unghi nou de abordare pe care nimeni altcineva nu-l va avea.

Niște afurisiți de paraziți, se gîndi Mitch, făcîndu-și loc cu greu prin mulțime încruntat și dîndu-le răspunsuri repezite la întrebările cu care îl asaltau reporterii.

În capătul încăperii Megan supraveghea pregătirile pentru conferința de presă indicînd așezarea podiumului, a unui ecran și a unui retroproiector. Gura ei mică era strînsă într-o linie subțire și îndepărtă un reporter ce se apropiase prea mult.

– Pentru a șaizeci și noua oară, domnule Forster, conferința de presă nu va începe înainte de ora nouă, spuse ea răstit. Prioritatea noastră numărul unu este să-l găsim pe Josh Kirkwood. Dacă se mai află încă în zona asta înseamnă că trebuie să ne organizăm oamenii și să continuăm căutarea.

Henry Forster, reporter la *Star Tribune* încă de la înființare, avea o față de bulldog cu capul chel pe suprafața căruia se aflau pete de la ficat și cu niște fire lungi de păr cărunt pe care și le dăduse orizontal dintr-o parte într-alta. Ochelarii cu lentile bifocale într-o ramă murdară

de baga îi stăteau strîmb pe nas sub sprîncenele dese și stufoase.

Era un bărbat vîrstnic cu șolduri lățițe în ultimii ani pentru a-i putea susține burta grea ca o minge medicinală. Megan și-ar fi putut lesne imagina că el dormise îmbrăcat în pantalonii maro și cămașa albă, ieftină, dacă n-ar fi știut dinainte că Henry întotdeauna arăta așa de neîngrijit.

Sprîncenele i se ridicară pe frunte.

– Asta înseamnă că luați în considerare ipoteza ca băiatul să fi fost dus mai departe?

Doi colegi de-ai lui se apropiară imediat, desprinzîndu-se de perete ca niște șobolani ce mirosiseră ceva de înhățat.

Megan îi opri pe loc cu o privire ce i-ar fi putut arde de vii. Își întoarse aceeași privire și către Henry care stătea destul de aproape încît Megan să-i poată simți în nări mirosul after shave-ului. El nu se dădu înapoi. Rămase cu ochii ațintiți asupra ei așteptînd un răspuns.

Fără îndoială că asta aștepta, se gîndi Megan. Forster era vechi în meserie și avea o experiență ce-i adusesese nenumărate trofee pe care însă se spunea că le folosea în birou drept scrumiere și greutăți pentru hîrtie. Politicienii se făceau mici la auzul numelui lui. Cei de la BCA blestemau ziua în care se născuse. Henry Forster fusese cel ce dăduse în vileag acuzațiile de hărțuire sexuală din cadrul biroului în toamna trecută. Era ultimul om pe care Megan și-l dorea în preajmă. Tensiunea acestui caz era și așa destul de mare fără a mai fi nevoie și de ochelarii lui Henry Forster care să-i țină sub lupă fiecare mișcare.

„Nu arăta nici un fel de teamă, O'Malley. El e în stare să simtă mirosul fricii chiar și prin aroma grea de after shave.”

– Asta înseamnă că ofițerul Noga vă va conduce în camera alăturată dacă mai stați mult în drum, îi spuse ea fără să clipească.

Se întoarse cu spatele la Forster care pufni pe nări

ofensat. Unul dintre ceilalți reporteri care rămăseseră în umbră sperînd o informație murmură:

– Ticăloasa.

Megan se întrebă dacă ei ar fi avut curajul să comenteze și în spatele umerilor largi ai lui Noga. Ea îl trase de mîneacă și el se uită în jos la ea cu ochi injectați de oboseală.

– Noga, vrei te rog să dai la o parte nevăstuicile astea din calea mea înainte să le frîng eu gîtul?

El se încruntă către reporteri.

– Imediat, domnișoară... agent O'Malley.

– Fără supăare, zise Mitch cu glas scăzut, luînd locul lui Noga, dar nu cred că azi ai putea concura pentru locul întîi la Miss Simpatie.

– Miss Simpatie e un moft, răspunse Megan. Și pe urmă nici unul dintre noi nu poate concura la această competiție. Și tu arăți la fel.

Mitch făcu o strîmbătură.

– Confuzi genurile. Să nu-i lași pe băieții de la presă să audă așa ceva.

– Cred că deja și-au format propriile păreri.

– Ai dormit ceva?

Întrebarea părea lipsită de sens. Mitch era aproape sigur că și ea avusese la fel de puțin timp la dispoziție ca și el azi-dimineață. Se schimbase într-o pereche de pantaloni negri de schi și un pulover gros de lînă pe gît. Părul negru era curat și pieptănat la spate, legat într-o coadă de cal. Machiajul era foarte simplu și nu făcea nimic ca să-i ascundă cearcănele din jurul ochilor.

Ea se uită la el.

– Cine are nevoie de somn cînd poți face un duș rece ca gheața? Am un apartament fără facilități. M-am ras pe picioare la lumina lanternei, am dat de mîncare la pisică și m-am întors aici. Dar tu?

– Eu am un cîine și apă caldă, spuse el, ocolind masa. Și nu-mi rad părul de pe picioare, mulțumesc. Au sosit ceva noutăți?

– În afară de zece pagini cu pedofili? Nu.

Mitch clătină din cap simțind cum i se strînge stomacul la ideea că existau atît de mulți ticăloși care pîn-deau copiii pe o rază de o sută de mile în jurul orașului său – și al fiicei lui. Iisuse, lumea se transformase într-o hazna. Chiar și aici, în zona rurală a statului Minnesota, simțea mîrdăria atingîndu-i pantofii. Era ca și cum peste noapte cineva ar fi deschis conducta canalului colector.

Privi către cei adunați în timp ce urca pe podium – oameni din secția lui și de la departamentul șerifului, pompieri voluntari, cetățeni îngrijorați și studenți de la Colegiul Harris care rămăseseră în oraș pe perioada vacanței de iarnă. Pe chipurile lor se puteau citi hotărîrea și teama. Unul dintre ei fusese răpit și ei se aflau acolo pentru a-l aduce înapoi. Mitch ar fi dorit să creadă că o vor putea face, dar din experiență știa că acest lucru nu era posibil doar sperînd.

Totuși își adună forțele și se pregăti să-i îmbărbăteze.

Se adresă polițiștilor, dîndu-le ordin ca un adevărat lider. Își îngustă ochii către reflectoare și camerele de luat vederi și se gîndi că poate arată hotărît și dîrz, și nu orbit de lumina lor.

Camerele de luat vederi înregistrau totul nevrînd să aștepte conferința de presă oficială ca să nu piardă nimic din depășirea dramei. Blitz-urile fulgerau din cînd în cînd pe măsură ce fotoreporterii de la ziare fotografiau imagini ale mulțimii. Reporterii scriau de zor. Pe unul dintre rîndurile din față, Paige Price își încrucișase picioarele lungi ținînd în poală o agendă. Ea își ridică ochii spre Mitch privindu-l atentă și serioasă în timp ce operatorul ei îngenunche la picioarele ei filmîndu-i reacția. Își făcea meseria ca de obicei.

O hartă a zonei sălii sporturilor și a parcului de distracții fu proiectată pe ecran împărțită cu linii roșii în mai multe sectoare pe care Mitch și Russ Steiger le conturaseră la cinci dimineața. Echipele de cercetași fură numărate și împărțite pe sectoare.

Li se dădură instrucțiuni în privința tehnicii, ce să

caute și pentru ce să fie chemat conducătorul echipei la fața locului.

Mitch îi oferi apoi microfonul lui Steiger care adăugă ordine și detalii pentru ajutoarele lui, pentru garda civilă de voluntari și pentru membrii clubului de schi care urmau să cerceteze cîmpurile și zonele împădurite din afara orașului.

În timp ce erau împărțiți fluturașii tuturor celor prezenți, inclusiv presei, fotografia lui Josh apăru pe ecran. În încăpere se lăsă tăcerea. Murmurele încetară. Fîșiiitul hîrtilor se opri. Tăcerea deveni groasă s-o tai cu cuțitul, iar bîzîitul slab al camerelor video o înregistrau parcă amplificînd-o pe undeva. Toți ochii, toate gîndurile și rugăciunile, toate inimile erau îndreptate asupra ecranului. Josh îi privea din fotografie cu zîmbetul lui vesel și știrb de copil, cu părul castaniu, zburlit; fiecare pistrui în parte era o mărturie a inocenței și un simbol al viitoarei bărbății în timp ce îi privea mîndru din uniforma sa de cercetaș. Ochii îi străluceau de bucuria viitorului pe care i-l oferea viața.

— Acesta este Josh, spuse încet Mitch. E un băiat frumos. Mulți din voi au copii exact de vîrsta lui. E un copil prietenos, plin de viață și un elev conștiincios. Un copil fericit și nevinovat. Îi place sportul și să se joace cu cîinele lui. Are o surioară care se întrebă unde este acum. Părinții lui sînt oameni cumsecade. Majoritatea o cunoașteți pe mama lui, doctorița Garrison. Mulți îl cunoașteți și pe tatăl lui, Paul Kirkwood. El își vor copilul înapoi. Haideti să facem tot ce este omenește posibil ca acest lucru să devină o realitate.

Pentru cîteva clipe tăcerea se prelungi, apoi, cu un glas răgușit, Russ Steiger le dădu ordine oamenilor lui și echipele de cercetași începură să iasă pe rînd din sală. Mitch ar fi vrut să plece și el cu ei. Dar povara gradului îl împiedica. Era de datoria lui să răspundă întrebărilor presei și să raporteze primarului consiliului municipal. Funcția de inspector șef adeseori avea mai puțin de a face cu munca propriu-zisă de polițist, pe care și-o do-

rise atît de mult înainte, și mai mult cu politica de care nu-i păsase niciodată. El era polițist în sufletul și-n inima lui. Un polițist foarte bun pe vremuri.

Privirea lui se opri involuntar asupra lui Paige Price. Ea observă imediat ca un păstrăv ce prinde o muscă din zbor și se ridică grațios, îndreptîndu-se spre el, în timp ce colegii ei rămăseseră așezați, notînd cu furie în agende și mormăind în casetofonele portabile pe care le țineau în dreptul gurii.

– Mitch.

Urcă pe podium închizînd ostentativ microfonul. Expresia de pe chipul ei era perfectă – pocăită și plină de regrete, cu o doză corespunzătoare de blîndețe.

– În legătură cu aseară.. n-aș vrea să existe animozități între noi.

– Sînt sigur, spuse rece Mitch. Asta te-ajută să ai conștiința împăcată.

Paige îi aruncă o privire rănită cu care reușise să înmoaie de nenumărate ori și cele mai tari inimi bărbațești. Dar nu-l putea păcăli și pe Mitch Holt și în sinea ei îl blestemă pe ticălos din toată inima. Reportajul de aseară îi adusese laude din partea directorului departamentului de știri și a redactorului-șef.

Agentul ei folosise un singur cuvînt pentru a-i crea motivația: dolari. Dacă reușea să-și păstreze avantajul în această poveste, atunci asta urma să-i aducă foarte mulți bani și poate chiar o ofertă din partea altor rețele de televiziune.

Ea visa la Los Angeles. La primăvăraricul și însoritul Los Angeles. Însă indiferent unde ar fi reușit să plece tot era mai bine decît în acest pustiu înghețat uitat de lume. Dar Mitch Holt îi stătea în cale ca un cavaler din vremuri medievale, cu armura cam ruginită și idealuri antice.

– Îmi pare rău dacă tu crezi că acesta este singurul meu motiv, murmură ea. Nu sînt o caracatiță, Mitch. Da, într-adevăr doresc să fac un reportaj bun, la fel ca toți ceilalți din această încăpere. Dar prima mea grijă este acest sărman copil.

Mitch nici nu clipi.

– Asta s-o spui familiei.

Paige își mușcă vârful limbii. Cu coada ochiului îl vede pe Henry Forster de la *Star Tribune* făcându-și loc prin mulțime pentru a ajunge lângă ei. Simțea privirea lui furioasă arzându-i spatele. Forster nu ura nimic mai mult decît să i-o ia înainte cineva din televiziune și cu atît mai mult o femeie.

Dar, înainte ca Forster să apară lângă ea, agentul O'Malley făcu un pas înainte.

– Conferința de presă va începe curînd, domnișoară Price, spuse ea împingînd-o pe Paige jos de pe podium. Ce ar fi să beți o cafea și să serviți o gogoasă caldă, pînă atunci?

Propunerea fu însoțită de un zîmbet ca de oțel. Paige privi jos către Megan O'Malley amuzată că bucățica aceea de femeie venea în ajutorul unui bărbat care pe ea o făcea să se simtă pitică.

Aruncă spre amîndoi o privire speculativă. Nu putu citi nimic pe chipurile lor, ceea ce după părerea lui Paige însemna că ascundeau multe.

Se dădu înapoi, ridicînd mîna într-un gest de capitulare și se îndreptă spre locul unde se servea cafeaua.

„Și să dea Dumnezeu să ți se pună grăsimea pe șolduri“, bombăni Megan în sinea ei, revenind la locul ei în spatele mesei.

Văzu privirea obosită a lui Mitch și se încruntă la el.

– Cînd nu dorm devin irascibilă. El își înălță o sprînceană, își așeză hîrțile și își potrivi microfonul.

Conferința de presă cuprinse extrem de puțin informații. Nu aveau nici un suspect. Nu aveau martori. N-aveau nici un indiciu în afara biletului pe care-l lăsase răpitorul, iar Mitch nu-i putea divulga conținutul pe motiv că în felul acesta ar putea fi compromisă investigația de mai tîrziu. Declarația sa oficială era că departamentul de poliție din Deer Lake împreună cu celelalte agenții implicate făceau tot ceea ce eră posibil pentru găsirea lui Josh și prinderea răpitorului său.

Russ Steiger adăugă faptul că departamentul său va lucra neîntrerupt. El însuși va coordona căutarea pe teren – o declarație făcută din bravadă pentru a-și da importanță. Avocatul Rudy Stovich făcu o declarație în legătură cu trimiterea în judecată a răpitorului cerînd să fie condamnat cu maximum de pedeapsă. Megan se referi la sarcinile uzuale ale biroului, oferind sprijin în investigații și asistența calificată la cererea poliției și a șerifului.

Apoi urîmă nebunia de rigoare. Reporterii strigau care de care mai tare încercînd să atragă atenția asupra lor, bombardîndu-i cu întrebări și încercînd să se acopere unii pe alții.

– E adevărat că urmăriți un pedofil cunoscut?

– Părinții vor da declarații?

– A fost chemat FBI-ul?

– Cunosc situația, spuse Mitch încercînd să facă față barajului de întrebări. Deja avem trei agenții care lucrează la acest caz. Avem toate resursele de la BCA la dispoziția noastră. În momentul de față nu credem că Josh ar fi fost luat din zonă. Dar, dacă se va pune problema, atunci cu siguranță că va fi chemat și FBI-ul. Între timp însă consider că agențiile implicate sînt cele mai în măsură să facă față situației.

– Este ceva obișnuit ca un copil de opt ani să fie lăsat nesuprăvegheat la patinoar?

– Au mai existat incidente precedente de molestare a copiilor în Deer Lake?

– E adevărat că mama băiatului a uitat pur și simplu de el lăsîndu-l la patinoar?

Cu chipul schimonosit de furie Mitch se adresă reporterului de la *Pioneer Press*.

– Nu e nimic simplu aici. Doctorița Garridon încerca să salveze viața unui om la camera de gardă. Ea nu a uitat pur și simplu de fiul ei și nu ar trebui sub nici o formă să fie învinuită de această răpire.

– Atunci cum rămîne cu declarația tatălui care a spus că antrenorul de hochei și direcțiunea patinoarului ar

trebui învinuți?

– Dar dumneavoastră, inspectore Holt? se ridică Paige. Dumneavoastră vă simțiți vinovat?

El îi susținu privirea fără să clipească.

– Într-un fel, da. Ca inspector șef al poliției este de datoria mea să am grijă de siguranța cetățenilor acestui oraș.

– Aceasta ține strict de filozofia dumneavoastră profesională sau sentimentele vă sînt afectate de vina legată de pierderea pe care personal...

– Domnișoară Price, îi rosti el numele cu dinții înțeleștați. Cred că am fost destul de clar aseară cînd am afirmat că acest caz nu trebuie legat în nici un fel de altul. Ne aflăm aici pentru a discuta despre Josh Kirkwood și despre eforturile pe care le facem să-l găsim pe Josh Kirkwood. Punct.

Megan urmări schimbul de replici, concentrîndu-și atenția asupra lui Mitch. Simțea cum din el emanau valuri de furie. Umerii săi parcă erau puțin mai căzuți decît de obicei, iar buzele strînse arătau că de data asta Paige Price îl lovise sub centură. Megan își zise că reacția ei se datora doar sentimentului de dreptate și de loialitate pe care ar fi simțit-o față de orice alt coleg. Se ridică în picioare sărindu-i în apărare.

– În numele agenției pe care o reprezint aș dori să subliniez ceea ce a afirmat inspectorul-șef Holt. Este esențial să ne concentrăm atenția în exclusivitate asupra lui Josh Kirkwood. Este esențial să îndreptăm atenția cititorilor, ascultătorilor și telespectatorilor asupra lui Josh. Avem nevoie că el să se afle în mințile tuturor oamenilor. Cerem în mod deosebit ca fotografia lui să primească spațiul maxim de expunere. Pentru cei de la radio – descrieri detaliate a lui Josh și cu ce era îmbrăcat ultima dată. Dacă există șansa să-l fi văzut cineva trebuie să facem tot posibilul ca să fim siguri că acei oameni îl recunosc pe Josh ca fiind copilul răpit.

– Agent O'Malley, e adevărat că ieri a fost prima dumneavoastră zi de muncă în Deer Lake?

Ea îi aruncă o privire rece lui Henry Forster și se blestemă în gînd că-i dezvăluise lui Paige Price această informație cu o seară înainte.

– Nu văd nici o legătură cu ceea ce am spus mai devreme.

El ridică din umeri în semn de scuze.

– Și asta e o știre.

Un număr de capete încuviințară mișcîndu-se de sus în jos. Ca să nu se lase mai prejos, Paige se ridică din nou.

– Domnișoară O'Malley, ne puteți spune cîte femei au posturi de agenți în teritoriu la BCA?

– Agent O'Malley, o corectă Megan cu fermitate.

Exact asta îi mai lipsea acum – o ticăloasă cu o emisiune de largă audiență seara care să se bage în cazul ei. Deja și-l putea imagina pe DePalma cum îi crește tensiunea. Trase încet aer în piept încercînd să găsească o modalitate diplomatică de a-i spune să se ducă dracului.

– Există un număr destul de mare de femei agenți în cadrul biroului.

– La centru, lucrînd în birouri. Dar în teritoriu?

Mitch o împinse deoparte pe Megan din fața microfonului.

– Dacă nimeni nu mai are nici o întrebare legată direct de răpirea lui Josh Kirkwood, va trebui să încheiem acum. Sînt sigur că vă dați seama cu toții că avem lucruri mult mai importante de făcut. Avem un copil dispărut și fiecare secundă pierdută este importantă. Vă mulțumesc.

Închise microfonul și-i făcu semn lui Megan către o ușă laterală prin care puteau ieși fără a fi nevoiți să treacă prin mulțime. Megan porni imediat, observînd că Steiger și avocatul districtual rămăseseră în urmă pentru a se bucura de atenția rămasă. Reporterii se repeziră ca să mai prindă încă o declarație sau măcar un cuvînt în plus. Paige reuși să-l prindă pe șerif cu o fracțiune de secundă înaintea lui Forster. Își dădu peste cap ochii

albaștri, privindu-l pe Steiger cu o expresie de interes amestecată cu teamă, iar șeriful își bombă pieptul încântat.

– N-a pierdut timpul, și-a găsit repede un premiu de consolare, spuse Megan în timp ce Mitch deschidea ușa.

– Mai bine el decît mine.

– Bine zis.

Amîndoi oftară. Megan se sprijini cu spatele de perete bucurîndu-se de clipele de liniște. Ieșiseră într-un garaj care adăpostise odinioară toate cele trei mașini cisterne ale pompierilor. Una rămăsese încă, o mașină veche cu apărători ovale. Majoritatea spațiului rămas era ocupat de două camioane cu platformă transformate în care alegorice. Cel aflat mai aproape înfățișa un păstrăv gigant din fibră de sticlă sărind dintr-un acavariu cu apă albastră din fibră de sticlă. Pe margine era împletită o sîrmă acoperită cu pînză albastră și albă pentru a forma un decor adecvat. Pe spatele carului alegoric stătea scris cu litere aurii: *Veniți să participați la sărbătoarea păstrăvului în zilele de 6, 7, 8 mai.*

Creația clubului pescarilor din Deer Lake nu arăta nici pe departe ca acele care alegorice realizate de profesioniști pentru Carnavalul Iernii din St. Paul.

Era bizar și cam din topor, dar membrii clubului ce-l realizaseră în timpul lor liber erau probabil foarte mîndri de el. Acest gînd o lovi pe Megan pe neașteptate, atîngîndu-i o coardă sensibilă și amintindu-i de inocența și naivitatea micilor orașe. Lucruri care fuseseră distruse din cauza unui singur act sălbatic și nîndurător.

Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat. În minte îi apăru imaginea lui Josh și ea clipi de mai multe ori pentru a o îndepărta înainte de a apuca să-i afecteze concentrarea asupra lucrurilor pe care le avea de făcut.

– Steiger, sper să nu fie o problemă, nu? întrebă ea uitîndu-se la Mitch.

El îi imită poziția – sprijinindu-și umerii de perete cu brațele încrucișate pe piept. Părea obosit și primejdios,

În ciuda faptului că se bărbierise și făcuse un duș înainte de a se întoarce. Ridurile feței i se accentuaseră de parcă ar fi fost dăltuite în piatră, împrumutînd chipului lui o înfățișare aspră și dură.

El întoarse capul spre ea, îngustîndu-și privirea.

– Cum adică?

– Că eu aș încurca treburile pe-aici fiind de la centru. Sper că n-o să facă prea mult caz, nu? Într-un caz ca ăsta nu ne putem lipsi de nimeni.

El clătină ușor din cap, scoase din buzunar o gumă de mestecat și o băgă în gură.

– Russ n-o să ne facă probleme. Are destule griji cu viitoarele alegeri, asta-i tot. O să fie mai amabil cu presa, ceea ce mie îmi convine de minune. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că slujba mea nu e hotărîtă într-o cabină de votare.

Dar el era subordonat consiliului municipal, iar Mitch avea sentimentul neplăcut că va trebui să răspundă în fața fiecărui membru în parte chiar înainte de a se încheia ziua de astăzi.

El se sprijini pe umărul stîng și o privi grav pe Megan.

– Eu credeam că tu s-ar putea să ne faci probleme.

Cu ochii verzi clipind nevinovați, ea își duse o mîină la piept.

– Cine, eu? În nici un caz. Eu nu-mi fac decît meseria.

Mitch se încruntă amintindu-și de altcineva care-i dăduse aceeași replică.

– Da. Și ar fi trebuit să te fi ascultat. Poate că dacă mă mișcam pe cît de repede ai fi vrut tu...

– Încetează, îi ordonă Megan, întinzînd mîina de parcă ar fi vrut să-i atingă brațul.

Gestul era neobișnuit și, dîndu-și repede seama, își trase mîina iute înapoi. Ea nu era o persoană sensibilă la gesturi delicate. Chiar dacă ar fi fost, meseria ar fi vindecat-o de această slăbiciune. Nu-și putea permite să se manifeste într-un mod ce ar fi putut fi greșit inter-

pretat. Imaginea era totul pentru o femeie cu o asemenea meserie – era armura care o proteja și impunea respect.

Și totuși nu putea trece cu vederea expresia de vină, întipărită pe chipul lui Mitch. Parcă auzea în urechi vorbele, rostite pe un ton dulce ca mierea ale lui Paige Price – „Sentimentele dumneavoastră sînt cumva afectate de vina legată de pierderea pe care personal...” Ce anume? se întrebă ea dar își spuse din nou că nu avea importanță.

Nu putea lăsa un polițist să-și facă inutil probleme cînd asta nu avea nici un fel de importanță. Zău.

– Cred că era mult prea tîrziu, spuse ea. Și apoi acesta este orașul tău. Tu îl cunoști mai bine decît mine. Ai reacționat în consecință. Ai făcut ce era mai bine.

Glasurele lor scăzuseră în intensitate devenind aproape o șoptă. Privirile li se întâlneau. Ea părea atît de sinceră și atît de sigură că spunea adevărul. Ochii ei verzi străluciau de franchețe, hotărîți să-l facă să înțeleagă că acesta era purul adevăr.

Lui Mitch îi veni să rîdă – nu cu umor, ci cu cinismul cuiva care era mult prea învățat cu ironiile bizare ale vieții. Se părea că Megan încă nu văzuse destule, încît să devină lipsită de sensibilitate și încă nu dăduse greș de atîtea ori încît să nu mai aibă încredere în ea. Credea încă în faptul că binele și răul erau foarte bine delimitate și că nu exista nici un fel de zonă de interferență între ele. Și el crezuse odată asta. Trăise respectînd niște principii. Își făcuse meseria bine. Luptase de partea celor buni. Nu depășise linia dorind să culeagă roadele celui de partea căruia se află dreptatea.

Făcu o grimasă, zîmbind trist. Una dintre cele mai crude glume – nu existau roade sau recompense și doar acte întîmplătoare de bunătate și nebunie. Un adevăr de care el încercase să fugă, dar care se ținuse după el pretutindeni, îi găsise locul unde se ascunsese și lovise în orașul lui, atacîndu-l pe Josh Kirkwood și pe părinții lui.

Atinse cu vîrfurile degetelor obrazul lui Megan dorindu-și să se fi putut apleca să o sărute. Ar fi fost foarte plăcut să poată gusta din această dulce siguranță crezînd că dacă va sorbi din ea atunci rănile vechi i se vor vindeca. Dar în clipa de față s-ar fi simțit de parcă ar fi întinat-o, așa că încercă să se resemneze cu atingerea obrazului ei cald.

– Ceea ce am făcut n-a fost suficient, murmură/el.
Din nou.

Megan rămase privindu-l în timp ce el se îndepărta, pipăindu-și obrazul și simțind cum inima îi bate mult mai tare decît de obicei. Nu fusese decît o manifestare de sprijin pentru un coleg polițist. Nimic personal. Pentru o clipă însă minciuna îi apărură clar în față, iar adevărul încetoșat. Asta era ceva deosebit de primejdios pentru cineva care trebuia să aibă o imagine clară asupra lumii și a locului ei acolo.

– Ai grijă să nu se mai întîmple așa ceva, O'Malley, șopti ea refuzînd să recunoască faptul că îi lipsea speranța.

Biroul defunctului și mult regretatului Leo Kozlowski semăna cu Leo cît de mult putea semăna o încăpere cu o persoană. Era pătrată și simplă, dar se afla într-o dezordine de nedescris, cu hîrtii împrăștiate peste tot, cu pete de cafea și miros stătut de fum de țigară.

– Iisuse Cristoase, murmură Megan.

Înaintă încet în încăpere, strîmbînd din nas la atmosfera din birou și la știuca împăiată, plină de praf care arăta groaznic pe un perete avînd un trabuc înfipt în colțul gurii. Un moment închinat probabil talentelor de pescar ale lui Leo și celor de specialist în împăieri ale lui Rollie Metzler.

Natalie se strîmbă dezgustată scoțînd cheia din ușa.

– Leo era un băiat tare bun, repetă ea. Nu se pricepea deloc la ordine și curățenie, dar era un băiat tare bun.

Megan băgă un creion ascuțit într-o cutie abando-

nată de gogoși, înțepînd o bucată pietrificată. O ridică și-i dădu drumul în coșul de gunoi. Ateriză cu un zgomot înfundat.

– E bine că n-a murit aici. N-ar fi băgat nimeni de seamă.

– Aș fi trimis pe cineva să facă puțină curățenie după ce-a murit Leo, spuse Natalie, dar n-am vrut să se atingă cineva pînă cînd nu sosea noul agent.

– Norocul meu.

Megan scoase o plăcuță de alamă din geantă și o puse pe marginea biroului, marcîndu-și teritoriul cu cadoul pe care și-l cumpărase pentru a sărbătorii numirea în noul post. Numele ei era gravat pe o parte. *Agent Megan O'Malley, BCA*. Pe partea cealaltă era un motto: *Nu accepta orice rahat și nu căuta scuze*.

Natalie făcu ochii mari citind pe ambele părți. Scoase un hohot de rîs gros ca o sirenă de vapor de se cutremură încăperea.

– S-ar putea să te descurci foarte bine, agent O'Malley.

– Dacă rămîn cu mintea întregă, replică Megan sec.

Începu să facă ordine prin hîrțiile de pe birou, punîndu-le teanc la întîmplare, aruncînd ambalajele goale de bomboane, adunînd ceștile goale de cafea și cele două scrumiere de sticlă pline cu mucuri de țigări.

Reuși se dezgroape telefonul de sub hîrtii chiar în clipa cînd începu să sune.

Natalie lăsă cheia într-un colțisor liber de pe birou și ieși, promițînd că va trimite pe cineva să facă ordine și să aerisească. Megan schiță un gest în semn de mulțumire și ridică receptorul.

– Agent O'Malley, BCA.

– Nici nu s-a uscat cernéala de pe transfer și deja am primit vreo șase telefoane de la reporteri care se interesau de tine.

Auzind glasul lui DePalma, Megan strînse ochii, blestemîndu-i în gînd pe toți reporterii din lume.

– Toată chestia este legată de răpire, Bruce, zise ea,

așezându-se pe scaunul vechi de birou tapisat în verde. Scaunul se afla într-o stare deplorabilă datorită corpolenței predecesorului ei și mult lăsat într-o parte. Tapiseria era uzată și chiar mult rărită în unele zone, având multe pete de origine dubioasă care o făcură pe Megan să strîmbe din nas.

– Fac tot ce pot ca să țin reporterii departe de mine.

– Așa să și faci pentru că șeful nu vrea publicitate. Și cu siguranță că nu vrea nici ca numele tău să apară cu litere de tipar în ziare. Ai înțeles?

– Da, domnule, răspunse ea resemnată.

Simțea cum vechea durere de cap îi revine. Își duse mîna la frunte frecîndu-și-o cu două degete.

– Cum merge cercetarea?

– Încă nimic. Ne rugăm să găsim un indiciu de la care să pomim. Nu cred că biletul ne va ajuta cu ceva.

– E un caz grav – o răpire de copii, spuse DePalma încet pe un ton de îngrijorare profesională amestecat însă și cu ceva ușor personal.

DePalma avea trei băieți, dintre care unul nu cu mult mai mare decît Josh. Megan le văzuse poza pe biroul lui de nenumărate ori. Toți semănau cu Bruce, sărmanii copii, avînd aceleași trăsături asemănătoare cu ale lui Nixon indiferent de vîrstă.

– Eu am lucrat la cazul Wetterling, continuă el. E foarte greu pentru toți cei implicați.

– Da, așa e.

– Fă tot ce poți și ține capul jos.

Cuvintele lui Mitch îi răsunară în cap, în timp ce închidea telefonul, lăsîndu-se pe spate în scaunul vechi și uzat al lui Leo – „Ceea ce am făcut n-a fost suficient... din nou.” Nu-și putea permite să se întrebe ce voise să spună cu „din nou”. Eforturile lor colective trebuiau să fie suficiente pentru a-l aduce înapoi pe Josh.

Cuvintele din bilet îi reveniră din nou în minte. Găsi un loc liber printre petele de cafea și numerele de telefon de la restaurante aflate pe sugativă și scrise mesajul cu cerneală: „Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.”

Ignoranța a ce? A cui? Citatul era din Robert Browning. Oare era ceva semnificativ? În minte verifică toate posibilitățile ca și cum ar fi frunzărit un pachet cu cărți de joc. Ignoranță, nevinovăție, păcat, poezie, literatură – cărți. Se opri atunci când acest cuvânt îi declanșă în minte o imagine din care imediat apărură alte întrebări.

Cu mintea bîzîindu-i în încordare, luă telefonul și formă numărul de la arhiva BCA. Ținînd receptorul între umăr și ureche scoase din geantă un exemplar cu numele pedofililor începînd să citească lista de nume și adrese.

– Arhiva. Annette sînt, cu ce vă pot ajuta?

– Annette, sînt Megan O'Malley. Poți să-mi cauți un nume cu viteza luminii?

– Orice pentru nouă noastră eroină. Care-i numele escrocului?

– Swain. Ollie Swain.

Toată dimineata telefoanele sunară întruna și apărură tot felul de întâlniri neprevăzute.

După cum se așteptase, Mitch primi telefoane de la toți membrii consiliului municipal, fiind chemat în biroul primarului, Don Gillen, unde toți își exprimară oroarea, furia și încrederea oarbă în capacitatea lui Mitch de inspector-șef că va izbîndi.

Carnavalul zăpezii urma să se desfășoare a doua zi, așa că se discută ideea de a-l anula sau a-l amîna. Pe de o parte, părea ceva grotesc ca tocmai acum să se desfășoare niște festivități.

Pe de altă parte însă, se iveau niște probleme de ordine economic datorită formațiilor muzicale ale liceelor ce începuseră deja să sosească în Deer Lake și turiștilor ce-și rezervaseră deja locuri la hotelurile deja arhipline. Dacă anulau evenimentul oare asta însemna că se aflau în postura de a capitula în fața violenței? Dacă ar fi continuat oare ar fi fost posibil să se folosească de eveniment spre binele desfășurării cazului, strîngînd noi voluntari și mobilizînd oamenii pentru a acorda sprijin,

inclusiv cu bani?

După douăzeci de minute de discuții cu primarul, Mitch refuză să ia vreo decizie în această privință. Don era un om bun, capabil și afectat profund de cele întâmplate. Mitch înțelegea problemele cu care se confruntă, dar susținu cu tărie că timpul lui era destinat în exclusivitate rezolvării cazului.

Pe lângă dispariția lui Josh mai erau și problemele zilnice ce nu puteau fi ignorate – turele la închisoare, rapoarte de scris, acte de întocmit, precum și desfășurarea investigațiilor într-o serie de furturi, un buletin venit de la secția de droguri ce trebuia prelucrat și un telefon de la conducerea colegiului Harris în legătură cu un curs de criminologie la predarea căruia Mitch trebuia să dea o mână de ajutor în acest semestru. Aceste sarcini creau ceva obișnuit în viața de zi cu zi a unui inspector de poliție dintr-un mic oraș. Dar astăzi fiecare în parte părea un bulgăre dintr-o avalanșă ce amenința să-l copleșească tot.

Natalie alerga înainte și înapoi ușurându-l de cât de multe sarcini putea. El auzea cum telefonul de pe biroul ei suna aproape fără întrerupere și o binecuvîntă în gînd pentru că nu-i făcea legătura decît pentru, cele foarte importante.

La douăsprezece și un sfert îi aduse o pungă cu sandvișuri. La două și un sfert îl certă că nici măcar n-o deschisese.

– Crezi că aceste calorii or să sare singure din pungă ca să fie absorbite de stomacul tău? Întrebă ea îndreptînd un creion către pungă. Tu și cu Troy al meu vă potriviți de minune. Și el crede că dacă va sta în aceeași încăpere cu cartea de algebră e suficient să-l transforme într-un geniu la matematică. Ați putea deschide un club împreună. Viața prin osmoză.

– Îmi pare rău, Nat, spuse Mitch frecîndu-și ochii în timp ce răsfoia un teanc de dosare cu pedofili, răpitori și delincvenți juvenili, căutînd un amănunt cît de mic care să-l ajute să facă legătura cu Hannah, Paul sau Josh.

N-am avut, pur și simplu, timp.

– Ei bine, fă-ți acum, îi ordonă ea. N-ai să poți rezista toată ziua cu stomacul gol.

– Da, mamă.

– Și împarte cartofii ăia prăjiți și cu agent O'Malley, spuse ea deschizînd ușa.

Megan se afla de cealaltă parte.

– Arată și șa de parcă și cea mai simplă adiere ar putea-o trimite pînă în Wisconsin.

– Eu mi-am adus mîncarea mea, mulțumesc, zise Megan ridicînd în sus o banană.

Natalie își ridică ochii spre cer.

– O banană întregă? Oh, Doamne, cum ai să reușești s-o termini oare?

– Aș avea noroc și dac-aș apuca s-o curăț de coajă, darămite să mai și mușc din ea, murmură ea, așezîndu-se epuizată pe scaun.

Puse pe birou un teanc de imprimate și așeză banana deasupra.

– Ceva ușor de citit? Întrebă Mitch, scoțînd din pungă un sandviș cu carne de curcan.

Mușcă zdravăn și începu să mestece agresiv cu ochii ațintiți asupra lui Megan.

Privirea ei se fixă asupra gurii lui și simți cum o cuprinde un fior cald pe care-l puse pe seama faptului că era prea gros îmbrăcată. Mînca de parcă n-ar fi vrut să piardă nici o calorie, devorînd sandvișul cu înghițituri mari. O urmă mică de maioneză i se oprise pe bărbie, umbrîndu-i cicatricea.

Ei se șterse repede, lingîndu-și degetul mare, un gest ce păru să aibă o influență prea mare asupra bătailor inimii ei.

Dezgustată de ea însăși, privi în altă parte și se uită prin birou. Era curat și ordonat, lipsit de pești împăiați și de trofee cîștigate la popice.

Și, mai ciudat încă, pe nici un perete nu se afla vreo diplomă sau vreun ordin de citare pentru merite deosebite. Un polițist de talia lui Mitch și cu vechimea lui cu

siguranță că primise pînă acum destule cît să umple o cutie întregă. Singurele rame de pe pereți aveau fotografia unei fetițe cu părul lung și negru și cu un cîine mare, auriu, alături.

– Hei, revino pe pămînt, O'Malley, spuse el făcîndu-i un semn cu mîna prin fața ochilor. Ce-i cu imprimatele astea?

– Sînt cu infractorii cunoscuți, răspuse ea, revenind brusc la realitate. Am încercat să fac o legătură între rapoartele privind incidentele recente din zonă și cele existente în arhivă cu privire la eventualele vehicule zărite prin preajmă sau implicate în vreun accident ca să văd dacă se potrivește ceva. Să restrîngem astfel cercul eventualilor bănuți și apoi, dacă găsim ceva...

– Ai găsit ceva?

– Nu încă. Am sunat și la noi la arhivă pentru a-l verifica pe băiatul acela Ollie Swain – mai bine zis am încercat. N-am nimic în legătură cu el. Tipul ăsta n-are nici măcar o amendă.

Mitch mușcă din nou din sandviș, și-l înghiți aproape pe nemestecate.

– Ollie? E nevinovat.

– Sînteți chiar atît de apropiați, tu și Ollie? întrebă ea, împletindu-și degetele în aer.

– Nu, dar se află aici de mai mult timp decît mine și niciodată n-am avut vreo plîngere serioasă împotriva lui.

Înghiți cîteva guri de Coca-Cola care se încălzise și-și pierduse acidul și se strîmbă.

Megan își îndreptă umerii.

– Asta înseamnă că ai avut plîngeri care nu erau serioase?

El ridică din umeri.

– Una dintre mamele băieților de la hochei a făcut puțin scandal în legătură cu faptul că dădea tîrcoale copiilor la patinoar, dar n-a fost nimic, adică, în fond, el muncește acolo. Ce să facă, să se ascundă în cutia aia de oficiu toată ziua și toată noaptea?

– Ea s-a plîns de ceva anume?

– Doar că Ollie îi provoacă fiori pe șira spinării.

– Iisuse, asta-i bună.

– Tot ea l-a mai acuzat de același lucru și pe șeful grupei de copii cercetași și mi-a zis că ar trebui să trimit pe cineva sub acoperire la St. Elysium pentru că toată lumea știe că preoții sînt pedofili homosexuali și l-a acuzat pe învățătorul fiului ei de clasa a treia că pervertește mințile copiilor citindu-le cu glas tare din cărțile lui Shel Silverstein, arătîndu-le și iulstrațiile despre care orice creștin cu frica lui Dumnezeu își dă seama că sînt murdare conținînd o grămadă de simboluri falice.

– Oh! exclamă ea dezamăgită, lăsîndu-se la loc în scaun.

– Da. Copiii nu s-au plîns niciodată de Ollie. Nici antrenorii. Ce-ți veni cu Ollie?

– Mi-a provocat fiori pe șira spinării, spuse ea rușinată, încruntîndu-se la banana pe care începuse s-o curețe de coajă.

Mușcă și începu să mestece încercînd să-și ordoneze gîndurile. Ollie Swaine îi dădea în continuare fiori. Din păcate acesta nu era un motiv pentru a aresta pe cineva și a-i lua amprente.

– Mi s-a părut destul de evaziv aseară. Nervos chiar. Am impresia că nu-i prea plac polițistii.

– Ollie e întotdeauna nervos și evaziv. Asta face parte din farmecul lui, spuse Mitch în timp ce aplica și el cîteva manevre evazive, răsfoind hîrțile din față ca să nu fie nevoit s-o vadă cum își strîngea buzele în jurul acelei banane.

– Și apoi l-am verificat eu însumi cînd doamna Favre a depus plîngerea. Ollie e curăț.

– Măcar la figurat dacă nu și la propriu, spuse Megan strîmbînd din nas cînd își aminti de mirosul acru de transpirație pe care-l răspîndise în jur Ollie. Deci nu crezi că are vreo legătură cu dispariția lui Josh?

– N-ar avea niciodată curajul să răpească un copil și apoi să stea și să se uite în ochii mei spunîndu-mi că nu știe nimic despre asta.

– S-a uitat în ochii tăi? Cu care ochi, cu cel bun sau cu cel de sticlă?

El clătină din cap, apoi se aplecă și apăsă pe butonul interfonului care începuse să bîzîie.

– Da?

– A venit Christopher Priest, îl anunță Natalie. Spune că s-ar putea să aibă ceva în legătură cu cercetarea.

– Trimite-l încoace.

Mitch aruncă rămășițele prînzului în coșul de gunoi și-și șterse mîinile cu un șervețel, în timp ce se ridica ieșind de după birou. Megan se ridică și ea, aruncînd coaja bananei. Simți cum începe să-i crească adrenalina în sînge la gîndul că exista posibilitatea să apară un indiciu.

Omul care intră în birou nu arăta deloc ca un salvator. Era mic de statură, slab, iar trupul îi părea complet înghițit de jacheta albastru cu alb ce purta sigla Colegiului Harris. Dar chiar și cu jacheta pe el nimeni nu l-ar fi putut lua drept sportiv. Nici măcar un camion plin cu steroizi n-ar fi putut scoate din el altceva decît un informatician. Christopher Priest avea înfățișarea palidă și fragilă a unui bărbat pentru care sportul cel mai periculos pe care-l practica era șahul.

Megan îl puse în categoria celor avînd în jur de patruzeci de ani, cu o înălțime aproape de un metru și șaptezeci, cu părul castaniu, rar, și cu ochi căprui în spatele unor ochelari prea mari pentru fața lui. O persoană ștearsă.

– Domnule profesor, spuse Mitch strîngîndu-i mîna. Dînsa e agent O'Malley de la BCA. O'Malley, dumnealui e Christopher Priest, șeful catedrei de informatică de la colegiul Harris.

Megan îi strînse mîna cu putere și fermitate așa cum putea la fel de bine să strîngă și un pistol semiautomat de calibrul 9 fără să-i tremure degetele.

Mîna lui Priest era subțire, cu degete osoase, ce păreau că se pot sfărîma în orice clipă.

Ea trebui să-și înfrîngă tendința de a se uita la mîna lui să vadă dacă nu-i făcuse vreun rău.

– Îmi este cunoscut numele dumitale, spuse ea încercînd să-și amintească de unde anume. Ați lucrat cu delincvenți juvenili, nu?

Priest zîmbi, un amestec de timiditate și mîndrie.

– Da, probabil că ați auzit de programul „Sci-Fi Cowboys“.

– E un program foarte bun.

Mitch îi făcu semn lui Priest să se așeze pe unul din scaunele libere, iar el merse înapoi în spatele biroului și se așeză.

– Ar trebui să fiți mîndru de asta. Să reușești să îndrepti niște copii pe calea cea bună și să le dai acces la educație și la un viitor e mai mult decît lăudabil.

– Ei, mulțumesc, dar nu-mi pot asuma întregul merit. Phil Pickard și Garrett Wright au muncit și ei la fel de mult cu copiii.

El se așeză pe scaun, iar jacheta mult prea mare i se ridică pînă la urechi făcîndu-l să arate ca o broască țestoasă din desene animate, gata în orice clipă să-și retragă capul în carapace.

– Am auzit despre Josh Kirkwood. Îmi pare atît de rău pentru Hannah și Paul.

– Îi cunoașteți bine? întrebă Megan.

– Sîntem vecini într-un fel. Casa lor este ultima pe strada Lakeshore. A mea e în spatele lor, ca să zic așa, cam la un sfert de milă spre nord către Quarry Hills Park. Bineînțeles că o cunosc pe Hannah. Toată lumea din oraș o cunoaște pe Hannah. Am fost împreună în niște comitete de caritate. Ați aflat ceva?

Mitch clătină din cap.

– Ați spus că ne-ați putea ajuta – cum anume?

– Am auzit că ați instalat un post de comandă. Acesta e un loc unde doriți să strîngeți toate informațiile, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, mi-am adus aminte cînd am citit în ziare despre căutarea acelei tinere în Inver Grove Heights. Poliția se plîngea despre volumul enorm de informații la care trebuia să facă față. Am rămas multe lucruri pe dinafară, altele s-au repetat din cauza lipsei de comunicare, iar pentru a pune lucrurile cap la cap a fost necesară o perioadă foarte îndelungată de timp.

– Într-adevăr, spuse Megan, răsfoind maldărul de imprimare.

– Aș dori să vă ofer o soluție, spuse Priest. La mine, la catedră, se află foarte multe calculatoare disponibile. Cu vacanța asta de iarnă, am puțini studenți în clipa de față, dar îi cunosc pe cei care se află încă în oraș care ar fi mai mult decît doriți să dea o mîină de ajutor. Putem pune pe calculator tot ceea ce doriți dîndu-vă astfel posibilitatea să scoateți anumite informații, să faceți verificări încrucișate sau orice altceva aveți nevoie. Putem pune pe computer și fotografia lui Josh trimițînd-o peste tot în țară și în Canada prin buletine electronice. Pentru studenții mei ar fi un proiect bun, iar pe voi v-ar scăpa de multă bătaie de cap.

Mitch se legănă pe scaun gîndindu-se. Unul dintre lucrurile care-i lipseau cel mai mult de cînd nu mai era polițist într-un oraș mare era accesul la echipament. Edilii din Deer Lake înțeleseseră necesitatea unei clădiri noi și frumoase pentru a adăposti sediul poliției și închiisoarea, dar nu pricepeau nevoia unui echipament computerizat de ultimă oră.

În momentul de față departamentul dispunea de vreo șase PC-uri din epoca de piatră. Natalie își aducea computerul portabil de acasă pentru a putea lucra.

– Nu știu, zise el trecîndu-și mîna prin păr. Studenții s-ar putea să nu privească prea serios problema confidențialității informațiilor. Nu sînt personal calificat care să poată fi trași la răspundere. Asta s-ar putea să constituie o problemă.

– N-ar putea fi delegați în mod oficial sau ceva ase-

mănător? întrebă Priest.

– Poate. Dați-mi voie să discut întâi cu avocatul nostru și am să vă dau de știre.

Profesorul încuviință și se ridică.

– Să-mi dați un telefon. Mutarea echipamentului nu-i nici o problemă; avem o camionetă. Îl putem instala foarte repede.

– Mulțumesc.

Își strînseră mâinile din nou, iar Priest se îndreptă către ușă. Ezită cu mîna pe clanță și clătină trist din cap.

– A fost o săptămîină foarte proastă pe aici. Josh Kirkwood a fost răpit. Acum mă duc la spital să-i fac o vizită unui student care a fost implicat în accidentul acela groaznic de ieri. Mama întotdeauna spunea că toate sînt pînă în trei ori. Să sperăm că s-a înșelat.

– Să sperăm, murmură Mitch cînd profesorul ieși închizînd ușa după el.

– Ar fi grozav să avem calculatoarele acelea, reflectă Megan. Ar fi fost și mai bine dacă am fi avut vreun indiciu sau două pe care să le băgăm în ele.

– Da. N-am auzit nimic altceva toată ziua decît păreri de rău, bombăni Mitch. Tare-aș vrea să fiu și eu acolo să fac ceva concret. Stînd aici simt cum îmbătrînesc rapid.

– Atunci hai să mergem, spuse Megan într-un acces de impulsivitate.

Îi veni să-și muște limba imediat ce rosti cuvintele.

Mai era foarte mult de lucru la birou și nu avea nici un rost să meargă alături de un bărbat care-i putea distra atenția chiar și atunci cînd făcea ceva atît de inofensiv ca de exemplu să-și mănînce sandvișurile.

– Adică, m-am gîndit să merg la postul de comandă și apoi să plec cu una dintre echipele de cercetare pentru vreo două ore, încercă ea să dregă lucrurile pe nesimțite. Și tu ai putea face același lucru. Nu cu mine neapărat. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ne-am separa.

Mitch o văzu cum se înroșește la față. Nu se afla într-o dispoziție prea bună, dar nu-și putu împiedica un zîmbet ușor în colțul gurii. Era o ușurare să te poți gândi și la altceva în afară de caz, fie chiar și numai pentru câteva clipe. Iar faptul că o putea vedea pe O'Malley, care era de felul ei atât de rece și de stăpînită, roșind, era o diversiune la fel de bună ca oricare alta.

Se ridică și, ocolind biroul, veni spre ea cu mîinile în buzunare privind-o fix.

– Te-ai înroșit la față, agent O'Malley.

– Nu. Îmi este cald.

Ea simți cum i se strînge stomacul, înțelegînd substratul cuvintelor.

– E cald aici înăuntru.

El se apropie și mai mult.

– Ți-e cald?

O privi drept în ochi șiret și amenințător. Părea momentul potrivit ca acum să-i dea o replică aspră și să scoată astfel castanele din foc cu mîna altuia. Dar nu reuși să găsească nici o replică și nici să rostească vreun cuvînt, simțindu-și gura uscată și mintea încetoșată. I se încordară mușchii, dar nu reuși să se miște suficient de iute. El îi citi gîndurile într-o fracțiune de secundă și se aplecă spre ea punîndu-și mîinile mari pe marginile scaunului în timp ce ea își trăgea speriată mîinile înapoi.

– De ce ți-e cald? șopti el, uitîndu-și angajamentul de a nu o dori.

Îi plăcea această emoție nouă. Îl făcea să se simtă viu și nu obosit și-i provoca un sentiment de anticipație și nu unul de teamă.

– Ți-e frică să mergi în aceeași mașină cu mine, agent O'Malley?

– Nu mi-e frică de tine, șopti Megan recurgînd la sentimentul ei de mîndrie și fluturîndu-l ca pe o sabie. Nu-i plăcea această dorință ascunsă ce răzbătea din relația lor ca un fum. Alunecoasă și intangibilă, ascundea limitele și modifica așteptările. Nu avea încredere într-o asemenea relație cînd se năpustea asupra ei ca

un val uriaș amenințînd s-o copleșească.

– Nu mi-e frică de nimic.

Mitch văzu în adîncul ochilor ei verzi cum i se întărește hotărîrea de a nu-l mai lăsa să înainteze, retrăgîndu-se la loc în carapacea ei. Era foarte bine așa, își zise el. Era foarte bine pentru amîndoi. Totul se întîmpla într-un moment nepotrivit, într-un loc nepotrivit, unor oameni nepotrivîți.

– Nu încerca să pari altfel decît ești, murmură el simțînd cum îl cuprinde un val de oboseală, stingînd flacăra emoției precedente. La toți ne e frică de ceva.

CAPITOLUL 10

ZIUA A DOUA

17:16; – 8°C

Pe parcursul lungilor ore ale zilei, Hannah începu să-i înțeleagă mai bine pe membrii familiilor ce stăteau așteptînd pe holurile spitalului în timp ce unul dintre cei dragi suporta o operație grea. Nici ea nu putea face nimic acum decît să aștepte și să se roage. Nu avea nici un control asupra situației. Nu putea participa în mod direct la ceva concret. Nu mai avea energia necesară de a-și distrage atenția încordată cu lucruri mărunte, deși, chiar dacă ar fi vrut, nimeni n-ar fi lăsat-o să se ocupe de ele. Nu putea face altceva decît să aștepte, ascultînd sunetul elicopterelor care se învîrteau înainte și înapoi pe deasupra orașului. Semănau cu niște vulturi uriași care treceau în zbor pe deasupra acoperișurilor caselor, cercetînd pămîntul cu ochi electronici pentru a da de fiul ei... sau de cadavrul lui.

Casa era plină de străini. Necunoscuți de la BCA supraveghînd telefonul de parcă ar fi așteptat o minune.

Prietenii din împrejurimi și din oraș urmărind-o pe ea cu privirile de parcă toți ar fi pariat pe momentul în care își va pierde cumpătul. Făceau tot ce era necesar, agitându-se în jurul ei și nelăsînd-o nici măcar să se ocupe de Lily în timp ce altcineva spăla rufele sau cada de baie. Cam din oră în oră își schimbau sarcinile, iar Hannah se trezi întrebîndu-se pe care dintre acestea o considera cea mai greu de suportat.

Ea știa ce ura cel mai mult în clipa de față. Ar fi preferat să răzuie pereții decît să stea în living supravegheată de schimbul doi, ceva ce demonstra cît de disperată se simțea.

Paul ar fi depus imediat mărturie că ea nu avea nici un fel de afinități cu munca în gospodărie. Reușea să facă tot ceea ce era necesar, dar nu simțea nici un fel de plăcere. Pentru ea nu erau decît niște lucruri inutile care odată terminate trebuiau luate de la capăt. Îi luau din timpul pe care ar fi preferat să-l petreacă împreună cu copiii ei. Blestema fiecare clipă pe care o petrecuse aspirînd covoarele în loc să se fi jucat cu Josh. Îl blestema pe Paul care o învinovățea obligînd-o să continue cu aceste îndatoriri lipsite de satisfacție. Ar fi angajat pe cineva demult ca să vină să-i facă curăț, să-i spele și să-i facă prăjituri o dată pe săptămînă dacă n-ar fi fost Paul și micile lui insinuări în legătură cu lipsa ei de talent gospodăresc.

Casa mamei lui mirosea întotdeauna o lămîie și a ceară de la lustruitul mobilelor. Mama lui făcea în fiecare sîmbătă pîine, chifle și prăjituri.

Hannah îi explicase odată că el de fapt își ura mama, nu se ducea niciodată s-o vadă, de asta se și căsătorise cu o femeie total opusă ca fire mamei lui și deci nu avea motive să se plîngă.

– Cel puțin știam că e mama mea. Cel puțin tata știa că era înșurat cu o femeie...

– Și tu ai ști că ești înșurat cu o femeie dacă n-aș fi atît de obosită după munca pe care o fac în casă pentru a mă ridica la nivelul așteptărilor tale...

– În casă? Niciodată nu ești acasă! Ești la spital zi și noapte...

– Întimplător consider că a salva o viață omenească e mult mai important decât să stau și să fac prăjituri!

Era uimitor că își putea aminti cuvintele furioase atât de bine, fuseseră atât de multe discuții în ultima vreme.

Offînd, se ridică și merse către fereastra mare din living ce dădea către lac. Deer Lake avea o lungime de șapte mile și o lățime de o milă cu mici golfulețe ce pătrundeau în malurile împădurite.

În mod normal priveliștea îi crea un sentiment de pace și liniște sufletească. Astăzi însă o făcea să se simtă mai neliniștită și mai singură.

Mașinile erau parcate destul de nesigur pe strada înclinată. Reporterii stăteau ca hienele la pîndă așteptînd vești cît de mici sau așteptînd ca ea să iasă ca să se poată azvîrli asupra ei cu întrebări. O mașină de poliție albă cu dungi verzi era parcată pe alee: un paznic trimise de Mitch. Dumnezeu să-l binecuvînteze. Cam la o milă spre nord cabanele de pescuit se întindeau în zona de acces pentru pescari a lacului ca niște ciupercuțe multicolore. Nimeni nu venise la pescuit astăzi.

Lumina zilei începuse să pălească. În casele de pe malul lacului începură să se aprindă becurile.

Școala se terminase. Ar fi trebuit să fie copii pe gheata din capătul lacului care fusese măturată de zăpadă ca să se poată patina. În seara asta însă nu era nici un copil. Din cauza lui Josh.

„Din cauza mea.”

Ca valurile stîrnite de vînt pe apa lacului, efectele întîmplării se repercutaseră asupra vieții unor oameni pe care ea nici nu-i cunoștea. Toată lumea plătea pentru păcatul ei. Părea un lucru atât de mic, o clipă de uitare, un lapsus ce ar fi putut fi ușor trecut cu vederea. Dar nimeni n-o va ierta și cu atât mai puțin ea însăși.

Josh dispăruse, iar ea trebuia să suporte pedeapsa – să stea fără să facă nimic în timp ce vecinii îi făceau curat în casă, iar un polițist stătea la masă în bucătărie

citind o carte.

– Așteptarea este cea mai grea.

Hannah se întoarce și privește către femeia ce făcea parte din asociația copiilor dispăruți. Încă un străin nedorit. Nu știa ce era mai rău – mila prietenilor sau a străinilor. Ura modul de a fi al femeii care parcă voia să spună: „Am trecut și eu prin asta și am devenit o femeie mai puternică, uită-te la mine”.

Femeia stătea lângă ea, o exponentă înstărită de suburbie, îmbrăcată într-un costum de lână împletită de culoare verde și ruginiu cu accesorii de gablonț și cu părul roșu-închis, tuns paj pînă la înălțimea umerilor.

– Am trecut și eu prin asta acum doi ani, mărturisii femeia. Fostul meu soț mi-a furat fiul.

– Ați fost îngrijorată pentru viața lui? Întrebă Hannah iritată.

Femeia se încruntă ușor.

– Păi nu, dar...

– Atunci îmi pare rău, dar nu cred că puteți să știți ce simt eu.

Nedînd importanță expresiei șocate ce se întipări pe chipul femeii, Hannah trecu pe lângă ea, îndreptîndu-se către bucătărie.

– A fost totuși o suferință! exclamă femeia, iar în glasul ei se simțea furia.

Polițistul își ridică ochii din carte arătînd de parcă n-ar fi vrut cu nici un chip să ia parte la dispută. Hannah nu-l învinovăți. Nici ea nu dorea acest lucru.

– Trebuie să iau puțin aer, spuse ea. Sînt afară, dacă sună cumva telefonul.

În vestibul își puse canadiana neagră și veche a lui Paul pe care el o purta în weekend cînd lucra pe afară. Cînd luă o pereche de mănuși de pe raft își imagină discuția care s-ar isca dacă el ar veni acasă și ar prinde-o purtîndu-i haina.

„Ai și tu hainele tale”

„Ce contează, doar tu n-o porți pe asta”

N-ar încerca să-i explice că pe undeva acest lucru o

făcea să se simtă mai în siguranță, mai protejată și mai iubită. Părea ceva lipsit de sens – și cu siguranță așa i s-ar fi părut și lui Paul – că ea putea să găsească mai multă mîngiere de la hainele lui decît de la el ca om.

Nu i-ar fi putut explica niciodată că hainele erau ca amintirile a ceea ce ei împărțiseră odată, a ceea ce fusese el odată. Erau ca niște trupuri imateriale ale unor spirite în care ea se adăpostea de durerea a ceea ce murise în căsnicia lor.

Deschise ușa garajului și scoase o exclamație înspăimîntată cînd văzu silueta întunecată a unui bărbat ce stătea în prag cu mîna ridicată.

– Hannah!

– Oh, Doamne! Părinte Tom! Era cît pe ce să fac un atac de cord.

Preotul îi zîmbi cu timiditate. Era tînăr – în jur de vreo treizeci și cinci de ani –, înalt și cu un corp athletic. Asistentă și prietena ei de la secția de urgență, Kathleen Casey, îl tachina mereu spunîndu-i că arăta mult prea bine ca să fie șters de pe lista bărbaților disponibili – o glumă care de fiecare dată aducea o ușoară îmbujorare în obrajii lui Tom McCoy.

Hannah nu se gîndea la el ca la un bărbat frumos. Cînd se uita la Tom McCoy ei îi venea în minte cuvîntul „bun”. Avea o față blîndă cu trăsături bine conturate și cu ochi albaștri ce exprimau blîndețea. Niște ochi care ofereau înțelegere și simpatie și iertare din spatele unor ochelari rotunzi cu rame subțiri.

Fusese preot la St. Elysius doi ani și se bucura de multă popularitate în rîndurile tinerilor enoriași.

Cei mai pretențioși îl găseau puțin cam prea neconvențional pentru gustul lor. Albert Fletcher, singurul diacon de la St. Elysius era un oponent vocal împotriva a ceea ce numea el „această nouă eră a catolicismului”, dar Albert era de fapt și împotriva femeilor care purtau pantaloni și adesea făcea aluzii că Vatican II era opera anticristului. Paul numea în derîdere predicile părintelui Tom ca fiind „piese de teatru” dar Hannah le găsea

originale și pline de țilc. Tom McCoy era un bărbat inteligent, cu mintea limpede, care absolvise filozofia la Notre Dame și avea o inimă mare cât casa lui din Montana. Într-o zi neagră ca asta cu greu se mai putea gândi la altcineva pe care să-l fi putut dori aproape ca prieten în afară de el.

– Am zis că-i mai bine să intru pe aici.

În glasul lui cald se simți o umbră de accent din vest.

– Sînt foarte mulți oameni în față care pîndesc ușa.

– Da, azi e ziua „Stați cu ochii pe Hannah“, spuse ea pe un ton lipsit de umor. Tocmai voiam să scap pentru cîteva minute.

– Ai prefera să plec?

El coborî înapoi în garaj, manifestîndu-și sinceritatea și oferindu-i șansa ca ea să-i răspundă cinstit.

– Dacă vrei să fii singură...

– Nu, nu pleca.

Hannah coborî și ea și ascultă scîrțitul ușii pe care o închise în urma ei.

– Nici singură parcă n-aș vrea să fiu.

Cînd ochii i se obișnuiră cu lumina slabă și cenușie, privirea ei cuprinse garajul ce arăta ca o peșteră și se opri asupra bicicletei lui Josh. Era atîrnată pe perete. Părăsită. Uitată. Simți valul de emoții ca un pumn în stomac. Reușise toată ziua să zacă amorțită pe măsură ce cei care veneau s-o vadă, s-o compăttimească sau s-o încurajeze veneau și plecau. Dar la vederea bicicletei simți cum ceața i se ridică din cap lăsînd o gaură, la fel ca și în suflet, iar durerea începu să se reverse.

– Îmi vreau doar copilul înapoi.

Se așeză pe treptele de beton simțînd cum i se înmoaie picioarele și o părăsesc puterile. Probabil că ar fi căzut, dacă nu era părintele Tom. Într-o clipă el ajunse lîngă ea, prinzînd-o. O cuprinse de umeri și o ținu cu blîndețe. Ea își puse capul pe umărul lui și plînsu udîndu-i paltonul cu lacrimile ei.

– Îl vreau înapoi... De ce nu-l pot avea înapoi? De ce a trebuit să se întîmple așa ceva? E doar un copil. Cum

a putut Dumnezeu să facă așa ceva? Cum a putut Dumnezeu să lase să se întâmple așa ceva?

Tom nu spuse nimic. O lăsă pe Hannah să plîngă și să întrebe. El considera că ea de fapt nu aștepta răspunsuri, ceea ce era foarte bine pentru că nici el nu-i putea răspunde. El însuși adresase aceleași întrebări către o putere mult mai mare, iar urechile încă îi mai țiuiau din cauza tăcerii absolute. El nu cunoștea un om mai bun decît Hannah. Atît de bine crescută, de binevoitoare și de delicată cu copiii ei și cu toți ceilalți care aveau nevoie de ajutorul ei.

Sufletul ei era nespus de bun. Într-o lume dreaptă lucrurile rele nu trebuiau să li se întâmple unor oameni ca Hannah sau unor copii nevinovați ca Josh.

Dar lumea nu era un loc drept. Era un loc dur, plin de cruzime, un adevăr care-l îndemna mereu să-și pună întrebări în legătură cu existența lui Dumnezeu. Dacă lumea e o lume nedreaptă, atunci înseamnă că și Dumnezeu este un Dumnezeu nedrept? Vina care însoțea îndoiala era o povară grea și rece în sufletul lui. Îi era imposibil însă să creadă orbește. Iar îndoiala era crucea pe care trebuia s-o poarte.

Nu-i putea oferi lui Hannah răspunsuri, ci doar mîngiere. Nu-i putea lua durerea, dar o putea împărți cu ea. Așa că se așeză și el pe treptele reci de beton cuprinzînd-o de umeri și lăsînd-o să plîngă ou inima îndurerată și cu propriile lacrimi căzîndu-i pe părul ei des și blond de culoarea aurului vechi.

Cînd îi secară lacrimile el scoase o batistă din buzunar și i-o îndesă în mîină.

– Îmi pare foarte rău, șopti ea, îndepărtîndu-se de el, ridicîndu-și capul de pe umărul lui și întorcîndu-l într-o parte. De obicei nu plîng pe umărul nimănui. Și nici nu-mi pierd cumpătul lăsîndu-i pe alții să mă adune.

– N-am să spun nimănui, promise el, mîngîind-o pe cap cu blîndețe. Doar sînt preot, ai uitat?

Hannah încercă să rîdă, dar sunetul i se opri în gît. Rămase privind batista cu sprîncenele încruntate.

– E curată, o tachină el, strângînd-o ușor de umeri.

Ea suspină și încercă să zîmbească.

– Mă uitam la monogramă. *P*?

– E un dar de Crăciun de la un enoriaș. *P* pentru părintele Tom.

Naivitatea gestului o impresionă profund și-i aduse noi lacrimi în ochi. Se șterse cu batista și-și suflă nasul cît de delicat putu. Rămaseră o vreme tăcuți.

Se înserase. Temperatura scădea vertiginos. Lumina de siguranță de afară se aprinsese automat, strălucind cu putere, parcă vrînd să îndepărteze orice pericol. Ce glumă sinistră.

– Ai dreptul să-ți pierzi cumpătul, Hannah, spuse Tom încet. Noi, ceilalți trebuie să te sprijinim și să te ajutăm să ți-l păstrezi. Așa stau lucrurile.

El nu înțelegea, își zise ea. Sprijinul și ajutorul erau treburile ei. Asta nu pentru că ea ar fi fost cea mai tare, dar ceilalți de obicei stăteau și se uitau la ea, neștiind ce să facă.

– S-a mai aflat ceva?

Hannah clătină din cap.

– Mă simt atît de neajutorată și de inutilă. Măcar Paul poate merge cu una din echipele de cercetare. Eu însă nu pot face nimic altceva decît să aștept... și să mă întreb... Probabil că așa trebuie să fie în iad. Nu-mi pot închipui nimic altceva mai rău decît ceea ce mi-a trebuit mie prin cap în ultimele douăzeci și patru de ore.

Se ridică încet, coborî cele cîteva trepte către ușa ce dădea în curtea din spate și se uită pe geam în întuneric. Pe zăpadă se zărea o pată galbenă de la lumina slabă din bucătărie.

Gizmo stătea în dreptunghiul luminat ca un morman uriaș și imobil de păr lăptos. În spatele cîinelui se zărea leagănul întunecat pe albul zăpezii, apoi curtea se oprea în pădurea deasă care mărginea capătul de nord al lacului dînd locului un aer de izolare.

– Mi-am făcut stagiul la centrul medical Hennepin County, spuse ea cu glas lipsit de expresie și monoton.

E o secție de urgență foarte grea acolo, știi? Am văzut lucruri... lucrurile pe care oamenii și le pot face unul altuia... lucruri pe care oamenii le pot face unui copil...

Cuvintele dispărură în noapte. Ea rămase privind pe geam, dar Tom își dădea seama că ea de fapt vedea un alt loc, într-un alt moment. Chipul ei era tras și palid. El se apropie de ea și așteptă răbdător în tăcere.

– ... lucruri de neimaginat, șopti ea.

Chiar și cu canadiana groasă pe ea, Tom își dădu seama că respira greu și tremura.

– Și mă gândesc la Josh...

– Nu te gândi, îi zise el cu glas hotărît.

Ea îl privi dintr-o parte așteptînd. În ochii lui nu se citea nimic care să-i dea vreo speranță sau că îi va spune ceva care să-i ridice moralul. Arareori pe parcursul anilor de cînd era preot Tom se simțise atît de neputincios, atît de lipsit de orice mijloace ca să poată oferi ceva, o consolare cît de mică, unui om care suferea. Ea îl privea fix, așteptînd cu ochi mari și fantomatici în întunericul ce-i cuprinsese și cu chipul ei frumos conturat de umbre.

– Nu te ajută la nimic asta, spuse el în cele din urmă. Te chinuiești de una singură așa.

– Merit.

– Nu spune așa ceva.

– De ce nu? E adevărat. Dacă m-aș fi dus să-l iau, el ar fi cu noi acum.

– Încearci să salvezi viața unui om, Hannah.

– Kathleen ți-a spus asta, nu?

El nu răspunse. Nu era nevoie; ea o cunoștea pe Kathleen destul de bine.

– Ți-a spus și că aseară am pierdut cu scorul de doi la zero? Ida Bergen a murit și l-am pierdut și pe Josh.

– Îl vor găsi. Trebuie să crezi acest lucru, Hannah. Trebuie să ai încredere.

– Am avut încredere că așa ceva nu se va întîmpla niciodată, spuse ea cu amărăciune. Acum nu mai cred în nimic.

El n-o putea învinui. Bănuia că ar fi trebuit să încerce s-o facă să-și retragă afirmația. Ar fi trebuit să apeleze la acel sentiment de vină caracteristic catolicismului, dar nu avea inima s-o facă. În asemenea momente, el însuși avea destule probleme ca să nu-și piardă propria credință. Nu era destul de ipocrit pentru a blama pe altcineva într-o astfel de situație.

Brusc energia o părăsi pe Hannah. Oftă adînc și-și frecă mîinile și fața, apoi și le trecu prin păr.

– Iartă-mă, părinte, șopti ea. N-ar fi trebuit să...

– Nu-ți cere scuze pentru ceea ce simți, Hannah. Ai tot dreptul să reacționezi astfel.

– Și să urlu la Dumnezeu?

Îi tremurară coțturile gurii, iar în ochii îi apărură din nou lacrimi.

– Nu-ți face griji în privința lui Dumnezeu. El poate suporta.

Întinse mîna și-i șterse cu blîndețe o lacrimă de pe obraz. Pentru prima dată Hannah observă că nu purta mănuși. Degetele lui erau reci. Părintele Tom, distratul. În mod curent uita de lucruri mărunte cum ar fi să poarte mănuși pe vreme geroasă, să mănîce regulat sau să se tundă. Această trăsătură stîrnea instincul matern tuturor femeilor din parohia St. Elysus.

– Iar ți-ai uitat mănușile, spuse ea, luîndu-i mîinile într-ale ei ca să i le încălzească. Ai să căpeți degerături la degete.

El făcu un gest de nepăsare.

– Am alte lucruri mai importante în cap. Voiam să știi că sînt aici alături de tine – de tine și de Paul.

– Mulțumesc.

– Am organizat o slujbă de rugăciune pentru Josh. În seara asta la opt. Mă rog să nu mai fie nevoie de ea pînă atunci, adăugă el strîngîndu-i mîinile.

– Și eu, șopti Hannah.

Ea nu putea să-i spună că avea sentimentul îngrozitor că rugăciunile ei nu ajungeau nicăieri și că aceste rugăminți nu făceau nimic altceva decît să se învîrtă

Într-un cerc vicios în mintea ei. Se agăță de mîna lui o clipă în plus, disperată să absoarbă ceva din puterea și credința lui.

– Vrei să rămii la cină? Întrebă ea, revenind la bunele maniere din nou, și din nou nevoia și sinceritatea se manifestară mai puternic. Am o casă plină de femei care nu știu ce să facă altceva decît să se uite la mine și să mulțumească cerului că nu sînt în locul meu, mărturisii ea. Ar fi plăcut să schimbăm puțin atmosfera. În meniu avem o întregă varietate de preparate din pește – miracolul tonului care se găsește ușor. Cred că în tot orașul n-a mai rămas nici o conservă de ton.

– A adus cumva Ann Mueller felul acela cu ceapă prăjită deasupra? Întrebă el privind-o cu un surîs comic și oferindu-i și altceva în afară de milă și compasiune.

– Și o tavă de biscuiți cu cremă de mentă.

El zîmbi și o cuprinse pe după umeri, împingînd-o către ușa de la bucătărie.

– Atunci, doamnă doctor Garrison sînt cu totul al dumneavoastră.

17:28; – 8°C

Mitch mergea singur pe holurile școlii elementare din Deer Lake. Imună la ironiile lui, Megan plecase cu doi polițiști pentru a merge să pună cîteva întrebări prietenilor lui Josh din echipa de hochei și antrenorilor echipelor de tineret. Văzuseră ceva? Le spusese Josh că i-ar fi fost teamă de cineva? Se purtase cumva Josh altfel decît de obicei? Întrebările urmau să fie puse cînd de un polițist, cînd de altul, sperînd cu toții că vor reuși să declanșeze vreo amintire cuiva.

Cu toții sperau să găsească o informație cît de mică care ar putea fi lipsită de importanță la prima vedere, dar care coroborată cu altele să ducă la un indiciu. Oamenilor care erau interogați li se părea probabil ceva obositor și asta ducă la necesitatea rezolvării unor munți de hîrtie, dar era necesar.

Mitch urma să se întâlnească acum cu profesorii și personalul școlii pentru același scop. Unul dintre oamenii lui o interogase deja pe învățătoarea lui Josh, Sara Richman. Mitch se adresează întregului personal în cantina școlii, conducând întâlnirea cu pe un interogatoriu neoficial. Le spuse cele foarte puține lucruri pe care le știa, încercă să oprească zvonurile care mai de care mai ciudate și le ceru orice informație pe care i-o puteau da. Dăduse cineva tîrcoale școlii în ultima vreme? Se plînsese vreun copil că fusese abordat de vreun străin?

Mitch studie fețele celor aflați în încăpere: profesori, bucătari, oameni de serviciu, personalul de la bucătărie – întrebîndu-se ca polițist dacă vreunul dintre ei ar fi fost capabil să facă așa ceva; întrebîndu-se ca părinte dacă vreunul dintre acești oameni cu care fiica lui venea în contact zilnic ar fi putut constitui un pericol pentru ea.

După aproape două ore, îi lăasă discutînd despre organizarea unei întâlniri cu toți copiii pentru a fi atenționați asupra situației și ieși pe holul lung, îndreptîndu-se către o ușă laterală. Își simțea capul ca într-o menghină. Prin minte îi treceau întrebări una după alta. Întrebări fără răspunsuri. Avea și el o ședință cu oamenii lui la șase ca să se pună la punct cu informațiile strînse peste zi și să discute cu ei dacă avea vreunul vreă idee nouă.

Fără nici un incidiu real și fără nici un suspect serios era foarte dificil să se poată concentra asupra cercetărilor.

În timp ce mergea, Mitch observă micile vestiare, ce-l făceau să se simtă ca un uriaș, și desenele agățate pe pereți la înălțimea șoldurilor lui. Zări clase cu mobilier ca pentru pitici. Toate acestea îl făceau să se simtă dureros de conștient de vulnerabilitatea copiilor.

Ceruse să se uite în vestiarul lui Josh. Unul dintre tehnicienii lui O'Malley i-o luase înainte curățînd banca și vestiarul lui Josh de caiete și cărți, lăsînd în urmă doar un teanc de gume de mestecat și bomboane, precum și un măscărici. Rămășițe ale copilăriei. Probe ale nevinovăției și naturaleței lui Josh.

În fiecare zi holul acesta era plin de copii mici exact ca Josh sau ca Jessie a lui. Îl scotea din sărite ideea că toți fuseseră atinși de această crimă. Nevinovăția lor va fi marcată pentru totdeauna ca o foaie albă de hîrtie pătată de degete murdare.

Mitch nu-și trase fermoarul cînd ieși, dar își scoase mănușile și și le puse. Ziua lăsase loc nopții. Luminile de siguranță ardeau pe pereții școlii și luminau parcare.

Școala fusese construită în anul 1985 pentru copiii familiilor care începuseră să se mute în Deer Lake.

Clădirea se afia pe Ramsey Drive, în partea nouă a orașului, cam la două străzi distanță de noul sediu al pompierilor. Ori de cîte ori trimita o mașină în misiune, deranja orele de curs cu sunetul sirenei. Parcare se întindea în fața lui Mitch mărginită pe două laturi de șiruri dese de molizi. Locul de joacă se întindea pe o suprafață de trei acri către vest. Era foarte bine așezat pentru părinții care veneau să-și ia copiii – sau pentru oricine ar fi căutat să fure un copil.

Acum, pretutindeni în jur, Mitch vedea numai pericole posibile, acolo unde pînă acum nu văzuse decît un orașel frumos, curat și liniștit. Asta nu făcu decît să-i întunece și mai mult dispoziția.

Scoțînd cheile din buzunar se îndreptă spre mașina lui.

Camioneta se afla singură pe cel de-al doilea rînd exact în umbră. Mitch băgă cheia, gîndindu-se la ședința care urma și la noaptea de după aceea. Voia să ajungă la socrii lui înainte de ora opt, înainte ca Joy să apuce s-o îmbrace în pijama pe Jessie. Voia că în seara asta s-o ia pe fetița acasă cu el. O scurtă oază de normalitate înainte de o nouă zi de nebunie și frustrare.

Cînd dădu să deschidă ușa camionetei, observă ceva cu coada ochiului, ceva neobișnuit, ceva pe capota mașinii. În clipa în care se întoarse simți reacția adrenalinei care începu să-i accelereze pulsul, să-i încordeze nervii și să-i ascută toate instinctele. În clipa cînd atinse caietul cu arc inima bătea să-i spargă pieptul.

Îl ridică ușor, atingându-l cu vârfurile degetelor și ridicând coperta. Învelitoarea era verde-închis, decorată cu imagini de-ale lui Snoopy și Joe Cool. Deasupra stătea scris cu litere groase de marcător: „*Josh Kirkwood 3 B*”.

Mitch trase o înjurătură. Îi tremurau mâinile când lăsă caietul la loc pe capotă. Intră în mașină și se întoarse cu o lanternă și un stilou subțire auriu. Folosind capătul stiloului deschise caietul și întoarse paginile.

Nimic neobișnuit; doar scrisul unui copil. Desene cu mașini de curse, rachete și sportivi celebri. Observații despre colegii de clasă. Un băiat, Ethan, vomase în timpul orei de muzică – a vărsat tot pe pantofii lui Amy Mansons! O fată pe nume Kate care încercase să-l sărute la vestiare – „Urît! Urît! Urît!”. Pe una dintre pagini desenase cu grijă emblema echipei Minnesota Vikings și apoi un tricou cu numărul 12 și numele Kirkwood cu litere de tipar.

Visurile și secretele unui băiețel. Și, chiar înainte de ultima pagină, băgat între file, mesajul unui nebun:

„Am o mică părere de rău, născută dintr-un mic păcat.”

CAPITOLUL 11

ZIUA A DOUA

20:41; – 8°C

Hannah aruncă o privire asupra caietului și se făcu albă ca varul la față, așezându-se pe cel mai apropiat scaun. Era al lui Josh, fără nici o îndoială. Îl cunoștea foarte bine. El îl numea „agenda lui de gânduri”. Îl purta peste tot cu el sau mai bine zis îl purtase.

– L-a pierdut, murmură ea, frecându-și degetele de punga de plastic sigilată în care se afla caietul, dorind să-l atingă.

Un obiect al lui Josh. Ceva ce răpitorul le trimisese înapoi. Ca o ironie. Ca un semn crud al puterii sale.

– Cum adică, l-a pierdut? Întrebă Mitch, lăsându-se pe vine lângă ea și încercînd s-o facă să se uite la el și nu la caiet. Cînd?

– Cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței. Era înnebunit. I-am zis că probabil l-a uitat la școală, spuse ea. Dar a jurat că nu-i așa. Am întors casa pe dos, căutîndu-l.

Își amintea foarte bine întîmplarea. Paul se întorsese de la tenis și făcuse o criză de nervi la vederea dezordinii. De sărbători urma să vină familia lui. Voia ca totul să arate perfect ca să se fălească în fața rudelor cît de bine o duce el. Nu voia să piardă timpul căutînd o aiureală de caiet pe care-l considera ușor de înlocuit.

Hannah privea acum la „aiureala de caiet” și ar fi vrut să-l strîngă la piept și să-l legene de parcă ar fi fost Josh însuși. Voia să se întoarcă spre Paul și să-l întrebe ce simțea față de „aiureala de caiet” în clipa de față, dar Paul încă nu se întorsese acasă. Își închipuia că plecase de pe teren direct la slujba de rugăciune – ceva ce ea nu se simțea în stare să facă. Părintele Tom înțelesese. Dar bănuia că Paul va putea.

– A fost supărat zile întregi, murmură ea. Era ca și cînd și-ar fi pierdut un jurnal intim.

Megan schimbă o privire cu Mitch.

– Totuși, înseamnă că l-a găsit din nou, spus ea. Trebuie să-l fi avut la el aseară.

Hannah clătină din cap, neluîndu-și ochii de la caietul din poală.

– Nu l-am mai văzut niciodată. Nu cred că nu mi-ar fi spus dacă l-ar fi găsit.

Lily scoase capul de după scaun, zîmbind veselă către mama ei cu ochii ei mari și albaștri și cu bucele blonde zburlite în jurul capului.

Caietul îi atrase atenția și scoase o exclamație de încîntare, arătînd cu degetul către poza lui Snoopy de pe copertă.

– Mama! Josh! strigă ea.

Rîzînd întinse mîna după caiet.

Mitch luă punga ridicînd-o din fața ei. Megan o puse deoparte.

– Am să-i dau asta băiatului de la laborator, murmură ea. O să ajungă la analiză mîine dimineață la prima oră.

Mitch rămase la urmă pentru a-i spune cîteva cuvinte goale ce nu ofereau nici un fel de mîngîiere sau speranță. Hannah părea amețită. O adevărată binecuvîntare, considera el. O lăsă stînd în balansoar cu Lily în brațe și cu un polițist în bucătărie.

Megan îl aștepta în mașină. Venise la școala elementară cu o mașină a poliției, însoțită de Joe Peters, ofțierul care o ajutase la interogatoriul copiilor din echipa de hochei.

Mai trebuiau să treacă acum și pe la centrul administrativ unde era parcată mașina ei.

Cercetarea din împrejurimile școlii se dovedise o acțiune deșartă și iritantă. Caietul acela parcă apăruse din pămînt pentru că nimeni nu văzuse nimic.

Întregul personal al școlii fusese în cantină cu Mitch, deci nici un martor. Ar fi fost de altfel foarte simplu să fi venit cineva cu mașina pînă la camioneta lui Mitch și să lase caietul pe capotă. Delincventul nici măcar nu ar fi trebuit să coboare din mașină. Ușor, simplu și diabolic.

Simțind cum clocotește de furie, Mitch urcă în mașină și trînti portiera.

– Paștele mării lui de ticălos! Înjură el, lovind volanul cu palma. Nu-mi vine să cred că pur și simplu ă venit și mi l-a pus pe capotă. „Uite aici, amice, na-ți un indiciu!” Să-l ia dracu'!

Era ca și cum i-ar fi aruncat mînușa, se gîndi el și simți că i se face rău. Asta transforma crima într-un joc. „Prinde-mă dacă poți.” O minte care lucra astfel nu putea fi decît putredă pînă în străfunduri și îmbibată de aroganță. Era atît se sigur de el însuși, încît le putea trînti o dovadă în brațe și apoi calm să dispară – ceea ce, de altfel, și făcuse.

– Îl vreau pe ticălosul ăsta, spuse el amenințător,

răsucind cheia în contact.

Megan luă manifestările lui de întare așa cum erau. Nu erau ceva nou pentru ea. În locul lui, probabil că și ea s-ar fi manifestat la fel. Răpitorul îi trăsese clapa făcându-l să se simtă ca un idiot.

Era greu să se poată stăpîni într-o asemenea situație, numai că nu avea încotro. Altfel exista riscul de a se abate de la calea normală, ceea ce ar fi putut avea repercusiuni negative asupra desfășurării anchetei.

Caietul era singurul indiciu pe care-l aveau începînd de aseară. Echipele din teren nu găsiseră nimic. Căutările încetaseră pe ziua de azi. Doar polițiștii, ajutoarele șerifului și băieții împrumutați de Megan de la centru mai continuau cu cercetarea clădirilor abandonate, a depozitelor și a depoului căilor ferate; străzile erau în continuare patrulate pentru a observa orice ar fi putut trezi suspiciuni; se cerceta de asemenea și tot ceea ce transmiteau elicopterele, scormonind orașul din loc în loc ca într-o macabră vînătoare prin gunoaie.

BCA și elicopterele urmau să continue cercetarea și în timpul nopții, trecînd din nou pe deasupra zonei parcului cu zgomotul motoarelor lor sfișiiind liniștea nopții de iarnă. Dar dacă nu găseau ceva pentru a continua cercetarea, a doua zi nu se mai întorceau. Acoperiseră o zonă de două sute de mii pătrate fără a găsi nimic, absolut nici un indiciu care să le arate încotro să-și mărească raza de acțiune.

La postul de comandă telefoanele sunaseră toată ziua – majoritatea apelurilor venite din partea unor cetățeni îngrijorați care voiau să afle stadiul cercetării sau să-și exprime teama și furia în legătură cu răpirea. Nimeni nu văzuse nimic. Nimeni nu-l văzuse pe Josh... Era ca și cum o mîină nevăzută dintr-o altă dimensiune spațială îl înșfăcase dispărînd cu el cu tot de pe fața pămîntului.

Iar timpul înainta. Trecuseră douăzeci și șase de ore, sentimentul de nerăbdare și disperare accentuîndu-se și mai mult cu fiecare clipă. Douăzeci și patru era un nu-

măr magic. Dacă o persoană dispărută nu era găsită în primele douăzeci și patru de ore, șansele de a găsi victima începeau să scadă cu fiecare minut care trecea.

Noaptea căzuse învăluindu-i ca într-o cortină de fier. Vântul începuse să bată stîrnind zăpada pe alocuri. Temperatura continua să scadă, pregătindu-se probabil pentru un ger de -13°C pe parcursul nopții. Era frig și nopțile de ianuarie puteau deveni foarte geroase, cu temperaturi de minus douăzeci sau chiar douăzeci și cinci de grade. Un ger amarnic. Un ger mortal. În mintea tuturor exista teama că răpitorul lui Josh l-ar fi putut lăsa undeva, iar el ar putea muri datorită condițiilor aspre ale vremii înainte să-l poată găsi cineva.

– Trebuie să citim caietul ăsta, spuse Megan, uitîndu-se la fotocopiile din brațe ce fuseseră făcute după agenda lui Josh. Nu cred că autorul răpirii ar fi putut lăsa ceva care să-l incrimineze. Dar cine știe?

Mitch se întoarse spre ea. În lumina verzuie a lămpilor de bord chipul lui părea ascuțit, format parcă din unghiuri și porțiuni umbrite, iar ochii, care nu clipeau, erau aspri și amenințători.

– Ce-ar fi să începem cu întrebarea principală? zise el. Unde și cînd a pus mîna individul ăsta pe caiet? Lipsea de mai bine de două luni. Dacă l-a avut asupra lui în tot acest timp, înseamnă că avem de-a face cu o răpire îndelung premeditată. Și de unde l-a luat? Din vestiarul lui Josh? Asta ar putea implica un om al școlii... Oricine poate intra în școala aceea la orice oră din zi. Holurile nu sînt supravegheate. Vestiarele nu au lacăte.

– Poate că Josh și-a pierdut caietul în drum spre casă, sugerează Megan. Oricine de pe stradă îl putea lua. De asemenea l-ar fi putut lua oricine intra în casa familiei Kirkwood.

Mitch nu spuse nimic și, dînd mașina înapoi, ieși din parcare îndreptîndu-se către sud pe Lakeshore și apoi spre est pe Ninth Avenue. În acest timp trecu în revistă în gînd noile complicații create de apariția caietului.

– Va trebui să aflăm dacă cineva din personalul școlii

a lipsit la ședința din seara asta, să aflăm dacă a fost cineva concediat în ultimele șase luni și să facem o listă cu toți cei care-au trecut prin casa familiei Kirkwood, începînd cu mijlocul lunii noiembrie – prieteni, vecini, oameni străini...

Dar numărul mare de oameni necesari, cantitatea de muncă și numărul de rapoarte era înfricoșător. Ironia situației îl făcu să vadă roșu în fața ochilor – și anume că răpitorul le oferise un indiciu și în felul ăsta își construise un car cu fin și mai mare în care să-și ascundă acul.

Mitch înjură.

– Îmi trebuie niște mîncare și un pat.

– Prima parte ți-o pot oferi eu, spuse Megan prudentă. Dar pentru pat trebuie să te descurci singur.

Nu făcea asta pentru că ar fi dorit compania lui, își zise ea. N-avea nimic de a face cu sentimentul neplăcut de a sta singură în apartamentul ei în seara asta. Aproape toată viața și-o petrecuse singură. A fi singur nu era mare lucru.

Imaginea lui Josh îi apăru în fața ochilor ca un spectru cînd luminile verzi ale ceasului de pe bord indicară trecerea a încă unui minut.

Nu era mare lucru să fii singur. Ca majoritatea polițiștilor cînd aveau un caz grav de rezolvat, ar fi lucrat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru dacă ar fi putut sta fără mîncare și odihnă, dar corpul avea nevoie de energie. Așa că se va retrage pentru cîteva ore și va sta întinsă în pat, cu ochii ațintiți asupra întunericului, îngrijorată pentru soarta lui Josh în timp ce orele înaintau. Iar Mitch va face la fel.

– Ne-am putea uita peste paginile astea fără a fi deranjați, spuse ea.

– Ai lumină și gaze acum? întrebă Mitch, gîndindu-se la același lucru.

– Așa sper, dar fiind cinică de felul meu, mi-am luat măsuri de siguranță și am comandat o pizza de la telefonul tău celular cînd vorbeai cu Hannah.

El își înalță o sprînceană.

– Cum, folosești echipamentul din dotarea poliției pentru treburi personale, agent O'Malley? Sînt șocat.

– Consider necesitatea unei pizza ca o urgență a poliției. Și la fel va trebui să considere și băiatul de la aprovizionare dacă știe ce-i bine pentru el.

– Unde locuiești?

– Pe strada Ivy la numărul 8-67 Lasă-mă la mașina mea și am s-o iau eu înainte,

– Acum ne întoarcem la secție, trebuie să vedem ce le spunem reporterilor, spuse Mitch. Nu sînt într-o poziție prea bună ca să mai pot suporta întrebări timpite.

– Atunci bănuiesc că n-o să te mai întreb dacă îți plac ciupercile sau cîrnăciorii iuți.

– Singura dorință în seara asta este ca orice am să mănînc să nu fie viu și să nu aibă păr. O să mîncăm și o să ne uităm la foile alea. Cu puțin noroc, cînd o să ne întoarcem la secție, poate că reporterii vor fi renunțat deja să mai aștepte.

Merseră cu mașina înainte trecînd de intersecție către centru. Mitch aprinse faza mare cînd ajunseră pe Ivy Street și încetini la curbă. Casa cu trei etaje de pe colț era o clădire enormă în stil victorian și fusese împărțită în apartamente. Veranda era luminată atrăgător, lipsa luminii naturale ascunzînd faptul că imobilul avea nevoie de reparații.

O ghirlandă de Crăciun încă mai atîrna pe ușa din față. Urcară pe scara veche, care scîrțîia la fiecare treaptă, pînă la etajul al doilea și merseră pe un hol lung. Din apartamentele vecine se auzeau glasuri și televizoare mergînd.

Cineva prăjise ceapă pentru cină. În capătul holului se afla o bicicletă cu un avertisment scris pe ghidon – *Pregătită pentru a sări în aer. Eventualii hoți n-au decît să-și încerce norocul...*

Apoi urcară încă un rînd de scări, scăpînd de vecini.

– Am etajul trei doar pentru mine, îi explică Megan scoțînd cheile din buzunarul canadienei. Este destul de

mult spațiu pentru un singur apartament.

– Ce te-a făcut s-o alegi în locul unui antrenament din complex?

– Ea făcu un gest de nepăsare parcă puțin forțat.

– Pur și simplu îmi plac casele vechi. Au un anume caracter.

Cînd deschiseră ușa îi lovi un val de căldură. Cînd apăsă întrerupătorul se aprinse lumina.

– Trăiască facilitățile!

– Doamne, trebuie să fie peste douăzeci și cinci de grade aici! spuse Mitch, scoțîndu-și canadiana și punînd-o pe spătarul unui scaun.

– Douăzeci și șapte.

Megan merse și răsuci imediat termostatul.

– Bănuiesc că are un defect. Eu l-am potrivit la douăzeci și două de grade.

Îi aruncă lui Mitch o privire, în timp ce-și scotea haina.

– Dar ție ar trebui să-ți placă, doar ești din Florida.

– M-am aclimatizat. Am și ghete de schi. Pescuiesc la copcă.

– Masochistule.

Ea puse pe masă fotocopiile și dispăru pe un hol și apoi într-o încăpere pe care Mitch o bănuia a fi dormitorul.

El rămase în mijlocul sufrageriei, privind în jur și încercînd să afle cîte ceva despre Megan O'Malley în timp ce-și sufleca mînele cămășii.

Bucătăria și sufrageria ocupau același spațiu, despărțite doar de o masă rotundă și veche de stejar, înconjurată de scaune vechi ce nu se potriveau unul cu altul.

Dulapurile din bucătărie erau vopsite în alb și arătau de parcă ar fi fost aduse acolo dintr-o altă casă veche.

Pereții erau văruiți într-o culoare roz-pal și, deși știa că Megan nu avusese timp să-i văruiască din nou, considera că i se potriveau. Știa de asemenea că ar fi negat dacă i-ar fi spus acest lucru. Culoarea era prea feminină. Aceasta era o latură a caracterului ei pe care nu o arăta

în public. Dar el zărise cîte ceva din ea.

Mobilierul din living era vechi și, din cîte observa, bine întreținut. Pe toate suprafețele disponibile erau îngrămădite cutii. Cărți, farfurii, pături și încă mai multe cărți. Părea că nu exista altceva în bagaje decît strictul necesar.

– Dă cutiile jos de unde vrei și stai jos, spuse ea din camera alăturată.

Ieși din dormitor, suflecîndu-și mînele unei cămăși cu trei numere mai mari.

Își scosese puloverul gros pe gît pe care-l avusese mai devreme. Colanții negri rămăseseră strîngîndu-i picioarele suple ca o mînușă. Două pisici i se învîrteau printre picioare dorind să-i atragă atenția.

Una din ele, mai mare, era neagră cu un plastron alb și cu lăbuțele albe, avînd coada puțin strîmbă și un mieunat plîngăreț. Cealaltă, mai mică, era un motănaș cenușiu ce se așeză pe covor în fața ei cu lăbuțele în sus și începu să toarcă sonor.

– Ai grijă cum te porți cu pisicile, spuse ea sec. Dacă te confundă cu șoricelul cel uriaș din *Little Friskies* atunci ai încurcat-o.

Ea se îndreptă către bucătărie, iar pisicile se luară după ea cu cozile în sus.

– Cel negru este Friday, spuse ea, desfăcînd o conservă cu mîncare. Cel cenușiu e Gannon.

Mitch zîmbi. Le pusese nume pisicilor după personajele din *Dragnet*. Nimic moale sau alintător de genul Puff sau Fluff. Nume de polițiști.

– Fetei mele i-ar plăcea la nebunie să-le vadă, spuse el.

Copleșit de un sentiment de vină, se uită la ceas și văzu că pierduse ora de culcare a lui Jessie a doua seară la rînd.

– Avem un cîine și asta este suficient pentru casa noastră. I-a rugat pe bunicii ei să-i ia un pisoi, dar bunicul e alergic.

Sau cel puțin asta fusese scuza lui Joy. Dăduse vina pe Jurgen. Mitch bănuia că probabil Joy era alergică la schimbarea cutioarelor de nisip și la curățarea părului de pe mobile.

– Ai noroc că ai pe cineva care să aibă grijă de ea, spuse Megan.

Azvîrli cutia goală de conserve la coș și se aplecă să caute ceva rece de băut într-o ladă frigorifică de lângă frigider.

– Da, așa cred, zise Mitch luînd sticla pe care i-o dădu ea. Dar aş prefera să fiu numai eu cu ea.

– Zău?

– Da, zău, răspunse el, bătînd în retragere și încercînd să descifreze expresia din privirea ei.

Surpriză? Vulnerabilitate? Prudență?

– De ce nu? Doar e fiica mea.

Ea ridică din umeri, ferindu-și ochii și uitîndu-se la cutia de bere pe care o desfăcea.

– Să crești un copil singur e o povară pe care mulți bărbați n-ar dori-o.

– Atunci înseamnă că sînt mulți bărbați care n-ar trebui să fie tați.

– Păi... e ceva știut.

Mitch rămase cu sticla de bere în mîină, atent la Megan care aruncă la coș capacul cutiei și bău cu sete. Remarca întîmplătoare avea un dureros sîmbure de adevăr provenit dintr-o lungă experiență.

– Ai spus că tatăl tău este polițist.

– Cu patruzeci și doi de ani vechime.

Ea se sprijini de masă încrucișîndu-și picioarele și brațele pe piept.

– A cîștigat gradul de sergent și n-a mai avansat niciodată. N-a mai vrut. După cum le spune tuturor celor care vor să-l asculte, întreaga muncă adevărată de polițist se face în tranșee.

Umorul nu reuși să ascundă complet amărăciunea. Și ea își dădu seama. El văzu licărirea de prudență ce-i

apăru în ochi. Punînd berea alături, se întoarse spre fereastra din dreptul chiuvetei, o deschise puțin, apoi se așeză la loc cu privirea în gol.

Mitch se apropie de masă destul de aproape pentru a o vedea mai bine și a-i simți încordarea.

– Ai frați?

– Unul.

– Și el e polițist?

– Mick?

Ea rîse.

– Oh, Doamne, nu. Este agent de bursă în Los Angeles.

– Deci tu ai fost cea care a urmat tradiția familiei?

El nu-și dădea seama cît era de adevărat, se gîndi Megan, privind la noaptea întunecată al cărei aer rece pătrundea prin fereastra întredeschisă. Începuse să ningă ușor, cu fulgi mari și liniștiți, cernuți de norii de pe cer ca niște bănuți mici de argint ce străluceau în luminile de pe stradă. Își petrecuse toată viața călcînd pe urmele tatălui ei ca o umbră neștiută și nevăzută. Ce ciclu stupid și trist al vieții.

Cu coada ochiului îi vedea pe Mitch stînd acolo cu gulerul cămășii descheiat și cu mînele suflecate, de sub care i se zăreau brațele musculoase acoperite cu păr întunecat. Atitudinea lui era relaxată, dar exista o anumită încordare a umerilor largi. Expresia de pe chipul lui era gînditoare, iar ochii întunecați o priveau cercețător, așteptînd.

– Îmi place meseria pe care o am, spuse ea. Mi se potrivește.

I se potrivea imaginii pe care dorea s-o înfățișeze celor din jur, se gîndi Mitch. Dură, tenace, conștiincioasă. Se potrivea cu imaginea pe care încerca să i-o înfățișeze lui. El ar fi trebuit s-o ia așa cum era. Dumnezeu îi era martor că și așa ea putea provoca destule disensiuni, ca primul agent în teritoriu femeie, pe care-l trimisese biroul, în rîndurile polițiștilor din zona rurală a

statului Minnesota. Nu avea nevoie să reflecteze mai mult. Nu avea nevoie s-o înțeleagă.

Și totuși se trezi apropiindu-se de ea, destul de mult pentru a putea simți cîmpul electric ce se declanșă între ei, destul de aproape ca ea să-și îngusteze privirea într-o avertizare subtilă. Dar nu se dădu înapoi. Nu voia. El probabil că era un prost pentru că lăsa ca acest lucru să-i facă plăcere, dar se părea că nu prea avea șanse să se împotrivescă. Răspunsul lui față de ea era ceva elementar și instinctiv. Ea era o provocare, iar el dorea să spargă fațada aceea de duritate afișată.

Voia... și asta îl surprinse. Nu mai dorise nici o femeie de la moartea lui Allison. Avusese nevoie și se supusese acelei nevoi, dar nu dorise. Îl uluia faptul că acum o dorea pe ea.

– Da, meseria ți se potrivește, murmură el. Ești o dură, O'Malley.

Megan își ridică puțin bărbia mîndră, fără a-și lua ochii de la el.

– Să nu uiți asta, inspectore.

El stătea prea aproape. Din nou. Destul de aproape, încît să-i poată vedea umbra bărbii crescute peste zi pe maxilarul puternic. Destul de aproape, încît un anume impuls s-o facă să-și dorească să-i atingă cicatricea din bărbie... și colțul gurii strîns puțin în semn de concentrare. Destul de aproape, încît să poată privi în ochii lui de culoarea whisky-ului vechi care arătau de parcă văzuseră mult prea multe la viața lor și nimic bun.

Înima începu să-i bată puțin mai repede.

– Avem de discutat cu caz, îi aminti ea.

El ridică mîna și-i puse un deget pe buze.

– Zece minute, șopti el ridicîndu-i bărbia cu degetul mare. Fără nici un caz.

Se aplecă și-i atinse gura cu buzele.

– Doar asta.

Îi desfăcu buzele pătrunzînd cu limba printre ele, în interiorul catifelat al gurii ei, de parcă ar fi avut tot dreptul

s-o facă; pătrunse adînc și se retrase încet într-un ritm vechi de cînd lumea, de o intensă senzualitate. Ea se ridică în brațele lui, către sărutul lui, răspunzîndu-i cu o dorință la fel de fierbinte.

Mîinile lui îi alunecară pe spate, strîngînd-o la piept, prinzînd-o între dulap și trupul lui. Pentru o clipă nu mai există nimic între ei decît dorința. Simplă. Puternică. Arzătoare. Trupul lui era fierbinte și tare, musculos și plin de dorință, netăgăduit de masculin.

Iar ea simți cum se topește lîngă trupul lui înflăcărat.

Cuprinzînd-o cu mîinile de talie, Mitch o ridică ușor și o așeză pe masă. Ea își depărtă genunchii cuprinzîndu-i șoldurile cu picioarele, iar el se apropie și mai mult. Cînd o sărută din nou ea își împleti degetele în părul lui des, mîngîindu-i ceafa și mușchii încordați ai umerilor. El îi cuprinse fața în mîini pe măsură ce sărutul devenea mai pătimaș și mai nerăbdător. Clama de la spate căzu în chiuvetă, iar părul ei se revărsă în jurul umerilor ca un val mătăsos de culoarea mahonului prin care el își trecu degetele, dîndu-i-l pe spate.

Chiar dacă aerul rece al nopții pătrundea prin fe-reastră, căldura din jurul lor și dintre ei crescuseră în intensitate. Cămașa îi era udă în spate de transpirație. Ea își simțea respirația fierbinte.

Broboane de transpirație îi apărură la baza gîtului alunecîndu-i pe piept. El le urmări sărutîndu-le. Capul ei căzu pe spate. Închise ochii. Îi simți mîinile pe piept cum îi desfac nasturii cămășii. Apoi cămașa îi căzu pe umeri, iar gura lui îi cuprinse sînul.

Ea scoase o exclamație cînd el îi cuprinse cu gura mugurul sînului, mîngîindu-l cu vîrfurile limbii.

Dorința explodează. Îi sfîșie tot trupul. Iar șocul o readuse la realitate.

Mitch simți clipa cînd ea trase aer cu putere în piept și cînd i se încordară mușchii spatelui. Și îi mulțumi lui Dumnezeu că ea avea un sistem de avertizare mai bun decît al lui, pentru că altfel în cinci minute ar fi fost în

stare s-o aibă exact acolo fără a se mai gândi la avantajele unui pat sau la altele de aceeași natură. O dorea prea mult și din motive care nu-i erau deloc clare încă. Tot trupul îi pulsa de o dorință fierbinte și pătimașă.

Încet își ridică fruntea cu ochii încețoșați, pe jumătate închiși, și se uită la ea. La fel de încet îi trase la loc cămașa acoperindu-i sînii mici și rotunzi.

– Ești sigură că nu vrei să te răzgîndești în privința ofertei cu patul? Întrebă el cu un glas scăzut și răgușit.

– Sînt sigură, murmură ea.

El o lăasă jos de pe masă, dar o ținu în continuare prizonieră între picioarele lui. Aplecîndu-se o sărută ușor pe frunte și o strînse în brațe apăsîndu-și bărbăția de abdomenul ei ca să știe ce dorea și ceea ce-i provocase.

Megan tremură, simțindu-i tăria și imaginîndu-și trupurile lor goale în pat, alături, în dormitor. Se scutură înfiorată de dorință, dar și de consecințele pe care le putea avea o asemenea dorință. O putea ruina, îi putea distruge întreaga carieră pe care și-o realizase cu atîta greutate. Și cu toate astea îl dorea.

Vîntul rece pătrunse prin fereastră în spatele ei, înghețîndu-i transpirația.

– Asta nu pentru că n-ar fi ceva tentant, recunosc eu pe un ton cît putea de stăpînit, în timp ce se auzi o bătaie în ușă, iar în încăperea pătrunse mirosul de pizza. Dar cele zece minute s-au încheiat.

21:16; – 9°C

Paul stătea în fotoliul de la biroul său. În afară de lumina lămpii de birou, încăperea era întunecată.

Firma de contabilitate *Christianson and Kirkwood* își avea sediul într-un apartament închiriat în Complexul Omni, o clădire de cărămidă cu două etaje, ce purta un nume prea pompos și în care se mai aflau sediile unei agenții imobiliare și ale altor firme de avocatură mai mici.

La această oră toate celelalte birouri din clădire erau

goale. Toți avocații, agenții și secretarele plecaseră acasă.

Ideea îi provocă lui Paul un junghi ascuțit ca o lamă de cuțit.

Familia lui era distrusă, sfișiată. Chiar și înainte de noaptea trecută fusese ruinată, devastată. Din cauza lui Hannah. Marea doctoriță Garrison, salvatoarea tuturor nespălaților. Celebritatea orașului. Modelul femeii moderne. Și pentru că era egoistă și punea mai mult preț pe profesie decât pe căsnicia ei, întreaga structură a familiei lor se spărsese și se erodase. Din cauza ei el nu voia să meargă acasă. Din cauza ei avea o legătură. Din cauza ei dispăruse Josh.

Ore întregi după încheierea cercetării mâinile și picioarele nu i se dezghețaseră. Adrenalina continua să-i pulseze prin vene, îndemnându-l să se ridice de pe scaun și să se învîrtă prin încăpere. Prin minte îi treceau cu repeziciune scene în care sute de voluntari înaintau prin zăpada pînă la genunchi, cu respirații greoaie și plini de încordare. Auzea încă zgomotul elicopterelor, lătratul câinilor și bîzîitul camerelor de luat vederi și al echipamentului radios.

Vedea cu ochii minții lumina orbitoare a reflectoarelor și auzea întrebările pline de nerăbdare ale reporterilor:

„– Domnule Kirkwood, aveți ceva de declarat?”

– Domnule Kirkwood, doriți să spuneți ceva?

– Îmi vreau doar copilul înapoi. Aș face orice... aș da orice doar să-mi recapăt fiul.”

Părea ceva ireal. De parcă întreaga viață și-ar fi schimbat cursul firesc. De parcă această existență ar fi fost o imagine răsturnată a realității, cînturată în umbre și unghiuri ascuțite. Îl făcea să se simtă neliniștit și agitat de parcă propriul suflet nu-și mai găsea locul în trup. Era un om ordonat care nu putea trăi fără ordine. Dar ordinea din viața lui dispăruse complet.

– Paul, stai jos. Trebuie să te odihnești.

Glasul se auzi din umbră. Aproape că uitase de ea.

Venise cu el de la biserică, atentă să nu intre imediat după el în clădire. Acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la ea – era discretă și atentă să-i respecte dorințele. Ea era secretară cu o jumătate de normă la un birou. Nu făcuse din asta o carieră, ci doar un mijloc de a câștiga niște bani în plus. Soțul ei preda la colegiul Harris. Își pierduse interesul față de ea și față de dorința ei de a avea o familie și se cufundase în totalitate în munca lui de la catedra de psihologie. Munca lui era importantă. Munca lui era esențială. La fel ca și cea a lui Hannah.

Paul se așeză pe canapea și-și puse coatele pe genunchi. Ea veni lângă el imediat, ridicându-și picioarele pe canapea și-i puse mâinile pe umeri, masându-i mușchii încordați.

– La postul de comandă erau voluntari de peste tot, spuse ea încet.

Întotdeauna vorbea încet, așa cum credea el că îi stătea bine unei femei. Închise ochii și se gândi la cât de feminină era ea și ce prost fusese soțul ei să-i întoarcă spatele.

– Chiar la biroul meu au venit câteva femei, una de la Pine City și două din Monticella. Au venit tot drumul ăsta doar ca să ajute la lipirea fluturașilor.

– Putem să nu discutăm acum despre asta? spuse Paul încordat.

În mintea lui imaginile se derulau rapid. Voluntarii, polițiștii, reporterii, fluturașii, buletinele și rapoartele poliției; luminile, camerele de luat vederi și agitația. Din ce în ce mai repede fără a le mai putea controla.

Își apăsă mâinile pe ochi pînă cînd în spatele pleoapelor strînse izbucniră luminițe colorate.

Se îndepărtă de ea și se ridică din nou.

– Poate că ar fi mai bine să pleci. Vreau să fiu singur.

– Vreau doar să te ajut, Paul.

Își lipi capul de șoldul lui. Îi cuprinse picioarele mîn-

gîndu-i încet coapsele.

– Vreau doar să-ți ofer puțină mîngîiere.

Atingerea ei deveni mai fermă, mai îndrăzneată, alunecînd mai sus.

– Noaptea trecută mi-am dorit atît de mult să pot veni la tine, să stau lîngă tine și să te țin în brațe.

În timp ce el zăcea gol alături de Hannah... Închise ochii din nou, imaginîndu-și-o venind către el, imaginîndu-se făcînd dragoste cu ea în patul lui de-acasă în timp ce Hannah stătea într-un colț. Rușinea și dorința îi străbătură trupul în același timp, un amestec amar, iar el se întoarse către ea, desfăcîndu-și pantalonii.

Ca întotdeauna, începu să-și caute scuze. Merita acest lucru. Merita mîngîierea. Avea dreptul la cîteva momente de ușurare. Închizînd ochii se lăsă dus de val. Își împleti mîinile în părul ei mătăsos și-și mișcă șoldurile în același ritm cu ea.

Se pierdu preț de cîteva clipe în plăcerea care-l copleși. Apoi veni iute sfîrșitul și totul se termină, iar sentimentul de răzbunare se transformă în ceva murdar și josnic.

N-o conduse la ușă. Nu-i spuse că o iubește. O lăsă să creadă că era din nou cuprins de suferință și merse să privească pe fereastra îngustă din spatele biroului lui, uitîndu-se în parcare.

Auzi cum se închide ușa de la birou și apoi cea de pe hol. Automat se uită la ceas ca să știe cînd vor trece cele zece minute după care va putea fi liber să plece.

Liber.

Pe undeva nu credea că se va simți liber în seara asta. Într-un colț întunecat al minții, unde exista o teamă primitivă, se întrebă dacă se va mai simți liber vreodată. O privi pe Karen Wright cum urcă în mașină și iese din parcare, înghițită de noaptea întunecată, singurul semn rămas fiind cele două lumini roșii de poziție ca doi ochi ai unui diavol ce se îndepărta.

Încet se întoarse la birou, uitîndu-se fix la robotul

care înregistra apelurile telefonice. Simți o transpirație rece. Imaginea zilei precedente îi copleși mintea brusc, amețindu-l. Simți cum i se strânge stomacul, iar degetele îi tremurau cu putere când apăsa butonul de redare a mesajelor.

Îi tremurau picioarele. Se așeză pe scaun, legănându-și capul în mâini în timp ce banda se derula.

„Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Mama mai întârzie și vreau să merg acasă”

CAPITOLUL 12

*ZIUA A DOUA
21:43; – 10°C*

Se uitară peste paginile ce cuprindeau gândurile intime ale lui Josh, în timp ce pe fundal se auzea o muzică melancolică interpretată de Phil Collins. Aici se aflau desenele și scrisul lui Josh, ceva personal ce nu era menit să fie văzut de ochi străini, studiat și disecat.

Megan lăsă acest gând să treacă pe lângă ea ca picăturile de ploaie scurse pe un geam, concentrându-se asupra a tot ceea ce ar fi putut indica nefericirea, teama sau neplăcerea create de vreun adult.

Erau desene frumoase cu mașini de curse, adnotări în care se plîngea de tenacitatea unei fetițe pe care o chema Kate Murphy și care își pusese ochii pe Josh intenționând să-l facă prietenul ei. El făcuse o pasiune pentru învățătoarea lui. Brian Hiatt și Matt Connor erau cei mai buni prieteni ai lui. Cei Trei Amigos. Era pomenit și hocheiul, iar pe o pagină era o caricatură de-a lui Ollie Swain, ușor de recunoscut după pata întunecată ce reprezenta semnul lui din naștere, în timp ce făcea o săritură cu patinele pe gheață. Lângă desen Josh scrisese:

„Copiii își bat joc de Ollie, dar asta e ceva urât. El nu-și poate schimba înfățișarea.”

Știa că părinții lui aveau probleme. În caiet se afla un desen al mamei lui cu fața într-o parte și cu un stetoscop atârnat de gât, iar tatăl lui era desenat cu fața întoarsă în partea opusă, cu sprâncenele încruntate desenate cu dungi negre. Deasupra capetelor lor se afla un nor mare de furtună din care cădeau picături mari de ploaie de mărimea unor gloanțe.

Dedesubt scrisese: *„Tata e supărat. Mama e tristă. Eu sînt necăjit.”*

Megan întoarsese pagina frecîndu-și fruntea cu palmele.

Mitch se uita la biletul pe care răpitorul îl strecurase între paginile caietului. Arăta exact ca și cel lăsat în geanta de antrenament. Litere imprimare cu laserul pe o hîrtie ieftină de birou.

„Am o mică părere de rău născută dintr-un mic păcat.”

„Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.”

Păcat. Aceasta era cea de-a doua referire la păcat. Josh fusese copil în corul bisericii la St. Elysus. Ar fi trebuit să ajungă miercuri seara la ora de religie dacă n-ar fi dispărut. Cineva deja îl întrebuse pe profesor dacă cineva dăduse vreun telefon spunînd că Josh va întârzia sau va fi absent, punînd de fapt aceleași întrebări care le fuseseră puse tuturor adulților ce veniseră în contact cu Josh în mod regulat. Dar mai erau și alți oameni, cei de la biserică, de exemplu, ceea ce însemna pe puțin cîteva sute de enoriași. Sau poate cu răpitorul n-avea nici o legătură cu St. Elysus; ar fi putut fi membrul oricăreia dintre cele opt biserici din Deer Lake – sau poate a nici uneia.

Se auzi țiuitul pagerului lui Mitch. El puse înapoi în cutie bucata de pizza pe care o mîncă și se ridică de la masă. Fără a ține cont de grăsimea de pe degete băgă mîna în buzunar după telemobil și formă numărul.

– Andy, ce este? întrebă el uitându-se la Megan. Ea se ridică încet de pe scaun de parcă o mișcare bruscă le-ar fi putut distruge șansa de a afla o veste bună.

– Avem o martoră!

Emoția din glasul sergentului pluti în eter pînă la urechile lui Mitch.

– Locuiește vizavi de patinoar. Crede că l-a văzut aseară pe Josh. Spune că l-a văzut urcînd într-o mașină.

– Păi, Dumnezeule, de ce i-a trebuit atîta timp pînă să sune? rosti Mitch iritat. De ce n-a vorbit nimeni cu ea aseară?

– Nu știu, șefule. Vine la secție acum. M-am gîndit că ai vrea să fii prezent.

– Vin imediat.

Trînti telefonul jos cu ochii tot la Megan.

– Dacă există un Dumnezeu în ceruri atunci înseamnă că avem un indiciu.

– Mă simt așa de prost în legătură cu asta, Mitch.

Neonul din sala de ședințe lumina chipul lui Helen Black dîndu-i o înfățișare fantomatică potrivită împrejurărilor. Helen avea patruzeci și trei de ani, era divorțată și se ținea încă bine datorită, după cum spunea ea, unei diete stricte și unor exerciții fizice chinuitoare. La o lumină mai blîndă era încă atrăgătoare, dar în seara asta ridurile îi era parcă mai vizibile în jurul ochilor și ale gurii; nuanța de blond a părului pe care o alesese la salonul de înfrumusețare al lui Rocco Altobelli căpătase străluciri argintii care-i accentuau și mai mult paloarea chipului.

Helen avea propriul ei studio fotografic la etajul al doilea al unei clădiri renovate din centru. Ea făcuse fotografia lui Mitch cu Jessie care se afla pe birou la el. Avea talentul de a surprinde personalitatea clienților ei, ceea ce îi aducea pe aceștia de la mile distanță. Avînd succes și, fiind necăsătorită, Helen fusese una dintre multele femei către care prietenii încercaseră să-i îndrepte atenția lui Mitch în ultimii doi ani.

El însă le zădărniciise încercările îndreptînd atenția lui Helen în altă parte.

– Mă pregăteam să plec la Minneapolis. Prietenul tău de la galeriile de artă din Burnsville, Wes Riker, mă invitase la „Miss Saigon” Mă învîrteam prin casă ca o găină fără cap și nu știu cum s-a întîmplat să-mi arunc ochi pe fereastră...

– Pe la ce oră se întîmpla asta? întrebă Megan cu creionul ridicat în aer deasupra unei agende.

Ea stătea vizavi la masă de Helen Black. Russ Steiger trăsese un scaun de plastic din stînga lui Megan și-și pusese bocancul greu de iarnă pe el.

Zăpada topită și mizeria se scurgeau, adunîndu-se într-o baltă pe scaun. Mitch stătea lîngă martoră, cu scaunul întors către ea. Avea și el un stilou în mîină și o agendă deschisă în față, dar nu le folosea. Toată atenția îi era concentrată asupra lui Helen Black.

Helen făcu un gest de neputință cu mîna prin aer.

– Nu pot să vă spun exact. Trebuie să fi fost înainte de șapte și mai tîrziu decît ora la care ies de obicei copiii de la hochei, pentru că altfel nu mi s-ar fi părut nimic deosebit. De fapt nici nu m-am gîndit la asta. Mi-a rămas în cap doar pentru că mi-am zis că, uite, mai e încă cineva ca mine care a întîrziat.

– Poți jura cu mîna pe inimă că era puștiul lui Kirkwood? întrebă Steiger.

Ea păru și mai confuză, strîngîndu-și sprîncenele la rădăcina nasului și făcînd o linie adîncă pe frunte.

– Nu, nu am fost chiar atît de atentă. Știu doar că avea pe cap o căciuliță de culoare deschisă. Mai știu și că era singurul băiat de pe trotuar.

În ochi îi apărură lacrimi. Strînse batista din mîină mai tare, dar nu făcu nici un gest pentru a o folosi.

– Dac-aș fi știut – dac-aș fi avut cea mai vagă idee – Oh, Doamne, sărmanul copil! Și Hannah – cred că e înnebunită.

Își duse la gură mîna, iar lacrimile începură să-i

curgă pe obraz. Mitch îi acoperi cealaltă mână cu a lui.

– Helen, n-a fost vina ta...

– Dacă m-aș fi gândit... Dacă-aș fi fost mai atentă...
Dacă-aș fi putut chema pe cineva atunci...

Indiferent, Steiger mesteca o scobitoare. Îi aruncă o privire lui Megan, dar numai pentru a-i verifica decolteul. Ea se încruntă la el, rezistînd impulsului de a-și încheia cămașa pînă la gît.

– Ar fi fost bine să fi auzit asta acum douăzeci și ceva de ore, bombăni el.

– Îmi pare atît de rău! plîngea Helen, cerîndu-și scuze lui Mitch. Pur și simplu nu m-am gândit. Am plecat la Minneapolis pentru piesă și am mai rămas să fac niște cumpărături. Toată ziua am stat în complexul America. N-am auzit nimic despre Josh pînă cînd nu m-am întors în seara asta acasă. Doamne, dacă-aș fi știut!

Cînd își lăsă capul în mîini începînd să plîngă cu suspine, Mitch îi aruncă o privire tăioasă șerifului.

– Helen, spuse el blînd, bătînd-o ușor pe umeri. Nu aveai nici un motiv să te gîndești că era ceva neobișnuit. Ce-ți amintești despre mașină?

Ea suspină și-și șterse nasul cu batista udă.

– Era o camionetă. Asta-i tot. Mă știi doar... nu mă pricep deloc la mașini.

– Ei bine, era mare? întrebă Steiger nerăbdător.

Își trase piciorul jos de pe scaun și începu să se învîrtă agitat ca un doberman ținut în lesă.

– Era o camionetă obișnuită, avea ceva deosebit pe ea, de care era?

Helen clătină din cap.

Megan își înfrînă impulsul de a-l trimite pe șerif să-și ocupe timpul încercînd să facă ceva anatomic imposibil și să lase interogatoriul pe seama ei și a lui Mitch.

Își concentră în schimb atenția asupra martorei.

– Haideți să încercăm altfel, doamnă Black, spuse ea calmă. Vă amintiți dacă era de culoare deschisă sau închisă?

– Hm, era deschisă. Maroniu-deschis sau poate cenușiu. S-ar putea să fi fost chiar un alb murdar. Știți, lumina în parcare are o nuanță gălbuie. Distorsionează culorile.

– Bine, spuse Megan, notînd culoarea: „Deschis” Avea geamuri – ca acelea ale unei minicamionete sau ca acelea înguste ce se deschid prin alunecare?

– Nu. Nu avea geamuri mari. Poate că erau unele mici la portiera din spate. Nu sînt sigură.

– Nu-i nimic. Mulți oameni nu v-ar putea spune dacă au geamuri în spate la propria camionetă, ca să nu mai vorbim despre modelul și construcția altora.

Helen reuși să zîmbească puțin.

– Fostul meu soț era înnebunit după mașini, mărturisi ea, schimbînd o privire cu Megan ca între femei. Își amintea și ziua în care kilometrajul mașinii lui depășise o sută de mii de mile. Nu-și amintea ziua aniversării noastre dar știa cu precizie ora și ziua la care schimbase uleiul prețioasei lui *Corvette*. Pe mine nu mă interesează la o mașină decît dacă mă poate duce unde vreau.

– Și dacă are încălzire, spuse Megan reușind să-i smulgă încă un zîmbet printre lacrimi.

Helen își șterse ochii relaxîndu-se vizibil.

– Nu era genul de mașină cu care mi-ar plăcea să mă învîrt prin oraș. Era genul cu care mai degrabă s-ar deplasa un instalator.

Steiger se încruntă.

– Ce dracu' vrea să însemne asta?

– Știu exact ce vreți să spuneți, zise Megan și notă „camionetă de intervenții” Un cîrpaci sau un instalator bun?

– Un cîrpaci. Arăta veche. Murdară sau poate cu pete de rugină.

Ezită cîteva clipe reflectînd.

– Instalator, murmură ea. Știți, nu eram sigură de ce am zis asta, dar acum, cînd mă gîndesc, arăta la fel ca a lui Dean Eberhardt. A venit să-mi repare odată dușul

și a lăsat urme de noroi în toată casa. Mi-aduc aminte că m-am uitat după el în timp ce pleca și mi-am zis: „Doamne, ce mizerie trebuie să fie în camioneta aia.”

– Vrei să spui că Dean Eherheardt este răpitorul? spuse Steiger, nevenindu-i să creadă.

– Nu!

Helen părea de-a dreptul îngrozită de concluzia lui.

Megan strânse din dinți și se uită la Mitch.

– E un *Ford Econoline*, model de pe la începutul anilor '80, spuse el, neluându-l în seamă pe șerif. Dean mi-a desfumat și mie odată chiuveta de la bucătărie. Mi-a trebuit o cutie întreagă de detergent după aceea ca să curăț podeaua.

– E vreo rudă de-a dumneavoastră, domnule șerif? murmură Megan ridicându-se cu agenda în mână. Îi făcu semn cu mâna lui Steiger indicându-i mizeria pe care bocancul lui o lăsase pe scaun.

– Ai mai observat și altceva, Helen? întrebă Mitch. Ceva deosebit care să-ți rămână în minte dintr-un motiv anume?

– Numărul de la mașină, de exemplu, bombăni Steiger.

Helen își îngustă privirea.

– Aș fi avut nevoie de binoclu. Și nu știu despre dumneata, domnule șerif, dar eu una nu-l țin la îndemână în sufragerie.

– Am să transmit informațiile astea imediat, îi spuse Megan lui Mitch. Mulțumim foarte mult, doamnă Black. Ne-ați fost de mare ajutor.

Ochii lui Helen se umplură din nou de lacrimi.

– Pur și simplu aș fi vrut s-o fi putut face mai de vreme. Sper totuși că nu e prea târziu.

Asta era speranța tuturor, se gândi Megan, în timp ce se îndrepta pe hol către biroul ei. Știrea trebuia transmisă prin fax la BCA. De la sediu informația va fi imediat transmisă tuturor agenților din Minnesota și din celelalte state din împrejurimi.

– Ce-ai de gînd să transmiți? întrebă Steiger venind alături de ea. Că cineva a văzut un copil într-o camionetă ce-ar putea fi condusă de un instalator?

– E mai mult oricum decît ce aveam acum o ofă.

– E un rahat.

Megan se înfurie.

– Așa crezi? Deja am o copie cu recentele incidente în care au fost implicați posibili sau cunoscuți pedofili pe o rază de o sută de mile. Dacă unul dintre ei conduce o camionetă veche, de culoare deschisă, avem un posibil suspect. Dumneata ce ai?

Indigestie, dacă era să se ia după expresia întipărită pe chipul lui. Se încruntă la ea, cu chipul lui plin de riduri accentuate din cauza oboselii și cu un nas atît de acvilin, că semăna cu o lamă de cuțit înfiptă pe chipul drept. O prinse pe Megan de umăr și o opri. Lumina din plafon strălucea în părul lui gras.

– Te crezi deșteaptă, nu? se răsti el.

– Asta-i o întrebare retorică sau vrei să-mi vezi diplomele?

– Poate că la Minneapolis faci treabă cu gura, dar aici n-o să-ți meargă, pușor. Noi avem felul nostru de a lucra...

– Da, ți-am observat stilul mai devreme în sală. Ai reușit să sperii un martor venit de bunăvoie făcîndu-l să plîngă. Ce-ai să faci mai departe... iei un baston de cauciuc pentru colegii lui Josh?

Ochii lui Steiger azvîrleau scînteii și ridică un deget în semn de avertizare.

– Ascultă aici...

– Nu. Tu ascultă ce-ți spun, zise Megan împungîndu-l în piept cu un deget și făcîndu-l să se dea cu un pas înapoi. Toți am lucrat în permanență și sîntem cu toții nervoși, dar asta nu-i o scuză pentru felul cum te-ai purtat cu Helen Black. Ea ne-a oferit un indiciu, iar acum tu vrei să renunți la el pentru că nu cuprinde numele escrocului cu litere mari de tipar.

– Iar tu ai să rezolvi cazul cu asta, mîrîi el.

– Cel puțin am să încerc și ai face bine să faci la fel. Investigația asta e un efort de cooperare. Îți sugerez să cauți cuvîntul „Cooperare” în dicționar. Se pare că nu prea pricepi ce înseamnă.

– Ai să pleci de aici în mai puțin de o lună, spuse el iritat la culme.

– Nu te baza pe asta. Sînt mulți care au pariat că nici măcar n-am să obțin postul ăsta. Am de gînd să dau chiar o petrecere în cinstea lor. Aș fi mai mult decît bucuroasă să-ți adăug numele pe lista invitaților.

Se întoarse să plece, știind că-și făcea un dușman din Steiger, dar era prea furioasă ca să-i mai pese.

Însă se întoarse brusc către el pentru a-i da încă o lovitură.

– Și mai e ceva, Steiger, nu sînt pușorul tău.

22:58; – 10°C

Imaginea lui Ollie Swain cu fața lui urîță și desfigurată în obseda pe Mitch ca un vis urît în timp ce ieșea din parcare.

Ollie Swain avea o camionetă veche, un model din 1983 care fusese odată albă, dar acum era plină de pete de rugină. Ollie care era o ființă ciudată în opinia tuturor. Ollie care avea acces la aproape toți copiii din oraș. Ollie, despre care Mitch jurase că era nevinovat.

– Asta trebuie să fie ceva foarte greu pentru tine, spuse Helen încet.

Mitch aruncă o privire către ea, așezată lîngă el în mașină, îmbrăcată cum era într-o haină largă de blană, imitație de leopard. Haina se potrivea cu simțul ei de umor, dar acum nu exista nici o urmă de umor în expresia de pe chipul ei. Acesta exprima doar milă, ceva ce Mitch văzuse atît de mult în ultima vreme cît să-i ajungă pentru o viață întregă.

– E greu pentru toată lumea, spuse el. Poate că ar fi

bine să-i dai un telefon lui Hannah. E complet distrusă. Se învinuiește pe ea pentru cele întâmplate.

– Biata copilă.

Helen numea pe toată lumea „copil”, un obicei care o făcea să pară deosebit de matură față de toți.

– Mamele nu mai au voie să facă nici o greșală în ziua de azi. Cu o generație în urmă erau considerate incapabile să-și crească copiii. Acum trebuie să fie femei minune.

Tonul ei deveni aspru și rece când rosti:

– Presupun că Paul nu-și asumă nici o parte din vină.

– Era la serviciu. Era rîndul lui Hannah să-l ia în seara aceea pe Josh.

– Aha. Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, Paul a ieșit basma curată.

Mitch se uită din nou la Helen. Își ținea buzele strînse.

– Tu și Paul nu vă simpatizați?

– Paul e un idiot.

– Există vreun motiv anume?

Helen un răspuns. Mitch nu mai insistă.

– Helen, ai vrea să te uiți la niște camionete și să-mi spui dacă vreuna seamănă cu cea pe care ai văzut-o noaptea trecută? Așa, ca să-mi fac și eu o idee clară.

– Bineînțeles.

Merseră cu mașina către magazinele unor negustori ce se ocupau cu vânzarea de mașini la mîna a doua, în partea de este a orașului unde steaguri și animale gonflabile îndemneau oamenii să facă un ocol ca să-și cumpere o mașină nouă. La *Dealin 'Swede's* Helen îi arătă către o camionetă de intervenții marca *Dodge* și spuse că „seamănă și nu prea”.

În drum către oraș, Mitch încetini pe lîngă cîteva parări ca s-o lase să privească la vehiculele aflate acolo. Trecu de casa ei, intrînd în parcare din fața sălii de sport. Încetini oprind la vreo zece metri de camioneta lui

Ollie și nu spuse nimic.

Helen se încruntă. Își mușcă buzele. Mitch simți cum i se strînge stomacul.

– Semăna mai mult cu asta, spuse ea încet.

– Dar nu exact ca asta?

Ea întoarse capul într-o parte și apoi în cealaltă de parcă ar fi vrut să-și stîrnească amintirile.

– Nu cred. E ceva deferit... culoarea sau forma... dar seamănă... Nu știu. Se întoarse cu fața la el, clătînd din cap, avînd pe chip întipărită o expresie de părere de rău.

– Îmi pare foarte rău, Mitch. Am văzut-o doar cîteva secunde. Mi-am făcut doar o impresie, atîta tot. Aș vrea să pot spune că arăta exact ca asta, dar nu pot.

– Nu-i nimic, murmură el, întorcînd mașina și îndreptînd-o către casa ei. Ți-a plăcut piesa? Întrebă el, cînd ea își luă poșeta de jos.

– Da, zise ea, zîmbind ușor. Wes e drăguț, îți mulțumesc că mi l-ai prezentat. Ești un băiat bun, Mitch.

– Așa-s eu... ultimul dintre băieții buni.

Ideea i se păru de-a dreptul ironică. Da, era un tip nemaipomenit... îndreptînd interesul femeilor către prietenii lui pentru ca el să nu fie nevoit să aibă de a face cu ele.

„Dar parcă în seara asta nu te-ai eschivat față de Megan, nu-i așa, Holt?”

Prin minte îi trecu amintirea unei călduri și unei moli-ciuni precum și a aerului rece de afară. Ciudat cum cineva cu o limbă atît de ascuțită ca a ei putea fi atît de dulce.

Ea fusese cea care dăduse înapoi. El ar fi continuat pînă în punctul de unde nu ar mai fi existat întoarcere.

– Ai și ales momentul potrivit, Mitch, murmură el, întorcînd mașina.

La următorul colț coti și o luă pe străduța din spatele sălii de sport.

Cazul la care lucrau le solîcita toată energia. Și el va

fi cel ce se va eschiva cînd Megan va afla că Ollie Swain avea o camionetă asemănătoare și că se dusese acasă la el fără ea. Ea deja avea propriile suspiciuni în legătură cu Ollie. Dacă ar afla și de camionetă ar șări ca un lup asupra prăzii și l-ar speria de moarte pe Ollie. Mitch știa că pînă și cele mai nevinovate femei îl făceau pe Ollie să nu se simtă în largul lui. Mitch nu-și putea permite să-l dea peste cap pe Ollie, dacă acesta avea vreo legătură cu dispariția lui Josh.

Casa lui Ollie se afla într-un fost garaj situat lîngă un bloc. Clădirea principală era proprietatea lui Oscar Rudd, care făcea colecție de motociclete parcîndu-le pe orice suprafață disponibilă din curte și de pe stradă, violînd astfel trei ordonanțe ale primăriei și nelăsîndu-i astfel loc lui Ollie să-și parcheze propria camionetă. Ollie își lăsa mașina în parcare din fața patinoarului și mergea înainte și înapoi prin zăpadă, mizerie și noroi, indiferent de anotimp, pe distanța dintre casă și sala de sport.

Ca și clădirea principală, garajul era acoperit cu carton asfaltat, proiectat să dea impresia de cărămidă aparentă. Dar nu păcălea pe nimeni. Un burlan de sobă ieșea prin acoperiș, puțin într-o parte, prin care ieșea fumul de la soba cu lemne ce constituia principala sursă de căldură. La singura fereastră se zărea lumină.

Mitch auzea sonorul televizorului în timp ce mergea pe cărarea făcută prin zăpadă către ușă. Om de litere. El nu ar fi crezut că Ollie e în stare să aibă simțul umorului. Ciocăni și așteptă. Televizorul tăcu. Ciocăni din nou.

– Ollie? Sînt inspectorul Holt.

– Ce vrei?

– Doar cîteva cuvinte. Am cîteva întrebări la care mi-ai putea răspunde.

Ușa se deschise puțin și fața urîtă a lui Ollie apără, privindu-l cu ochi, rotunzi și prudenți.

– Întrebări în legătură cu ce?

– Cu mai multe lucruri. Pot să intru? E frig afară.

Ollie se dădu înapoi de la ușă, într-un gest tăcut de invitație, atît cît era dispus s-o acorde. Nu-i plăcea să vină oamenii la el acasă. Aceasta era oaza lui de siguranță ca adăpostul pe care și-l găsisese cînd era copil. Adăpostul se afla pe un teren părăsit, nu departe de casa lui, la marginea orașului, unde locuiau vagabonzii. Terenul se afla în spatele unui parc, dar aleile din această zonă a parcului erau neîngrijite și pline de tufișuri, astfel că nimeni nu se aventura în această zonă. Ollie se prefăcea că acel adăpost era al lui, un loc unde să se ascundă pentru a scăpa de o bătaie sau după ce încasase una zdravănă.

În acel adăpost se simțea în siguranță.

Transferase acest sentiment de siguranță locuinței în care stătea acum. Garajul era mic și întunecos. Un colțișor tihnit. Îl umpluse cu cărți și cu diverse lucruri cumpărate de la vechituri. Nu invita pe nimeni înăuntru, dar nu-l putea refuza pe șeful poliției. Se dădu înapoi către așa-zisul lui birou și mîngîie absent partea de sus a computerului de parcă ar fi fost o pisică.

Mitch trebui să se aplece pentru a putea intra pe ușă. Aruncă o privire în jur asupra domeniului lui Ollie. Nu se afla nimeni în încăpere. Nu era decît o singură cameră. O cămăruță întunecată și rece cu un covor albastru și murdar pe podeaua de beton. Bucătăria consta într-un frigider vechi și un reșou de culoare verde. Baia era separată prin două perdele de culori diferite puse pe sîrmă. Prin deschizătura dintre ele se observa un duș.

– Ai o cămăruță plăcută aici, Ollie.

Ollie nu spuse nimic. Purta aceeași jachetă verde și același pulover de lînă închis la culoare precum și aceleași mănuși care-i lăsau degetele libere, pe care le avusesese și cu o seară în urmă.

Mitch se întrebă în sinea lui dacă Ollie se schimba cumva de haine vreodată în cursul iernii. Tot din acest motiv se întreba și dacă folosea vreodată dușul. Încăperea avea un miros greu de picioare nespălate.

Se uită după un loc unde să se așeze, sperînd în felul acesta să-l facă pe Ollie să se simtă în largul lui, dar, neavînd unde, se sprijini de un dulap vechi. Peste tot erau cărți. Rafturi întregi pline de cărți. Teancuri întregi de cărți. Pe toate suprafețele disponibile se aflau cărți. Iar acolo unde nu erau cărți se afla echipamentul pentru computere. Mitch numără cinci PC-uri.

– De unde ai toate computerele astea, Ollie?

– Din locuri diferite. Din Minneapolis și St. Paul. Aruncate la gunoi pentru că sînt învechite. Nu le-am furat.

– Nici n-am crezut asta. Încerc doar să încheg o conversație, Ollie.

Mitch zîmbi.

– Au fost aruncate? Țsta-i chiar un chilipir. Cum de-ai aflat?

Ollie se așeză pe scaunul lui, iar ochiul bun se plimba de la computere la Mitch înainte și înapoi. Ochiul de sticlă era ațintit asupra lui Mitch.

– De la profesorul Priest.

Atinse cu mîna un buton de pe claviatură.

– Mă lasă să particip la unele cursuri.

– E un tip de treabă.

Ollie nu făcu nici un comentariu. Mai apăsă pe un buton și ecranul se stînsese.

– Deci ce faci cu toate mașinările astea?

– Diverse.

Mitch se forță să zîmbească din nou și lăsă să-i scape un oftat printre dinți. Într-adevăr Ollie era un „maestru” în arta conversației.

– Deci, Ollie, ai lucrat în seara asta?

– Da.

– Pe la cinci și jumătate a fost cineva pe patinoar?

El ridică din umeri.

– Clubul de patinaj.

– Antrenamente pentru spectacolul de duminică, bănuiesc.

Ollie consideră întrebarea retorică.

– Voiam să-ți pun câteva întrebări în legătură cu noaptea trecută, spuse Mitch.

– Nu l-ai găsit pe băiatul acela.

Părea mai mult o afirmație decît o întrebare. Mitch îl privi cu atenție, cu chipul lipsit de expresie.

– Nu încă, dar îl căutăm. Avem câteva indicii. Știi ceva care ne-ar putea ajuta?

Ochiul bun al lui Ollie se îndreptă spre claviatura calculatorului. Îndepărtă cu vîrfurile degetelor o scamă.

– Cineva crede că l-a văzut pe Josh urcînd într-o camionetă noaptea trecută. O camionetă care seamăna cu a ta puțin... tot veche și de culoare deschisă. N-ai văzut o mașină ca asta, nu?

– Nu.

– N-ai încercat să identifici camioneta ta nimănui, nu?

– Nu.

– Lași cheile de obicei în ea?

– Nu.

Mitch ridică o carte dintr-un teanc afla pe dulap și studie coperta într-o doară. *Istoria poporului irlandez*. Se întrebă dacă Ollie era irlandez sau era doar curios. El nu-l considerase pe Ollie altfel decît ciudat.

Ollie se ridică brusc de pe scaun. Sprîncenele îi coborîră încruntate deasupra ochilor, pîrînd să tragă de semnul întins pe partea stîngă a feței.

– Nu era camioneta mea.

– Dar tu erai în sală, spuse Mitch.

Lăsă cartea și-și băgă mîinile în buzunare.

– Curățați gheața cu mașina *Zamboni*, nu? Poate că cineva ți-a folosit mașina fără să-ți spună.

– Nu. N-avea cum.

– Atunci...

Căscînd cu poftă, Mitch se îndreptă de spate.

– Oamenii fac uneori lucruri ciudate, Ollie. Doar ca să fim siguri, ar trebui probabil să aruncăm totuși o privire înăuntru. Vrei, te rog, să mi-o arăți?

– N-ai mandat.

Ollie își regretă imediat cuvintele. Privirea lui Mitch Holt se ascuți ca razele infraroșii ale unei puști cu lunetă.

– Trebuie să aduc unul, Ollie?

Glasul lui blînd și dulce îi ridică părul pe ceafă lui Ollie.

– Nu știu nimic! strigă Ollie, lovind un teanc de cărți de pe televizor.

Acestea căzură cu zgomot ca niște cărămizi pe podeaua de beton.

– N-am făcut nimic!

Mitch urmări ieșirea lui cu chipul dăltuit în piatră, fără a exprima nimic din tensiunea care se acumulasese în el făcîndu-l să fie încordat ca un arc.

– Atunci înseamnă că n-ai nimic de ascuns.

În mintea lui evalua cu rapiditate toate variantele. Dacă Ollie consimțea să-i arate mașina acum și găsea ceva, oare mai târziu nu cumva judecătorul ar putea anula proba pe motiv că nu a avut mandat și că a smuls consimțămîntul acuzatului prin presiune psihică? Pe de altă parte, fără ca vehiculul să fie identificat cu exactitate, Mitch nu avea suficiente probe pentru a putea solicita un mandat de percheziție și se îndoia că l-ar putea determina pe Ollie să semneze o declarație de consimțămînt.

Să o ia dracu' de birocrăție! El ancheta dispariția unui copil și nevoia de a-l găsi era de departe mult mai importantă decît artificiile legale.

Dacă Ollie îl lăsa să arunce o privire și vedea ceva neobișnuit în mașină putea hotărî remorcarea acesteia pe motiv că din punct de vedere tehnic parcare era interzisă pe timp de noapte în fața sălii de sport. Luînd vehiculul de acolo puteau astfel să inventarieze cele aflate înăuntru și dacă apărea ceva suspect atunci ar fi avut motive să ceară mandat pentru a autoriza confiscarea ca probă a delictului comis.

Perfect. Deci avea un plan. Se putea acoperi din punct de vedere legal. Următoarea mișcare era a lui Ollie.

Ollie se uită urît la el cu buzele strînse. Semnul de pe frunte se întunecase, iar restul feței i se albise. Mîna îi tremura cînd o ridică arătînd cu degetul către Mitch.

– N-am nimic de ascuns, zise el.

Ochiul de sticlă îl privea sfidător pe Mitch.

Celălalt privi în lături.

ZIUA A DOUA

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL

Se învîrt mereu într-un cerc fără ieșire. Oare îl vor găsi pe Josh? Noi nu credem.

CAPITOLUL 13

ZIUA A TREIA

5:51; – 11°C

Megan dormi mai mult decît trebuia, avînd visuri erotice despre Harrison Ford. După ce deschise ochii, sentimentele rămaseră încă o vreme, niște dorințe interzise și un adînc sentiment de plăcere; de vină și de mulțumire; gustul sărutărilor lui Mitch Holt, senzațiile trezite de mîinile lui pe trupul ei și de gura lui pe sînul ei...

Rămase cu ochii ațintiți asupra crăpăturilor din tavan. Lumina zorilor pătrundea prin perdele învăluind totul într-o nuanță cenușie ca într-un vis. Rămase sub acoperțuri cu inima bătîndu-i rar și puternic, cu trupul cald și cu nervii încordați ca strunele unei viori. –

Îl simțea pe Gannon ghemuit în spatele ei, locul preferat al motanului fiind în dreptul genunchilor. Friday probabil că era în bucătărie, așteptînd micul dejun.

Gîndurile lui Megan pătrunseră din nou în teritoriul interzis și se întrebă dacă și Mitch visase la sărutul lor și dacă aceleași senzații îl învăluiau și pe el ca un nor greu și fierbinte.

Nu era un lucru inteligent ceea ce făcea ea acum. El ar fi trebuit să fie pentru ea doar un polițist cu care lucra. Dar ea avea senzația că în privința lui Mitch Holt nimic nu era simplu. Fațada de om obișnuit pe care o arbora ascundea rădăcini adînci de furie, dorință și suferință. Ea zărise toate acestea în ochii lui, le simțise gustul în sărutul lui și aceste mistere ascunse o atrăgeau ca un magnet. Unei atracții obișnuite i-ar fi putut rezista cu ușurință, dar unui mister... Minte ei era educată tocmai pentru a rezolva mistere.

Dar înainte de asta exista un alt mister mult mai presant ce trebuia rezolvat. Amintirea acestuia o făcu pe Megan să sară iute din pat și să fugă la duș. Lăsă jetul de apă puternic să-i biciuiască trupul într-o încercare de a îndepărta amorțea provocată de somn.

Capul și-l simțea greu și amețit. Ochii și-i simțea de parcă ar fi avut o pînză prin care privea. Cinci ore de somn în patruzeci și șapte nu erau de ajuns. Ar fi dormit o zi întreagă, dar nu-și putea permite acest lux și nu va avea parte de el pînă cînd nu va rezolva acest caz. Și chiar și atunci, va avea multe de făcut pentru a ajunge la zi cu îndatoririle ei.

Toate întîlnirile ei programate cu ceilalți inspectori și șerifi din teritoriu fuseseră amîinate, dar delictele în celelalte zone nu se opreau doar pentru că în Deer Lake apăruse un caz grav. În această privință nu exista un echilibru de politețe din partea răufăcătorilor.

Friday sări pe marginea cadei și-și băgă capul pe sub perdeaua de la duș. Avea o expresie iritată pe fața lui neagră și rotundă uitîndu-se la Megan cu ochii lui galbeni și strălucitori în timp ce-și mișca mustățile albe cu teamă datorită picăturilor de apă care îl stropeau. Mieună plîngăreț și-și șterse mustățile cu laba.

– Da, da, vrei micul dejun. Vrei, vrei, dar cu mine

cum rămîne ce vreau?

Cînd ieși din cadă pisoii scoase un sunet care arăta că nu-l interesa defel ce dorea ea. O atitudine tipic masculină, se gîndi Megan, luînd un prosop din dulap.

După ce se îmbrăcă, hrăni pisicile, apoi mîncă și ea un corn. Stînd la masă privi fără să vadă dezordinea de nedescris din sufragerie, cu cutiile nedesfăcute sau desfăcute pe jumătate. Nu avea acum timp să se mai gîndească la nevoia de a-și amenaja un loc tihnit în care să se înconjoare de lucrurile pe care le adunase – amintirile altor oameni pentru a-și crea falsul sentiment de apartenență la o familie.

În mintea ei se derulau cu repeziciune prioritățile și frînturile de informații, încercînd să le pună în ordinea în care erau folositoare. Declarația lui Helen Black i se derula în minte ca o casetă video, iar ea încerca să vadă ceva, să audă ceva care să-i declanșeze o idee. Nû găsise nimic încurajator în rapoartele sosite noaptea referitor la recente incidente și delicvenții cunoscuți. Dar nu reușise să le citească pînă la capăt. Poate că unul dintre oamenii ei va avea mai mult noroc.

Lingîndu-și gemul de căpșuni de pe degete, luă telefonul portabil și formă numărul de la postul de comandă.

– Agent Geist. Cu ce vă pot ajuta?

– Jim, sînt eu, Megan. Vreo veste?

– Nimic încă, dar am transmis datele despre camionetă. Așteptă să se înroșească liniile de telefon ca luminile în pomul de Crăciun cam într-o oră și ceva. Cam la fiecare trei persoane cineva trebuie să știe cum arată-o asemenea camionetă.

– Dar listele? Ai găsit ceva în ele?

– Aproape, dar nimic sigur. Avem vreo două încercări eșuate de răpiri ale minorilor în Anoka County cu o camionetă maronie și un pedofil arestat la New Prague care conduce o camionetă galbenă...

– Merită să verificăm. L-ai sunat pe șeful poliției din New Prague?

– N-a venit încă la birou, dar i-am lăsat vorbă să

sune de îndată ce sosește.

– Bine. Mulțumesc. Eu mă duc să vorbesc cu părinții. Sună-mă, dacă se ivește ceva.

Își uscă părul și-l pieptănă pe spate prinzându-l în obișnuita coadă de cal. Cu machiajul termină repede dînd de două ori cu pensula de rimel și atingîndu-și obrajii cu puțin roz. În dormitor căută în valiză o pereche de pantaloni vișinii și un pulover negru pe gît. Pisicile se urcaseră pe cutii și se uitau la ea în timp ce-și îmbrăca haina și-și punea fularul.

– Voi vă rog să despachetați și să aranjați pe aici cît sînt eu plecată, le zise ea pisicilor.

Gannon își strînsese lăbuțele sub el și închise ochii. Friday îi aruncă o privire și zise:

– Miau.

– Ei da, bine, fie cum vreți voi. Oricum, n-aveți simț estetic.

Mașina porni greu, iar motorul tuși și se înecă de cîteva ori. Cînd dădu drumul la căldură se auzi o pîrîitură de parcă ar fi pocnit ceva la motor. Aerul care năvăli în mașină era rece ca gheața.

Ca să-și distragă atenția de la faptul că-i înghețau mîinile pe volan și i se făcuse nasul roșu de frig, Megan se uită pe geam studiind orașul în timp ce trecea pe străzile mărginite de copaci din partea de est către cea de vest a localității. Partea veche a orașului Deer Lake era constituită din clădiri mari și vechi cu curți în care cîinii priveau uimiți oamenii de zăpadă făcuți de copii. Îi văzu pe copii mergînd la școală. Oare din cauza gerului sau din cauza lui Josh Kirkwood mergeau pe mijlocul drumului?

Centrul arăta ca un decor pentru filme. Piața era înconjurată cu borduri vechi și statui ale unor oameni de mult uitați, magazinele aveau fațade din cărămidă aparentă, iar tribunalul era o clădire construită din piatră de calcar. Teatrul și cinematograful erau adăpostite într-o clădire pe frontispiciul căreia se afla încrustat anul 1950, iar afișul prezenta spectacole la ora 7 și 9:20 cîu filmul

Philadelphia. Alături se afla clădirea de cinci etaje în stil victorian a hotelului *Fontaine* proaspăt renovată.

La nord și la vest de centrul orașului, vechile cartiere de locuințe lăsau locul celor nou construite în stilul anilor '60, apoi celor pe două nivele specifice anilor '70, iar în cele din urmă celor mai moderne – niște clădiri hibrid destul de scumpe întinse pe suprafețe mai mari. O mulțime de căsuțe în diferite imitații de stiluri de la cel Tudor și georgian pînă la cel rustic ca aceea a familiei Kirkwood din lemn de cedru, așezată într-un mediu natural pe malul lacului cu mulți arțari și molizi în jur.

Constructorii se chinaseră mult ca toate casele să pară ca și cum s-ar fi aflat aici de decenii. Terenurile amenajate strategic cu copaci bătrîni și ale șerpuitoare dădeau impresia de izolare.

Casa familiei Kirkwood se afla cu fața către lac, pe malul căruia în partea opusă se aflau cabane de pescuit. În zorii zilei cenușii avea un aspect dezolant. Dincolo de malul vestic se ridicau clădirile colegiului Harris ca niște ciuperci întunecate printre copacii desfrunziți. În partea de sud se afla ceea ce fusese odată un orașel numit Harrisburg.

În secolul trecut se războise cu Deer Lake pentru a cîștiga primul loc în privința comerțului și a populației, dar Deer Lake cîștigase calea ferată și titlul de municipiu. Harrisburg pălise ca importanță de-a lungul timpului, fiind în cele din urmă anexat și purtînd actualmente nedemna poreclă de Dinkytown.

Megan parcă mașina și se strîmbă auzind zgomotul rateurilor motorului pînă cînd se opri. Poate că dacă va rezolva acest caz, biroul îi va da o mașină mai bună. Poate că dacă va rezolva acest caz va apăea și un băiețel jucîndu-se în cazemata pe jumătate construită în zăpada din fața casei familiei Kirkwood.

Ușa casei fu deschisă chiar de Hannah Garrison care arăta palidă și slăbită. Purta un pulover decolorat, niște colanți bleumarin și o pereche de șosete vechi de lînă, dar reușea totuși pe undeva să arate elegantă.

– Agent O'Malley, spuse ea cu ochii măriți la gîndul numeroaselor posibilități pe care le putea reprezenta Megan sosită în fața casei ei neanunțată.

Strînse de clanța ușii cu atîta putere, încît i se albiră degetele.

– L-ați găsit pe Josh?

– Nu, îmi pare rău, dar s-ar putea să avem un indiciu. Cineva pare să-l fi văzut pe Josh urcînd într-o camionetă miercuri seara. Pot să intru? Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră și cu soțul.

– Da, bineînțeles.

Hannah se dădu înapoi de la ușă.

– Numai puțin să-i spun lui Paul. Tocmai se pregătea să plece din nou cu echipele de căutare.

Megan intră înăuntru și închise ușa după ea. Merse după Hannah, rămînînd totuși destul de mult în urmă pentru a nu deranja și pentru a observa totul fără a părea ceva ostentativ.

În living ardea un foc în cămin, protejat cu un grilaj datorită copilului mic ce se afla așezat pe un uriaș cîine de pluș și moțăia. Televizorul mergea așezat pe un scrin din lemn, de cireș și prezenta emisiunea de duminică în care Katie Courie îi intervieva pe Bryant Gumbel și Willard Scott care rîdea ca un imbecil. O femeie mărunțică cu ochi mari, căprui și părul blond-cenușiu dădu televizorul mai încet și se uită la Megan curioasă.

– Vă pot fi de folos? întrebă ea cu glas scăzut. Sînt Karen Wright, o vecină. Am venit s-o ajut pe Hannah.

Megan îi adresă un zîmbet fugar.

– Nu, mulțumesc. Vreau să vorbesc cu domnul și doamna... cu domnul Kirkwood și doctorița Garrison.

Karen o privi înțelegătoare.

– Stînjenitor, nu? Viața era mai simplă cînd eram cu toții mai puțin moderni.

Megan nu spuse nimic și merse în bucătărie unde Curt McCaskill își turna o cafea citind *Star Tribune*. Agentul își ridică ochii cu o manifestare de exagerată surpriză.

– Hei, O'Malley, tocmai citeam despre tine. Chiar ai reușit să anihilezi o rețea de prostituate cînd lucreai la moravuri?

Megan nu dădu importanță întrebării, privind spre articolul din ziarul întins pe masă: FEMEIE-AGENT ÎN LUPTĂ CU DELINCVENȚA ȘI CU DISCRIMINAREA SEXUALĂ.

Semnătura era a țicălosului de Henry Forster.

– Oh, lisuse Cristoase, DePalma o să se dea cu capul de pereți cînd o să vadă asta!

Articolul dădea amănunte despre biografia ei și despre lupta pe care o dusese pentru a obține un post în teritoriu.

Nu era citată personal, dar „surse de la birou” făcuseră cîteva remarci neplăcute referitor la ambiția ei. Articolul continua cu prezentarea tevdurii iscate toamna trecută de acuzațiile privind hărțuirea sexuală în care ea nu fusese implicată, dar care dăduse mult de furcă tuturor de la secție vreo lună, două. Se creaseră niște animozități care încă nu se liniștiseră cu totul în privința drepturilor egale ale femeilor cu bărbații.

Articolul lui Forster cu siguranță că va stîrni din nou acel cuib de viespi, dar nimeni nu-l va învinui pe el, ci pe ea.

Scoase un geamăt cînd termină de citit.

– Vrei o cafea? o întrebă McCaskill.

– Nu, mulțumesc. Am nevoie de ceva mai tare decît cafeina.

– Aș putea face o glumă pe tema asta, dar s-ar putea să n- aibă haz în împrejurările actuale.

Megan rîse. Întotdeauna îi plăcuse Curt. Avea un deosebit simț al umorului, o calitate ce părea în general pe cale de dispariție la lumea din jur.

Ochii lui albaștri licăriră. Cu smocul lui des de păr blond semăna cu un spiriduș ce se trata cu steroizi..

– Ce te aduce aici, în pustietatea asta?

– Avem o martoră care s-ar putea să-l fi văzut pe Josh urcînd într-o camionetă. Vreau să discut cu părinții despre asta. Aici nu s-a întîmplat nimic?

Zîmbetul de pe chipul lui dispăru. Clătină din cap și vorbi cu glas scăzut și confidențial.

– Fii atentă, treizeci și nouă de ore și nici o veste... Dacă pînă acum nu s-a întîmplat nimic, nici nu mai avem ce aștepta. Aici e clar că avem de a face cu un caz de răpire propriu-zis, nu ceva simplu doar pentru răscum-părare.

Megan nu-i răspunse, dar o apăsa la fel de mult greutatea acestui adevăr. Dacă nu comenta acest lucru asta nu însemna că era mai puțin real. Trase aer adînc în piept încercînd din răsputeri să-și păstreze cumpătul și încrederea.

– Vrei să faci o pauză? Eu voi rămîne pe-aici cam o jumătate de oră.

El se ridică de pe scaun, încercînd să-și dezmo-țească brațele și umerii.

– Mulțumesc. Mi-ar prinde bine niște aer curat.

El o lovi în joacă pe braț.

– Arăți bine... pentru o puicuță.

Ea își dădu ochii peste cap, dar timbrul unor voci ascuțite venind din cealaltă parte a bucătăriei îi atrase atenția imediat. Ușa se dădu de perete, iar Hannah intră cu pași mari, ținîndu-se cu mîinile de umeri din cauza frigului ce pătrundea din garaj în încăpere. Gura ei era strînsă într-o linie subțire de furie, iar ochii îi străluceau de lacrimi sau poate de nervi ori poate din ambele mo-tive. Paul apăru în spatele ei arătînd iritat.

Megan simțise o antipatie față de Paul Kirkwood de prima dată cînd îl văzuse și nu era mîndră de acest lucru în sinea ei. Sărmanul om își pierduse fiul și avea tot dreptul să se poarte cum îi venea. Dar exista o anumită aroganță irascibilă din partea lui Paul care o călca pe nervi.

Acum se uită la ea cu o expreise mai mult decît încruntată.

– Ce-i asta cu... o camionetă?

– O matoră crede că s-ar putea să-l fi văzut pe Josh urcîndu-se într-o camionetă veche de culoare deschisă,

miercuri seara. Mă întrebam dacă vreunul din voi știe pe cineva cu o camionetă asemănătoare sau dacă ați văzut așa ceva prin împrejurimi în ultima vreme.

- Aveți numărul mașinii?
- Nu.
- Anul de fabricație și modelul?
- Nu.

El clătină din cap, fără a încerca să-și ascundă neplăcerea în legătură cu incompetența de care dădea ea dovadă.

- I-am spus lui Mitch că nici unul dintre noi nu stă pe-acasă destul ca să observe pe cineva dînd tîrcoale. Și dacă am ști pe cineva destul de scrîntit care să ne fure copilul, nu crezi că am fi spus acest lucru?

Megan se stăpîni cu greu.

Hannah zîmbi iritată.

- Paul se grăbește, spuse ea cu sarcasm. Dumnezeu știe că ei nu pot relua cercetările fără el. Doamne ferește să fie reținut de o problemă atît de neimportantă cum ar putea fi un indiciu serios...

Paul îi aruncă o privire ascuțită.

- Cineva crede că s-ar putea să fi văzut un băiat care s-ar putea să fi fost fiul nostru urcînd într-o mașină pe care nu e în stare nici măcar să o descrie. Mare rahat de indiciu, Hannah.

- E mai mult decît am aflat pînă acum, îi replică ea imediat. Tu ce-ai găsit înotînd prin zăpadă? L-ai găsit pe Josh? Ai găsit ceva?

- Cel puțin eu fac ceva.

Ar fi putut la fel de bine să-i fi tras o palmă. Hannah se dădu înapoi, cu bărbia în sus și cu buzele tremurînd, încercînd să-și stăpînească suspinele ce amenințau s-o copleșească.

- Vrei să spui că eu nu fac nimic? șopti ea. Nu stau aici de plăcere. Vrei să stai tu acasă cu Lily și să aștepti ca să sune telefonul? Aș schimba bucuroasă locul cu tine.

Paul își trecu o mînă peste frunte.

– Nu asta am vrut să spun, zise el încet, știind însă exact ce voise să spună. Voise să o rănească intenționat. În primul rînd asta era vina ei. Dacă n-ar fi fost Hannah și cariera ei foarte importantă... Hannah care face asta, Hannah care face aia, Hannah, Hannah, Hannah...

Megan urmări schimbul de cuvinte simțindu-se prost că asistă la o asemenea discuție ce ar fi trebuit să se desfășoare în intimitate.

– Domnule Kirkwood, interveni ea pentru a-i distrage atenția, încercînd să domolească tensiunea dintre ei pentru a-i determina să se concentreze asupra problemei curente. Vreți să spuneți că nu cunoașteți pe nimeni care are o camionetă veche de culoare deschisă, model al anilor '80?

El clătină absent din cap.

– Nu. Dacă îmi aduc aminte de ceva am să-l sun pe Mitch.

– Vă rog.

Nu luă în seamă mojicia lui. Nu conta atîta vreme cît treaba se rezolva.

Fără a-i mai adresa vreun cuvînt soției sale, Paul se întoarse și ieși. Tensiunea rămase în încăpere și după ce plecă el, în timp ce se auzea cum pornește mașina și iese din parcare. Hannah închise ochii și-și apăsă fruntea cu mîinile. Karen Wright intră cu ochii mari. Parcă era Bambi surprins la lumina reflectoarelor, se gîndi Megan. Ce scenă urîță să fii nevoit s-o desfășori în fața vecinilor.

– Știu că situația asta e foarte grea pentru tine și pentru Paul, spuse Megan îndreptîndu-și atenția către Hannah. Și acest indiciu probabil că nu reprezintă mare lucru așa vag cum este. Înțeleg că el se simte mai util participînd efectiv la căutarea lui Josh...

– Sînt sigură că asta îl face pe Paul să se simtă folositor, se răsti Hannah. La fel cum sînt și de faptul că nimeni nu se poate simți mai inutil decît fiind obligat să stea în casă toată ziua...

Karen clipi din ochii ei mari de căprioară adunându-și sprâncenele la rădăcina nasului într-un gest de suferință.

– Dacă nu sînt de ajutor atunci poate că ar trebui să plec.

– Poate că da.

Hannah regretă cuvintele imediat ce le rosti. Karen nu-i dorea decît binele. Toți cei care veniseră acasă la ea nu doreau decît binele familiei. Dispariția lui Josh le marcase existența tuturor într-un anumit grad. Ei încercau doar să facă față situației și credeau că astfel o ajută și pe ea să suporte mai ușor cele întîmplate. Problema era că acestei situații nu i se putea face față. Ea putea conduce și face față unei întregi secții de urgență, putea suporta tensiunea și stresul jonglînd acea carieră cu viața de familie, dar pentru așa ceva nimeni nu putea fi pregătit să suporte. Nu-i putea face față acestei situații și nu putea vedea nimic în perspectivă.

Mîinile binevoitoare ce se întindeau către ea păreau să o țină prizonieră în capcana acestui coșmar.

Karen avea haina pe mîină și se îndrepta către ieșire. Hannah oftă adînc și fugi după ea din dorința de a îndrepta lucrurile, care era mai puternică decît propriile ei nevoi sufletești în clipa de față.

Megan se uită după ea încercînd să pună cap la cap toate aceste ciudățenii – tensiunea dintre ea și Paul fiind cea mai importantă. Relația dintre ei era ca o oală sub presiune. Megan considera că și o relație bună ar fi tensionată în astfel de împrejurări, dar s-ar fi așteptat ca soțul și soția să-și ofere sprijin reciproc. Aici nu se întîmpla însă așa ceva. Presiunea îi strivea pe Hannah și pe Paul, iar relația dintre ei se distrugea precum coaja unui ou călcată în picioare.

Își aminti de pagina din caietul lui Josh cu norul amenințător de furtună și cu chipurile încruntate ale părinților săi. „*Tata e supărat. Mama e tristă. Eu sînt necăjit...*”

Primul ei instinct era să dea vina în întregime pe Paul Kirkwood. El avea un fel de a fi care-i lăsa un gust amar în gură. Era egoist și plin de importanță – ca fra-

tele ei, Mick, își zise ea. Dar ei nu-i displăcea doar ase-mănarea. Ea venise ca să-i anunțe că aveau primul in-diciu real, iar el nici nu voise să audă. Dorea să iasă pe cîmp, acolo unde camerele de luat vederi ale televiziunii îl puteau surprinde pe tatăl copleșit de suferință în plină acțiune.

Simți cum cineva o trage de pantaloni și Megan re-veni la realitate. Se uită mirată către Lily Kirkwood care o privea cu ochii ei mari și albaștri și cu un zîmbet timid.

– Bună, ciripi Lily.

– Bună.

Megan zîmbi, neștiind ce să facă. Nu se pricepea deloc la copii mici. Nici la cei mari, de fapt. Și ea fusese odată copil, bineînțeles, dar nu-și amintea cu prea mare plăcere de acea perioadă. Întotdeauna timidă, simțin-du-se în plus și nedorită, fiica unei femei care ratase îngrozitor rolul de mamă.

Stînjeneala lui Megan manifestată în preajma copiilor întotdeauna o făcuse să se întrebe oare cîtă nepricepere moștenise de la mama ei. Nu că ar fi avut vreo impor-tanță. Cînd se gîndea la viitor își vedea cariera pe primul plan, nu o familie. Asta își dorea. La asta se pricepea cel mai bine.

Simți însă un sentiment ciușat în inimă cînd sora mai mică a lui Josh Kirkwood ridică mînuțele spre ea zicînd:

– Lily, sus!

– Lily, iubito, vino la mama.

Hannah ridică fetița săturînd-o apăsător pe obraz și strîngînd-o la piept, apoi se întoarse către Megan.

– Îmi pare rău pentru...

Clătină din cap.

– Îmi pare rău, îmi pare rău. Numai cuvintele astea ies din gura tuturor zilele astea.

– Pare rău, mama, murmură Lily, îngropîndu-și capul sub bărbia mamei ei.

– Ce-ar fi să torn cîte o ceașcă de cafea pentru amîndouă? se oferi Megan.

Cana era încă pe masă alături de o tavă cu mai

multe cești curate așteptînd parada nesfîrșită de polițiști, prieteni și vecini.

– Sună grozav.

Hannah se așeză pe scaunul pe care stătuse McCaskill mai devreme, cu obrazul lipit de capul lui Lily. Lily atinse cu degetul litera D de la cuvîntul Duke înscris pe puloverul mamei ei.

– Vrei să mănînci ceva? Avem tot felul de chifle, gogoși și briose.

Făcu un gest către mesele pe care se aflau aliniate tăvi, fârfurii și coșulețe pline cu tot felul de prăjituri de casă.

– Toate sînt de casă în afară de cele aduse de Myrna Tolefsrud care are o criză de sciatică datorită polcii îndrăcite pe care a dansat-o cu domnul Tolefsrud la localul *Sons of Norway*.

Repetă poveștile pe care le auzise trecîndu-i pe la urechi.

– Bineînțeles, însă, după părerea cumnatei Myrnei, LaMae Gilquist, Myrna nu s-a priceput niciodată la bucătărie și e foarte comodă.

Megan zîmbi, alegînd o tavă cu chifle cu scorțișoară, acoperite cu o glazură groasă și o aduse la masă.

– Se pot spune multe despre viața într-un mic orașel, nu-i așa?

– De obicei, murmură Hannah.

– Inspectorul Holt și cu mine considerăm mărturia încurajatoare.

Megan luă o chiflă, o puse pe un cartonaș și o așeză în fața lui Hannah – chiar deasupra articolului din ziar care vorbea despre ea.

Lily se răsuci în brațele mamei sale și atacă chifla cu ambele mîini, rupînd o bucățică din ea și scoțînd stafidele pe care le așeza alături.

– Știu, spuse Hannah. Sînt sigură că și Paul știe. E doar...

Cum? După zece ani de căsătorie îi era mai străin decît oricînd. Nu mai știa ce simțea Paul acum.

– Nu ne-ai prins tocmai în formă azi.

– În meseria mea arareori prind pe cineva în formă.

– Și eu la fel, recunosc Hannah cu glas scăzut, făcînd o grimasă cu gîndul la ironia soartei..

– Nu sînt obișnuită să fiu de cealaltă parte a bariadei. Pe post de victimă, vreau să spun. S-ar putea să fie o prostie, dar nu știu cum să mă port. Nu știu ce așteaptă lumea din partea mea.

Megan linse crema de pe degete, cu ochii ațintiți asupra lui Hannah.

– Nu, nu e o prostie. Înțeleg exact ce vrei să spui.

– Eu am fost întotdeauna cea către care s-au întors oamenii. Cea puternică. Cea care știa ce trebuie făcut. Acum nu știu ce să fac. Nu știu cum să-i las pe oameni să aibă grijă de mine. Și nici nu cred că ei știu ce să facă. Vin aici din datorie și apoi stau și se uită la mine cu coada ochiului de parcă abia acum și- ar da seama că și eu sînt om și nu le place acest lucru.

– Nu-ți face griji în privința lor, spuse Megan. Nu contează ce cred sau ce vor ei. Concentrează-te asupra modului de a trece prin asta așa cum poți. Încearcă să mănînci, ai nevoie de toată puterea. Încearcă să dormi. Ia niște medicamente dacă e nevoie.

Hannah, ascultătoare, luă o bucățică de chiflă și o băgă în gură mestecînd-o fără a-i simți gustul.

Lily o privi nedumerită. Megan mai luă o chiflă de pe tavă și o puse pe un alt cartonaș, împingînd-o peste masă. Fără să întrebe. Ca o prietenă, se gîndi Hannah. Ce moment straniu să-ți faci un prieten.

– Ceea ce-mi trebuie, spuse ea, este să fac ceva. Știu că trebuie să fiu aici, dar s-ar putea să existe ceva de făcut pentru mine.

Megan încuviință.

– Bine. Voluntarii de la postul de comandă pun fluturașii în plicuri pentru a fi trimiși pretutindeni în țară. Sînt mii de plicuri. O să trimit pe cineva cu un pachet ca să te ocupi de ele. Între timp ce-ar fi să te gîndești la

acest nou indiciu? Știi pe cineva cu o camionetă care s-ar potrivi cât de cât cu descrierea? Ai văzut-o parcată pe undeva unde ți s-a părut ciudat? Pe lângă școală, spital sau lac?

– Nu prea dau atenție mașinilor. Singura camionetă care îmi vine în cap e rabla veche a lui Paul pe care o folosea pe vremea când era pasionat de vânătoare.

– Când a fost asta? Întrebă Megan, încordându-se automat. Hannah ridică din umeri.

– Cam în urmă cu patru, cinci ani. Când ne-am mutat prima dată aici. Avea o camionetă veche și albă cu care își căra prietenii și cîinii de vânătoare, dar a vîndut-o. Vîntoarea era ceva prea dezordonat pentru Paul.

– Știi cui a vîndut-o? Cuiva cunoscut?

– Nu-mi amintesc. Nu m-a interesat.

Ochii i se măriră înregistrînd brusc importanța acestui lucru.

Mitch îi adresase întrebări asemănătoare miercuri seară. Iar ea nici nu se gîndise că cineva care a fost în casa lor, a mîncat la masa lor, în care avuseseră încredere ar putea deveni o persoană care să le facă atîta rău. Dar chiar dacă în inima ei refuza să accepte ideea, în minte începu să treacă în revistă toate persoanele pe care le știa, toți acei care nu-i plăcuseră în mod deosebit sau toți cei pe care-i cunoștea vag.

– Nu ne putem permite să nu includem și această posibilitate. Nu ne putem permite să trecem nimic cu vederea.

Hannah strînse fetița la piept fără a ține cont de degețelele ei lipicioase sau de fața murdară de cremă și scortîșoară. Rămase cu ochii ațintiți în gol, legănînd-o pe Lily. Gîndurile ei erau la Josh – unde ar putea fi și prin ce-ar putea să treacă.

Să sufere adevărate orori din partea unui străin, dar cu atît mai înfiorătoare dac-ar fi din partea cuiva cunoscut, în care avusese încredere. Se întîmpla mereu. Citea în ziare, vedea la televizor și lucrase efectiv cu copiii

care suferiseră asemenea tragedii.

– Dumnezeule, șopti ea. Unde vom ajunge oare?

– Dacă am ști, murmură Megan, poate că am încerca să oprim acest tăvălug.

Rămaseră tăcute. Ochii lui Lily se învîrtiră prin bucătărie și se foi puțin, scoțîndu-și capul de sub bărbia mamei ei. Se uită către chipul frumos care avea răspunsuri la toate întrebările ei și spuse cu glas mic:

– Mama, Josh unde?

8:22; – 11°C

Megan îl găsi pe Paul Kirkwood în parcare de la marginea parcului Lyon State la șapte mile distanță de oraș. Echipa de cercetare se strînsese; erau polițiști de la departamentul șerifului, de la departamentul poliției din Minneapolis, cîțiva însoțiți de trei cîini ciobănești germani care lătrau de zor și o mulțime de voluntari, pe scurt atît de mulți oameni, că parcare era arhiplină, iar mașinile se înșirau în plus pe o distanță de un sfert de milă pe drumul principal de acces. Patru care de reportaj ale televiziunii parcaseră la nimereală, blocînd mașinile. Antenele lor telescopice de pe capote transmiteau semnale în eter către Minneapolis, St. Paul și Rochester.

Megan parcă în spatele unei camionete și se îndreptă către mulțime. Russ Steiger dădea ordine, pozînd pentru camerele de luat vederi cu mîinile proptite în șolduri și cu picioarele depărtate, avînd pe nas o pereche de ochelari de soare cu oglindă care-i ascundeau ochii înguști. Paul stătea cam la cinci metri distanță, cu o figură gravă și cu părul ciufulit de vînt. Megan se strecură în spatele lui sperînd ca reporterii să n-o bage în seamă, atenți cum erau la șerif.

– Doamnă Kirkwood, am putea discuta puțin? întrebă ea încet, întorcîndu-se cu spatele la camerele de filmat.

Paul se încruntă.

- Ce mai e acum?
- Aș vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu camioneta pe care ați avut-o pentru vânatoare.
- Ce-i cu ea?
- Pentru început, aș vrea să vă întreb de ce nu mi-ați pomenit nimic despre ea, azi-dimineață?
- Am vîndut-o cu ani de zile în urmă, spuse el iritat. Ce legătură ar putea avea asta cu Josh?
- Poate că nici una, dar vreau să cercetăm toate posibilitățile.

Ea îl trase de mîneacă dincolo de mulțime și de urechile ascuțite ca niște microfoane gata să prindă din zbor și cea mai mică informație. Paul o urmă fără tragere de inimă dincolo de camerele de luat vederi, în spatele unui camion.

- Hannah mi-a spus că ați vîndut-o cu cîțiva ani în urmă, spuse Megan. Cine este persoana care a cumpărat-o? Îl văzuse sau îl întîlnise pe Josh acasă la dumneavoastră?

- Nu știu, se răsti Paul. Asta a fost cu ani în urmă. Am dat un anunț la ziar și cineva mi-a răspuns.

- Nu vă amintiți cine?

- Nu. Era un oarecare individ. A plătit cu bani gheață, a luat camioneta și a plecat. Era o rablă. Am fost bucuros să scap de ea.

- Dar actul de proprietate? N-ați făcut transferul actului de proprietate?

El se uită la ea.

- Doar nu sînteți atît de naivă, agent O'Malley.

- Nu, spuse Megan cu glas egal. Nu sînt naivă. Dar dumneavoastră nu-mi pareți genul de om care să nu respecte legea.

- Iisuse Cristoase.

Făcu un pas înapoi și-și ridică brațele în aer într-un gest prin care invita pe toată lumea să-i împărtășească uimirea.

- Nu-mi vine să cred ce aud!

Glasul lui ridicat atrase atenția unui număr de oameni adunați în jurul lui Steiger.

– Fiul meu a fost răpit și dumneata ai tupeul să vii și să mă acuzi pe mine ca pe un delincvent?

Megan îi văzu pe oameni întorcînd capetele către ei. Simți cum i se încordează toți mușchii spatelui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să atragă și mai mult atenția presei asupra ei.

DePalma o va înhăța cît ai clipi din această anchetă și o va îngropa atît de adînc în hîrtille de la sedlul central, încît nu va mai fi în stare să-și găsească drumul nici măcar pînă la bulevardul Universității.

– Domnule Kirkwood, eu nu vă acuz de nimic.

Folosi același ton egal și scăzut pe care l-ar fi folosit și față de un sinucigaș aflat pe marginea prăpastiei.

– Îmi cer scuze dacă așa vi s-a părut.

– Îți spun eu cum mi s-a părut, spuse Paul furios. Mi s-a părut că neștiind cum să faci să-mi găsești copilul, faci tot ce-ți stă în putință ca să-ți acoperi fundul! Așa mi se pare!

Se întoarse brusc pe călcîie și plecă de lîngă ea și de lîngă zecile de oameni care se adunaseră să privească spectacolul, precum și de lîngă camerele de luat vederi și reporteri. Ei se întoarseră către Megan, concentrîndu-și atenția asupra ei.

– Agent O'Malley, aveți vreun comentariu în legătură cu acuzațiile domnului Kirkwood?

– Agent O'Malley, BCA îl consideră pe domnul Kirkwood suspect?

– Agent O'Malley, aveți vreun comentariu în legătură cu articolul din *Tribune*?

Megan strînse din dinți înghițind sutele de replici tăioase care-i veneau pe limbă. Diplomatie. O diplomatie subtilă și modestă. Acestea erau instrucțiunile primite de la DePalma. Aceasta era politica biroului. Jurase că o va respecta. Își promisese că-și va păstra calmul și că va suporta indiferent ce-i va face presa.

Trase aer adînc în piept și se întoarse către came-

rele de luat vederi fără să clipească.

– Domnul Kirkwood este îndreptățit să fie supărat. Singurul meu comentariu este că BCA face tot ceea ce-i stă în putință în cooperare cu Departamentul Poliției și cu Biroul șerifului pentru a-l găsi pe Josh Kirkwood și a-l aduce pe răpitor în fața justiției.

Ignorând restul întrebărilor, trecu prin mulțime îndreptându-se spre mașină.

– Am zis că ai să rezști o lună aici, O'Malley? murmură Steiger cu un zîmbet obraznic cînd trecu pe lângă el. S-ar putea să fi fost optimist.

CAPITOLUL 14

ZIUA A TREIA

9:19; – 9°C

– La ce dracu' te-ai gîndit?

Mitch trînti ușa în urma lui, încît calendarul cu femei celebre al lui Leo pe 1993 zbură din cui trimițînd-o pe Miss Michigan pe jos arătîndu-și genunchii frumoși dè pe podea.

Megan nu o făcu pe proasta, dar nu adoptă nici poziția de supusă. Sări furioasă de pe scaunul pe care abia se așezase.

– M-am gîndit să-mi fac meseria.

– Repezindu-te asupra lui Paul Kirkwood...

– Repezindu-mă asupra tuturor pistelor posibile de urmărit, îl corectă ea, ocolind biroul.

– De ce dracu' n-ai vorbit întîi cu mine?

– Nu aveam de ce. Doar nu ești șeful meu...

– Doamne, dar nu crezi că omul ăla și așa trece prin destule? se răsti el, aplecîndu-se spre ea cu ochii scăpărînd de furie.

Megan îl privi fără teamă.

– Cred că trece prin iad, iar eu fac tot ce pot ca să-l ajut.

– Făcîndu-l de rîs în fața presei?

– Asta-i o tîmpenie! El e cel care a făcut o scenă, nu eu. Îi ceream niște informații pe care ar fi trebuit să mi le dea cu o oră în urmă. Informații ce s-ar fi putut dovedi foarte interesante în legătură cu dispariția fiului lui. Nu ți se pare puțin ciudat că s-a supărat pe mine pentru asta?

Mitch rămase nemișcat stăpînîndu-și nervii și relaxîndu-și trăsăturile feței într-o mască lipsită de expresie. Se uită fix în jos la Megan.

– Și ce dracu' vrea să însemne asta? Vrei să spui că Paul Kirkwood și-a răpit propriul fiu?

– Nu.

Ea oftă din greu și-și dădu de pe frunte șuvițele de păr care-i scăpaseră din coada de cal.

Control. Dacă el se putea controla, atunci și ea putea s-o facă. Și apoi simțea cum îi dispărea energia. Ca întotdeauna cînd era vorba despre un caz grav, consumul de energie era deosebit de mare, iar posibilitățile de a o refăce prin hrană și somn deosebit de reduse. Făcu un pas înapoi și se aplecă peste birou, scoase din geantă o sticlută cu ergotamină, luă o tabletă și o bău cu puțin pepsi pentru a scăpa de durerea de cap ce începuse să-și facă simțită prezența.

– Vreau să spun că m-am dus azi-dimineață la el acasă cu un indiciu, iar el m-a repezit, spuse ea. Vreau să spun că a comis un ciudat păcat de a omite un lucru important, nespunîndu-mi că a avut o camionetă mai demult pe care a vîndut-o și care se potrivește cu descrierea celei pe care o căutam, iar cînd l-am întreat a sărit în sus. Asta nu ți se pare un pic ciudat, inspectore?

– Nu poți să știi în ce tensiune trăiește el acum.

– Iar tu știi?

– Da.

Mitch reacționează prea brusc. Tonul semnală prea mult

cînd instinctele lui îi porunceau să nu exprime nimic.

Se admonestă în gînd pentru gafa tactică pe care o făcuse și se întoarce cu spatele. Cu mîinile în șolduri începu să se învîrtească prin birou înainte și înapoi nervos și agitat.

Pentru prima dată observă toate certificatele și diplomele lui Leo rămase în continuare pe pereți și pe Wally the Walley păstrată pentru eternitate pe soclul ei de lemn deasupra fișetelor cu chiștocul de trabuc înfipt în gura ei urîtă de știucă. Sărmanul Leo, nu lăsase pe nimeni în urmă doritor să-i păstreze suvenirurile vieții. Aroma neplăcută a trabucurilor lui ieftine încă se mai simțea în aer cu tot parfumul dulce al deodorantului de încăpere. Pe birou se afla singurul semn fizic al lui Megan care preluase biroul, o plăcuță de alamă pe care scria: *Agent O'Malley, BCA*.

Megan îl privi cu atenție, încercînd să ghicească sentimentele care-l încercau din umerii căzuți și unghiul ascuțit în care-și ținea capul aplecat. El voia să scape de ea, dar aici se afla pe teritoriul ei. Voia să plece, dar n-o făcea. Chiar înainte de a-i pune întrebarea răs-punsul pe care i-l va da.

– N-ai vrea să mă luminezi puțin, inspectore?

– Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine, zise el scurt și răstit.

– Nu zău?

Megan avansă către el cu mîinile în șolduri, imitînd inconștient postura lui. Se priviră față în față ca doi pistolari, iar tensiunea din încăpere creșcu la fel de mult ca mirosul stătut de trabucuri ieftine.

El o privi încrunțat, cu chipul rigid ca o mască și cu trăsăturile feței pîrînd dăltuite în piatră.

Mîndria, furia și ceva asemănător panicii se strînseră într-un nod în pieptul lui. Ar fi vrut să scape de el îndepărtîndu-l. Ar fi vrut s-o îndepărteze și pe ea, s-o dea deoparte din calea lui, și din întunecatul tărîm care era trecutul lui. Ca un lup încolțit ar fi vrut să se repeadă

asupra ei, dar dorința de a-și controla furia se dovedi mai puternică. Așa că rămase în continuare în fața ei încordat și rigid ca zidurile pe care și le construisese în jur pentru a se apăra.

– Te afli pe o gheață subțire, O'Malley, spuse el într-o șoaptă amenințătoare. Propun să te întorci înapoi.

– Nu și dacă tot ceea ce se întâmplă aici te determină să-ți proiectezi propriile sentimente asupra lui Paul Kirkwood, zise încăpățînată Megan făcînd încă un pas pe acea proverbială gheață subțire, știind că dacă se va sparge va fi cuprinsă de vârtejul furiei aflat dedesubt. Și dacă asta se întâmplă atunci, la naiba, trebuie să discutăm. Într-o anchetă nu te poți implica în felul acesta și știi asta foarte bine.

Dar într-o anchetă nu-și aveau locul nici emoțiile ce se stîrniseră acum în sufletul ei. Voia să-i nimicească acest control de fier pe care-l avea asupra lui. Voia să-l ajute să-și dea drumul, să-l facă să aibă încredere în ea și să mărturisească adevărul, nu pentru bunul mers al anchetei, ci pentru că într-un colț al inimii dorea să se apropie mai mult de el, deși n-ar fi recunoscut așa ceva pentru nimic în lume. O problemă extrem de primejdioasă din orice unghi ar fi privit-o. Primejdioasă și seducătoare în același timp.

Tensiunea dintre ei crescuse cu încă un grad și apoi cu încă unul. Apoi el se întoarse brusc și încordarea dispăru.

În timp ce se lupta să-și recapete suflul, Mitch se trezi privind la o fotografie de-a lui Leo făcută la petrecerea anuală a Asociației Polițiștilor din Park County, stînd în fața unui grătar cu fața roșie, purtînd un șorț de bucătărie și o bonetă decorată cu un păstrăv de plastic a cărui coadă se legăna în vînt. Avea o bere în mînă și un trabuc în cealaltă în timp ce păzea friptura de porc ce se frigea pe grătar.

Viața cu siguranță că fusese mult mai simplă alături de Leo. Leo fusese un polițist de modă veche, cam

ursuz în munca lui, pe care nu-l interesau noile teorii de criminalistică sau psihologia ori dinamica personalului. Niciodată nu simțise nevoia să-l strângă de gît pe Leo sau să i se confeseze. Nu dorise să redeschidă rana adîncă a unei vechi suferințe sau să dea semne de slăbiciune, tocmai aici, la serviciu. Aici, mai mult decît oriunde altundeva, trebuia să-și stăpînească emoțiile, ținîndu-le închise bine în cutiuța lor pe care o purta în piept.

– Uite ce e, spuse el cu glas scăzut. Cred că ar fi trebuit să dai dovadă de mai multă diplomație, asta-i tot. Dacă vrei să urmărești unde a ajuns camioneta lui Paul, foarte bine. Fă-o prin DMV. Mă ocup eu de interogatorii.

– Am sunat deja la DMV. Deja se verifică, spuse Megan simțind cum o părăsește brusc bruma de energie pe care o mai avea, lăsînd-o epuizată. Sau mai bine zis încearcă. Li s-a stricat calculatorul. Nu doream decît o explicație de la el, mărturisi ea. Îmi dau seama că oamenii reacționează diferit la felul ăsta de stres, dar... am senzația că nu vrea să discute cu mine – sau măcar să mă privească în ochi. Simt că îmi ascunde ceva și nu știu ce.

– S-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu Josh, spuse Mitch iritat. Poate că nu-i plac femeile polițist. Sau poate că se simte vinovat că nu s-a dus după Josh în seara aceea. Un astfel de sentiment de vină poate distruge echilibrul interior al unui om. Ori poate că semeni cu o fată care l-a refuzat în tinerețe să meargă cu el la bal.

– Unde era el în seara aceea? întrebă Megan nefiind deloc dispusă să renunțe. De ce nu a fost acolo?

– Lucra.

– Hannah l-a sunat de mai multe ori și n-a răspuns la telefon.

– Lucra într-o sală de ședințe pe hol.

Ea îl privi uluită.

– Și cînd s-a întors n-a dat nici o importanță mesaju-

lui înregistrat pe robot? Cine face așa ceva? Și pentru că tot ne aflăm la acest subiect cine poate confirma că este adevărat?

– Nu știu, recunosc Mitch. Sînt întrebări serioase, dar eu sînt cel ce le voi pune.

– Pentru că tu ești șeful? întrebă înțepată Megan.

Mușchii maxilarelor lui se încordară. O sculptură în granit n-ar fi putut arăta mai amenințătoare.

– Ți-am zis să nu te bagi unde nu-ți fierbe oala, O'Malley, spuse el cu glas scăzut. Țasta e orașul meu și ancheta mea. O s-o facem cum zic eu. Aici există un singur șef și acela sînt eu. E clar?

– Iar eu trebuie să mă țin cuminte după tine ca un cățel?

– Asta-i părerea ta, nu a mea, spuse el. Ancheta asta și așa a devenit o mană cerească pentru ziaristi. Nu-mi trebuie ca și Paul să sară în sus ca ars în fața lor.

– Din punctul ăsta de vedere am căzut de acord. Nici mie nu-mi mai trebuie publicitate, spuse ea sec. De-Plama mi-a lăsat deja trei mesaje ca să-l sun, probabil ca să mă poată face praf în urma articolului apărut în *Star Tribune*.

– Și tu le-ai ignorat? Cine face așa ceva?

Megan își îngustă privirea.

– El nu mă sună ca să-mi spună că mi-a dispărut copilul. Mă sună ca să-și înfigă ghearele în gîtul meu și să mă scuture ca pe un șobolan mort – ceva ce aș vrea și eu să văd făcînd pe cineva cu afurisitul ăla de Henry Forster, dacă stau bine și mă gîndesc.

– Poate că am putea transforma totul într-un adevărat eveniment național, sugeră Natalie, intrînd în birou.

Pe chipul ei era o expresie de profundă neplăcere cînd îl privi pe Mitch.

– Îmi place ironia asta, ție nu? Am putea-o adăuga pe Paige Price și pe „informatorul” ei pe lista capetelor de afiș. Cineva i-a vîndut poanta cu biletele.

– Nu se poate, spuse Mitch de parcă asta ar fi fost

de ajuns ca acest lucru să nu se fi întâmplat.

Simți cum i se strînge stomacul cînd Natalie nu contrazise cu nimic informația precedentă.

– La TV7 tocmai s-a transmis în direct un reportaj de pe scările tribunalului. Paige Price a citit pentru toată lumea biletele pe care le-ai găsit tu. A spus că mesajele au fost tipărite cu imprimantă laser pe o hîrtie obișnuită de calculator.

– La dracu'!

Mitch își trecu o mîină peste frunte imaginîndu-și cum se va simți Hannah auzind acele rînduri citite cu glas tare la televizor precum și furia lui Paul.

Își imagină cum fiecare cretin de pe cuprinsul întregului stat va apăsa pe butonul cu imprimante laser al calculatorului său. Își imagină cum își pune mîinile în jurul gîtului lui Paige Price și strînge cu toată nădejdea.

– Iisuse Cristoase, izbucni el cuprins de o furie nemaîntîlnită.

Se întoarse către Natalie.

– Sun-o pe Hannah și spune-i că vin imediat la ea. Ia legătura prin radio cu Steiger. Spune-i că am urgent nevoie de Paul și să-l ia de acolo cu cît mai puțin tam-tam posibil.

Dădea comenzi ca un general aflat pe cîmpul de război, ca un om obișnuit să dea ordine ce trebuiau ascultate fără nici un fel de discuții. „Ca un șef, se gîndi Megan. Ca un lup, șeful de haită.“

Asistenta lui încuviință, răsfoind prin teancul de mesaje scrise pe hîrtie roz pe care le avea în mîină și sortîndu-le după priorități.

– Ca să știi totuși, profesorul Priest și studenții lui se instalează în depozitul acela gol de lîngă postul de comandă – acela care era înainte folosit pentru Dispozitivul D. Se pare că și toți voluntarii au de gînd să se mute acolo. Sînt prea mulți ca să încapă acolo, totuși.

– Du-te și vezi ce fac, îi ordonă Mitch lui Megan chiar în clipa cînd telefonul ei începuse să sune.

Ea se încruntă, dar el deja era cu spatele, ieșind pe ușă.

– Ticălos arogant, bombăni ea.

Robotul răspuse să fie lăsat mesajul, iar glasul lui Bruce DePalma se auzi bodogănind un ordin să fie imediat sunat. Megan se strîmbă și întinse mîna după haină.

10:02; – 8°C

– Prin scanare putem realiza o imagine de calitate a portretului lui Josh ce va fi transmisă electronic tuturor computerelor din țară, iar apoi acestea vor reda imaginea pe imprimante, realizînd astfel și mai mulți fluturași, explică profesorul Christopher Priest ridicînd glasul pentru a se putea face auzit peste zgomotul glasurilor și al scîrțitului scaunelor și meselor care erau aduse pentru a fi instalate în încăpere. În fundal se auzea un radio care transmitea muzică country și din care se auzea glasul Wyonei Judd.

Studentul de la terminal era unul dintre cei cinci îmbrăcați cu paltoane și cu fesuri tricotate pe cap care lucrau pe tastatura computerelor.

Megan privi cum apare pe ecran imaginea lui Josh în culori. Zîmbetul strălucitor, părul ciufulit, uniforma de cercetaș – tot ceea ce apărea în imagine o lovi ca un pumn în plex, așa cum se întîmpla ori de cîte ori o vedea. Părea un copil atît de fericit. Avea atît de mulți ani de viață în fața lui.

Dacă l-ar putea găsi măcar. Curînd. Simțea cum trec secundele una după alta și abia rezistă să nu se uite la ceas. Își desprinsе privirea de la ecran și se uită la centrul de voluntari constituit ad-hoc. Încăperea se transforma sub ochii ei. Mesele și scaunele precum și echipamentul de birou erau aduse pe ambele intrări, creînd un curent de aer înghețat prin clădire.

Voluntarii se așezau la masă în clipa cînd aceasta atingea pămîntul, acoperind orice suprafață disponibilă

cu fluturași și plicuri, cu capse și timbre și cu cutii de benzi adezive. Proveneau din toate mediile, de pe cuprinsul întregului stat. Bărbați mai puțini, femei mai multe. De vîrstă mijlocie, bătrîni sau studenți și elevi.

Deja acoperiseră ferestrele mari ale depozitului cu postere galbene ce cuprindeau portretul lui Josh, și cu postere desenate de colegii lui Josh din clasa a treia prin care-l chemau pe Josh să se întoarcă acasă, de parcă puterea colectivă a rugăminții lor ar fi fost de ajuns să-l aducă înapoi. Aproape toate fațadele magazinelor din oraș avea ferestrele acoperite la fel.

– Putem comunica de asemenea cu Centrul Național al copiilor dispăruți din Minnesota, continuă profesorul.

Priest era îmbrăcat cu o canadiană mare și neagră care părea să-l fi înghițit cu totul. I se ridicase pînă la urechi și el își băgă mîinile în buzunare, trăgînd-o în jos.

– Putem de asemenea să intrăm în legătură cu mai multe rețele și fundații ce se ocupă de copiii dispăruți. E uimitor cît de mulți sînt. Tragic chiar, aș putea spune, cred. Parcă după fiecare copil dispărut apare o fundație care-i poartă numele.

– Să sperăm că nu vom avea și o fundație Josh Kirkwood, murmură Megan.

– Da, să sperăm, zise el oftînd.

Își desprinsese ochii de pe ecranul computerului și clipi către ea din spatele lentilelor ochelarilor lui prea mari.

– Pot să vă ofer o ceașcă de cafea, agent O'Malley? Sau un pahar de cidru sau ceai fierbinte? De asta nu ducem lipsă, de mîncare și de voluntari.

– Un cidru ar fi foarte bine, mulțumesc.

Îl urmă către o masă lungă aflată în fundul încăperii unde fuseseră așezate toate cele primite sub formă de donații și acceptă cu plăcere ceașca fierbinte de cidru aromat. Căldura ceștii îi pătrundea prin mănuși, încălzindu-i mîinile înghețate de frig. Privi spre încăperea plină de voluntari, la oamenii care își ofereau timpul, cunoștințele, sufletul și banii pentru a-l aduce înapoi pe

Josh acasă.¹ Deja fusese stabilit un fond de bani pentru recompensă și donațiile începuseră să curgă din Vestul Mijlociu de la persoane particulare, asociații sau firme de afaceri.

Ultima dată când socotiseră se strînseseră deja peste cincizeci de mii de dolari.

La una dintre mese, voluntarii își dedicau timpul lînd ultimele informații pe fluturași. La o altă masă se scriau adresele destinatarilor și se lipeau timbrele, iar alături se sortau plicurile pe coduri poștale fiind bătate în genți pentru a fi duse la poștă. Fluturașii erau destinați organizațiilor forțelor de ordine, organizațiilor civile, firmelor de afaceri sau școlilor pentru a fi distribuite și puse în vitrine, pe buletinele de informații, pe stîlpi sau pe parbrizele mașinilor din toată țara.

Megan știa că toate eforturile lor erau în zadar și că, indiferent cît de mulți oameni ar ajuta, sperînd și rugîndu-se, soarta lui Josh se afla în final în mîinile unei singure persoane dezaxate. A-l găsi era ca și cum ai fi bîjbîit prin ceată legat la ochi, lucru ce părea însă floare la ureche față de realitate. Și totuși cînd vedeai că oamenilor le păsa, te simțeai parcă mai bine.

– Cînd văd cum se unesc oamenii într-o situație ca asta îmi recapăt încrederea în rasa umană puțin, mărturisi ea.

Priest privi către mulțime fără a mai arăta același entuziasm ca atunci cînd explicase scanarea pe computer.

– Deer Lake este un oraș simpatic cu oameni binevoitori. Toată lumea o cunoaște și o iubește pe Hannah. Oferă atît de multe lucruri comunității.

– Dar Paul? Și pe el îl cunoaște și-l iubește toată lumea?

El ridică din umeri.

– Toată lumea merge la doctor, dar nu toți caută un contabil. Paul e mai puțin vizibil. Dar, de fapt, în comparație cu Hannah mulți oameni sînt mai puțin vizibili.

Paul era însă acum cel mai vizibil dintre ei doi, se gîndi Megan, neobservînd uşoara roşeată ce coloră obrajii profesorului cînd pomeni numele lui Hannah. Paul îşi îndesa capul în faţa fiecărei camere de luat vederi ori de cîte ori avea ocazia, în timp ce Hannah se afla prizonieră în propria casă.

– Cred că oamenii se adună la un loc în astfel de situaţii pentru a se apăra.

Megan îşi bău cidrul şi se uită la omul care li se alătură. Era cam de aceeaşi înălţime ca profesorul, nu mai înalt de un metru şi şaptezeci şi slab ca un ţipar. Aici însă asemănarea se încheia. Părul noului venit era blond şi tuns modern. Trăsăturile îi erau plăcute. Era drăguţ, cam aşa îţi venea să-l caracterizezi la prima vedere. Avea un chip frumos, aproape efeminat, cu ochi mari, întunecaţi, care păreau puţin înceţoşaţi. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de stofă gri şi cu un pulover bleumarin foarte scump.

– E un răspuns ce ţine mai degrabă de instinctul nostru primar de turmă, spuse el. Ne simţim mai puternici şi mai în siguranţă cînd sîntem mai numeroşi. Ne adunăm în putere contra unui atacator.

– Păreţi a fi un expert, zise Megan.

– Nu mă pot lăuda că am o experienţă directă într-o astfel de situaţie, dar psihologia este domeniul meu, ca să spun aşa. Sînt doctor. Garret Wright, spuse el întinzîndu-i mîna. Predau la colegiul Harris.

– Megan O'Malley de la BCA.

– Aş vrea să spun că e o plăcere, dar pare ceva nepotrivit, zise el, băgîndu-şi mîinile în buzunare.

Megan îi aprobă punctul de vedere cu o uşoară înclinare din cap.

– Aţi venit să vă oferiţi serviciile, doctore? Ne-ar putea prinde bine nişte idei cu privire la mintea persoanei care l-a răpit pe Josh.

Wright se încrunţă, legănîndu-se pe călcîie.

– De fapt, am venit să-i cer lui Chris cheile de la

fișetele lui cu dosare. Avem studenți care lucrează la un proiect comun. De fapt, spuse el întorcându-se către Priest, ar trebui probabil să iau cheia de la biroul tău, dacă mâine pleci la Gustavus Adolphus.

Punându-și alături paharul cu cidru Priest băgă mîna în buzunarul jachetei scoțînd un inel cu mai multe chei și începu să le scoată pe cele solicitate de colegul său.

– Aș vrea să vă pot fi de folos, îi spuse Wright lui Megan. Hannah și Paul sînt vecini cu mine. Îmi displace profund să-i văd trecînd prin așa ceva. Soția mea s-a dus s-o îmbărbăteze pe Hannah. Cred că ea e principala reprezentantă a familiei noastre acolo.

Clătină din cap.

– Am făcut studii despre comportamentul social deviat, dar nu mă pricep deloc la criminalistică. Aria mea de expertiză se bazează pe observație și percepție. Deși, nu cred că greșesc dacă afirm că aveți de-a face cu un singuratic, un individ izolat de societate. Dacă e adevărat ceea ce au spus la știri în legătură cu biletele pe care le-a lăsat, s-ar putea să avem de-a face cu persoană dereglată care suferă de iluzii – iluzii de grandoare, iluzii care țin în mod deosebit de religie.

– Toată lumea vorbește de biletele alea, interveni Priest întinzînd două chei mici, argintii.

Jacheta i se ridicase din nou pînă la urechi. O trase înapoi și mai luă o înghițitură din paharul cu cidru a cărui căldură îi aburi ochelarii.

– Mulți voluntari au văzut reportajul lui Paige Price la televizorul din sala de conferințe. O chestie de-a dreptul dramatică. Ce credeți, agent O'Malley?

– Nu-i treaba mea să fac speculații, spuse Megan, felicitîndu-se că se purta ca o doamnă și nu profita de ocazie pentru a o face cu ou și cu oțet pe Paige Price. Ar fi fost în stare să-și dea și ultimul bănuț din buzunare ca să pună mîna pe reporteră și pe informatorul ei. Eu trebuie să mă ocup de fapte.

– N-aveți nici o intuiție? întrebă Wright.

Megan îi aruncă o privire rece, înălțându-și o sprinceană.

– Asta-i o remarcă legată de sex, doctore Wright?

– Nici pe departe, răspunde Priest în numele lui Wright. Cu toate că toți ofițerii de poliție susțin că sînt pragmatici, eu am citit mult și despre „instinctul profesional”. Iar acesta ce e altceva decît intuiție?

– Sînteți interesat de munca de poliție?

– Doar din punct de vedere profesional. Pentru că din ce în ce mai multe agenții ale forțelor de ordine încep să apeleze la calculatoare. Cînd nu predau, mă ocup de programare. Se plătește bine și chiar vom folosi aici cîteva dintre programele mele pentru a sorta informațiile.

– Înțeleg.

– Deci, în concluzie, care este totuși părerea dumneata despre acest caz? Întrebă Wright. Am auzit tot felul de teorii de la fundamentalisti radicali pînă la culturile satanice. Trebuie să aveți o părere cît de cît formată.

– Sigur că am.

Bău restul de cidru și puse paharul alături, zîmbindu-le liniștitor.

– Dar e mai bine să n-o spun în public. E ceva ce ar trebui să știți despre polițiști, profesore – de felul nostru sîntem precauți.

Ea își aranjă fularul la gît.

– Vă mulțumesc că mi-ați arătat cum v-ați instalat. Dacă mai aveți nevoie de ceva, luați legătura cu Jim Geist care este alături. Vă mulțumesc pentru efortul și timpul acordate – și dumneavoastră și studenților.

Priest făcu nu gest de nepăsare.

– Măcar atît putem face și noi.

Atentă să nu dea peste vreun reporter rătăcit, Megan se urcă la volanul mașinii ei și porni motorul. Mitch era plecat încercînd să atenueze situația creată de citirea în public a biletelor. Agenții de la BCA veniți de la centru în sprijinul lui Megan verificau situația camionetelor; muncă

grea, de rutină.

În zona Lyon State Park continuau căutările, dar acolo nu putea ajuta efectiv pentru că n-ar fi fost decît o pereche de ochi în plus ca să nu mai pomenim de faptul că ar fi fost o pradă ușoară pentru reporteri.

În felul acesta mai rămînea lista de activități ale lui Josh. Activități ce-l aduseseră în contact cu un număr de adulți din cadrul comunității începînd cu participarea la cantonamentul de vară cu echipa de fotbal pînă la activitatea sa în calitate de copil de cor la biserica St. Elysius. În timp ce citea lista se întrebă mere în care dintre aceste activități, normale pentru un copil de vîrsta lui, atrăsese atenția cuiva care dorea să-i facă un rău. Era posibil să fi fost oricare dintre ele.

Ziarele erau pline de știri care relatau despre copii supuși abuzurilor de către preoți, antrenori, conducători ai grupelor de cercetași sau profesori. Toate aceste meserii atrăgeau oameni care iubeau sincer copiii, dar, din păcate, îi atrăgeau și pe cei cu o obsesie bolnavă față de copii. Nu exista nici o modalitate de a-i descoperi pe aceștia din urmă în timp util. Pedofili arareori arătau ca niște monștri – de multe ori arătau exact invers.

În cine să mai ai încredere? Își amintea că și ea fusese educată să aibă încredere în oamenii aflați pe aceeași listă – în profesori, în preot, în oamenii „buni” și „cumsecade”. Dar cum se mai puteau face distincțiile în ziua de azi? Ce trebuia să-i înveți pe copii în ziua de azi? Se părea că nu mai exista nimeni în care se putea avea încredere absolută. Nici măcar în Deer Lake unde toți oamenii se cunoșteau între ei și nimeni nu încuia ușa peste noapte.

„Ignoranța nu este nevinovăție, ci păcat.”

Era cineva care cunoștea această comunitate, reflectă ea. Sau cineva aflat deja în drum către New Mexico care pur și simplu își bătea joc de ei de la distanță.

„Am o mică părere de rău născută dintr-un mic păcat.”

Păcat. Moralitate. Religie. Toate acestea se regăseau în toate convingerile religioase, de la radicalii fundamentalişti pînă la culturile satanice. Sau poate chiar în credința unui preot catolic numit Tom McCoy.

11:18; – 7°C

St. Elysium era unul din bastioanele Romei într-un oraș plin de lutherani. Prin urmare era normal ca biserica să fie o clădire impozantă construită într-un stil vechi ca o minicatedrală, din piatră de calcar, cu turlă înalte și cu vitralii ce înfățișau agonia și triumful lui Cristos. Se afla situată pe malul lacului numit acum Dinkytown, aproape la periferia localității, de parcă norvegienii ar fi ținut cu tot dinadinsul să țină catolicii la cît mai mare distanță de ei.

Megan urcă treptele din față copleșită de amintirile copilăriei, sentimente vechi și nedorite care îi strîngeau stomacul ghem și o făceau să-i transpire palmele. Ea și Mick învățaseră la școala parohială. Mick participa la toate competițiile sportive la care putea – asta ca să evite pe cît posibil să-i poarte de grijă surorii lui mai mici după orele de curs, dar și pentru faptul că-i plăcea mult sportul. Iar Megan era lăsată în grija lui Frances Clay, o femeie ursuză și posacă ce îngrijea de biserică. Petrecuse nenumărate ceasuri în biserica St. Patrick stînd în strană pe banca rece și tare în timp ce Frances ștergea praful de pe statuia Sfintei Fecioare.

Vreo șase femei se rugau cu rozariile în mîini cînd Megan intră în naos în timp ce una dintre ele spunea *Tatăl Nostru* cu glas tare și grăbit ca la o licitație publică. Interiorul bisericii era la fel de frumos și de elegant ca și exteriorul. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță frumoasă de albastru și decorați cu tapiserii în fir auriu, alb și trandafiriu.

Flăcările zecilor de lumînări aprinse aruncau lumini și umbre pe pereții împodobiți.

La altar un bărbat înalt și subțire ca trestia, îmbrăcat în negru, aranja hainele și candelabrele. Megan puse ochii pe el și înaintă către altar luptându-se cu dorința de a înșenunchea. Când era copil nu găsisese în biserică nici refugiu și nici liniște sufletească, iar acum o ignora 365 zile pe an cu excepția Crăciunului și a Paștelui – asta ca să fie acolo pentru orice eventualitate.

Preotul se opri privind-o cum se apropie, cu ochii întunecați și sumbri ca și îmbrăcămintea pe care o purta. Arăta să aibă în jur de șaiszeci de ani. Părul castaniu îi era încăruntit la temple. Stătea sprijinindu-se cu mâinile de masă, fără să zîmbească. Era atât de slab, încât părea de-a dreptul anorexic. Megan simți cum i se ridică părul pe ceafă și spuse în gând o scurtă rugăciune pentru enoriașii biseicii St. Elysium care aveau curajul să-l înfrunte, acest om posac în fiecare duminică.

Arăta ca genul de preot care considera autoflagelarea o penitență acceptabilă chiar și pentru simplul fapt de a fi strănutat în biserică.

Îi arătă legitimația în timp ce urca treptele.

– Agent O'Malley, de la BCA. Aș dori să discut cu dumneavoastră despre Josh Kirkwood, părinte.

El se încruntă.

– Poliția a fost deja aici.

– Eu urmez să continui interogatoriile inițiale, zise Megan calmă. Înțeleg că Josh abia începuse să slujească la altar, aici la St. Elysium. Încercăm să aflăm câte ceva despre ceea ce făcea Josh, să discutăm cu câțiva adulți care au observat poate vreo schimbare recentă în comportamentul lui sau au auzit din întâmplare ca el să se fi plîns de cineva de care i-ar fi fost teamă.

– „Lăsați copiii să vină la mine și nu-i împiedicați; pentru că doar lor le aparține împărăția cerurilor”, intonă preotul un verset din psalmul Sf. Matei cu o voce dramatică ce le făcu pe doamnele cu rozariile să se oprească în mijlocul intonării imnului *Slavă ție, Doamne*.

Conducătoarea lor îi aruncă o privire nedumerită.

– Ne-am rugat pentru Josh, spuse el, vorbind mai încet. Nu-mi amintesc să vă fi văzut la slujba de aseară.

Își îngustă puțin ochii, iar tonul său căpătă o ușoară notă de iritare.

Megan își mușcă limba pentru a nu ceda reflexului de a cere iertare. Patru sute de oameni se îngrămădiseră pentru slujbă în biserică aseară.

Ea nu credea că el știa cu exactitate cine fusese și cine nu. Cu toate acestea spuse:

– Nu, nu m-am numărat printre credincioșii de aseară. Mă aflu printre polițiștii de afară, din ger, care căutau băiatul.

– Soarta lui se află în mâinile lui Dumnezeu. Trebuie să avem încredere că voința lui Dumnezeu îl va readuce acasă.

– Sînt de zece ani în poliție, părinte. Eu am încredere în Dumnezeu atît cît pot eu ajunge la el.

El făcu un pas înapoi oripilat de parcă ei i s-ar fi sucit brusc capul cu fața în spate. Megan se aștepta ca din clipă în clipă să o arate cu degetul urlînd: „Eretico“. În schimb el trase aer adînc în piept cu zgomot de parcă s-ar fi speriat de-a binelea. Femeile cu rozariile tăcură ca prin farmec rămînînd cu privirile ațintite asupra lor.

Cîntecul vesel al unui joc întrerupse tensiunea. Toate capetele se întoarseră către altar cînd un bărbat chipeș, în jur de treizeci de ani, ieși cu capul aplecat deasupra jocului electronic. Purta un pulover cu inscripția *Notre Dame*, o pereche de pantaloni de catifea reiată, iar în picioare ghete de cowboy. Jocul se termină cu o serie de semnale acustice, iar el ridică bucros un pumn în aer și șopti:

– Da! O mie două sute cincizeci și unu de puncte!

Megan consideră că liniștea din jur îl determină în cele din urmă să ridice capul. Se uită la oamenii adunați, clipind nedumerit în spatele unor ochelari cu rame rotunde și subțiri. Se înroși ușor la față și închise jocul.

– Am întrerupt cumva ceva? șopti el iar privirea lui

nedumerită poposi asupra lui Megan.

– Agent O'Malley de la BCA, spuse ea automat. Aș dori să discut cîteva minute cu părintele McCoy.

– Oh! Atunci e bine. Eu sînt părintele Tom McCoy.

– Dar...

Megan aruncă o privire către bărbatul slab.

McCoy se încruntă.

– Albert, îți mulțumesc că ai întreținut-o pe domnișoara O'Malley în absența mea.

El o luă ușor de braț pe Megan, dar cu hotărîre, și o conduse înapoi de unde apăruse el, aplecîndu-și capul către ea.

– Albert e foarte devotat, șopti el. De fapt e oricînd gata să afirme că e mult mai îndreptățit să ocupe acest loc decît mine.

– Nu cred că ar fi dispus să-mi spună ceva, mărturisii Megan. Cred că era pe punctul de a mă stropi cu apă sfințită să vadă dacă nu cumva iau foc.

McCoy o conduse către un scaun, apoi merse și închise ușa biroului.

– În alte vremuri Albert Fletcher ar fi fost considerat un fanatic. Dar în anii '90 din cauza lipsei de preoți, noi l-am numit diacon.

– E întreg la cap? întrebă ea ducîndu-și un deget la tîmplă.

– Oh, da. A absolvit colegiul Northwestern. E un om foarte inteligent.

Părintele Tom se așeză în spatele biroului pe un scaun cu spătarul înalt și începu să se legene rotindu-l înainte și înapoi.

– Din punct de vedere social nu poate fi considerat chiar sufletul unei petreceri. Și-a pierdut soția acum trei ani. A suferit de o boală ciudată la stomac căreia nimeni nu i-a putut da de cap. După moartea ei a devenit și mai bisericos.

– Obsedat.

McCoy se uită la ea și ridică din umeri.

– Cum putem trage linie între devoțiune și obsesie? Albert își vede de treabă, își ține casa și curtea foarte curate și ordonate și aparține mai multor asociații cetățenești. Are viața lui; numai că preferă ca, în cea mai mare parte, să-și petreacă timpul aici.

Își puse jocul electronic alături și-i aruncă o privire timidă.

– Acesta e unul din lucrurile care mă ajută să-mi păstrez cumpătul când totul devine prea apăsător.

Zîmbetul dispăru.

– Dar zilele astea nu m-a ajutat prea mult. Josh Kirkwood.

Preotul clătină din cap.

– Mi se sfîșie inima ori de cîte ori mă gîndesc la el. Cine știe prin ce trece el acum. Iar Hannah... Asta o ucide. Se chinuiește îngrozitor încercînd să găsească o logică în cele întîmplate, dar nu există nici o modalitate de a înțelege asemenea lucruri.

– Credeam că dumneavoastră aveți toate răspunsurile.

– Eu? Nu. Dumnezeu lucrează pe căi misterioase, iar eu nu sînt indiscret ca să-i caut motivele. Sînt doar un păstor; misiunea mea e să țin turma la un loc și s-o îndrept pe calea cea bună.

– Cineva însă a luat-o serios razna.

– Și credeți că e cineva din parohia St. Elysius?

– Nu neapărat. Vreau să discut cu toți care au venit în contact direct cu Josh, căutînd să aflu și cea mai mică informație ce ne-ar putea fi de ajutor. Ceva ce Josh s-ar putea să fi spus, o schimbare în atitudinea lui, orice. Hannah mi-a spus că abia începuse să slujească la altar.

Privirea din ochii albaștri ai lui McCoy era tristă și înțelegătoare.

– Băiatul de la altar în relația sa cu preotul. Despre asta e vorba, agent O'Malley?

Clătină încet din cap.

– Întotdeauna rămîn uimit cînd una dintre victimele stereotipurilor se întoarce și arată cu degetul către altcineva.

– Îmi fac doar meseria, părinte, îi răspunse Megan pe un ton egal. Nu mă grăbesc să trag concluzii, dar trebuie să urmăresc toate pistele și toate indiciile pe care le am pînă în clipa de față. Îmi pare rău dacă ai senzația că te tratez în mod discriminatoriu, dar asta e. Poate te ajută cu ceva să știi că am stat de vorbă și cu profesorii și cu antrenorii lui Josh precum și cu îndrumătorul grupei de cercetași. Dumneata nū ești suspect.

– Nu? Pun pariu că aș putea găsi o grămadă de oameni din acest oraș care deja au decis contrariul.

Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin spatele biroului cu mîinile în buzunare.

– Dar cred că nu-i pot învinui. Ziarele sînt pline de relatări de genul acesta, nu? Preotul cutare sau preotul cutare, ba chiar și un cardinal. Este deplorabil. Iar biserica acoperă aceste lucruri, pretinzînd că nimic nu s-a întîmplat, ducînd mai departe această frumoasă tradiție a corupției care ne apasă de pe vremea sfîntului Petre.

– Vi se permite să spuneți așa ceva? întrebă Megan uluită de candoarea și sinceritatea lui.

El îi aruncă un zîmbet sardonice.

– Eu sînt un radical. Întreabă-l pe Albert Fletcher. A discutat și cu episcopul despre mine.

Părea extrem de încîntat că era obiectul unei controverse. Megan nu se putu abține și zîmbi. Îi plăcea de Tom McCoy. Era tînăr și energic și nu-i era teamă să spună ceea ce gîndește – un contrast izbitor față de preoții pe lîngă care fusese crescută ea. Un contrast izbitor față de Albert Fletcher. Și atunci îi veni în cap întrebarea: oare de ce un bărbat atît de chipeș și de încîntător ca Tom McCoy se făcuse preot?

El îi citi gîndurile foarte ușor.

– M-am făcut preot din chemare, spuse el blînd, așezîndu-se din nou pe scaun, nu ca un premiu de conso-

lare cum fac alții care nu-s în stare să facă nimic altceva.

– Dar uneori apar și neaveniți care nu au ce căuta în mijlocul preoților, spuse Megan, revenind la subiect și căutînd să treacă peste sentimentul de jenă încercat.

Chipul tînăr al părintelui McCoy păru să îmbătrînească brusc sub ochii ei.

– Da, spuse el mohorît. Oamenii aceia aud o altfel de chemare.

– Chemarea diavolului? A răului?

– Sînt absolut convins că e așa. Și dumneata la fel, nu-i așa, agent O'Malley?

Ea nu răspunse imediat. Rămase cîteva clipe gîndindu-se la educația ei catolică irlandeză. Chiar și fără ea, răspunsul ei ar fi fost același. Văzuse prea multe pe stradă ca să mai creadă altceva.

– Da, așa este, spuse ea încet. Și în ceea ce mă privește preoții răufăcători sînt la fel de răi ca toți ceilalți, ba poate chiar mai mult. Deci există ceva cu care să mă puteți ajuta să-l afîrn de-un cui pe nemernicul ăsta?

El nici măcar nu clipi din cauza limbajului folosit de ea.

– Nu. Aș fi dorit să pot. Am avut o slujbă aseară aici. Majoritatea timpului am cercetat cu atenție chipurile celor din mulțime, gîndindu-mă că poate observ pe cineva care nu se potrivește cu restul, crezînd că poate acel om va veni să vadă ce nenorocire a lăsat în urmă, că voi vedea un semn, ceva, știți dumneavoastră – niște ochi roșii și strălucitori sau numărul 666 înscris pe frunte – dar cred că asta se întîmplă doar în filme.

– Dar la Josh v-ați gîndit ? Ați observat vreo schimbare în comportamentul lui?

– Păi, știu eu...

Rămase o vreme tăcut alegîndu-și cu grijă cuvintele.

– A fost mai tăcut în ultima vreme. Cred că Hannah și Paul au niște probleme. Bineînțeles că nici unul dintre ei nu mi-a spus nimic, e doar o impresie pe care o am eu. Josh e un copil sensibil. Copiii înțeleg mult mai multe

decît își închipuie adulții. Dar n-am observat nimic concret. Își făcea datoria la slujbă foarte conștiincios.

– Dumneavoastră vă ocupați de băieți, direct?

– Acum avem și fete. Biserica face eforturi să se alătore epocii de egalitate. Bineînțeles că nu vor accepta niciodată preoți femei, dar...

Se opri din a mai da o replică la fel de radicală, oferindu-i lui Megan un zîmbet timid. Îți împinse ochelarii de pe nas mai în sus.

– Oricum, ca să răspund întrebărilor dumneavoastră, Albert Fletcher și cu mine lucrăm amîndoi cu copiii. Facem cu schimbul, el e mai drastic, eu mai indulgent. Albert insistă mult asupra însușirii regulilor, apoi vin eu și le fac cu ochiul dîndu-le de înțeles că nu-i nici o problemă dacă se mai încurcă uneori, atîta vreme cît sînt serioși și au bunăvoință.

Megan zîmbi, dar gîndurile îi reveniră asupra lui Albert Fletcher. Albert Fletcher, fanaticul religios, omul care citase din *Biblie* drept răspuns la întrebările ei. Se întrebă dacă îl putea cita la fel de ușor și pe Robert Browning: „*Ignoranța nu e nevinovăție, ci păcat.*”

– Știți ceva din întîmplare ce fel de mașină conduce domnul Fletcher?

– O *Toyota* maro. Sper că Albert nu e suspect, nu-i așa? întrebă sec preotul.

Megan se ridică de pe scaun cu chipul sobru.

– În clipa de față, părinte, nimeni nu e suspect. Dar dumneavoastră, ce fel de mașină aveți?

– O camionetă *Ford 4x4*.

Zîmbi șmecherește și ridică din umeri.

– Cineva trebuia să schimbe tradiția. Așa că mi-am zis că aș putea foarte bine să fiu eu acela.

Ea nu se putu abține și zîmbi din nou. Dacă ar fi existat preoți ca Tom McCoy cînd era ea mică, poate că atunci ar fi dat atenție bisericii în loc să-și piardă timpul degeaba.

– Părinte Tom, am putea sta puțin de vorbă?

Megan se întoarse către ușă auzind glasul lui Mitch.

El intră cu haina deschisă și cu părul ciufulit de vânt. Păru surprins că ea i-o luase înainte ajungând la St. Elysus.

– Ah, agent O'Malley, spuse el, acum te-ai pus cios pe capul clerului?

– Îl rugam doar pe părinte să mă ajute ca să mă rog pentru a face față aroganței regionale.

Negăsind o replică pe măsură, el pufni pe nări și se întoarse către preot. Când era frumos afară juca golf cu părintele McCoy și-l simpatiza. Întotdeauna existau zvonuri în oraș referitoare la faptul că părintele avea necazuri cu ștabii de la dioceză pentru că era prea liberal, zvonuri cărora preotul nu le dădea importanță tratându-le cu o nepăsare pe care Mitch o respecta.

Tom McCoy se uită la el.

– Și tu crezi că nu sînt suspect?

– Ți-a dat de înțeles agentul O'Malley că ai putea fi? întrebă Mitch.

– Părintele Tom și cu mine am stat pur și simplu de vorbă, spuse Megan pe un ton glacial. Trebuie să-ți cer permisiunea și pentru asta, șefule?

– Ați discutat despre bilete?

– Nu.

– Ce bilete? întrebă părintele Tom. A fost cumva cerută vreo răscumpărare?

– Mi-aș fi dorit să fie o chestie atît de simplă, spuse Mitch. Au fost găsite două bilete – unul în geanta de antrenament a lui Josh și una în caietul lui. Amîndouă se refereau la păcat.

– Și legătura firească se face cu biserica, concluzionă preotul.

– Caut niște nume de-ale enoriașilor dumitale pe care îi consideri ca fiind instabili psihic sau fanatici – în mod automat dintre aceia care ar fi putut avea vreo legătură cu familia Kirkwood.

– Fanaticul nostru recunoscut este Albert Fletcher,

dar Albert n-ar face așa ceva cum n-ar fi în stare nici să ridice glasul împotriva papei, spuse părintele Tom. Și în seara aceea făcea ora de religie la clasa lui Tom, dacă are nevoie de vreun alibi. Cît privește pe cei instabili psihic, avem dintre aceștia câțiva, dar mă refer la cei ce au probleme, nu niște monștri psihopați. Și nu mă pot gândi la nimeni care să fi avut ceva împotriva lui Hannah și Paul.

Mitch încercă să-și ascundă dezamăgirea. În cazuri de genul acesta arareori se întâmpla să reușești dintr-o lovitură. Un polițist nu-și putea permite să sufere de pe urma unor dezamăgiri sau eșecuri; erau mult prea numeroase. Ca și acum, de altfel. Căutările nu avuseseră nici un rezultat. Hannah și Paul fuseseră, după cum era și de așteptat, deosebit de măcați de citirea biletelor la televizor. Interogatoriile angajaților școlii nu le ofereau nimic în afară de maculatură inutilă.

Avea un informator printre oamenii săi, iar Megan O'Malley îi submina autoritatea. Toate acestea, se adunaseră într-un junghi în tîmple care-l chinuia ca un virus.

– Am discutat deja despre pregătirea lui Josh aici la biserică, îi spuse Megan. Se pare că nici aici nu există nimic deosebit.

– Atunci înseamnă că te putem lăsa să-ți vezi de treabă, părinte, zise Mitch. Dă-mi un telefon dacă-ți mai amintești ceva deosebit.

– Bineînțeles, promise părintele Tom cu o expresie gravă întipănită pe chip. Și între timp ar trebui să ne rugăm în prostie.

Megan păși înaintea lui Mitch, coborînd treptele bisericii și îndreptîndu-se către trotuar. Zăpada era adunată pe bulevard între trotuar și parcare, ridicîndu-se ca un munte în miniatură întretăiat de cărări din zece în zece metri.

Ea se îndreptă spre mașină.

– Te așteptai să rămîn la birou și să-mi fac unghiile

toată ziua? Întrebă ea fără a mai întorce capul. Dar nici atunci nu aş semăna cu Leo, nu?

Se opri pe trotuar sprijinindu-şi bărbia într-o mână.

– Hai să vedem. Oare ce-ar fi făcut Leo? Ah, ştiu, zise ea veselă. Te-ar fi luat şi aţi fi mers împreună pînă la localul *Blue Goose* şi aţi fi băut cîte un pahar de whisky. Apoi aţi fi stat cu fundurile pe scaun, rîgîind şi oftînd, blestemîndu-vă ghinionul de a nu avea nici o pistă viabilă.

– Hei, se răsti el. Leo era un poliţist bun. Nu da vina pe Leo. Iar eu nu ţi-am zis niciodată că n-ar trebui să-ţi faci meseria.

Mitch porni spre camioneta lui fără a mai aştepta vreo replică din partea ei. Megan se luă după el, aruncîndu-şi fularul peste umăr.

– Nu, ai spus doar că n-ar trebui să fac nimic înainte de a-ţi cere permisiunea. Deci, în interesul diplomaţiei, vreau să te întreb unde vrei să merg acum?

Hohotul lui de rîs răsună în aerul rece ca o împuşcătură. Se uită la ea peste umăr.

– O cauţi cu lumînarea, O'Malley.

-- Am mai auzit de multe ori așa ceva.

– Şi crezi c-o să-ţi intre vreodată în cap?

– Mă îndoiesc, spuse Megan, în timp ce se îndreptau spre parcare.

Ea îşi scoase cheile din buzunar în timp ce Mitch se întoarse către maşina lui.

– Deci, încotro mergi?

– Oh, m-am gîndit că mai întîi să mă opresc pe la clubul misoginilor care urăsc femeile şi apoi să fac o partidă de popice la *Moose Lodge*.

Deschise portiera.

– Doar ştii că așa sîntem noi, bărbaţii.

Megan îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l.

– Mă duc să-l vînez pe animalul care l-a răpit pe Josh Kirkwood, spuse el. Iar tu, agent O'Malley, ar fi bine să nu-mi stai în cale.

CAPITOLUL 15

ZIUA A TREIA

16:55; – 5°C

Ziua era pe sfârșite când Megan se întoarse la postul de comandă. Își petrecuse după-amiaza reverificându-i personal pe ceilalți oameni de pe lista de adulți cu care Josh fusese în contact în mod regulat, îndepărtînd toate manifestările de simpatie și compasiune și neprimind nici un răspuns la întrebările care se adunau din ce în ce mai multe cu fiecare clipă care trecea.

Profesoara lui Josh, Sara Richman, avea și ea doi băieți. În ciuda faptului că fusese deja interogată de două ori, încă nu putea vorbi sau măcar să se gîndească la cele întîmplate fără a începe să plîngă. Îndrumătorul echipei de cercetași din care făcuse parte Josh, Rob Philips, era funcționar la biroul avocatului districtual, și era un bărbat aflat de trei ani într-un scaun cu rotile, unde urma să rămînă pentru tot restul vieții sale, datorită unui șofer beat. Phillips își luase concediu ca să dea o mîină de ajutor la centrul de voluntari...

Oamenii ieșeau din vechiul sediu al pompierilor – unii ca să meargă acasă la familiile lor, alții ca să mănînce ceva și să se întoarcă.

Megan plecă în căutarea lui Jim Geist și-l găsi pe Dave Larkin în localul lui, în biroul în care cîțiva dintre agenții ei și cîțiva dintre oamenii lui Mitch se ocupau de telefoanele ce sunau întruna. Polițiști și voluntari intrau și ieșeau mereu aducînd afișe și mîncare și luînd notițele și mesajele sosite prin fax.

Larkin era îmbrăcat cu o cămașă sport albastru cu

alb care-i sublinia înfățișarea chipeșă de salvamar. Ținea telefonul la ureche și nota ceva repede pe o agendă. Ridică ochii către ea, apoi și-i dădu peste cap agasat.

– Nu, îmi pare foarte rău, domnule DePalma, nu am văzut-o pe O'Malley. E plecată de azi-dimineață pe teren lucrînd la o pistă. Da, domnule, înțeleg că este important. O să am grijă să-i transmit mesajul.

Făcu o grimasă către Megan.

– Să vă sune acasă? Am înțeles. Da, domnule.

Închise telefonul și-și băgă un deget în ureche în semn de a-și desfunda auzul, apoi făcu spre Megan o figură comică de om nenorocit.

– Irlandezo, îmi ești datoare vîndută.

Megan se așeză pe un scaun lîngă el și-și sprijini cotul de masă.

– Îți promit orice numai să nu fie legat de sex.

– La dracu', bombăni el. Dacă știam asta ți-l dădeam la telefon.

– Dar tu ești un băiat atît de bun. DePalma e ultima persoană cu care vreau să vorbesc acum.

– Așa mi-am zis și eu. Oricum era foarte prost dispus și cred că avea poftă de un agent fript pe jărat.

Ea pufni pe nări.

– Pe răpitori ar trebui să și-i dorească fripți. Dacă cineva se oferă să-i prăjească pe Henry Forster și pe Paige Price, eu sînt gata să fac garnitura. Deci, ce faci aici? Întrebă ea. Jim s-a întors la hotel?

– Da. Eu fac ore suplimentare, zise el zîbind. Ți-am zis că ai să găsești voluntari.

– Și îți sînt recunoscătoare. Vreo veste de la laborator în privința biletelor?

– Nimic în plus față de ce-a apărut la televizor. Am accelerat reacția testului cu ninhidrină și umidificare și le-am pus sub lampa de ultraviolete. Dacă ar fi existat amprente ar fi apărut niște urme purpurii și fluorescente la lumină. Dar n-am obținut nimic. Îmi pare rău, fetiço.

Megan oftă.

– Da, de fapt, nu mi-am închipuit că vom avea un

asemenea noroc. Doar nu avem de-a face cu prostul satului aici. Țsta a știut cel puțin să poarte mînuși. Dar cu camioneta, ce vești avem?

– Aș spune că fiecare a treia persoană din statul ăsta cunoaște cel puțin un tip ciudat care conducea o camionetă de intervenții de culoare deschisă.

Trase notițele lui Geist în fața lui și începu să răsfoiască paginile.

– Mai întîi inspectorul șef din New Prague l-a verificat pe individul cu camioneta galbenă. Camioneta se coace acum la soare într-un cimitir de mașini, iar individul joacă popice în fiecare miercuri seara la un club. Săptămîna asta a înscris 220 de puncte și a cîștigat de două ori o halbă cu bere.

– Norocul prostului, murmură ea fără entuziasm. Altceva?

– Jim a organizat informațiile geografic. S-a întîlnit cu inspectorul Holt azi după-amiază. Au verificat lista cu telefoanele din oraș, s-au oprit la cîteva, apoi Jim a trimis un băiat cu unul din oamenii lui Holt ca să verifice restul.

– Dă-mi și mie să văd lista.

Larkin i-o dădu și apoi se sprijini de spătarul scaunului întinzîndu-și brațele sub cap.

– După ce-l prindem pe nemernicul ăsta, nu vrei să-ți iei două zile libere și să mergi la schi în Montana? Cunosoc un tip care are un prieten cu o cabană în Whitefish.

Megan se uită peste lista cu numele și adresele oamenilor din districtul Park Lane ai căror vecini îi pîrîseră.

– Nu schiez.

– Asta-i și mai bine. Ne-am putea petrece timpul într-o cadă cu apă fierbinte.

– Poate c-ar fi mai bine să-ți petreci timpul sub un duș rece, îi sugeră ea.

Numele o lovi cu impactul violent al unei mașini izbită într-un stîlp. Se îndreptă de spate, uitîndu-se atentă la numărul de telefoane date în legătură cu această camio-

netă și la linia roșie, groasă, trasă dedesubt.

– Ce dracu' e asta?

Larkin se aplecă uitându-se pe listă.

– Holt a zis că deja a făcut această verificare.

– Ticălosul ăla, bombăni Megan, sărind în picioare. Simți cum îți crește tensiunea brusc. Începură să-i zvic-nească țîmplele, copleșită de furie. Împinse scaunul cu putere. Zgomotul acoperi pentru o clipă sunetul telefoanelor și al vocilor, atrăgînd priviri nedumerite către ea.

– Unde te duci? strigă Larkin cînd ea se năpusti către ieșire.

– Să-i trag cuiva un șut în fund!

El își cuprinse bărbia în palme.

– Bănuiesc că asta înseamnă că renunți la cină și la o partidă de sex pe cinste.

17:01; – 5°C

Mitch stătea în birou avînd aprinsă doar lampa de citit ce împrăștia o lumină gălbuie peste rapoartele și declarațiile împrăștiate în fața lui. O trimisese pe Natalie acasă ca să-i pregătească pe cei doi copii ai ei pentru parada cu torțe.

Valerie cînta la flaut în orchestra liceului.

Troy făcea parte din echipa de înot. Consiliul municipal votase pentru desfășurarea activităților Carnavalului zăpezii, așa după cum fuseseră programate, dar toate evenimentele urmau să se concentreze într-un fel asupra răpirii lui Josh.

Spectacolul acestei manifestări de unitate a locuitorilor orașului era în același timp extraordinar și tragic.

Ziua ce se scursese îl dărimase pe Mitch atît fizic cît și psihic. Presiunea constantă și sentimentul că timpul trece mult prea repede îi afectau răbdarea și nervii. Personal interogase majoritatea personalului școlii elementare și cercetase din nou terenul înconjurător, încercînd să găsească neapărat ceva, orice, care ar fi putut avea vreo legătură sau să-i dea vreo idee în legătură cu iden-

titatea persoanei care plantase caietul lui Josh pe capota mașinii lui. Toate acestea cu reporterii urmărindu-l ca un roi de albine. Și nu găsisese nimic. Parcarea era ușor accesibilă și nimeni nu văzuse nimic. Lăsarea caietului fusese destul de simplă pentru cineva care ar fi venit cu mașina lângă camioneta lui și l-ar fi pus întinzînd mîna pe geamul portierei. Ușor, simplu și diabolic. Enervant. Îl făcea să se simtă ca un idiot, de parcă s-ar fi jucat cu cineva de-a v-ați ascunselea și ar fi pierdut într-un joc copilăresc.

Trebuia totuși cumva să-și facă timp și să-și ducă fetița la paradă. Soacra lui îl sunase propunîndu-i s-o ducă ea și cu Jurgen pe Jessie, spunîndu-i că oricum Jessie va rămîne la ei la sfîrșit de săptămînă. Și pe urmă se mai gîndise și că asta ar putea-o necăji pe Jessie dacă ar merge cu el, mai ales acum cînd se întîmplase nenorocirea asta, iar poliștii intrau în clase la școală sperînd toți copiii.

Lui Mitch îi sărise țandăra. Joy îl călca pe nervi de cele mai multe ori și cînd era calm, darămite acum cînd era un pachet de nervi.

– Vrei să spui cumva că fetițele mele ar trebui să-i fie frică de mine?

– Nu! Doamne ferește! Vreau doar să spun că...

– Vrei doar să spui... ce, Joy?

– Păi, băiațul familiei Kirkwood a fost pur și simplu luat de pe stradă.

– Crede-mă, Joy, că dacă cineva va încerca s-o ia pe Jessie de pe stradă cît timp sînt eu acolo, îi trag un glonț în cap cît ai clipi.

– Ei, dar nu trebuie să te superi acum și tu...

– Păi, mă cam irită cînd încă-mi mai dai de înțeles că fiica mea nu se află în siguranță alături de mine, Joy.

– Niciodată n-am spus așa ceva.

Dar se gîndise. Tot timpul se gîndea la asta și-i strecura aceste gînduri pe sub piele ca niște cioburi otrăvite cu o inteligență și o subtilitate demne de o cauză mai bună. Avusese încredere în el pentru fiica ei, iar fiica ei

era moartă. Avusese încredere în el pentru nepotul ei și nepotul ei era mort. Îl considera vinovat pe Mitch și păstra acest sentiment de vinovăție în sufletul ei, nespunând niciodată nimic și lăsând acea vină să crească și să se transforme într-o tumoare malignă. Știa acest lucru pentru că și el făcea la fel.

Își frecă fruntea cu palmele. O parte din el ar fi vrut să adoarmă și să nu se mai trezească pînă cînd nu se va încheia acest coșmar, dar chiar și cînd dormea el avea coșmaruri. Cînd era treaz avea acest caz la care lucra. Cînd dormea visa cum se îneacă într-o mare de sînge.

– *N-ai putea să iei și tu lucrurile astea mărunte în drum spre casă?*

– *Allison, am lucrat optsprezece ore în șir. Am doar trei ore la dispoziție să ajung acasă, să dorm, să mă-nînc, să fac un duș și să mă bărbieresc, după care trebuie să fiu la tribunal. Exact asta îmi mai trebuie să mă opresc pe drum și la afurisitul ăla de magazin 7-Eleven. Nu poți să te oprești tu în drum spre sala de sport?*

– *Nu-mi place deloc magazinul ăla în drum spre parc. E un cartier rău famat.*

– *Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-ai să intri decît cinci minute. E ziua în amiaza mare. Atacurile se dau noaptea cînd nu-i nimeni prin preajmă.*

– *Nu-mi vine să cred că ne certăm atîta din cauza asta. De ce rămînem în continuare aici? Pe zi ce trece e și mai rău. Mă simt prizonieră în propria mea casă...*

– *Doamne, nu începe din nou acum. Nu putem aștepta pînă cînd apuc și eu să dorm treisprezece-paisprezece ore înainte de a ne certa din nou?*

– *Foarte bine atunci. Dar vreau să avem o discuție serioasă, Mitch. Vorbesc foarte serios, să știi. Nu mai vreau să trăiesc așa.*

În timp ce în minte îi răsunau ultimele cuvinte ale soției sale, el își atinse verigheta de pe deget.

Nu exista dreptate. Nici logică. Nu exista nici un fel

de dreptate în faptul că Hannah Garrison își pierduse fiul, răpit de o fantomă fără chip a cărei singură explicație era o crudă tachinare. Gluma era adresată oamenilor care credeau că viața ar trebui să aibă un sens.

Și, în timp ce Mitch fura aceste câteva clipe pentru a se autopedepsi în mod inutil, agitându-și pumnii către o lume nedreaptă, timpul trecea necruțător, amplificându-i cu fiecare secundă disperarea pe care o simțea.

Trebuia să-și limpezească mintea și să-și concentreze gândurile ca lumea. Strângînd cu putere brațele scaunului, încercă să respire adînc pentru a se calma așa cum îl învățase psihiatrul de la departamentul poliției din Miami să facă. Să-și concentreze mintea asupra unui singur gând și să respire adînc și rar. De cele mai multe ori, Mitch se concentrase asupra ideii de a-i trage o mamă de bătaie bună psihologului arogant și plin de ifose.

– Dacă s-a întors aici, atunci cu siguranță că mă va primi!

Glasul era fără îndoială al lui Megan. Și tot fără îndoială era furios. Întrerupt de pașii grei și apăsați ai lui Noga.

– Dar domnișoară... agent, spuse el, nu vrea să fie deranjat.

– Deranjat? Dar dezmembrat, ce zici?

Ea năvăli pe ușă înainte ca Mitch să apuce măcar să se ridice de pe scaun. Megan se opri în mijlocul încăperii cu mâinile în șolduri și cu haina larg deschisă și pe jumătate căzută de pe umeri. Fularul lung pe care nu reușea niciodată să și-l pună ca lumea îi stătea agățat pe un umăr, atîrnînd pe jos.

Noga apăru în spatele ei.

– Îmi pare rău, șefule, n-am putut s-o opresc.

El fusese în stare să oprească de unul singur întreaga înaintare a echipei adverse cînd juca baseball în liceu, dar n-o putuse opri pe Megan O'Malley. Pe undeva acest lucru i se părea ceva absolut normal. Îi făcu semn polițistului că poate pleca.

– E rîndul meu acum, inspectore, se răsti Megan cînd ușa biroului se închise în spatele ei. De ce nu am fost informată că Ollie Swain are o camionetă *Chevrolet* de culoare albă fabricată în '83? De ce nu mi s-a spus că ai discutat cu Ollie Swain despre camionetă aseară?

– Nu trebuie să-ți dau raportul ție, agent O'Malley, spuse el, pe un ton la fel de răstit. Nu ești mai mare în grad decît mine. Nu ești șeful meu.

– Nu, tu nu răspunzi în fața nimănui, nu-i așa? urlă ea furioasă. Tu ești Matt Dillon în persoană care-și face singur dreptate în Dodge City. Asta e orașul tău. Oamenii tăi. Ancheta ta. Ei bine, s-ar putea că toate să se spargă exact în capul tău cînd cineva o să descopere cadavrul acestui copil într-o ladă de gunoi și se va dovedi că Ollie Swain e autorul.

Megan îl simți cum se încordează sub această lovitură. Foarte bine. Trebuia puțin scuturat... la figurat, dacă nu chiar la propriu.

– Măcar Steiger a avut bunul simț să mi-o spună în față. Am știut că-i un ticălos și jumătate în clipa cînd am dat cu ochii de el. Tu cooperezi doar cînd îți convine, iar cînd nu, îți iei jucăriile și-mi spui să plec acasă.

– Bine, spuse el pe tonul acela calm și înșelător. Du-te acasă. Eu lucrez la o problemă cu adevărat gravă aici, agent O'Malley. N-am chef să stau și să-ți ascult miorlăielile că nu joc cinstit.

– N-ai chef...

Megan nu mai fiu în stare să rostească nici un cuvînt simțînd cum se înăbușă de furie.

Pentru o clipă se gîndi dacă n-ar fi mai bine să se azvîrle asupra lui peste birou. Ar fi vrut să-l înșface și să-l zgîlție pînă cînd i-ar fi clănțănit dinții în gură. Se mulțumi însă doar să se încrunte la el.

– Pentru că aici nu se pune problema de chef, continuă ea răstit, cred că ar fi mai bine să punem lucrurile puțin la punct. Aceasta este o anchetă, iar eu lucrez la această anchetă. Prin urmare sînt îndreptățită să știu cînd cineva, pe care eu îl consider suspect, se dove-

dește a fi proprietarul unei camionete ce se potrivește cu descrierea martorului.

– Nu s-a dovedit nimic, o repezi Mitch. Helen Black nu a putut identifica mașina. Ollie are un alibi...

– Pe care nimeni pînă acum nu l-a putut confirma în totalitate...

– În camionetă nu era nimic...

– Te-ai uitat în mașină fără mandat! exclamă Megan nevenindu-i să-și creadă urechilor. Dumnezeuule, dintre toate prostiile pe care...

– Am avut consimțămîntul lui verbal...

– Care înseamnă un rahaț!

– Dacă aș fi găsit ceva aș fi scos camioneta remorcată din parcare pentru că nu are voie s-o lase acolo și am fi obținut și un mandat. N-am văzut însă nimic care să fi avut vreo legătură cu dispariția lui Josh.

– Ai văzut și amprente, Superman?

Sarcasmul ei îi atinse coarde nebănuite.

– N-am fi avut cum să obținem mandat pentru camionetă, O'Malley, spuse el înaintînd către ea. N-ai fi avut cu nici un chip cum să cauți amprente sau fire de țesătură ori să pulverizez înăuntru cu luminol ca să cauți urme de sînge. Nu avem nimic care să-l încrimineze pe Ollie Swain.

– Rămîne totuși faptul, spuse ea, că știai că eu îl consider pe acest om un suspect. Ar fi trebuit să mă anunți – dacă nu aseară, măcar azi-dimineață.

– N-am avut ocazia.

Mitch știa foarte bine că ar fi trebuit să-i spună. Știuse că o să afle. Îi atinsese orgoliul nebănuit de mult cu chestia legată de Matt Dillon. El voia să aibă control asupra jocului și a jucătorilor. Pe undeva ea nu putea să înțeleagă că Deer Lake era orașul lui, paradisul lui. Nu-i convenea sub nici o formă să-i arate cineva cu degetul că totul era o iluzie și că de fapt el nu avea nici un fel de control.

– Lucrăm împreună la această investigație, inspec-tore, spuse Megan. Eu nu mă aflu aici de florile mărului;

mă aflu aici ca să-mi fac meseria și nu-mi convine să rămîn pe dinafară.

Acesta era de fapt motivul furiei ei: fusese exclusă. Toată lumea știuse de Ollie și de camioneta lui înaintea ei. Solidaritatea bărbaților se dovedise încă o dată mai puternică, făcînd-o să se simtă ca o proastă, ca o paria. Nu era nici prima, nici ultima dată, dar asta nu însemna că putea rămîne rece și indiferentă la o asemenea problemă.

El se dădu înapoi încet din fața ei și se întoarse. În tăcerea instalată se auzea bîzîitul lămpii de birou. Sunetul telefonului din camera alăturată abia se auzea și nu făcea altceva decît să amplifice și mai mult sentimentul de izolare.

– Bine, recunosc el. Ar fi trebuit să-ți spun, dar n-am făcut-o. Acum știi, da?

Asta se dorea a fi o scuză și ea știa că nu va obține mai mult de la el.

Megan însă știa să se bucure și de victoriile mici. Încercă să se relaxeze puțin și privi în jur, văzînd pentru prima dată încăperea de cînd intrase înăuntru.

– De ce stai aici pe întuneric?

– Păi, îmi cam plîngeam... de milă, murmură el. Prefer să fac asta ferit de ochi străini, dacă nu te superi.

– Și nu prea te ajută, nu-i așa?

O afirmație de necomentat. Într-un fel, o mărturisire. Mitch simți compasiunea. Semănau pe undeva destul de mult, bănuia el. Oricît de ciudat ar fi părut acest lucru la prima vedere. Ca polițiști trecuseră prin aceleași probleme, văzuseră prea multe și fuseseră afectați prea mult. Și ea avea același simțămînt al dreptății ca și el, doar că nu era atît de ruginit ca al lui. Acest sentiment îl făcu să se simtă bătrîn și acrit.

Rămase în spatele biroului uitîndu-se pe geam printre jaluzele. Noaptea era neagră precum cerneala, rece și neprimitoare.

– Nu te poți învinui pe tine, Mitch, spuse Megan apropiindu- se ușor de el, fără a-și da seamă că trecuse

pe un alt plan al relației lor. Nu i se mai adresase cu „inspectore“.

– Ba sigur că pot. Pentru o mulțime de lucruri.

Ea făcu ultimul pas, acoperind distanța dintre ei și-și ridică ochii spre el. Stăteau în penumbră, dar destul de aproape de lumina lămpii pentru ca ea să-i poată observa ridurile de oboseală și de amintiri vechi care-i săpau adânc pielea netedă a feței.

El privi în lături, încrunțat, iar cicatricea din bărbie căpătă o nuanță argintie.

– Pentru ce? Întrebă ea încet. Pentru soția ta?

– Nu vreau să discut despre asta.

Se întoarse către ea aspru.

– Nu vreau să discut nimic.

O trase brusc în brațe, îngropându-și fața în părul ei întunecat și rece. Mirosea ușor a iasomie.

– Asta vreau de la tine.

Îi ridică bărbia și-i acoperi buzele cu gura.

Căldura sărutului era dogoritoare. Sărutul era dur și sălbatic, născut dintr-o pură dorință sexuală care stîrni în ea același răspuns fierbinte și primitiv. Megan îl sărută și ea, tremurînd de dorința neîmplinită. De nevoia de a se lăsa purtată de val pe crestele înspumate ale acestei patimi necontrolate. Se concentră asupra gustului lui, a mirosului lui cald și masculin, a mușchilor spatelui lui și a senzațiilor erotice pe care i le stîrnea vârful limbii lui în interiorul catifelat al gurii ei.

Un oftat mic de dorință de-al ei îl făcu să-i răspundă imediat și mai pătimaș. Brațul care o cuprinsese își întări strînsoarea și o ridică la pieptul lui. Cu cealaltă mîină îi cuprinse îndrăzneț sînul și Megan scoase o exclamație cînd îi simți degetele care-i mîngîiau pieptul, strîngîndu-i mugurul sînului și creîndu-i mii de senzații prin țesătura groasă a pulloverului.

– Te doresc, șopti el cu glas răgușit, smulgîndu-și buzele de pe gura ei și depunînd sărutări pe obrajii, sprîncenele și fruntea ei. Vreau să mă cufund în tine. Acum.

Megan se cutremură înfiorată la imaginile strînite de cuvintele lui și la senzațiile care-i cuprinseseră întreg trupul. Îl simțea tare pe abdomen, gata să treacă la fapt. Iar ea îl dorea. Doamne, îl dorea atît de tare, încît o durea. Voia să-i simtă întreaga putere a dorinței dezlănțuite, să știe cum este atunci cînd ar fi renunțat complet la controlul care-i domina întreaga vlață.

Dar se aflau în biroul lui. El era inspectorul șef al poliției, iar ea era agent al BCA. Se vor vedea în acest birou, vor lucra în acest birou. Și atunci ce se va întîmpla cînd această patimă dintre ei va dispărea, dar vor trebui în continuare să vină în acest birou în fiecare zi?

– Eu... noi nu putem, murmură ea, fără suflare, cu tot trupul înfiorat de dorința de a spune da.

– Pe dracu' nu putem.

Mitch o apucă de bărbie și o forță să se uite la el. Privirea lui era dogoritoare, scăpărînd de patimă și de hotărîrea de a se pierde în ea. Asta dorea – să se cufunde în ea și într-un fel de uitare totală – unde nu existau vinovăție și greutate.

– E pur și simplu sex.

Își întări strînsoarea asupra ei, făcînd-o să-l simtă și mai tare.

– Doar n-o să purtăm insignele. Sau poate că de asta ți-e frică?

Punîndu-i o mîină pe piept, Megan încercă fără succes să se îndepărteze de el.

– Ți-am zis că nu mi-e frică de tine.

– Dar ți-e frică să fii femeie cu mine?

Ea nu-i răspunse. Nu putea, își zise Mitch. Dacă ar fi zis da, atunci și-ar fi recunoscut vulnerabilitatea. Dacă spunea nu, atunci ar fi acceptat să se culce cu el. Era însă mult prea prudentă să facă așa ceva. Și nu fără motive întemeiate. El nu se îndoia că nu era primul polițist care-i făcea avansuri în cei zece ani de cînd ea lucra în poliție. Își amintea cum fusese la Miami, de pariurile ce se făceau în vestiare pentru cine va fi primul care să se culce cu vreo nouă fustă sosită la secție. Și

știa ce însemna asta cînd se întîmpla. Femeia pierdea orice urmă de respect din partea colegilor ei ofițeri. Respectul era totul pentru Megan. Meseria era totul pentru Megan. Trebuia mai mult decît o simplă dorință sexuală ca s-o facă să pășească peste această linie, iar Mitch își aminti că el nu era dispus să ofere mai mult. Încet și cu părere de rău îi dădu drumul.

– Probabil că-i mai bine așa, murmură el, întorcîndu-se să-și ia haina din cuierul pom.

Megan se dădu înapoi, nevenindu-i să creadă, văzîndu-l cum se îmbracă. Putea s-o sărute în felul ăsta și apoi calm să se dea deoparte de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Ideea o irită teribil și-i veni să-l lovească, dar n-o făcu. Înghiți cuvintele usturătoare care-i stăteau pe vîrfurile limbii. El îi făcuse o propunere, iar ea o refuzase. Simplu ca bună-zia.

– Unde pleci?

– I-am promis lui Jessie că o duc la *McDonald's* și apoi la parada torțelor.

– Oh.

Mitch o privi în timp ce-și prindea pagerul la centură. Părul ei întunecat îi scăpase din elastic și-i cădea pe umeri precum coama unui cal sălbatic. Ochii ei erau mari și exprimau mai mult decît și-ar fi dorit ea. Arăta ca o fată care n-a fost niciodată invitată la dans la un bal de liceu.

– Te atrage ideea unui Big Mac și a unei înghețate? întrebă el, surprins de propria-i întrebare.

Megan își îngustă ochii suspicioasă.

– De ce ești drăguț cu mine?

– Iisuse, O'Malley, te-am invitat la *McDonald's* nu la *Lutece*. Vrei bine, nu, iarăși bine.

– Ești atît de politicoș că abia pot rezista tentației, spuse ea sec, dar n-aș vrea să te deranjez.

El zîmbi văzîndu-i ranchiuna.

– Oh, spune adevărul, zise el. De fapt te pregăteai să mergi la biserica lutherană pentru a gusta din cina săracilor special pregătită cu ocazia sărbătorilor. Megan

strîmbă din nas.

– În nici un caz. Mi-am făcut un obicei de a nu mânca niciodată rămășițe. Și pe urmă cred că acest obicei s-a împămîntenit din greșeală.

– Da, nu-i de mirare că nordicii sînt atît de ursuzi. Dacă ar trebui să mănînc și eu cod fierț cu sos leșios aș arăta și eu ca Max von Sydow.

Riseră amîndoi, ceea ce-i făcu să revină pe undeva la relația prietenească dinainte.

– Big Mac? întrebă Mitch ridicînd din sprîncene.

Ea ar fi vrut. Dar ar fi trebuit să se întoarcă totuși la birou... să-l sune pe DePalma. O seară dezagreabilă.

– Haide, zise el. Plătesc eu cartofii prăjiți. Ce zici, O'Malley?

– Bine atunci, hai să mergem, Diamond Jim. Își puse fularul în jurul gîtului.

– Tu plătești cartofii, iar eu înghețata.

CAPITOLUL 16

ZIUA A TREIA

18:16; – 5°C

Jessie era suspicioasă în legătură cu persoana în plus invitată să-i însoțească la cină. O privi lung pe Megan, măsurînd-o din cap pînă în picioare în timp ce stăteau amîndou în separeu, așteptîndu-l pe Mitch să se întoarcă de la bar cu comanda. Megan nu spuse nimic, studiînd-o la rîndul ei pe fiica lui Mitch. Jessie Holt era o fetiță drăgălașă cu ochi mari și căprui și cu năsucul cîrn. Părul ei lung și castaniu fusese pieptănat cu grijă peste cap și împletit într-o singură coadă groasă care-i ajungea pînă la mijlocul spatelui.

Două clame cu imaginea prințesei Jasmine fuseseră

adăugate în locuri ciudate, într-un fel ciudat care sugera faptul că Jessie se gătise singură cu ele.

– Ești prietena lui tata? întrebă ea direct, nepărînd deloc încîntată de această posibilă perspectivă.

– Tatăl tău și cu mine lucrăm împreună, răspunse Megan, îndepărtînd din start această idee.

– Și tu ești polițist?

– Da, desigur.

Jessie cumpăni această informație, lăsîndu-se pe spate și încrucișîndu-și brațele pe piept. Purta un pullover alb pe gît cu un imprimeu cu mici inimioare. Pe deasupra avea o jachetă împletită în pătrățele de culori diferite. În față puloverul avea aplicat chipul unei fetițe cu pistrii și cu codițe. Luă una dintre codițe și-și gîdilă nasul cu ea.

– N-am văzut niciodată pînă acum o fată polițist.

– Nu sîntem foarte multe, mărturisi Megan, sprijinindu-și coatele pe masă. Și tatăl meu a fost polițist. Tu ai vrea să te faci polițist cînd ai să fii mare?

Jessie clătină din cap.

– Eu o să mă fac *betîrinar*. Și prințesă.

Megan își stăpîni cu greu rîsul.

– Mi se pare nu plan foarte bun. Ce face un *betîrinar*?

– Ajută animalele cînd se îmbolnăvesc și le face bine.

– E o meserie frumoasă. Și mie îmi plac animalele. Am două pisici acasă.

Ochii lui Jessie se măriră brusc.

– Zău? Eu am o pisicuță de pluș și o cheamă Whiskers. Bunica spună că nu-mi poate lua una adevărată pentru că bunicul e alergic.

– Păcat.

– Dar am nu cîine, adăugă ea, apropiindu-se de masă. Își puse coatele pe marginea mesei imitînd-o pe Megan. Îl cheamă Scotch – ca pe bomboanele acelea umplute cu lichior. E mai mare ca mine, dar e cîinele meu. Așa zice tata.

– Tot ce zice tata merge, spuse Mitch, așezînd tava grea pe masă.

Jessie zîmbi.

– Unde merge?

Se urcă în brațe la el cînd se așează. Își lăsă capul pe spate și-l privi de sus în jos.

– Merge la Timbaktu!

El făcu o mutră caraghioasă, o cuprinse în brațe și începu să o gîdile. Jessie izbucni în rîs și se foi în brațele lui. Era limpede că jucaseră acest joc de mai multe ori înainte.

Megan se simți în plus. Mitch voia să-și petreacă puțin timp cu fetița și o invitase și pe Megan din politețe. Se ađmonestă în sinea ei pentru că acceptase și pentru că se lăsase copleșită de amintirile vechi din copilărie. Era o femeie matură și avea lucruri mult mai bune de făcut decît să stea și să-și plîngă de milă pentru că ea provenea dintr-o familie definită drept disfuncțională.

– Hei, O'Malley, s-a întîmplat ceva?

– Ce?

Ea se uită la Mitch, jenată să-i vadă îngrijorarea din ochi.

– Nu, nimic, murmură ea, concentrîndu-și atenția asupra sandvișului din punga aflată în fața ei.

Mirosul de ceapă prăjită îi făcu poftă.

– Mă gîndeam doar... la caz. Hm... Ar fi trebuit să fi stat să verific rapoartele făcute de băieți în legătură cu interogatoriile personalului de la spital. Știi, cred că am să renunț la paradă.

– Las-o și tu puțin mai moale, spuse Mitch. Îmi dau seama că timpul trece, dar nu poți lucra douăzeci și patru de ore pe zi. În felul ăsta te consumi fizic și nervos și pe urmă nu mai ești de nici un ajutor pentru nimeni.

Megan ridică din umeri.

– N-am lucrat decît zece ore azi. Aș putea încă să mai lucrez cîteva și tot mi-ar mai rămîne timp.

Îi adresă o privire nevinovată.

– Mă gîndesc mai bine noaptea. Mă pot concentra

mult mai bine.

Mitch se încruntă, dar nu spuse nimic.

Jessie bău o gură din paharul cu lapte.

– Tati, crezi-că – hm – la paradă or să mai fie și anul ăsta oamenii aia îmbrăcați ca niște bucăți de brînză ca anul trecut? Erau așa de caraghioși.

– Probabil, draga mea, murmură el, privind-o în continuare pe Megan.

Jessie se lansă într-o descriere detaliată a paradei cu torțe de anul trecut. Megan, bucuroasă că scăpa de privirea cercetătoare a lui Mitch, se concentrează asupra fetei știind că istorisirea va dura pînă cînd vor-tremina de mîncat și va putea scăpa nestingherită. Mitch merita puțin timp singur cu fetița lui, iar Megan voia să dișpară pe nesimțite din această situație nefamiliară și să se retragă către singurul lucru pe care știa că-l poate face bine – munca ei.

20:19; – 7°C

Megan conducea pe străzile pustii din Deer Lake blestemînd sistemul de încălzire al mașinii. Părea un moment ridicol al anului pentru o paradă și totuși se părea că toată lumea se afla acolo.

Megan se întreba oare cîți dintre instrumentiștii formațiilor de muzică ale liceului se vor alege cu buzele înghețate de pe urma suflării în instrumentele muzicale de alamă.

Povestea lui Jessie despre parada de anul trecut îi aduse un zîmbet pe buze. Își imagina cu ușurință carele alegorice aflate în garaj la vechiul sediu al pompierilor. Putea vedea cu ochii minții clovni îmbrăcați ca niște bucăți de brînză cum vin pe schiuri dinspre fabrica de brînzeturi *Buck Land*, alunecînd și căzînd în mijlocul străzii în timp ce mulțimea de pe margine se tăvălea de rîs.

Oare cît de mult se va rîde în seara asta? În seara asta cînd toți se gîhdeau la un copil dispărut, cînd fiecare participant la paradă va purta o cocardă galbenă și

fiecare car alegoric va purta un steag pe care va sta scris: *Aduceți-l pe Josh acasă.*

Megan își dorea din tot sufletul ca ei să-l poată aduce pe Josh acasă. Ei aveau atât de puține indicii. Toate telefoanele primite nu le oferiseră decît speranțe false. Megan continua să se gîndească la Ollie Swain. Era singurul ce ar fi putut fi considerat suspect. Și Mitch trebuie să se fi gîndit la fel, altfel nu ar fi riscat să-i percheziționeze camioneta lui Ollie.

Din nou își dori ca el să fi avut încredere în ea în legătură cu camioneta. Și în el însuși. Ar fi putut foarte ușor să ridice telefonul și să-i afle trecutul dînd cîteva telefoane. Dacă ar fi vrut ar fi putut suna la TV7 pentru a obține o copie a reportajului făcut de Paige Price despre el. Ar fi putut vorbi la telefon cu vreun coleg polițist din Miami sau să caute în arhivele ziarului *Miami Herald*. Dar nu voia să facă nimic din toate astea. Trebuia să aștepte ca Mitch singur să-i spună, iar motivul pentru care reacționa în felul acesta o speria de moarte.

Undeva în adîncul sufletului ei unde logica nu mai însemna nimic își dorea ca el să aibă încredere în ea.

„Ești prea proastă ca să pot găsi cuvinte, O'Malley.”

El voia să se culce cu ea, nu să-i ofere inima.

Iar ea dorea același lucru. Abia trecuseră două zile de cînd venise aici și în cea de-a treia voia deja să facă dragoste cu inspectorul-șef al poliției.

„Ești prea proastă, O'Malley, și faci degeaba umbră pămîntului.”

Dorință carnală. Reacție chimică. Atracție animalică. Emoții amplificate ale unei situații capricioase. Dorințe fizice prea mult timp ignorate. Prin cap îi treceau tot felul de scuze, foarte adevărate și nici una care să reprezinte adevărul gol-goluț. Îi era prea teamă de ceea ce ar putea descoperi. O nevoie ce nu fusese niciodată împlinită. O dorință pe care o avusese dintotdeauna. Visuri deșarte.

În viața ei nu exista loc pentru o relație, mai ales una cu Mitch Holt care ar provoca o grămadă de complicații.

Nu-i venea să creadă că se putea măcar gândi la așa ceva. Iluziile unei iubiri și ale unei familii cu copii mici cu părul negru ieșiseră la iveală întotdeauna în timpul lungilor ore de singurătate ale nopții puteau fi neglijate fiind considerate doar visuri la lumina zorilor când revenea la realitate. O nedumerea profund faptul că ele apăruseră acum tocmai când nu avea nici timpul, nici energia necesară să le poată face față. Trebuia să-și păstreze concentrarea asupra cazului. Cu o hotărâre de nestrămutat care o ajutase să-și croiască o asemenea carieră, își concentra gândurile către această direcție și-și îndreptă mașina către patinoar. Rămase multă vreme în parcare privind camioneta veche a lui Ollie simțind cum o cuprinde un sentiment de teamă. O presimțire nedefinită îi dădea tîrcoale iritînd-o ca în loc care te mănîncă, dar nu poți ajunge să te scarpini. Și în minte îi răsunară cuvintele lui Josh scrise în caietul lui:

„Copiii își bat joc de Ollie, dar asta nu-i frumos. El nu poate face nimic în privința modului cum arată.”

În sală se auzea muzica la megafonae – Mariah Carey cu cîntecul *Hero*. Tribunele erau pustii și întunecate. Doar suprafața gheții era luminată unde un patinator singuratic își făcea antrenamentul, mișcîndu-se și făcînd sărituri în ritmul frumoasei melodii.

Megan se îndreptă către banca de rezerve, așezîndu-se lîngă linia roșie.

Patinatoarea era o femeie tînără, blondă și minionă, dar cu un corp athletic, îmbrăcată cu colanți negri și o fustiță scurtă, purpurie, de patinaj, iar pe deasupra cu un pulover larg de culoarea fildeșului. Își concentra mișcările după ritmul muzicii. Fiecare mișcare era executată perfect după care trecea la alta.

Săriturile erau elegante și puternice cu aterizări atît de line încît păreau să sfideze legile fizicii.

Muzica deveni mai alertă și mai vioaie, după care se apropie de sfîrșit. Patinatoarea făcu o piruetă finală, învîrtindu-se grațios ca o balerină dintr-o cutie muzicală.

Megan bătu din palme, atrăgîndu-i atenția tinerei

care abia atunci o observă. Patinatoarea zîmbi și-i făcu semn cu mîna a mulțumire, apoi veni patinînd cu mîinile în șolduri.

– A fost minunat! spuse Megan.

Ea ridică din umeri încercînd să-și calmeze bătăile inimii.

– Încă mai am de lucru, dar oricum, mulțumesc. Vrei să-mi dai, te rog, sticla aceea cu apă?

Megan scoase de sub bancă o sticlă de apă minerală și i-o dădu.

– Eu sînt Megan O'Malley de la Biroul de Prevedere și Combatere a Crimei.

– Ciji Swensen.

luă un prosop de pe margine și-și tamponă buzele și fruntea, uitîndu-se la Megan cu ochii ei mari și albaștri.

– Am citit în ziar despre tine. Ai venit pentru răpire? Îmi pare atît de rău pentru doctorița Garrison.

– Îl cunoști pe Josh?

– Sigur că da. Cunosc pe toată lumea din oraș care se poate ține pe o pereche de patine. Sînt instructor la Clubul de patinaj artistic.

– Și în seara asta faci ore suplimentare?

– Mă antrenez. Clubul pregătește un mic spectacol în fiecare an la Carnavalul zăpezii. Acesta este unul din numerele mele. Știam că toată lumea va merge la paradă în seara asta, așa că m-am gîndit să profit de faptul că nu este nimeni aici. E un număr special – pentru Josh, înțelegi? Clubul a hotărît să doneze încasările de la spectacolul centrului de voluntari.

– E deosebit de generos.

– Da, păi trebuia să facem și noi ceva. Mi se face rău cînd mă gîndesc că un pervers l-a lucrat pe Josh chiar de la patinoar. Din cîte-mi pot da seama poate că eu mă aflam chiar aici cînd s-a întîmplat.

– Erai aici în seara aceea?

Ciji încuviință și mai luă o gură de apă.

– Am avut oră la șapte.

Un glas bărbătesc se auzi din întuneric, din capătul patinoarului.

– Mai vrei să-ți pun muzica încă o dată, Ciji?

– Nu, mulțumesc, Olie, strigă ea. Fac o pauză acum. Megan se încruntă și reuși să distingă capul și umerii lui Ollie care se retrăgea în penumbră.

– L-ai văzut pe Ollie în seara aceea?

– Da, sigur că da.

Ea ridică din umeri.

– Ollie întotdeauna e pe undeva, pe aici.

– A curățat gheața înainte de ora ta?

Ea încuviință.

– A curățat gheața chiar după ce-au terminat antrenamentul copiii de la hochei.

– Pe la ce oră era asta?

– Pe la cinci și un sfert, cinci și jumătate.

Sprîncenele delicate ale lui Ciji se ridicară îngrijorate.

– Uite, știu că sînt oameni în oraș care sînt gata să dea vina pe Ollie, dar el nu e un om rău. E doar ciudat. Adică vreau să spun că e chiar drăguț, înțelegi? Niciodată nu l-am văzut purtîndu-se urît cu copiii.

– L-ai văzut mai tîrziu în seara aceea?

– Sigur că da. A curățat gheața din nou înainte de antrenamentul echipei de seniori la hochei pe la opt.

Ceea ce însemna că erau ceasuri întregi la mijloc cînd ar fi putut face orice, inclusiv să-l răpească pe Josh Kirkwood.

Ciji își puse șticla de apă pe margine și-și șterse mîinile de prosop.

– Doar nu crezi că el a făcut-o, nu?

– Încercăm doar să stabilim o cronologie a evenimentelor de miercuri seara, spuse calmă Megan fără a confirma sau a nega afirmația ei. E important să știm unde se afla fiecare în acel moment. Tu pînă cînd ai stat aici?

– Pînă la opt și un sfert. Întotdeauna asist la încălzirea seniorilor.

Zîmbi ușor.

- Le place să flirteze. Sînt drăguți cu toții.
- Și n-ai văzut pe nimeni sau ceva neobișnuit?
Zîmetul îi dispăru.
- Nu. După cum i-am spus și ofițerului care m-a interogat ieri – aș fi vrut să vă pot spune ceva. Mi-aș fi dorit să pot fi o eroină pentru Josh, dar, pur și simplu, n-am văzut nimic.
- Mulțumesc, oricum, zise Megan. Acum te las să-ți continui antrenamentul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.
- Cu plăcere.
- Ciji își aruncă prosopul pe margine și se îndreptă patinînd cu grație către centrul patinoarului.
- Sper să poți veni la spectacolul de duminică!
- Am să încerc! îi strigă Megan care deja se ridicase îndreptîndu-se către capătul sălii.

Olie o văzu venind. Pe femeia cea polițist care se uita fix la el. Nu voia să discute cu ea. Nu voia să vorbească de fapt cu nimeni. Știa ce vorbesc oamenii – că mașina lui semăna cu cea pe care o căutau polițiștii. Ei bine, Mitch Holt căutase deja în camioneta lui și nu găsisese nimic. Așa că n-aveau decît să se ducă să se spînzure oamenii ăia care-l priveau de sus, vorbindu-l pe la spate. Oricum, nu-i păsa de ce gîndesc despre el. Nu voia altceva decît să fie lăsat în pace.

Își luă sticla de plastic de un litru de Coca-Cola și cartea despre teoria haosului și porni către ușa ce dădea la vestiare.

- Domnule Swain. Pot vorbi puțin cu dumneata?
- Am vorbit cu inspectorul, mormăi el. Nu mai am nimic de zis.

„Ai grijă cum te porți, Leslie! Nu fi nepoliticos, Leslie. Nu-mi întoarce niciodată spatele cînd îți vorbesc, Leslie.”

El tresări la auzul vocii stridente care-i răsuna în cap.

- Nu durează decît un minut.

Dacă pleca în biroul lui, ea ar fi venit după el. Și nu voia asta. Nu-i plăcea să intre nimeni acolo. Nu putea să respire cînd intrau oameni străini în acel spațiu al lui.

– N-am decît vreo două întrebări să-ți pun, zise Megan apropiindu-se.

Ea îi simți mirosul de la doi metri. Mirosul de ceapă stricată, semn al lipsei de igienă și al unor glande sudoripare ce funcționau în exces, se răspîndea în jurul lui ca o colonie ieftină.

Purta același pulover și aceeași canadiană de-acum două zile. Stătea cu fața la ea, cu cartea strînsă la piept, cu ochiul de sticlă privind-o fix în timp ce celălalt se plimba înainte și înapoi în jurul ei.

– Domnule Swain, știu că ai curățat gheața aici în noaptea cînd a dispărut Josh. Chiar imediat după ce echipa lui și-a terminat antrenamentul, nu?

El încuviință.

– Și apoi încă o dată înainte de a începe antrenamentul echipa de seniori?

Capul lui zvîcni din nou în semn de aprobare.

– Ai putea să-mi spui unde te-ai aflat între aceste ore?

– Pe aici.

Tresări auzindu-și propriul ton beligerant.

„Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Leslie. Ai să vezi ce-ai să pățești din cauza asta, gură bogată. Am să te fac eu să-ți pară rău.“

Femeia polițist îl privea fix. El ar fi vrut s-o dea la o parte. Ar fi vrut s-o lovească ca să nu se mai uite așa la el și să-i mai tragă una în timp ce ar fi urlat la ea să-l lase în pace.

Dar nu putea face așa ceva, iar asta îi crea o senzație de slăbiciune și de neputință. De parcă ar fi fost un impotent. O stîrpitură. Un avorton. O greșeală a naturii. Mîna i se încleștă pe sticla de Coca-Cola și se încruntă atît de tare, încît gura îi căpătă forma unei potcoave de cal.

– Poate cineva să-ți confirme afirmațiile? întrebă Megan.

Privirea ei se opri asupra mîinii drepte a lui Ollie acoperită cu același fel de mînușă de lînă zdrențuită,

fără degete. În timp ce el strîngea sticla cu putere pînă cînd scoase un zgomot de plastic îndoit, mînuşa i se ridică deasupra încheieturii degetelor, scoţînd la iveală nişte dungi subţiri şi albastre trase pe fiecare deget. Ea simţi cum începe să-i bată inima cu putere.

– N-am făcut nimic, zise Ollie furios.

– N-am zis că ai fi făcut ceva, domnule Swain, îi replică Megan calmă. Dar ştii că maşina dumitale seamănă foarte mult cu cea descrisă de martoră. Dacă n-ai folosit-o dumneata, atunci cine se afla la volan? Ai poate vreun prieten căruia i-ai împrumutat-o? Spune-mi. În felul ăsta n-ai să ai nici un necaz.

– Nu, se răsti el, legănîndu-se înainte şi înapoi pe picioarele încălţate cu nişte tenişi scilciaţi şi strîngînd ritmic sticla de suc.

– Şi spui că ai fost aici toată seara, dar nu ai pe nimeni care să poată confirma acest lucru?

– Eu n-am făcut nimic! ţipă Ollie. Lasă-mă în pace!

Aruncă sticla într-un coş de gunoi aflat lîngă uşă şi se întoarse pornind să alerge pe holul întunecat.

– Nu ştiu dacă am să pot face așa ceva, domnule Swain, murmură Megan.

Ținîndu-și respirația, se aplecă spre coşul de gunoi și ridică dinăuntru sticla de suc, ținînd-o de gît cu două degete.

20:43; – 7°C

Parada cu torțe cuprindea toate tradițiile obișnuite ale Carnavalului zăpezii – cu Regele gheții și Regina zăpezii, care avea haine cu încălzire electrică pe sub rochie, cu Pescarii veseli care-și agitau unghițele ca pe niște puști și cu echipa băutorilor de șnaps care își conduceau môtoscutele de zăpadă mergînd în zig-zag dintr-o parte într-alta a șoselei. Mai erau și săniile trase de cai sau de cîini precum și un grup de membri ai clubului Rotarilor care se îmbrăcaseră în costume caraghioase de oameni de zăpadă. Dar, după cum bănuise Mitch,

atmosfera nu era deloc festivă.

Spectatorii aflați pe marginea șoselelor erau cu toții mult prea conștienți de steagurile și posterele cu Josh precum și de carele de reportaj ale televiziunii care veniseră să surprindă disperarea ce cuprinsese micul orașel pentru a o înregistra pe casete video.

Cînd grupul de voluntari defilă în tăcere cu lumînările aprinse auzi oameni din jur plîngînd.

Jessie îl ținu strîns de gît pe Mitch pe tot parcursul paradei, devenind din ce în ce mai tăcută pînă cînd ceru să meargă acasă.

Mitch o sărută pe vîrfurile nasului și o strînse la piept.

– Sigur, iubito. O să mergem să vedem dacă bunica ne-a făcut niște ciocolată fierbinte ca să ne încălzim năsurile și piciorușele. Da?

Dar hohotul de rîs pe care-l așteptă el nu veni. Ea doar dădu încet din cap și-l strînse și mai tare de gît.

– Mitch, ne poți spune cîteva cuvinte?

Mitch se răsuci pe călcîie către Paige Price și o împinse în spatele mulțimii.

– Iisuse, Paige, tu chiar nu renunți niciodată? Nu ai chiar nici un fel de limită?

Paige îl privi cu acea mină îndurerată, deși știa că pe el nu-l putea duce de nas cu figura asta. Dar dacă Garcia reușea s-o prindă bine în cadru, atunci era perfect pentru că imaginile puteau fi mixate cu un alt reportaj. Operatorul se dădu în spate odată cu ea, cu camera de luat vederi în funcțiune.

– Asta nu este deloc ceva neobișnuit, inspectore Holt.

– Nu, bănuiesc că asta nici nu se poate compara cu divulgarea indiciilor cheie. Doamne, dar știu că ai avut o zi plină, Paige.

Glasul lui era plin de sarcasm. Cu coada ochiului observă cum se uitau oamenii la ei, uitînd să mai urmărească parada în care își făcuseră apariția spiridușii lui Debbie Dutton, răsucindu-și bastoanele, îmbrăcați în costume de oameni de zăpadă și învîrtindu-se pe me-

lodia *Winter Wonderland* ce răsuna dintr-un megafon.

– Nu-mi dau seama cum informațiile despre bilete ar putea compromite cazul, spuse Paige.

– O să te luminez în privința asta mâine, când o să primim o sută cincizeci de bilete asemănătoare prin poștă, fiecare asumându-și responsabilitatea pentru răpirea lui Josh. Poate că tu și cu operatorul tău veți putea da o sută cincizeci de telefoane pentru a-i verifica pe scrîntiți, în loc să vă petreceți timpul alături de echipele de cercetare și de salvare sau de pușinii ofițeri care vor mai rămîne disponibili pentru a căuta o pistă reală.

Jessie își ridică fruntea de pe umărul lui Mitch cu buza de jos tremurînd.

– Tati, nu te supăra! scîncei ea cu lacrimi în ochi.

– Nu-i nimic, iubito, șopti Mitch. Nu sînt supărat pe tine; sînt supărat pe doamna asta.

Îi lipi capul din nou de umăr și o împinse pe Paige cu spatele către clădirea din cărămidă, proaspăt renovată, a magazinului *Fine Line*.

– Cine este informatorul tău, Paige?

– Știi bine că nu-ți pot divulga acest lucru.

– Oh, atunci este perfect, mîrîi el printre dinți. Informatorii tăi sînt sacrosancți, dar o informație confidențială a poliției nu. E ceva ce nu prea se potrivește aici, Paige.

Nemailăsînd-o să spună nimic, Mitch făcu o mișcare bruscă spre dreapta, aproape s-o dea pe Jessie cu capul de videocameră. Dădu aparatul deoparte și se aplecă spre operator.

– Ia dracului chestia asta din fața mea sau altfel să știi c-ai s-o porți drept pălărie!

Jessie începu să plîngă. Mitch încercă s-o liniștească privind-o în același timp crunt pe Paige.

– Am să aflu eu cine ți-a dat informația aia și am să-l dau afară chiar săptămîna viitoare, spuse el printre dinți. Și pe urmă am să-ți arăt eu ție.

Paige nu zise nimic, prefăcîndu-se calmă cînd de fapt tremura din cauza fricii provocate de furia lui Mitch. În timp ce Holt se îndepărta cu fetița în brațe, Garcia își

legănă videocamera în brațe ca pe un copil și se aplecă spre ea conspirativ.

– La naiba, dar știu că tipul ăsta se enervează tare iute. Adu-mi aminte să nu încerc vreodată să mă împotrivesc arestării pe aici.

21:05; – 7°C

Joy Strauss țistui din limbă în semn de dezaprobare în timp ce pune paltonul lui Jessie în cuierul din hol.

– Exact de asta îmi era teamă, murmură ea destul de tare însă pentru ca Mitch să o audă.

El se uită încruntat în ceafa soacrei sale, neavînd nici un chef să-i suporte hachițele lui Joy acum.

Era o femeie suplă și elegantă care ar fi fost destul de atrăgătoare dacă n-ăr fi avut mereu gura strînsă pungă. Părul castaniu avea fire argintii și-l purta tuns scurt pînă la umeri, o coafură fără vîrstă. Se îmbrăca elegant și-și purta pesimismul ca pe un colier de perle vechi.

– Răpirea asta a speriat-o pur și simplu, continuă ea.

Clătîină din cap în timp ce închidea ușa duaportului.

– E de mirare că mai poate să doarmă, cu maniacii ăștia care se plimbă peste tot furînd copiii de pe stradă. Mitch o ținu pe Jessie aproape și-i adresă lui Joy o privire de avertisment.

– E un incident izolat, Joy, nu o epidemie, șopti el. Jessie e doar obosită, nu-i așa, iubito?

Jessie încuviință.

Joy îi întinse mîinile.

– Hai, vino la bunica, Jessie. O să mergem sus la culcare.

– O duc eu, se răsti Mitch.

Joy pufni pe nări, dar nu insistă. Țistuind din nou, plecă în sufragerie la televizor, unde Jurgen citea o carte.

Mitch o duse pe Jessie în camera ei și o ajută să-și pună cămășuța de noapte. Îi vorbi despre activitățile

care urmau să aibă loc în weekend în cadrul Carnavalului zăpezii și cât de mult se va distra ea împreună cu bunicii ei. Poate că bunicul o va duce să vadă sculpturile în gheață din parc sau partida de popice cu bulgării de zăpadă. Poate că se vor putea plimba și cu sania. Bunica avea bilete la spectacolul de patinaj artistic.

– Nu-i așa că va fi frumos?

Jessie nu spuse nimic. Se spălă conștiincioasă pe față și pe dinți și se urcă în pat. El se așază lângă ea și o mângâie pe cap.

– Spune-ți rugăciunile, spiridușule, murmură el sărutînd-o pe frunte.

Jessie se întoarse cu fața la el cu ochii ei mari și căprui înotînd în lacrimi. Cu un glas mic și tremurător zise:

– Tati, mi-e frică.

Lui Mitch i se opri respirația.

– Frică de ce, iubito?

– Mi-e frică că o să mă ia și pe mine maniacul ăla! Se cuibări în brațe la el și începu să plîngă de-a binelea. Mitch o strînse la piept cu căldură.

– N-o să te ia nimeni, iubito.

– D... dar ci-cineva l-a... l-a l-luat pe J-Josh! B-bunica s-spune c-că asta s-se în-întîmplă în f-fiecare z-zi!

– Nu, aici nu se întîmplă așa ceva, spuse Mitch legănînd-o. Nimeni n-o să te ia, iubito. Ți-aduci aminte cum am vorbit că o să fii în siguranță? Despre străini și cum trebuie să fugi imediat ce ți se face teamă de cineva?

– D-dar ei l-l-au l-luat pe Josh și e-el e un c-copil mare. Eu sînt mică!

Lui Mitch i se rupea inima. Îi puse capul lui Jessie pe pieptul lui și o legănă și mai tare clipind furios din cauza lacrimilor fierbinți ce-i înțepau ochii.

– Nimeni n-o să te ia pe tine, iubito. N-am să las să se întîmple așa ceva.

O va apăra.

Așa cum îl apărase și pe fratele ei?

Gîndul îl lovi ca un cuțit. Ca un pumnal ascuțit pătrunzîndu-i prin carne, prin oase și înfîgîndu-i-se în suflet. Își mușcă buzele pînă simți gustul sîngelui și strînse din ochi pînă cînd îl usturară. Își ținea fetița în brațe și știa că ea este singurul lui copil, pentru că nu fusese în stare să-l apere pe fratele ei. Și știa că, indiferent cît de mult va încerca și cît de mult va considera că merită acest lucru, nu exista nici o garanție că o va putea apăra și pe Jessie.

„Blestemat să fii indiferent cine ești. Blestemat să fii pentru că l-ai luat pe Josh și ai furat nevinovăția acestui oraș. Blestemat să fii de-a pururi și să ajungi în iad. Eu însumi te voi trimite acolo cu mîna mea dacă voi avea ocazia s-o fac.”

O legănă pe Jessie, șoptindu-i vorbe de mîngîiere pînă cînd lacrimile ei se opriră și adormi. Apoi o înveli cu pătura, punîndu-i ursulețul alături și rămase privind-o, bucurîndu-se de imaginea pe care i-o oferea și iubind-o atît de tare, încît simțea cum îl doare în piept.

Rămase acolo fără a-și da seama de timp. Îi auzi pe Jurgen și pe Joy urcînd scările, știu cînd Joy se opri pentru o clipă în fața ușii lui Jessie. El nu făcu nici o mișcare și în cele din urmă ea se întoarse și plecă, stingînd lumina de pe hol.

Casa era demult tăcută cînd el se ridică de lîngă Jessie și ieși din camera ei. Lăsase veioza aprinsă pe noptieră, în caz că s-ar fi trezit și i s-ar fi făcut teamă. Ar fi vrut s-o fi putut lua cu el acasă, dar Joy îl rugase de-acum o lună să i-o lase în acest weekend. Și apoi mai era și această anchetă. Lăsase ordine precise ca să fie sunat imediat ce ar fi apărut ceva nou în legătură cu Josh. Nu voia s-o mai supere pe Jessie și mai mult dacă pagerul lui ar fi sunat trezind-o.

Ceasul din mașină arăta 12:13. În jurul lui totul era tăcut și întunecat.

Barurile din centru erau încă deschise, dar la ora asta nu era în stare să suporte zgomotul de acolo. Motelul *Big Steer* de pe șoseaua interstatală era deschis

toată noaptea, dar nu avea chef să răspundă la toate întrebările pe care i le-ar fi pus patronii și chelnerii. Vizavi casa lui era pustie, dar nu putea suporta ideea să stea singur.

Se gîndi la Megan și aproape că-i veni să rîdă. Dintre toate femeile...

De la moartea lui Allison asistase obligat la o întregă paradă de femei disponibile. Femei drăguțe, bune, femei dispuse să facă orice pentru a-i fi pe plac și femei care-ar fi dat orice să-i poată cîștiga inima. Pe toate le refuzase și le trimisese în căutarea altor bărbați mai buni. Refuzase compania și simpatia lor. Cînd neoiile fizice nu mai puteau fi ignorate se ducea la Minneapolis sau la St. Paul și găsea pe cineva față de care să nu aibă nici o obligație după aceea.

Niciodată nu-și dăduse seama că aceasta era o scuză jalnică pentru o viață normală. Era ceea ce își dorea și ceea ce putea oferi. Era ceva sigur și lipsit de suferință. Și pustie... și singuratică... și nu voia asta acum.

Fără a-și mai lăsa timp să cumpănească dacă e bine ceea ce face, băgă mașina în viteză și porni către Ivy Street.

CAPITOLUL 17

12:24 a.m.; – 10°C

Megan visa la o lume acoperită de pudră neagră de funingine pentru amprente. Aerul din jurul ei era negru ca o ceață întunecată și o dureau plămînii încercînd să respire, de parcă ar fi avut un elefant așezat pe piept. Toate suprafețele erau acoperite cu amprente. Pluteau prin aer precum cenușa dusă de vînt. Se trezi brusc și-l

găsi pe Friday așezat pe pieptul ei, uitându-se la ea cu ochii lui galbeni în lumina palidă a veiozei.

– Doamne, parc-ai avea o tonă! Dă-te jos! bombăni Megan, ridicându-se în capul oaselor.

Pisoii sări pe o cutie cu cărți și-i aruncă o privire rea, apoi își ridică piciorul din spate punându-l după ceafă ca un yoghin și calm începu să-și spele coada.

Megan nu-i mai dădu importanță, încercînd să-și depășească sentimentul de dezorientare în acest loc ce-i era de fapt străin. Va trebui curînd să-și desfacă totuși bagajele și să facă din acest apartament un loc mai primitor și mai plăcut, ca să se simtă cît de cît acasă, se gîndi ea, îmbrăcîndu-și halatul albastru matlăsat. Nu suporta sentimentul de tranziție. Bineînțeles, recunoscua ea în sinea ei, s-ar putea ca, în final, trecerea ei prin Deer Lake să nu fie decît un scurt popas dacă DePalma își ieșea din fire și mai mult.

Dacă ar putea găsi un indiciu în acest caz, atunci spiritele s-ar mai calma, iar presa și-ar găsi un subiect mai important decît prima femeie agent în teritoriu de la BCA. Și, mai mult decît atît, dacă ar găsi o pistă viabilă poate că atunci l-ar putea găsi pe Josh și să-l aducă acasă. Folosindu-și propria trusă de amprente luase amprentele lui Ollie Swain de pe sticla de Coca-Cola și după aceea le trimisese prin fax pentru identificarea la sediul agenției pentru a fi verificate prin rețeaua MAFIN.

Cu ajutorul sistemului automat se va proceda la cercetarea și verificarea amprentelor pe calculator. Dacă se găsea ceva, ea va fi imediat informată. Trimisese prin fax amprentele și la centrul FBI din Washington D.C. pentru a fi trecute și prin sistemul lor automat de identificare a amprentelor. Vor începe cercetările din nord-vest continuînd apoi în toată țara.

Cineva trebuia să-l cunoască undeva pe Ollie Swain. Cineva trebuie să-l fi trimis undeva la închisoare.

În minte îi apărură din nou imaginea liniilor albastre de deasupra degetelor lui. Un tatuaj ce exprima cruzimea. Asemănător cu ceea ce-și făceau pușcărișii unii altora

la închisoare. Nu putuse să vadă prea bine ca să poată băga mîrta în foc, dar simțea că așa e.

El mirosea a pușcăriaș de la o poștă.

Bătaia din ușă răsună întrerupîndu-i gîndurile și liniștea profundă din jur. Megan sări în picioare, întinzînd automat mîna după pistolul aflat pe masă. Din obișnuință se dădu imediat din dreptul ușii și se lipi de zid. Se auzi din nou o bătaie. Așteptă cu respirația oprită.

– Megan? Sînt Mitch.

Ea oftă ușurată și apoi deschise ușa.

– Și la Leo veneai după miezul nopții? Întrebă ea, deschizînd ușa.

– Nu, spuse el încet.

Mitch intră cu mîinile în buzunare și cu umerii strînși din cauza frigului de afară. Privi către pistolul negru cu calibrul de nouă milimetri pe care ea îl pusese pe masa din bucătărie, dar nu spuse nimic. Poate că toate femeile pe care le vizita în miez de noapte îi deschideau ușa cu o arenă în mînă.

– Treceam pe aici, murmură el, și am văzut lumină.

Megan se gîndi dacă să-i spună sau nu despre amprentele lui Ollie. Ea îi făcuse scandal că el nu o informase despre vizita lui Ollie, dar nu voia să aducă din nou acum în discuție acest subiect. Era tîrziu. Și pe urmă poate că nu va ieși nimic din această verificare. Mai mult decît atît, el nu arăta deloc de parcă ar fi avut de gînd să discute probleme de serviciu. Arăta epuizat și tulburat. Merse printre teancurile de cutii pînă la fereastră ce dădea către Ivy Street și rămase pur și simplu acolo, uitîndu-se în întuneric.

Ea veni în spatele lui, mîngîindu-l în drum absentă pe Gannon, cînd trecu pe lîngă cutia pe care dormea. Motanul cenușiu își înalță capul și clipi, apoi întoarse ochii către Mitch și începu să toarcă mulțumit.

– De ce-ai plecat în seara asta? Întrebă el, sprijinindu-se cu umărul de cadrul ferestrei.

– Voiai să fii cu Jessie. N-am vrut să te deranjez...

Lăsă fraza neterminată.

– Cum a fost parada?

– Tristă. Cu toții s-au străduit atît de mult... pentru că au vrut să fie ceva deosebit, și pentru că le e teamă. Cu toții mă privesc de parcă eu i-aș putea salva, dar nu-și dau seama că...

El o privi cu ochii lui căprui, roșii de nesomn și încețoșați și cu chipul pe care extenuarea lăsase urme adînci.

– Eu nu sînt salvatorul nimănui. Sînt doar un polițist. Și am obosit.

Se întoarse către geam din nou, dar închise ochii.

– M-am săturat.

Se săturase de suferință. De responsabilitate. De panica pe care o simțea cînd știa că nu avea puteri supranaturale ca să îndrepte toate greșelile și că nu era un superman, ci doar un om obișnuit. Se întoarse către Megan și ea văzu toate aceste sentimente înscrise pe chipul lui.

Megan, cea cu părul negru prins la spate, cu garderoba ei de genul neutru și cu toate regulile și reglementările ei, nu era această femeie ce stătea acum în fața lui. Părul îi cădea liber pe umeri, neavînd în picioare decît o pereche de șosete de lînă, și era mică de statură. Învăluită în capotul vechi și larg părea micuță și delicată. Parcă era Sfînta Ioana fără armură.

Stătea acolo așteptînd răbdătoare în tăcere.

– Eu nu sînt un erou, murmură el. Ei ar trebui să știe acest lucru.

– Faci tot ce poți, spuse Megan. Și noi, ceilalți, la fel. Ceea ce am făcut n-a fost suficient de bine. Din nou.

Cuvintele pe care le rostise el cu o zi înainte în gara-jul de la vechiul sediu al pompierilor îi răsunară din nou în minte, pline de regret și de dezgust, față de propria lui persoană.

El își întoarse din nou ochii către geam.

– Mă tot gîndesc că ar fi trebuit să fac ceva ca acest lucru să nu se întîmple, că ar fi trebuit să-l previn și să fac ceva.

Pe chip îi apăru o expresie de umor amar.

– Un leit-motiv ce revine mereu în viața mea.

Megan nu întrebă. Nu voia să se roage de el și nici să-i scoată vorbele cu cleștele din gură. El trebuia să-i spună doar dacă simțea nevoia sau dacă voia, pentru că altfel urmau să rămână acolo toată noaptea fără a scoate nici un cuvânt.

– Am avut un băiețel, spuse el în cele din urmă. Kyle. Avea șase ani.

Megan simți că i se oprește respirația.

– S-au aflat într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit.

Clătină din cap cu ironie.

– De ce oare spunem mereu asta? Nu se aflau într-un loc nepotrivit. Soția și fiul meu s-au dus la magazin după pâine și lapte. Drogatul cu pistolul se afla în locul nepotrivit. Dar eu îi trimisesem acolo, așa că eu cum sînt?

O victimă, se gîndi Megan, deși știa că răspunsul lui va fi „vinovat”. Nici un tribunal din lume nu l-ar fi condamnat, dar el se autocondamnase pentru tot restul vieții purtînd pretutindeni cu el povara acestei vinovății.

– Pur și simplu i-a împușcat, șopti el. De parcă ar fi fost niște nimicuri.

Încă îi mai vedea, așa cum zăceau plini de sînge pe podeaua murdară acoperită cu linoleum, cu viața scursă din ei. Cu trupurile căzute în poziții nefirești ca niște păpuși aruncate, cu ochii larg deschiși și cu privirile acelea goale, lipsite de speranță ale morților. Allison cu o mîină întinsă către băiețelul lor. Kyle, puțin mai departe, cu uniforma lui prea mare de baseball, pătată de sînge, și cu un teanc de poze ale jucătorilor de baseball în mîină. Acea ființă mică plină de vitalitate a cărei viață fusese zdrobită pentru totdeauna ca o cutie goală de conserve.

– Am auzit anunțul prin radio, spuse el. Chiar înainte de a vedea mașina lui Allison parcată în fața magazinului, am știut, pur și simplu, am simțit.

Și atunci începuseră reproșurile, la fel ca și acum. Fără milă. Brutale. Imposibil de evitat. Și la fel și întrebările, așa cum începeau și acum, odată cu furia imposibil de stăpînit ce-l măcina pe dinăuntru. El luptase atît de mult pentru dreptate, pentru justiție. Respectase regulile. Avea principii. Era un om bun, un polițist bun, o persoană pe care te puteai baza. Ar fi trebuit recompensat pentru asta și în schimb cea mai prețioasă parte a vieții lui fusese distrusă pentru totdeauna.

– O sûtă șazeci și nouă de dolari, spuse el, privind pe geam în noapte. Atît a cîștigat nenorocitul de pe urma spargerii. Atît au valorat viețile lor pentru el.

Închise ochii și o lacrimă i se prelinse pe obraz. Era un bărbat mîndru și dur, dar durerea și nedumerirea rece îl doborîseră. Era polițist. Credea în bine și rău, în alb și negru, dar lumea lui se transformase într-o ceață de fum și oglinzi. Megan auzea acest lucru în tonul vocii lui – disperarea unui bărbat ce încerca să dea un sens unei lumi lipsite de logică.

Trebuie să fi fost înfiorător să-ți fi iubit soția, să fi făcut un copil pe care să-l iubești și să-ți faci visuri pentru viitorul lui, ca apoi să-i pierzi pe amîndoi odată. Mai bine să iubești și să pierzi, spunea proverbul, dar Megan nu credea în asta. Mai bine să nu iubești deloc, decît să trăiești apoi cu inima sfărîmată pentru tot restul vieții.

– Mă gîndesc la Hannah și la Paul, murmură el. Nu doresc această durere nimănui.

Dorind să-i ofere mîngîiere, Megan își strecură mîinile pe sub haina lui deschisă, cuprinzîndu-i mijlocul și lipindu-și obrazul de pieptul lui.

– O să-l găsim. Ai să vezi că o să-l găsim.

Dorind parcă să absoarbă ceva din siguranța ei, Mitch o luă în brațe și o strînse la piept. Nu se mai gîndi la principiul ei în privința polițiștilor.

Acum nu mai erau polițiști. În mintea lui îndepărtă totul în afară de adevărul fundamental că era bărbat, iar ea era femeie, și electricitatea creată între ei era pu-

ternică și fierbinte parcă invitându-i să dea toate celelalte la o parte. El nu intenționa să reziste acestei tentații.

În seara asta acesta era singurul lucru pe care și-l dorea – să fie un om fără trecut și fără viitor, alături de o femeie pe care s-o poată ține în brațe, încercînd o dorință enormă în care simțea că se poate scufunda, uitînd de toate.

Își trecu o mîină prin părul ei mătăsos. Îi cuprinse gura într-un sărut mistuitor pentru a-i împiedica eventualele proteste.

Gustul ei era dulce ca mierea. Trupul ei lipit de al lui îi regenera puterile. Dorința fierbinte îi îndepărta oboșeala, iar sărutul deveni și mai pătimaș.

Megan se agăță de el, apăsîndu-i ceafa. Nu-și putea găsi cuvintele pentru a-l refuza. În sufletul ei nu exista decît dorința. El o aplecă pe spate, susținînd-o cu un braț și-i depuse sărutări fierbinți pe gît și pe pielea dezgolită de gulerul în formă de V al capotului. Apoi o ridică în brațe.

Traversă încăperea din cîțiva pași mari, dărîmînd niște cutii și sperînd una dintre pisici care fugi să se ascundă în altă parte.

Ochiul lui nu-i părăsiră nici o clipă chipul.

Expresia lui era aspră, hotărîtă și puternică, de parcă ar fi crezut că, dacă clipea sau privea în lături, toată vraja ar fi dispărut într-o clipită.

În dormitor o așeză în mijlocul patului nefăcut și făcu un pas înapoi pentru a-și scoate haina fără a o scăpa din ochi. Își scoase puloverul și cămașa și le aruncă în lături.

Megan se ridică în genunchi, desfătîndu-se cu priveliștea pe care el i-o oferea. Părul îi stătea ciufulit. Umbra bărbii nerase îi întuneca maxilarul, accentuîndu-i trăsăturile puternice ale feței. Avea trupul unui războinic ce purtase numeroase bătălii. Înalt, suplu, musculos și cu cîteva cicatrici ici și colo. Pe piept lucea mătasea părului întunecat și la fel și pe abdomen, de unde dispărea apoi ca o săgeată în talia joasă a blugilor.

Cu ochii ațintiți asupra lui ea își desfăcu cordonul capotului, lăsînd materialul să-i alunece pe umeri. Nu mai exista acum nici bine, nici rău. Nu mai existau reguli de respectat. Nu mai existau nici măcar cuvinte. Nu mai exista decît acest incredibil sentiment al așteptării dintre două suflete ce ardeau de dorința de a se contopi.

Mitch întinse mîna, atingîndu-i cu vîrfurile degetelor umărul și brațul. Îi mîngîie talia și curba grațioasă a șoldului. Pielea ei era mătăsoasă și catifelată, de culoarea fildeşului. O sărută încet și erotic gustîndu-i interiorul catifelat al gurii cu vîrfurile limbii, în timp ce cu mîinile îi mîngîia trupul.

Ar fi vrut s-o devoreze, să absoarbă întreaga mîngîiere pe care i-o oferea căldura trupului ei sau, și mai bine, să se scufunde în ea ca în apele limpezi și binefăcătoare ale unui lac nemărginit. Să se poată pierde în ea. Să simtă cum singurătatea și durerea se sfărîmă, topindu-se apoi în arșița trupurilor lor contopite.

Căzură pe pat amîndoi, lipindu-și piepturile unul de altul și împletindu-și picioarele. Megan se arcui către el savurînd senzația oferită de trupul lui tare, de pielea lui fierbinte și de părul mătăsos de pe pieptul lui care-i atîngea mîngîindu-i mugurii sînilor. Se lăsă în voia acestor senzații minunate – pipăindu-l, gustîndu-l și îmbătîndu-se de aroma de mosc a dorinței masculine. I se oferi în totalitate, lăsîndu-l pe el să preia controlul.

Capitulă fără condiții... Realitatea o făcu să se scuture cutremurată de un fior, dar apoi îi simți buzele pe sîni și gîndul dispăru. Își împleti mîinile în părul lui, mîngîindu-i mușchii încordați ai umerilor și pipăindu-i cu piciorul pulpele, încruntîndu-se puțin cînd descoperi că el încă mai avea blugii pe el. Răsucindu-se sub el întinse mîna după nasture.

Mitch o lăsă, ridicîndu-se în genunchi în timp ce ea îi desfăcea fermoarul.

Mîinile ei tremurau cînd îi scoase pantalonii și slipul. Tot trupul îi tremura de dorința de a-l simți în interiorul ei.

Își curbă degetele în jurul bărbăției lui și-l mîngîie cu blîndețe. El închise ochii și gemu.

– Vino aici, șopti el, întinzîndu-i brațele.

Megan se apropie, întîmpinîndu-i sărutul și lipindu-și trupul de al lui. Îl luă de gît și-și lăsă capul pe spate cînd el îi sărută gîtul. Mîinile lui mari îi mîngîiau spatele, apoi îi cuprinseseră fesele ridicînd-o și așezînd-o la el în brațe.

Ea întinse mîna și-l călăuzi în timp ce el o lăsă ușor în jos.

Ea scoase o exclamație șuierătoare cînd el o pătrunse. Trupul ei se încordă în jurul lui cuprinzîndu-l și fiind pe punctul de a-și împlini dorința. El o ridică din nou și o lăsă încet să alunece, centimetru cu centimetru.

Sentimentul de anticipație o încordă ca un arc a cărui coardă se întinde din ce în ce mai tare, pulsînd de dorința de a-și alina patima.

Începu să se miște deasupra lui în propriul ei ritm, strîngîndu-i în mîini umerii puternici și dîndu-și capul pe spate. Din ce în ce mai repede trupul ei urcă și coborî pînă cînd rămase fără suflare, pînă cînd arșița care o stăpînea se condensă într-un strat lucios de transpirație pe trupul ei și sentimentul de anticipație explodează într-o adevărată furtună de foc a senzațiilor.

Se îmbrățișară strîns cînd reveniră amîndoi pe pămînt, în timp ce inimile începură să-și încetinească ritmul și lumea reală din jur începu să capete forme adevărate. Mitch trase cuvertura deasupra lor. Căldura pasiunii trecuse și noaptea de ianuarie îi îngheța.

Gannon sări pe pat, așezîndu-se în locul lui preferat, în spatele genunchilor lui Megan. De parcă Mitch nici n-ar fi existat. Megan abia dacă-și mai amintea cînd avusese ultima dată un bărbat în patul ei. Relațiile ei puteau fi numărate pe degete. Toate însă în final erau niște eșecuri. Regula privind viața ei sexuală se afla undeva departe pe lista ei de priorități, pe la poziția 22. Nu se întîlnea cu polițiști, dar nimeni nu-i înțelegea pe polițiști mai bine decît polițiștii înșiși, așa că... Iar în spa-

tele acestor scuze zăceau alte motive mai adînci, niște temeri de ordin intrinsec și niște demoni ce o urmăriseră ca niște umbre toată viața, unul dintre ei fiind teama că nimeni n-o va iubi și că era din naștere o persoană imposibil de iubit, din cauză că purta asupra ei amprenta păcatelor comise de mama ei. Temeri lipsite de orice logică. Temeri ce existau în cele mai adînci colțuri ale inimii ei ca niște ciuperce otrăvitoare.

Era o prostie să se gîndească la ele acum. Mitch Holt n-o iubea, el doar avusese nevoie de ea. Avuseseră de fapt nevoie unul de altul ca să scape de singurătatea unei nopții și de oroarea unei anchete teribile. Asta nu era dragoste. Era mai mult o favoare între prieteni. La lumina zilei, frumusețea a ceea ce se petrecuse între ei pălea, iar plăcerea de a sta unul în brațele altuia își pierdea din căldură.

„Nici măcar nu e un bărbat liber“, se gîndi ea privind la verigheta de pe mîna lui stîngă. Ea își încălcase toate principiile în legătură cu un bărbat însurat cu trecutul lui. „Dar știi că te pricepi grozav să-i alegi, fetițo.“

Și totuși nu simțea nici un regret în legătură cu cele petrecute între ei. Așa cum nu se putea opri să nu-și dorească și mai mult. Și așa cum nu-și putea împiedica nici spaima îngrozitoare ce o cuprinsese în legătură cu această dorință.

Mitch o simți cutremurîndu-se înfiorată și-și trase cuvertura mai sus pe umeri. Ea se simțea bine în brațele lui. Se potrivea lîngă el acolo ca o piesă dintr-un joc de puzzle. Plăcut. Iubitor. Ceea ce trăiseră împreună fusese incredibil. Numai gîndindu-se la asta și Mitch simțea cum o dorește din nou. El așteptă să încerce acel sentiment de vină care copleșea inima ori de cîte ori avusese cîte o relație sexuală de cînd murise Allison. Dar acesta un sosi. Se părea că-și găsise în sfîrșit o oază de liniște pentru o vreme în seara asta. Zorile vor sosi curînd și ei vor redeveni polițiști din nou, aruncați iarăși în coșmarul unei anchete în care încercau să

găsească un om ce răpise un copil, fără a avea nici un indiciu clar, nici un suspect real și nici un mobil serios în afară de mintea unui dezaxat. Dar pînă în zori mai aveau toată noaptea înaintea lor.

El se întoarse pe o parte, sprijinindu-se într-un cot, pentru a se putea uita la Megan. Ea se uită la el cu o expresie pe jumătate precaută, pe jumătate sfidătoare.

– Dacă ai de gînd să-mi spui cît de mult am greșit amîndoi, propun să nu te mai obosești degeaba, zise ea.

– Pentru că deja știi că a fost o greșeală? întrebă el prudent.

„Greșeală“ era un cuvînt prea mărunț și nevinovat. Acesta era genul de gafă care o putea costa cariera.

Implicîndu-se prea mult în relația cu Mitch Holt s-ar putea trezi și cu inima sfărîmată în final, iar din acest punct de vedere suferise destul pînă acum ca să mai poată suporta o nouă experiență.

– Vrei să spui că-ți pare rău că ai făcut dragoste cu mine? zise el.

Ea își ridică ochii spre el, studiindu-i chipul pe care necazurile lăsaseră urme adînci și ochii ce păreau să fi văzut mult prea multe la viața lor pentru a putea rămîne tineri. Se gîndi la toate sentimentele pe care el le ținea adînc ascunse în sufletul lui – furia, durerea și îndoiala – și pe care le lăsa doar din cînd în cînd să se întrevadă. Se gîndi la tandrețea și pasiunea lui și la dragostea nemărginită pe care i-o oferea fetiței lui. Ar fi fost inteligent să spună da; cea mai bună apărare era întotdeauna atacul. Dar nu putea vedea un viitor alături de el. Nu exista nici un motiv pentru a prelungi inevitabilul. Ar fi putut încheia totul acum și să iasă din această bătălie măcar cu mîndria intactă, dar...

– Nu, șopti ea. Mă gîndeșc doar că nu trebuie să ne facem o obișnuință din asta.

Ea se ridică și-și luă capotul. Mitch se întinse și o apucă de o mîneacă înaintea ca ea să-l poată îmbrăca. O privi adînc, studiindu-i expresia prudentă.

– De ce nu? întrebă el.

– Așa.

– Țsta nu-i un răspuns pentru o persoană ce a depășit vârsta de șapte ani.

– Răspunsul se subînțelege, zise Megan. N-ar fi trebuit să pui o asemenea întrebare.

Ea trase de mîneacă și se ridică, punîndu-și halatul și legîndu-l strîns în talie. Se duse la oglindă și atinse cu mîna cele cîteva obiecte pe care le despachetase și se așezase pe măsuta de toaletă. Mica statueta cenușie de porțelan ce reprezenta o pisică, primită în dar, cînd absolvise școala, de la Frances Clay, femeia ce făcea curat în biserică și care avusese grijă de ea cînd era mică. Cutia de bijuterii pe care o cumpărase dintr-un magazin de mîna a doua din banii ei cînd împlinise doisprezece ani. Pentru o vreme își imaginase că mama ei i-o dăduse în dar, cînd de fapt ei nu-i dădea nimeni nimic.

– Lucrăm împreună, zise ea încordată. N-ar trebui să și dormim împreună.

Ea îl văzu în oglindă cum se ridică din pat, dînd cuverturile la o parte. Senzația bruscă de dorință ce o cuprinse o înfricoșă. O înspăimînta faptul că trupul ei putea deveni atît de dependent de al lui și că-l putea dori atît de mult, simțînd o asemenea nevoie de el.

Nevoie. Doamne, nu-și putea permite să simtă așa ceva față de el.

Privirile li se întîlniră în oglindă. Expresia lui era dură ca a unui animal de pradă.

– Asta n-are nici o legătură cu munca, spuse el cu glas răgușit și scăzut.

Încet, o întoarse cu fața la el și-i desfăcu ușor cordonul capotului. Ea trase aer în piept cînd el își strecură mîinile pe sub capot, deschizîndu-l și privind-o. Îi cuprinse sîniî încet, mîngîndu-i mugurii și din nou ea simți cum i se oprește respirația. În ochii lui se citea satisfacție și excitație. Îi dădu capotul jos de pe umeri punîndu-i mîinile pe șolduri. Își plecă buzele către gura ei.

– Și cine a zis ceva de dormit?

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL ZIUĂ A PATRĂ

Luați o familie perfectă. Distrugeți-o. Noi avem toate piesele. Noi deținem puterea. Simplu ca bună ziua. Ca și cum ai scoate cuiul osiei de la căruța acestui mic orașel stupid. Ca și cum ar suna soneria pentru cîinii lui Pavlov.

Poliția se învîrte în jurul cozii. Caută probe pe care nu le va găsi. Așteaptă un semn ceresc. Fac scandal și amenință, dar nu vor reuși nimic așa. Noi ne uităm la ei și rîdem. Voluntarii se roagă, gătindu-se cu cocarde și funde, răspîndind postere și crezînd că în felul acesta ajută la ceva. Ce proști. Numai noi i- am putea ajuta. Toate atuunile sînt în mîna noastră.

Dar jocul a devenit plictisitor. E timpul să plusăm.

CAPITOLUL 18

ZIUĂ A PATRĂ
5:42; - 9°C

Hannah stătea la fereastră privind la copacii ce se transformau din umbre în siluete vagi. Întunericul nopții începea să dispară ușor și vag devenind încet-încet un cenușiu din ce în ce mai deschis. Mai trecuse încă o noapte. Începea o nouă zi fără Josh. Nu-și putea imagina cum va trece și prin asta. Nu o ajuta cu nimic faptul că știa că ziua va trece oricum.

În minte îi răsuna cuvintele din biletele găsite. Le simțea în suflet reci ca niște degete de gheață. „Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.” „Am o mică părere de rău născută dintr-un mic păcat.” Își simțea

inima cuprinsă în ghearele reci ale spaimei și-și dorea din tot sufletul să vină cineva care s-o ajute să scape de această senzație.

Paul dormea cu fața în jos în mijlocul patului, cu brațele în lături, ocupînd toată salteaua. Ea se întreba dacă el își va respecta tabieturile în nouă zi ce se anunța.

Se întreba oare ce se întîmplase cu ei. Închise ochii și-și imagină cum fiecare dintre ei se afia în cîte o barcă pe mare și cum se îndepărtau unul de altul cu fiecare val care venea.

Singurătatea o apăsa parcă fizic strivindu-i plămîinii și zdrobindu-i inima.

„Doamne, nu sînt destul de puternică pentru a duce această povară de una singură...”

Își duse mîna la gură pentru a-și împiedica strigătul de disperare, simțînd cum i se frînge inima la gîndul că nu va putea împărtăși această durere nici măcar cu soțul ei, cu tatăl copiilor ei.

Totul fusese atît de diferit cînd Josh era mic. Și Paul fusese altfel. Fusese mîndru de ea. Niciodată nu se îndoise de dragostea lui. Privise către ocaziile ce i le oferise viața cu mult entuziasm, gata să ofere familiei lucrurile care lui îi lipsiseră în copilărie, cînd trăise într-un cartier sărac unde banii nu ajungeau niciodată. Fusese încîntat de Josh și se bucura că avea șansa să fie un tată iubitor și un adevărat sprijin pentru fiul lui, ceea ce lui îi lipsise. Fusese încîntat de soția lui și văzuse în ea un partener de viață, egal în drepturi, un om pe care-l putea iubi și respecta.

Acum, cînd Hannah se uita la el, vedea un om egoist, acrit și invidios pe succesul ei, scîrbit de faptul că rămăsese un anonim. Ajunsese un om obsedat de dorința de a acumula cît mai multe lucruri, ca după aceea să constate nedumerit că acestea nu-i ofereau fericirea pe care o aștepta. Se întreba oare ce se întîmplase cu bărbatul cu care se măritase și dacă nu cumva era definitiv pierdut pentru ea așa cum era și Josh.

„Oh, Doamne, n-am vrut să mă gândesc la așa-ceva! Nu cred că el e pierdut pentru totdeauna. N-am să cred așa ceva.“

„Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.“

Se simți copleșită dintr-odată de singurătate, de spaimă și de vinovăție. Simți cum spaima îi ia graiul.

Se forță să se ridice în picioare și să facă câțiva pași în dreptunghiul palid de lumină din dreptul ferestrei, imprimat pe covor, forțându-se în același timp să se gîndească, să-și facă un plan, să-și pună în mișcare roțile minții. Tremura ca un alcoolic cuprins de o criză de delirium tremens. Trebui să-și adune și ultima picătură de putere pentru a nu se prăbuși pe podea. Strîngînd cu putere din dinți se împotrivi dorinței de a se îndoii de mijloc. Un picior în fața celuilalt, apoi încă un pas, înainte... un pas, încă unul, și încă un pas, acum înapoi. Un pas, încă unul, și încă un pas..

Continuă să se plimbe avînd pe ea doar un tricou și șosete de lînă cu mîinile și picioarele goale.

Frigul îi pătrundea în corp pînă la oase. Intra pe fereastră cu o viteză mai mare decît cea a luminii. „E așa de frig... Oare lui Josh i-e frig? Îi e frig și e singur. Rece ca gheața. Rece ca piatra...“

– Ce faci?

Hannah tresări auzind glasul lui Paul. Avea mîinile reci ca gheața. Vedea urmele palmelor ei de pe geam acolo unde respirația aburise sticla din jur.

– N-am putut să dorm.

Paul se așeză pe marginea patului cu pătura în brațe. Arăta slăbit și palid în lumina cenușie a zorilor, parcă îmbătrînit și cu trăsăturile chipului asprite de furie și dezamăgire, iar ridurile din jurul ochilor și ale gurii erau mult mai pronunțate decît de obicei. Oftă și aprinse veioza uitîndu-se la ceasul de pe noptieră.

– Trebuie să fac ceva astăzi, îl anunță brusc Hannah, uimindu-se pe sine, dar și pe el.

Cuvintele rostite îi răsunară în minte, întărindu-i hotărîrea. Își îndreptă puțin umerii. Dorea și trebuia să facă

neapărat ceva pentru a se aduna un pic.

Era obișnuită întotdeauna să acționeze în situații de criză. Cel puțin în felul acesta avea iluzia că deține controlul asupra situației.

– Trebuie să ies din casă. Dacă mai stau încă o zi înăuntru am să înnebunesc.

– Nu poți să pleci, spuse Paul.

Aruncă pătura pe pat și se sculă ridicându-și pantalonii pijamalei în dungi. Își luă halatul negru de pe marginea patului și se îmbrăcă.

– Trebuie să fii aici în caz că cineva o să telefoneze.

– Poți să răspunzi și tu la telefon.

– Dar eu trebuie să plec cu echipa de cercetare.

– Nu, Paul, eu am să plec.

El rîse cu amărăciune.

– Și ce crezi că ai să rezolvi cu asta? Crezi că ai să reușești ceva? Doctorița Garrison pleacă în căutarea fiului ei. Soțul ei nu-l poate găsi, dar ea oare va reuși?

– Oh, Doamne, Paul! se răsti ea punîndu-și mîinile în solduri. De ce trebuie ca totul să se învîrtă în jurul tău? M-am săturat pînă peste cap de invidia asta a ta că-mi vine să urlu. Îmi pare rău dacă te simți neputincios...

– N-am spus niciodată că mă simt neputincios, se răsti el cu ochii scâpărînd de furie. Am spus că tu crezi că nimeni nu poate face lucrurile mai bine decît tine.

– Asta-i absurd.

Se întoarse cu spatele la el. Își scoase hainele din sertar și le trînti teanc pe măsuța de toaletă fără a ține cont de sticlutele de parfum pe care le răsturnă.

– Ai fost plecat două zile să-l cauți pe Josh. De ce nu înțelegi că și eu simt nevoia asta? De ce nu poți să...

Restul întrebării îi muri pe buze simțîndu-se copleșită brusc de un val de emoții.

– Înainte împărțeam totul, șopti ea privindu-l în oglindă. Eram prieteni. Oricît de oribilă ni s-ar părea această situație, măcar ar fi trebuit să-i împărțim povara. Doamne, Paul, oare ce s-a întîmplat cu noi?

Îl auzi oftînd dar nu se întoarse și nu se uită la el în

oglinďă fiindu-i teamă cĂ pe chipul lui va vedea nerĂbdare ŝi nu regret.

– İmi pare rĂu, murmurĂ el, fĂcĭnd un pas cĂtre ea. Simt cĂ- mi pierd mintile. MĂ simt neajutorat ŝi ŝtii cĂ asta İmi displace profund. Eu am nevoie sĂ ŝtiu cĂ sĭnt util.

– Ŝi eu la fel!

Ea se ĩntoarse cĂtre el, avĭnd pe chip ĩntipĂritĂ o expresie de implorare pentru a fi ĩnțeleasĂ.

Se uitĂ ĩn ochii lui cĂutĭnd bĂrbatul cu care se cĂsĂtorise ŝi pe care-l iubise.

– Ŝi eu am nevoie de asta. De ce nu poți ĩnțelege acest lucru?

„Sau nu-ți mai pasĂ?” ĩntrebarea nerostitĂ pluti ĩn aer pe mĂsurĂ cĂ tĂcerea se prelungea. O duzinĂ de scenarii ĩi treceau prin cap lui Hannah – dispariția prĂpastiei dintre ei, Paul cel pe care-l ŝtia ea, reĭntorcĭndu-se ĩn sĭnul familiei, coșmarul pe care-l trĂia ĩncheindu-se brusc odatĂ cĂ trezirea din somn sau dimpotrivĂ rĂceala din privirea lui ĩn timp ce-i spunea cĂ nu-i mai pasĂ ŝi prĂpastia dintre ei mĂrĭndu-se neĭncetat pĭnĂ la dimensiunile unui camion...

El privi ĩn lĂturi cĭnd Lily ĩncepu sĂ plĭngĂ ĩn camera ei aflatĂ puțin mai departe pe hol.

– Da... bine. Du-te, spuse el ĩncet. Eu am sĂ rĂmĭn cu Lily o vreme.

– O sĂ ĩntrebe unde e Josh, murmurĂ Hannah. Au trecut trei zile...

İși trecu o mĭnĂ prin pĂrul ĩncurcat simțĭnd cum o cuprĭnde din nou un val de panicĂ.

– Doamne, ce lucruri İmi trec prin cap... Oare ĩntrebĂ de noi, oare ĩi este frig, e rĂnit?

Cele mai oribile ĩntrebĂri ĩnsĂ i se lipiserĂ de cerul gurii ca o caramelĂ, ĩnecĭnd-o, sufocĭnd-o de-a binelea. İi era fricĂ sĂ le rosteascĂ ŝi totuși trebuia.

– Paul, dar dacĂ el e...

– Nu!

El o trase cu putere ĩn brațe, privind ĩnsĂ ĩn con-

tinuare spre ușa, de parcă, dacă s-ar fi uitat la ea, temerile lui ar fi putut deveni realitate.

– Nu vreau să mă gîndesc la asta, șopti el.

Tremura. Ea îi puse mîna pe piept și-i simți inima care bătea nebunește. „*Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.*“

– Du-te și fă un duș, murmură el. Mă duc eu la Lily.

11:20; – 6°C

– Oferiți o șansă! Dați un dolar! Ajutați-l pe Josh să se întorcă acasă!

Glasul lui Al Jackson răsuna în tot parcul de la taraba Ligii jucătorilor seniori de hochei.

Găsise o cadență a cuvintelor pe care le repeta ca pe o rîgăciune cu ritmul precis al unui metronom. Chemarea semăna foarte bine cu cea a unui animator de carnaval care-i îndemna pe naivi să participe la un joc de noroc măsluit.

Hannah simți cum i se face stomacul ghem. Privi către parc văzînd o versiune suprealistă a tîrgului anual organizat cu prilejul Carnavalului zăpezii.

În parc fuseseră instalate numeroase tarabe îmbrăcate frumos, iar în spatele lor erau așezate radiatoare portabile din care ieșeau nori de aburi în aerul rece. Mulțimea îmbrăcată de sărbătoare venise să ia parte la întreceri sau să-i privescă pe sculptorii în gheață. Dar pe lîngă aceste activități, de pe urma cărora urmau să se cumpere noi uniforme pentru formația liceului, calculatoare pentru biblioteca municipală și se strîngeau fonduri pentru proiectul de înfrumusețare a orașului din vară, la fiecare joc și la fiecare tarabă se strîngeau bani pentru a ajuta la găsirea lui Josh.

Gesturi deosebit de nobile. O generozitate de-a dreptul copleșitoare. O impresionantă demonstrație de sprijin și dragoste.

Hannah își repetă la nesfîrșit aceste fraze și totuși nu putea evita senzația că scăpase dintr-un coșmar și ni-

merise în altul. Era ceva parcă prea asemănător cu romanele lui Kafka, reflecta ea în timp ce privea la oamenii care-și dădeau drumul pe pantă, alunecînd pe zăpadă din dreptul căldirii tribunalului pînă într-un lac amenajat cu niște popice uriașe de zăpadă, știind că fiecare dintre ei dăduse cîte un dolar pentru a ajuta la aducerea fiului ei acasă. Simțea că i se face rău cînd se gîndea că acest festival se transformase într-un act de disperare, al cărui personaj principal era ea, ca o adevărată vedetă.

Fusese condusă la taraba voluntarilor pentru a fi expusă acolo ca o ciudățenie a naturii. „Ia-o pe nefericita mamă, mai luați niște postere! Priviți la femeia vinovată și mai luați niște funde galbene pentru a le pune în piept!”

Simțea privirile reporterilor ațintite asupra ei. În clipa cînd o zăriră întrebările începură să curgă într-un șuvoi de nestăvilit – întrebări despre sentimentele ei, întrebări despre vină și suspiciune și cereri de acordare a unor întruniri în exclusivitate. În cele din urmă dădu o declarație și făcu un apel pentru reîntoarcerea lui Josh, dar ei nu se declarară satisfăcuți. Ca niște cîini fiămînzi căroro li se azvîrliseră cîteva oase, zăboveau în preajma ei, sperînd să obțină mai mult. Nu se putea mișca, nu putea scoate o vorbă și nici măcar să-și șteargă nasul fără a simți videocamerele ațintite asupra ei.

Unele chipuri dintre cele aflate în spatele videocamerelor îi erau cunoscute. Arareori avea timp să stea și să se uite la știri, dar la șase și la zece seara întotdeauna se afla un televizor indiferent unde se afia. Celor din Minnesota le plăcea să fie informați; era un fel de glumă printre băștinași.

În afară de călătoriile la Minneapolis sau St. Paul nimic important nu se întîmpla de obicei în stat, dar toată lumea insista să asculte știrile lipsite de evenimente la sfîrșitul zilei.

Hannah îi cunoștea pe nume pe cîțiva dintre reporterii din Minneapolis și St. Paul. Chiar și cîteva stații de televiziune organizaseră cîteva puncte unde se puteau

dona bani pentru cauză. Puțin mai departe de taraba voluntarilor, meteorologul de la canalul unsprezece își oferea fața drept țintă pentru prăjituri cu frișcă.

Ziarul *Star Tribune* împreună cu asociația polițiștilor făcuseră o echipă unde orice copil putea fi fotografiat și i se luau amprentele contra unei donații de un dolar – o măsură de siguranță la care majoritatea părinților din Deer Lake nu se gândiseră niciodată. Gesturi deosebit de nobile. O generozitate de-a dreptul copleșitoare. O impresionantă manifestare de sprijin și dragoste.

O dramă macabră a cărei vedetă era ea însăși. „E numai vina ta, Hannah. Doar tu ai vrut să faci ceva, să fii în centrul acțiunii, așa cum ai făcut întotdeauna.”

Dar ea nu avea puterea să se prezinte ca un lider. Se simțea secată de puteri, complet istovită. Simți cum o cuprinde ameteala și închise ochii sprijinindu-se de o masă.

- Doamnă doctor, nu vă simțiți bine?
- Cred că o să leșine!
- Să chemăm un doctor?
- Păi ea e doctor!
- Și ce, se poate trata singură?
- De aceea avocații...
- Ce-i cu avocații?

Hannah auzea fragmente din conversațiile purtate în jurul ei, de parcă s-ar fi aflat la foarte mare distanță, într-un tunel lung și întunecat.

Simți că i se clatină pământul sub picioare.

– Scuzați-mă, doamnelor. Cred că doctorița Garrison are nevoie de o scurtă pauză. Nu-i așa, Hannah?

Simți o mână puternică apucînd-o de braț și se forță să deschidă ochii. Îl zări pe părintele Tom. Văzu că era îngrijorat.

- Trebuie să stai puțin liniștită, spuse el încet.
- Da.

Abia reuși să pronunțe cuvîntul și pământul îi fugi de sub picioare. El o prinse, susținînd-o, și porni cu ea către centrul de voluntari. Hannah făcu tot ce-i stătu în putință

să-și miște picioarele. Reporterii năvăliră asupra lor, iar fotografiile și operatorii le tăiară calea.

– Vă rog, oameni buni, spuse părintele Tom pe un ton aspru. Vă rog, puțină înțelegere. Nu credeți că-ajunge pe ziua de azi?

Se părea că nimeni nu dorea să atragă asupra sa mînia lui Dumnezeu și se dădură la o parte din drum, dar Hannah auzi pocnetul blitz-urilor și bîzîitul camerelor de luat vederi pînă cînd ajunseră la colț.

– Cum te simți? întrebă părintele Tom. Poți să traversezi strada?

Hannah reuși să dea din cap, deși nu era foarte sigură că nu se va prăbuși.

Dintr-un instinct de conservare îl cuprinse de mijloc pe Tom McCoy și se sprijini de el, recunoscătoare pentru puterea pe care el i-o oferea.

– Așa, murmură el. Sprijină-te de mine, Hannah. N-am să te las să cazi.

O conduse la centrul de voluntari unde aceștia lăsară baltă telefoanele care sunau și ecranele calculatoarelor care clipeau, rămînînd cu ochii ațintiți asupra lor. Hannah își ținu capul plecat jenată că era văzută într-o asemenea stare de slăbiciune și, mai mult, aproape dusă pe sus de preotul orașului. Dar părintele Tom nu luă în seamă efortul ei slab de a se îndepărta de el. Cu o expresie hotărîtă întipărită pe chip o conduse către o încăpere ce servise înainte drept magazie și unde fuseseră acum aranjate mese și scaune pentru a se putea bea o cafea în pauzele de lucru.

O așeză încet pe un scaun, gonindu-i pe toți curioșii cu excepția lui Christopher Priest care sosi cu zahăr și cafea. Profesorul puse pe masă o farfurie de carton cu biscuiți. Tom luă ceașca de cafea și o puse în mîinile lui Hannah.

– Bea, îi zise el. Arăți ca o statuie de gheață. Camioneta mea e în spate. Mă duc să încălzesc motorul și pe urmă te duc acasă.

Hannah murmură cîteva cuvinte de mulțumire încer-

cînd să surîdă curajoasă. Compasiunea din ochii lui o făcu să renunțe la efort. Compasiune, nu milă. Ța un dar oferit de un prieten puternic. El îi atinse obrazul în trecere, absent de parcă făcea zilnic un asemenea gest, dar Hannah simți un mic șoc electric. Se sprijini de spătarul scaunului, admonestîndu-se sever în gînd pentru reacția ei. El era părintele Tom, preot, confesor, fost cowboy, păstorul distrat al parohiei St. Elysius.

– Iar ți-ai uitat mînușile, murmură ea.

El le scoase din buzunar fluturîndu-i-le prin fața ochilor, apoi se îndreptă spre ușa din spate.

Hannah își concentrează atenția asupra ceștii de cafea ce-i încălzea mîinile pentru a se gîndi la lucruri obișnuite. Sorbi din lichidul fierbinte, surprinsă că avea un gust pe placul ei.

– Mi-am adus aminte că tu o bei cu lapte, spuse profesorul cu o licărire de mîndrie în ochi. Anul trecut la dineul de la camera de comerț stătea vizavi de mine.

– Și ți-ai adus aminte că o beau cu lapte? îi zîmbi ușor Hannah.

El se sprijini de marginea unei mese din apropiere, cu mîinile băgate în buzunarele unei canadiene negre ce-i stătea umflată în jurul trupului ca un costum gonflabil de mînușchi. Capul îi ieșea afară din guler sprijinit pe un gît subțirel.

– Nu suport banalitățile, spuse el. N-am avut încă ocazia să-ți spun cît de rău îmi pare pentru Josh.

– Mulțumesc, murmură ea, privind în lături. Ce ritual ciudat acest mod straniu de a oferi condoleanțe. Părea atît de inutil ca oamenilor să le pară rău pentru ceva ce nu se întîmplase în nici un fel din vina lor; parcă părea prea civilizată să le mulțumești pentru asta. Acesta era un alt aspect al rolului ei de victimă cu care nu se putea împăca.

Simțea privirea profesorului ațintită asupra ei, neclintit de parcă ar fi studiat cu atenție tot ceea ce respira și trăia.

– Bănuiesc că nu mă descurc prea bine în această

postură, mărturisi ea.

– Dar cum crezi că ar trebui să te descurci?

– Nu știu. Mai bine. Diferit.

El își lăsă capul într-o parte într-o atitudine ce amintea de androidul Data din *Star Trek: The Next Generation*. Unul dintre serialele preferate ale lui Josh. Amintirea o înțepă ca un cuțit.

– E curios, zise el, că oamenii au ajuns într-un punct în care aproape că simt nevoia să se manifeste, de parcă ar fi trebuit programați dinainte pentru tot ceea ce li se întâmplă în viață. Reacția spontană e o regulă a naturii: oamenii nu-și pot controla răspunsurile mai mult decât pot controla evenimentele întâmplătoare care le provoacă. Și totuși ei încearcă. N-ar trebui să-ți ceri scuze, Hannah. Lasă-te pur și simplu în voia sentimentelor pe care le încerci.

Un zîmbet trist îi apărură pe buze în timp ce mai luă o înghițitură de cafea.

– E mai ușor de zis decât de făcut. Mă simt de parcă aș interpreta un rol într-o piesă al cărei scenariu nu-l cunosc.

Profesorul strînse din buze și mormăi o afirmație. Hannah își imaginează cum în mintea lui se făceau fel de fel de asocieri și legături ca într-un computer ce prelucra informația.

– Ar trebui să-ți mulțumesc acum cînd am ocazia; spuse ea, privind prin ușa deschisă către fostul depozit unde oameni, pe care nici nu-i cunoștea, urmăreau ecranele calculatoarelor și lipeau plicuri în care băgau fluturași. Să știi că într-adevăr apreciem timpul și talentul pe care le-ai oferit tu și studenții tăi. Toată lumea a încercat atît de mult să ne ajute.

Pe obrajii lui palizi apărură o ușoară roșeață și făcu un gest de nepăsare.

– E cel mai mic lucru pe care-l putem face.

Ușa din spate se deschise și părintele Tom își făcu o intrare teatrală înconjurat de un nor de aburi și fum cu ochelarii complet aburiți.

– Hai să mergem, doctore. Dacă ne grăbim încă mai putem scăpa de reporterii aceia.

Îi aruncă un fular lung și oribil, ce fusese împletit din cele mai nepotrivite și mai ciudate culori ale curcubeului, precum și o șapcă de baseball avînd înscrise cu litere mari și albe cuvintele „*Detășamentul Domnului*”

– Ce-i asta? întrebă Hannah.

Din buzunarul hainei scoase o pereche de ochelari falși cu un nas mare de plastic și o mustață lipită. Îi desfăcu și i-i puse ei la ochi, zîmbind efectului obținut.

– Deghizarea ta.

12:04; – 6°C

– Nu mă pricep la gătit, dar pot să fac ceva din rămășițe la un cuptor cu microunde.

– Miroase foarte frumos, spuse Hannah întatoritoare, dar fără entuziasm cînd el îi așeză farfuria cu friptură de vită pe masă, în fața ei.

Arăta ca o fotografie de pe coperta revistei *Woman's Day* cu bucăți de carne și cartofi fierți, cu rondelile portocalii de morcov și cu boabe de mazăre verzi, toate plutind într-un sos gros și aromat.

Păcat că nu avea deloc poftă de mîncare.

– Nici să nu te gîndești că poți s-o dai deoparte, o avertiză părintele Tom, așezîndu-se pe un scaun în fața ei. Ori mănînci singură ori te hrănesc eu. Îți trebuie hrană, Hannah, nu vezi că era cît pe ce să leșini?

Fără nici o tragere de inimă, ea luă furculița și o înfipse într-o rondelă de morcov. Mîna îi tremură cînd o duse la gură. Tom o privea ca un vultur în timp ce mestecă și înghiți. Scoase capacul unei sticle de bere și i-o împinse în față.

– Face poftă de mîncare, îi făcu el cu ochiul. Am vorbit ca un adevărat irlandez, nu?

Hannah rîse încet. Încercă o bucățică de carne și o împinse cu o înghițitură de bere. Stăteau în bucătăria casei parohiale, o clădire mare și veche în stil victorian

care ocupa spațiul din spatele bisericii St. Elysius.

În vremurile trecute când clerul fusese mai numeros servise drept adăpost și hotel la o mulțime de preoți și clerici. Servise ca adăpost și pentru preoții alcoolici în anii '50. Acum în toată clădirea nu se mai afla decît părintele Tom. El închisese cel de-al doilea nivel pentru a face economie la căldură.

Bucătăria era luminoasă, cu dulapuri vechi, cu vitrine de sticlă și un tapet de hîrtie galbenă pe care erau imprimate ceainice. Masa mică la care stăteau era pusă într-un intrînd ca să nu stea în calea celor care se mișcau – nu că ar mai fi fost cineva care să se mai ocupe acum de bucătărie.

În toată casa nu se aflau decît ei doi.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat, murmură Hannah cu ochii plecați.

Tom unse o felie de pîine cu unt și i-o dădu. Ei îi era jenă că se aflase în situația de a fi salvată și el își dădea seama de asta, așa cum îi fusese rușine și că plînsese pe umărul lui. Era prea curajoasă pentru binele ei. Pe el în durea sufletul văzînd-o cum încearcă să treacă prin acest chin în postura de Hannah Garrison pe care o știa, iubită de toată lumea din Deer Lake – calmă, stoică, încrezătoare și destul de înțeleaptă ca să rezolve problemele tuturor. Calmul îi fusese zdrobit și încrederea distrusă dintr-o singură lovitură. Era pierdută cu totul, iar el nu vedea nici un semn că Paul ar fi ajutat-o să treacă prin acest chin.

Oare ce fel de bărbat putea fi atît de orb, încît să se uite la Hannah și să nu vadă o adevărată bijuterie?

– Știu că toată lumea încearcă să dea o mîină de ajutor, spuse ea cu un glas slab și încordat. Sînt cu adevărat minunați, numai că... Totul e atît de... aiurea.

Își ridică ochii și se uită la el îndurerată și nedumerită. Părul îi era încă ciufulit de la șapca pe care i-o dăduse el s-o poarte. Buclele aurii îi cădeau pe frunte, coborîndu-i pe obraz. Cu ochii ei albaștri semăna cu un înger căzut din norul lui ceresc.

– E aiurea, șopti ea. E ca și cum ne-am afla într-un tren care a sărit de pe linie și nimeni nu-l poate opri. Eu vreau să-l opresc.

– Nu cred că putem, Hannah, îi mărturisi el cu tristețe. Nu putem decît să ne ținem bine și să vedem unde ajungem.

El îi întinse mîna peste masă în tăcere. Din motive întemeiate și normale, dar și din motive la care nu îndrăznea să se gîndească nici în cele mai adînci colțuri ale minții sale. Motive pe care ea nu le va afla niciodată și pe care probabil că nici nu le-ar putea bănui vreodată. Și atunci unde era răul? Întrebarea ar fi deschis zăgăzul altor o sută de întrebări la care el nu avea răspuns, așa că preferă să rămînă tăcut. Nimic nu mai conta acum decît să-i poată oferi lui Hannah puțină mîngîiere, un gest prin care să știe că nu e singură.

O singură lacrimă îi alunecă printre gene. Încet ea întinse mîna peste masă și o cuprinse pe a lui. Palmele li se potriveau perfect. Degetele li se împletiră automat. Simțind căldura contactului și sentimentele pe care acesta i le stîrni în suflet, Hannah făcu ochii mari, ușor surprinsă.

– Dac-aș putea schimba ceva, aș face, Hannah, șopti el. Dac-aș putea face un miracol l-aș face cît ai clipi.

Hannah se gîndi că ar trebui să-i mulțumească, dar nu reuși să rostească nici un cuvînt. Se părea că nu-i în stare de nimic altceva decît să se agațe de el, hrănindu-se din puterea și convingerea pe care el i le oferea. Și nu putea să nu simtă ironia acestei situații, cînd singurul bărbat dispus să-i împărtășească necazul, ajutînd-o să treacă prin această suferință, era preotul ei, în loc să fi fost soțul ei.

Ea simți prezența cuiva înainte ca Albert Fletcher să-și dregă glasul. Un sentiment de mînie și dezaprobare pîngări momentul de intimidare ca o pată de funingine așezată brusc pe pielea ei. Ea își îndreptă ochii către ușa de la subsol, blestemîndu-se pe ea și pe Flet-

cher, în timp ce-și retrăgea mîna din strînsoarea degetelor părintelui Tom. De cînd stătea Fletcher acolo? N-avea nici un drept să-i spioneze și să se încrunte la ei de parcă i-ar fi prins făcînd ceva rău. Iar ea n-avea motive să se simtă vinovată... și totuși se simțea.

– Iisuse, Albert, spuse Tom, retrăgîndu-și mîna și ducîndu-și-o la piept. Ești în stare să ne îmbolnăvești de inimă, nu altceva. Ce dracu' făceai la subsol?

Diaconul îl privi sumbru. Era îmbrăcat ca de obicei în negru – pantaloni, pulover pe gît și o jachetă împletită, veche –, un obicei pe care și-l luase probabil purtînd doliu după soția lui sau poate din cauza obsesiei pe care o avea față de biserică. Ținea în brațe o cutie mare de carton cu pete de apă și mucegai.

Mirosul de închis și stătut se răspîndi în încăpere, înlocuindu-l pe cel de mîncare.

– Sortam niște lucruri din magazie.

– Din beci?

Tom se scutură dezgustat.

– Chestiile alea sînt acolo de la învierea lui Cristos. Ce vrei să faci cu ele?

– Reprezintă istoria. Merită păstrate.

Diaconul aruncă o privire întunecată către Hannah.

– Îmi pare rău dacă am deranjat cu ceva.

Tom împinse scaunul și se ridică, forțîndu-se să-și păstreze calmul. Numai Dumnezeu avea dreptul să-l judece. Și, cu toată pioșenia lui, Fletcher nu era Dumnezeu și nici măcar un înlocuitor corespunzător.

– Doctorița Garrison avea nevoie de un sanctuar. Din cîte știu, noi tocmai cu asta ne ocupăm: să oferim refugiu și mîngîiere.

Fletcher se uită la el fără să-l vadă.

– Bineînțeles, părinte, murmură el. Acum, vă rog să mă scuzați...

Făcu un semn din cap către Hannah și se strecură pe ușa din spate, lăsînd în urma lui o tensiune care plutea în aer. Hannah ocoli privirea lui Tom și se ridică de la masă. Își luă haina de pe spătarul scaunului.

– Trebuie să mă duc acasă, spuse ea încet. Paul s-ar putea să se îngrijoreze.

Tom oftă și-și împinse ochelarii pe nas.

– Nu ți-ai terminat mîncarea.

– Am să mănînc cînd am să ajung acasă. Promit. Este multă mîncare din care pot alege; numărul cratițelor crește în progresie geometrică.

Își trase fermoarul la haină, apoi cu efort dădu la o parte sentimentul de vină și de jenă și-și ridică privirea către el.

– Mulțumesc, totuși. Pentru mîncare... pentru sprijin... pentru tot.

El vru să spună ceva în genul că asta nu era nimic, dar nu era adevărat. Era ceva mult mai complicat decît le trebuia lor acum, dar și ceva atît de simplu, încît n-avea nevoie de explicații sau scuze.

El își puse jacheta și scoase cheile din buzunar.

– Haide, te conduc acasă.

Lăsară mașina ei în centru ca să evite privirile presei. Hannah nu-l invită înăuntru. Nu voia să-și strice și mai mult ziua trebuind să-l asculte pe Paul cum se răstește la el. Dar un sentiment de adîncă singurătate îi copleși sufletul cînd urcă scările și intră în hol.

Un agent de la BCA stătea la masa din bucătărie bînd o sticlă de apă minerală și citind. O salută înclinînd din cap.

În sufragerie televizorul mergea transmițînd un concurs de patinaj artistic pe care nu-l urmărea nimeni. Murrurul glasurilor scăzute o purtară pe scări pînă în camera lui Lily.

– Paul? Am venit.

Hannah împinse ușa și rămase pe loc. Karen Wright stătea lîngă pătuț cu Lily în brațe. Karen îi zîmbea fetiței gîdilînd-o sub bărbie și legănînd-o. Paul stătea lîngă ea. Cînd dădu cu ochii de Hannah, făcu un paș înapoi cu un chip brusc lipsit de orice expresie.

Neafectată de brusca tensiune instalată în încăpere,

Lily zîmbi radioasă și întinse mînuțele către Hannah.

– Mama!

– Bună, scumpete, răspunse ea, oprindu-se cu privirea asupra vecinei.

– Karen, nu mă așteptam să vii și azi. Brigada vecinilor a rămas în pană de recruți?

Karen se înroși la față.

– Oh, păi, eu am... Nu avusesem de gînd, dar pe urmă Garrett mi-a zis că trebuie să plece undeva azi, așa că am rămas singură și m-am gîndit că...

– Doamne, Hannah, bogogăni Paul. Oamenii încearcă să ne fie de ajutor. Chiar trebuie să fii prost crescută?

– Nu sînt!

El nu-i luă în seamă protestul.

– Ai reușit să salvezi omenirea dacă ai ieșit?

Sarcasmul lui era usturător. Pe hol, în spatele ei, sună telefonul.

– Cred că am să mă duc să mă schimb.

În timp ce se retrăgea cu spatele, agentul de la BCA apăru spunîndu-i:

– Doamnă Garrison? Vă rog să vorbiți la telefon din sufragerie.

– Telefon?

Se auzi din nou soneria telefonului și ea se îndreptă grăbită către sufragerie, fără a-și face prea multe speranțe. Probabil că era din nou vreun reporter. Paige Price se tot ținea de capul ei să-i acorde un interviu în exclusivitate. O vampiră lipsită de inimă. Oare acești oameni nu știau ce înseamnă suferința și teama? Nu-și dădeau seama că această curiozitate morbidă a lor nu făcea decît să înrăutățească lucrurile?

Înșfăcă receptorul.

– Hannah Garrison.

Auzi paraziții statici ai unei legături proaste. Apoi se auzi un glas atît de încet și de scăzut, încît trebui să-și încordeze auzul ca să-l înțeleagă.

– Mamă? Vreau să vin acasă.

CAPITOLUL 19

ZIUA A PATRA

21:55; - 10°C

Reușiră să descopere cabina telefonică de unde fusese făcut apelul; se afla lângă spălătoria *Suds Your Duds* la șaiszeci și cinci de mile distanță în micul orașel liniștit St.Peter, unde se afla colegiul Gustavus Adolphus și azilul cel mai bine păzit din stat unde se aflau internați bolnavii psihici. Telefonul, cu receptorul atârând alături, se afla în capătul clădirii – o construcție mică și întunecată ridicată în anii '60, când cărămida albă și acoperișurile plate de metal erau considerate la modă. Tot aici, în micul complex, se afla și un mic atelier de reparații care era închis simbăta după-amiază, o băcănie vietmaneză unde engleza nu era nici măcar a doua limbă și un salon de coafură și cosmetică unde femeile ce veneau la spălătorie își umpleau timpul bîrfind și-și vopseau părul alb cu o nuanță albăstruie.

Nici unul dintre patronii băcăniei nu dorea să aibă în vreun fel de a face cu poliția. În schimb clientele salonului de coafură erau gata de acțiune. Din nefericire, nici una dintre ele nu văzuse nimic.

În afară de faptul că salonul se afla în capătul opus al clădirii față de cabana telefonică, zgomotul căștilor de la coafor și aburul apei fierbinți folosită la spălat aburiseră complet geamurile salonului.

În spălătorie două studente de la colegiu și trei mame cu copii mici, mînjiți pe față și cu ochii măriți de curiozitate, răspunseră la toate întrebările puse.

Dar în acest capăt al clădirii nu existau ferestre și nu

existau motive să iasă cineva afară în frig pentru a da un telefon, din moment ce existau două cabine chiar în interiorul spălătoriei.

Nimeni nu-l văzuse pe Josh. Nimeni nu văzuse vreo camionetă de culoare deschisă. Pentru polițiști valul de speranță se sparse lăsînd în urmă doar un acut sentiment de dezamăgire.

– Ar putea fi o simplă păcăleală, spuse Mitch. Poate chiar niște copii care s-au jucat. Hannah a spus că nu poate jura că era chiar vocea lui Josh.

Stătea vizavi de Megan la masa de lemn improvizată din camera ei de la motelul *Super 8*. Pe masă se aflau resturile unei cine chinezești de care aproape că nici nu se atinseseră. Mirosul de broceoli și de carne de vită aproape că reușea să doboare izul acru de fum de țigară stătut pe care-l răspîdea întreaga încăpere. Pe noptiera de lîngă pat un ceas ieftin cu radio arăta ora 9:57 p.m. Michael Bolton începu să cînte o melodie, deplîngînd sfîrșitul unei povești de dragoste pe calea undelor transmise de singura stație radio ce se prindea în zonă.

Megan răsfiră cu furculița migdalele și carnea de pui aflate în fața ei pe o farfurie de carton.

– Parc-aș zice că nimeni nu poate da dovadă de atîta cruzime, dar ar fi o prostie, nu-i așa?

– Nu știu, zise el, încet. Oare e o prostie să-ți dorești și lucruri bune din cînd în cînd? Una e crima și alta e cînd te aștepti ca oamenii să se comporte normal și firesc unii față de alții. Dacă nici măcar nu sperăm acest lucru.

– Simt cum mă cuprind florii numai cînd mă gîndesc că acest telefon a fost dat de aici, recunosc Megan. Mă tot gîndesc la oamenii internați în acest azil și mi se face pielea de găină. Psihopați sexual, criminali nebuni...

– Dar ei sînt în spital, spuse Mitch. Nu afară. Șeriful a verificat la administrația spitalului. Nu au avut pe nimeni lipsă la apel. Nu au avut nimeni bilet de ieșire ca să avem vreun motiv de îngrijorare. Faptul că telefonul a fost dat de aici și că azilul este pe aproape e doar o

coincidență. Un lucru însă îl știu cu siguranță, continuă Mitch. Ollie Swain nu a dat telefon. Nu mai puțin de cincizeci de oameni sînt gata să jure că era la patinoar cînd a fost făcut apelul.

– Asta nu înseamnă că nu e implicat, spuse Megan încapățînată. Înseamnă doar că nu a lucrat de unul singur. Am luat în calcul această posibilitate – că el era la patinoar în momentul răpirii și că altcineva a folosit camioneta.

– Helen nu a identificat mașina, îi reaminti el.

– Helen este necăjită și confuză, și nu ar fi fost în stare să deosebească nici un *Ford* de un *Volkswagen* chiar dacă de asta ar fi depins viitorul întregii națiuni.

Radiatorul pomi cu zgomot, împrăștiind valuri de aer fierbinte și uscat, recirculînd mirosul acru de fum.

– Ar fi putut fi o înregistrare pe bandă, spuse Megan. Lucrau de multă vreme în poliție ca să nu ia în calcul toate posibilitățile.

Toată după amiaza și jumătate din seară, în timp ce polițiștii din St. Peter cercetau cu amănuntul străzile orașului lor, iar băieții de la laboratorul mobil al agenției luaseră toate amprentele posibile din cabina telefonică, ei așteptaseră, sperînd și proferînd amenințări pe care oricum nu le-ar fi pus în practică. Și totuși exista nevoia de a reveni mereu și de a o lua de la capăt cu aceleași supoziții în speranța că vor găsi în final ceva.

Elicopterele fuseseră din nou chemate. Echipe de cercetare ale districtelor, forțele polițienești locale precum și grupuri de voluntari începură din nou căutările. Fluturașii cu fotografia lui Josh fură trimiși peste tot, în toate magazinele lipite pe toți stîlpii și în toate restaurantele și barurile.

Presa fusese prezentă pentru a transmite știrea în edițiile de seară. Graba nebunească de a urmări o nouă pistă. Speranța disperată care era întipărită pe chipul fiecărui polițist și care se simțea în intonația fiecărei întrebări. O nouă pistă aducea după sine o nouă agitație ca viteza unui torent ce scăpa la vale.

Făcea să renască noi speranțe din cenușa disperării. Asmuțea gerul, amplificînd tic-tac-ul ceasului ce marca orele de cînd un copil dispăruse din mijlocul familiei sale. Și în final îi lăsă pe toți simțindu-se rătăciți în ceața deasă a nedumeririi că puteau trăi un asemenea lucru.

– Hannah spunea că era o legătură foarte proastă. McCaskill mi-a zis că putea fi o înregistrare, spuse Megan. Băieții de la laboratorul de sunet ne vor lămuri curînd. Sînt foarte pricepuți.

– Și dacă a fost o înregistrare, murmură Mitch, întrebarea este de ce?

Amîndoi știau răspunsul. Dar nici unul dintre ei nu voia să-l rostească cu glas tare. Dacă agresorul folosise o înregistrare cu vocea lui Josh probabil o făcuse pentru că nu-l putuse folosi pe Josh însuși. Mitch scoase o folie cu tablete Maalox din buzunarul de la cămașă și desfăcu trei dintre ele.

– De ce naiba să sune dacă nu cere recompensă? întrebă Megan.

Amenințarea unei migrene se focalizase deasupra ochiului ei drept ca un cărbune încins, sfidînd cu încăpăținare tableta Cafergot pe care o înghițise cu o oră mai devreme. Avea nevoie de ceva mai puternic, dar ceva mai puternic ar fi adormit-o, iar ea trebuia să rămînă trează și să se gîndească. Își frecă fruntea uitîndu-se la amestecul din farfurie pînă cînd se transformă într-un mozaic încetoșat de culori.

– Dacă la telefon a fost agresorul și n-a făcut altceva decît să pună o bandă cu Josh care cerea să vină acasă... Asta-i ceva deja ironic. E pur și simplu cruzime. Și e ceva personal. Îi zgudui pe Hannah și pe Paul dîndu-le lovitură după lovitură. Mi se pare ceva personal.

Mitch ridică din umeri.

– Sau e o manifestare de putere. Face parte din jocul lui – șa și lăsarea aceluia caiet pe capota mașinii mele. E genul de individ care smulge aripile și picioarele muștelor și crede că e ceva nostim.

– Un joc, șopti Megan.

Nu voia să se gîndească la faptul că aceasta ar putea fi mentalitatea acelei persoane cu care aveau de-a face pentru că, dacă era așa, lucrurile probabil că se vor înrăutăți din ce în ce mai mult. De ce i-ar alege cineva tocmai pe Hannah și pe Paul? Nu par să aibă nici un dușman în lumea asta.

– Ce mai contează acum? se răsti Mitch prea obosit să-și mai ascundă amărăciunea din glas. Crezi că oamenilor buni nu li se întîmplă lucruri rele?

Megan tresări.

– Nu asta am vrut să spun.

Se gîndi să-i atingă mîna. Un gest simplu care era însă împotriva firii ei. Dar rămase cu mîna pe loc. Dacă ar fi întins-o s-ar fi putut să fie respinsă. Era mai bine să-și țină simțămintele adînc îngropate în suflet. Își lăsase jos garda noaptea trecută, dar noaptea trecută se încheiase. Ziua adusesese cu sine o nouă promisiune: fără polițiști și fără inspectori-șefi.

– Ar trebui să încheiem noaptea asta, spuse ea ridicîndu-se în picioare.

Mitch o privi cum se mișcă în jurul mesei ca o pasăre colibri, strîngînd farfuriile murdare și tacîmurile de plastic. Femeia pătimașă pe care o ținuse în brațe noaptea trecută devenise alta în zori. Toată pasiunea și toată delicatetea fuseseră încuiate la loc în această femeie cu părul negru strîns la spate și cu un chip lipsit de zîmbet. Această femeie în pantaloni de catifea largi și un pulover larg ce-și ascundea feminitatea ca pe un secret vinovat.

O privi cum duce gunoiul la coșul de mărimea unei cutii de pantofi, făcînd mișcări iuți și energice, dîndu-i de înțeles prin limbajul trupului că nu dorea privirile lui insistente. Era prima femeie cu care se culcase după doi ani și care nu se agățase de el după ce se terminase totul. Aproape că-i veni să zîmbească de ironia soartei.

El își petrecuse ultimii doi ani încercînd să scape de femeile care doreau mai mult de la el decît le putea oferi el. Megan nu voia nimic de la el și dorința lui cea mai

putemică în clipa de față era să o ia în brațe și să facă dragoste cu ea. Era ca un ciudat joc de puzzle, dar iată că de data asta nu simțea deloc nevoia să-l descurce pentru a-i dezlega misterul.

– ... și am zis că dacă în seara asta nu găsim nimic, continuă ea să vorbească, să mă duc mâine pînă la St. Paul. Ar trebui să trec pe la tata și m-aș putea opri și la sediu să văd dacă-i pot păcăli pe băieții de la laboratorul de sunet. Lui Ken Kutsatsu îi place să lucreze duminica. Dacă-l găsesc poate reușesc să-l conving să asculte banda noastră. Și aș putea afla și dacă au găsit ceva la agenda aceea, deși nu-mi fac prea mari speranțe. Și m-am mai gândit să încerc să ajung și la Jayne Millard – ea se ocupă de profilul psihologic al suspectilor. Poate că ne-ar putea da și ea vreo idee.

– Ai pomenit de tatăl tău, spuse Mitch, ridicîndu-se de pe scaun și îndreptîndu-și spatele încet pentru a scăpa de încordarea prelungită a mușchilor. Dar niciodată n-ai zis nimic de mama ta. Trăiește?

Întrebare nepotrivită. Chipul ei deveni bănuitor și opac.

– N-am de unde să știu. A plecat cînd aveam șase ani. N-am mai văzut-o niciodată de atunci.

Rosti cuvintele pe un ton provocator de parcă i-ar fi aruncat mînușa să vadă dacă are îndrăzneala s-o mai întrebe ceva. Mitch se încruntă.

– N-am vrut să fiu indiscret. Pur și simplu... Pur și simplu ce? Am vrut să aflu mai multe despre tine. Am vrut să știu ce-i în sufletul tău. Am vrut să mă apropiu de tine la un nivel la care nici n-ar trebui să îndrăznesc măcar să mă gîndesc.

Chiar în clipele cînd îi treceau aceste gînduri prin cap, o parte a minții lui încerca să potrivească această nouă informație în jocul de puzzle care era Megan O'Malley. Și-o putea imagina cu ușurință – mică și singură, prea serioasă, încercînd să nu atragă prea mult atenția asupra ei; o fetiță cu ochi mari și verzi și cu părul lung și negru, ținîndu-se după tatăl ei, polițistul. La fel

cum se ținea și Jessie după el.

– Înseamnă că tu și tatăl tău trebuie să fiți foarte apropiați.

Ea zîmbi. Dar nu un zîmbet cald de mîndrie și afecțiune; ci zîmbetul amar al unei glume proaste.

– E tîrziu. Hai să ne odihnim.

El o prinse de braț cînd trecu pe lîngă el.

– Îmi pare rău dacă am spus ceva nepotrivit.

– N-ai spus, minți ea, știind că adevărul ar fi mult prea complicat pentru a fi lămurit în seara asta. Sînt obosită, asta-i tot. Pe un ton rece adăugă: Cred că încăperea dumitale e pe hol vizavi, inspectore.

Încercă să se retragă, dar Mitch o ținu strîns, supărat că ea încearcă să-l îndepărteze și supărat pe el însuși că dorea cu tot dinadinsul să sfîrșească cochilia în care se retrăsese. Dacă ar fi avut un pic de bun simț în el ar fi acceptat noaptea lor grozavă petrecută împreună și ar fi lăsat ca restul să curgă de la sine. N-avea nevoie de bătaia de cap a unei relații, mai ales acum. Și nu-i trebuia o ferție ce purta pe umeri povara unei stînci de mărimea Noii Zeelande.

Dar nu-i dădu drumul.

– Știu unde e camera mea, murmură el. Dar aș prefera să rămîn aici.

– Iar eu nu.

El își îngustă privirea cercetător.

– Chiar vrei asta sau o faci pe dura?

– N-o fac pe dura, se răsti ea, încruntîndu-se la el și rugîndu-se să nu ghicească ceea ce se ascundea în spatele aparențelor.

– Nu poți pretinde că nu am depășit deja limitele, Megan, zise el cu glas scăzut.

– Poate că ar fi mai bine să pretindem.

– De ce? De ce ți-e atît de teamă?

Răspunsul îi veni imediat pe buze, dar refuză să i-l spună. Se pricepea mult prea bine să se apere ca să facă o asemenea greșală.

De data asta el o lăsă să plece cînd ea făcu un pas înapoi, deși Megan îi simți privirea ascuțită ca pe o atingere palpabilă.

– Uite...

Privindu-și puloverul, ea începu să-și curețe cu unghiile o pată de sos de usturoi uscat.

– Eu cred că asta complică lucrurile, asta-i tot. Adică eu nu pot munci la întreaga mea capacitate dacă tu nu mă respecti...

– Îți respect profesionalismul în muncă...

Ea merse în spatele mesei cu mîinile în șolduri încercînd să pună distanță între ei fără a părea ceva ostentativ.

– Zău? Atunci ai un mod ciudat de a arăta acest lucru.

– Nu te tratez altfel decît îmi tratez proprii mei oameni, spuse el apropiindu-se de ea.

– Adică încerci să-l convingi și pe Noogie să se culce cu tine? Asta-i un stil de viață cam aventuros pentru un simplu polițist dintr-un oraș de provincie.

– La dracu', eu vorbesc serios, se încruntă el, ocotind masa. Știu foarte bine ce vreau să spun.

Megan se feri de el.

– Sigur că știu. La fel de bine cum știu și că, dacă aș avea o legătură cu tine, cînd s-ar termina, totul ar deveni jenant și atunci ar apărea resentimentele, iar reputația mea ar rămîne pătată...

– Faci niște afirmații destul de urite despre caracterul meu.

Ea se opri și rămase pe loc, privindu-l în ochi hotărîtă și dură pentru că în felul acesta supraviețuia.

– Nu-mi pot permite altfel.

– Și de ce, mă rog? Întrebă el cu o grimasă în bătaie de joc. E chiar așa de importantă munca asta pentru tine, încît nu mai ai încredere în absolut nimeni și-ți dedici întreaga viață doar serviciului? Iisuse, ce fel de viață e asta?

– Este tot ce am.

În clipa cînd rosti cuvintele își dădu seama de greșeala făcută. Își mușcă limba, dar era prea tîrziu. Cuvintele pluteau prin aer ca să fie absorbite și digerate de Mitch Holt. Se simțea de parcă și-ar fi rupt o bucățică din suflet și i-ar fi aruncat-o lui, știind că n-o va mai putea recupera niciodată.

„Doamne, ce prostie. Cum ai putut fi atît de neglijentă, O'Malley?”

Uluită de gafa făcută, se întoarse cu spatele la el sperînd ca el să aibă bunul-simț de a pleca. Nu dorea mila sau bătaia lui de joc. Voia ca el să plece. Voia să poată da timpul înapoi și să înceapă din nou afurisita asta de săptămîină. Simți durerea de cap ca lama unui cuțit, destul de ascuțită cît să-i dea lacrimile. Ultimul lucru de care avea nevoie era să mai și plîngă în fața lui. Așa că își ținu respirația ca să nu plîngă și-și încordă mușchii cît putu de mult ca să nu cedeze în fața oboselii dureroase ce o copleșise.

Mitch se uită la ea privindu-i spatele rigid și umerii mici încordați. Se blestemă în gînd pentru că provocase cearta cu ea. În meseria asta erai obligat să-ți construiești un sistem propriu de autoizolare. Știa acest lucru. Și el avea propria lui cochilie în care se retrăgea și văzuse pe mulți dintre colegii lui cum își construiau zidurile de apărare cărămidă cu cărămidă. Înțelegea apărarea pe care și-o construiau. El mai mult decît oricine ar fi trebuit să le respecte acest efort, dar nu voia ziduri între el și Megan. Voia ceea ce descoperise noaptea trecută – o pasiune înflăcărată... mîngîierea de a se afla unul în brațele altuia.

Ea se încordă și mai mult cînd el îi puse mîinile pe umeri. Veni lîngă ea și își plecă fruntea aproape de capul ei pînă cînd putu să-i simtă parfumul pielii. Mirosul era atît de dulce și atît de vag, încît aproape că-i veni să creadă că imaginația îi joacă feste și că aroma reprezenta de fapt secretul ei ascuns pe care-l păzea atît de

bine, încuiat în suflet – blînda Megan, feminina Megan, căreia îi plăceau pereții trandafirii, cearșafurile înflorate și pisicuțele de porțelan. Își luă mîinile de pe umeri și-i cuprinse talia.

Ea rămase în continuare nemișcată ca un stîlp de telegraf, neiertătoare, nesupusă și nedorind deloc să-și mai încalce orgoliul.

– Munca e muncă, murmură el, atingîndu-i gîtul cu buzele. Ce se întîmplă între noi în pat nu are nici o legătură cu asta. E o noapte nenorocită, un caz nenorocit și un motel nenorocit – de ce nu putem măcar să ne bucurăm de asta? De ce să nu ne oferim unul altuia puțină plăcere? Îi puse palmele pe abdomen, masînd-o încet cu vîrfurile degetelor, redeșteptînd pasiunea din trupul ei.

– Pleacă, spuse Megan.

Nu dorea tandrețea lui. La orice ar fi putut face față, dar nu și la tandrețe. Doamne, cum s-ar fi putut apăra de ceva după care tînjise toată viața?

– Du-te, spuse ea înfiorată.

– Nu, murmură el atingîndu-i cu vîrfurile limbii dosul urechii.

Ea recurse la furie pentru a scăpa.

– Du-te! strigă ea. Ieși afară.

– Nu.

O trase în brațe țînînd-o atît de strîns, încît nu i se putea împotrivi și nici nu putea scăpa.

– Nu acum. Nu așa.

– Să te ia naiba, șopti ea la pieptul lui, cu glasul frînt din cauza lacrimilor care amenințau să-i umple ochii și care o înecau.

Se luptă să scape de el, încercă să-l lovească, dar nu din toată inima.

El îi ridică bărbia și ea fu obligată să-l privească în față.

– Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu vrei asta, spuse el întunecat, cu respirația îngreunată din cauza

dorinței stîmite și care-l apăsa ca o piatră de moară pe suflet.

Megan se încruntă, urînd modul în care trupul ei se încălzea răspunzînd chemării lui.

– Nu vreau asta, zise ea sfidător.

Nările lui fremătară. Ochii îi scăpărară.

– Mincinoaso, zise el, dar îi dădu drumul.

Megan rămase multă vreme pe marginea patului după ce ușa se închise, știind că tot ceea ce spusese el era mult prea adevărat pentru ca ea să se simtă liniștită.

ZIUA A CINCEA

12:11 p.m.; – 10°C

– Mick spune că anul ăsta o să cîștige o sută de mii.

– Bravo lui.

„Și l-ai întrebat oare pe fiul tău iubitor vreodată de ce nu-ți trimite nici măcar un sfanț cînd știe foarte bine că mănînci fasole și cartofi de două ori pe săptămînă pentru că nu-ți ajunge pensia și pentru că fiica ta – care-ți plătește jumătate din facturi – e doar un biet polițist care primește drept salariu un rahat comparativ cu un agent celebru la brusa de investiții din Los Angeles?”

Megan nu dădu glas întrebării. Știa că e inutil. Discu-taseră pe tema asta de mai multe ori. Oricum asta nu o ajuta cu nimic. Dimpotrivă, lui Neil îi creștea tensiunea. Și totuși acest lucru nu înceta să o uimească, faptul că acestui copil, pe care tatăl ei îl ocrotise și cu care se lăuda atît nu-i păsa nici cît negru sub unghie de propriul lui părinte, în timp ce ea, amintirea nedorită a necredincioasei Maureen, copilul, care din partea lui Neil O'Malley putea foarte bine să fie crescut și în stradă, fără a-i păsa cîtuși de puțin de soarta lui, rămăsese să-l sprijine, legată de niște amintiri pe care ea le ura, datorate unui bărbat care n-o iubise niciodată.

Ca să scape de aceste amintiri neplăcute, Megan

privi în jur, în mica bucătărie cu pereții văruiți într-un albastru țipător și la perdeaua în pătrățele înțepenită de vreme și de aburul și grăsimea de la mâncare. Ura această încăpere cu dulapurile mici cu vopseaua albă, scorojită, și cu imensa chiuvetă veche de bucătărie din fontă. Ura mirosul de untură rîncedă și de fum de țigară, ura linoleumul cenușiu și masa cu scaunele metalice unde stătea, tatăl ei. Era un loc urît, lipsit de viață și de căldură, pe undeva asemănător cu tatăl ei.

Asta nu pentru că Neil O'Malley ar fi fost un bărbat urît din punct de vedere fizic. Trăsăturile lui erau ascuțite – cîndva fuseseră frumoase –, iar ochii erau de un albastru scînteietor. Dar timpul și amărăciunea le răpiseră strălucirea, așa cum îi răpiseră și culoarea părului și vigoarea trupului. Omul pe care și-l amintea puternic și vînjos în uniforma albastră de polițist se micșorase și se împutinase.

Mîna dreaptă îi tremura în timp ce-și duse paharul la buze.

Megan amestecă în sosul gros din cuptorul aragazului vechi. Friptură de miel. Același fel de mâncare pe care-l pregătea ori de cîte ori venea în vizită duminica – nu pentru că-i plăcea, ci pentru că Neil ar fi făcut mofturi la orice altceva. Doamne ferește să fi făcut ceva care să-i fi displicut. Pufni pe nări gîndindu-se la asta.

Ea nu reușise toată viața să facă vreun lucru care să-i facă plăcere.

– Ai vorbit cu Mick în ultima vreme? Întrebă ea. „Bineînțeles că nu. Mick nu te sună, chiar dacă știe cît de mult ar însemna asta pentru tine. Nu te-a mai vizitat din anul cînd finalele campionatului de baschet s-au ținut la *Metrodome*, iar el a reușit să obțină un bilet pe gratis de la un client bogat din Los Angeles.

– Oh, nu.

Neil făcu un gest de nepăsare cu mîna de parcă întrebarea ei ar fi neimportantă.

– E ocupat, doar știi. Aproape că numai el se ocupă

de agenția aia afurisită. Probabil că la fel de bine ar putea să o și conducă, dacă n-ar fi afurisiții de evrei...

– Mai vrei bere, tată?

N-avea nici un chef să asculte pentru a mia oară diatribele lui antisemite, antirasiale și xenofobe.

El luă sticla de bere nealcoolizată și se strîmbă, tușind gros din piept.

– Oh, Doamne, nu. Chestia asta n-are nici un gust. De ce nu mi-ai adus ceva ca lumea de băut?

– Pentru că doctorul ți-a zis că nu trebuie să bei deloc.

– Să-l ia dracu'. E un fascist nenorocit. Nici măcar nu-i american, știi?

Scoase o țigară din pachetul de *Kent* de pe masă și o îndreptă către ea.

– De asta stau lucrurile prost în țara asta. Au lăsat să intre prea mulți afurisiți de străini.

– Și tatăl tău de unde era?

Întrebarea sarcastică îi scăpă fără voie, dar nu se putuse abține. Dacă tăcea și le ținea pe toate în ea, într-o bună zi s-ar fi putut să moară de ceva asemănător otrăvirii cu uree.

– N-o face pe deșteapta cu mine, o avertiză Neil. Tatăl meu era irlandez și era mîndru de asta. Ar fi rămas acasă la el în Connemara, dacă n-ar fi fost nenorociții ăia de englezi. Își aprinse țigara și trase adînc în piept, urmînd apoi ritualul de tuse înecăcioasă ce i se rupea din piept. Megan clătină din cap dezgustată. Arterele lui se aflau într-o condiție mai proastă decît țevile de apă ale casei vechi de șaptezeci de ani, fiind pline de colesterol, gudron și nicotină. Era o adevărată minune că în creierul lui reușea să ajungă cîte o picătură de sînge – ceea ce după părerea ei explica multe.

Deja suferise un atac mai ușor și doctorul îl avertizase că era iminent un altul mai puternic dacă Neil nu-și schimba stilul de viață. Doctorul ar fi putut foarte bine să nu-și bată gura de pomană ținîndu-i discursul împotriva

fumatului. În ciuda vizibilelor semne ale bolii de plămîni, Neil continua să fumeze de parcă ar fi considerat că astmul și tusea erau doar niște chestiuni minore ce n-aveau deloc de-a face cu fumatul.

– N-ar trebui nici să fumezi, bombăni Megan, scoțînd tava cu friptură din cuptor și punînd-o pe masă.

– Iar tu, fetiço, ar trebui să-ți vezi de treburile tale.

Ea scoase un zgomot nepoliticos.

– Aș vrea eu.

Privi la friptura făcută de ea și împinse farfuria într-o parte. Ura friptura de miel. Tatăl ei mesteca încet, cu poftă, și-și îmbiba în sos colțul de pîine unș cu unt.

– Deci ai auzit de cazul important la care lucrez, tată? Cu copilul acela răpit din Deer Lake?

– Lumea-i plină de perversi.

– Este un caz foarte greu. N-avem aproape nici un indiciu. Lucrăm practic douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru – și eu și băieții de la agenție și cei de la departamentul șerifului și poliția. Inspectorul șef este un fost detectiv de la departamentul de poliție din Miami. Avem chiar și o echipă de experți în computere de la colegiul Harris care lucrează cu noi.

– Niște cutii pline cu sîrme care n-ajută la nimic, bombăni el luînd cu furculița o bucățică de carne. Nu se pot compara cu munca adevărată de polițist. Muncă de teren – doar așa se pot rezolva cazuri de felul ăsta. Nu de un grup de studenți sau de polițiști ce știau cu fundul pe scaun și cu burta la soare.

– Știi că eu sînt agentul însărcinat cu acest caz, insistă ea cu încăpăținare. A fost publicat și un articol despre mine în *Tribune*. Poate că l-ai citit.

„Bravo, draga mea. Sînt atît de mîndru de tine... dar, așa este.”

Neil se uită în farfurie, scuipe o bucățică de zgîrci, pufni pe nări și clătină din cap.

– O fițică de doi bani. Eu cumpăr *Pioneer Press*. Întotdeauna l-am cumpărat numai pe ăsta.

– Doamne, oare ai muri dacă măcar o dată în viața ta mi-ai spune ceva frumos? se răsti ea, știind că oricum nu merita efortul. Chiar așa de greu îți vine? M-aș mufțumi cu orice, să știi – „felicități”, „friptura e bună” sau „frumoși pantofi” Chiar și o aprobare mormăită ar fi suficientă, spuse ea cu sarcasm. Orice numai să nu mă mai întreb la ce naiba mă mai obosesc să vin aici? Crezi că ai putea să faci asta măcar o dată, tată?

Fața lui Neil se înroși căpătînd o nuanță nesănătoasă de maroniu. Dădu din furculiță către ea împrăștiind picături de sos pe masă.

– Ai grijă cum vorbești, fetițo. Ești exact ca... Ea îl întrerupse făcînd un gest violent cu mîna.

– Să nu îndrăznești. Să nu cumva să îndrăznești! Nu semăn deloc cu ea. Ea a avut bunul simț să te părăsească acum douăzeci și șase de ani!

Gura tatălui ei se strînse pungă și rămase cu ochii ațintiți în farfurie.

Simțînd lacrimi de furie în ochi, Megan împinse scaunul de la masă și merse să se uite pe geam în curtea din spate a doamnei Gristmann, unde bătrînul ei pudel, Claude, murdărise zăpada făcîndu-și nevoile.

Cartierul era urît și mizer așa cum totul în casa asta era urît și mizerabil. Ar fi vrut să nu mai vină aici, dar nu putea.

Pentru că el era tatăl ei, responsabilitatea ei. Ea nu putea renunța la datoria pe care o avea față de el așa cum renunțase el.

Fără să vrea în minte îi apăru imaginea lui Mitch. A lui Mitch și Jessie care vorbeau și se jucau în fața unei porții de cartofi prăjiți de la *McDonald's*.

Suspină și-și șterse nasul cu dosul mîinii. Nu spuse nimic și-și luă haina din cui, dîndu-i astfel lui Neil șansa de a se recompensa. Dar el rămase tăcut. La fel ca întotdeauna.

– Nu uita să-ți iei medicamentele, spuse ea încordată. Am să mai vin cînd am să pot... și-așa nu-ți pasă.

CAPITOLUL 20

ZIUA A ȘASEA

7:00; -27°C ; $\text{WF}^1 - 48^{\circ}\text{C}$

Dimineața de luni debută aprig cu un val de aer arctic coborînd temperatura la minus douăzeci și șapte de grade. Un vînt puternic din nord-vest coborî factorul de răcire datorat curenților de aer la o temperatură brutală de minus patruzeci și opt de grade. Dispoziția lui Megan coborî și ea direct proporțional cu frigul de afară și rămase în pat la hotelul *Sheaton*, îngrozită de întîlnirea pe care urma s-o aibă cu DePalma și ascultînd glasurile vesele ale doi DJ de la radio care-și informau ascultătorii că pielea expusă poate îngheța în mai puțin de șaiszeci de secunde.

Duminică fusese o zi plină de agitație. Testele preliminare asupra benzii înregistrate cu convorbirea telefonică se dovediseră a fi neconcludente. De pe caiet nu fuseseră identificate amprente folositoare. Masa pe care o luase în compania lui Jayne Millard, agentul psiholog ce se ocupa de profilurile suspectilor, nu-i oferise nimic lui Megan decît compasiune că avea atît de puține indicii și felicitări că reușise să spargă gheața ce le ținuse pînă acum departe pe femeii de munca în teritoriu.

-
1. Windchill Factor = Factorul de vînt reprezintă efectul gradientului termic combinat cu viteza vîntului raportată la temperatura echivalentă înregistrată în condiții de calm.

Stătea în pat, uitându-se la imaginea reflectată în oglinda de la toaletă și gândindu-se cum unii oameni o vedeau ca pe o eroină în timp ce alții o considerau drept o persoană supărătoare ce provoca numai neazuri. Se simțea în mod curios ca și cum s-ar fi aflat undeva în afară, iar Megan O'Malley, cea la care priveau toți acești oameni, nu era nimic altceva decât o hologramă. Ea nu dorea să fie nici apreciată, nici luată drept un demon. Voia doar să-și facă meseria. Voia să-l găsească pe Josh. Obosită de atîta nesomn și încordare, reuși cu greutate să se dea jos din pat și să meargă la duș. Se îmbracă pentru întîlnirea cu DePalma cu singurul schimb de haine pe care îl aruncase în mașină – o pereche de pantaloni strîmți, gri-închis și un pulover negru pe gît care-i accentua paloarea și cearcănele vinete de la ochi. După părerea ei arăta ca o drogată sau un proaspăt ieșit de la dezalcoolare, dar nu exista nici o speranță să arate mai bine.

Își imaginează cam cum ar fi să primească o misiune din partea FBI-ului la Tampa, încheindu-și în timpul acesta haina, acoperindu-și urechile și înfășurîndu-și fularul în jurul capului și gîtului. Florida îi apărură în fața ochilor ca un miraj îndepărtat ce dispărură brusc în clipa în care păși afară și vîntul o lovi ca o cărămidă în cap. Nu mai puțin de vreo șase mașini din parcare aveau capotele deschise – simbolul capitulării din nord – așteptînd mașinile autoservice pentru a reîncărca bateriile moarte.

După două minute, Megan lasă deschisă capota mașinii și intră în hotel, murmurînd refrenul pe care-l rostea în fiecare iarnă. „Urăsc iarna”

9:00; – 27°C; W.F. – 48°C

DePalma se învîrtea înainte și înapoi în spatele biroului său, cu mîinile în șolduri și cu capul băgat între umeri. Arăta ca Nixon interpretîndu-l pe Ed Sullivan.

– Niciodată n-am primit atîtea telefoane de la presă, spuse el, clătînd din cap.

– Sînt o curiozitate, sublinie Megan.

Ea stătea în picioare de cealaltă parte a biroului. El nu-i spusese să stea jos. Era un semn rău.

– O să le treacă repede. Pretindeți că nu reprezintă mare lucru. Nici n-ar trebui să fiu. Atenția lor ar trebui îndreptată asupra lui Josh, nu a mea.

– A fost cam greu să nu te ia în seamă, atîta vreme cît te-ai trezit să-l interoghezi pe tatăl copilului în fața lor.

– I-am pus doar cîteva întrebări, iar el s-a enervat, asta a fost tot...

DePalma se întoarse iute spre ea, nevenindu-i să creadă.

– Asta a fost tot? Megan, omul ăla și-a pierdut copilul...

– Mi-a ascuns în mod deliberat niște informații. Omul ăsta știe ceva și nu spune. Ce să fac – să mă port ca o doamnă și să-mi țin gura sau să mă port ca un polițist și să-mi fac meseria?

– Nu trebuia să faci asta sub privirile presei și știi foarte bine acest lucru!

Megan închise gura. N-avea nici o șansă să scape din încurcătura asta. Cu Paul Krikwood o dăduse în bară. Ar fi vrut să poată spune că Paul Kirkwood fusese cel ce o dăduse în bară, dar în viață nu se întîmpla ceea ce-ți doreai. Nu accepta observații și nu-ți cere scuze. Ar fi trebuit să-și dea seama că asta reprezenta o sursă de necazuri, dar, din păcate, se lăsase dusă de val. Un agent bun nu-și pierde niciodată cumpătul.

– Da, domnule, murmură ea.

DePalma oftă și se așeză pe scaunul lui cu spătar înalt.

– Fie că-ți place, fie că nu, acum toată lumea te privește și pe tine și cazul la care lucrezi sub lupă, agent O'Malley. Ai grijă ce faci și ce zici. Ești un polițist bun, dar nimeni nu te-a acuzat vreodată că ai fi prea diplomată.

– Da, domnule.

– Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pomeni

despre chestia cu hărțuirea sexuală din toamna trecută. Administratorul a avut un atac cerebral...

– Asta nu-i drept, sări Megan. Nu eu am pomenit despre așa ceva. Asta n-are nici o legătură cu mine. Henry Forster a deschis această cutie a Pandorei de unul singur...

DePalma făcu un gest de nepăsare cu mâna.

– Nu mai contează. Oricum sîntem toți priviți acum cu lupa. Dar dacă n-ai să te poți stăpîni și să-ți pui lacăt la gură, n-am să am încotro și ai să intri la apă.

El lăsă cîteva clipe să se aștearnă tăcerea, după care scoase o pereche de ochelari și privi către teancul de hîrtii așezate ordonat lîngă agenda de birou imaculată. Megan trase aer în piept ca să ceară voie să plece, dar el își ridică ochii spre ea cu o expresie împlinzită pe chipul lui de cîine de vînătoare.

– Ai găsit ceva?

– Nimic concret. Nimic nu se potrivește încă. Ochii lui se îndreptară pentru o clipă asupra fotografiei copiilor lui.

– Fă ceva să se potrivească. Rezolvă cazul ăsta, Megan. Fă-l să iasă într-un fel.

11:13; – 29°C. W.F; – 44°C

Greutatea ultimatumului dat de DePalma o apăsa teribil pe Megan în timp ce se strecura pe o ușă laterală mai puțin folosită în sediul poliției. Presa eră înnebunită să obțină o informație cît de mică la telefon, iar ea nu avea nimic să le dea. După ce se îmbracă își dori din tot sufletul să fi deveni invizibilă pentru ziarști și reporteri, dar știa că singura dispariție reușită aici era cea a lui Josh Krikwood și treaba ei era să-l facă să reapară.

Mirosul de fum de țigară și de deodorant de încăpere o lovi ca un zid invizibil cînd intră în birou.

Își notă în minte să cumpere neapărat un filtru de aer. Beculețul de la robotul telefonului clipea neînterupt ca lumina unui stroboscop. Apăsă pe butonul de derulare al casetei cu mesaje telefonice și-și scoase fularul

de pe cap. Paige Price voia să-i ia un interviu.

– La paștele cailor, murmură Megan, descoperindu-și urechile.

Henry Forster voia un comentariu asupra convorbirii telefonice înregistrate.

– Da, vezi să nu-ți dau eu un comentariu de n-ai să-l poți duce, rahat cu ochi miopi ce ești, bombăni ea, trăgîndu-și fermoarul de la haină.

„Agent O'Malley, sînt Stuart Fielding de la NCIC. Te rog să mă suni urgent. Am găsit un set de amprente ce corespund celor trimise de tine.“

Ampretele lui Ollie Swain.

– Iisuse, Sfîntă Marie și Josife, șopti ea, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

Își aruncă haina către cuier, fără a se mai uita după ea și se așează pe scaunul ei rupt, înșfăcînd grăbită receptorul telefonului. Îi tremurau mîinile în timp ce forma numărul de la sediul FBI din Washington. Pînă și vocea îi tremura în timp ce trecea prin obișnuitele legături făcute de telefoniste și secretare.

În cele din urmă îi răspunse însuși Stuart Fielding.

– Îmi pare rău că a durat atît de mult căutarea, dar n-am putut identifica ampretele cu vreun set din regiunea ta geografică. A trebuit să lărgim parametri zonali de mai multe ori. În cele din urmă, le-am găsit în statul Washington. Ești pregătită?

– Nici nu-ți închipui cît de pregătită. Zi!

– După amprente și după datele înregistrate în arhive individul pe care-l cauți este Leslie Olin Sewek. Născut pe 31 octombrie 1956. A ispășit cinci din cei zece ani de condamnare în închisoarea Walla Walla și a fost eliberat condiționat de ziua lui în 1989.

– Pentru ce-a fost condamnat? întrebă Megan, ținîndu-și respirația.

– A fost condamnat pentru molestarea a doi copii. Am să-ți trimit prin fax copia dosarului lui.

Megan nici-nu-și mai dădu seama dacă îi mulțumi sau nu lui Fielding și închise telefonul.

Ochii îi ardeau în timp ce privea fix la notițele pe care le luase.

„Ollie Swain – Leslie Olin Sewek

5 din 10 – Walla Walla.

Molestare de copii“

Ollie Swain avea o camionetă de culoare deschisă.

Ollie Swain îl cunoștea pe Josh.

Ollie Swain era un pedofil condamnat pentru molestare de minori.

– Te-am prins, ticălosule.

După ce primi faxul, o rupse la fugă din birou alergând pe hol printre polițiști, secretare și oameni sosiți la secție cu diverse probleme. Toate capetele se întoarseră după ea în timp ce alerga prin birouri îndreptându-se către biroul lui Mitch. Natalie se răsuci brusc dinspre fișetul cu dosare în care căuta, iritată că cineva avea obrăznicia să dea buzna așa în biroul ei.

– Trebuie să-l văd pe inspector.

– Este împreună cu șeriful...

Megan nici măcar nu-și încetini alergarea. Intră valvîrtej în biroul lui Mitch, cu ochii strălucitori și obrajii îmbujorați. Fără să-i arunce măcar o privire lui Russ Steiger, merse către biroul lui Mitch cu pași mari aruncându-i în față hîrtia pe care se afla copia dosarului lui Ollie trimis prin fax și-și trînti pumnul mic deasupra.

– Nevinovatul dumitale domn Swain este un pedofil condamnat din statul Washington.

Mitch o privi fix, simțind cum i se strînge stomacul de spaimă.

– Ce?

– Leslie Olin Sewek, zis Lonnie O. Swain, zis Ollie Swain a fost condamnat și trimis la închisoare în 1984 pentru că a forțat un minor de nouă ani să aibă relații sexuale cu el.

– Iisuse, nu se poate.

Mitch rămase nemișcat pe scaun. Nu avusese de unde să știe că Ollie Swain era altceva decît un omuleț ciudat care lucra la patinoar. Și totuși se simțea vinovat.

Acesta era orașul lui. Era de datoria lui să-i apere pe oamenii din Deer Lake. Și în tot acest timp un agresor de copii trăise sub nasul lui, iar el nu bănuise nimic.

Un pedofil lucrase în imediata apropiere a copiilor, iar el permisesese acest lucru.

– Cum naiba ai făcut rost de amprentele lui?

Megan avu bunul simț să rămână modestă, deși se întoarse cu spatele către Steiger ce o privea scrutător.

– Mi s-a ivit ocazia, zise ea. A trebuit să-l consider inițial ca nefiind suspect, dar cel puțin acum avem dovada. Nu-l putem însă aresta doar pentru că are cazier, continuă ea, dar există o hotărîre judecătorească în statul Washington care stipulează că poate fi arestat din nou pentru încălcarea eliberării condiționate. L-am sunat deja pe judecătorul Witt în legătură cu obținerea unui mandat de percheziție pentru locuință și mașină. Dosarul, împreună cu descrierea mașinii de către martor și ocazia pe care o avea Ollie de a-l lua pe Josh ne oferă un motiv îndreptățit de a face percheziția. Când îl luăm însă la întrebări de data asta trebuie să-l luăm la sigur.

Ea se plimba înainte și înapoi prin fața biroului concentrată asupra planului.

– Dar mă gîndeam că poate amînăm, zise ea.

– Pentru ce dracu'? întrebă Steiger, ridicîndu-se în picioare de pe scaun. Hai să mergem și să scuturăm bine vizuina nemernicului ăstuia.

– Să mergem? Adică noi toți? mîrîi Megan. Ollie Swain locuiește în orașul Deer Lake. Asta e o problemă a poliției; e în afara jurisdicției tale, Steiger.

– Las-o baltă.

Steiger se uită încruntat la ea.

– Aceasta este o anchetă multijurisdicțională. Eu zic să punem laba pe ticălos și...

– Da, atunci, ce-ar fi ca mai întîi să' dovedim că el a făcut-o? îl întrerupse Megan. Îl putem pune sub supraveghere și să vedem dacă ne poate duce la Josh. Știu că Josh nu e acasă la el. Trebuie să-l țină ascuns pe undeva. Și pe urmă mai e și problema dacă a acționat

sau nu de unul singur. Știu că nu el a sunat din St.Peter și nici nu e el cel care a lăsat caietul pe mașina lui Mitch. Ne-ar putea conduce la persoana care a făcut aceste lucruri.

Steiger se uită la ea de parcă ar fi propus ca toți să-și pună niște abajururi pe cap și apoi să danseze.

– Cum naiba să-l punem sub supraveghere într-un oraș de mărimea asta? Dacă eu intru în primul schimb la șapte, pun pariu că la șapte și cinci știe tot orașul.

– Asta probabil că nu are nimic de-a face cu mărimea orașului, spuse Megan cu dispreț.

– Casa de vizavi de Ollie este goală, spuse Mitch ridicându-se de pe scaun și începînd să se plimbe în jurul biroului. Arlan și Ramona Neiderhauser își petrec iarna într-un parc cu rulote din Brownsville, Texas. Pot să fac în așa fel, încît să intrăm în casă.

– Și ce se întîmplă dacă Ollie pleacă undeva? zise Steiger. N-ai cum naiba să urmărești pe cineva în Deer Lake fără s-o iei razna.

– Îl vom supraveghea noaptea. Folosim mașini fără număr. Stăm ascunși, cu luminile stinse. Dacă ne observă am dat-o în bară, dar dacă nu, ne-ar putea duce la Josh.

Steiger pufni pe nări.

– E un vierme nenorocit. Eu zic să-l scuturăm bine și o să zică tot.

– Și dacă nu spune? întrebă Mitch. Dacă are un complice? Noi îl scuturăm pe Ollie, complicele intră în panică, iar Josh poate fi ucis.

Apăsă pe butonul interfonului.

– Natalie? Vrei te rog să-l suni pe Arlan Neiderhauser?

Întorcîndu-se cu spatele către șerif zise:

– Trebuie să încercăm așa, Russ. Dacă nu merge, oricum avem mandatele de percheziție.

– Asta nu-i altceva decît pierdere de timp, bombăni Steiger.

→ E o încercare de a-l găsi pe Josh în viață și de a-i

prinde pe agresori asupra faptului.

Mitch se uită la ceas și socoti repede în gând.

– Ollie e la lucru de la trei la unsprezece. Am să trimit un om la patinoar chiar acum pentru orice eventualitate. Hai să ne adunăm echipele și să ne întâlnim în sala de consiliu la opt.

Steiger ieși din birou pufnind și trăsnind. Megan oftă din rărunchi când el ieși trîntind ușa.

– Au cam început să bată tunurile.

– Să-l ia dracu'!

– Eu mă abțin, spuse Megan cu un glas tărăgănat.

Mitch renunță să se mai gîndească la Steiger și la remarcile făcute, ieșind de după birou și venind în fața ei.

– Ai făcut treabă bună, agent O'Malley. Eu sînt de doi ani în orașul ăsta și n-am știut nimic de Ollie Swain; tu ai venit acum cinci zile și ai dovedit deja că e un pedofil. La naiba, puteam să și jur pentru el. N-am știut nimic. Absolut nimic.

Megan se încruntă auzindu-i tonul autoacuzător.

– A avea un permis de conducere valabil pe acest nume și n-avea cazier. Ți-ai făcut datoria. Eu am fost doar cu un pas înainte – și poate că nici nu-l făceam dacă nu-l vedeam pe Ollie vineri seara și nu vedeam din întîmplare pe mîna lui ceea ce am considerat ca fiind un tatuaj căpătat la închisoare. Așa am bănuț. S-a confirmat și am avut noroc.

– Nu de noroc este vorba aici, murmură Mitch. Ești un polițist bun.

Nu era un sentiment de intimitate și totuși Megan simți un val cald de plăcere răspîndindu-i-se prin tot corpul. Faptul că el o spusese bombănind aproape, ceea ce dovedea că nu-i plăcea să pice al doilea, făcea acest compliment și mai plăcut.

– Mulțumesc, inspectore, spuse ea, încercînd să pară nonșalantă.

Lui Mitch nu-i scăpă stînghereala ei. Faptul că încerca să-și mascheze mîndria cu indiferență îl impre-

sionă în mod deosebit.

– De ce nu mi-ai spus că aveai amprentele lui? Întrebă el.

Megan ridică din umeri, ocolindu-i privirea.

– Nu s-a ivit ocazia, spuse ea, folosind neinspirată aceleași cuvinte pe care i le spusese și el în legătură cu mașina lui Ollie. Am avut doar o bănuială. Nu eram sigură că va ieși ceva din asta.

Ridică presse-papiers-ul din sticlă în formă de Mikey Mouse de pe biroul lui și-l răsuci în palme ca pe un bulgăre de zăpadă.

– Din punct de vedere tehnic cred că am trecut peste capul tău. Asta înseamnă că acum ai să mă dai deoparte?

El se sprijini de marginea biroului.

– Nu pot să fiu prea necăjit din moment ce bănuiala s-a confirmat la un asemenea nivel, zise el. Dar asta nici nu înseamnă că sar în sus de bucurie.

Ea puse la loc presse-papiers-ul așezându-l pe Mickey cu capul în jos.

Se strîmbă ușor.

– Bucuria n-are nici o legătură cu cazul ăsta, inspectore.

Nu mai vorbiseră de duminică seara de cînd ea îl sunase ca să-i spună că deocamdată laboratorul nu găsisese nimic. Nici unul nu pomenise nici un cuvînt despre sîmbătă noaptea. Acum însă, în timp ce o privea în ochi, îi apărură aceleași sclipire de dorință și căldură.

Ea se înfioră fără să vrea. Era o complicație nedorită, dar nu mai exista cale de întoarcere și ea știa că nu ar schimba lucrurile nici dacă i s-ar ivi ocazia. Nu era un lucru inteligent, dar asta era situația.

– Cum te-ai descurcat cu DePalma? Întrebă el.

Megan ridică brațele lateral.

– Încă mai sînt întregă.

– Și postul?

Ea îi zîmbi nostalgic.

– Deocamdată. Să spunem că dacă acest caz se

rezolvă atunci nu numai Josh va fi singurul salvat. Așa că ar fi bine să mă întorc la treabă. M-am gândit să trec pe la spital și să vorbesc cu operatoarea care a sunat la patinoar în seara când a dispărut Josh. Să văd dacă ar putea identifica vocea celui cu care a vorbit. Dacă va putea identifica vocea lui Ollie atunci vom ști că el a răspuns la telefon și că știa că Hannah va întârzia. În cazul acesta situația se simplifică.

– Bine. Eu am să sun la autoritățile locale din orașul lui natal să văd dacă pot afla ceva în plus. Și am să-l sun și pe procuror să-i prezint noua situație.

– Foarte bine.

– Megan.

rostise numele doar din plăcerea de a-l auzi și-i veni să-și muște limba că era un gogoman. Munca era muncă, își spusese el. Ceea ce se întâmpla între ei în pat n-avea legătură – și nici el nu și-ar fi dorit să aibă cu restul.

– Mă bucur că DePalma nu ți-a făcut necazuri.

– Nimic decît puțină mîndrie șifonată, murmură ea. Acum plec, inspectore. Ne vedem mai tîrziu.

13:07; – 28°C; WF – 44°C

– Iartă-mă. Pur și simplu nu pot să... hapciu!

Carol Hiatt își îngropă nasul într-un teanc de batiste de hîrtie și închise ochii pentru o clipă, doborîntă de virusul care bîntuia prin întreg personalul spitalului.

– Noroc, zise Megan.

Operatoarea își suflă nasul cu zgomot și aruncă șervețelele într-un coș de hîrtii aproape plin.

– Microbul ăsta e cel mai afurisit, mărturisi ea cu un glas răgușit.

Din cauza răcelii părul ei vopsit negru îi stătea lipit de cap strîns la spate într-un coc, prelungindu-i parcă și mai mult fața ovală. Nasul căpătase o culoare stacojie. Suspină și gemu.

– Nu m-aș afla aici, dar restul personalului este mai

grav decît mine.

Megan încuviință, încercînd s-o compăttimească. În spatele ei, în sala de așteptare, un bebeluș și un copil mic plîngeau pe două voci, în timp ce un al treilea sufla după cum îi tăia capul într-un xilofon. La televizor se difuza *Geraldo* – un serial pentru copii.

– Iartă-mă, zise din nou Carol. Am mai trecut o dată prin asta cu un alt ofițer vineri. Știu că eu am telefonat, dar în seara aia aici a fost o nebunie. Nu pot să spun cine mi-a răspuns la patinoar.

– Nu s-a prezentat?

– Eu nu cunosc nici un bărbat care să se prezinte la telefon. Toți vorbesc de parcă ar considera că e normal ca tu să știi cine sînt și ca și cînd tu n-ai avea altceva de făcut decît să stai și să aștepti telefonul lor, spuse ea pe un ton dezgustat.

Își șterse din nou nasul și strînse șervețelul în pumn.

Megan trase o linie groasă și neagră peste cuvîntul „telefonistă” din carnetul ei.

– Nu crezi că ți-ai reaminti dacă i-ai auzi vocea?

– Aș vrea să pot spune da, zise Carol.

Scoase încă un teanc de șervețele de hîrtie din cutia de lîngă telefon, iar ochii i se umplură de lacrimi, de data asta datorită emoției.

– Am o părere extraordinară despre Hannah. E cea mai grozavă persoană pe care o cunosc. Și cînd mă gîndesc că cineva a fost în stare să-i ia copilul și Dumnezeu știe ce să-i facă...

Carol Hiatt ridică spre Megan un chip plin de disperare.

– Îmi pare rău. Și eu am un băiețel – Brian. Țe foarte bun prieten cu Josh. Joacă în aceeași echipă de hochei. A fost și el în seara aceea la patinoar. Putea fi el .

– E atît de greu...

Megan întinse mîna și o atinse pe umăr.

– Nu-i nimic, spuse ea, cu blîndețe. Știu că ne-ai fi ajutat dacă ai fi putut. Nu-ți face probleme, o descurcăm noi pînă la urmă.

– Vă rog, găsiți-l pe Josh, șopti femeia.

Rugămintea ei îi sună lui Megan în urechi ca rugămintea tuturor celor din Deer Lake. Pe toți îi durea ceea ce se întâmplase și toți se simțeau neputincioși.

Își lăsau noaptea luminile aprinse pe verandă alături de pancarte pe care scriau: *Lumini pentru Johs*. Și asta pentru că nu numai Josh dispăruse, ci dispăruse și o parte din inocența și încrederea pe care o avuseseră pînă atunci.

Leslie Olin Sewek avea la al naibii de multe întrebări de răspuns.

– Facem tot ceea ce putem, spuse Megan.

Plecînd de la birou observă săgeata de pe perete care arăta către restaurantul cu autoservire. Se luă după indicator gîndindu-se că poate o cafea îi va alunga durerea de cap.

Localul se dovedi a nu fi decît o încăpere cu mese și scaune, iar pe margine un rînd de mașini automate. Doi oameni care aveau grijă de automate stăteau la o masă într-un colț și jucau zaruri bînd cafea. Nici măcar nu ridicară ochii cînd intră ea.

Megan băgă două monede în automat și apăsă de buton. În timp ce aștepta să-i vină cafeaua îl văzu intrînd pe Christopher Priest. Puloverul negru pe gît îi atîrna pe trupul firav, iar mînecele îi erau ridicate. Mîinile subțiri arătau ca niște bețe ieșind din mînecele sufiecate.

– Agent O'Malley.

Ochii îi sclipiră surprinși în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

Buzele subțiri, aproape inexistente, i se ridicară într-un zîmbet.

– Ce vă aduce aici? Sper că nu virusul acela care bîntuie pe aici.

– Nu, n-am nimic. Dar dumneata, profesore?

– Am un student aici.

Băgă o fisă în automat și apăsă pe butonul pentru cafea cu zahăr și puțină frișcă.

Megan luă un suc și scoase o tabletă pe care o

Înghiți imediat, privind distrată în tot acest timp la atenția pe care Priest o acorda ordinii și detaliilor, în timp ce-și lua ceașca și o ducea la masă. Șterse cu un șervețel marginea ceștii fiind foarte atent să n-o verse. Apoi împături șervețelul folosit exact în patru și-l așeză în stînga ceștii.

– Ah, da, zise ea așezîndu-se pe scaun în stînga profesorului. Băiatul care a fost accidentat în aceeași seară în care a fost răpit Josh.

– Da.

El sorbi din cafea privind drept înainte, în timp ce căldura cafelei îi aburea ochelarii.

– Exact.

– Cum se mai simte?

– Nu prea bine, de fapt. Se pare că a făcut complicații. S-ar putea să fie trimis într-un spital mare din Minneapolis.

– Păcat.

– Hmmm...

Rămase cu privirea ațintite în față, probabil către un poster frumos colorat care prezenta metoda Heimlich.

– Mike se oferise să-mi facă un serviciu în seara aceea, spuse el încet de parcă ar fi vorbit cu el însuși. Pentru proiectul de percepție și învățare.

– Cel despre care a pomenit doctorul Wright?

– Da. Mike spune mereu că drumul era complet uscat și apoi a intrat în curba aceea.

Mai luă o înghițitură de cafea și-și tamponă buzele cu șervețelul.

– Viața e ciudată, nu-i așa?

– E de-a dreptul caraghioasă din locul unde mă aflu eu.

El nu-i luă în seamă sarcasmul. Curiozitatea lui părea în întregime analitică; problema pusă se adresa lumii în general.

– Oare e soartă sau întâmplare? Ce anume l-a adus pe Mike Chamberlain în locul acela atunci? Ce l-a adus pe Josh Kirkwood singur în locul acela în acea noapte?

Oare de ce ne aflăm noi amîndoi împreună acum aici?

– Astea par probleme de domeniul filosofiei.

– Nu neapărat. Știința calculatoarelor se ocupă cu logica, efectul și cauza, precum și cu tiparele gîndirii.

– Ei bine, domnule profesor, îi zise Megan terminîndu-și cafeaua și aruncînd paharul de plastic la coș, dacă dumneavoastră și computerul dumneavoastră reușiți să găsiți o explicație logică pentru toate porcăriile astea care se întîmplă în lume, să știți că sînt prima care vreau să aflu.

CAPITOLUL 21

ZIUA A ȘASEA

21:00; – 33°C; WF – 15°C

Casa lui Arlan și a Ramonei Neiderhauser mirosea puternic a naftalină. Mirosul îi pătrundea lui Mitch în nări, arzîndu-i sinusurile nazale. Așezat pe un scaun, pe care-l adusese din sufragerie, se uită prin binoclu de la geamul dormitorului către locuința întunecată a lui Ollie, afiată vizavi. Casa de alături a lui Oscar Rudd era luminată, iar lumina se răsfrîngea și asupra motocicletelor parcate în curte.

Megan stătea lîngă fereastră, sprijinită de perete și uitîndu-se din spatele draperiilor. Amîndoi erau cu hainele pe ei ca să poată ieși imediat dacă era cazul, dar și ea să se ferească de frigul și aerul stătut din casă.

Familia Neiderhauser lăsaseră termostatul la o temperatură foarte joasă atît cît să nu înghețe țevile. Afară temperatura continua să scadă amenințînd să bată recordul ce nu mai fusese doborît de treizeci de ani. Gerul era atît de puternic, încît în aer începuseră să se formeze cristale de gheață creînd un fenomen numit ceața

de zăpadă, o ceață ciudată și subțire care se ridică deasupra pământului ca un efect special din filmele de groază.

În ciuda gerului cumplit, Steiger optase să rămână afară într-o mașină fără număr. Agenții de la BCA, polițiștii și ajutoarele șerifului fuseseră împrăștiați în anumite puncte strategice din oraș, astfel încât, indiferent unde ar fi mers, Ollie putea fi imediat urmărit. Laboratorul mobil aștepta la vechiul sediu al pompierilor gata să intervină când vor fi anunțați să meargă la percheziție.

– Doamne, urăsc vremea asta, spuse Megan pe un ton scăzut ce părea impus de dormitoarele întunecate. Știi că o să fie mai cald la Polul Nord în seara asta decât aici?

– Vrei să te muți la Polul Nord?

– Vreau să mă mut la Grand Cayman.

– Muzica la instrumentele de percuție de acolo te va împinge la sinucidere în mai puțin de o lună.

– Măcar am să mor fără să-mi fie frig.

Mitch își schimbă mîna de pe binoclu și și-o băgă pe cea dreaptă în buzunarul hainei pentru a și-o încălzi.

– Știi că Ollie are vreo cinci calculatoare în casă?

– De unde a avut bani pentru cinci calculatoare?

– Mie mi-a spus că erau date la casare de către diverse firme care urmau să se doteze cu altele mai performante. Cei de la Walla Walla mi-au spus că Ollie avea un punctaj ridicat la testele de inteligență. Întotdeauna studia ceva nou.

– Băieți mici, de exemplu.

– Da, dar ofițerul ce se ocupă de eliberarea condiționată a lui Ollie a părut surprins când i-am spus ce s-a întâmplat aici. Nu credea că Ollie ar putea recurge la violență.

Megan lăsă draperia să cadă și se uită la Mitch.

– Dar a fost închis tocmai pentru că a forțat un copil să întrețină relații sexuale cu el. Asta nu înseamnă violență?

– A forța poate însemna și a sili. Violența poate avea

diferite grade de intensitate.

– Da, totuși eu am citit dosarul acestui individ. Mie mi se pare că e un caz clasic de escaladare a violenței – privitul pe geam pe furiș, apoi exhibiționismul, pipăitul și în final violul. Ce au de spus băieții de la Washington în legătură cu supravegherea acestui individ eliberat condiționat?

Mitch ridică din umeri.

– Ollie nu este primul care dispare.

Megan se uită la ceas. Era nouă seara. Ollie nu urma să se întoarcă înainte de unsprezece de la patinoarul dar trebuiau să rămână pe poziții pentru orice eventualitate. Privi în jur în mica încăpere, zăbovind asupra patului unde își aruncaseră cele două aparate de emisie-recepție pe cuvertura de lână albă. Ei se aflau înarmați și cu binocluri cercetînd zona din jur. Dacă toate aceste lucruri constituiau cea mai incitantă poveste pe care o văzuse această cameră, atunci Arlan și Ramona erau un cuplu fericit. Se auzi țiuitul telefonului celular al lui Mitch. El lăsă binoclul jos și înșfăcă telefonul răspunzînd:

– Inspector Holt.

– Tati?

Glasul mic și tremurător îl făcu pe Mitch să treacă dintr-o emoție într-alta.

– Jessie? Iubito, ce faci la ora asta?

Urmă un suspin și o respirație întretăiată.

– V-vii să mă iei a-acasă în s-seara asta?

Lui Mitch i se frînse inima. Jessie. Uitase de ea. Avusese de dat o grămadă de telefoane și apoi trebuie să-l întâlnească pe procuror. Își organizase echipa. O dotase cu echipamentul necesar și apoi o instalase în punctele de supraveghere. Și datorită tuturor acestor lucruri uitase de fetiță.

– Îmi pare rău, iubito, murmură el. Nu, nu pot în seara asta. O să trebuiască să rămii cu bunicul și bunica. Este ceva foarte important și trebuie să lucrez în noaptea asta.

– M-mereu z-zici a-așa! Începu să plîngă Jessie. Nu-mi place cînd ești politist!

– Te rog, nu spune asta, draga mea.

Oare rugămintea suna la fel de implorator și în urechile lui Megan cum suna într-ale lui?

Ura cînd o dezamăgea pe Jessie. Ura și mai mult acest lucru cînd ea dădea vina pe munca lui pentru că asta îi amintea de Allison și de discuțiile pe care le avuseseră, de rugămintele pe care i le adresase și la care el rămăsese surd. Simți cum îl copleșește un sentiment enorm de vină.

– Îți promit că în curînd vom fi împreună seara, iubito. Numai că acum e ceva foarte important. Încerc să-l găsesc pe Josh ca să poată și el să fie alături de mama și de tatăl lui. Știi doar că el nu i-a mai văzut de aproape o săptămînă.

Se așternu tăcerea, în timp ce la celălalt capăt al firului, Jessie se gîndea la cele auzite.

– Trebuie să-i fie tare dor de ei, șopti ea. Trebuie să fie tare trist. Și mie mi-e dor de tine, tati.

Suna prea vîrstnică pentru cei cinci anisori și prea deziluzionată pentru un copil.

– Și mie mi-e dor de tine, draga mea, șopti ei.

Apoi se auzi glasul lui Joy, ascuțit ca o lamă:

– Îmi pare rău că te-am deranjat, Mitch, spuse ea mai mult ranchiunoasă decît spășită. Numai că Jessie era așa de necăjită, încît nu puteam s-o liniștim. I-am spus că nu poate conta pe tine acum, dar...

– Uite ce e, Joy...

Mitch se luptă cu greu să-și păstreze calmul. Nu era acum nici locul, nici momentul potrivit.

– Mă aflu într-o misiune și nu pot vorbi prea mult la telefon. Îmi pare rău că am uitat să te sun. Sper că nu te deranjează ca Jessie să rămînă la voi peste noapte. O să discutăm altă dată dacă Jessie poate conta sau nu pe mine.

Înterupse legătura înainte ca ea să apuce să-și manifeste dezaprobarea. Și-o imagina învîrtindu-se înainte

și înapoi prin fața ferestrei – „mă întreb unde-o fi tatăl tău... ciudat că nu a dat nici un telefon...” – reușind astfel să-i transmită lui Jessie o stare nedorită de agitație și încordare. De ce naiba venise tocmai aici după ce Allison și Kyle fuseseră uciși?

Ca să se pedepsească pentru că el trăia.

Megan rămase tăcută lângă perete, privindu-l printre gene. Ar fi trebuit să se afle singur în aceste clipe, dar ea nu-i putea pur și simplu ignora suferința.

– Tatăl meu lucra în schimbul doi ca să nu fie nevoit să stea acasă cu mine, zise ea. Niciodată nu mi-a spus că-i e dor de mine.

Mitch ridică ochii spre ea. Lumina lunii ce se filtra printre perdele îi contura chipul. Vulnerabilitatea, pe care ea de obicei și-o păstra atât de bine ascunsă în spatele mândriei, era cel mai intim lucru pe care i-l oferise până atunci.

– Jessie are mare noroc că te are pe tine.

În aparatul de emisie-recepție se auzi glasul lui Noga și momentul se spulberă într-o clipă precum ceața dusă de vânt.

– Inspectore! L-am zărit ieșind pe o ușă laterală. Se îndreaptă către voi pe jos. Terminat.

Mitch înșfăcă aparatul.

– Am înțeles, Noogie. Către toate unitățile – se îndreaptă pe jos către casă. Fiți pregătiți.

Megan privi pe geam. Era imposibil să zărească acea cărare pe care Ollie și-o făcuse de la patinoar către casă, dar ca să între trebuia să ocolească neapărat colțul clădirii.

Rămase cu privirea ațintită asupra micului garaj acoperit cu carton asfaltat până când începură s-o usture ochii, iar plămîinii s-o doară din cauza faptului că-și ținea respirația. În cele din urmă Ollie Swain apăru cu un pachet pe care-l ținea atârnat în mîna stîngă. Își căută cheile și le scăpă pe jos, apoi se aplecă să le ridice.

Cînd se ridică, pe stradă opri carul de reportaj de la TV 7 News.

– Nu! strigă Megan, sărind în picioare.

– La dracu'!

Mitch dărimă scaunul, înșfăcă aparatul de emisie-recepție și fugi pe scări.

Năvăliră pe ușa din față, în gerul de afară unul în spatele altuia. Mitch alerga în față, ținând aparatul la ureche.

– Am fost dați de gol! țipă el. Iar ticălosul care a dat de știre presei ar fi mai bine să-și înghită pistolul înainte să pun eu mâna pe el.

Ollie rămase pe loc nemișcat și îngrozit. Pachetul cu cărți îi căzu jos, la picioare, cu un zgomot înfundat. Ușa laterală a carului de reportaj se deschise ca burta calului troian și dinăuntru ieșiră mai mulți oameni. Un bărbat cu o cameră video pe umăr, un altul cu un reflector cocoțat sus pe o tijă metalică, iar în spatele lor o femeie pe care o văzuse în ultima vreme de mai multe ori la buletinele de știri și la patinoar.

Probabil că era frumoasă, își zise el, dar așa cum se uita acum în jos la el arăta ca unul dintre cele mai cumplite coșmaruri ale lui.

„Te-au găsit, Leslie. Credeai că ai să te poți ascunde, dar te-au găsit. Ești atât de prost, Leslie.“

Sudoarea începu să i se scurgă pe trup ca picăturile de ploaie.

Femeia îi împinse un microfon în față. Lumina reflectorului îl orbi. Întrebările începură ca o rafală de mitralieră.

– Domnule Swain, aveți ceva de declarat în legătură cu răpirea lui Josh Kirkwood? E adevărat că ați fost condamnat pentru molestare de minori la Washington? Cooperăți cu poliția în această anchetă? Inspectorul șef al poliției locale era la curent cu cazierul dumneavoastră?

„Ei știu. Știu. Știu.“ Glasul din capul lui începu să îngîne acest refren din ce în ce mai tare. Pînă cînd îl asurzi. Pînă cînd avu senzația că i se va despica tot

capul, iar creierul îi va țîșni afară.

Mitch Holt apăru alergînd și-l împinse cu umărul pe operator, trimitîndu-l grămadă în zăpadă.

Camera video zbură lovindu-se de colțul casei și ateriză pe un morman de zăpadă.

Vezica urinară a lui Ollie nu mai rezistă și urina caldă îi udă pantalonii înghețînd aproape instantaneu pe țesătură. Se întoarse și o rupse la fugă neștiind încotro, doar pentru că așa îi dicta instinctul. Picioarele i se mișcau singure prin zăpadă în timp ce ierburile uscate i se agățau de ghețe ca niște gheare ale diavolului. Aerul înghețat îi pătrundea în plămîni arzîndu-i gîtul ca niște cuțite. Întinse brațele ca un înotător încercînd să înainteze. În jurul lui totul se mișca precum într-o ceață în care zărea cu greutate stelele, cerul și copacii goi. Nu auzea nimic altceva decît glasul ce-i răsuna în cap și pulsul ce i se zbătea în urechi.

„Ei știi. Ei știi. Ei știi.”

Apoi ceva îl lovi cu putere în spate și căzu cu un țipăt sugrumat.

Mitch ateriză deasupra lui Ollie punîndu-i un genunchi în șale. Scoase cătușele și-i prinse mîinile.

– Leslie Olin Sewek, spuse el, răsuffînd cu greutate în aerul înghețat. Ești arestat. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice declarație poate fi folosită împotriva ta drept acuzație. Ai dreptul la un avocat. Dacă nu-ți poți permite un avocat, statul îți poate acorda serviciile unui avocat din oficiu.

Îi suci lui Ollie brațul stîng la spate cu destulă forță ca să-l facă să țipe și-i puse și cealaltă cătușă.

– Ai înțeles ce ți-am spus?

Tușind din cauza gerului, se ridică în picioare și-l trase și pe Ollie odată cu el.

– Nu sînt eu, scînci Ollie.

Pe obraz îi curgeau lacrimi. De pe buze i se scurgea un firicel de sînge care-i înghețase pe bărbia tremurătoare.

– Eu n-am făcut nimic.

Mitch îl smuci întorcîndu-l spre el și se aplecă spre fața lui urîță și desfigurată.

– Ai făcut desulte, Ollie, dar, jur pe Dumnezeu, că dacă i-ai făcut ceva lui Josh Kirkwood ai să-ți dorești să nu te fi născut.

Ollie își lăsă capul în piept, plîngînd. O mulțime de oameni se adunaseră în spatele casei lui și în parcare – polițiști, echipe de la televiziune. Toți știau. Toți știau totul despre el. Îi cunoșteau trecutul și-i vor zdrobi viitorul cu greutatea acestuia.

„Ai să-ți dorești să nu te fi născut, Leslie.“

Ceea ce nimeni nu știa era că el își dorise asta de multă vreme. În fiecare zi a existenței lui.

Steiger apăru în mașina lui fără număr cu un girofar albastru fixat pe capotă de un magnet ce cîntărea opt kilograme. Polițiștii și cei de la televiziune se dădură la o parte cînd mașina sosi în viteză pe aleea de lîngă casa lui Ollie, trecînd aproape milimetric de două dintre motocicletele lui Rudd Oscar.

Steiger ieși, dînd ordine în dreapta și în stînga.

– Băgați-l în mașină! Îl duc la sediu.

Aruncă o privire aspră către micul grup de oameni neștiind că videocamera fusese aruncată pe undeva.

– Dați-vă înapoi. Aici e treaba poliției.

Paige făcu un pas înainte cu microfonul în mînă. Dacă reușea să facă o înregistrare audio puteau totuși să realizeze reportajul folosind imagini pe care le aveau deja și să pretindă că au existat probleme tehnice cu echipamentul video. Avea deja exclusivitatea acestei știri, ăsta era cel mai important lucru.

– Domnule șerif, credeți că acesta este omul care l-a răpit pe Josh Kirkwood?

– O să-l interogăm pe domnul Swain în legătură cu acest caz ca și în legătură cu acuzațiile ce i-au fost aduse în statul Washington. Asta e tot ce pot să spun în momentul de față.

– Cum ați reușit să-l identificați pe acest suspect?

El o privi pe deasupra nasului său acvilin. Părul îi strălucea uleios la lumina lunii.

– Printr-o serioasă muncă de rutină a poliției.

Mitch îl conduse pe Ollie dincolo de mașina poliției și i-l dădu în primire lui Noga.

– Bagă-l în mașină la tine.

Noogie privi de la șeful lui către Steiger și apoi înapoi.

– Dar, inspectore...

– Bagă-l în afurisita aia de mașină și du-l la secție, îi ordonă Mitch. Dacă Steiger deschide gura împușcă-l.

Noga ridică din sprâncene.

– Da, domnule.

– Te urmez și eu spre centru, îi spusé Megan ofițerului.

Îi puse o mână pe braț lui Mitch.

– Frumoasă lucrătură, inspectore. Ai reușit să-l prinzi.

– Zău? murmură el, aruncînd o privire către Paige aflată de cealaltă parte a mașinii. Să știi că n-ai văzut încă nimic.

Megan se abținu să comenteze și se întoarse către Noga. Ofițerul puse o mână uriașă în ceafa lui Ollie și-l împinse pe lîngă mașina șerifului către stradă unde mai multe mașini alb cu verde și cu girofarurile în funcțiune arătau ca niște care alegorice pregătite pentru carnaval. Zărindu-l pe Noga cu Swain, Steiger o lăsă pe Paige și alergă după ceea ce considera că trebuie să fie prizonierul lui.

– Hei, Noga! Bagă-l în mașina asta!

– Nici o problemă, șefule, strigă Noogie. Putem să-l luăm și noi. Oricum mulțumesc!

Pe stradă, vecinii se uitau pe ferestre din spatele perdelelor. Oscar Rudd apăru pe ușa bucătăriei îmbrăcat cu o pereche de pantaloni cu bretele roșii și cu pantofi fără ciorapi în picioare. În partea de sus avea un maiou de piele vechi care-i acoperea pieptul și burta

enormă. Mai multe smocuri de păr alb îi ieșeau din urechi decît avea pe cap.

– Hei! strigă el către Steiger. Scoate mașina de pe alee! Și să nu-mi lovești vreo motocicletă! Astea sînt piese de colecție!

Mitch ignoră cirul și se îndreptă către Paige.

Ea îi întinse microfonul în față ca o cruce pentru a se apăra de vampiri.

– Inspectore Holt, aveți ceva de declarat?

El îi înșfăcă microfonul din mînă și i-l aruncă la șase metri în zăpadă, apoi apucă de fermoarul hainei și i-l trase în jos.

– Asta-i tot, domnișoară Price? mîri el. N-ai nici un microfon ascuns? N-ai nici un casetofon băgat în sutien?

– N-nu, se bîlbîi ea, dîndu-se înapoi.

El rămase în fața ei, înaintînd cu cîte un pas ori de cîte ori ea se dădea înapoi. Operatorul încercă să-i vină în ajutor.

– Hei, amice, aceea e o piesă scumpă de echipament tehnic pe care ai aruncat-o. Ai să te consideri norocos dacă postul nu te dă în judecată.

Mitch se întoarse către el. Glasul îi era ciudat de calm.

– Eu să mă consider norocos? Eu?

Se aplecă asupra operatorului pînă cînd ajunseră aproape nas în nas. Să-ți spun ceva eu, amice. Nu-mi pasă de nenorocita ta de videocameră. Tu și cu ticăloasa asta de gheață ați intervenit într-o anchetă a poliției. Asta e o infracțiune, puștiule. Și dacă Josh Kirkwood moare pentru că voi v-ați băgat nasul unde nu vă fierbe oala, eu vă consider complici la crimă conform legii.

Se întoarse către Paige.

– Cum ți-ar surîde chestia asta, Paige?

Ridică un braț în aer către ea și spuse cu glas puternic ca un reporter:

– Și acum în transmisiune directă de la închisoarea corecțională pentru femei de la Shakopee – Pai-ai-ge Price!

Paige tremura de frig și de spaimă. Îl ura pentru că îi era frică de el și-l ura pentru că o făcea să se simtă responsabilă.

– Nu-mi fac decît meseria, spuse ea, bățind în retragere. Nu eu l-am transformat pe Leslie Sewek într-un agresor de minori. Nu eu l-am răpit pe Josh Kirkwood și nu eu sînt responsabilă de ceea ce i s-ar putea întîmpla.

Mitch clătină din cap dezgustat și uimit. Îl durea pieptul de prea mult aer sub zero grade inhalat pe parcursul alergării după Ollie. Brusc mîinile goale începură să-l doară din cauza frigului, dar nu făcu nici o mișcare să-și scoată mînușile din buzunare sau să se încheie la haină. Se simțea oricum amorțit și într-o stare destul de neplăcută datorită ocaziei pierdute.

Ollie i-ar fi putut conduce la Josh. Femeia aflată în fața lui îi anihilase această șansă și nici măcar nu avea bunul simț să-și ceară scuze.

– Ești pur și simplu incapabilă să înțelegi, nu-i așa, Paige? murmură el. Aici nu-i vorba despre tine. Tu ești un nimeni. Ești un nimic. Meseria, gradul de audiență la public, postul de televiziune – toate acestea sînt egale cu zero. Aici e vorba despre un copil care ar trebui să fie acum acasă, în patul lui, și să asculte o poveste înainte de culcare. E vorba despre o mamă al cărei copil a fost smuls de lîngă ea și despre un tată care și-a pierdut fiul. Este vorba despre viață adevărată... și care acum s-ar putea transforma în moarte adevărată datorită ție.

Se întoarse și se îndreptă către mașina verde cu alb care-l aștepta cu motorul pornit. Paige îl privi depărțindu-se, simțind pentru prima dată o muștrare de conștiință după foarte multă vreme. Crezuse că scăpase de așa ceva cu mulți ani în urmă, așa cum îndepărtezi o aluniță inestetică de pe o bărbie perfectă. Conștiința reprezenta o greutate în plus. Deși știa că avea colegi care o duceau fără să se plîngă, ea simțise întotdeauna că drumul către succes e mai ușor fără povara ei. Acum însă...

Se scutură de senzația neplăcută și se întoarce către Garcia.

– Ai înregistrat tot? întrebă Paige.

Operatorul scoase un microcasetofon din buzunarul de la piept și-l închise.

Paige se uită la ceas.

– Hai să mergem. Dacă mă grăbesc încă mai am timp să termin reportajul pînă la zece.

22: 27; – 34°C; WF – 52°C

– Dorești un avocat prezent la acest interogatoriu, domnule Sewek?

Ollie tresări la auzul numelui de parcă ar fi fost pămuit. Glasul care-i răsuna în cap urlă ascuțit – „Leslie! Leslie! Leslie!” – ca un disc stricat de pe care sărea acul. Nu se uită la femeia polițist, așezată în fața sa. Simțea cum îl privește, cu ochi acuzatori. Îi simțea intensitatea privirii ca niște picături de acid care-i ardeau pielea.

– Domnule Sewek? Ai înțeles ce te-am întrebat?

– N-am fost eu, murmură el.

Privirea i se înceteșă în timp ce se uita fix la mâinile sprijinite pe masă. Apucă de marginile zdrențuite ale degetelor de la mânuși, trăgîndu-le peste amintirea șederii lui în Walla Walla. Încă își mai amintea greutatea motociclistului care aproape că-l strivise cînd se așezase peste el în timp ce un bărbat pe nume Needles îi săpase literele pe dosul degetelor. Încă își mai amintea hohotele lor de rîs răgușite în timp ce-i implora să se oprească.

Tatuajul fusese unul dintre cele mai mărunte lucruri pe care trebuise să le îndure în timpul celor cinci ani de închisoare. Niciodată rugămințile lui nu provocaseră milă, ci doar sadism.

– ...există un mandat de arestare penru tine datorită încălcării regulilor privind eliberarea condiționată...

Îl puteau trimite înapoi. Acest gînd îi îngheță sîngele în vene.

– Știm ce i-ai făcut băiețelului acelaia din Washing-

ton, Ollie, spuse Mitch Holt.

El se învîrtea înainte și înapoi în spatele femeii cu mâinile în șolduri.

– Ceea ce vrem să știm acum este ce ai făcut cu Josh Kirkwood.

– Nimic.

– Haide, Ollie, nu mai încerca să ne duci de nas. Ai precedente, ai avut ocazia, ai camioneta...

– N-am fost eu! urlă Ollie, ridicîndu-și fața către Mitch Holt și privindu-l încruntat.

Polițiștii niciodată nu-l credeau. Întotdeauna se uitau la el ca la ceva care le-ar fi murdărit pantofii. Ca de exemplu un rahat de ciine. Sau un gîndac scîrbos pe care călcase ră din greșeală.

Pe chipul lui Mitch Holt, Ollie văzu aceeași expresie de neîncredere și dezgust pe care o mai văzuse de atîtea ori înainte. Chiar dacă o văzuse de atîtea ori pînă acum pe parcursul vieții sale mizerabile, tot mai simțea cum în sufletul lui parcă se rupea ceva.

Niciodată nu intenționase să facă nimănui nici un rău.

Buzele începură să-i tremure și un sunet ciudat îi ieși din gît în timp ce strîngea din dinți ca să nu înceapă să plîngă. Își duse o mîină în creștetul capului și o lăsă să cadă de-a lungul semnului de pe față și al ochiului de sticlă. Simțea că tot corpul îi fierbe pe sub hainele groase de iarnă. Pantalonii și indispensabilii lungi de dedesubt stăteau lipiți de el acolo unde se udase. Mirosul de urină îi ardea năările.

– Ai avut un complice?

– Josh e sănătos?

– Dacă ai să cooperezi pedeapsa îți va fi redusă.

– Copilul e în siguranță?

– L-ai molestat?

– Treiește?

Întrebările veneau către el ca rafalele de mitralieră. Și între ele glasul care urla: „Răspunde-mi, Leslie! Răspunde-mi!”

– Încetați! strigă el acoperindu-și urechile cu mâinile.
Încetați! Încetați!

Mitch lovi cu pumnii în masă și se aplecă spre el.

– Crezi că asta-i rău, Ollie? Vrei să încetăm cu întrebările? Atunci cum crezi că se simt părinții lui Josh? Nu și-au mai văzut copilul de o săptămână. Nu știu dacă mai trăiește sau nu. Îți imaginezi cam cât de mult suferă ei? Crezi că ei ar dori ca întrebările să înceteze?

Ollie un răspuse. Rămase cu ochii ațintiți asupra imitației de furnir de nuc cu care era acoperită masa, iar capul și umerii îi tremurau. Mitch se abținea cu greu să nu-l înșface de gît și să-l scuture pînă cînd i-ar fi ieșit ochii din orbite.

– Domnule Sewek, zise Megan pe un ton rece și calm, ești conștient, cred, de faptul că în timp ce noi vorbim o echipă de experți îți cercetează casa și mașina.

– Ai să fii condamnat pentru răpire, Ollie, zise Mitch încordat. Și dacă nu-l găsim pe Josh în viață – sau dacă nu-l găsim deloc – ai să fii condamnat pentru crimă. N-ai să mai vezi niciodată lumina zilei.

– Îți poți îmbunătăți situația, domnule Sewek, doar cooperînd.

Ollie își prinse capul în mâini.

– Nu i-am făcut nici un rău.

Se auzi o bătaie în ușă și Dave Larkin băgă capul înăuntru. Pe chipul lui nu se mai zărea nici urmă din zîmbetul pe care înainte îl avea întipărit în permanență pe față.

– Agent O'Malley?

Formalismul adresării era tot atît de alarmant ca și chipul lipsit de expresie. Megan se ridică, ieșind pe holul îngust, luminat de lămpi fluorescente. În birou sunau neînterupt telefoanele neținînd cont de ora tîrzie.

Paige Price poate că reușise să cîștige competiția, dar toată lumea dorea să afle cîte ceva în plus înainte de știrile de la ora zece.

– Vorbește? întrebă Larkin.

– Nu. Ce-ați găsit acasă la el?

– Iisuse. E de necrezut ce-i acolo. N-o să-ți vină să crezi câte lucruri are îngrămădite acolo. Trebuie să aibă peste o mie de cărți și cinci sau șase calculatoare...

– Cu imprimante laser?

– Cu matriță punctată. Dar am dat peste altceva ce am considerat că ai să vrei să vezi imediat.

Băgă mâna în buzunarul din interior al hainei și scoase o pungă de plastic cu mai multe fotografii. Megan simți cum îi fuge sîngele din obraji cînd scoase fotografiile din pungă și se uită la ele pe rînd. Nu își putea da seama unde sau cînd fuseseră făcute. Nu putea identifica nici unul dintre subiecți – toate pozele arătau băieți mici în diferite stadii de dezbrăcare.

Mîinile îi tremurau cînd băgă pozele la loc în pungă.

– Erau într-un plic sub saltea, zise Larkin. Arată-i-le și vezi ce începe să ciripească.

Megan încuviință și se întoarse către ușă.

– Hei, irlandeză?

Ea îl privi peste umăr.

– Bagă-l la răcoare.

Ollie încă își mai ținea capul în mîini cînd ea intră din nou în camera de interogatoriu.

Mitch o privi întrebător. Fără un cuvînt ea aruncă pe masă punga cu fotografii.

Ollie se uită la ele printre degete și simți cum i se oprește respirația.

– Ce dracu' mai ai de spus acum, domnule Sewek?

Ollie strînse din ochi cu putere. Șopti:

– Vreau un avocat.

Steiger avea un loc în tribună la acest interogatoriu. Problema era că el își dorea să stea pe scenă, sub lumina reflectoarelor, nu undeva unde să fie aproape invizibil. Holt și O'Malley îl dăduseră la o parte. Acesta nu era cazul lui. Nu era ancheta lui. Nu avuseseră nimic împotriva ca el să alerge toată săptămîna prin zăpadă,

înghețat bocnă, pentru bunul mers al investigațiilor, dar acum la interogatoriu nu-l doreau alături.

Marele polițist din Miami, Mitch Holt, păstra toată gloria pentru el – asta dacă-i mai rămînea ceva de la ticăloasa aceea de la BCA. Prima femeie agent în teritoriu. Mare rahat. Nu era nimic altceva decît praf în ochii lumii pentru ca agenția să nu poată fi acuzată de discriminare sexuală.

Holt o trata de parcă ar fi fost o polițistă adevărată, dar probabil că după program îl dădea lecții, învățînd-o ce să facă, poate că și în alte domenii.

Steiger zîmbi în barbă gîndindu-se ce furtună ar sfîrni dacă o asemenea știre ar ajunge la buletinele de informații de la televizor.

Sprîjinindu-și ghețele de pervazul ferestrei, se uită la ceas și oftă. Douăsprezece și un sfert. Interogatoriul nu dădea roade. Swain sau Sewek sau cum l-o mai fi chemat pe nenorocitul ăla mic n-avea nimic de spus nici cu avocat nici fără.

Ken Carey, avocatul pus din oficiu, îl sfătuisese în mod inutil să tacă. În cele din urmă, Holt își ridică mîinile neputincios și anunță încheierea procedurii.

Ollie va fi ținut în arest acuzat de a se afla în posesia unei colecții de fotografii pornografice cu copii, ca suspect de răpirea lui Josh și pentru încălcarea eliberării condiționate din Washington. Noga fu chemat să-l ducă pe Ollie într-o celulă. Camera fu eliberată, luminile stinse, iar spectacolul se sfîrși.

Steiger se ridică, dezmoțîndu-și oasele și aprinse lumina la el în birou. Se întrebă dacă or mai fi ceva reporteri pe afară în frig așteptînd vreo declarație din partea cuiva important.

Ușa se deschise și intră Holt care o închise la loc cu grijă.

– Credeam că o să-și dea drumul, spuse Steiger. Credeam că fotografiile or să-l facă praf. Cît de rele sînt? Nu le-am văzut prea bine. Erau doar copii dez-

brăcați sau și în poziții sexuale?

Mitch își îngustă privirea.

– Da, ăsta ar fi un detaliu delicios pentru Paige, nu-i așa? Ce e în stare să-ți ofere pentru o asemenea știre, Russ?

– Nu știu despre ce dracu' vorbești.

Steiger se întinse după haina aflată pe spătarul scaunului.

– Leslie Olin Sewek, zise Mitch răspicat. Doar trei oameni cunoșteau acest nume. Doar unul dintre noi i l-a dat lui Paige Price.

– Ei bine, nu eu am fost acela.

– Poți să te uiți în ochii mei când spui asta?

– Mă faci mincinos?

Șeriful nu așteaptă răspunsul la întrebare.

– Nu trebuie să accept asta din partea ta, se răsti el și se îndreptă către ușă.

Mitch îl prinse de umăr.

– Ai fost împotriva supravegherii, așa că ai sunat-o pe Paige și i-ai vîndut pontul.

Clătină din cap dezgustat.

– Iisuse, tu ești mai rău decît ea. Tu ai jurat să respecti legea, nu s-o încalci. Tu ar trebui să-i protejezi și să-i servești pe oamenii din acest district, nu să-i vinzi celui care oferă mai mult.

Simți cum îi crește furia. Îl lovi pe Steiger în piept cu dosul palmei.

– Ai pus în pericol ancheta. L-ai pus în pericol pe Josh...

Steiger scoase un hohot de rîs.

– Nici tu nu crezi că mai e în viață, așa cum nu mai cred nici eu. Copilul e mort și...

Copilul e mort.

În aceeași clipă lui Mitch îi apăru în fața ochilor imaginea magazinului, a cadavrelor, a sîngelui și a fotografiilor cu jucători de baseball din mîna lipsită de viață a fiului lui. Auzi glasurile celor de la ambulanță.

„– Estefan, hai să-i luăm și să-i ducem la spital.

– Ce te grăbești? Copilul e mort“.

Într-o clipă zidurile se prăbușiră. Mînia porni la vale ca un torent. O furie orbitoare, sălbatică, arzătoare. Văzînd roșu în fața ochilor, Mitch își lăsă umărul în jos și-l împinse cu forță în pieptul șerifului lipindu-l de perete ca pe o păpușă de cîrpă. Steiger simți cum rămîne fără suflare.

– Numele lui este Kyle! țipă Mitch în fața lui Steiger.

Glasul îi răsună în urechi cu putere și cu furie, trezindu-l. „Kyle... Oh, Dumnezeu mare!“

Un acces de slăbiciune îl făcu să se dea un pas înapoi, clătînd din cap de parcă, dîndu-și seama de cuvintele rostite, acestea l-ar fi doborît fizic și l-ar fi amețit. Steiger îl privea fix, nedumerit și precaut.

– Josh, spuse Mitch încet. Numele lui este Josh și ai face bine să crezi că e încă în viață pentru că el e singura speranță ce ne-a mai rămas.

CAPITOLUL 22

ZIUA A ȘAPTEA

Temperatura maximă prognozată pe parcursul zilei:

– 37°C; WF – 51°C pînă la – 56°C

Veștile despre arestarea și viața secretă a lui Ollie Swain se împrăștiară prin Deer Lake ca vîntul năprasnic din nord-vest. Cu ajutorul stațiilor de televiziune, al celor de radio și al principalului ziar din stat, aproape că nu mai rămăsese nici o persoană din oraș care să nu clatine din cap deplîngînd situația, în timp ce-și lua micul dejun. Reportajele subliniau în mod deosebit trecutul lui Ollie – „Viața unui agresor de copii“ – și hiperbolizau

fuga lui din Washington precum și anii pe care-i petrecuse ascuns în Deer Lake. Se scrisese mult despre capacitatea lui deameleon de a-și ascunde personalitatea adevărată, ducînd aparent o viață liniștită.

Apoi fu prezentat pe larg șocul și oroarea cetățenilor cînd descoperiseră nu numai că trăiseră alături un monstru, dar îl mai și lăsaseră în apropierea copiilor lor.

Mitch împreună cu procurorul districtual ținură o conferință de presă într-o încercare lipsită de succes de a opri birfa ce se iscase pe această temă.

Deja după-amiază orașul vuia de zvonuri cum Ollie Swain molesta băieții în încăperea de lîngă centrala termică a patinoarului și cum se dezbrăca în fața copiilor prin parcuri sau cum pîndea pe la geamurile oamenilor noaptea. Existau de asemenea zvonuri care de care mai fanteziste în legătură cu lucrurile găsite acasă la el și în camionetă precum și zvonuri că Josh Kirkwood fusese găsit în viață, pe jumătate mort, decapitat, mutilat sau chiar mîncat de către agresor care avea instincte canibalice.

Seara deja majoritatea locuitorilor orașului se aflau într-o stare de agitație destul de puternică.

Singurul lucru care-i împiedica să se îndrepte către închisoarea orașului, cerînd capul lui Leslie Olin Sewek era o anume aversiune înăscută pe care o aveau locuitorii statului Minnesota de a se da în spectacol și un factor de vînt de minus cincizeci și unu de grade Celsius.

Gerul năprasnic paralizase practic întreg stăutul. Guvernatorul însuși ordonase închiderea școlilor și a birourilor publice.

În Deer Lake, la fel ca în majoritatea orașelor din stat, toate ședințele, întrunirile, cursurile sau conferințele care putuseră fi anulate fuseseră anulate datorită condițiilor periculoase. Și totuși un grup de aproape o sută de voluntari ajunseseră la centru unde Paige Price și o echipă a canalului 7 de știri transmitea în direct un reportaj asupra cazului.

19:00; - 34°C; WF - 51°C.

- Astă seară nu vom discuta cu poliția sau cu departamentul șerifului.

Asta pentru că Mitch Holt le interzisese oamenilor săi să discute cu ea, iar Steiger considerase că-i mai bine să se dea la fund pentru o zi-două.

- Astă-seară vom discuta numai cu cetățenii orașului Deer Lake, mica localitate zguduită de răpirea băiețelului Josh Kirkwood în vîrstă de opt ani și de descoperirea unui monstru care a trăit liniștit pînă acum în această comunitate.

Se îndreptă către cărarea îngustă dintre un birou pe care se afla instalat un computer și o masă lungă plină cu fluturași galbeni.

Oamenii așezați la masă în centrul de voluntari își ridicară ochii spre ea. Se îmbrăcase pentru această ocazie cu o pereche de pantaloni negri strînși pe picior și un pulover de cașmir într-o nuanță de mov pal care-i sublinia și mai mult ochii foarte albaștri. O ținută destul de elegantă pentru a exprima respect, dar și destul de obișnuită pentru a lăsa impresia că face parte din mulțime. Părul blond și-l strînsese intenționat și stătea fixat la locul lui, iar machiajul era foarte discret.

- Astă-seară îi vom asculta pe oamenii din Deer Lake, pe voluntarii care și-au oferit timpul, banii și sufletul în efortul de a-l găsi pe Josh Kirkwood și de a-l aduce pe răpitorul lui în fața justiției. Vom discuta cu un psiholog despre impactul pe care această infracțiune l-a avut asupra comunității și despre mentalitatea celor care atacă niște copii lipsiți de apărare.

Și vom discuta și cu tatăl lui Josh, Paul Kirkwood, pentru a afla care a fost reacția sa la aflarea veștii despre arestarea lui Leslie Olin Sewek.

19.04; - 34°C WF - 51°C

- N-ajungea că ne-a dat peste cap supravegherea, spuse Megan dezgustată cînd emisiunea se întrerupsese pentru o pauză publicitară. Cînd o să termine cruciada Paige cu legiunile ei, nu va mai exista nici un jurat imparțial în tot statul.

Se uitau la emisiune la micul televizor color aflat pe o măsuță mică de stejar în biroul procurorului adjunct al districtului, Ellen North. Mitch stătea cu spatele la televizor refuzînd să se uite la Paige care-și savura triumful pe ecran. Televizorul fusese deschis la cererea lui Ellen. Șeful ei, Rudy Stovich, afirmase în fața presei că va face tot ce-i va sta în putință pentru aducerea cît mai curînd în fața justiției a acestui caz, dar cea mai mare parte din această muncă va cădea pe umerii lui Ellen.

Stovich era mai mult politician decît procuror. După părerea lui Mitch, în sala de ședințe a tribunalului se comporta ca un idiot, iar asta îi mergea aici, într-un district rural unde nu existau prea multe infracțiuni și nici prea mulți avocați ca să ai de unde alege. Cei buni se aflau în Minneapolis sau St. Paul unde aveau mai mult de lucru, cîștigau mai mulți bani și existau mai multe tribunale. Oamenii din acest district erau de-a dreptul norocoși s-o aibă pe Ellen North.

Ea stătea în spatele biroului și mîncea un sandviș cu carne de curcan. Părul blond îi era strîns la spate într-un coc prins cu o agrafă. Avea treizeci și cinci de ani și venise prin transfer din districtul Hennepin - sau după cum spunea Ellen uneori, se transferase din magnificul sistem judiciar încetoșat din Minneapolis - unde avusesse reputația unui procuror deosebit de dur. Obosită și sătulă de atîta muncă, birocrație, diverse focuri de culise și de sentimentul crescînd de inutilitate pe măsură ce rata criminalității din cele două mari orașe creștea mereu

de la o zi la alta, venise aici să caute mult dorita liniște și pace din Deer Lake.

– Pot să pun pariu că Sewek va cere schimbarea locului de judecată, spuse ea ștergîndu-se pe mîini cu un șervetel de hîrtie. Și pun pariu că o va și obține – dacă nu găsim între timp destule probe pentru a-l putea acuza. Ați găsit ceva la percheziție? Ceva lucruri de-ale lui Josh? Ceva în camionetă – fire de păr, de țesături, sînge?

– Am dat interiorul camionetei cu luminol și am găsit niște pete de sînge pe pernele din spate, zise Megan. Dar în momentul de față nu știu nici măcar dacă sîngele e de proveniență umană, cu atît mai puțin că e al lui Josh Kirkwood. Rezultatele analizelor de laborator nu vor fi gata mai devreme de două-trei zile. N-am găsit nimic în casă care să-l poată incrimina pe Ollie direct de această răpire. În legătură cu fotografiile găsite aseară se pare că sînt mai vechi de cinci ani. Au fost făcute cu un aparat de fotografiat Kodak pentru care firma a fost obligată să nu mai producă filme pe la mijlocul anilor '80, în urma verdictului dat de un tribunal în procesul ce le-a fost intentat de Polaroid. Ceea ce înseamnă că Ollie le-a adus cu el aici cînd s-a mutat în oraș. Pînă acum nimeni nu a găsit nimic în caietul lui. Nimeni nu a putut să pătrundă în programele de pe calculatoarele lui pentru că are tot felul de capcane ce împiedică accesarea de către un neavizat.

– Și nu vorbește.

Ellen se uită către Mitch.

– Martora ta poate identifica mașina?

El clătină din cap.

– Nu este absolut sigură.

– Ceea ce este egal cu zero.

Bău dintr-o cutie cu suc de zmeură și clătină din cap.

– Să sperăm că băieții de la laborator vor găsi ceva repede. Oamenii poate că sînt gata să-l condamne, dar noi n-avem suficiente probe nici măcar ca să-l putem pune sub acuzație. În afară de situația în care o pro-

punem pe Paige Price ca judecătoare, nu ajungem nicăieri cu asta.

La auzul numelui lui Paige, Mitch se încruntă.

– Putem s-o acuzăm pentru obstrucționarea anchetei datorită cascadoriei pe care a făcut-o aseară?

Ellen făcu o figură care descuraja orice speranță.

– S-a încercat o dată sau de două ori în anii din urmă, dar ar fi aproape imposibil să reușim în acest caz. Ar trebui să dovedim cu probe concrete că Josh a avut de suferit de pe urma acestei intervenții. Cei din presă se pot pune la adăpost invocînd primul amendament și să scape foarte ușor. Dacă ai putea dovedi legătura dintre Paige și Steiger atunci ai putea face ceva, dar asta e aproape imposibil atîta vreme cît bănuiesc că nici unul dintre ei n-a fost atît de tîmpit, încît să înregistreze conversația sau să o desfășoare în prezența vreunui martor.

– Deci n-avem nimic, spuse Mitch.

Nedreptatea îi rodea sufletul.

– Iar Paige Price a dat lovitura săptămînii. Din nou.

19:16; – 34°C; WF – 51°C

Paige se așeză pe scaun lîngă o femeie robustă care-și ținea buzele nefardate strînse și al cărei păr castaniu îi stătea lipit de cap din cauza unei căciulițe tricotată ce o purtase mai devreme.

– Doamnă Favre, mi-ați spus că ați avut suspiciuni în legătură cu omul pe care-l cunoașteți de mult timp sub numele de Ollie Swain. Ce-ați simțit cînd ați aflat adevărul despre trecutul lui?

– M-am înfuriat, spuse femeia cu glas ridicat, trăgînd de microfon și ducîndu-l în dreptul gurii de parcă ar fi avut de gînd să-l mănînce. De-a binelea, aș putea spune. Eu am spus poliției că era ceva în neregulă cu el. Băiatul meu cînd venea de la hochei mi-ă spus de mai multe ori cum Ollie se purta ciudat și avea manifestări bizare în prezența copiilor. Iar poliția nu a făcut nimic. Eu

Însămi am discutat cu Mitch Holt, iar el n-a făcut nimic. N-a vrut să mă asculte și acum uitați ce s-a întîmplat. M-apucă amețeala cînd mă gîndesc.

Paige luă microfonul și se întoarse cu fața către camera de luat vederi.

– Poliția din Deer Lake neagă că ar fi avut cunoștință despre trecutul lui Ollie Swain, cunoscut ca pedofilul Leslie Olin Sewek. Personalul de la primărie care se ocupă de sala de sport Gordie Knutson Memorial neagă de asemenea că ar fi avut cunoștință despre trecutul lui Ollie Swain. Nu l-au verificat pe Ollie Swain și nu i-au cerut cazierul înainte de a-l angaja ca om de serviciu la patinoarul din Deer Lake, unde copiii jucau hochei și făceau patinaj artistic.

Se ridică și plecă de la masă, trecînd pe lîngă un calculator în fața căruia se afla un student de la colegiul Harris și pe ecranul căruia apăruse imaginea lui Josh. Camera de luat vederi luă un prim plan cu ecranul computerului, apoi reveni asupra lui Paige.

– Este important să subliniem faptul că Leslie Olin Sewek n-a fost încă oficial acuzat de răpirea lui Josh Kirkwood. A fost închis datorită unui mandat de arestare emis pentru încălcarea regulilor ce, decurg din eliberarea condiționată de către statul Washington. În după-amiaza acestei zile singura probă care-l incriminează pe Sewek este un număr de fotografii cu băieți. Fotografii pe care le-a adus cu el în Minnesota după ce a părăsit închisoarea corecțională din statul Washington. Autoritățile din districtul Columbia al statului Washington îl cunosc foarte bine pe Leslie Sewek. Ca în majoritatea cazurilor, în care sînt implicați cei ce abuzează de copii, infracțiunile comise sînt numeroase și încep încă de pe vremea cînd el însuși era copil. Astă seară împreună cu noi se află doctorul Garret Wright, șeful catedrei de psihologie de la colegiul Harris care ne va vorbi despre psihologia agresorilor ce abuzează de copii.

Se așează pe scaunul liber de lîngă Wright și îl privi cu o expresie gravă.

– Domnule doctor Wright, ce ne-ați putea spune despre tiparul comportamental în care se încadrează oameni ca Leslie Sewek?

Garret Wright nu părea convins că asta era o idee bună.

– Mai întâi de toate, domnișoară Price, vreau să fie clar pentru toată lumea că acest comportament infracțional nu face parte din domeniul meu de expertiză. Am studiat totuși comportamentul deviant și, dacă voi putea arunca o lumină cât de cât asupra acestei situații, ajutându-i pe oameni să o înțeleagă mai bine, o voi face.

– Locuiți în Deer Lake, nu-i așa, domnule doctor?

– Da. De fapt Paul și Hannah sînt vecini cu mine. Ca majoritatea oamenilor din oraș și eu și soția mea sîntem gata să facem tot ce ne stă în putință pentru a da o mîină de ajutor. Sprijinul acordat și implicarea tuturor membrilor comunității sînt foarte importante pentru cei aflați în această situație...

Paige asculta cu o ureche, nerăbdătoare să ajungă mai repede la lucrurile care atrăgeau atenția publicului în mod deosebit și la întrebările care-i vor ține pe telespectatori cu ochii lipiți de ecrane.

Wright poate că era interesant din punct de vedere vizual – aproape la fel de frumos ca și ea și foarte scrobit într-o cămașă și un pulover albastru –, dar nu la discuții despre sprijinul comunității se gîndise ea atunci cînd îl convinsese să apară în emisiune.

Aproape că-i putea auzi pe cei care o urmăreau cum cască.

Mai mult decît atît își imagina cu ușurință cum întregul public telespectator de pe cuprinsul statului începe să caște de plictiseală. Cînd se aflase știrea despre trecutul lui Leslie Sewek, toate rețelele de televiziune și revistele din țară se înghesuieră să-și trimită oamenii în Deer Lake. Cazul lui Josh Kirkwood era făcut pentru televiziune. Iar dacă Paige îl putea prezenta așa cum trebuie, asta cu siguranță că-i va catapulta cariera pe culmi nebănuite.

– Evident, continuă Garret Wright, pe victime le ajută să facă mai ușor față situației, dar ne ajută și pe noi, făcându-ne să simțim că în felul acesta ne luăm niște măsuri de protecție împotriva a ceea ce este în esență străin comunității noastre – infracțiunea propriu-zisă.

– Și în legătură cu infracțiunea, interveni Paige cu blîndețe. Există întotdeauna în trecutul unor oameni care abuzează de copii o anumită situație tipică, nu-i așa, domnule doctor?

– Da, se pare că acesta este adevărul. Mai întâi de toate, pedofiliile provin în general din familii în care ei înșiși au fost abuzați și dovedesc carențe mari în ceea ce privește afecțiunea pe care în mod firesc ar fi trebuit să o primească în familie.

– Vreți să spuneți că ar trebui să ne fie milă de cineva ca Leslie Sewek? întrebă Paige cu o expresie de indignare.

În sinea ei zîmbi, auzind murmurele dezaprobatore din sală.

Garret Wright ridică mîna pentru a îndepărta reproșul.

– Nu fac altceva decît să prezint lucrurile așa cum sînt, domnișoară Paige. Acesta reprezintă un substrat comun pentru pedofili, dar nu este o scuză pentru a încălca legile societății. Nu pot afirma cu certitudine că aceasta s-a întîmplat și în cazul lui Leslie Sewek. Nu știu nimic despre acest om. Și după cum ați subliniat și dumneavoastră mai devreme, nu știm încă dacă Leslie Sewek a încălcat vreo lege aici. Nu putem afirma cu toată certitudinea că persoana care l-a răpit pe Josh Kirkwood este un pedofil. S-ar putea să avem de-a face cu o psihologie total diferită și sincer vorbind una mult mai periculoasă decît cea a unui pedofil obișnuit, argumentă el.

Camera de luat vederi se focaliză asupra expresiei lui de profundă îngrijorare.

Zîmbetul interior al lui Paige Price deveni radios.

– Ca, de exemplu, domnule doctor Wright?

Dezaprobarea lui Garret Wright era mai mult decît vizibilă. O privi lung și glacial.

– Jucați un joc periculos, domnișoară Price. Eu n-am venit aici să mă joc de-a identificarea psihopaților. Acest mod de abordare a problemei din partea mea ar fi total nepotrivit ca să nu mai vorbim despre spectru...

– N-am avut intenția de a sugera așa ceva, îl întrerupse Paige, simțind cum îi pierе zîmbetul. La dracu'!

– Poate că ne-ați putea face să înțelegem mai bine termenul de „pedofil obișnuit“.

Wright se relaxă puțin.

– Pedofilii de obicei au tendința de a se simți în largul lor în mijlocul copiilor mai mult decît în mijlocul adulților și în majoritatea cazurilor caută mai mult să controleze copilul decît să-i facă rău, continuă el, pentru a evita ca Paige să-l întrerupă din nou cu vreo altă întrebare incomodă. Uneori sînt chiar convinși că iubesc copiii și adesea caută un loc de muncă în care să se afle în contact direct sau în apropierea copiilor.

– Ceea ce ne aducea din nou la problema ivită în Deer Lake și la cazul lui Leslie Olin Sewek, spuse Paige renunțînd să mai facă din Garret Wright invitatul de onoare al reportajului ei. Avînd în vedere dispariția lui Josh Kirkwood, evident că descoperirea unui agresor de minori condamnat chiar la patinoarul de unde a dispărut Josh Kirkwood i-a speriat și i-a înfuriat pe cetățenii acestei comunități liniștite. Cu siguranță că nimeni din Deer Lake nu are motive mai întemeiate să resimtă această furie decît Paul Kirkwood, tatăl lui Josh Kirkwood.

Paul se afla pe unul dintre cele două scaune aflate în fața sălii. Părul lui castaniu era perfect pieptănat, iar nodul cravatei de mătase perfect centrat sub gulerul cămășii de bumbac peste care purta un pulover bleumarin. Ochii lui aveau cearcăne pe care camera de luat vederi le scotea și mai mult în evidență, intensificîndu-i expresia de furie și neputință. O figură nemaipomenită pentru televiziune.

Paige se așeză alături de el.

– Paul, spuse ea blînd, atingîndu-i brațul-ușor. Vreau să-ți spun încă o dată că inimile noastre, ale tuturor, sînt alături de tine și de soția ta, doctorița Hannah Garrison. Am înțeles că Hannah este prea îndurerată ca să ni se poată alătura aici în seara asta.

Paul se încruntă. Hannah refuzase să vină la centru în ciuda repetatelor ei plîngeri că nu putea participa direct la eforturile de cercetare. Găsise că ideea acestui program era total nepotrivită, exploatare și merce-nară, total inutilă în ceea ce privește găsirea lui Josh.

Ziarele de duminică erau pline de fotografiile ei color cum își pierduse cunoștința la cabina centrului de voluntari și fusese apoi condusă de părintele McCoy.

Făcuseră din ea o eroină – curajoasă și bravă – încercînd să fie tare într-o situație incredibil de dramatică. Curajoasa și buna doctoriță Garrison care ajutase atîția oameni. Nu pomeniseră deloc despre faptul că totul se petrecuse din vina ei și că, datorită carierei ei, căsătoria lor fusese distrusă, familia li se destrămase iar pe el îl împinsese în brațele altei femei. În loc de asta spusese că Josh fusese răpit în timp ce doctorița Garrison lupta să salveze viața unei victime a unui accident, transformînd-o astfel pe ea într-un obiect de admirație și milă.

– E acasă, cu fetița noastră, spuse el pe un ton lipsit de expresie.

Pagie privi direct către camera de luat vederi.

– Doamnă doctor Garrison, sîntem cu toții alături de dumneavoastră.

19:30; – 34°C; WF – 51°C

Televizorul era deschis în sufragerie. Hannah îl auzea – voci, schimbări de ton și de volum –, dar nu-și dădea seama ce spunea fiecare. Nu voia să audă. Ura faptul că TV7 News făcuse această emisiune, ura că prietenii și vecinii ei se vor uita la ea și ura că oameni, pe care ea nici măcar nu-i cunoștea, vor fi puși să-și

spună părerea asupra sentimentelor lor vizavi de această întâmplare îngrozitoare care-i zdrobise ei viața. Ura faptul că Paul fusese de acord să participe. Și acest lucru dovedea încă o dată prăpastia ce se căscase între ei, din moment ce el fusese în stare să nu țină deloc seama de sentimentele ei.

Fusese o vreme când și el ar fi considerat acest program la fel de indiscret și de lipsit de sensibilitate ca și ea. În seara asta însă el se agitase pregătindu-se o oră în baie și apoi pierduse o mulțime de timp neștiind cu ce să se îmbrace. Gîndul că el devenise un străin pentru ea îi revenea obsedant în minte.

Hannah stătea în picioare în mijlocul camerei lui Josh pentru că era prea încordată să stea jos. Ollie Swain fusese arestat, dar nu și pus sub acuzație.

Nimic oficial nu se aflase în legătură cu mărturisirea lui sau cu ceva indicii privind soarta lui Josh. Absolut nimic. O tăcere deplină. Se simțea de parcă s-ar fi aflat în vîrfurile unei stînci, cu toți mușchii și toți nervii încordați la maximum, așteptînd să se prăbușească într-o parte sau în cealaltă. Sentimentul de anticipație crescuse din ce în ce mai mult pînă cînd deveni sigură că va exploda în curînd din cauza tensiunii. Dar nu se producea nici o explozie, nu exista nici o ușurare.

Se mișcă înainte și înapoi prin cameră, cu brațele strînse în jurul corpului. Chiar și cu puloverul gros de lînă pe gît și cu jacheta de deasupra se simțea slabă. Pierdea din greutate și, ca medic, știa că așa nu era bine. Acea parte din mintea ei care era profesională, practică și inteligentă îi dicta să mănînce, să doarmă, să facă puțină mișcare, dar, din păcate, această parte părea deconectată de restul trupului ei. Acum emoțiile erau cele care dormeau. Emoțiile haotice și iraționale.

Încercă să se gîndească la ceea ce fusese înainte – la ceea ce ea fusese înainte – cînd era șefa calmă și rațională a secției de urgență. Rece și calculată sub o aparență deosebit de energică. Persoana către care se întorcea toată lumea într-un moment de criză. Încea

să-și amintească de după-amiaza dinainte de răpirea lui Josh. De răbdării pe care îi tratase. De oamenii cărora le oferise mîngiere și cu care stătuse de vorbă. De precizia cu care acționase echipa ce încercase să salveze viața Idei Bergen sub conducerea ei.

Trecuse doar o săptămînă. Părea să fi trecut un veac.

Strigăte de încîntare se auziră din living, unde Lily reușise să-l convingă pe agentul de la BCA să se joace cu ea. Hannah se întoarse și închise ușa dormitorului. Aici, în camera lui Josh, nu dorea să audă nimic decît liniștea ce aștepta să fie întreruptă de glasul lui.

Trase în nări mirosul de ceară al creioanelor și simți de parcă unul dintre-ele i-ar fi scrijelit inima.

Pe biroul mic se afla un album de fotografii pe care ea îl adusese într-una din primele zile, ca și cînd, avînd acolo poza lui Josh, asta l-ar fi ajutat cumva să apară în carne și oase. Se opri lîngă el, uitîndu-se la fotografiile ce-i trezeau alțița amintiri.

Într-una erau toți trei pe o plajă din Carolina în vara în care merseseră în vizită la părinții ei. Cu un an înainte ca să se nască Lily. Josh era urcat pe umerii tatălui său, ținîndu-se cu miînile de fruntea lui, cu șapca lui Paul pusă pe cap și stînd puțin într-o parte. În alta Josh stătea lîngă un castel de nisip cu un tricou alb și o pereche de pantaloni scurți și largi, cu brațele în lături și cu un zîmbet vesel care-i arăta dinții lipsă. Părul îi era numai bucle, ciufulit de același vînt ce adusese bucăți din spuma valurilor și alge pe dunele de nisip.

Oceanul se vedea în zare ca o centură albastră tivită cu dantelă albă.

Toți trei pe un debarcader, rîzînd. Hannah purta o rochie ușoară de vară albastru cu alb. Fusta lungă îi era înfășurată în jurul picioarelor precum mantia unui to-reador. Josh stătea pe un stîlp. Paul îl susținea din spate cu un braț; iar cu celălalt o cuprinsese de umeri pe Hannah. Erau toți trei aproape. Ca o familie. Atît de apropiați și atît de fericiți. Atît de departe față de ziua

de azi. Față de ceea ce deveniseră acum.

Ultima fotografie de pe pagină era a ei împreună cu Josh. Pe o ambarcațiune cu pânze la asfințit. El dormea în poala ei, iar ea îl ținea îmbrățișat.

Ochii ei erau închiși așa cum stătea aplecată deasupra lui. Părul îi era răsfirat pe umeri. Ea îl ținea în brațe, în siguranță în timp ce marea se zbuciuma, iar vântul umfla pânzele. În siguranță și cu dragoste.

Dacă închidea ochii aproape că-i putea simți greutatea în brațe. Trupul lui mic și cald lipit de al ei. Părul lui care mirosea a apă sărată. Genele întoarse care-i umbreau obrajii, neașteptat de lungi și de dese. Și putea simți dragostea ei pentru el care-i umplea pieptul. Copilul ei. Un omuleț mic născut și crescut în dragoste. Și mai putea simți, la fel ca și atunci, toate speranțele pe care și le făcuse pentru el și toate visurile pe care le avusese în legătură cu el. Visuri perfecte. Visuri minunate. Visuri ce-i fuseseră smulse cu sălbăticie. Josh dispăruse. Brațele ei erau goale. Nu-i mai rămăseseră decât fotografiile și amintirile.

Se auzi un ciocănit ușor la ușă care-o făcu să tresară. Se întoarse iute zărind chipul unei persoane ce făcea parte din grupul de voluntari și care-și băgă capul înăuntru. Încă o străină dintr-un alt oraș, despre care nu auzise niciodată.

– Ți-am adus niște ciocolată fierbinte, zise femeia încet, folosind această scuză pentru a pătrunde în încăpere.

Hannah văzu că avea în jur de patruzeci de ani, era de înălțime mijlocie, cu șolduri bine conturate și fără sîni. Părul castaniu era creț și cîteva șuvițe îi alunecau peste ochelarii fără rame.

O chema Terry și mai nu știu cum. Numele îi intrau pe o ureche și-i ieșeau pe cealaltă. Hannah nu făcea nici un efort să le rețină. Oamenii veneau să-și ofere sprijinul, simpatia, înțelegerea și prietenia, dar ea nu dorea să aibă nimic de a face cu ei. Ei făceau parte dintr-un club în care el nu dorea să se alăture.

– Soțul tău e la televizor, spuse Terry, punînd ceașca de cacao pe noptieră. M-am gîndit că poate vrei să știi.

Hannah clătină din cap. Terry nu zise nimic. Rămase cu spatele sprijinit de peretele de lîngă ușă, cu mîinile băgate în buzunarele pantalonilor maro de catifea reiată. Așteptînd. Hannah își zise din nou că nu voia să se apropie de această femeie, dar avertismentul nu putu penetra nevoia de a umple liniștea.

– M-au rugat să merg și eu, spuse ea, uitîndu-se pe geam la noaptea întunecată și rece de afară. Eu nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Nu vreau să arăt ceea ce simt în fața unui public larg.

Femeia nu o învinui. Nu spuse nimic de parcă ar fi știut că mai urma și altceva. Cuvintele sosiră pe un ton scăzut, ca un secret vinovat.

– Oamenii se așteaptă din partea mea să fac asta. Se așteaptă să apar la întruniri, la biserică și la televiziune. Dar nu vreau să fiu slabă în fața lor și știu că nu pot fi tare. Nu pot fi ceea ce doresc ei. Nu acum.

Iar vina pe care o resimțea din acest motiv era încă o greutate adăugată poverii care și așa o doborîse.

– Nu-i nimic, zise Terry pe un ton calm și liniștit. Nu-ți face griji în legătură cu ceea ce vor alții de la tine. Nu trebuie să mergi la televiziune dacă simți că nu e bine pentru tine. Fiecare facem ceea ce trebuie, ca să trecem prin acest coșmar. Poate că pe soțul tău îl ajută că se află acum la televizor.

– N-am de unde să știu.

Din nou se instalează tăcerea.

– Nu prea mai comunicăm foarte bine de la o vreme.

– Este greu. Tu faci tot ce poți. Nu-ți face griji acum în privința relației dintre voi, lasă asta pe mai tîrziu. Acum cel mai important lucru este să treci prin asta.

Ochii lui Hannah se îndreptară către albumul cu fotografii de pe masă și la imaginile zîmbitoare ale lui Josh. Ar fi făcut orice, ar fi dat orice să-l aibă din nou teafăr lîngă ea. Se gîndi la Ollie Swain care stătea în închi-soare, la secretele pe care nu le dezvăluise încă, și din

nou o copleși un sentiment de anticipație. Oare ce știa el? Oare ce va spune? Și oare când își va dezvălui secretele atunci totul se va termina?

– Este neștiința, șopti ea.

Își duse mîinile la ochi pentru a-și împiedica lacrimile să curgă, dar acestea veniră oricum.

– Doamne, nu suport să nù știu! Nu suport!

Plîngînd în hohote se lipi de perete și lovi cu pumnul de mai multe ori, fără a simți durerea.

Și cînd criza trecu, rămase pur și simplu acolo, lîngă peretele pictat cu imagini de copii ce jucau baseball și plînse. Nu se mișcă atunci cînd simți o mîină pe umăr.

– Știu, murmură Terry. Fiul meu a fost răpit cînd avea doisprezece ani, în timp ce se întorcea acasă de la film. Atunci locuiam în Idaho, într-un orașel foarte asemănător cu acesta, liniștit și calm, în siguranță. Însă s-a dovedit că nu era chiar atît de sigur. Am crezut și eu că neștiința mă va ucide. Și sînt momente cînd îmi doresc să se fi întîmplat așa, mărturisi ea cu glas scăzut.

Încet, o trase pe Hannah de lîngă perete și o conduse către pat unde se așezară alături. Hannah își șterse obrazul cu mîineca puloverului și se luptă să se stăpînească, stingherită că-și pierduse cumpătul în fața acestei femei străine. Dar Terry se purta de parcă aceasta ar fi fost o scenă foarte obișnuită și de parcă nici n-ar fi observat izbucnirea.

– Anul acesta ar fi împlinit șaisprezece ani, zise ea. Ar fi început să învețe să conducă mașina, să iasă cu fetele sau să joace baschet în echipa școlii. Dar omul care l-a smuls de lîngă noi l-a luat pentru totdeauna. Cadavrul lui a fost găsit pe un cîmp, aruncat acolo ca un gunoi.

Glasul i se frînse și rămase tăcută cîteva clipe așteptînd să treacă valul de durere.

– După ce a fost găsit am încercat un sentiment de... ușurare. Măcar se terminase totul. Dar cînd nu știam încă, cel puțin aveam speranța că mai trăiește și că se va întoarce acasă.

Se întoarse către Hannah cu ochii plini de lacrimi care nu-i alunecau pe obraji.

– Așa-te de această speranță cu amîndouă mîinile, Hannah. E mai bine așa decît nimic.

„Ea a trecut prin asta, își zise Hannah. Știe ce simt, la ce mă gîndesc și de ce mă tem.“

Se crease o legătură. Faptul că ea nu o dorea nu mai conta; legătura exista. Împărtășeau același coșmar, iar această femeie îi oferea acea înțelepciune căpătată în urma chinului prin care trecuse.

Nu mai conta că Hannah nu dorea să se alătore acestui club; făcea deja parte în calitate de membru cu drepturi depline.

Se întinse și luă mîna lui Terry strîngînd-o cu putere.

19:42; – 34°C WF – 51°C

– ...și sînt de-a dreptul îngrozit că acest animal bolnav și pervers nu numai că a fost lăsat să iasă afară din cușcă, dar i s-a mai și permis să lucreze în aceeași clădire cu fiul meu și cu copiii tuturor celorlalți membri ai comunității noastre!

Aplauzele ce izbucniră în centrul de voluntari îl obligară pe Paul Kirkwood să se oprească. Privi direct către camera de luat vederi cu capul sus și bărbia înainte, avînd în ochi o privire fanatică. Privirea părea să treacă dincolo de ecranul televizorului, ajungînd printre gratiile celulei drept în pieptul lui Ollie.

El cunoștea acea privire și acel ton al vocii.

„Îmi provoci greață! Nu ești nimic altceva decît un monstru! O creatură a diavolului, asta ești! Lasă c-am să-ți arăt eu ție!“ Și celălalt glas ascuțit se alătura acestuia din urmă într-o armonie perfectă. „Ți-am spus eu, Leslie, nu ești bun de nimic! Nu plînge că altfel o să-ți dăm noi motive de plîns!“

El se ghemui într-un colț al celulei, strîngîndu-se ca un animal înspăimîntat, în timp ce vocele continuau să-i răsune în cap. Fusese închis într-o celulă separată în

închisoarea orașului, un loc destul de luxos în comparație cu alte închisori. Era aproape goală.

Clădirea era încă nouă. Pereții erau albi, iar podelele cenușii lustruite. Doar un iz foarte ușor de urină răzbătea prin mirosul puternic de detergent cu aromă de fîn. Fumatul era interzis.

În celula alăturată se afla proprietarul mîndru al unui televizor portabil. Un personaj ciudat cu ochii mici, pe nume Boog Newton care ispășea o condamnare de trei luni pentru că își condusesese în mod repetat mașina beat la volan.

În ultima sa escapadă, intrase cu spatele mașinii în vitrina magazinului *Loon's Call Book and Gift Shop*. Fiind singurul deținut al închisorii în momentul de față, i se permiseseră anumite facilități.

Boog stătea pe pat cu coatele pe genunchi, scobindu-se în nas, absorbit de pledoaria pătimașă a lui Paul Kirkwood împotriva sistemului și a nedreptăților comise împotriva oamenilor cumsecade.

–... M-am săturat să tot dau drumul la televizor și să fiu nevoit să aud cum un alt copil a fost violat, ucis sau răpit. Trebuie să facem ceva. Trebuie să punem capăt acestei nebulii!

Emisiunea se întrerupse pentru un spot publicitar pe fondul unui val de aplauze. Boog se ridică și veni clătî-nîndu-se pînă la barele de fier care separau cele două celule. Fața îi era ciupită de cicatrici rămase în urma acneeii, iar gura avea în permanență o grimasă de dezgust.

– Hei, rahat cu ochi, vorbesc despre tine, spuse el sprijinindu-se de bare.

Ollie se ridică și începu să se învîrtă înainte și înapoi în fundul celulei, cu capul plecat, numărînd pașii și încercînd astfel să nu-l mai audă pe celălalt. Nu-i plăceau bărbații. Niciodată nu-i plăcuseră bărbații. Bărbații întotdeauna nu voiseră decît să-i facă rău.

– Hei, știi ce-aș face eu dac-aș fi judecător? Ți-aș pune un sac în capul ăla urît, i-aș da tatălui copilului ăla

o rangă și v-aș închide pe amîndoi în aceeași încăpere. Și l-aș lăsa să te bată pînă s-ar sătura. Să-ți crape capul. L-aș lăsa să te calce în picioare.

Ollie se mișca înainte și înapoi din ce în ce mai repede cu o respirație din ce în ce mai gîfîită.

– Hei, știi ce cred eu c-ar trebui să faci oamenii cu monștrii ca tine? Cred c-ar trebui să-ți taie scula și să-ți bage în fund. Ba nu. Ar trebui să te bage în aceeași celulă cu un motociclist de două sute de kile care să-ți facă felul în fiecare noapte pentru tot restul vieții. Să vezi dacă-ți place.

Ollie deja știa. Știa ce păteau cei ce abuzau de copii cînd ajungeau la închisoare. Își amintea fiecare moment îngrozitor, fiecare clipă de durere și de chinuri înfiorătoare precum și spaima formidabilă pe care o trăise. Știa cum este cînd ești torturat. Brusc sudoarea îi țîșni prin toți porii gîndindu-se cum toate acestea se vor repeta din nou.

Fie că-l țineau aici, fie îl trimiteau înapoi la Washington totul se va repeta.

– Hei, ești bolnav, știai asta? Asta-i boală curată să pipăi copiii și tot felul de rahaturi de-astea. Ce-ai făcut cu puștiul ăla al lui Kirkwood? L-ai omorît? Ar trebui să te omoare ei pe tine acuma.

– N-am fost eu! urlă Ollie.

Fața îi era roșie ca racul. Ochiul bun îi ieșise afară din orbită, învîrtindu-se sălbatic. Se aruncă peste barele de metal, zgîlțîindu-le cu furie și strîngînd degetele lui Boog cu putere.

– N-am fost eu! N-am fost eu!

Boog se dădu imediat înapoi, împiedicîndu-se și scuturîndu-și degetele îndurerate.

– Hei, dar ești nebun! Ești țicnit de-a binelea!

Se auzi un strigăt din capătul holului și gardianul sosi alergînd.

Ollie se prăbuși pe podea ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile, plîngînd în hohote.

– N-am fost eu.

CAPITOLUL 23

ZIUA A ȘAPTEA

20:37; - 35°C WF - 53°C

- Bunica zice că acum l-ai băgat pe omul cel rău în închisoare și că vom putea respira mai ușurați, spuse Jessie, în timp ce se chinuia să lege o panglică lungă și roșie în jurul gâtului lui Scotch.

Bătrînul cîine suferea cu demnitate chinul la care era supus, mîrîind încet și uitîndu-se cu ochi mari la Mitch care stătea pe canapea studiind paginile fotocopyate din agenda lui Josh, căutînd vreo frază în care să fie menționat Ollie în afară de prima pe care scria: „Copiii își bat joc de Ollie, dar asta nu-i frumos. El nu poate face nimic în privința modului în care arată.”

Poddeaua din living era plină de păpuși Barbie și de hăinuțe de-ale lor. Televizorul de pe măsuta de stejar afiată vizavi era conectat la un canal de știri. În timp ce Jane Pauley citea titlurile, pe ecran apăruă imagini ale ultimului cutremur din Los Angeles și ale unui patinoar implicat într-un scandal.

Jessie își ridică ochii către Mitch.

- De ce-a spus așa bunica?

Primele răspunsuri care-i veniră în cap nu erau de natură să o fiateze pe Joy Strauss. Mitch își mușcă limba și numără pînă la zece.

- A vrut să spună că acum se simte mai în siguranță, zise el, întorcînd o pagină cu desene de nave spațiale și așezînd-o cu grijă alături cu fața în jos, alături de celelalte pagini aflate pe măsuta de cafea.

Și mai însemna și că lui Joy i se oferise încă un motiv pentru a-l împunge cu ironiile ei.

– Nu-mi vine să cred că cineva ca el a putut pur și simplu să se plimbe nestingherit prin Deer Lake.

– Joy, nu avea nici o etichetă agățată pe spate. Nu era însemnat cu litera P de la „pedofil” pe frunte. De unde era să știi?

– Păi, Alice Marshton spune că departamentul poliției ține evidența unor astfel de oameni. Alice citește multe romane polițiste și spune că...

– Asta e viața adevărată, Joy, nu un roman de-al Aghatei Christie.

– Nu trebuie să fii așa de țifnos. Am zis și eu ce mi-a spus Alice.

Ea spunea ceea ce ziceau mulți oameni din oraș – și anume că-l învinuiau pe el pentru dispariția lui Josh Kirkwood. El le înțelegea nevoia de a da vina pe cineva. A arăta cu degetul către o persoană reală era mai puțin înspăimântător decât să crezi că n-ai nici un fel de apărare împotriva a ceea ce se întâmpla. Dar asta oricum nu ajuta la acceptarea cu mai multă ușurință a situației create. Natalie primea telefoane furioase toată ziua.

Robotul său telefonic de acasă era plin cu mesaje din partea cetățenilor iritați.

El continua să lase robotul să răspundă acestor manifestări de furie. N-avea nici un chef să joace rolul celui ce se autoflagelează în seara asta. Dorea să aibă câteva clipe de liniște alături de Jessie chiar dacă trebuia să-și împartă atenția între fiica sa și hîrtille pe care le adusese cu el acasă. Joy își manifestase nemulțumirea cînd o luase pe Jessie acasă într-o noapte atît de geroasă, susținînd că o să se îmbolnăvească. Mitch îi amintise că aveau doar de traversat aleea și-i spusese că era oricum prea frig pentru viruși, abținîndu-se de la o nouă încercare inutilă de a-i explica cum se răspîndesc de fapt microbii. Din moment ce el nu lucrase niciodată în bucătăria unui spital ca prietena ei Jane, Joy n-avea nici un pic de încredere în cunoștințele sale medicale.

Terminînd cu funda, Jessie luă o perie și începu să-l pieptene pe Scotch pe spinare. Labradorul scoase un

sunet de mulțumire și se lăsă pe o parte, oferindu-și și abdomenul pentru același tratament plăcut.

– Bunica a spus că omul acela făcea tot felul de lucruri rele copiilor mici despre care numai Dumnezeu știe ce erau, spuse Jessie. Dar dacă Dumnezeu este singurul care știe, atunci cum de știe bunica?

– Nu știe. Doar are impresia că știe. Nimeni nu a dovedit că omul acela a făcut ceva.

Mitch se simțea nedumerit și ușor rușinat în sinea lui că îi lua apărarea lui Ollie Swain doar pentru a o contrazice pe soacra lui.

Întoarse încă o pagină, aceasta fiind plină de gândurile lui Josh în legătură cu faptul că fusese numit căpitan al echipei sale de hochei. *„Este de-a dreptul formidabil. Sînt foarte mîndru, dar mama zice să nu mă laud. Doar să-mi fac datoria. Nimănui nu-i plac lăudăroșii.”*

Următoarea pagină exprima neplăcerea lui față de obligația de a participa la ora de religie pentru care desenesse mai multe chipuri încruntate cu degetul mare îndreptat în jos, pe Dumnezeu cu o barbă lungă și o aură în jurul capului, iar pe diavol cu o față întunecată.

– Atunci cum se face că omul acela e în închisoare?

– Jessie..., spuse el, încercînd să nu strîngă din dinți. Se aplecă și mîngîie creștetul fetei.

– Iubito, tati este foarte obosit din cauza acêstui caz. N-am putea discuta despre altceva?

Imediat se simți copleșit de un sentiment de vină. Întotdeauna fusese mîndru de faptul că era cinstit și sincer față de Jessie. Considera că nerăspunzînd la întrebările unui copil în mod sincer și deschis îi crezi și mai multe probleme, dar în seara asta nu avea energia necesară pentru a-i răspunde. Acum cînd Ollie se afla în spatele gratiilor stresul și orele lungi de muncă se răzbu-nau din plin. Iar grija față de soarta lui Josh crescuse odată cu descoperirea petelor de sînge din mașină. Nu puteau face nimic decît să aștepte rezultatul analizelor de la laborator.

– Cine a făcut desenele astea pentru tine?

– Astea sînt niște desene făcute de Josh.

El își trecu degetul peste o linie frîntă a unui joc demult uitat de tic-tac.

– Pot să le colorez?

– Nu, iubito, astea sînt probe. Ce-ar fi să-mi colorezi ceva dintr-una din cărțile tale de colorat?

Jessie ignoră sugestia. Luă una dintre paginile pe care Mitch le studiasse și o privi cu atenție.

– L-ai găsit pe Josh?

Mitch oftă și-și trecu degetele prin păr.

– Nu încă, draga mea.

– Trebuie să fie tare trist, spuse ea încet, punînd desenul înapoi pe masă cu grijă.

Înfățișa un băiat cu pistrii și un ciine mare cu blană deasă. „Eu și Gizmo.”

– Vino aici, scumpa mea, șopti Mitch, deschizîndu-și brațele.

Jessie se cățără în brațele lui: Mitch o îmbrățișă și o strînse la piept.

– Îți mai este teamă că cineva ar putea să te fure?

– Puțin, murmură ea cu capul îngropat la pieptul lui.

El ar fi vrut să-i spună să nu fie îngrijorată pentru că el nu va lăsa să i se întîmple nimic și că nimic rău nu i se va întîmpla dacă ea îi va respecta toate sfaturile. Dar nu-i putea promite nimic din toate astea și ura acest sentiment de neputință pe care i-l oferea realitatea. Ar fi dorit ca lumea să fie un loc liniștit unde copiii să nu aibă motive de îngrijorare și să nu fie preocupați decît de a se juca cu păpușile și a-și găti căteii cu funde roșii de satin, dar nu era cazul. Nici măcar în Deer Lake.

Își legănă încet fetița.

– Știi, Jess, nu este treaba ta să te îngrijezi. Îngrijorarea este treaba mea.

Ea își lăsă capul pe spate și se uită la el.

– Dar bunica? Ea își face griji din orice.

– Da, bunica face și ea ce poate. Dar cînd e vorba despre tine și despre mine, numai eu sînt cel care trebuie să mă îngrijorez, da?

– Bine, zise ea încercînd să zîmbească.

Mitch îi întinse mîna în față cu palma desfăcută.

– Aici. Strivește-ți îngrijorarea ca pe o bucată de hîrtie și dă-mi-o miș.

Jessie rîse și se prefăcu că-și strivește toate problemele. Puse povara nevăzută în mîna lui Mitch.

El o strînse în pumn și o băgă în buzunarul de la piept al cămășii. Scotch privea jocul cu capul lăsat într-o parte și cu urechile ridicate.

Sună soneria, iar cîinele sări în picioare cu un lătrat gros și dînd din coadă.

– Asta trebuie să fie Megan, spuse Mitch ridicîndu-se cu Jessie în brațe.

Jessie își împinse înainte buza de jos.

– De ce a venit? Ai spus că pot să stau mai tîrziu pentru că mîine nu merg la școală și că o să ne distrăm.

– Păi, ne-am distrat pînă acum, nu-i așa? zise Mitch. Dar tu nu poți să stai atît de tîrziu ca mine și atunci cine o să-mi țină companie cînd tu mergi la culcare?

– Scotch.

Mitch gemu și o gîdilă, apoi o făcu să rîdă în hohote punînd-o pe umeri. Deschise ușa zîmbind și intră din nou în living strigînd:

– Bine ați venit în casă maimuțelor!

Reținerea lui Megan nu putu depăși factorul de vînt de minus cincizeci și ceva de grade. Intră în holul casei lui Mitch, închizînd ușa în spatele ei și simțindu-se imediat ca o intrusă.

Mitch alerga cu Jessie prin cameră, ținînd-o pe umeri, urmărit îndeaproape de un cîine mare și galben care ținea în gură o păpușă Barbie. Nimeni nu părea să o observe stînd acolo, îmbrăcată în palton și cu un tort de înghețată în mîini. Se întreba dacă ar fi observat-o în cazul în care ar fi ieșit pur și simplu afară și ar fi plecat acasă.

Înainte totuși de a apuca să facă un pas, Mitch se opri în fața ei și o străpunse cu o privire atotștiutoare. Cu un deget îi dădu fularul jos de la gură.

– Scoate-ți haina și ia loc puțin, O'Malley, zise el, încet.

Ea îi zîmbi puțin forțat, apoi își scoase fularul și îl agăță în cuier. Ridică apoi ochii către fetița cocoțată pe umerii lui.

– Bună, Jessie, ce mai faci?

– Mîine nu merg la grădiniță, că e prea frig chiar și pentru maimuțoi de metal. Așa a zis bunicul.

– E într-adevăr foarte frig, aprobă Megan, amuzată în sinea ei.

– Așa că, pot să merg mai tîrziu la culcare și să mă distrez, spuse Jessie pe un ton precaut, de parcă Megan ar fi avut greutăți în a pricepe acest lucru.

Mitch ridică ochii în tavan.

– Da, poți să mai rămii puțin ca să poți gusta și tu din înghețata pe care ne-a adus-o Megan. Nu-i așa că e frumos din partea ei?

– Mie îmi plac mai mult fursecurile.

– Jessie...

Mitch îi adresă o privire aspră și o puse jos.

Telefonul începu să sune și robotul preluă apelul.

– Mitch? Ești acolo?

Glasul femeii era aproape isteric.

– Sînt eu, Joy. Văd lumină la tine.

Se întoarse apoi și strigă ceva către soțul ei.

– Jurgen, nu răspunde! Poate că ar trebui să mergi pînă acolo. Să nu cumva să se fi otrăvit cu monoxid de carbon!

Zîbind neputincios Mitch oftă.

– Ar fi mai bine să răspund.

Se uită la fetiță.

– Jessie, te rog, condu-o pe Megan în bucătărie și ajut-o să scoată castroanele pentru înghețată.

Resemnîndu-se cu soarta ce-i fusese rezervată, Jessie se îndreptă către bucătărie.

Megan o urmă sînguincioasă. Cîinele le-o luă înainte cu păpușa în gură, ținînd-o cu un braț ridicat de parcă e-ar fi făcut semne de rămas bun.

– Acesta e cîinele meu, Scotch, spuse Jessie. Eu i-am pus funda aia. Pot singură să-mi leg șireturile la pantofi și să fac tot felul de funde. Kimberley Johnson de la mine din clasă nu poate să lege nimic. De-aia poartă numai pantofi fără șireturi și se mai și scobește în nas.

– Brrr!

– Și e și rea. A mușcat-o odată pe prietena mea, Ashley, și a fost pusă la colț toată pauza și n-a primit nici o bomboană de la Kevin Nielsen care-și serba ziua de naștere. Și a zis că nici nu- i pasă pentru că alea nu erau bomboane adevărate, ci murdărie de pisică.

Îi aruncă o privire lui Megan.

– Dar nu era adevărat.

– Mi se pare că-i un copil cam obraznic.

Jessie ridică din umeri, renunțînd la subiect. Trase un scaun și se urcă pentru a scoate castronașe dintr-un dulap. Megan desfăcu pachetul și aruncă hîrtia.

– Eu pot să mănînc două linguri, spuse Jessie, uitîndu-se pe deasupra mesei melaminate de bucătărie. Tata poate să mănînce vreo zece. Scotch nu are voie deloc pentru că e prea gras.

Privirea lui Megan rătăci prin bucătărie cercetînd desenele și picturile agățate pe pereți și de pe ușa frigiderului. Îi atinseseră o coastă sensibilă în sufiet, un loc vulnerabil în străfundul inimii prin naivitate, entuziasmul și atenția acordată detaliilor. Și datorită faptului că Mitch le expusese cu atîta mîndrie. Aproape că și-l imagina, el, polițistul dur și aspru, chinuindu-se cu o bandă abrazivă, blestemînd în gînd în timp ce încerca pentru a treia oară să lipească drept pe perete ultima operă de artă. Nu putea să nu compare în gînd această bucătărie cu cea de pe Butler Street din St. Paul care mirosea a grăsime, a țigări și a amintiri amare. Cufărul ei cu comori de care numai ea era mîndră fusese o biată cutie de carton ascunsă sub pat.

– Ești o adevărată artistă, îi spuse ea lui Jessie. Tu ai făcut toate desenele astea pentru tatăl tău ca să pe pună pe pereți?

Jessie se apropie de una care se afla lipită la înălțimea ei.

– Acesta este tati meu și asta sînt eu și aici e Scotch, îi explică ea.

Mitch era prezentat într-un aranjament abstract de linii geometrice ca un om făcut din cărămizi. Avea o insignă în piept mare cît o farfurie. Scotch era aproape de mărimea unui ponei din Shetland cu niște colți ascuțiți ca ai unui urs. Din gură îi atîrna o limbă lungă și roz.

– Am avut și o mamă, spuse Jessie întorcîndu-se la masă și sprijinindu-și brațele de margine. Dar s-a dus în cer.

Afirmația era spusă pe un ton normal, dar pe Megan o atinse într-un punct sensibil. Se așeză pe scaun, se sprijini cu coatele de masă și o privi lung pe drăgălașa fetiță a lui Mitch cu ochii ei negri și cu puloverul roz.

– Știu, zise ea încet. E greu. Și eu mi-am pierdut mama cînd eram mică.

Ochii lui Jessie se măriră puțin la auzul acestei neașteptate situații comune în care se aflau.

– A plecat în cer?

– Nu, murmură Megan. A plecat pur și simplu de acasă.

– Pentru că ai fost obraznică? Îndrăzni Jessie cu timiditate.

– Așa am crezut uneori, recunoscu Megan. Dar cred că pur și simplu nu l-a mai iubit pe tatăl meu și gred că n-a mai vrut să fie nici mamă, așa că a plecat.

Tăcerea se prelungi. Frigiderul începu să bîzîie. Fiica lui Mitch o privea cu ochi întunecați și gravi.

– Asta-i ca *diborțul*, spuse Jessie. Tatăl și mama prietenei mele, Janet au *diborțat*, dar el încă vrea să fie tatăl ei simbăta. E greu cînd ești mic.

– Uneori, zise Megan uimită de ea însăși.

Ea nu discuta cu nimeni niciodată despre trecutul ei. Asta fusese de mult și nu mai avea importanță. Și totuși iat-o acum deschizîndu-și inima în fața unei puștoaice de cinci ani, simțindu-se totuși... *în largul ei*, ceea ce o

sperie de moarte. Ce naiba făcea? La ce se gîndea?

„Ai muncit prea mult, O'Malley.“

Mitch stătea în sufragerie nemișcat. Nu avusese intenția să tragă cu urechea, voise doar să arunce o privire furioasă pe furiș ca să vadă cum se împăca Megan și cu Jessie. Jessie era foarte grijulie în privința lui și geloasă din cauza timpului scurt petrecut împreună. Voia să vadă dacă ea se purta frumos fără ca el să fie prezent și să-i impună un anumit mod de comportare. Oricum nu se așteptase absolut deloc să audă o mărturisire din partea lui Megan în legătură cu trecutul ei atît de bine păzit de indiscreția celor din jur.

Își aminti de modul în care-i povestise despre mama ei. Sfidător. Manifestîndu-și neplăcerea. Apărîndu-se cu un scut nevăzut peste care el nu putuse trece. Femeia care i se confesa acum fetiței lui, în timp ce puneă înghețata în pahare, nu mai era nimic din toate astea. Era o femeie care fusese și ea odată copil și crezuse că din vina ei, poate, mama ei plecase. Acest adevăr atinse în sufletul lui o coardă deosebit de sensibilă.

La naiba. Hotărîse în sinea lui că putea face față pasiunii care se aprindea între ei. O putea înțelege și chiar controla într-o anumită măsură.

Dar nu era pregătit pentru altceva. Nu dorea să se implice mai mult.

„Ia-o ușor, Holt. Aici e vorba doar de sex, nu de căsătorie. Ea e măritată cu insigna. Norocul tău.“

El se sprijini de canatul ușii de la bucătărie, avînd pe chip întipărit un zîmbet trist.

– Joy voia să fie sigură că știu că pe canalul patru este o emisiune specială despre Deer Lake și „necazurile“ noastre la știrile de la ora zece. Vor prezenta de asemenea și niște măsuri de siguranță ce ar trebui luate. Cred că s-a gîndit că aș putea avea și eu ceva de învățat din asta.

Megan își mușcă buzele ca să nu rîdă.

– Da, zise el, luînd un castronel și punîndu-și o porție mică de înghețată. Reporterul acela, Shelby, s-ar putea

să știe niște chestii în privința muncii de poliție pe care eu am omis să le pun în aplicare în cei cincisprezece ani de muncă.

– Încearcă doar să te ajute, îi spuse Megan.

El înghiți în sec și zîmbi.

– Măcar de-ar fi așa.

Își mîncară înghețata și se jucară cu jocul „Candy Land” pentru că Mitch și Megan amînaseră să mai verifice o dată declarațiile pînă cînd Jessie mergea la culcare.

Jessie se luptă din toate puterile să rămînă trează pînă cînd venea ora știrilor și protestă cînd Mitch declară că e timpul ca ea să meargă la culcare. Obosită și puțin agitată, vărsă chiar cîteva lacrimi cînd el o duse în brațe sus, în camera ei, însă adormi în clipa în care atinse perna cu capul.

Cînd Mitch se întoarse jos, Megan se foia agitată prin living. Scotch stătea întins cu fața în sus în mijlocul camerei, așteptînd să-l scarpine cineva pe burtă și dînd din coadă plin de speranță ori de cîte ori ea trecea pe lîngă el.

– Ai o casă frumoasă, zise ea, sprijinindu-se cu șoldul de canapeaua lui din piele.

– Mulțumesc.

Mitch privi în jur încercînd să vadă totul prin ochii unui străin. Pereții erau zugrăviți în alb, iar pe jos era un covor crem. Totul i se părea lipsit de culoare și de viață, dar noroc cu șemineul din cărămidă ce împrumuta puțină personalitate încăperii și cu biblioteca cu uși de sticlă și vitrine frumos realizate. Mobilierul fusese ales de el. Nu fusese în stare să păstreze nimic din ceea ce avusese în vechea locuință împreună cu Allison. Toate îi provocau amintiri dureroase. Le înlocuise cu un mobilier neinteresant, în culori fade care nu spuneau nimic. Singurul lucru deosebit pe care și-l permisese era un fotoliu de piele de culoarea coniacului.

– Bănuiesc că ar trebui să mai agăț vreo două-trei

tablouri pe ici-pe colo, mormăi el stingherit. Nu mă prea pricepe la chestii de genul ăsta.

Megan se abținu să-i ofere ajutorul la decorarea interiorului. Ideea avea o anumită doză de intimitate: De intimitate și de aroganță. Ca și cum ar fi vrut să-și impună prezența. Vor împărți ceea ce aveau de împărțit pînă cînd totul se va termina. Așa era tot. Erau mai întii colegi și după aceea amanți. O distanță cam mare față de relația în care ar fi putut merge să aleagă împreună tapetul potrivit.

– Jessie a adormit?

– Buștean. Era frîntă de oboseală, mititica.

Mitch se îndreptă spre cămin și mai puse un buștean pe foc. Întetei focul cu cleștele, îndepărtînd cenușa, apoi se sprijini de polița căminului privind la flăcări.

– Bunica ei, ca o adevărată regină panicardă, a reușit s-o întoarcă pe dos sperînd-o cu răpirea lui Josh.

Și Dumnezeu mi-e martor că n-am dat prea multă atenție de cînd a început totul.

– Păi ai fost puțin cam ocupat.

– Povestea vieții mele.

– Ei bine, acum dacă-l avem pe Ollie...

– Dar nu-l avem pe Josh.

– Poate că vom primi vreun răspuns de la laborator pe care să-l putem folosi drept cap de acuzare împotriva lui.

Mitch nu voia să se gîndească la petele de sînge găsite în mașină. Mai mult decît orice era îngrozit de faptul că s-ar putea să fie nevoit să-i anunțe pe Hannah și pe Paul că fiul lor era mort. Nu voia ca ei să cunoască această durere și, dacă era să fie sincer cu el însuși, nu dorea ca această durere să-i fie redeșteptată în propriul suflet. Și nu voia să se gîndească nici că dăduse greș față de Hannah și Paul așa cum dăduse greș față de Allison și Kyle. Cercul se învîrtea mereu, închizîndu-se ca roata dintr-o cușcă a unui hamster.

– Ai discutat cu Hannah să le ieși analiza sîngelui de la ea și Paul?

Mitch plecă de lângă cămin. Vizavi, Scotch se urcase pe fotoliu uitându-se la televizor.

– Am să le spun mâine.

– Laboratorul are nevoie de el pentru a le compara cu celelalte.

– Știu. Am să le spun.

– Dacă nu vrei...

– Am zis că am să le spun.

Se întoarse către ea, ridicînd mîinile în semn de capitulare.

– Bine.

Megan îi imită gestul, dîndu-se înapoi din fața lui. Se uită apoi la teancul de hîrtii împrăștiat pe măsuta de cafea. Declarații ale oamenilor ce aveau legături cu patinoarul, declarații de la vecinii ce locuiau în apropierea patinoarului, de la vecinii lui Ollie, hîrtii sosite prin fax ce conțineau informații din partea autorităților din statul Washington și de la NCIC din Washington D.C. și printre toate acestea pagini din agenda lui Josh.

– Ai mai găsit ceva referiri la Ollie? întrebă ea. Deja cunoștea răspunsul și studiasse și ea copia agendei băiețelului de cel puțin vreo șase ori. Erau multe desene cu extrateresți și doar unul cu Ollie alături de care se afla însemnarea ce-i strîngea inima gîndindu-se că Ollie l-ar fi putut trăda pe Josh. Copiii își bat joc de Ollie, dar nu-i frumos. El n-are ce face dacă arată așa.

– Nu.

– Și eu m-am uitat peste declarații pînă cînd am simțit că mintea îmi devine dislexică și tot n-am reușit să găsesc ceva cu care ne-am putea prezenta în fața procurorului. Nimic decît simple bănuieli conjuncturale și de o meschinărie îngrozitoare. Unora dintre vecinii lui Ollie le-ar prinde bine o lecție de toleranță și compasiune.

Ar fi avut ce învăța de la Josh. Ironia era însă prea amară pentru a putea fi luată în discuție.

– Mie nu-mi place chestia asta, spuse Mitch plimbîndu-se prin cameră cu mîinile în buzunare, cu capul plecat și sprîncenele încruntate. Dacă răpitorul i-a furat

lui Josh agenda acum două luni și a plănuț din vreme toată treaba asta ca un adevărat maestru... asta nu i se potrivește deloc lui Ollie. E ceva... sinistru. Ollie este patetic, nu sinistru.

– Deci partenerul lui este sinistru, zise Megan.

– Nici asta nu se potrivește. Ollie e un singuratic. Așa a fost dintotdeauna. Și așa dintr-o dată are un complice? Clătină din cap.

– Este un pedofil condamnat care a avut ocazia și e proprietarul mașinii în care s-au găsit pete de sînge, argumentă Megan. Dacă ai un alt suspect mai bun, te ascult bucuroasă.

– N-am, recunosc Mitch. Nu spun că e nevinovat. Spun doar că nu se potrivește.

– Dar ce anume din cazul ăsta ți se pare potrivit? Toată treaba asta pute ca un abator în luna lui cuptor. Toată casa lui era plină de calculatoare...

– Dar nu și imprimanta...

– Am pus vreod doi băieți să verifice magazinele care comercializează imprimante laser, nu trebuie să faci altceva decît să-ți cumperi o dischetă.

– Isuse Cristoase, chiar crezi că a intrat în *Insty Prints* și a scris niște bilete de psihopat acolo?

Megan ridică din umeri.

– E cu bătaie prea lungă, dar încerc să epuizez toate variantele.

Mitch nu spuse nimic. Se opri din nou în fața căminului, privind fiăcările și reflectînd asupra întrebărilor, faptelor și teoriilor ce i se învîrteau prin cap.

Megan se uită la el. Îndoilele lui o afectau mai mult decît era dispusă să recunoască.

– Oare îndoilele tale se leagă numai de Ollie sau și de faptul că eu sînt cea care l-a descoperit?

El îi aruncă o privire stăruitoare peste umăr.

– Nu fi ticăloasă. Deja te-am felicitat, agent O'Malley. Numai că mi-ar plăcea să putem găsi și niște probe concrete sau, și mai bine, dacă el ne-ar spune unde e Josh.

– Ei bine, zise Megan, oftînd din rărunchi, atunci înseamnă că avem aceleași dorințe.

Telefonul sună din nou și din nou răspunse robotul. Mitch se înfruntă.

– Asta înseamnă că sînt sute, mii de oameni ca noi pe care îi încearcă aceleași dorințe și dintre care foarte mulți au sunat deja aici.

Obosit foarte tare, el se îndreaptă către canapea, oprindu-se cînd ajunse în fața lui Megan. Ea îl privea sceptică de parcă l-ar fi întreat „și acum ce naiba crezi că faci?” cu care probabil că îndepărtase bărbați mult mai agresivi decît el. Dar asta nu-l afectă pe Mitch. Era ceva ce făcea parte dintr-un ritual la fel ca și vocabularul dur folosit în discuții și halnele bărbătești pe care le prefera celor pe măsura ei. Lui nu-i era teamă de aparențe.

– Ce-ai zice s-o lăsăm baltă în seara asta? îi sugeră el. Nu știi cum te simți tu, dar eu am senzația că în loc de creier am o vînată prăjită. Hai să fim doar oameni pentru o vreme.

Megan privi în lături și oftă, băgîndu-și mîinile adînc în buzunare.

– Da, sigur că da, foarte bine.

Bineînțeleas că asta însemna încheierea aproape definitivă a conversației lor, din moment ce ea nu știa să discute despre nimic altceva decît despre muncă. „Acum să te văd, O'Malley, cum îți pui în valoare uluitorul tău talent social. Ești o persoană atît de spirituală.”

Mitch văzu cum umerii ei se îndoiau, iar privirea i se oprește asupra ciorapilor de lînă. Era atît de sigură pe ea ca polițistă și atît de nesigură ca femeile. Tot ceea ce era masculin în el dorea să-i confirme feminitatea ca să-i nu-i mai fie teamă. Impulsul aduse cu sine un val de energie, iar el se lăsă în voia acestuia.

– Vino aici.

O conduse către canapea. Se lăsă jos pe perne odată cu ea.

– Trebuie să facem ceva irațional.

Megan se luptă fără succes să se ridice la loc în picioare incapabilă să-i desprindă mâinile de pe mijlocul ei.

– Somnul este irațional, spuse ea. Trebuie să merg acasă și să mă odihnesc.

Mitch îi ignoră logica, dîndu-i părul deoparte ca să-i poată săruta ceafa.

– Hai să ne prefacem, șopti el cu glas scăzut și tandru. Ca atunci cînd eram în liceu. Știi, ca atunci cînd te întorceai acasă cu un partener după un meci de baschet, iar părinții dormeau și tu stăteai pe canapea și-ți făceai de cap sperînd ca nimeni să nu te prindă.

Megan se încordă puțin.

– Eu nu prea am avut prieteni în liceu.

De fapt nu avusese nici unul. Fusese îngrozitor de timidă cu băieții, prea conștientă de faptul că nu avea sîni și de sîngele care-i curgea prin vene. Nu voia să semene cu mama ei ca să nu-i dea tatălui ei un motiv în plus de a-și manifesta neplăcerea de a o avea lîngă el. Existase un singur băiat la cursul de engleză care era la fel de studios și de serios ca și ea. Era drăguț dacă nu luai în seamă ochelarii cu lentile groase în spatele cărora se ascundea. Schimbaseră cîteva sărutări și se atinseseră cu timiditate. Apoi el își pusese lentile de contact și brusc începuse să fle căutat de fete atrăgătoare, iar Megan fusese dată uitării.

Mitch o sărută din nou pe gît, atingîndu-i lobul urechii și mîngîindu-i-l cu vîrfurile limbii.

– Ah, da, atunci lasă-mă să te învăț eu. Învăț de la maestrul actorilor cum să te prefaci.

Lăsîndu-se pe spate fără să-i dea drumul, stinse veioza de pe mîsuță lăsînd încăperea luminată doar de focul ce ardea în cămin și de televizorul care mergea.

O întoarse cu fața la el și o sărută ușor pe buze.

– Vezi, asta e ideea, murmură el printre sărutări, trebuie să te prefaci că n-ai să mă lași să-ți fac nimic, chiar dacă amîndoi știm că murim de nerăbdare să rămînem goi și să facem dragoste în draci.

Megan rîse încet, răsucindu-se în brațele lui, nelăsîndu-l să-i atingă sînul cu mîna.

– Și ai avut vreodată noroc?

– Nu pot să te sărut și să și vorbesc. Poate că am să am noroc în seara asta.

– Nu cred.

Ea îi aruncă o privire iscoditoare pe sub gene, în timp ce se retrăgea în celălalt capăt al canapelei.

– Ai să-mi strici reputația.

Ea nu stătu să reflecteze prea mult asupra adevărului acestei afirmații. Amîndoi aveau nevoie de aceste momente pentru a scăpa pentru cîteva clipe de povara acestui caz. Să fie pentru scurt timp doar oameni în loc de polițiști. Să simtă ceva plăcut, ceva care să le confirme că erau niște ființe vii și normale.

Mitch o urmă venind în genunchi pe perne lîngă ea. Pe chip i se întipări un zîmbet viclean și șiret.

– Oh, haide, Megan, te rog, șopti el deformîndu-i cu vîrfurile degetelor nasul drept și conturul perfect al buzelor. Doar un sărut. Atîta. Îți promit.

Megan zîmbi, surprinsă de modul în care reacționa trupul ei acestui joc erotic. Inima îi bătea prea repede. Se încălzise și abia aștepta urmarea. Ce prostie. Doar mai făcuseră dragoste împreună. Nu prea mai existau secrete din punct de vedere fizic între ei. Și totuși se simțea deosebit de emoționată la gîndul epropiatelor mîngîieri ce vor urma.

Buzele li se întîlniră ușor, parcă sfioase, ca și cum aceasta era o experiență nouă. Nimic nu trebuia să se desfășoare în grabă. Aceste momente trebuiau savurate pe îndelete. Respirațiile li se amestecară. Gurile li se atinseră delicat, cu o apăsare ușoară, schimbînd unghiul abia vizibil cu doar cîteva grade. Sentimentul de anticipație creștea cu fiecare clipă devenind din ce în ce mai tulburător.

El o cuprinse de umeri și o trase mai aproape. Sărutul se adînci abia simțit și apoi un pic mai mult. Cu vîrfurile limbii el îi cercetă buzele lipite, cerînd mai mult și apă-

sîndu-i colțul gurii, implorînd din nou. Ea deschise gura și gemu încet cînd el pătrunse în interiorul ei catifelat.

Megan îl prinse de mîină cînd el și-o ridică, dar nu încercă să-l oprească atunci cînd el îi cuprinse sînul. O apăsă ușor cu degetele, iar cînd ea îi apăsă mîina mai mult el scoase un geamăt de plăcere din gît simțînd cum își întetește apăsarea.

El îi găsi mugurul sînului pe care-l frecă ușor între degete prin materialul puloverului. Apoi nasturii cedară unul cîte unul.

– Doamne, ce frumoasă ești, șopti el, dezgolind-o și atingîndu-o cu venerație. Megan se lăsă purtată pe culmea valului de senzații pînă cînd îi simți mîina la nasturile din talie al blugilor. Și atunci din nou trecură prin jocul protestelor și al convingerilor.

Nasturele cedă. Fermoarul coborî. Ea își ridică șoldurile.

El îi scoase pantalonii așteptîndu-se să vadă un slip de dantelă incitant. Ceea ce descoperi însă era o mătase neagră care nu se mai termina. Nedumerit, se încruntă și ridică ochii spre ea.

– Sînt niște indispensabili lungi, șopti stingherită Megan. Afară sînt minus treizeci de grade.

Mitch chicoti încîntat, rulînd mătasea neagră în jos.

– Da, dar aici e mult mai cald. Mai ales aici, spuse el, strecurîndu-și degetele în smocul de bucle întunecate. Mai ales aici, murmură el pătrunzînd adînc între picioarele ei cu două degete.

– Oh, Mitch...

Megan întinse brațele către el încercînd să-l tragă spre ea.

Îl dorea aproape, voia să-l vadă pierzîndu-și controlul și găsindu-și împlinirea odată, nu doar s-o privească pe ea în acele clipe deosebit de vulnerabile.

– Ai încredere în mine, șopti el.

Ai încredere în mine. Încrederea nu era ceva simplu pe care ea s-o poată oferi cu ușurință.

Existau motive întemeiate de a nu avea încredere în

el. Motive logice și practice. Dar acum nu se mai simțea nici logică și nici practică. Când o atingea el se simțea ca o femeie, nu ca un polițist. O speria gândul că renunța la acea identitate, dar Mitch era alături șoptindu-i, îndemnând-o... *Ai încredere în mine...* atingându-i mugurul feminității și al dorinței... mângându-i cel mai feminin loc din trupul ei... dezmierdând... iubind... *Ai încredere în mine...*

Ochii lui Megan se închiseră. Respirația i se opri. Stătea întinsă pe spate în timp ce reținerea îi dispăru în totalitate din minte. Copleșită de senzații, pasiune și dorință, șoldurile ei se mișcau într-un ritm perfect cu mâna lui. Respirația îi devenise gîfîită. Emoțiile și excitația crescuseră în trupul ei din ce în ce mai puternice pînă cînd izbucniră ca o flacără fierbinte, amețitoare și plină de extaz.

– Îmi place să te privesc cînd atingi punctul culminant al plăcerii, murmură Mitch. Te concentrezi atît de tare.

Megan simți cum se îmbujorează și încercă să-i distragă atenția rostogolindu-se peste el.

– Acum e rîndul tău, inspectore, spuse ea.

Zimbetul care-i apărură pe buze cînd se ridică deasupra lui strălucă de șiretenie. Încet îi descheie cămașa de bumbac, dezgolindu-i pieptul.

Cu mîinile ei mici îi masă mușchii, conturîndu-i asperitățile și mîngîindu-i părul scurt și întunecat. Mitch o privea atent torturat de plăcere și de dorință. Scoase o exclamație cînd ea îi luă un sfîrc în gură. Simți cum e pe punctul de a exploda de dorință cînd buzele, limba și dinții ei îi mîngîiară mugurul sensibil.

– Megan...

Ea îi puse un deget pe buze.

– Șșt... Lasă-mă să fac asta pentru tine, Mitch. Îl sărută, coborînd din ce în ce mai jos pe abdomen. Erau sărutări fierbinți, cu gura deschisă, pline de pasiune. Sărutări care coborau către centura pantalonilor.

– Megan...

– Șșt... Ai încredere în mine.

El gemu cînd ea îl cuprinse în interiorul catifelat al gurii. Toate gîndurile și tot autocontrolul îi dispărură lă-sînd loc unor senzații atît de puternice, încît simtea că se sufocă. Simtea mîngîierea limbii și a buzelor ei, atingerea mîinii și delicata apăsare a dinților. Simtea cum îl cuprinde un foc din ce în ce mai puternic ce amenință să explodeze din clipă în clipă.

O trase în brațe și o rostogoli sub el, pătrunzînd-o dintr-o singură mișcare. Era fierbinte și se strînse în jurul lui la fel de umedă ca interiorul catifelat al gurii. Coapsele ei se strînseră în jurul lui. Degetele mici i se înfipseră în umeri. El o pătrunse într-un ritm rapid din ce în ce mai repede, simțind cum se înalță din ce în ce mai sus pe culmi ameteitoare. Ea îi șopti numele cu respirația întretăiată cînd simți că totul în jurul ei dispare, în afară de plăcerea extraordinară ce o purtă pe culmile extazului odată cu el.

Această senzație creată de încredere și emoție profundă, dublată de extraordinara plăcere fizică era ceva ce depășea cu mult limitele unui simplu contact sexual. Acestea erau sentimente pe care el nu le cunoscuse, ferindu-se în ultimii doi ani de asemenea emoții, apelînd doar la legături scurte de cîte o noapte.

Nu voia să stea acum și să se gîndească, reflectînd asupra implicațiilor. Voia doar să tragă cuvertura de pe canapea și să acopere trupurile lor care începuseră să se răcească pentru a păstra o parte din căldura legăturii create mai înainte și a păstra astfel pentru mai mult timp momentul de intimitate. Mai tîrziu poate că va încerca să-i descifreze înțelesurile ascunse.

Și totuși îndoielile persistau ca niște senzații fantomatice de care nu putea scăpa. Simtea cum se învîrte inutil printre scuze și argumente logice ca un catîr încăpățînat care nu voia să se miște din loc. Asta nu era nimic altceva decît sex. O legătură și nimic mai mult. Nu era pregătit pentru mai mult. Nici ea nu dorea mai mult. Lui îi plăcea viața pe care o ducea – simplă, ordonată, cu posibilitatea de a o controla. Nu voia să-și asume

responsabilitatea unei alte persoane.

Și asta nu pentru că Megan ar fi avut nevoie ca altcineva să-și asume responsabilități în privința ei. Nici nu ar fi permis așa ceva. Iisuse, era cea mai independentă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Pe dinafară... Pe dinăuntru era o fetiță abandonată, o femeie nesigură de propriul ei farmec și foarte prudentă față de toată lumea.

O mîngîi tandru pe păr, sărutînd-o ușor pe frunte. Megan se întoarse pe o parte făcîndu-și loc între perete și Mitch. Îi puse o mîină pe piept, în dreptul inimii, dorind pe moment să poată avea acces la ceea ce se afla în inima lui. O dorință inutilă – ceva ce deveni și mai vizibil cînd el îi acoperi mîna cu palma și aurul verighetelor lui luci la lumina slabă a flăcărilor.

Durerea fu ascuțită și suprinzătoare, dar și prostească în același timp. El nu era încă pregătit să se desprindă de trecut. Asta n'era treaba ei. Ea nu-i ceruse nimic legat de viitor. Și nici n-o va face. Nu ea insistase în crearea acestei legături, se întîmplase pur și simplu. El era atras de ea din punct de vedere fizic, nu fermecat de personalitatea ei. Ea nu fermecase pe nimeni nicio dată de cînd se știa. Și ce dacă? Mare scofală.

Avea lucruri mult mai bune de făcut în timpul ei liber.

– Trebuie să plec, șopti ea. E tîrziu.

– Încă cinci minute, murmură el, strîngînd-o de umeri. Vreau doar să te țin în brațe. Încă cinci minute,

Ea ar fi trebuit să-l refuze. Dar atunci ar fi trebuit să-l fi refuzat de la bun început, se gîndi ea cu nostalgie.

Încă cinci minute...

ZIUA A OPTA

3:00; - 41°C WF - 55°C

Telefonul de pe noptieră sună, trezind-o brusc pe Megan. Dezorientată, încercă să-și limpezească gîndurile. Mitch. Casa lui Mitch. Cîinele lui Mitch tolănit pe covorul din sufragerie privind la televizor un spot publi-

citar despre un lac fixativ.

Mitch se ridică ametit, trecîndu-și mîna pe frunte. Telefonul sună din nou, iar robotul porni automat, dînd același răspuns și declanșînd aceeași melodie. Cînd se auzi tonul urmă o tăcere neobișnuit de lungă și apoi cîteva cuvinte șoptite:

– Ignoranță pură și oarbă. Ignoranță pură și oarbă. Ignoranță...

Mitch înșfăcă receptorul.

– Cine dracu' e acolo?

Tăcere. Apoi legătura se întrerupse.

– Țicnit afurisit, bombăni el fără convingere, întorcîndu-se spre Megan.

Cu degete nesigure, ea își încheie bluza.

– Da, ai dreptate. Un țicnit.

– De fapt n-a spus nimic.

– Iar Ollie Swain e în închisoare.

– Ai dreptate.

Atunci de ce erau amîndoi îngroziți?

Mitch avea aceeași senzație pe care o avea de obicei atunci cînd se trezea dintr-un coșmar. Simțea cum i se ridicase părul pe ceafă. O reacție instinctivă pe care încerca s-o îndepărteze cu argumente logice.

Cînd telefonul sună din nou, tresări de parcă ar fi fost conectat la un curent electric de o sută de volți. Megan îi puse mîna pe umăr.

– Lasă robotul să răspundă.

– Da, știu.

Glasul care se auzi însă era înspăimîntat, iar cuvintele se rostogoleau cu iuțeală în încercarea vorbitorului de a le ordona.

– Inspectore, sînt Dennis Harding – sergentul Harding. Trebuie să vii imediat la închisoare. S-a întîmplat ceva – lisuse, e îngrozitor...

Mitch înșfăcă receptorul.

– Harging, eu sînt. Ce s-a întîmplat?

– E... este Ollie Swain. Oh, Doamne. Oh, lisuse Cristoase. E mort.

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL ZIUA A OPTA

Ignoranța pură și orbă conduce la judecăți scandaloase și nerușinate.

Polițiștii sînt niște proști. Au dat peste un mișel mărunț și l-au ridicat la rang de tâlhar, iar cei disperati au alergat orbește să-și însușească ignoranța lor.

Iar doctorița nu-i buriă de nimic. E doar o femeie slabă și neajutorată.

Iluzia puterii a dispărut.

Noi sîntem stăpîinii absoluți.

CAPITOLUL 24

ZIUA A OPTA

3:17; - 41°C; WF - 55°C.

Cadavrul lui Ollie Swain, pe numele său adevărat Leslie Sewek, zăcea pe jos lîngă peretele celulei ca o păpușă de cîrpă aruncată într-un colț. Pe linoleumul cenușiu zăcea o baltă de sînge gros și întunecat ca petrolul. Mirosul de moarte violentă plutea în aer ca un iz rînced care pătrundea în nări și pe gît. Sînge și fecale. Mirosul fetid era amestecat cu cel din vomă din partea martorilor neobișnuiți cu asemenea priveliști.

Numai încăpățînarea și voința de fier o făcură pe Megan să-și păstreze calmul și să nu se repeadă la prima toaletă pentru a vărsa întregul conținut al stomacului. Întotdeauna mirosul era cel care o afecta cel mai mult; la restul își impusese demult să rămînă imună. Chipul lui Mitch era lipsit de expresie, neputîndu-se citi

nimic pe fața lui. Ea își imagină că el văzuse multe grozavii la viața lui. Fusese polițist într-un oraș renumit pentru violențele cauzate de droguri și criminalitatea foarte ridicată. Își văzuse propria soție și propriul fiu zăcînd morți. Nimic nu putea fi mai rău decît atît.

– Hei! Vreau să ies de aici! stigă Boog Newton cu un glas îngrozit pe care încerca zadarnic să și-l ascundă sub un ton de bravadă. Nu vreau să stau alături de un cadavru. Asta este ceva neobișnuit de crud.

Mitch îi aruncă o privire amenințătoare.

– Tacă-ți gura.

Boog se retrase în colțul îndepărtat al celulei și ridică un picior pe salteaua subțire. Își cuprinse genunchiul cu un braț subțiratic în timp ce se legăna iritat și nervos. Cealaltă mîină descărnată o ridică în sus precum cleștele unui crab și-si băgă degetul în nas.

Mitch aruncă o ultimă privire către Olie.

„Ignoranță pură și oarbă... Ignoranță pură și oarbă... Ignoranță pură și oarbă... Oarbă... Oarbă... Oarbă...”

– Ce facem acum? întrebă Harding cu glas scăzut.

Rămăsese în afara celulei cu mîinile încleștate de gratii și cu fața albă ca varul.

– Cheamă procurorul, îi ordonă Mitch ieșind afară din celulă. Adu pe cineva cu un aparat de fotografiat aici. Vom proceda ca în cazul comiterii unei crime.

– Dar, inspectore, nimeni nu ar fi putut să...

– Fă ce ți-am zis! urlă el.

Harding se dădu repede înapoi, împiedicîndu-se în propriile picioare, apoi se întoarse și plecă grăbit din zona celulelor. Mitch intră în celula lui Boog Newton. Ochii mici ai lui Newton se plimbau agitați de la Mitch la Megan și de la Ollie înapoi la Mitch.

– Ce s-a întîmplat, Boog?

Glasul lui Mitch era scăzut și neobișnuit de calm în timp ce se apropia de deținut.

– De unde să știu eu? izbucni Boog, scoțîndu-și degetul din nas. Era întuneric. N-am văzut nimic.

El ridică dintr-o sprînceană.

– Un om de lângă celula ta tocmai s-a omorât și tu nu știi nimic? Probabil că dormi buștean.

Boog își scărpină nervos bărbia nerasă, cu ochii ațintiți asupra ecranului stins al televizorului. Chipul îi era ca de ceară, lucios din cauza transpirației ce este de obicei asociată cu răul de la stomac.

– Poate că a făcut ceva zgomot, spuse el cu glas slab. N-am știut ce vrea să facă. Un pervers sexual. N-am vrut să știu ce face. Credeam că vrea să scape sau ceva asemănător.

– Voia să scape de viață, Einstein! explodează Mitch aplecându-se brusc peste Newton ca un zeu al răzbnării sau ca diavolul însuși. Era singura noastră legătură cu afurisitul ăsta de caz și acum e mort!

– Iisuse, dar asta nu-i vina mea! miorlăi Boog, aco-perindu-și fața cu mâinile și ferindu-se ca un câine bătut.

– Nu, niciodată nu e vina nimănui, mîrîi Mitch printre dinți. M-am săturat pînă peste cap de scuza asta idioată!

Îl cuprinse furia, o furie oarbă de o intensitate nemai-văzută care-i întunecă privirea și judecata. Nu încercă să-și oprească acel val de mînie. Lovi piciorul patului lui Newton cu putere o dată, de două ori, de trei ori și apoi din ce în ce mai violent făcînd să răsune încăperea de zgomotul metalului lovit de perete.

– La dracu', la dracu', la dracu'!

– Mitch! strigă Megan, intrînd repede în celulă.

El se întoarse ca un vultur către ea, cînd o văzu că-l apucă de braț, cu o expresie sălbatică în ochi și cu chipul schimonosit de furie.

– Haide, Mitch, spuse ea susținîndu-i neînfricată privirea. Încetează. Avem mult de lucru.

El îl văzu pe Boog Newton stînd ghemuit pe pat într-un colț aruncîndu-i privirii înspăimîntate pe deasupra genunchilor osoși. „Ai pierdut, Holt. Ai pierdut.“

Pierduse dintr-un motiv întemeiat. Privirea lui poposi, aluñecînd încet printre gratiile celulei, peste cadavrul Ollie Swain care zăcea pe dușumea într-o baltă de sînge. Singura lor pistă. Singurul lor suspect. Poate că

i-ar fi condus la Josh dacă nu intervenea Paige ca să le strice pînda. Poate că ar fi fost de acord să facă un tîrg și li-l dea pe Josh sau pe complicele lui, dar acum nu va mai exista nici un fel de înțelegere. Tot ceea ce știa dispăruse odată cu el ca o tablă ștersă cu buretele.

Mitch se gîndea că toate acestea nu s-ar fi întîmplat în trecut cînd instinctele sale erau la fel de ascuțite ca lama unui cuțit. Își pierduse acea ascuțime. În ultimii doi ani permisesese cu bună știință ca acele instincte să ruginească. Se autoconvinsese că nu va avea nevoie de el aici. Un inspector-șef nu avea nevoie de instincte; avea nevoie de diplomație. Nimic nu se întîmpla în Deer Lake. Absolut nimic...

lămina puternică de neon se răsfrîngea asupra lui Ollie Swain, a semnelor întunecate de pe obrazul cenușiu și a orbitei focale în care se aflase ochiul de sticlă. Un ciob din ... zăcea în balta de sînge de lîngă mîna lui stîngă – o bucată ascuțită dintr-un iris maroniu și o pupilă întunecată care era îndreptată către tavan. El spărsese globul de porțelan și folosise unul din cioburi pentru a-și tăia venele lăsînd ca sîngele să i se scurgă odată cu viața pe dușumeaua închisorii din Deer Lake. Pe perete, deasupra cadavrului său, mînjite cu roșu se aflau cuvintele: NU EU.

4:32; – 35°C; WF – 53°C

Procurorul districtual era un bărbat chel și gras pe nume Stuart Oglethorpe, director al casei funerare *Oglethorpe*. Avea cam cincizeci de ani și purta ochelari groși cu ramă de baga, avînd pe chip întipărită o grimasă de neplăcere pe care Mitch o atribui faptului că nu reușise niciodată să treacă peste mirosul de formol pe care-l folosea la îmbălsămarea morților. Îl examină scurt pe Ollie atingîndu-i ușor corpul cu mîinile pe care își pusese mînuși chirurgicale, bombănind ceva despre orbita goală și balta de sînge.

Toată lumea știa că singurul motiv pentru care Stuart

Oghethorpe participase la alegeri ca să ajungă procuror districtual era faptul că în felul acesta casa lui mortuară putea astfel pune prima mîna pe cadavru. Dacă trupul neînsuflețit al cuiva se afla deja în camera lui de îmbalsamare, familia îl lăsa de obicei acolo și cumpăra un sicriu, plătind și pentru o slujbă religioasă. Stuart putea astfel îndrepta cererile de flori către vărul său, Wilmer, care avea serele *Blooming Bud*.

Nimeni însă nu va comanda flori pentru Ollie Swain. În afară poate doar de situația în care ar fi apărut vreo rudă îndepărtată de la Washington, el va fi îngropat pe cheltuiala primăriei. Deci fără sicriu scump, fără jerbe sau slujbă elegantă. Stuart fusese trezit din patul lui cald ca să iasă în gerul cumplit de afară fără ca măcar să obțină vreun profit ca lumea. Stuart nu era deloc încântat.

– Ei bine, da, s-a sinucis. Orice idiot își poate da seama de asta.

– Da, dar ne trebuie semnătura ta pe raport, Stuart, zise Mitch. Și va trebui transportat la Hennepin, la spital, pentru autopsie imediat.

– Autopsie? Pentru ce naiba? mormăi Oglethorpe. Dacă acest cadavru ajungea în spital la Hennepin nu mai exista nici o speranță să mai revină înapoi. Primăria îl va da în primire fraților Qvaam din Tatonka.

– E procedura legală cînd un prizonier se sinucide, domnule Oglethorpe, îi explică Megan. Ca să nu mai existe îndoieli sau speculații în legătură cu împrejurările în care s-a produs decesul.

Oglethorpe se încruntă către ea.

– Ea cine e?

– Agent O'Malley de la BCA.

El pufni pe mări drept răspuns.

– Încîntat, sînt sigură, bombăni Megan.

Ea se întoarse către ofițerii care se pregăteau să-l bage pe Ollie într-un sac de plastic și să-l scoată de acolo.

– Aveți grijă, băieți. A fost un tip de joasă speță și a

făcut pușcărie cinci ani; categoric reprezintă un risc de SIDA,

– Oh, Doamne, gemu Harding. Și eu care credeam că nu poate fi mai rău de atât.

Ea îl privi cu părere de rău.

– Să știi că nu ești singurul.

10:00; – 32°C; WF – 48°C.

Sala unde urma să aibă loc conferința de presă la vechiul sediu al pompierilor era arhiplină încă de la zece fără un sfert. Nu exista nici o îndoială că agresorii de minori și copiii dispăruți deveniseră subiectul zilei. Dar Megan vedea în această atenție exagerată ce i se acorda acestui subiect realizarea unui mediu propice instalării panicii pe care genul acesta de infracțiuni o făcea să se extindă în proporții îngrijorătoare. După statisticile Centrului Național pentru Copii Dispăruți și Abuzați, rata răpirilor de copii de către străini rămânea destul de constantă de la an la an și, deși nu era o cifră ce putea fi trecută ușor cu vederea, nu reprezenta totuși o epidemie. Mai mulți copii mureau pe săptămână datorită armelor de foc.

Privi cum fotografiile și reporterii își căutau cele mai bune poziții, verificându-și aparatura. Arestarea ce avusesese loc schimbase dramatic componența celor prezenți, presa locală fiind realmente înlăturată de reviste, cotidiene centrale și televiziune. Puținul spațiu liber rămas tocmai în spatele sălii fusese ocupat de voluntarii de la centre. O observă pe doamna Favre din reportajul special al lui Paige Price, cu privirea ei acră și încruntată și aproape ascuns în spatele ei pe Christopher Priest. Rob Phillips, șeful centrului de voluntari, obținuse un loc pe lateral datorită scaunului său cu rotile.

La ora zece punct Mitch sosi și urcă pe podium. Făcuse un duș, se bărbierise și-și pusese un costum maron-închis cu o cămașă albă și o cravată fără imprimuri din desene animate.

Chiar dacă gerul îi înroșise obraji, aici, la lumina

reflectoarelor, culoarea îi dispăruse complet.

– Aproximativ la ora trei dimineată, Leslie Olin Sewek, cunoscut sub numele de Ollie Swain a fost găsit mort în celula sa din închisoarea orașului, datorită unor răni provocate de el însuși, anunță el fără nici un preambul.

Valul de șoc care cuprinse mulțimea se manifestă cu un zgomot asemănător spargerii zidului sonic. Se auziră strigăte și exclamații. Aparatele de fotografiat începură să fie declanșate într-un ritm infernal, iar camerele de luat vederi începură să zumzăie furioase. Apoi veniră întrebările cu viteza vântului care urla afară.

– De unde știți că rănila erau provocate de el însuși?

– Nu era păzit?

– Ce fel de armă a folosit?

– A lăsat vreun bilet prin care să recunoască implicarea sa în răpire?

– Domnul Sewek nu era considerat un caz cu risc de sinucidere, continuă Mitch. N-a dat nici un semn din care noi să deducem că ar putea constitui un pericol pentru el însuși. Nu am posibilitatea de a divulga detaliile exacte ale morții sale, dar vă pot spune că nu a avut acces la nimic care să poată fi considerat o armă convențională. Cadavrul său a fost transferat la centrul medical din Hennepin pentru o autopsie de rutină. Sîntem convinși că medicul legist va confirma raportul nostru și cel al procurorului.

– A lăsat vreun bilet? întrebă un reporter de la „20/20” Mitch se gîndi la cele două cuvinte scrise cu sînge pe peretele de deasupra cadavrului lui Ollie: „Nu eu”.

– Nu a lăsat nici un bilet prin care să explice acțiunea sau starea sa de spirit. N-a lăsat nici un mesaj în legătură cu Josh.

– Ați stabilit cu certitudine că el era răpitorul?

– Încă așteptăm rezultatele analizelor de la laboratorul BCA.

– Și cînd vor sosi acestea?

La invitația lui Mitch, Megan urcă pe podium. Se îmbrăcase cu grijă, decent, într-o pereche de pantaloni gri-

Închis și un pulover pe gît avînd pe deasupra o jachetă de stofă. Un ac cu o camee antică de pe reverul jachetei era singurul ornament. Privi către mulțime cu ochi reci de profesionist.

– Analizele prelevate din camioneta domnului Sewek au fost imediat preluate pentru cercetare. Aștept ca rezultatele să sosească astăzi.

– Ce fel de analize erau?

– Ce s-a găsit. Sînge?

– Articole de îmbrăcăminte?

– Ar fi prematur din partea mea să vă dezvălui natura analizelor fără a putea face legătura dintre rezultate și importanța lor în anchetă.

Paige Price care reușise nu se știe cum să-și facă rost de un loc chiar în spatele celor de la *48 Hours* se ridică avînd un stilou și o agendă în mînă, ca și cum ar fi avut de gînd să-și ia notițe.

– Agent O'Malley, spuse ea pe un ton glacial. Ne-ați putea spune unde vă aflați cînd ați primit vestea decesului lui Leslie Sewek?

Megan simți un fior rece pe șira spinării. Strînse cu putere marginea mesei.

– Nu văd relevanța acestei întrebări, domnișoară Price, răspunse ea rece apoi o concedie din ochi, întorcînd capul către un reporter de la NBC.

– Agent O'Malley... începu el.

– Cred că răspunsul dumneavoastră ar putea fi relevant pentru locuitorii din Deer Lake, îl întrerupse Paige pe un ton teatral.

În sinea ei zîmbea ca pisica din Cheshire. Atrăsese atenția celorlalți reporteri, a celor de la televiziune și a celor de la revistele de scandal, oameni ce puteau mirosi un subiect fierbinte la fel de ușor și de iute ca rechinii cînd simt sînge în apă. Aproape că putea simți cum roțile din capetele lor se pun în mișcare – cum de știe ea ceva ce noi nu știm? Sentimentul de anticipație era la fel de fin și de delicios precum ciocolata. Dumnezeu să-l binecuvînteze pe Russ Steiger.

– Nu este adevărat că atunci cînd a fost anunțată la telefon moartea lui Leslie Sewek, dumneavoastră vă aflați acasă la inspectorul Holt?

Undeva dincolo de vuietul pe care-l simțea urechi, Megan percepu reacția mulțimii ca bîzîitul unui stup de albine. Degetele i se albiseră. Genunchii i se înmuia-seră. Nu îndrăznea să arunce nici măcar o privire către Mitch pentru a-i cere ajutorul. Era de una singură, așa cum fusese întotdeauna. Cuvintele „legănîndu-se în vînt” îi veniră brusc în minte. Doamne, dacă DePalma prindea de veste așa ceva... cînd DePalma va afla...

O privi aspru pe Paige. O ticăloasă mercenară. Doamna Ambiție Blondă care răscolea orice numai să fie în fruntea haitei. Ideea o înfurie la culme pe Megan și-i făcu greață. Muncise din răsputeri ca să ajungă unde era acum. Prea mult și prea greu pentru ca visurile să-i fie acum călcate în picioare de pantofii cu toc cui ai lui Paige Price.

– Domnișoară Price, spuse ea încercînd să-și păstreze calmul, nu crezi că ai făcut deja destul rău acestei anchete pînă acum ca să mai fie nevoie să și abați atenția aceste și conferințe de presă de la anchetă și de la soarta lui Josh Kirkwood în dorința de a o atrage asupra dumitale?

– Nu abat atenția asupra mea, agent O'Malley, o atrag asupra dumitale.

– Mie nu mi se pare că ar fi deloc așa, ripostă Megan. Eu te văd pe dumneata atrăgînd atenția colegilor dumitale asupra unei așa-zise inechități profesionale despre care doar dumneata ești informată. Poate consideri că asta îți va aduce o slujbă importantă la *Hard Copy*, dar dă-mi voie să-ți spun că pe mine mă lasă rece toată afacerea asta.

Din nou o concedie din priviri pe reporteră.

– Are cineva de pus vreo întrebare serioasă în legătură cu acest caz?

– De ce nu-mi răspundeți la întrebare, agent O'Malley? insistă Price. De ce vă e teamă?

Cu ochii scînteind de furie Megan se întoarse către adversara ei.

– Mă tem că o să-mi ies din fire, domnișoară Price, pentru că întrebările dumitale nu numai că sînt irelevante pentru cazul în chestiune, dar nici nu sînt treaba dumitale.

Regretă imediat cuvintele rostite. Aproape că-și recunoscuse vina. Nu conta că tot ceea ce spusese era adevărat și anume că asta nu era treaba nimănui. Dăduse în felul acesta apă la moară bîrfei. Doamne, ce coșmar. Se simțea de parcă ar fi pășit pe niște nisipuri mișcătoare și cu fiecare mișcare făcută se adîncea și mai mult în mlaștină. Acum nu mai exista nici o modalitate elegantă de a ieși din această încurcătură. Nu putea nici să spună adevărul și nici să creadă că eventualii interesați ar fi dispuși să înghită o versiune cosmetizată a celor întîmplate. „Discutam despre anchetă și pur și simplu am adormit. Pe cuvînt. Da.“ Se simțea ca o adolescentă care fusese prinsă de părinți venind acasă după căderea întunericului. Analogia aproape că o făcu să izbucnească în rîs, amintindu-și cuvintele lui Mitch din seara precedentă. „Hai să ne prefacem. Ca atunci cînd eram în liceu...”

Paige observă expresia unui cruciat care luptă pentru respectarea primului amendament al constituției, jurînd în sinea ei să-i frîngă gîtul lui Garcia dacă nu prindea pe peliculă momentul în toată splendoarea lui.

– La ora trei dimineata, în timp ce suspectul dumneavoastră numărul unu într-un caz nerezolvat de răpire de minori se sinucidea, ați fost văzută în casa inspectorului Holt cu toate luminile stinse. Dacă prioritatea dumneavoastră numărul unu nu este legată de această anchetă, publicul are dreptul să cunoască asta lucru, agent O'Malley, nu-i așa?

– Nu, domnișoară Price, replică Megan cu glasul tremurînd de o furie abia stăpînită. Publicul are dreptul să știe că eu și toți ceilalți polițiști implicați în această anchetă am lucrat aproape douăzeci și patru de ore din

douăzeci și patru pentru a încerca să-l găsim pe Josh sau să găsim orice indiciu cât de mărunț în legătură cu acel gunoi uman care a fost capabil de o asemenea crimă. Are dreptul să afle că nimeni n-avea de unde să știe ce făcuse Ollie Swain înainte de a veni aici și că tot ceea ce i s-a întâmplat lui Josh a fost un act izolat de violență irațională și nicidecum un semn de anarhie. Are de asemenea dreptul să știe că meseria dumitale depinde de rata audienței, iar rata audienței depinde de senzational și de exploatarea la maximum a acestuia. Nu are dreptul să mă urmărească pe mine după ce mi-au petrecut optsprezece ore la serviciu. Nu are dreptul să știe ce fel de înghețată îmi place și nici ce fel de tampoane igienice folosesc. Am fost destul de clară pentru dumneata, domnișoară Price? Sau trebuie să discutăm și despre modul în care ai reușit să afli despre pînda organizată asupra domiciliului lui Ollie Swain noaptea trecută? Poate că atunci cu simțul dumitale patriotic și sincer vei avea grijă ca publicul să afle cum se face că dumneata și echipa dumitale de operatori ați intervenit într-o anchetă, distrugînd în final șansele noastre de a-l găsi poate pe Josh Kirkwood chiar în noaptea aceea.

Ticăloasa reușise în cîteva clipe să întoarcă avantajul cîștigat de Paige în favoarea ei. Paige simți cum acesta dispare. Simți cum admirația invidioasă a colegilor ei, jurnaliști, se răcește ca un fier încins pus pe zăpadă. Simți ochii voluntarilor arzîndu-i spatele, le simți nemulțumirea de a fi fost trădați și furia. Le va pierde încrederea, ceea ce însemna că-și va pierde și sursele de informare. Mai rău decît atît, își va pierde audiența, ceea ce însemna că s-ar putea să piardă și din avantajul pe care-l deținea la negocierile de contract. Se așeză, cu privirea ațintită asupra lui Megan O'Malley și cu ochii scăpărînd de ură.

„DePalma o să mă jupoale de vie și o să-și îmbrace biroul cu pielea mea”, reflectă Megan, în timp ce se plimba în sus și în jos pe lîngă vechea mașină de pom-

pieri, tremurînd, nu din cauza frigului din vechiul garaj, ci din cauza șocului.

Conferința de presă se terminase dar necazurile abia începuseră. Totul nu reprezenta decît aprinderea fitilului, iar fitilul era legat de dinamita care o va spulbera din Deer Lake.

– La dracu' știam că o să se întîmple așa ceva! Știam foarte bine!

– Megan, n-ai făcut nimic rău, zise Mitch.

El stătea pe capota vechii mașini simțind cum îi îngheață fundul. Era prea secăt de energie ca să-i mai pese.

– Ai spus foarte bine ce-ai avut de spus înăuntru. Ți-ai susținut perfect punctul de vedere..

Megan îl privi înmărmurită.

– Și crezi cumva că asta are vreo importanță? Chiar crezi că șacalii aia dinăuntru or să zică: „Ah, da, are dreptate, nu e treaba noastră cu cine se culcă”? De unde ai picat? Din cer?

– Vreau doar să spun că sînt lucruri mult mai importante asupra cărora se pot concentra. Și ei și tu.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta? Crezi că mie îmi pasă mai mult de cariera mea decît de a-l găsi pe Josh?

Mitch se ridică.

– Nu te văd agitîndu-te prea tare pentru că singurul nostru suspect e mort. Ai trecut peste asta în pas de dans. Dar cînd cineva arată cu degetul la tine, văd că e sfîrșitul lumii.

Incapabilă să mai rostească vreun cuvînt, Megan rămase cu gura căscată. Apoi se uită în lături, își frecă fruntea murmurînd doar pentru ea:

– Bănuiesc că trebuia să mă aștept la așa ceva. Bărbații sînt bărbați și vor rămîne bărbați întotdeauna.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Vreau să spun că nu înțelegi, se răsti ea, întorcîndu-se furioasă către el.

Își simțea fiecare mușchi din corp încordat de furie, iar mîinile și le strînsese în pumni gata de luptă.

– Autoritatea și integritatea mea au fost compromise. Odată ce știrea va fi difuzată, credibilitatea mea devine suspectă, iar eficacitatea muncii mele va avea de suferit. Asta dacă voi mai avea de muncă. Vaticanului îi place mai mult publicitatea decât îi place agenției BCA.

Imagini fantomatice ale chipului mînios al lui De-Palma îi pluteau prin fața ochilor. Figura ce semăna atît de bine cu Nixon ca un înger al răzbunării c e prevestea ziua de apoi.

– Știi cum am obținut postul ăsta, Mitch? întrebă ea. Am obținut acest post muncind de două ori mai mult și fiind de trei ori mai bună decât orice alt bărbat care îi putea solicita. M-am luptat din răsputeri pentru că eu cred în ceea ce facem. Nu doresc mai mult altceva decît să-l găsim pe Josh Kirkwood. Am pus la bătaie tot ceea ce sînt, tot ceea ce știu, toată voința și hot r rea pe care le am pentru a-l găsi pe Josh și a înfinge capul răpitorului său într-o țeapă. Și acum probabil că mi se va refuza această satisfacție; iar această anchetă va pierde un polițist al naibii de bun pentru că am fost proastă și pentru că mi-am inc lcat un principiu de bază și m-am culcat cu un polițist.

– Proastă? zise el pe un ton ucigător de calm. Asta crezi tu despre noi?

– Care noi? întrebă Megan ascuțit.

I-ar fi plăcut să creadă că între ei exista ceva deosebit, dar nu credea că așa ceva ar putea fi vreodată adevărat. I-ar fi plăcut să creadă că el îi oferea o șansă, dar nu avea încredere în el. Dragostea nu se isca atît de repede între doi oameni. Iar ei cu atît mai puțin i se putea întimpla așa ceva. Viața îi dovedise acest lucru de multă vreme.

– Nu există nici un „noi“, spuse ea pe un ton amar. Am avut o relație sexuală. Nu mi-ai promis nimic nicio-dată. Dumnezeuule, nici măcar nu te-ai deranjat să-ți scoți verigheta din deget c nd te-ai culcat cu mine!

Imediat Mitch își plecă ochii către m na stîngă privind la verigheta groasă de aur pe care o purta din obiș-

nuiță. O purta ca să se autopedepsească. O purta ca să se apere de femeile ce ar fi dorit mai mult din partea lui decît era el dispus să le ofere. Și făcuse minuni, nu-ia așa?

Megan stătea acolo, în fața lui, cu picioarele depărtate, cu umerii drepti, gata să primească lovitura – fizică sau metaforică. Atît de dură pe dinafară și atît de singură pe dinăuntru. Își prezentase mai mult decît clar de la bun început prioritățile: munca, munca și apoi munca. Dar exista totuși durere în ochii ei și în spatele acelei mîndrii care o făcea să-și țină bărbia ridicată.

El o convinsese să-și încalce regulile și îi oferise o relație sexuală, practic nu-i oferise nimic, iar acum ea trebuia să plătească. „Și atunci tu ce ești Holt? Nu ești decît un mare rahat.“

Oftă adînc.

– Megan. Îmi p...

– Taci...

Nu voia să audă cuvintele. Era și așa destul de rău că i le putea citi întipărite pe față.

– Amîndoi ar fi trebuit să ne dăm seama.

Ea își zise că nu Mitch era cel care o rănise, ci doar nedreptatea situației care o pedepsea pentru că încercase să aibă și o viață particulară.

– Tu nu va trebui să-ți faci probleme, bineînțeles. El se forță să nu rîdă și reuși doar să zîmbească strîmb.

– Toată lumea știe că bărbații sînt bărbați. Iar eu sînt obișnuită să-mi desfășor viața profesională cu o secure atîrnată deasupra capului. Așa că, stai liniștit, asta nu-i nimic nou pentru mine.

– Megan...

El întinse mîna ca să-i atingă obrazul. Ea i-o îndepărtă violent.

– Să te ia naiba, Mitch Holt, să nu îndrăznești să-ți fie milă de mine! spuse ea printre dinți.

Nu se putea apăra împotriva tandreței. Se dădu înapoi din fața lui, cu maxilarele încleștate și cu buzele strînse într-o linie fermă ce nu accepta compromisul.

– Sînt o femeie matură. Pot și singură să am grijă de mine. La dracu', asta am făcut toată viața. La ce m-aș opri acum?

Cu bărbia ridicată, trecu pe lîngă el, întrebîndu-se dacă avea vreo șansă să-și recupereze haina din sala unde se desfășurase conferința de presă fără a fi văzută.

– Unde pleci?

Megan se opri la un pas de ușă, dar nu se întoarse. Nu avea nevoie de un bărbat în viața ei. Nu avea nevoie de nimeni. Nu dorea nimic altceva decît să fie un polițist bun. Nu stătu să mai reflecteze acum asupra sunetului gol și pustiu pe care-l făceau aceste cuvinte în sufletul ei.

– Mă duc să muncesc, îi spuse ea. Atîta timp cît mai am încă o slujbă.

CAPITOLUL 25

ZIUA A OPTA

13:42; – 20°C; WF – 45°C

Ollie Swain nu avusese asociați cunoscuți. Nu avusese prieteni. Era, așa cum le plăcea foarte mult celor ce la știri să spună, un singuratic.

Munca și-și vedea de treburile lui. După ștampila din interiorul copertelor, majoritatea cărților și le cumpărase de la *The Pack Rat*, un anticariat de lîngă Colegiul Harris.

Magazinul era gol, cu excepția unui funcționar care ar fi arătat foarte bine vînzînd becuțe de flori pentru îndrăgostiți din portbagajul unui *Volkswagen*, pictat în roz-bombon. Înalt și slab avea părul blond despărțit de o cărare pe mijloc și prins la spate într-o coadă stufoasă

de cal. Ceea ce la el voia să fie barbă, semăna foarte mult cu cele câteva fire de păr ce-i rămîneau lui Megan în perie după ce se pieptăna. Purta un tricou decolorat, iar pe deasupra o cămașă boțită de bumbac deschisă pînă în talie. Blugii vechi abia reușeau să-i stea legați în talie de o curea împletită din cînepă. Îl chema Todd Childs și era student în ultimul an la psihologie la Hartis și-și petrecuse și el din timpul său liber lucrînd la centrul de voluntari.

Megan privi în jur, prin magazin, în timp ce discutau împreună despre anchetă. Adăpostit într-o clădire veche, magazinul era supraîncărcat cu tot felul de lucruri, de la căști depășite și haine, pînă la așa-zisele piese decorative care variau între kitsch și tot felul de lucruri utile ca fanioane și pampoane și alte amintiri ale diferitelor generații de studenți ce trecuseră prin colegiul Harris. În spatele tejghelei, un calorifer electric vechi, care părea să pună în pericol în fiecare clipă întreaga instalație electrică a clădirii, bîzîia de zor încercînd să suplimenteze căldura produsă de soba de teracotă.

Todd atinse cu vîrurile degetelor rama aurie a ochelarilor săi.

– Observația este cheia perspicacității, spuse el încet și rar.

Își sprijini coatele osoase de tejghea și se aplecă să privească în ochii lui Megan. Pupilele îi erau dilatate ca două monede, iar hainele lui împrăștia în jur miros de ars.

– De exemplu, aș putea spune că ești foarte încordată.

– Aste ține de meserie, spusé Megan.

– Da...

Încuviință dînd încet din cap.

– Căutarea dreptății într-o lume nedreaptă. Ca și cum ai încerca să astupi găurile unui stăvilar cu gumă de mestecat. Majoritatea polițiștilor sînt niște caricaturi care încearcă în zadar să facă acest lucru. Asta n-o spun ca pe o insultă; e doar o observație.

– Și la Ollie ce-ai observat?

– Era ciudat. Nu voia să vorbească niciodată cu nimeni. Venea, cumpăra cărți și pleca.

Todd se dădu un pas înapoi și trase cu sete dintr-o țigară *Marlboro Sight*, pînă aproape de jumătate.

– Ne-am aflat la aceleași cursuri de cîteva ori, spuse el dintr-un nor de fum. Niciodată nu discuta cu ceilalți studenți. Niciodată.

– Urma cursurile colegiului Harris?

– Audia numai. Nu cred că și-ar fi putut permite să plătească taxele. Se ocupa mai mult de calculatoare, știi, nu? Cred că se simțea mai în largul lui cu aparatele decît cu oamenii. Așa sînt unii. Cu siguranță însă că nu mi-a lăsat impresia unui tip căruia să-i placă să-și bată joc de oameni. Știi, chestiile alea cu literele și telefonul.

Clătină din cap, mai inhală încă un sfert de țigară și scoase fumul pe nări.

– Nu văd cum ar fi putut face așa ceva, doar dacă nu cumva suferea de personalitate multiplă, iar asta este aproape imposibil.

– Cred că ducea o viață ascunsă, spuse Megan, punîndu-și mînușile în mîini.

– Nu așa facem toți? Nu asta face fiecare cînd își construiește o carapace în jurul propriului interior?

– Cred că da, recunosc eu ea, punîndu-și pe cap banda de lînă pentru urechi. Dar majoritatea dintre noi nu ascundem în spatele acelei carapace un suflet care molestează copiii.

Bătu cu degetele peste cartea de vizită pe care o lăsașe pe tejghea.

– Dacă îți mai aduci aminte de ceva care crezi că ne-ar putea ajuta, te rog să mă suni.

– Sper că da.

– Ah, și Todd?

Îi aruncă o privire în timp ce-și aranja fularul la gît.

– Nu mai fuma marijuana în timpul serviciului. Niciodată nu poți să știi cînd apare un polițist pe aici.

De la *The Peck Rat*, Megan se grăbi să între alături

într-o casă mică, cu pereții verzui ce fusese transformată în cafenea și se numea *The Seaf and the Bean*. Veranda mică era plină de biciclete acoperite de zăpadă înghețată ce așteptau probabil sfârșitul iernii. Înăuntru se așeză la o măsuță cu fața de masă albă, aflată lângă geamul ce dădea în stradă, și comandă un pahar cu lapte și o prăjitură cu ciocolată unei chelnerițe îmbrăcate ca Morticia Addams.

Ceilalți câțiva clienți stăteau în spate la o tejghea lungă de lemn într-o încăpere ce servise probabil înainte drept sufragerie, citind ziarele și discutând în șoaptă.

Un difuzor conectat la o stație locală de radio umplea încăperea cu sunetele cîntecului lui Shawn Colvin, „Steady On”. Pereții erau văruiți în alb și acoperiți cu fotografii în alb și negru, încadrate în rame negre.

Ferestrele nu aveau perdele, permițînd luminii groase de afară să pătrundă înăuntru. Megan își puse ochelarii de soare pentru a descuraja orice contact vizual și pentru a-și proteja ochii de albul zăpezii ce reflecta lumina soarelui. Bău din paharul cu lapte și mîncă din prăjitură în timp ce se uita în agendă.

Trebuia să găsească un fir care să unească toate aceste informații disparate, dar se părea că era ceva imposibil. Nu avea decît teorii. Ollie acționase de unul singur. Ollie avusese un complice. Pe cine? Nu avea prieteni. Ollie avea calculatoare în programele cărora nu putea pătrunde nimeni, dar imprimanta sa era o matrită punctată și biletul găsit în geanta de antrenament a lui Josh precum și cel din agendă fuseseră scrise pe imprimantă laser. Ollie avea fotografii cu copii dezbrăcați, dar erau vechi de ani de zile provenind dintr-o existență pe care el o avusese într-un alt loc.

Pentru cineva care știa atît de multe, ea știa foarte puțin.

„Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.”

Mă încearcă o mică părere de rău născută dintr-un mic păcat.

Ignoranță pură și oarbă... ignoranță pură și oarbă...”

Jocuri ale minții. Mitch spusese că Ollie nu e genul care să se ocupe sau să-i placă jocurile minții.

Ollie zăcea într-o baltă de sînge cînd a sosit acel apel telefonic acasă la Mitch.

„Ignoranță pură și oarbă.”

Căutase citatul în dicționar. Era din Tennyson din poezia „Idylls of the King” „Ignoranța pură și oarbă conduce la judecăți scandaloase și nerușinate.”

Oare acesta era felul în care cineva încerca să le spună că areștaseră pe cine nu trebuia?

Sau era complicele lui Ollie care nu bănuia că, în momentul în care sunase ca să-i tortureze pe ei, acolitul său își tăia venele cu cioburile ochiului lui de sticlă?

Teoriile i se învîrteau prin minte pînă cînd începu s-o doară capul. Iar într-un colț al minții persistau în continuare temerile în privința viitoareii ei cariere în cazul în care cineva găsea de cuviință să facă o problemă din legătura ei cu Mitch. În cel mai fericit caz urma să piardă respectul bărbaților cu care lucra. În cel mai rău putea să-și piardă postul de agent în teritoriu și să ajungă gardian de pază în vreun supermagazin oarecare. Ba nu. Cel mai rău ar fi să nu poată închide acest caz, își zise ea, privind la o fotografie de-a lui Josh.

El îi zîmbea atît de plin de viață și de entuziasm cu ochi strălucitori și plini de inocență. Pentru cîteva clipe renunță să mai fie polițist întrebîndu-se oare ce-o fi făcînd, la ce s-o fi gîndind și cît de speriat putea să fie... asta dacã mai era încă în viață. Trebuia să creadă că el încă trăia. Încrederea îi făcea pe oameni întotdeauna să meargă înainte.

Și dincolo de toate celelalte gînduri se simțea acut conștientă de fiecare clipă ce trecea.

„Facem tot ce putem, Josh”, șopti ea. „Ține-te tare, cercetașule”.

Băgînd fotografia la loc în dosar, se uită din nou pe agendă concentrîndu-și atenția asupra notelor pe care și le făcuse. Ollie – computere. Ollie – audierea cursurilor. Colegiul Harris – Instructori?

Christopher Priest era șeful catedrei. Poate că el avea idee despre ceea ce Ollie ținea ascuns în programele sale. Poate că avea idee și cum puteau fi descifrate acestea.

Își plăti consumația și ieși din nou în gerul cumplit de afară ținând strâns la piept dosarul și agenda de parcă acestea ar fi putut-o proteja împotriva vântului. Mașina porni greu, iar instalația de încălzire scîrțîi tot drumul pînă la secție.

Singurul avantaj al acestui ger năprasnic era că îi descuraja pe ziaristi să mai dea tîrcoale secției de poliție. Pentru că fuseseră îndepărtați de la centru, se adunaseră la intrarea principală a centrului administrativ sau stăteau în mașini cu motoarele mergînd. Megan trase în parcare în dreptul tăbliței pe care scria *Agent L. Kozlowski*, în spatele clădirii, și intra repede pe o ușă laterală înainte ca vreunul dintre vulturi să se repeedă asupra ei, îndreptîndu-se către birou.

La telefon clipea beculețul pentru mesaje, dar telefonul era de la Dave Larkin, nu de la DePalma. Spera ca tăcerea să însemne că vestea neplăcută nu ajunsese încă din sala de conferințe la sediu.

Se întrebă dacă n-ar fi fost oare mai bine să pună ea mîna pe telefon și să-l sune pe DePalma mai înainte, prezentîndu-i o versiune proprie a ceea ce se întîmplase – ca de exemplu cea în care ea și Mitch discutaseră despre anchetă; epuizați de atîtea ceasuri de nesomn adormiseră în fața căminului; apoi primiseră telefonul și...

Telefoanele. La plural. „*Ignoranța pură și oarbă.*” Glasul continua să-i rămînă în minte în timp ce-și punea haina în cuier. Șoptit. Scăzut. Straniu. Cu ochii minții revăzu mesajul scris cu sînge pe peretele alb al celulei lui Ollie – „Nu eu”. Dacă într-adevăr fusese nevinovat? Dacă ei pierduseră timpul pînă acum vîinînd un suspect în timp ce adevăratul infractor stătea deoparte și-i privea zîmbind?

Acești *dacă* i se învîrteau prin cap din ce în ce mai

iute pînă cînd simți că amețește. Trebuia să-și pună gîndurile din nou în ordine, metodic, unul cîte unul. Ei urmaseră indiciile.

Olie avea cazier și avusese ocazia. Mașina lui se potrivea cu cea descrisă de martoră. În mașina lui se găsiseră pete de sînge.

– Larkin, murmură ea.

Înșfăcînd receptorul, formă numărul și se rugă să-l găsească la birou. El răspunse la al șaselea apel.

– Larkin.

– Dave, sînt eu, Megan. Ce-ai pentru mine?

– Condoleanțe pentru decesul suspectului tău. Doamne, irlandezo, ce ghinion.

– Da, oricum dacă nu aveam măcar ghinion atunci chiar că nu am mai fi avut nimic, spuse ea. Ai mai auzit și altceva de pe aici? se interesă ea.

– Ca de exemplu ce?

– Nimic. Nu contează. Ai primit rezultatele la sînge?

– Da. Personal m-am dus după ele. Mi-am zis că eu oricum am să dau mai repede de tine decît ei.

– Mulțumesc. Ești un băiat de ispravă, Dave. Ce au găsit?

– Nu era sînge uman.

Megan oftă adînc.

– Doamne, nici nu știu cum ar trebui să fiu: dezamăgită sau ușurată.

– Știu. Îmi pare rău, fetițo. Aș fi vrut să-ți ofer o pistă pe care să mergi înainte, dar sîngele ăsta nu reprezintă așa ceva. Probabil că provine de la vreun biet animal vînat și probabil că se afla acolo de ani de zile. La pecheziție nu s-au găsit nici un fel de arme la domiciliul individului. Am să-ți trimit raportul prin fax și dacă mai afli ceva te sun imediat.

– Mulțumesc, Dave. Îți rămîn datoare.

– N-ai de ce. Și capul sus, irlandezo. După ce rezolvi cazul ăsta fac cinste la restaurant.

Megan nu se mai obosi să-i spună că va merge singur la restaurant. Gata cu polițiștii. Nu va mai repeta

niciodată această greșeală.

Se întreba oare ce se va întâmpla cu prietenia dintre ea și Dave Larkin când va fi difuzat reportajul lui Paige Price. Reușise să-i țină la distanță avansurile respectându-și principiul de a nu se întâlni cu polițiști în afara serviciului. Lui îi plăcea să glumească pe această temă, dar respectase întotdeauna limitele impuse de ea. Acum însă cum se va simți oare când va afla că ea s-a culcat cu Mitch? Va încerca să înțeleagă sau între ei va interveni prăpastia orgoliului lui rănit?

Se blestemă pentru a suta oară. Se compromisese atât de mult și pentru ce? Pentru câteva ceasuri de intimitate cu un bărbat pe care abia îl cunoștea.

Prin minte însă îi trecură și alte motive. Scuze și dorințe neîmplinite. Atracția fizică fusese mai puternică decât oricare alta pe care o cunoscuse pînă acum; nu știuse cum să i se împotrivescă. El fusese insistent și convingător. Ea simțise o legătură sufletească ce se crease între ei, care-i trezise dorința pentru lucruri pe care nu le cunoscuse pînă atunci – apropiere, prietenie... dragoste.

Închise ochii și clătină din cap. Fusese destul de dură ca să spargă bariera testosteronilor și să ajungă polițist în Minneapolis. Fusese destul de puternică să se lupte pentru dreptul de a ocupa un post în teritoriu de la BCA. Se bătuse pentru drepturile ei cu toată lumea și câștigase, iar acum totul fusese dat uitării într-o clipă pentru câteva secunde de tandrețe și șansa de a simți că putea conta ca femeie pentru un bărbat.

Faxul de lângă ea scoase un sunet. Megan se răsuci pe scaun așteptînd să vadă raportul de analiză a sîngelui de la laborator. În loc de asta apărură însă raportul din partea DMV privind camioneta lui Ollie. Folosind numărul de fabricație al mașinii reușiseră să identifice drumul parcurs de camionetă pe teritoriul statului Minnesota de la primul proprietar pînă la ultimul.

Raportul spunea că titlul de proprietar fusese transferat în septembrie 1991 către Lonnie O. Swain. Schim-

barea anterioară de proprietar fusese înregistrată în aprilie 1989. Fericitul proprietar: Paul Kirkwood.

Megan simți cum i se ridică părul pe ceafă. Mașina despre care Paul Kirkwood nu voise să-i spună nimic era camioneta lui Ollie Swain.

14:14

– Membrii consiliului sînt destul de necăjiți, Mitch. Nu pot înțelege cum de s-a putut întîmpla așa ceva. Adică în ce mod a putut el să facă rost de un cuțit. Doar nu le dați cuțite drept tacîmuri pentru masă la deținuți, bănuiesc, nu?

Mitch privi fix către primarul Don Gillen, încercînd să se calmeze și să nu-și iasă din fire din cauza stresului și a acidității pe care o simțea în stomac.

– Nu a avut cuțit, Don. Nu a avut nici un fel de armă. Și-a spart ochiul de sticlă și și-a tăiat venele cu cioburile, iar dacă tu poți să găsești vreun membru al consiliului care ar fi putut prevedea acest lucru, eu bucuros îi pun insigna mea în piept și mă retrag din poliție.

– Iisuse, murmură îngrozit Gillen. Ochii lui albaștri clipiră speriați în spatele ramelor de aur ai ochelarilor de modă retro.

Pe lîngă funcția de primar mai îndeplinea și funcția de administrator al Consiliului școlar din Deer Lake. Apropiindu-se de cincizeci de ani mai avea totuși încă tentația de a se îmbrăca tinerește, în pas cu moda, iar cravatele sale în culori vii și bretelele pantalonilor îi erau caracteristice.

– Iisuse Cristoase, Mitch. Asta-i înfiorător.

Mitch ridică mîștile.

– Aș prefera să nu spui asta nimănui în afara membrilor consiliului.

– Da, sigur că da.

Gillen clătină din cap și se ridică de pe fotoliul aflat în fața biroului lui Mitch.

– Deci crezi că acum treaba e pe sfîrșite? Întrebă el

plin de speranță. Crezi că Olie a făcut-o și pe urmă s-a sinucis pentru că se simțea vinovat sau nu putea să accepte ideea de a se întoarce în închisoare?

– Sincer să fiu, nu știu, Don, zise Mitch, ridicându-se și el. Pur și simplu nu știu.

Gillen vru să spună ceva, dar se întrerupse auzind o bătaie puternică în ușă. Megan băgă capul înăuntru fără a aștepta vreo invitație.

– Iartă-mă, inspectore, spuse ea, aruncînd o privire către primar. Îmi pare rău că te deranjez, dar am ceva foarte urgent. Trebuie să vorbesc cu dumneata imediat.

Intră avînd în mînă un sul de hîrtie de fax, cu chipul încordat și palid în afară de strălucirea din ochi. Instinctele lui Mitch porniră să funcționeze ca un radar. Ea avea ceva concret. Simțea asta.

– Da, intră, agent O'Malley, spuse el, ieșind de după birou. L-ai cunoscut pe primarul nostru, Don Gillen?

Megan înclină scurt din cap către primar, conștientă de privirea atentă cu care Gillen privi de la ea către Mitch. Bîrfa legată de ei doi probabil că se împrăștiase prin tot orașul, dar în clipa de față ea nu dădea doi bani pe asta.

– Te rog să mă ții la curent, Mitch, spuse Gillen. Am să văd ce pot face cu consiliul.

– Mulțumesc, Don.

Gillen ieși, trăgînd ușa după el. Megan așteptă zece secunde, cu inima bătîndu-i cu putere în piept și cu respirația întretăiată, de parcă ar fi alergat cu toată viteza de la ea din birou pînă aici. Mitch stătea în picioare în fața biroului cu mîinile în șolduri, privind-o cu un chip lipsit de expresie și prevăzător.

– Vinerea trecută am cerut un raport de la DMV asupra mașinii pe care a avut-o Paul Kirkwood – aceea despre care, în mod ciudat, nu-și mai amintește nimic, începu ea. Dar calculatoarele lor erau la pămînt. Nu mi-au mai răspuns; am crezut că mi-au pierdut cererea. Între timp am cerut o verificare a camionetei lui Ollie Swain, iar rezultatul ei îl am acum în mînă. Ai voie să

ghicești de trei ori de la cine a cumpărat-o.

– Nu de la Paul, zise Mitch, simțind cum i se strânge stomacul.

Megan îi oferi faxul ca pe o diplomă.

– Bravo! Meriți un premiu. Ai ghicit din prima.

Mitch desfăcu hîrtia privind fix la ea.

– Nu pot să cred că nu și-a amintit că i-a vîndut mașina lui Ollie.

– Mai sînt și alte lucruri pe care eu nu le înțeleg în legătură cu Paul Kirkwood. Acum e la centrul de voluntari. I-am telefonat și l-am rugat să vină ca să stăm puțin de vorbă. M-am gîndit că ai vrea să fii și tu prezent.

Paul își vînduse mașina lui Ollie și încercase să ascundă acest lucru chiar înainte ca Ollie să devină suspect. Implicațiile erau prea urîte.

Mitch nici nu voia să se gîndească la ele, darmite să le mai și discute cu Paul. Însă dovada se afla în mîinile lui la fel de acuzatoare ca o armă fumegîndă.

– Cred că ar fi mai bine dacă aș sta eu de vorbă cu el, murmură el.

– Așa ai zis și săptămîna trecută, spuse încordată Megan. Nu-mi aduc aminte să o fi făcut.

El ridică brusc capul și se uită la ea aspru, cu ochii strălucind pe sub sprîncenele încruntate.

– Au fost alte lucruri mai importante de făcut. Vrei să spui că am evitat să discut cu el în mod intenționat?

– Nu vreau să spun nimic, zise ea încruntată. Spun doar că discuția nu a avut loc. Acum l-am chemat aici și intenționez să mă asigur că discuția va avea loc.

Tăcerea se prelungi în timp de stăteau amîndoi încordați de parcă ar fi fost gata să treacă la atac. Mitch se simțea de parcă ea ar fi tras o line cu creta între ei. Avea vaga senzație că ar fi pierdut ceva, neștiind dacă era înțelept sau nu să simtă acest lucru.

Păși peste această linie, știind că Megan n-ar fi făcut-o niciodată. Și mai știa și că ea nu va face nici un pas înapoi. Rămase pe loc sfidătoare, cu bărbia ridicată, susținîndu-i privirea.

– Megan, zise el, ridicînd mîna și atingîndu-i obrazul cu vîrfurile degetelor.

Ea întoarse capul într-o parte.

– Nu face și mai dificile lucrurile decît sînt deja, Mitch, murmură ea. Te rog.

– Nu trebuie să fim dușmani.

– Nu sîntem, insistă Megan.

Se forță și făcu un pas lateral. Tandrețea lui îi crea întotdeauna o stare de neputință. Acest lucru trebuia să înceteze dacă voia să mai salveze ceva din această situație.

– Uite ce e, spuse ea oftînd. Mă simt încolțită din toate părțile. Nu te învinovățesc pe tine pentru ce s-a întîmplat. Numai că mie nu-mi place să pierd, asta-i tot.

– Am să vorbesc cu DePalma dacă vrei, să-i spun că nu s-a întîmplat nimic. Oricum asta nu e treaba lor.

Ea zîmbi tristă.

– Mulțumesc, dar oricum n-ar ajuta la nimic. N-o să-l intereseze ceea ce s-a întîmplat sau nu între noi dacă vor ajunge la concluzia că eu am devenit o problemă pentru relația cu publicul. Dacă se întîmplă așa, atunci voi fi rechemată la sediu și voi fi eliberată din funcție, iar motivul oficial va fi că nu am făcut progrese în anchetă, deși toată lumea va ști că a fost vorba despre lipsa mea discreție.

– Dar ești un polițist foarte bun, spuse Mitch, dîndu-i înapoi faxul de la DMV. Discreția Țu a băgat niciodată după gratii un delincvent.

Megan ridică din umeri, încercînd să treacă ușor cu vederea acest compliment.

– Poftim asta în schimb, zise ea, întinzîndu-i al doilea sul de hîrtie.

– Ce-i asta?

– Analiza sîngelui din camionetă. Nu este de origine umană. Am dat greș de data asta.

– Slavă Domnului... bănuiesc că așa ar trebui să spun.

– Da.

Natalie sună prin interfon.

– Inspectore, a venit Paul Kirkwood.

Megan își înălță o sprinceană.

– Trebuie să fi înțeles greșit cererea mea, spuse ea sardonice.

Mitch trecu în spatele biroului și apăsă pe buton.

– Spune-i să intre, Natalie.

Paul năvăli în birou, gata să-și dea drumul la gură împotriva „ticăloasei de la BCA“, dar rămase cu ochii holbați văzînd-o acolo pe Megan O'Malley. Ea stătea lângă biroul lui Mitch Holt cu brațele încrucișate pe piept. Privirea pe care o avea o recunoștea din copilăria pe care și-o petrecuse într-un cartier din St. Paul, puțin sfidătoare, puțin iritată și cu o doză de duritate fățișă. Dacă ar fi fost copii, probabil că l-ar fi alergat în jurul blocului, ținîndu-l numai în șuturi.

Se îndreptă de spate și-și mută privirea către Holt care se afla în spatele biroului cu mînele suflecate și cu coatele sprijinite pe masă arătînd relaxat, dar puțin cam boțit.

– Credeam că ești singur, spuse Paul.

– Orice ai de spus în privința acestui caz poți spune în fața agentului O'Malley, zise Mitch. Scoate-ți haina și ia loc, Paul.

Neluîndu-i în seamă oferta, Paul începu să se plimbe în lung și în lat prin fața biroului.

– Da, am auzit că voi doi sînteți așa.

Ridică degetele îndoite legîndu-le unul de altul.

– E frumos cînd afli că s-a realizat totuși ceva în orele de peste program.

– Cred că avem lucruri mai importante de discutat aici decît o bîrfă ordinară, domnule Kirkwood, spuse Megan tăios. De exemplu despre memoria care se pare că vă joacă feste.

– Despre ce?

– Paul, ia loc, sugeră Mitch din nou prietenește. Trebuie să lămurim ceva în legătură cu mașina pe care ai avut-o.

– Iar chestia asta?

Ridică brațele iritat.

– Nu-mi vine să cred. Voi ați reușit să-l uciideți pe singurul suspect care...

– Ollie s-a sinucis, îl corectă Mitch calm.

– Pentru că altfel i-am fi putut pune lui întrebările astea, adăugă Megan.

Paul se opri brusc și rămase cu ochii ațintiți asupra ei. Arăta slăbit – parcă nasul i se mai ascuțisel iar ochii îi erau adânciți în orbite –, dar în loc să pară sfârșit, arăta foarte energic, de parcă s-ar fi hrănit cu adrenalină din tensiunea acestei situații. Ea nu se putu împiedica să nu facă o comparație cu Hannah care arăta ca un prizonier într-un lagăr de război cu fiecare zi care trecea.

– Ce vrea să însemne asta? Întrebă el.

– Paul, de ce nu ne-ai spus că ai vândut camioneta lui Ollie Swain? Întrebă Mitch pe un ton aproape normal.

Paul sări în sus și se întoarse către el.

– Nu i-am vândut-o! Am spus că nu-mi amintesc cine a cumpărat-o, dar n-a fost el. Iisuse, cred că mi-aș fi amintit dacă i-aș fi vândut-o lui.

– Ciudat, murmură Megan.

– Nu i-am vândut-o!

Mitch ridică sulul de hîrtie și desfășură faxul ca pe un papirus.

– Nu așa spun și cei de la DMV, Paul.

– Nu dau doi bani pe ce spun cei de la DMV! Nu i-am vândut mașina aceea lui Ollie Swain!

Incapabil să se mai abțină, își relua plimbarea agitată prin birou.

– Și chiar dacă i-aș fi vândut-o ce importanță are asta? Asta s-a întîmplat cînd...? Cu vreo patru-cinci ani în urmă...

– În septembrie 1991, îi veni Megan în ajutor.

– Bineînțeles că nu ar fi avut importanță, spuse Mitch. Ceea ce are importanță este faptul că tu ne-ai mințit, Paul. Asta contează foarte mult.

Paul dădu cu pumnul în masă, iar venele de pe gît i

se îngroșaseră de furie.

– Nu v-am mințit! Cum îndrăzniți să mă acuzați pe mine! Fiul meu e încă dispărut și...

– Și noi examinăm fiecare pistă în parte, orice amănunt cît de mic, Paul, spuse Mitch. Ne facem datoria.

– Și ce făceați noaptea trecută cînd singurul suspect își tăia venele? se răsti Paul cu fața roșie și schimonosită de furie.

Mitch se ridică încet cu o expresie aspră întipărită pe chip. Ieși de după birou și-i puse o mîină pe umăr lui Paul, așezîndu-l pe scaun.

– Stai jos, Paul.

Se sprijini apoi de birou cu spatele, adoptînd o poziție înșelătoare de nonșalantă.

– Hai să ne lămurim asupra unor lucruri, Paul. Mai întii de toate facem tot ceea ce putem pentru a-l găsi pe Josh. Nimeni nu este scutit de această anchetă. Înțelegi ce spun eu, Paul? Nimeni. Așa se procedează. Așa se desfășoară anchetele. Nu se lasă nimic la voia întîmplării. Dacă asta te supără, îmi pare rău, dar tî trebuie să înțelegi că tot ceea ce facem noi facem pentru Josh.

– Noi nu spunem că sînteți suspect, domnule Kirkwood, interveni Megan. N-am făcut decît o cercetare de rutină asupra vehiculului lui Ollie. Credeți-mă cînd vă spun că nu m-am așteptat să văd numele dumneavoastră pe listă ca fiind ultimul proprietar înaintea lui Ollie.

– Dacă poți să privești la rece lucrurile pentru cîteva clipe, Paul, imaginează-ți cum apare chestia asta, spuse Mitch. Pretinzi că nu-ți amintești cine a cumpărat mașina, ca după aceea să se dovedească faptul că ea se află în posesia omului suspectat de a-ți fi răpit fiul. Ar trebui să te bucuri că eu te cunosc, Paul – se aplecă și întinse un deget către el –, pentru că, altfel, crede-mă pe cuvînt că, dacă ar fi fost altul în locul meu, am fi purtat această discuție alături, pe hol, în prezența unui avocat.

Paul se mișcă neliniștit pe scaun cu o expresie pe jumătate încrunta, pe jumătate jignită, ca un elev irascibil

încercînd s-o facă pe durul în biroul directorului.

– Nu i-am vîndut mașina lui Olie Swain.

Glasul îi tremură ușor.

– Individul care a cumpărat-o de la mine probabil că a vîndut-o apoi fără să-i schimbe titlul de proprietate.

Mitch se lăsă pe spate, oftînd și luă faxul de la DMV.

– Îți aduci aminte în ce perioadă a anului ai vîndut-o?

– Nu știu. Parcă în primăvară. În aprilie sau mai.

– Titlul de proprietate a fost schimbat în septembrie, spuse Mitch întinzîndu-i documentul lui Megan.

Ea îi aruncă o privire care nu trecu neobservată de Paul.

– Întreab-o pe Hannah, spuse el iritat. Hannah ține minte totul.

– Nu aveți o înregistrare a vînzării printre documentele dumneavoastră? Fiind contabil...

– Probabil. M-aș fi uitat pînă acum, dar am fost atît de ocupat cu căutarea și sincer n-am văzut – nu văd – ce are de-a face asta cu restul situației.

– Caută totuși, îi sugeră Mitch pe un ton din nou amical. De restul mă ocup eu.

– Bine.

Paul își puse picior peste picior și-și schimbă poziția ca să nu mai fie nevoit să privească spre Mitch și Megan.

Înțelegîndu-i intenția, Megan îl ocoli prin spate și se așeză chiar în fața ochilor lui.

– Domnule Kirkwood, am mai avea totuși cîteva întrebări referitoare la noaptea în care a dispărut Josh.

– Eram la serviciu, spuse Paul obosit frecîndu-și fruntea.

– În sala de ședințe de la birourile dumneavoastră, încheie Megan pentru el. Și nu ați verificat deloc robotul de la telefon pentru mesaje?

– Nu, șopti el, în timp ce în cap îi răsuna glasul lui Josh: „Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Mama întîrzie și eu vreau să ajung acasă.”

Se scutură înfiorat.

– Nu, pînă cînd... după...

– După ce?

„Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Mama întîrzie și eu vreau să ajung acasă.”

Suspină și-și plecă capul, acoperindu-și ochii cu mîna.

– A doua zi.

– Mai aveți banda?

„Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Mama întîrzie și eu vreau să ajung acasă.”

– A, nu, minți el. N-am... n-am putut s-o păstrez. Nu puteam s-o ascult...

„Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Mama întîrzie și eu vreau să ajung acasă.”

Începu să tremure.

– Îl vreau înapoi, șopti el printre lacrimi.

Megan oftă din rărunchi în timp ce Mitch îi aruncă o privire de avertisment.

– Îmi pare rău că ați fost nevoit să treceți prin asta, domnule Kirkwood, zise ea încet. Nu-mi face nici un fel de plăcere.

Mitch îi dădu lui Paul un pachețel cu batiste cu hîrtie și-l bătu ușor cu palma pe umăr.

– Știu că e îngrozitor, Paul. Dar nu ți-am pune asemenea întrebări dacă n-am fi obligați de împrejurări s-o facem.

– Inspectore?

Glasul lui Natalie se auzi prin interfon.

– Noogie e pe linia unu. Și cred că vrei să afli ce are de transmis.

El ocoli din nou biroul, ridică receptorul și apăsă pe butonul aprins.

– Noogie, ce ste?

– Sînt la St. Elysius, inspectore. Cred că ar fi mai bine să vii încoace. Am primit un mesaj prin radio de la departamentul șerifului. O femeie de aici de la Ryan's Bay a anunțat că a găsit o canadiană de copil cu cîinele ei. Se crede că ar fi a lui Josh Kirkwood.

CAPITOLUL 26

ZIUA A OPTA

15:07; - 32°C; WF - 42°C

Golful Ryan era un nume destul de pretentios pentru ceea ce, de fapt, reprezenta, o baltă mlăștinoasă în zona de vest a cartierului Dinkytown, acum înghețată și aridă din cauza temperaturilor foarte scăzute. Pământul fusese anexat municipalității din Deer Lake în anii '70, dar aici nu exista canal colector și nici canalizare, astfel încât locuitorii din zonă se considerau independenți față de primăria orașului, motiv ce o determinase pe Ruth Cooper să cheme șeriful, când labradorul ei venise alergînd dintre niște tufișuri de papură, cu o canadiană de copil în gură. Steiger însuși se afla acolo, purtînd o haină de blană de oaie și o căciulă de blană pe capul unsuros. Părea să fie vedeta numărul unu într-un grup de reporteri.

- Am lămurit-o și de data asta cu posibilitatea de a mai găsi și alte urme în zonă, bombăni Megan cînd Mitch opri mașina alături de microbuzul echipei de televiziune blocîndu-l.

Ziaristi, civili, ajutoare de-ale șerifului și ciini polițiști bătătoriseră zăpada pe o zonă destul de întinsă. Mitch opri motorul și vru să se întoarcă spre Paul, aflat pe bancheta din spate a mașinii, dar acesta deschisese deja portiera sărînd afară și alergînd în mijlocul mulțimii.

Reporterii se întoarseră, făcîndu-i loc. Camerele video se ațintiră asupra lui. Mitch sări din mașină și fugi după el, sperînd în van că ar putea opri circul care urma să se deruleze avîndu-l drept actor principal pe Paul Kirkwood.

Steiger ținea canadiana colorată ca pe un trofeu. Cu un țipăt, Paul se aruncă spre șerif, înșfăcînd haina și împingîndu-l pe Steiger înapoi. Paul căzu în genunchi pe zăpada bătătorită. Strîngînd în miini canadiana, își îngropă fața în ea izbucnind în hohote.

– Oh, Doamne, Josh! Josh! Oh, Doamne! Nu!

Mitch își făcu loc printre reporteri împingîndu-i, simțînd cum îl cuprinde furia. Ajungînd în mijlocul cercului, se întoarse către ei, strigînd:

– Plecați de-aici!

Împinse într-o parte videocamera unui reporter îndreptată către Paul.

– Iisuse, oameni buni, chiar nu aveți nici un pic de milă? Plecați de-aici!

În spate auzea suspinele înfiorătoare ale lui Paul. Nu exista nimic în toată experiența umanității care să se compare cu suferința unui părinte. Era o sfinșiere a sufletului atît de îngrozitoare, încît nu existau adjective pentru a o putea califica. Iar acesta nu era un lucru pe care oamenii să-l urmărească la știrile de la ora șase.

Părintele McCoy îngenunchease lîngă Paul, punîndu-i o mîna pe umăr și plecîndu-și capul pentru ca vorbele de mîngîiere să poată fi auzite peste vuietul vîntului. Steiger stătea lîngă ei, dezorientat și nedumerit, neînțelegînd aceste probleme spirituale.

Mitch îi aruncă lui Steiger o privire pătrunzătoare.

– Mulțumesc că m-ai anunțat, Russ.

Steiger trase aer pe nări, apoi se întoarse și-și suflă nasul pe zăpadă.

– Dați-vă înapoi! strigă Megan arătîndu-și legitimația, în timp ce Noogie și încă alți doi polițiști împingeau gloata de oameni către șosea. Vă aflați în perimetrul comiterii unui posibil delict! Vă rog, dați-vă înapoi!

– Lasă-mă în pace! strigă brusc Paul.

Îl împinse pe părintele Tom, care căzu în zăpadă și se ridică.

– Nu vreau nimic de la tine! Pleacă dracului de-aici!

– Hei, Paul.

Mitch îl apucă de braț, împingându-l către tufișurile de papură, departe de ochii presei.

– Haide, trebuie să ne adunăm puțin și să vedem despre ce-i vorba și ce înseamnă asta.

– E mort, zise Paul răgușit.

Ținea canadiana în mâini, privind-o de parcă fiul lui tocmai ar fi dispărut din ea.

– E mort. E mort.

Mitch trase de haină în jos.

– Nu știm asta. Avem canadiana, nu pe el. Această haină a fost pe toate posterele și fluturașii despre Josh. Răpitorul ar fi fost deștept dacă ar fi scăpat de ea imediat.

În ciuda asigurărilor, Paul începu să plîngă din nou, scoțînd sunete slabe și stranii.

– E mort. E mort. E mort.

– Houston! strigă Mitch făcînd semn unuia dintre ofițerii săi care-i ținea pe ziarști la distanță.

Politiștul bărbos și solid se îndreptă către șeful său, pășind greoi prin zăpada înghețată. Umezeala respirației îi înghețase pe firele bărbii. Restul feței îi era roșie din cauza gerului și a vîntului.

– Oricum să-l duci acasă pe domnul Kirkwood, spuse Mitch. Explică-i doctriței Garrison ce s-a întîmplat și rămîi cu ei pînă vin și eu.

– Am înțeles.

Houston îi puse brațul său voinic pe umerii lui Paul.

– Haidеți, domnule Kirkwood. Haidеți să mergem acasă. E prea frig ca să mai stăm în gerul ăsta.

Înainte ca ei să plece, Mitch apucă de canadiana lui Josh încercînd s-o desprindă ușor din mîinile lui Paul.

– Haide, Paul, spuse el încet. Asta constituie acum o probă. Trebuie s-o trimitem la laboratorul de criminalistică.

Cu greutate, Paul îi dădu drumul. Acoperindu-și fața cu mîinile, plecă împreună cu Houston.

– Suferă cumplit, spuse părintele Tom, scuturîndu-și zăpada de pe haină.

– Dar dumneata, părinte? Întrebă Megan. Te simți bine?

Ochelarii îi stăteau strîmb pe nas. Și-i îndreptă și-și aranjă căciula de blană.

– Da. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Paul nu este unul dintre admiratorii mei. Dar cînd Noogie a venit la St. Elysius ca să dea telefon și ne-a zis ce s-a întîmplat, am simțit că era de datoria mea să vin aici.

– Ne-a zis? Întrebă Mitch privind către biserică. Se afla cam la un sfert de kilometru distanță, cu turlele vizibile printre copacii desfrunziți.

– Albert și cu mine ne uitam peste niște registre, spuse preotul. Dacă te gîndești la păstrarea secretului, cred că acest lucru nu mai este posibil.

Mitch nu spuse nimic. Privi lung în jur. Așa-zisul golf era înghețat și acoperit cu zăpada împinsă de vînt către tufișurile de papură. Semăna cu un deșert cu dune de zăpadă spulberate de vîntul înghețat. Probabil că în timpul verii pentru țînțari aici era un adevărat rai și totuși oamenii își construiseră case pe margine.

Cele șase case din partea de nord-vest variau de la cabane de iarnă pînă la construcții din lemn de cedru cu verande elegante care ar fi părut mai potrivite undeva în Nantucket. Erau amplasate într-o zonă de pe marginea golfului acoperită cu copaci mulți și tufișuri verzi.

Dincolo de ele, spre vest, dincolo de pămîntul agricol și de dumbravă, orizontul era de un alb mat datorită zăpezii ridicate în aer. Cerul era colorat în nuanțe violet și portocalii, pe măsură ce soarele începea să apună. Pe malul estic nu existau case, ci doar un lăstăriș uriaș din care copacii tineri răsăreau ca niște sulite. Cele mai apropiate case în direcția aceea se aflau spre sud, în spatele bisericii, niște clădiri mici din ale căror coșuri se ridica panglici subțiri de fum.

Mitch își încheie privirea de ansamblu, întorcîndu-se către șoseaua Old Cedar, aglomerată de mașini și microbuze cu oameni în jos care băteau din picioare ca să nu înghețe. Albert Fletcher se afla în capătul șirului, o

siluetă sumbră îmbrăcată în negru, cu o glugă trasă pe cap, acoperindu-i chipul de ascet.

– Amîndoi ați venit împreună cu Noogie? întrebă Mitch.

– Eu am venit.

Părintele Tom ridică din sprîncene zărindu-l și el pe diacon.

– Albert probabil că a venit de unul singur. N-am crezut că vrea și el să vină. Mi-a zis că nu se simte bine și am crezut că a răcit...

– Se pare că acum se simte mai bine, spuse Megan strîngîndu-și umerii din cauza frigului.

– Hmm... Cred că ar fi mai bine să plec, zise preotul. Sînt sigur că Paul nu se va bucura să mă vadă, dar cred că lui Hannah i-ar prinde bine un umăr pe care să plîngă.

Porni prin zăpadă și urcă pe malul unde se afla Albert Fletcher. Cei doi plecară împreună.

Mitch se întoarse către mica haină pe care o ținea în mîină, observînd numele scris în interiorul gulerului cu un tuș special care nu ieșea la apă. I-o întinse lui Megan, iar ea i-o luă din mîini, oftînd adînc.

– Asta nu mai lasă loc la nici o îndoială, nu-i așa?

Steiger veni către ei însoțit de o femeie ce ducea în lesă un labrador voinic. Cîinele țopăia în jurul ei, manifestîndu-și energia.

– Mitch, ea este Ruth Cooper. Cîinele ei a găsit canadiana.

Mitch înclină din cap.

– Doamnă Cooper.

Megan îi aruncă o privire șerifului, apoi se prezentă:

– Doamnă Cooper, sînt agent O'Malley de la BCA.

– Oh, da. Îmi pare bine. Caleb, șezi, spuse femeia smucind de lesă.

Caleb avea corpul suplu și musculos al unui cîine tînăr și dădea din coadă, tremurînd din tot corpul, în timp ce o privea plin de speranță pe stăpîna lui.

Ruth Cooper era o femeie mică și rotofeie de vreo

șaizeci de ani, îmbrăcată cu o canadiană de schi mov cu crem și avînd pe cap o căciulă tricotată de culoare crem. Nasul cîrn începea să sufere efectele statului prea mult în aer liber la o temperatură atît de scăzută, căpătînd nuanța stacojie a hainelor purtate de vînătorii de căprioare toamna. Își mișca greutatea de pe un picior pe celălalt, în timp ce relata ce se întîmplase.

– Mă plimbam cu Caleb, începu ea, iar cîinele dădu bucuros din coadă la auzul numelui său. Merge și fără lesă, dar noi n-avem încredere în el că nu pleacă prin alte părți, așa că ori Stan ori eu, ieșim cu el – chiar și pe vremea asta. Iar Stan, știți, nu poate să mai iasă acum; a făcut o gripă din aceea de care suferă toată lumea. l-am spus să-și facă vaccin în toamna asta, dar e atît de încăpățînat. Oricum, deci ne plimbam prin jurul golfului și Caleb, căruia îi place să intre printre sălcii și să sperie păsările, a rupt-o la fugă printre tufșuri și s-a întors cu asta.

Apucă de una dintre mînecele hainei lui Josh și o ridică în sus.

– Mi-am dat seama imediat. Nu știu cum, dar am știut imediat. Bietul mititel!

– Doamnă Cooper, spuse Mitch, veniți cu Caleb aici în fiecare zi?

– Oh, da. Trebuie scos afară, iar eu și cu Stan n-am vrut să-i facem o cușcă – nu unui cîine așa de mare cum este Caleb. Venim aici în fiecare zi. Vreți să veniți la o cafea? E îngrozitor de frig aici.

– Poate peste cîteva minute, doamnă Cooper, zise Mitch. Îmi pare rău că vă țin în frig, dar trebuie să vedem exact de unde a scos Caleb haina.

Ruth și Caleb porniră înainte cu Steiger exact în spatele lor.

Noogie mergea lîngă Mitch, vorbind cu glas scăzut:

– Șefule, eu am fost în echipa de cercetare aici vineri. Am cercetat zona asta și n-am găsit nici măcar o hîrtie. Am avut și un cîine polițist cu noi. Jacheta asta nu era aici.

Mitch se încruntă.

– Când l-ați văzut pe Caleb fugind ultima dată prin zona asta, doamnă Cooper?

– Am fost exact în zona asta și ieri după-amiază.

Se opri la marginea tufișurilor și arătă către ele.

– Ați mai văzut pe cineva pe aici de ieri pînă azi după-amiază? Întrebă Megan, trăgînd de fermoarul buzunarului și verificîndu-i absentă conținutul – o batistă și un ambalaj de hîrtie pentru bomboane.

– Mai văd pe aici oameni din cînd în cînd. Avem o pîrtie bună aici, pentru schiori și motoscutere. Și mai sînt și cei care sînt nebuni de-a binelea pentru menținerea condiției fizice. Ies afară și aleargă indiferent de vreme, spuse ea. Azi-dimineață devreme a fost un om pe aici. Eu eram în bucătărie încălzind ceaiul pentru Stan și cînd m-am uitat pe geam l-am văzut pe cărare.

– L-ați văzut bine? Întrebă Mitch.

– A venit drept către casă, dar era înfofolit, știți, spuse ea. Își pierduse cîinele. Voia să știe dacă nu l-am văzut cumva. Unul păros și mare – cîinele, nu omul. l-am spus că nu și m-a rugat să fiu atentă. l-am zis că da. Știți, eu iubesc cîinii. Sînt dispusă să mă uit dacă vreunul s-a pierdut în gerul ăsta cumpelit.

Caleb dădu din coadă și lătră la picioarele ei.

– Oamenii mei au cercetat deja zona, îi spuse Steiger lui Mitch.

Își ținea mîinile în buzunare și părea înțepenit de frig, arătînd ca un totem al eschimoșilor sculptat în gheață.

– Nu mai avem nimic de văzut aici. Eu zic să acceptăm invitația aceea a lui Ruth la o cafea.

– Vreau doar să arunc o privire, spuse Mitch coborînd malul.

– Cîinele fiului lui, a spus el, continuă Ruth. Numele cîinelui era cam ciudat: Grimsby? Gatsby? Gizmo? Asta e! Gizmo.

Mitch simți cum i se ridică părul pe ceafă. Rămase înmărmurit la mijlocul drumului. Gizmo. Își amintea clar desenul din agenda lui Josh – un băiețel și cîinele lui. Un

animal păros numit Gizmo.

– Mitch...

Tonul lui Megan îl făcu să întoarcă repede capul în direcția ei. Ridică ochii spre ea. Ochii ei erau mari și fața albă ca zăpada. În mână ținea o bucată de hîrtie. Vîntul o făcea să fluture ca o panglică.

El urcă imediat înapoi pe mal și apucă hîrtia de un capăt. Își dădu seama că nu cunoscuse cu adevărat frigul pînă cînd nu citi cuvintele, iar sîngele i se răci ca gheața în tot corpul.

*„Cu spectrul meu alături zi și noapte
Ca o sălbăticiune veghindu-mă aproape
Efluviul meu interior e în afară aruncat
Și lăcrimează neîncetat pentru al meu păcat.”*

16:55; – 33°C; WF – 43°C.

– Ce dracú' înseamnă asta? spuse Steiger plimbîndu-se în jurul mesei, cu mîinile în șolduri.

Megan stătea la masă cu picîqarele sprijinite pe un scaun și cu ȃoatele pe genunchi. Aceasta era sala de ședințe unde-l zărise pentru prima dată pe Mitch danșînd în indispensabilii lui roșii, exact în urmă cu o săptămîină. Acum el se afla în fața ei, în picioare, sprijinit de perete, cu brațele încrucișate pe piept și cu o expresie aspră și încruntată întipărită pe chip. Trăsăturile i se adînciseră din cauza tensiunii, fiind umbrite de oboseală și supărare.

Și încăperea se schimbbase. Acum o numeau cartierul general. Pe perete era agățată o hartă a districtului și a statului Minnesota pe care erau înfipte ace cu gămălie roșie ce marcau teritoriul cercetat.

Pe același perete, se afla și un program al anchetei pe un carton lat de aproape un metru și lung de patru.

Tot ceea ce se întîmplase de cînd fusese Josh văzut pentru ultima dată, era trecut în acest grafic, în culori diferite de la roșu și violet, pînă la cerneală albastră și

tuș negru. Pe tabla pentru mesaje aflată în celălalt capăt al încăperii, Mitch adăugase versurile din ultimul bilet, cu scrisul lui mare și îndrăzneț.

Aici veneau ca să reflecteze. Departe de zgomotul și agitația din secție, Cartierul general nu avea telefon, voluntari sau ziașiți. În această încăpere puteau sta liniștiți, privind fix către ultimele mesaje și să asculte tic-tac-ul ceasului în timp ce se chinuiau să le descifreze conținutul. Nu știau cu siguranță decît faptul că citatul era din poezia „Spectrul meu” al lui William Blake.

– S-ar putea spune că ne dă de știre că are o personalitate dedublată, spuse Megan într-o doară, iar șeriful pufni pe nări drept răspuns. Sau poate un complice.

– Ollie Swain, mormăi el. Era vinovat ca dracu'! Doar ați văzut fotografiile alea pe care...

– Erau vechi, îl contrazise Mitch. Aici avea un dosar curat.

Șeriful își dădu ochii peste cap:

– Odată ce-a fost pedofil, pedofil a rămas! Ori crezi că atîta timp cît a locuit aici nu s-a dat la nici un copil?

– N-am primit niciodată vreo reclamație...

– Mare scofală! O treabă murdară ca asta se înțimplă de multe ori fără să aibă habar cineva. Copiii sînt lacomi. Poate că Ollie i-a dat vreunui copil zece dolari doar ca să-l atingă puțin, copilul a crezut că nu-i mare scofală, a luat banii și a tăcut. Eu cred că Ollie a făcut-o.

– Apoi a jurat cu propriul sînge că n-a fost el, sublinie Megan mai mult ca să-l ațîțe pe Steiger, decît că ar fi fost convinsă de asta.

El se îngruntă la ea:

– Și ai crezut măcar o clipă că acela e adevărul? Clătină din cap, zîmbind ironic.

– În fond, cred că știm cu toții cum ai ajuns în poliție.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta? mîrîi Mitch îndreptîndu-se de spate.

– Vrea să spună că este un ticălos, spuse Megan calmă.

Îndreptă subiectul din nou asupra anchetei înainte ca

Steiger să aibă timp să-i dea o replică.

– S-ar putea să spună că se simte vinovat pentru ceea ce a făcut, dar eu nu cred. N-a făcut nimic care să-i provoace remușcări; n-a făcut decît să-și bată joc de noi. Cred că stă deoparte rîzînd să se prăpădească, în timp ce noi ne învîrtim în cerc ca bezmeticii.

– La dracu' cu jocurile lui! murmură Mitch. Jocuri din partea unui creier sucit ca un tirbușon. Destul de abil să lase o probă ca apoi să meargă calm pînă la casa aceea și să înceapă o conversație cu femeia dinăuntru, lăsînd să se subînțeleagă destul, ca apoi să plece.

– Sînt de acord. Știm că Ollie n-a avut nici o legătură cu telefonul dat sîmbătă din St. Peter. Nu el a lăsat agenda. N-avea cum să lase și canadiana. Și nici telefonul din noaptea trecută n-a venit de la Ollie.

– Ce telefon? întrebă Steiger.

Megan îl ignoră.

– Poate că era un țicnit, dar se potrivește prea bine. Șeriful veni în fața ei, încruntat și cu o figură acră.

– Ce telefon?

– Am primit un telefon azi-noapte, spuse Mitch arătînd către tablă pe care se aflau mesajele. Spunea mereu același lucru; „ignoranță pură și oarbă”. Am zis că e vreun țicnit.

– Oarbă și pură? pufni Steiger pe nări. Poate că cineva se uită la noi pe geam.

– Și poate că tu ar trebui să te gîndești la anchetă și să-ți păstrezi părerile pentru tine, Russ.

Megan se ridică cînd auzi sunetul pagerului. Scoțîndu-l de la centură, apăsă pe buton și se încruntă văzînd numărul afișat pe ecran.

– Trebuie să dau un telefon, murmură ea, susținîndu-i curajoasă privirea lui Mitch. Inspectore, ești gata să mergem să discutăm cu familia Kirkwood?

Mitch încuviință. Nu-i plăcea privirea ei încordată. Telefonul era probabil de la DePalma. Oricît își spunea în sinea lui că ea exagerează, nu putu să nu simtă tensiunea care-l cuprinse. Nu voia ca ea să plece. Nu voia ca

ea să fie pedepsită pentru ceva de care era și el vinovat la fel de mult ca și ea – ba chiar mai mult dacă era să fie cinstit cu el însuși. Megan avea un principiu împotriva polițiștilor; el fusese cel care o constrânsese să renunțe la el.

– Încă cinci minute, spuse el. Vin să te iau din birou. O privi cum iese pe ușă, uitînd pentru o clipă de prezența șerifului. Dar șeriful nu-i permisesese să uite de el mai mult de o clipă.

– Deci, ia zi, cum e tipa? întrebă Steiger, pășind prin încăpere cu brațele încrucișate la piept, și cu un rînjit întipărit pe buze. Nu prea pare să fie mare lucru în pat, dar cine știe, poate că știe să facă și altceva cu gura, decît să zbiere întruna.

Răspunsul lui Mitch veni din instinct. Lovi cu pumnul mîinii drepte, ca un trăsnet, lovindu-l pe Steiger chiar în nas. Ecoul loviturii, combinat cu cel de os sfărîmat, răsună în încăpere ca o detunătură de armă. Capul lui Steiger zvîcni într-o parte și căzu în genunchi, în timp ce sîngele îi gîlgîia printre degetele mîinilor cu care-și acoperise fața.

– Iisuse, mi-ai spart nasul! exclamă el.

Sîngele îi curgea gros și roșu printre degete, căzîndu-i pe mîină și apoi pe covor.

Scuturîndu-și mîna pentru a-și ușura durerea, Mitch se aplecă deasupra lui cu ochii scăpărînd de furie.

– Ai scăpat ieftin, Russ, mîrîi el printre dinți. Asta-i pentru că ai ațîțat-o pe Paige împotriva lui Megan, pentru că i-ai dat informații și pentru că ești în general un ticălos. Un nas spart doar pentru toate astea? La naiba, oricum nu arătai grozav nici înainte! Dar dă-mi voie să-ți dau un sfat, Russ, continuă el ridicînd un deget pentru a-și sublinia punctul de vedere. Dacă dau drumul la televizor în seara asta la ora zece și o aud pe Paige recitînd din William Blake, să știi că vin în cutia aia de chibrituri în care stai și-ți bag un pistol în fund de o să-ți zboare creierii pe pereți. Ai înțeles ce ți-am zis, Russ?

– Să te ia dracu'! bolborosi Steiger, pipăind cu mîna

în buzunar după o batistă.

– Bine zis, domnule șerif, spuse Mitch pe un ton tărgănat, în timp ce se îndrepta către ușă. Un adevărat maestru în arta retorică. Păcat că nu ești nici pe jumătate la fel de bun și ca polițist.

– Ea a denaturat faptele, spuse Megan în receptor.

Cu coatele pe birou își sprijini fruntea cu toată greutatea în palmă.

– Dar cé spun eu? Ea nici nu avea ce denatura, Bruce...

– Nu-mi spune Bruce când sînt furios pe tine! se răsti DePalma.

– Da, domnule, spuse ea oftînd.

Se simțea de parcă niște mîini nevăzute îi înfigeau niște ace în ochi.

– A inventat totul.

– Nu erai acasă la inspectorul Holt la ora trei dimineața?

– Există o explicație foarte simplă și nevinovată, pe care pot spune că Paige Price nu s-a deranjat să mi-o ceară, înainte de a sări la mine în timpul conferinței de presă.

– Deci tu spui că totul e o neînțelegere care a fost exagerată?

– Da.

– Treaba asta a cam devenit un leit-motiv în viața ta, agent O'Malley.

Tonul era destul de aspru, încît s-o facă să se încrunte de neplăcere.

– Am mai avut această discuție pe tema genului. Ultimul lucru de care are nevoie această agenție este un scandal pe probleme de sex.

– Da, domnule.

– Ai idee cam ce fel de nebunie se poate stîrni aici? În sfîrșit îi oferim unei femei un post de agent în teritoriu și primul lucru pe care-l face ea e să seducă pe inspec-

torul șef al poliției?

Ei aproape că-i veni să cadă de pe scaun.

– Eu nu l-am sedus...

– Eu nu spun că ai făcut-o, dar asta nu înseamnă că și presa va fi la fel de amabilă. Ce s-a întâmplat de fapt?

Megan înghiți în sec și-și ținu degetele cruciș:

– Inspectorul Holt și cu mine discutam despre caz, la o cafea.

– Pe întuneric?

– În cămin ardea focul, iar televizorul era deschis. Era destulă lumină.

– Continuă.

– După cum știți am muncit nonstop la cazul ăsta. Amîndoi eram epuizați. Pur și simplu am adormit.

Pe durata tăcerii lungi ce se așternu, Megan simți broboane de transpirație pe frunte. Nu era mincinoasă din fire și detesta nevoia de a recurge la minciună acum. Ceea ce făcea după orele de program nu trebuia să fie treaba nimănui.

Dacă ar fi fost bărbat se îndoia că cineva ar fi urmărit-o. Dacă ar fi fost bărbat, se gândi ea amărîtă, probabil că lumea s-ar fi așteptat să fi sedus pînă acum pe cineva.

Sedus. Cuvîntul îi lăsa un gust amar în gură. Suna ieftin. În ciuda a ceea ce se petrecuse în relația ei cu Mitch nu dorea să se gîndească în asemenea termeni la ceea ce avuseseră împreună.

– Fata mea de șaisprezece ani inventează povești mai bune decît asta, spuse DePalma în cele din urmă.

– Țsta este adevărul.

„Cel puțin în parte.”

DePalma scoase un oftat adînc, iar Megan îl resimți în receptor ca pe o rafală de vînt.

– Megan, eu te simpatizez. Ești un bun polițist. Vreau ca treburile să meargă bine pentru tine, dar pui agenția într-o situație imposibilă. Te-am numit prima femeie agent în teritoriu și ne trezim acuzați că am făcut-o doar

ca să închidem gura lumii. De fiecare dată cînd faci o mișcare, intri într-o belea – te-ai certat cu Kirkwood, te-ai culcat cu Holt...

– Ți-am spus doar că...

– Nu contează. Nu are importanță dacă ai făcut-o sau nu. Oamenii vor crede ceea ce vor.

– Inclusiv dumneata.

– Și acum, colac peste pupăză, singurul tău suspect moare în pușcărie.

– Mă acuzați că tot eu l-am ucis și pe el?

– Arată prost.

– Doamne ferește, asta ar mai lipsi ca o crimă să arate bine!

– Genul ăsta de remarci inteligente este exact ceea ce te bagă în bucluc, Megan. Va trebui să înveți să-ți strunești limba aia ascuțită de irlandeză înainte de a rămîne fără slujbă.

Ceea ce însemna că încă nu era concediată. Ar fi trebuit să ofteze ușurată, dar știa al naibii de bine că se afla pe sîrmă făcînd jonglerii cu bile de popice. Încă un pas greșit și totul se ducea pe apa sîmbetei.

– Nu vreau să ajungem acolo, Megan. Dumnezeu mai știe în ce încurcături intrăm dacă va trebui să te scoatem din competiție. Dar deja sîntem într-o încurcătură, așa că să nu crezi cumva că asta ne va împiedica să acționăm.

– Nu, domnule.

– Unde ești cu ancheta?

„Într-o gaură făcută de un iepure cu un nebun alături.” Își păstră părerea pentru ea și explică fără înflorituri sau false speranțe în ce stadiu se aflau.

În munca de polițist nu trebuia niciodată să promiți mai mult decît puteai oferi.

DePalma puse cîteva întrebări:

– Poate femeia aceea, Cooper, să-l identifice pe omul care a venit acasă la ea?

– Nu e sigură. El era destul de înfodolit din cauza

gerului. Chiar în clipa de față se află împreună cu un specialist pentru a-i face portretul robot necunoscutului.

– Era sînge pe canadiană?

– Din cîte am observat nu. Am trimis-o la laborator.

– Ce crezi despre bilet? Crezi că vrea să spună că l-a ucis pe băiat?

– Nu știu.

– Ai luat în considerare posibilitatea ca acel complice al lui Swain să fie cineva din trecutul său din Washington?

– Din toate datele pe care le avem despre el, spuse Megan, el era un singuratic. Cel mai apropiat ca prieten era vărul a cărui identitate o purta și cel mai frumos lucru pe care acesta l-a spus despre Ollie a fost că este o stîrpitură. Bineînțeles că și eu mi-aș fi ieșit din pepeni dacă vărul meu mi-ar fi luat permisul de conducere și mi-ar fi luat numele într-un alt stat, apoi ar fi comis o crimă înfiorătoare despre care ar fi aflat toată țara.

DePalma nu-i luă în seamă sarcasmul.

– Poate ai nevoie de ajutor, îi sugeră el.

Megan simți cum i se ridică părul pe ceafă.

– Ce vrei să spui?

– N-ajungi nicăieri așa. Poate că ai nevoie de cineva care să vină și să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă.

– Pot și singură să mă descurc cu ancheta, Bruce, spuse ea încordată.

– Bineînțeles că poți. Cred doar că atunci cînd lucrurile bat pasul pe loc, o persoană care vine cu idei noi poate declanșa un nou început.

„*Ca mine*”, se gîndi necăjită Megan. Planul era clar. DePalma va trimite un alt agent care, pe tăcute, îi va uzurpa autoritatea și cînd frîiele îi vor fi luate din mîină, ea va fi chemată foarte simplu înapoi la centru.

Fără gălăgie, fără tărăboi, totul foarte calm și liniștit, așa cum îi plăcea agenției să se desfășoare lucrurile.

– Cred că ar fi o greșeală.

Încercă din rășputeri să păstreze un ton calm și rece:

– Oricine ar veni acum, ar trebui s-o ia de la capăt să citească declarațiile, să interogheze din nou martorii, să cunoască familia și, sincer vorbind, ei nu au nevoie de încă o agitație în plus în momentul de față.

– Am să țin cont de asta. Între timp, Megan, trebuie neapărat să faci ceva ca să fie bine. Înțelegi ce spun?

– Perfect.

Își luară rămas-bun, iar ea închise telefonul strîmbîndu-se la el.

– Și nu-mi spune Megan cînd sînt furioasă pe tine, i-o trînti ea.

– Da, să trăiți, răspunse Mitch în timp ce-și băga capul pe ușă.

Megan își ridică ochii spre el, prea obosită și necăjită ca să mai încerce măcar să zîmbească.

– Nu sînt furioasă pe tine.

El intră în birou cu haina pe umeri.

– Ce-ai pățit la mîină?

El se încruntă privindu-și degetele umflate.

– Am simțit nevoia să lovesc ceva.

– Ce... un zid?

– Mutra lui Steiger:

Ea își ridică ochii uimită.

– La naiba, inspectore, aș fi dat și bani numai să văd așa ceva!

El ridică din umeri.

– E mai bine că n-au fost martori, spuse el. Steiger îi dădea informațiile lui Paige Price. Mi-am exprimat neplăcerea.

Furia nedreptății o făcu să-i zvîcnească tîmplele.

– Ea se culcă cu Steiger pentru a obține informații și apoi are tupeul să se ridice într-o conferință de presă și să arate cu degetul la mine. Nu m-aș fi dat în lături să lovesc și eu în ceva.

– Dacă o atingi cu un deget, n-ai să-ți pierzi numai postul, spuse Mitch, atingînd cu vîrfurile degetelor plăcuța de alamă cu numele ei.

Ø ridică și citi inscripția de pe spate.

„Nu accepta toate rahaturile, nu-ți cere scuze.”

– Ce-a vrut DePalma să-ți spună?

– Ce-a avut să-mi spună sau ce-a vrut să-mi spună?

Oficial nu vor comenta zvonurile în legătură cu un agent de-al lor. Își vor exprima deplina încredere în cei mai călduți termeni. În mod oficial s-ar putea să mai trimită încă un agent „să mă ajute la anchetă”. Dacă se întâmplă asta, el va sfârși prin a-mi ocupa postul, iar eu voi sfârși în spatele vreunui birou de la centru plimbînd hîrtii toată ziua și ocupîndu-mă de fraude fiscale.

Întorcîndu-se, Mitch ocoli biroul și se apropie de ea cînd se întoarse să-și ia haina.

– Aș fi vrut să mă lași să vorbesc cu el.

Ea clătină din cap.

– Nu vreau să lupt tu în locul meu.

– Asta se numește sprijin din partea unui prieten, Megan.

Ea se întoarse și-și dădu capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. El stătea din nou prea aproape încercînd s-o intimideze, atrăgîndu-i atenția că era mai mare și mai puternic și capabil s-o domine sau s-o protejeze. Pe undeva, ideea i se păru tentantă, dar n-avea de gînd să se lase influențată de această idee.

– Asta se numește furnizarea de informații false. ceea ce eu deja am și făcut, spuse ea. N-am nevoie să mai minți și tu pentru mine și cu asta am încheiat.

Răspunsul ei nu tolera nici un contraargument. Mitch nu spuse nimic în timp ce o privea îmbrăcîndu-se în haina ei lungă și urîță. Era atît de încăpățînată. Atît de independentă. Ar fi dorit ca ea să se sprijine de el și fu nedumerit că-i putea trece un asemenea gînd prin cap. Ar fi dorit s-o ajute. Să-i apere onoarea. Astea însă erau principii de modă veche, iar ea era o femeie de modă veche.

Principii care aduceau a responsabilitate – ceva ce amîndoi nu erau deloc dispuși să accepte.

– O s-o rezolvăm noi într-un fel, murmură el, nefiind sigur la care dintre încurcături se referea.

Ce anume? ar fi vrut să întrebe Megan. Situația postului? Situația lor personală? Alese prima variantă, știind că aici trebuiau să se concentreze, pentru că afurisitul de ceas continua să înainteze marcînd fără milă timpul ce se scurgea.

– Asta înseamnă un singur lucru, spuse ea mohorîtă. Trebuie să-l găsim pe Josh.

CAPITOLUL 27

ZIUA A OPTA

17:39; - 32°C; WF - 43°C

Hannah stătea la geam privind către lac. Ultimele raze ale soarelui brăzdau orizontul îndepărtat ca niște linii roșii ale unei infecții ce radiau dintr-o rană. Ciudat cum o asemenea culoare aprinsă putea indica un cer atît de rece. Stînd acolo, simțea cum frigul pătrunde prin sticlă și-i intră în corp. Ar fi dorit ca gerul s-o amorțească, dar nu se întîmplă așa; nu-i provoca decît un tremurat continuu.

Pe partea cealaltă a lacului, clipeau luminile. Fuseră din nou chemate elicopterele. Le zărea la distanță învîrtindu-se pe deasupra cartierului Dinkytown ca niște vulturi uriași. Își amintea zgomotul motoarelor lor și cum zăcuse trează ascultînd trecerea lor stranie înainte și înapoi pe deasupra orașului. Dincolo de Dinkytown, spre cerul roșu, înflăcărat, se afla Ryan's Bay. Acolo un ciine descoperise haina lui Josh aruncată ca un gunoi.

Vedea hăinuța în minte, de un albastru viu cu pete verzi și galbene. Știa ce mărime și ce talie are. Știa că în buzunare el păstra tot felul de comori, bătiste de hîrtie și

mănuși. Știa cum miroase și din ce material este și toate aceste amintiri îi treceau prin minte intangibile și inviolabile. Acesta era doar un al doilea semn din partea lui Josh ce ieșise la suprafață într-o săptămână și ei nu i se permisese să-l vadă sau să-l atingă. Haina fusese trimisă la St. Paul pentru a fi analizată și studiată.

– Aș fi vrut măcar s-o pot ține în mână, spuse ea încet.

Încercă să și-o imagineze în mîini, ridicînd-o și îngropîndu-și obrazul în ea.

– Îmi pare rău, Hannah, spuse Megan cu blîndețe. Am simțit că e foarte important s-o trimitem la laborator cît mai curînd posibil.

– Bineînțeles că înțeleg, murmură ea.

Dar nu era adevărat, nu înțelegea decît cu acea parte logică și practică a minții care încă mai răspundea normal.

– Veți lua amprente de pe ea? întrebă Paul.

El stătea lîngă cămin îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri, decolorați, și un tricou gros cu mîneci lungi de culoare cenușie pe care se afla imprimat un motto al Universității din Minnesota. Părul îi era încă umed de pe urma dușului pe care-l făcuse ca să se încălzească. Lily stătea în brațe la el, încercînd fără succes să-i atragă atenția asupra ursulețului ei de pluș.

Megan și Mitch schimbară o privire.

– Nu, spuse Mitch. Este practic imposibil ca pe nylon să se păstreze amprente.

– Și atunci?

– Chiar vrei să-i faci să spună? zise Hannah pe un ton răstit. Ce crezi că vor căuta, Paul? Sînge. Sînge și spermă sau orice altă urmă scîrboasă pe care acest animal a lăsat-o. Nu-i adevărat, agent O'Malley?

Megan nu spuse nimic. Întrebarea era retorică. Hannah nici nu avea nevoie, nici nu dorea un răspuns. Stătea cu spatele la geam avînd pe chip întipărită o expresie de sfidare și furie care-i camufla groaza ce o consuma.

– Femeia al cărei câine a găsit canadiana s-ar putea să-l fi văzut pe cel care a lăsat-o acolo, spuse Mitch. De fapt s-ar putea chiar să fi stat de vorbă cu el.

– S-ar putea? Întrebă Hannah nedumerită.

Mitch le relatează povestea lui Ruth Cooper și a bărbatului care a venit la ușa ei după ce ea îl văzuse pe fereastra de la bucătărie. Când ajunse la partea despre numele câinelui, Hannah se făcu pămîntie la față și se apucă strîns de spătarul scaunului ca să nu cadă jos.

Paul deveni brusc atent. Se ridică încet, lăsînd-o jos pe Lily. Ea înaintă către Mitch și-i întinse dinozaurul. Părintele Tom se ridică de pe canapea și o luă în brațe, gîdilînd-o și făcînd-o să rîdă în timp ce o ducea sus pe scări în dormitor.

– Deci ea îl poate identifica pe acest om, spuse Paul.

– Lucrează acum cu un specialist la portretul robot, îi explică Megan. Nu-i chiar atît de ușor cum am fi vrut noi. Omul acela avea capul acoperit aproape în întregime din cauza gerului. Dar crede că l-ar putea recunoaște dacă l-ar vedea din nou.

– S-ar putea? Poate?

Luînd un vătrai de lîngă cămin, Paul se aplecă deasupra focului, împingînd lemnele care ardeau și stîrnind un nor de scînteii care se îndreptară către coș.

– E oricum mai bine decît nimic.

– Este egal cu zero!

Se întoarse brusc cu vătraiul în mîină și cu chipul schimonosit de furie.

– Nu aveți nimic! Fiul meu zace ucis undeva, iar voi nu știți nimic! N-ați fost în stare nici măcar să-l țineți în viață pe singurul suspect pe care-l aveți.

Hannah îl privi încruntată.

– Încetează!

El nu-i dădu nici o atenție, furia lui fiind îndreptată pe moment asupra lui Mitch și asupra lui Megan.

– Sînteți prea ocupați să vă regulați unul pe altul ca să vă mai faceți griji pentru fiul meu.

– Paul, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ce s-a întâmplat, Hannah? Întrebă el întorcându-se către ea și strângînd și mai tare vătraiul în mînă. Ți-am jignit pudoarea?

– Ai jignit pe toată lumea.

– Nu-mi pasă. Ei se regulează, iar copilul meu trebuie să plătească prețul.

– Este și copilul meu.

– Zău? De-ai lăsat pe stradă să fie răpit și ucis? Țipă el aruncînd vătraiul.

Acesta se izbi de perete și căzu pe podea cu zgomot. Hannah abia mai reuși să tragă aer în piept pentru a putea răspunde. Dacă ar fi azvîrlit vătraiul în ea, n-ar fi lovit-o mai tare decît atît.

– Ticălosule! spuse ea cu glas tremurînd.

– Paul! strigă Mitch, punîndu-i o mînă pe umăr și strîngîndu-l furios. Hai să mergem în birou la tine, spuse el printre dinți.

Strîmbîndu-se de durere, Paul se smulse de lîngă el.

– De ce, ca să-mi ții din nou o prelegere despre cum ar trebui să-mi sprijin soția? mîrîi el. Nu cred. Nu mă mai interesează nimic din ceea ce ai să-mi spui.

– Nu zău! spuse Mitch, și apucîndu-l din nou de umăr îl împinse către biroul lui.

Hannah nu se uită la ei. Chinuindu-se să-și păstreze cumpătul, traversă camera, luă vătraiul de jos și-l puse la locul lui. Mîinile îi tremurau atît de tare, încît nu-și mai amintea să le mai fi avut vreodată atît de nesigure.

– Ei bine, spuse ea ștergîndu-și mîinile de blugi. Asta a fost o chestie urîtă.

– Hannah... începu Megan.

– Cel mai rău e că este adevărat. A fost într-adevăr vina mea.

– Nu. Ai întîrziat. Asta n-ar fi trebuit să te coste dispariția lui Josh.

– Dar așa a fost.

– Din cauza omului care l-a luat. N-aveai cum să controlezi această hotărîre a lui.

– Nu, murmură ea. Iar acum nu mai am nici un con-

tról nicăieri. Din cauza acelu moment, toată viața mea s-a sfârșit. Dacă aș fi ieșit din spital înainte ca Kathleen să mă cheme înapoi, Josh ar fi fost acum aici. Astăzi l-aș lua de la hochei. Iar Josh s-ar plînge că trebuie să meargă la ora de religie la ora șapte. O clipă. Cîteva fracțiuni de secundă doar.

Privind către foc pocni din degete.

– Atîta ar fi trebuit și accidentul acela de mașină nu ar fi avut loc. Eu n-aș mai fi fost chemată înapoi la camera de gardă, iar Josh nu ar mai fi rămas singur și noi nu am mai fi stat acum aici, simțindu-ne stingherite pentru că soțul meu dă vina pe mine...

Lăsa gîndurile să meargă mai departe. Nu mai exista nici o posibilitate de a da timpul înapoi, ci doar să-l urmărească cum se scurge înainte către incertitudine.

Epuizată se prăbuși pe fotoliu și-și ghemui picioarele sub ea. Sunetul înăbușit de glasuri furioase se auzea din spatele ușilor biroului lui Paul.

Hannah încercă să curețe cu unghia o pată de vopsea albastră de pe blugi.

– Aș vrea să pot da timpul înapoi și să găsesc momentul în care Paul s-a schimbat, șopti ea. Înainte era atît de deosebit. Eram atît de fericiți!

Megan nu știa ce să spună. Nu se aflase pînă acum în situația de a asculta confesiunile altei femei. Lipsa ei de experiență în privința relațiilor interumane nu-i permitea să-și poată oferi părerea. Reveni asupra singurului lucru la care se pricepea:

– Cînd ai început să observi o schimbare la el?

– Oh, nu știu, ridică din umeri Hannah. A fost atît de imperceptibilă. Din anumite puncte de vedere de ani de zile, bănuiesc. Cam la un an după ce ne-am mutat aici.

După ce începuse să-și găsească un rost la spital și un rol bine determinat în comunitate.

Mutarea aici fusese ideea lui Paul și adesea se întrebasese oare ce crezuse el în sinea lui. Se întrebasese dacă nu cumva crezuse că va deveni el centrul atenției în această comunitate și nu ea, așa cum se întîmplase,

dacă nu cumva crezuse că aici va deveni cineva îndrăgit, cunoscut și respectat de către toată lumea.

În zilele lor de început, pe care le trăiseră împreună, el îi mărturisise că dorea să fie cineva, să ajungă altceva în afară de fiul unei familii de muncitori. Oare crezuse că aici va ajunge o personalitate deosebită, un om de vază, când de fapt el nu avea aceste calități?

Detesta ideea că gelozia fusese cea care crease această prăpastie între ei și le otrăvise dragostea pe care o împărtășiseră. Părea un lucru atât de minor și lipsit de importanță, între doi oameni care au jurat să se respecte și să se sprijine reciproc.

– Și în ultima vreme a devenit și mai reticent? întrebă Megan.

– Nu suportă timpul pe care eu îl petrec la spital de când am fost promovată la conducerea secției de urgență.

– Dar programul lui? El lucra în seara aceea.

– Se apropie sezonul plății impozitelor. Lucrează mult peste program acum.

– În mod normal nu ia în seamă mesajele pe care i le lași la telefon seara?

Hannah se ridică puțin în capul oaselor, cu ochii îngustați, simțind că i se strînge inima.

– De ce îmi pui aceste întrebări?

Megan îi aruncă o privire pe care spera ca ea s-o interpreteze drept timiditate.

– Sînt polițist. La asta mă pricep cel mai bine.

– Dar nu poți să crezi că Paul ar putea avea ceva de a face cu asta!

– Nu, bineînțeles că nu. E doar o chestie de rutină, minți Megan. Cred că-ți dai seama că trebuie să știu unde a fost fiecare, înainte ca avocații să înceapă să se ocupe de acest caz. Sînt niște fanatici în privința detaliilor. Pînă și maica Tereza ar avea nevoie de un alibi dacă s-ar afla aici. Cînd îl vom prinde pe acest individ, avocatul său va încerca probabil să dea vina pe altcineva. Va încerca să dovedească limpede că acel

client al său se afla în altă parte azi-dimineață la ora șase. Dacă e destul de șiret va întreba unde te aflai tu azi-dimineață la ora șase și unde era Paul.

Hannah clipi cu chipul lipsit de expresivitate.

– Nu știi unde era Paul. Când m-am trezit, era plecat. Mi-a spus că a plecat de unul singur cu mașina și s-a plimbat prin oraș, cercetînd... Sînt sigură că asta a și făcut, spuse ea, de parcă ar fi încercat să se convingă și pe ea însăși, nu numai pe Megan.

– Sînt convinsă că ai dreptate, aprobă Megan.

Ea încerca să-și imprime în memorie totul – faptele, tonul vocii lui Hannah, expresia de pe chipul ei și încordarea ce se răspîndea din trupul ei ca o electricitate statică.

– Nici n-am vrut să spun altceva. Am vrut doar să înțelegi cum se pun problemele și de ce trebuie să punem aceste întrebări. Ceea ce vreau să te întreb este dacă te-ai mai gîndit și la alte nume de persoane care ar putea avea ceva împotriva ta sau a lui Paul și ar dori să se răzbune.

Vreun pacient nemulțumit sau vreun client nesatisfăcut, genul ăsta de oameni.

– Deja i-ați interogat pe toți cei pe care-i cunoșteam, spuse Hannah. Pur și simplu nu-mi vine în cap nici un pacient care să fi fost capabil de ceva atît de îngrozitor. Majoritatea celor care ajung la noi, într-un spital mic de provincie, sînt fie suferinzi de ceva trecător, fie de maladii incurabile. Majoritatea cazurilor critice de genul accidentelor rutiere sau ceva asemănător sînt trimise direct la spitalele din metropolă. Iar pacienții în stare gravă datorită unor boli, de asemenea.

– Dar trebuie să fi avut și cîteva eșecuri aici.

● – Da, cîteva.

Pe chipul ei se întipări tristețea:

– Mi-aduc aminte cînd lucram la Minneapolis sau Saint Paul că ne refeream la spitalele mici din provincie ca la niște depozite de aprovizionare de unde oamenii erau trimiși mereu către noi. Facem tot ce putem, dar

n-avem echipamentul și personalul calificat al unui spital mare. Oamenii de aici au înțeles acest lucru.

– Poate, murmură Megan, notîndu-și în minte să treacă pe la spitalul din Deer Lake ca să discute personal cu cei de la secția de urgență.

– În ceea ce privește clienții lui Paul sînt cîtiva care strîmbă din nas în fiecare an cînd trebuie să plătească impozite, dar asta nu e vina lui.

– Deci nu au fost cazuri de controale foarte dure sau de oameni băgați în închisoare, nu?

– Nu.

Hannah se ridică de pe fotoliu pentru că neliniștea și încordarea nu-i permiteau mai mult de cîteva minute de liniște, în ciuda oboselii extraordinare.

– Vreau să fac un ceai. Vrei și tu? E atît de frig!

Iar Josh se afla undeva fără haină. Noaptea căzuse afară rece și neagră ca smoala.

– Crezi că este în viață? șopti ea privind în întunericul în care Josh dispăruse în urmă cu opt zile.

Megan se ridică venind lîngă ea. Cu o săptămîină în urmă, toată lumea credea că Hannah are tot ce-și poate dori o femeie – o carieră, o familie și o casă frumoasă lîngă lac. Jumătate din oraș o idolatriza, considerînd-o exponentul ideal al femeii moderne. Acum nu mai era decît o femeie doborîită de necaz, vulnerabilă și gata să se agațe de orice pai cît de mic care să-i dea speranță:

– Este în viață atîta vreme cît cineva nu-mi dovedește că nu mai e, spuse Megan. Așa consider eu. Și la fîi trebuie să crezi și tu.

Ușa de la biroul lui Paul se dădu de perete. El ieși valvîrtej și plecă, părăsind casa prin ușa laterală ce dădea către garaj. Mitch ieși în urma lui cu chipul mohorît și cu trăsăturile accentuate din cauza oboselii.

– Nu știu ce să mai fac ca să mă înțeleg cu el, murmură el intrînd în sufragerie.

– Nici eu, mărturisi Hannah. Oare ar trebui să creăm un grup de sprijin?

Mitch reuși să zîmbească ușor la încercarea ei de a

dezamorsa tensiunea. Îi strînse mîinile. Degetele ei erau reci ca gheața.

– Îmi pare rău, Hannah. Îmi pare rău pentru tot. Aș vrea să pot face mai mult.

– Știu că voi faceți tot ceea ce puteți. Nu e vina voastră.

– Dar nici a ta.

O trase alături și o îmbrățișă scurt.

– Fii tare, draga mea.

Hannah îi conduse pînă la ușă, văzîndu-i cum pleacă în noaptea înghețată de afară. În drum spre sufragerie se opri o clipă ascultînd tăcerea. „Supraveghetorul” lor plecase să mîinice cînd sosiseră Mitch și Megan și încă nu se întorsese. Ea crezuse că obținuse un răgaz din partea vecinilor ce veneau la ea prin rotație, precum și din partea membrilor comitetului copiilor dispăruți.

În casă era liniște și pace.

Se întrebă unde se afla oare Paul și cît va mai dura pînă cînd se va întoarce și vor fi reluate ostilitățile. Se întrebă cît timp va fi necesar pentru ca această prăpastie dintre ei să dispară. O săptămînă, o lună, un an... Se întrebă dacă Josh se va întoarce pînă atunci. Se întrebă dacă dorea ca într-adevăr această prăpastie să dispară.

Cu ochii minții văzu haina lui zăcînd grămadă printre sălciile din Ryan's Bay.

Simțind cum din nou o copleșește panica și-sentimentul de vină, urcă sus și porni pe hol către camera lui Lily. Lily îi va oferi mîngiere și dragoste necondiționat, fără să o judece și fără să-i pună întrebări.

Sunetul unui glas scăzut și blînd ce răzbătea din cameră o făcu pe Hannah să se oprească brusc pe hol. Ușa era deschisă, iar pe covor se vedea o pată de lumină aurie ca razele lunii. Aruncă o privire pe furiș înăuntru și-l văzu pe părintele Tom așezat în balansoarul vechi cu Lily pe genunchi, cuprinzînd-o cu brațele ca să poată ține cartea de povești din care îi citea.

Orice străin și-ar fi închipuit că erau tată și fiică. Tom

cu cămașa lui de bumbac și cu pantalonii boțiți, de cațifea, cu lumina veiozei ce se reflecta în ramele aurii ale ochelarilor lui.

Lily într-o pijama roșie avea obrații îmbujorați și pleoapele grele; era pe punctul de a adormi, bucuroasă să asculte aventurile lui Winnie-the-Pooh și ale prietenilor lui. În sufletul lui Hannah se stîrni o senzație necunoscută, pe care nu dorea să o aprofundeze, ceva care-i lăsă în gură un gust amar de dezamăgire și rușine. Se strecură în încăpere înainte ca această senzație s-o facă să plece.

Tom era un prieten, iar ea avea nevoie de un prieten, atîta tot – fără complicații de natură s-o facă să regrete. El terminase povestea și închise cartea și apoi și el și Lily se uitară la ea în așteptare.

– Bună, mama, spuse Lily dulce, dîndu-și căpșorul într-o parte și făcîndu-i cu mîna.

– Bună, fluturaș. Toată lumea a plecat.

Se aplecă s-o ia pe fetiță în brațe. Lily se cuibări la pieptul mamei sale și-și puse capul pe umărul ei.

– Și Paul? întrebă Tom înălțîndu-și sprîncenele.

Se ridică și făcu o încercare de a-și îndrepta cutele pantalonilor.

– Nu știu unde a plecat.

Hannah se întoarse cu spatele, nevrînd să vadă compasiunea din ochii lui, obosită să tot vadă în jur oameni cărora le era milă de ea.

– Am auzit cearta, spuse el cu glas blînd. Sînt sigur că n-a vrut să spună asta. Pur și simplu simte nevoia să se descarce. Bineînțeles că asta îi rănește pe cei din jur.

Ea clătină din cap.

– Nu contează.

– Ba da! insistă Tom. Ar trebui să poată înțelege că asta nu e vina ta sau cel puțin să te ierte.

– De ce m-ar ierta Paul cînd nu mi-o pot ierta eu înșămi?

– Hannah...

– E adevărat, spuse ea, mișcîndu-se agitată prin dor-

mitorul intim cu pereții lui într-o nuanță de roz delicat și cu detalii artistice aparținând lui Beatrix Potter. Am trăit noaptea aceea de o mie de ori. Dacă aș fi făcut așa. Dacă n-aș fi făcut așa. Întotdeauna ajung la aceeași concluzie: sînt mama lui Josh. El a avut încredere în mine, iar eu l-am dezamăgit. Nu știu dacă cineva m-ar putea ierta pentru un asemenea păcat.

– Dumnezeu te iartă!

Afirmația era atît de nevinovată, încît lui Hannah i se păru aproape naivă. Se întoarse către el dorind ca el să-i poată răspunde la întrebări, dar știind dinainte că n-o poate face.

– Atunci de ce el continuă să mă pedepsească în felul ăsta? Întrebă ea copleșită de durere. Ce am făcut ca să merit asta? Ce a făcut Josh sau Paul? Nu înțeleg.

– Nu știu, șopti el răgușit.

Nu înțelegea nici el mai mult decît ea și acesta bănuia că era păcatul lui – unul dintre cele multe – și anume că nu avea încredere că Dumnezeu știa cel mai bine. Cum putea fi așa ceva bine pentru cineva? De ce trebuia să sufere tocmai Hannah care avea ea însăși atît de multe de oferit celorlalți? Nu putea să înțeleagă, să accepte sau să nu simtă minie împotriva lui Dumnezeu căruia el îi închinase propria-i viață. Se simțea trădat la fel ca și Hannah. Și se simțea vinovat, furios din cauza vinovăției, se răzvrătea împotriva limitelor impuse de situația sa și înspăimîntat de ceea ce considera că va fi împins să facă. Toată această gamă de emoții i se învîrteau prin suflet și prin minte.

– Doare atît de tare! spuse Hannah cu o șoaptă chinuită.

Strînse din ochi cu putere și o îmbrățișă pe Lily legănînd-o înainte și înapoi.

Fără ezitare Tom îi puse mîinile pe umeri și o trase la piept. Ea suferea; el o va mîngîia. Dacă existau consecințe pe care trebuia să le plătească mai tîrziu, le va plăti. Își puse capul lui Hannah pe umărul lui, o mîngîie pe păr și-i șopti cuvinte de mîngîiere:

– Știu că doare, draga mea, șopti el. Aș vrea să pot face ceva ca să opresc această suferință. Aș face orice să te ajut. Aș da orice să îți îndepărtez acest chin.

Hannah se lăsă în voia lacrimilor pe umărul lui. Primi mîngîierea pe care el i-o oferea. Era atît de bine să fie ținută în brațe. El era atît de puternic, de solid și de cald. Tandru. Simțea exact ceea ce simțea și ea. Dorea să-i ușureze durerea. Toate aceste lucruri ar fi trebuit să le primească din partea soțului ei, dar el nu i le oferea.

Își strecură un braț în jurul taliei lui și un nou val de lacrimi o copleși – nu pentru Josh, ci pentru ea însăși și pentru viața ei distrusă ce păruse odată atît de perfectă. Un vis sfărîmat care dispăruse pentru totdeauna.

Se întreba dacă fusese vreodată adevărat.

Tom îi murmură la ureche. Îi atinse părul și óbrajii atent, de parcă ar fi fost o piesă prețioasă de cristal. Buzele lui îi atinseră tîmpla. Ea își ridică fața spre el și-i simți căldura respirației. Deschise ochii și-i întîlni privirea văzînd în ea reflectarea tumultului propriilor ei emoții – nevoie, dorință, durere și vină.

Momentul se prelungi făcîndu-i să devină conștienți de ceea ce doreau și cine erau, de ceea ce era bine și ceea ce trebuiau să facă.

Revelația acestor simțăminte îi lăsă fără respirație.

Lily fu cea care întrerupse vraja. Protestînd că se afia strînsă între cei doi adulți, o împinse pa mama ei iritată și spuse:

– Mama, jos!

Tom făcu un pas înapoi, iar Hannah își lăsă privirea în pămînt.

– E timpul de culcare, Lily, spuse ea blînd, întorcîndu-se să-și pună fetița în leagăn.

Lily se încruntă către ea.

– Nu.

– Ba da.

– Josh unde? întrebă ea, ridicîndu-se în pătuț. Eu vreau Josh.

Hannah mîngîie părul auriu al lui Lily, se aplecă și o

sărută pe frunte.

– Și eu, iubito.

Tom ocoli pătuțul, sprijinindu-se de margine, dîndu-și seama cît de mult dorea s-o țină pe Hannah în brațe. Nu reuși să se autoconvingă de faptul că așa ceva ar fi fost o greșeală. Și atunci schimbă subiectul:

– Pot să-ți sugerez ceva? Acordă un interviu.

Hannah își ridică ochii spre el nedumerită.

– Poftim?

– Știu că toată lumea îți cere să dai un interviu în exclusivitate și știu că tu nu vrei, dar cred că ți-ar prinde bine. Alege emisiunea cu cea mai mare audiență la public și dă-i drumul. Spune întregii țări ceea ce mi-ai spus mie – ce simți, cît de greu îți vine să faci față sentimentului de vinovăție, cu ce anume crezi că ai greșit și ce-ai schimba dacă ai putea s-o iei de la capăt.

Hannah îi aruncă o privire scurtă.

– Credeam că spovedania este sfîntă.

– Gîndește-te la asta ca la o penitență, dacă vrei. Poate că făcînd asta îi vei avertiza pe ceilalți să fie mai atenți. Nu poți da timpul înapoi, dar poate că prin asta îi poți ajuta pe alții să nu treacă prin același iad ca tine.

Hannah se uită către fetița ei care stătea acum ghemuită pe o parte, între cearceafurile ei cu imprimeuri din PeterRabbit și Jemina-Puddle-Duck. Și-ar fi dat bucură viața pentru a o proteja pe micuță.

Aceasta era legătura ce se crea între mamă și copil.

Dacă ar putea ajuta o altă mamă, salvînd un alt copil și-ar ispăși greșeala făcută?

– Am să mă mai gîndesc.

Își ridică ochii către părintele Tom uitîndu-se la chipul lui cu trăsături puternice și frumoase și la ochii lui albaștri și blînzi. Inima îi bătu puțin mai repede.

– Mulțumesc. Eu... ăăă,..

Cuvintele nu-i veniră pe buze și poate că era mai bine așa. Mai bine ca el să nu știe ceea ce simțea ea; ar fi într-o situație delicată, iar ea nu dorea să piardă prietenia lui.

– Mulțumesc.

El încuviință și se desprinse de lângă leagăn, băgându-și mâinile în buzunare.

– Trebuie să plec. Iar tu ar trebui să te odihnești.

– Am să încerc.

– Promiți? Întrebă el, în timp ce Hannah îl conducea către ușa de la dormitor.

Ea încercă să zîmbească.

– Promit să încerc.

– Mă mulțumesc și cu atât. Rămii aici cu Lily; pot să ies și singur. Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine.

Ea dădu din cap, iar el se întoarse înainte de a mai apuca să spună ceva ce mai târziu ar fi putut regreta. Ea nu trebuia să-i cunoască sentimentele adânci pe care le încerca; trebuia doar să știe că el e alături de ea și că va fi mereu, ori de câte ori ea va avea nevoie de el. Restul nu mai conta. Afară noaptea era atât de geroasă, încît părea că orice ar fi fost atins s-ar fi sfărîmat. Ca o inimă.

Renunță la acest gând considerîndu-l prostesc și mai încercă să se concentreze asupra a ceva mai prețios în timp ce încerca să-și pornească mașina. Prin minte îi trecură tot felul de rugăciuni: *Și nu ne duce pe noi în ispită... izbăvește-ne de cel rău...*

– Sînt îndrăgostit de Hannah Garrison, murmură el. Un nebun i-a furat copilul.

Privi prin parbriz. Cerul era negru, argintat de lumina lunii. Un ocean de stele atât de îndepărtat. Simți în suflet un sentiment de abandon.

– Cineva acolo sus nu-și face treaba ca lumea.

18:24; – 33°C; WF – 47°C.

Paul simțea că îl dor plămînii din cauza frigului. Picioarele îl dureau din cauza mersului prin zăpada adîncă, iar degetele înghețate bocnă le simțea de parcă ar fi fost zdrobite cu ciocanul. Singurul lucru pe care-l simțea cald era furia care-i clocotea în piept. Se îm-

pedică de o cracă și se sprijini de trunchiul unui cedru aflat la marginea pădurii din spatele caselor situate pe marginea lacului. Către nord și est se întindea Quarry Hills Park, o zonă împădurită și frumoasă cu elegante pîrtii de schi. Un lucru pentru care muncise din răspuțeri, o recompensă meritată să locuiască, avînd curtea din fața casei și parcul din spate. Un semn că reușise să ajungă cineva.

Iar Mitch Holt și Megan O'Malley voiau să facă din el un criminal.

Cum erau oare în stare să-l considere suspect, cînd el fusesese primul care sărise să dea o mîină de ajutor la găsirea lui Josh? Mersese alături de echipele de cercetare pas cu pas, făcuse apeluri la televiziune. Ce ar fi putut face mai mult?

Asta era numai vina ticăloasei aceleia de la BCA. Ea era cea care se ținuse scai de problema cu mașina aia veche și afurisită. Ea era cea care căuta nod în papură în tot ceea ce spunea el, inclusiv în legătură cu verificarea mesajelor de pe robot, insistînd să afle de ce nu o sunase pe Hannah acasă.

Și, bineînțeles, că la amîndoi le era milă de Hannah.

Sărmana Hannah care e atît de altruistă! Sărmana Hannah, mama care își pierduse fiul!

Usturimea degetelor îl făcu pe Paul să revină la realitate. O luase prin pădure pentru că strada din fața casei sale era plină de mașini și microbuze ale reporterilor. Avea multe să le spună, dar nu acum. Acum avea alte probleme de rezolvat. Avea nevoie să fie ținut în brațe de o femeie care îl înțelegea și era dispusă să facă orice pentru a-i face plăcere.

Traversă curtea din spate a familiei Wright și se îndreptă către ușa din spate a garajului. Mașina lui Garret nu se afla acolo. *Honda* lui Karen stătea singură acolo așa cum stătea în majoritatea serilor. Garrett Wright era căsătorit cu munca lui, nu cu nevasta. Pentru el căminul era doar un loc unde venea să facă un duș și să-și schimbe hainele. Locul lui Karen în viața lui era mai mult

ornamental – cineva care să-l însoțească la dineurile care aveau loc din cînd în cînd la facultate. Orice alt interes pe care-l avusese față de ea ca femeie se stinsese demult. După spusele lui Karen arareori făceau dragoste și cînd se întîmpla din partea lui Garrett asta, era mai mult ca o datorie decît ca o dorință.

Nu aveau copii. Karen nu putea rămîne însărcinată prin mijloacele obișnuite, iar Garrett nu era dispus să treacă prin interminabilul maraton de analize și procedee necesare unei procreări in vitro.

Pentru el copiii nu era importanți. Karen vorbise o vreme despre adopții, dar și acest lucru rămăsese baltă și ea nu știa dacă avea puterea sau răbdarea să-și asume o asemenea responsabilitate de una singură. Așa că mergeau înainte, doar ei amîndoi suportînd un pseudomariaj cu care Garrett părea să fie foarte mulțumit și de care Karen se agăța pentru că nu avea curajul de a se elibera din această legătură.

Paul arareori se gîdea la Garrett Wright altfel decît în termeni abstracți. Chiar dacă erau vecini, abia dacă se cunoșteau. Pentru Paul, Garrett trăia într-un univers paralel. Era o figură ștearsă care se îngropa în cărțile lui de psihologie și în cercetările lui de la Colegiul Harris, dedicîndu-și puținul timp liber unui grup de delincvenți minori numit *Sci-Fi Cowboys*. El și Garrett Wright trăiau în două planuri paralele ce se intersectau într-un singur punct: Karen.

Folosind cheia de rezervă care stătea întotdeauna sub o cutie veche de cafea plină cu cuie aflată pe o masă de lucru din lemn, intră în spălătorie. Își scoase ghețele și-și șterse zăpada de pe pantaloni.

– Garrett?

Karen deschise ușa de la bucătărie și rămase mirată să-l vadă pe el. Stătea în ciorapi cu un prosop de bucătărie într-o mîină, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni tricotați roșii. Un tricou larg de bumbac, cu mîneci lungi, îi ajungea pînă aproape de genunchi. Părul blond- cenușiu îi atîrna mătăsos pe frunte, deasupra ochilor mari

și blînzi ca ai unei căprioare. Era mică și feminină, plină de compasiune și îngrijorare pentru el. Paul simți cum i se stîrnește fiorul dorinței.

– Îl aștepti să vină? întrebă el.

– Nu. Abia a plecat înapoi la lucru. Am crezut că a uitat ceva.

Conștientă de înfățișarea ei, își îndreptă o șuviță de păr dînd-o după ureche și-și atinse bretonul cu vîrfurile degetelor.

– Credeam că rămîi alături de Hannah în seara asta. Am auzit despre canadiană. Îmi pare atît de rău, Paul.

El își scoase haina și o puse pe uscător, cu ochii ațintiți în continuare asupra ei.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Bine.

El îi luă prosopul din mîină și i-l puse după gît trăgînd-o spre el.

– M-am săturat de asta, spuse el, strîngînd în mîini capetele materialului cu pătările.

Mînia îi clocotea în piept.

– M-am săturat de întrebări și de acuzații și de așteptarea asta care nu se mai termină și de toată lumea care se uită la Hannah spunînd: „Sărmana și curajoasa Hannah!” E numai vina ei. Iar ticăloasa aia încearcă să dea vina pe mine.

– Hannah te învinovățește pe tine? întrebă Karen nedumerită.

Trebuie să-și dea capul pe spate pentru a se uita în ochii lui.

– O'Malley, mîrîi el. E prea ocupată să se reguleze cu Holt ca să-și facă meseria așa cum trebuie.

– Cum ar putea cineva să dea vina pe tine?

„Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Mama înțirzie și eu vreau să ajung acasă.”

– Nu știi, șopti el simțind un nod în gît și usturimea lacrimilor din ochi. N-a fost vina mea.

– Bineînțeles că n-a fost.

– N-a fost vina mea, murmură el strîngînd din ochi și

plecîndu-și capul.

Trase și mai tare de capetele prosopului.

– N-a fost vina mea.

Karen se lipi de pieptul lui pentru a-i alina suferința. Își strecură mîinile mici pe sub cămașă, mîngîindu-i mușchii-încordați ai spatelui.

– N-a fost vina ta, iubitule.

„Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Mama în-țirzie și eu vreau să ajung acasă.”

Glasul îi răsuna în cap la nesfîrșit. Se suprapunea peste imaginile după-amiezei. O'Malley interogîndu-l:

„– Nu v-ați verificat deloc mesajele de pe robot?”

Haina din mîinile lui... „E mort. E mort. E mort...”

Prosopul îi căzu din mîini pe jos.

–... nu e vina mea, scînci el tremurînd.

Karen îi apăsă un deget pe buze.

– Șșșt. Vino cu mine.

Îl conduse prin bucătărie, pe holul întunecat, pînă în camera de oaspeți. Niciodată nu făceau dragoste în patul pe care ea îl împărțea cu Garrett. Arareori se întîlneau aici, în casa ei; riscul de a fi descoperiți era prea mare. Dar el nu făcu nici o mișcare pentru e o opri cînd ea începu să-l dezbrace ca pe un copil și nici nu o opri cînd începu să se dezbrace și ea.

Pentru asta venise, dar nu făcea nici un fel de avansuri. Nu era vina lui. Merita și el să fie mîngîiat.

Se așezară pe cearceafurile curate, de culoarea pierșicii, în lumina slabă a veiozei de pe noptieră și o lăsă să-i stîrnească dorința cu buzele, cu mîinile și cu trupul ei. Îl excită cu sărutările ei, îl mîngîie cu vîrfurile degetelor, își frecă sîinii mici de trupul lui și se deschise primindu-l în interiorul ei cald și catifelat. Se mișcă deasupra lui încet, murmurîndu-i șoapte de iubire, mîngîindu-i pieptul și stîrnindu-i o dorință fierbinte care curînd atinse apogeul, împingîndu-l într-o stare de amorțeală față de celelalte lucruri.

Apucînd-o de umeri, o trase spre el, rostogolind-o dedesubt. Merita asta. Avea nevoie de așa ceva. Tre-

buia să-și ușureze nevoile trupești și furia care-i clocotea în suflet – furia, pe care o resimțea față de Hannah, față de O'Malley și față de nedreptățile care i se întâmplaseră în ultima vreme. Lăsa ca totul să se scurgă în afară, în timp ce se împlînta cu mișcări rapide în soția altui bărbat. Mai adînc și mai puternic pînă cînd mișcările deveniră mai mult o pedeapsă decît pasiune.

Și apoi, într-o clipă, izbăvirea luă sfîrșit. Puterea îi dispăru. Forța i se scurse din trup. Căzu alături de Karen, cu ochii în tavan, fără a mai da vreo atenție femeii care se cuibărise la pieptul lui și fără a-i observa lacrimile sau timpul care se scurgea. Uită de tot și de toate în afară de slăbiciunea care amenința să-l doboare.

– Aș vrea să poți rămîne, șopti Karen.

– Nu pot.

– Știu, dar aș vrea să poți.

Își ridică brusc capul și-l privi:

– Aș vrea să-ți pot oferi toată dragostea și tot sprijinul de care ai nevoie. Aș vrea să-ți pot dărui un fiu.

– Karen...

– Asta aș dori, insistă ea, mîngîindu-l pe piept. Aș vrea să am copilul tău, Paul. Mă gîndesc tot timpul la asta. Mă gîndesc și cînd sînt acasă la tine și, o țin în brațe pe Lily. Pretind că este a mea – a noastră. Mă gîndesc la asta tot timpul cînd sîntem împreună, de fiecare dată cînd te simt în mine. Aș vrea să am copilul tău, Paul. Aș face orice pentru tine.

Aceasta era încă o ironie crudă a soartei, se gîndi el privind-o cum se apleacă și-l sărută pe piept.

Avea o soție pe care crezuse că și-a dorit-o dintotdeauna – pe independenta și capabila doctoriță Garrison –, iar acum își dorea felul de femeie pe care înainte o disprețuise – Karen, născută să asculte, să-i îndeplinească orice dorință, dispusă să facă orice pentru a-i intra în voie. Se uită la ceasul de pe noptieră.

– Trebuie să plec.

El se spălă în toaleta pentru oaspeți în timp ce ea schimba cearceafurile. Ca întotdeauna nu va exista nici

o urmă a timpului lor petrecut împreună, nici măcar un iz ușor de sex în așternuturi. Se îmbrăcă în tăcere și tot în liniște trecură prin holul întunecat, îndreptându-se către bucătărie, unde ardea o singură lumină deasupra chiuvetei.

– Am auzit că mâine se vor relua cercetările, spuse Karen, sprijinindu-și șoldul de unul dintre dulapurile de stejar. Ai să mergi și tu?

Paul luă un pahar de lîngă chiuvetă și-l umplu cu apă.

– Așa cred, zise el, privind-și chipul reflectat în geamul ferestrei.

Bău puțin din pahar, iar restul îl aruncă înapoi în chiuvetă. Clăti paharul și-l puse la loc alături; își tamponă buzele cu prosopul verde în pătrățele, îl împături la loc și-l puse pe marginea suprafeței de lucru.

Din spațiile spălătoriei se auzi ușa de la garaj deschizîndu-se și apoi închizîndu-se la loc. Paul simți fiori de gheață pe șira spinării. Sentimentul de vinovăție aproape că-l doborî. Ușa bucătăriei se deschise și Garrett Wright intră înăuntru, băgîndu-și mânușile în buzunarele hainei lui bleumarin.

– Paul! exclamă el. Ce surpriză!

Își puse valiza diplomat pe masa de stejar și-și deschise haina. Karen se apropie imediat de el în mod firesc, aplecîndu-se să depună un sărut lipsit de pasiune pe obrazul lui. Erau o pereche potrivită, amîndoi blonzi, cu ochi de culoare închisă și trăsături frumoase. Un cuplu ce ar fi putut trece cu ușurință drept frate și soră.

– Am trecut s-o întreb pe Karen dacă ar vrea să lucreze cîteva ore mâine la centrul de voluntari, spuse el. Ne reluăm cercetările indiferent de vreme.

– Da, am auzit. Nu ți-am zărit mașina în față.

– Am venit pe jos.

Garrett își înalță sprîncene:

– Cam frig afară pentru o plimbare.

– M-am gîndit că poate reușesc să-mi limpezesc gîndurile.

– Da, sigur, spuse el, reușind să pară destul de preocupat, cred că ai destule pe cap. Cum te descurci?

– Potrivit, zise Paul încercînd să nu pară posac.

În rarele ocazii cînd discuta cu Garrett, de fiecare dată se simțea ca o insectă sub microscop. De parcă ar fi reprezentat un potențial candidat pentru psihanaliză, de parcă Wright ar fi început chiar din prima clipă a discuției să-i analizeze cuvintele, gesturile sau expresiile, ori lipsa lor.

– Știu că ai fost foarte activ pe parcursul cercetărilor, spuse Garrett scoțîndu-și haina.

Ca o soție grijulie, Karen i-o luă fără a rosti un cuvînt și merse să i-o pună în dulapul de pe hol.

– E un mod sănătos de a face față acestei situații, chiar dacă există o mare doză de frustrare. Hannah ce face?

– Rezistă și ea cum poate, spuse Paul posac.

– N-am văzut-o la știri – în afară de ziarul de sîmbătă. A leșinat, nu-i așa?

Garrett clătină din cap. Cu o expresie încruntată și gravă, își băgă mîinile în buzunarele pantalonilor și se legănă pe vîrfuri și pe călcîie.

– Pierderea unui copil e o suferință groaznică pentru părinți.

– Îmi dau seama foarte bine, spuse Paul ursuz.

Garrett tresări ușor, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama, iar ochii i se măriră plini de căință.

– Iartă-mă. N-am vrut să te iau de sus, Paul. Voiam pur și simplu să spun că, dacă vreunul dintre voi simte nevoia să discute cu cineva, v-aș putea recomanda un prieten de-al meu din Edina. Este specialist în terapie familială.

– Am alte lucruri mai bune de făcut, zise Paul cu maxilarele încleștate.

– Te rog să n-o iei ca pe o jignire, Paul.

Wright întinse mîna spre el.

– Nu vreau decît să te ajut.

– Dacă vrei să mă ajuți vino mîine la Ryan's Bay. De

asemenea ajutor avem nevoie, nu de ședințe scumpe de psihiatrie în Edina.

Se întoarse către Karen.

– Ne vedem mâine la centru.

Karen încuviință cu privirea în podea.

– Am să fiu acolo.

Rămase pe loc, ținându-și respirația pînă auzi ușa de la garaj deschizîndu-se și apoi închizîndu-se la loc.

– Asta n-a fost prea delicat din partea ta, Garrett, își admonestă ea cu blîndețe soțul.

– Zău? Eu cred că am fost chiar foarte generos dacă e să luăm în seamă toate lucrurile.

Merse către chiuvetă și atinse marginea udă a paharului pus la uscat. Luă șervetul verde împăturit, șterse paharul, apoi împături șervetul.

– Ar trebui să fii mai atentă pe unde lași lucrurile, zise el, ridicînd prosopul.

Prosopul pe care Paul i-l luase din mîină. Prosopul cu care o trăsese către el și pe care îl strînsese cu putere în pumni. Prosopul pe care-l lăsase să cadă pe jos în spălătorie. Karen nu spuse nimic. Garrett puse prosopul alături pe masă și plecă.

CAPITOLUL 28

ZIUA A OPTA

21:03; – 34°C; WF – 48°C.

Mitch rămase cu ochii ațintiți asupra tablei pe care se aflau mesajele, pînă cînd literele începură să-i joace în fața ochilor. Sprijinindu-și coatele de masă își cuprinse fața în mîini și-și frecă ochii încercînd să-și îndepărteze oboseala. Un efort inutil. Oboseala era mult mai adîncă. Îl doborîse complet, lovindu-l ca un baston rece și negru

pînă cînd simțea cum își pierde rațiunea și logica și, mai mult decît atît, obiectivitatea. Îi afecta profund temperamentul făcîndu-l să se simtă meschin și periculos. Îi sfărîma carapacea protectoare distrugîndu-i autocontrolul și lăsînd să iasă la iveală sentimentele de vină și incertitudine care îl înconjurau ca o ceață tonică.

Vina. Văzuse chipul lui Hannah cînd Paul îi aruncase în față acuzația cu aceeași violență cu care trimisese văturaiul în perete. Fusese o izbucnire de durere, dar dincolo de ea se afia vina. Ea se învinovătea la fel de mult cît o învinovătea și Paul.

Știa exact cum este – autopedepsirea constantă și inutilă, suferința care devenea atît de familiară, încît, la un moment dat, parcă în mod pervers, nu mai voiai s-o lași să dispară.

– Ar trebui, cred, să-ți pui ceva la mîină, spuse Megan încet. Dumnezeu știe ce microbi zburdă prin fluidele trupului lui Steiger. Eu plec acum la spital. Vrei să te duc undeva?

Mitch tresări, lăsîndu-și mîinile jos de pe față și lovind biroul cu palmele. Nu știa de cînd se afla ea acolo, sprijinită de ușa, în timp ce el se lupta cu demonii lui interiori. Ea intrase în sala de ședințe cu pleoapele pe jumătate închise, masîndu-și ceafa în ideea de a scăpa de tensiunea acumulată.

– N-am nimic, spuse el privindu-și mîna pe care și-o julise cînd îi spărsese nasul lui Steiger. Am făcut de curînd un tetanus.

– Eu mă gîndeam mai mult la turbare sau la vreo ciupercă, zise ea sec, sprijinindu-se de colțul mesei, vizavi de el.

– De ce te duci la spital?

– Caut suspecti. Știu că i-am interogât pe toți cei de acolo, dar vreau să-i mai întreb o dată. Hannah nu crede că vreunul dintre pacienții ei sau familiile acestora ar fi fost în stare să-l răpească pe Josh, dar eu cred că merită să mai încerc o dată. Hannah poate că nu și-a dat seama de unele animozități la adresa ei, dar mă gîndesc

că poate personalul ar putea să-mi ofere câteva nume. Fiecare avem dușmani.

– Cam cinică această părere.

– Eu o consider realistă, îl corectă Megan. Am suficientă experiență în această meserie ca să știu că oamenii au un fond egoist, rău și răzbunător, asta în cazul fericit în care nu sînt săriți de pe fix.

– Așa ca amicul nostru, zise Mitch ridicîndu-se de pe scaun cu ochii ațintiți asupra mesajelor.

Privirea lui se opri asupra fiecărui rînd în parte și simți cum i se ridică părul pe ceafă.

– Are răutatea în sînge.

Răutatea. Lucrul de care se temuseră toți de la bun început. O răpire pentru a obține o recompensă reprezentată lăcomia; la lăcomie se putea face față, se putea trata și putea fi chiar păcălită. O boală mintală era periculoasă și imprevizibilă, dar bolnavii făceau de obicei greșeli pe parcurs. Răutatea era însă rece și calculată. Răutatea juca jocuri cu reguli necunoscute și cu o ordine de zi ascunsă. Răutatea lăsa o urmă la vedere și apoi, calmă, se îndrepta către casa unui vecin cerînd ajutor pentru găsirea cîinelui victimei.

Desenul realizat cu ajutorul lui Ruth Cooper în acea dimineață era prins pe perete. Un bărbat de vîrstă incertă, cu o față ovală ce părea aproape lipsită de trăsături. Ochii îi erau ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare. Părul ar fi putut avea orice fel de culoare sub căciula închisă și ea la culoare. Nici măcar urechile nu i se vedeau. Gluga hainei parcă era un tunel în jurul feței, făcîndu-l să semene cu un spectru dintr-o altă lume.

– Nu-i chiar o fotografie, nu-i așa? spuse Megan cu dispreț.

– Nu, dar cel puțin doamna Cooper crede că l-ar putea identifica dacă-l vede din nou. Crede că-și poate aminti glasul.

În piept începu să-i clocotească furia, gîndindu-se la siguranța de sine, la disprețul și cruzimea cu care acest

om își etala puterea și mintea vicleană. Mitch își strînse pumnii.

– Ticălos arogant, murmură el. Ai să faci undeva un pas greșit și, cînd ai să-l faci, pun eu mîna pe tine.

– Dacă avem noroc poate ne ajută complicele lui, spuse Megan îndreptîndu-se. Am aranjat cu Christopher Priest să se uite la calculatoarele lui Ollie și să vadă dacă poate intra în programe. Ollie audia un curs de calculatoare la colegiu. Bănuiesc că dacă cineva poate trece de capcane, acela este Priest. Între timp îl mai avem și pe Paul, de care trebuie să ne ocupăm.

Înainte ca Mitch să poată reacționa, ea se grăbi să continue:

– Nu poți nega legătura lui cu camioneta, spuse ea ridicînd cîte un deget pe rînd pentru a-și susține punctul de vedere. Alibiul său pentru noaptea în care a dispărut Josh este foarte alunecos. Nimeni nu știe unde era azi-dimineață la ora șase cînd Ruth făcea cunoștință cu misteriosul nostru personaj. I-a spus agentului de serviciu că se duce cu mașina să-l caute pe Josh. Momentul ține prea mult de coincidență, nu crezi?

– Ce motiv ar putea avea? Întrebă Mitch. De ce i-ar face așa ceva propriului său copil?

– Se mai întîmplă, insistă Megan. Știi foarte bine acest lucru. Ce spui despre cazul de la Iron Range de anul trecut? E de neconceput ce a fost în stare să-i facă omul acela fiicei sale, dar el a participat la căutări în fiecare zi, a făcut apeluri prin mass-media și și-a ipotecat casa pentru a strînge banii de recompensă. Asta s-a întîmplat acolo și la fel de bine se poate întîmpla și aici. Aici nu ne aflăm în Utopia, inspectore, continuă ea, simțind cum începe să-și piardă răbdarea din cauza neîncrederii manifestate de el. Aici sîntem într-un oraș la fel ca toate celelalte. Oamenii sînt la fel peste tot – unii sînt buni, alții sînt răi. Pînă și în grădina Raiului se afia un șarpe. Acceptă ideea.

Privirea pe care i-o aruncă el era întunecată și aspră.

– Crezi că nu o accept?

Glasul lui era scăzut, dar ascuțit ca o lamă de cuțit.

– Eu cred că nu vrei.

– Ei bine, știu cel puțin că tu vrei, nu? spuse el sarcastic. Nu-ți pasă de nimic altceva decât să-ți asiguri spatele și să primești o stelută aurie, frumoasă la dosar. Chiar dacă asta înseamnă să distrugi câțiva oameni în cale. Scopul scuză mijloacele, nu?

– Poți să-ți păstrezi discursul ăsta de trei parale pentru Paige Price, se răsti Megan, punându-și mâinile în șolduri. Știi foarte bine că vreau să-l aduc pe Josh înapoi. Nu țipa la mine pentru că spun adevărul. Eu cred doar că ție îți vine foarte ușor să te pui în pielea lui Paul Kirkwood, iar asta ne-ar putea costa destul de scump.

Mitch nu se afla deloc în dispoziția de a-i fi zgîndărite instinctele de polițist sau conștiința. Obosit și frustrat se repezi la ea.

– Cu alte cuvinte, O'Malley, ar trebui să uit că acest om și-a pierdut copilul și să mă reped la el tăind în carne vie. Ar trebui să-mi cunosc foarte bine prioritățile la fel ca și tine. Mai întâi meseria. Meseria, meseria și nimic altceva decât afurisita de meserie! urlă el la Megan.

– Meseria reprezintă ceea ce sînt, spuse ea cu ochii strălucind de mîndrie. Dacă nu-ți place, n-ai decît.

– Reprezintă ceea ce ești pentru că doar atît îți îngădui să fii, mîrîi Mitch. Ferească Dumnezeu să-ți scoți insigna și să fii cîteva clipe femeie! Nici n-ai ști ce să faci.

Megan tresări de parcă ar fi primit un pumn în plină figură. Ea își „scosese” insigna. „Fusesse” femeie. Pentru el. Dar probabil că nu se descurcase prea bine. Ideea îi străpuse inima ca un pumnal.

– Zău? Oare tu mi-ai oferit cumva mai mult? replică ea pe un ton sarcastic. Ce mi-ai oferit, inspectore? O tăvăleală în pat? Da, într-adevăr, pentru asta merită să-mi distrug cariera, n-am ce zice!

Gura lui se strîmbă într-un rînjit.

– Nu mi-amintesc să te fi plîns de asta cînd aveai picioarele încolăcite în jurul meu.

– A, nu! recunosc Megan fără să clipească, reușind să-și păstreze cumpătul în ciuda loviturii. A fost nemai-pomenit cât a durat. Acum însă s-a terminat. O mare ușurare pentru tine, sînt sigură. Relațiile care durează mai mult de trei – patru zile îți pot strica imaginea de martir.

– Încetează! strigă Mitch ridicînd o mîină în semn de avertisment.

Mîna pe care avea verigheta în deget. Aurul străluci în lumină subliniind minciuna pe care nu apucase să o rostească.

Se întoarse cu spatele și oftă adînc. Iisuse, cum ajunseseră la așa ceva? Ce-l interesa pe el ce face sau ce nu face Megan O'Malley cu viața ei?

Făcuseră dragoste. Mare scofală! El nu dorea mai mult din partea ei, iar motivele n-aveau nimic de-a face cu penitența pentru păcatele din trecut. „De aceea” nu dorea nimic din partea lui Megan O'Malley. Era încă-pățînată și îndărătnică și mereu îl provoca și-l irita. Nu se putea controla cînd se afla în preajma ei și cu atît mai puțin nu o putea controla pe „ea”

Megan își adună emoțiile și le încuie înapoi acolo unde le era locul. „De aceea” nu-și putea permite să se îndrăgostească de Mitch Holt. El tocmai îi confirmase nevoia de a-și respecta principiul pe care el o constrînsese să și-l încalce: fără polițiști. Acum, cînd totul se terminase între ei, tot ceea ce ea oferise, toate aspectele ei intime pe care i le împărtășise, vor fi folosite împotriva ei. Acum între ei va exista mereu această stînghereală. De fiecare dată cînd vor trebui să se afie în aceeași încăpere și de fiecare dată cînd vor fi nevoiți să lucreze împreună.

Ar fi trebuit de la bun început să se fi concentrat în exclusivitate asupra muncii. „Știai foarte bine, O'Malley, ce te-a făcut să crezi că ar fi putut fi altfel?” Își înghiți cu greutate nodul din gît și se forță să revină la normal.

– Va trebui să-i luăm amprentele lui Paul, spuse ea. El a fost proprietarul acelei camionete; s-ar putea să mai

aibă încă un rînd de chei. Dacă-i găsim amprentele după atîta timp, atunci va avea să ne dea niște explicații. Îl aduci aici, inspectore, că dacă nu, îl aduc eu!

Mitch rămase uimit cît de repede putea ea să intre în pielea polițistului, ignorînd cuvintele aspre pe care tocmai le schimbaseră. Aproape că putea simți răceala pereților de gheață care se ridicaseră în jurul ei, pentru a o proteja pe ea și sentimentele pe care el tocmai i le zgîndărise. Îl irita faptul că ea se putea controla atît de bine, în timp ce lui îi venea să urle și s-o scuture cît putea de tare. Îl deranja că simțea remușcări și regrete, că putea simți ceva, în timp ce ea părea să le fi șters cu buretele.

– Nu-mi da tu mie ordine, O'Malley! o avertiză el.

Megan își arcui o sprînceană.

– Și ce-ai să faci? Ai să le spui ziaristilor că m-ai văzut dezbrăcată?

Plecă de lîngă el cu capul sus.

– Fă-ți meseria, inspectore, pentru că altfel o să ți-o fac eu!

Mitch nu spuse nimic în timp ce ea ieșea din sală, închizînd ușa. Începu să se plimbe prin încăpere, încercînd să-și păstreze cumpătul și să se concentreze asupra a ceea ce trebuia.

Mîrîind furios se întoarse uitîndu-se crunt către tabla pe care erau prinse mesajele. Nu și-l putea imagina pe Paul tipărind aceste misive idioate.

Știa că părinții își pierdeau răbdarea sau rațiunea și comiteau păcate ce nu mai puteau fi îndreptate nicio dată. Apoi se gîndi la Kyle și la ceea ce simțise cînd își văzuse copilul mort, trăind apoi în fiecare zi cu gîndul la cîți ani ar fi avut Kyle și ce-ar fi făcut dacă ar fi trăit. Se gîndi cît de mult suferea cînd îi vedea pe alți copii jucîndu-se cu mingea sau alergînd pe străzi cu bicicletele avînd întotdeauna după ei un cîine.

Nu se putea obișnui cu ideea că cineva ar putea face rău intenționat unui copil pentru că el încă suferea enorm pentru că fiul lui îi fusese smuls de lîngă el.

„Cred că ție îți vine foarte ușor să te pui în pielea lui Paul Kirkwood, iar asta ne-ar putea costa destul de scump.” Ușor? Nu. Acest cuvânt nu era deloc potrivit.

Se întoarse la masă unde se afla agenda lui Josh. Avea nevoie de un suspect. Trebuia să fie cineva care cunoștea familia Kirkwood, care cunoștea zona și care-l cunoștea și pe Josh.

Întoarse paginile una după alta, cu ochii asupra rîndurilor prin care Josh își exprima mîndria că fusese numit căpitan al echipei de hochei, sau tristețea în legătură cu problemele ivite între părinții lui. „Tata este supărat. Mama este tristă. Eu sînt necăjit...” Probleme maritale ce nu făceau din Paul Kirkwood un monștru capabil să-și răpească propriul fiu și să lase bilete despre ignoranță și păcat.

Păcat.

Mitch mai întoarse o pagină și privi atent la desene. Reprezentau propria interpretare a lui Josh despre Dumnezeu și diavol, părerile sale despre ora de religie – chipuri furioase și semne cu degetul mare în jos. *Păcat.* În minte îi veni imaginea lui Albert Fletcher, diaconul de la St. Elysium stînd pe marginea șoselei Old Cedar cu gluga hainei sale negre încadrîndu-i chipul ascuțit.

21:57; – 34°C; WF – 42°C.

– Într-o lume perfectă, Hannah ar candida la un post de înger, spuse Kathleen Casey.

Stătea așezată pe canapea, cu picioarele sprijinite de o măsuță de cafea din lemn de stejar deschis la culoare. Îmbrăcată într-un costum chirurgical de culoare verde, avînd pe deasupra un-halat alb, de laborator, în buzunarul căruia se afla băgat un stetoscop, rodea gînditoare capătul de plastic al unui pai, în timp ce privea în gol către televizorul de vizavi.

– Toți cei în favoarea unei lumi perfecte să spună da.

Megan se așeză mai bine în ceea ce fusese odată un scaun tapisat cu piele. Acum era mai puțin tapisat.

Erau singurele persoane din hol. Dincolo de ușa deschisă, micul spital era liniștit. Din cînd în cînd, suna telefonul. Din cînd în cînd, se auzea bîzîitul vreunui pager. Atmosfera nu semăna nici pe departe cu agitația din spitalele unde era un du-te-vino continuu.

Megan se gîndea cu nostalgie la un pat liber în care s-ar fi prăbușit bucuroasă. Poate ar fi cerut și o binefăcătoare injecție cu Demerol pentru ca timp de opt-zece ore să nu mai știe nimic. Își frecă fruntea și oftă:

– Ce părere au despre ea colegii? Întrebă subliniind cuvîntul „colégi” pe agenda deschisă pe care o avea în față.

– După cum le-am spus și ultimilor nouă polițiști, este visul oricărei asistente medicale. De obicei mă ciupesc ori de cîte ori lucrăm împreună.

Ochii ei mici și căprui reflectau ani lungi de experiență în domeniu.

– Am șaisprezece ani de muncă. M-am lovit de stagiarî aroganți și de șefi care pûteau jura că nu suferă de egocentrism, pentru simplul motiv că se considerau ei înșiși Dumnezeu. Dacă-i găsesc pe indivizii ăia în rai cînd am să ajung acolo, o să cer la poartă să mi se schimbe viza.

– Cum se înțelege cu ceilalți medici?

– Grozav! Cu excepția sosiei lui Chad Everett. Doctorul Craig Lomax. A fost foarte afectat cînd Hannah a fost numită șefa secției de urgență. Se pare că lui i-a scăpat faptul că e un medic total nepriceput.

– Cît de afectat?

– Destul cît să ne pedepsească pe toți cu posomo-reala lui. Destul cît să conteste autoritatea lui Hannah.

Bău din sticla ei de Pepsi decofeinizat, apoi continuă să ronțăie capătul paiului.

– Dar dacă mă întrebî dacă a fost atît de supărat, încît să-l ia pe Josh, atunci răspunsul este nu. E ne-suferit, nu nebun. Și apoi a fost de gardă în noaptea aceea.

– Dar pacienții? Întrebă Megan. Te poți gîndi la

cineva care să fi fost nemulțumit? Cineva care s-o fi învinovățit de ceva?

Kathleen își trecu degetele prin bretonul părului roșu, în timp ce se gîndea.

– Aici nu-i ca în metropolă, să știi. Oamenii din provincie nu te dau în judecată pentru neprofesionalism. Au încredere în doctori și au destul de mult bun simț ca să știe că nu întotdeauna lucrurile ies bine, iar asta nu înseamnă că e greșeala cuiva.

Megan insistă:

– Dar rudele celor care au decedat? Un părinte care și-a pierdut copilul, poate.

– Să vedem... Familia Mueller au pierdut un copil din cauza meningitei, toamna trecută. L-au adus în comă. Hannah a muncit la el în draci, dar n-a mai putut să-l salveze!

– Au fost supărați?

– Nu pe Hannah. Ea a stat zi și noapte lângă copil.

Se mai gîndi o vreme, trecînd în revistă mai multe nume.

– Nu-mi vine nimeni în cap care să-i fi putut face așa ceva lui Hannah. Ea este un medic excelent! Reușește să-i liniștească pe oameni, mai ceva ca un pumn de tablete de Valium. Și cunoaște limitele spitalului nostru. Nu ezită să trimită un pacient la un alt spital mai bine dotat, dacă așa consideră necesar.

Își trase picioarele sub ea. Scoțînd paiul din gură, îl folosi ca pe un indicator.

– Mi-amintesc cînd a dus-o personal pe Doris Fletcher la clinica Mayo pentru analize, pentru că soțul ei refuzase s-o interneze.

– Fletcher?

Megan se îndreptă brusc de spate.

– Vreo legătură cu Albert Fletcher?

Kathleen își dădu ochii peste cap:

– Chiar diaconul zilei de apoi din Deer Lake în persoană. Lumea se îndreaptă cu pași repezi către apocalipsă. Femeile sînt rădăcina răului. Sacul de pînză drept

haină și cenușă în cap. Acel Albert Fletcher? Da. Sărmana Doris, ce ghinion pe capul ei să se mărite cu el înainte de a deveni fanatic.

– Și n-a vrut s-o ducă la spital pentru analize? Întrebă Megan nevenindu-i să creadă.

Asistenta își ridică ochii în tavan.

– Era de părere că trebuie să aștepte ca Dumnezeu s-o vindece. În timpul ăsta, probabil că Dumnezeu ridică mîinile în aer, strigînd: „V-am dat clinica Mayo, cînd v-ați plîns și v-ați rugat! Ce mai vreți acum!” Sărmana Doris!

– Cum a reacționat Fletcher față de doctorița Garrison cînd i-a dus soția pentru analize împotriva voinței sale?

– S-a supărat foc. Albert nu acceptă femeile independente. Crede că noi toate ar trebui să plătim în continuare pentru că Eva a dat-o în bară.

– De ce anume a murit soția lui? Întrebă Megan.

– Întregul ei sistem gastrointestinal era la pămînt, apoi a făcut blocaj renal, explică ea. A fost foarte trist. Nimeni nu a reușit să dea un diagnostic concret. Eu am zis că Albert i-a dat arsenic, dar nimeni nu le ascultă pe asistente.

Cum Megan nu rîse, Kathleen o privi.

– Glumeam. În legătură cu arsenicul. A fost o glumă.

– Ar fi fost în stare s-o omoare? Întrebă Megan serioasă.

Ochii asistentei se măriră. Sprîncenele decolorate i se ridicară pe sub breton.

– Diaconul să, încalce una din cele zece porunci? Cerul s-ar înnegri, iar pămîntul s-ar clătina.

– S-a făcut vreo autopsie?

Kathleen deveni serioasă. Răsuci paiul între degete.

– Nu, spuse ea încet. Cei de la clinică au insistat. Nu suportau ideea că nu pot afla cauza morții. Dar Albert a refuzat din motive religioase.

Megan privi fix către însemnările făcute. Mesaje despre păcat. O vendetă personală. Dacă Fletcher reușise cumva să-și otrăvească soția și să scape nepedepsit,

s-ar putea încă să mai dorească pedepsirea lui Hannah pentru că intervenise.

Dacă era destul de nebun sau de sucit la cap! El preda ora de religie în seara când dispăruse Josh, dar, dacă aveau de a face aici cu o întreagă echipă de lunatici, atunci alibiurile erau irelevante.

– Doar nu crezi că el l-a luat pe Josh, nu? Întrebă Kathleen cu glas scăzut. Eu aş crede mai degrabă că Ollie a făcut-o și acum putrezește în iad.

Megan se ridică din fotoliu.

– Cred că deja se află acolo, dar mai cred că păstrează un loc alături și pentru altcineva. Treaba mea e să aflu pentru cine.

Întrebarea care nu-i dădea însă pace, în timp ce conducea mașina prin oraș, era dacă la sfârșitul săptămânii asta va mai fi sau nu treaba ei.

Blestemă din tot sufletul politica agenției. Venise aici să-și facă meseria, simplu ca bună ziua. Dar nimic nu mai era simplu în situația în care fuseseră aruncați cu toții – ea, Mitch, Hannah, Paul, toți locuitorii din Deer Lake și toți din afara comunității care veniseră să dea o mână de ajutor. Un singur act de răutate care le schimbă viața tuturor. Răpirea lui Josh declanșase un lanț întreg de fapte și reacții. Viețile lor fuseseră smulse de sub control și afirmău acum de următoarea mișcare a unui nebun.

Se întreba dacă el știe acest lucru oare, indiferent cine era. Uitându-se prin parbriz la umbrele stranii ale nopții geroase, se întreba dacă el acum se gîndea la următoarea mișcare și cum îi va afecta asta pe jucătorii acestui joc bolnav.

Puterea: Despre asta era vorba. Puterea de a o face pe Dumnezeu. Puterea de a-i distruge pe oameni pînă cînd cerșeau îndurare. Dorința de a demonstra cît de deștept este el față de toți ceilalți.

– E ușor să câștigi cînd ești singurul care știi regulile jocului, murmură Megan. Dă-ne un indiciu, ticălosule!

Doar un afurisit de indiciu! Apoi o să vedem noi care pe care.

Curînd. Trebuia să se întîmple curînd. Simțea cum trece timpul. Ultimatumul lui DePalma îi atîrna deasupra capului ca sabia lui Damocles – „Ai grijă să faci ceva curînd.”

Viră pe strada Simley la vest de St. Elysius, stinse farurile și lăsă mașina să mai ruleze cîțiva zeci de metri înainte de a o opri la curbă. Nu era nimeni pe stradă la ora zece. Toți vecinii stăteau lipiți de televizor așteptînd știrile – cu o singură excepție, Albert Fletcher. În casa de la numărul 606 nu se vedea nici o lumină, nici la parter, nici la etaj.

Unde se putea afia un diacon catolic de șaizeci de ani la ora zece și un sfert seara, într-o zi de miercuri? Oare era plecat să se distreze cu vreo văduvă focoasă? Imaginea o făcu pe Megan să se strîmbe.

Traversă strada și porni pe trotuar cu pași hotărîți de parcă ar fi avut un motiv serios să se afle acolo. „Un truc pentru a nu atrage atenția cînd te aflai într-un loc necunoscut – să te prefaci că ești la tine acasă. Se îndreptă către capătul clădirii și se strecură după colț pe lîngă garaj, pentru a nu fi zărită de vreun vecin care întîmplător s-ar fi putut uita pe geam.

Zăpada îi scîrțîia sub picioare din cauza gerului. Chiar și materialul canadianei înțepenise din cauza frigului. Fiecare mișcare pe care o făcea provoca un zgomot asemănător cu o hîrtie făcută ghemotoc.

Se blestemă în sinea ei pentru că se afla în acest loc uitat de Dumnezeu în gerul acesta cumplit, în timp ce căuta prin buzunare o lanternă. Cu mânușile nu prea reușea să se descurce – motivul principal probabil pentru care numărul jafurilor scădea dramatic în timpul zilelor geroase.

Ușa laterală a garajelor era încuiată. Ținînd mîna în dreptul luminii, Megan o ridică spre fereastră și aruncă o privire înăuntru, ținîndu-și respirația ca să nu aburească sticla.

Singura mașină dinăuntru era un Sedan vechi acoperit cu o husă, ca o mobilă într-o casă din care lipseau proprietarii.

Standul alăturat era gol. Încăperea era imaculată. Nici măcar o pată de ulei pe jos.

Se întoarse și se îndreptă spre treptele care duceau către veranda din spate. Voia să arunce o privire pe furiș pe geamuri, dar jaluzelele erau trase. Chiar și ferestrele de la subsol erau acoperite.

Fundația casei fusese învelită cu un plastic gros, apoi fusese pusă zăpadă deasupra pentru a o izola corespunzător de umezeală.

Blestemînd, Megan îngenunche chiar sub fereastra de la parter și dădu zăpada la o parte cu mîna.

Își scoase mînușa și căută în buzunar un briceag cu care reuși să îndepărteze puțin plasticul din dreptul subsolului. Privi cu lanterna înăuntru. Totul era curat ca-n palmă. Nici un teanc de cutii de vopsea. Nici un teanc de ziare vechi. Nici o cutie cu lucruri vechi. Nu semăna deloc a beci. Nici a cameră de tortură și nici vreo urmă de copil înăuntru.

Pe jumătate dezamăgită, pe jumătate ușurată, Megan se ridică pe vine și stinse lanterna. În aceeași clipă, pe alee apărură farurile unei mașini. La naiba!

Se ridică iute băgînd lanterna și briceagul la loc în buzunar, reușind să se taie în palmă cu lama.

Mușcîndu-și buzele ca să nu țipe, își folosi cealaltă mînă pentru a pune zăpada la loc. Ușa garajului începu să se ridice automat. Bătători zăpada cît putu de bine, lovind-o cu ambele mîini. Cu ochii urmărea ușa garajului. Fletcher intră cu mașina fără s-o vadă, dar dacă ieșea pe ușa laterală pentru a se îndrepta către intrarea din spate, atunci dădea de dracu'!

Motorul mașinii dădu cîteva rateuri și se opri. Aplecîndu-se de mijloc, Megan fugi pe scările din spate, sări peste balustradă și o luă către celălalt capăt al clădirii intrînd cu toată forța într-un bărbat.

Țipătul ei fu oprit de o mînă mare. Un braț o strînse

cu putere, trăgînd-o lîngă el. Răsucind-o o lipi de zidul casei. Megan îl lovi în fluierul piciorului cu gheata. El gemu de durere, dar o strînse și mai tare.

– Stai liniștită! Ți ordonă el cu glas șoptit și aspru.

O șoptă familiară.

Megan încercă să vadă pe sub gluga ce-i acoperea fața. Chiar și în întuneric era imposibil să nu recunoască fața lui Mitch. El își trase mîna de pe gura ei.

Megan nu spuse nici un cuvînt, ci se luptă să-și recapete răsufierea. Aerul rece îi pătrundea în plămîni dureros și-și duse mîna la gură pentru a încerca să-l filtreze. Portiera mașinii lui Fletcher se închise cu un zgomot sec. Pașii lui se auziră scîrțîind prin zăpada înghețată, în timp ce se îndrepta către intrarea din spate. Existau destule șanse ca să intre în casă așa cum mai făcuse de un milion de ori pînă atunci fără a observa nimic deosebit, ca de exemplu urme de ghetă acolo unde n-aveau ce căuta. Oamenii erau ființe cărora le plăceau obiceiurile și rutina și nu dădeau atenție la amănunte – asta dacă nu curîva simțeau că trebuie să se păzească.

Ezită. Și-l imagina stînd în locul unde ea săpase în zăpadă în dreptul ferestrei de la subsol.

„Haide, Alberț. Mișcă-te. Mișcă-te! Te rog!“ El începu să se miște încet. Urcă încet pe scări. Megan își ținu respirația. Oare observase ceva? Oare se uita către capătul de sud al clădirii? Oare putea vedea urmele de pe zăpadă în întuneric?

Se auzi zgomotul cheilor. Apoi cum descuie ușa. Ușa grea se închise cu un zgomot surd, iar cea de protecție fișii cînd reveni în cadru.

Megan oftă la unison cu acest zgomot. Agitația îi trecuse și acum tremura.

Ridică ochii spre Mitch și șopti:

– Ce dracu' cauți aici?

– Ce dracu' cauți tu aici? întrebă el.

– Crezi c-am putea purta discuția asta undeva înăuntru? murmură ea. Am înghețat bocnă.

22:55; - 34°C; WF - 45°C

În localul *Blue Goose* nu era prea multă agitație, iar lumina slabă din interior îi împiedica pe patroni să observe animalele împăiate mîncate de molii ce decorau pereții. Barmanița, o femeie corpulentă cu părul creț, care-i stătea pe cap ca o căciuliță tricotată, stătea în spatele tejghelei, fumînd o țigară și ștergînd halbele de bere cu un prosop vechi. Privea la reluarea unui episod din serialul *Cheers*, ce rula la televizorul portabil, cu ochii mici, adînciți în faldurile cărnoase ale feței ca niște stafide într-o gogoasă.

Singurul ei client de la bar era un bătrîn fără dinți care bea un șnaps și purta o conversație animată cu el însuși despre starea precară a politicii în statul Minnesota, acum, de cînd dispăruse Hubert Humphrey.

Mitch alese ultimul separeu din fața mesei de biliard și se așeză, astfel încît să poată vedea și intrarea și fereastra din față care dădea spre stradă.

Obiceiuri vechi. Comandă o cafea și o gură de *Jack Daniels*. Whisky-ul îl sorbi dintr-o singură înghițitură. Bău cafeaua, în timp ce Megan îi povestea despre discuția ei în legătură cu intervenția lui Hannah.

Megan își turnă porția ei de whisky în cafea și adăugă puțină frișcă. Băutura era fierbinte și tare și o încălzi reușind să scape astfel de tremurat.

Se uită la mîna, încercînd să zărească tăietura în penumbra din local. Briceagul îi tăiasse palma pe o porțiune scurtă, decorată acum cu sînge uscat și scame de la mînușă. Nu-i trebuia decît un leucoplast, nefiind nimic grav.

- De ce ar fi așteptat trei ani ca să se răzbune? întrebă Mitch.

- Nu știu. Poate că i-a trebuit mult să-și facă planul sau poate că mintea lui a reacționat cu întîrziere.

- El se afla la ora de religie cînd a dispărut Josh.

– Ține cont de amicul nostru, complicele.

La televizorul de deasupra barului Cliff Claven dansa ca un robot, în timp ce cineva îi făcea șocuri electrice. Țigara barmaniței îi atârna în colțul gurii în timp ce chicotea încântată de imagine. Pe Megan o trecură din nou fiorii și luă o înghițitură lungă din ceașcă.

– Și tu erai în preajma casei lui Fletcher, inspectore, sublinie ea. De ce joci rolul avocatului diavolului cu mine?

– Pentru că-mi place.

– Dacă dăm la o parte tendințele tale perverse, pot să presupun că aveai un motiv serios să te afli acolo.

El ridică leneș din umeri.

– Nu făceam decît să adulmec prin zonă. Fletcher e obsedat de biserică. Trei dintre bilete menționează păcatul. Lui Josh nu-i plăcea ora de religie.

– Cine l-ar putea învinui pe un profesor ca Fletcher? spuse Megan cutremurîndu-se. Albert Fletcher l-ar fi făcut pînă și pe Vincent Price să se înfioare.

– M-am uitat din nou peste declarația pe care i-a dat-o lui Noogie în noaptea cînd a dispărut Josh, spuse Mitch.

Alese o alună din coșulețul de pe masă și o sparse cu o mînă, aruncînd miezul în gură.

– Nu există nimic suspect.

La prima vedere nu exista nimic care să atragă atenția asupra lui Albert Fletcher. Era un pensionar și un membru respectat al comunității. Nu semăna deloc cu modul în care și-ar fi închipuit majoritatea oamenilor că arată un pedofil, dar existau și alte detalii care se potriveau.

Îndatoririle lui Fletcher legate de biserică îl făceau să se afle în apropierea copiilor. Autoritatea sa la St. Elysius însemna încredere acordată atît de copii cît și de adulți. Cu greu ar fi putut fi el primul care să abuzeze de această încredere.

– Îl cunoștea pe Ollie?

– Nu cred că se învîrteau în aceleași cercuri, dar am

să verific. O să discut chiar eu cu el mâine dimineață.

Ar fi vrut să-l poată aduce pe Fletcher la secție chiar în seara asta, dar nu așa se făceau lucrurile. Nu puteau sări pe bietul om, doar datorită unei presimțiri și unor zvonuri vechi de trei ani. Nimeni nu pomenise de el în legătură cu Josh, în afară de funcția lui la biserică. Nimeni nu pomenise nimic despre ceva deosebit ca s-ar petrece acasă la Fletcher.

Mitch totuși pusese un om să stea de pază în zonă, pentru orice eventualitate.

Își scoase portofelul și puse câteva bancnote de un dolar pe masă. Megan făcu și ea la fel. Barmanița se legănă venind din spatele tejghelei să-și ia banii, în timp ce ei se îndreptau către ușă.

– Mai poftiți, strigă ea cu un glas ce semăna cu al lui Luis Armstrong când era răcit.

Când ieșiră pe trotuar, gerul aproape că-i blocă respirația lui Megan. Nici chiar whisky-ul băut nu o putu împiedica să nu clănțane din dinți.

– Iisuse, Sfântă Marie și I-Iosife! se bâlbâi ea, cău-tîndu-și cheile de la mașină în buzunar. Dacă n-ar fi Josh la mijloc mi-aș dori să fiu concediată. Oamenii nu sînt făcuți să trăiască în condițiile astea.

– Călește-te sau mori, O'Malley! spuse Mitch fără simpatie.

– Dacă mă mai călesc mult, or să ricoșeze gloanțele din mine, îi aruncă ea peste umăr în timp ce urca la volan.

Începu ritualul de a convinge motorul să pornească, privindu-l pe Mitch, care urca și el în mașină.

Străzile din Deer Lake erau acum pustii, doar la *Blue Goose* era deschis. Privindu-l cum pleacă, avu un sentiment de pustietate în suflet, de parcă ar fi rămas singură pe întreaga planetă.

Dar erau și lucruri mai rele decît să fii singur. Însă odată rămasă singură în noaptea întunecată și geroasă, cu gîndul la un copil dispărut și la viitorul ei, care atîrna de un fir de păr, nu reuși să le defluească pe acelea.

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL ZIUA A OPTA

Astăzi au găsit canadiana. Nu mai știu ce să creadă. Nu știu încotro s-o ia. Se simte în aer mirosul panicii lor. Asta ne facem să rîdem. Sînt la fel de previzibili ca niște șobolani într-un labirint. Nu știu încotro s-o ia, astfel încît se întorc unul către altul agățîndu-se de orice, în speranța de a găsi un indiciu. Merită tot ceea ce le rezervă soarta. Mînia lui Dumnezeu. Mînia colegilor, a vecinilor, a străinilor. Mînia se răsfrînge asupra celor vinovați și proști.

Oare ar trebui să le oferim ceva și să vedem ce fac? Toate scenariile au fost dinainte stabilite prevăzînd desfășurarea acțiunii mult mai departe de momentul actual. Dacă le dăm pe A oare asta îi va conduce la B? Și dacă îi conduce la C ce se întîmplă atunci? Vor ajunge mai departe la D și E? Oricum, nu putem fi luați prin surprindere. Noi am prevăzut toate posibilitățile. În cele din urmă se vor convinge și ei că sîntem invincibili. Jocul este al nostru. Suferința este a lor. Victime ce își merită soarta, ale unei crime perfecte.

CAPITOLUL 29

ZIUA A NOUA

8:00; - 30°C; W - 46°C

Cercetările echipelor de salvare se reiau în lumina cenușie a unei dimineți înnorate. Guvernatorul trimisese echipament special de la Garda Națională pentru această vreme extrem de geroasă și două camioane militare se aflau pe aleea din spatele vechiului sediu al pompier-

rilor, gata să împartă mănuși speciale și măști termale de schi oricărui voluntar care dorea acest lucru.

Odată cu descoperirea canadienei lui Josh, nivelul panicii în oraș crescuse brusc. Mai mulți voluntari ca niciodată se înghesuiau la centru, toți nerăbdători și disperati să dea o mână de ajutor. Se îndreptară către punctul central al cercetării cu zelul mulțimii ce năvălise pe porțile doctorului Frankenstein. Erau furioși și înspăimîntați și sătui de așteptare. Își voiau orașul și viața așa cum fuseseră înainte și doreau să creadă că numai hotărîrea îi putea face să cîștige.

Mitch stătea în mașină și privea echipele de cercetare însoțite de cîini cum se împrăștie. Majoritatea cazurilor aveau o viață a lor proprie, un anumit ritm ce se impunea odată cu desfășurarea faptelor, pe măsură ce apăreau noi indicii și se urmăreau noi piste care duceau la adunarea de probe. Acesta însă nu avea ritm și singura senzație pe care o trezea era una amară. Cu cît intrau mai adînc în acest labirint, cu atît mai mult pierdeau teren și deveneau din ce în ce mai dezorientați.

Poate că era vorba despre doi răpitori. Poate că Ollie fusese unul dintre ei. Poate că nu. Poate că Paul era și el implicat, dar cum și de ce? Poate că Albert Fletcher era suspect. Poate că era nebun. Oare îl cunoscuse pe Ollie sau era complicele pe care nimeni nu-l bănuise?

Dar oare există într-adevăr un complice?

Un sergent de poliție de la echipa K-9 din Minneapolis își conduse ciobănescul german către tufișurile de papură. Cîinele sări pe mal, dînd din coadă și cu nasul în zăpadă. Ofițerii în uniformă îi îndepărtară pe voluntari din calea cîinelui.

Inima lui Mitch tresări. Cîinele părea să fi găsit o urmă. O luă către sud, trecînd de case de-a lungul pîrtiei și o luă spre șoseaua care se îndrepta la est către oraș și la vest către suprafețele agricole. Rămase acolo, privind către oraș, apoi către cîmpul de peste drum, unde se ridicau cocenii de porumb nerecoltați, așezați în rînduri drepte unul după altul, martori ai toamnei ploioase și

ai unei ierni timpurii.

Mirosul dispăruse. Ca și celelalte speranțe pe care le avuseseră, dispăru și aceasta. Mitch băgă mașina în viteză și se îndreptă către casa lui Albert Fletcher aflată la mai puțin de o jumătate de kilometru distanță.

La lumina zilei, casa lui Fletcher era pătrată, avînd un etaj și jumătate înălțime, văruiată într-o nuanță sumbră de cenușiu. Nici o urmă de ornament rămasă de la Crăciun nu mai împodobeau ușa sau streșinile. Se părea că lui Albert nu-i plăceau zorzoanele. Mitch își aminti că auzise de o discuție contradictorie la St. Elysium în legătură cu decorarea bisericii în ajunul Crăciunului.

Doamnele din comitetul parohial fuseseră pentru, iar diaconul împotriva. Mitch nu dăduse atunci prea multă importanță. El își petrecea diminețile de duminică împreună cu fetița lui și socrii la biserica lutherană „Crucea lui Christos” unde asculta slujba făcînd în gînd probleme de matematică drept un act de răzvrătire împotriva obligației la care era supus.

Nimeni nu răspunse la ușă. Bineînțeles! Albert era singurul chiriaș din clădire. Doamna Fletcher murise, iar diaconul nu avusese nici o legătură. În ciuda faptului că avusese o slujbă bună la „Buck-Land Cheese” și probabil că avea o pensie frumoasă, femeile nu-l considerau o partidă.

Poate că și decesul lui Doris avea vreo legătură cu asta, reflectă Mitch în timp ce se îndrepta pe cărarea pietruită către garaj. Din cîte își putuse da seama, nimeni nu-l suspectase pe Albert pe parcursul bolii soției sale și al decesului ulterior.

Din cîte putea observa pe fereastră, garajul era immaculat. Ușile erau încuiate. Singura mașină dinăuntru era acoperită cu o husă. Arăta de parcă n-ar fi fost folosită de ani de zile. Lîngă perete erau frumos aliniate uneltele de grădinărit. Pe un raft de lîngă perete erau așezate ordonat tot felul de unelte necesare într-o gospodărie: ciocane, șurubelnițe și chei franceze de diferite mărimi.

Strîngînd în palme pachetele termale din buzunare,

Mitch se îndreptă către spatele casei pentru a verifica fereastra de la subsol.

Simți cum îl apucă frica, amintindu-și cât de aproape fusese Megan de a fi descoperită că dădea tîrcoale casei, noaptea trecută. Dacă Fletcher era nebun? Dacă o găsea singură?

Mitch privi la fundația casei și la plasticul gros care acoperea ferestrele pivniței.

Capsele fuseseră înlocuite.

La biserică, Mitch îl găsi pe părintele Tom îngenunchat alături de vreo douăsprezece femei, făcîndu-și slujba.

Mai multe lumînări ardeau la perete răspîndind în aer un puternic miros de vanilie și ceară topită.

Pe perețele de lîngă lumînări, elevii de la orele de catehism lipiseră postere în culori diferite: „Iisuse, te rugăm, ai grijă de Josh! Doamne, te rog, adu-l înapoi pe Josh, acasă!“ Erau desene cu îngeri, copii și polițiști.

Toți ochii se întoarseră către Mitch cînd acesta ezită lîngă strana preotului. Îl priviră pe Mitch întrebători, așteptînd parcă din partea lui vreo veste pe care el însuși nu le-o putea oferi. Părintele Tom se ridică și ieși pe nesimțite din strană. Cea care conducea corul rugăciunii, continuă pe un ton monoton.

– Sfîntă Marie, fecioară. Domnul e cu tine...

– Ai vreo veste? șopti părintele Tom cu glasul încordat.

Respiră ușurat cînd Mitch clătină din cap.

– Trebuie să-ți pun cîteva întrebări.

– Hai să mergem la mine în birou.

Părintele Tom o luă înainte, închinîndu-se repede în fața altarului înainte de a merge mai departe.

În birou îi făcu semn lui Mitch să se așeze pe un scaun și închise ușa. Arăta așa cum îl știa Mitch ca preot, cu gulerul clerical stînd țeapăn pe deasupra pulloverului lui negru. Se observa că încercase chiar să se și pieptene, dar firele răzvrătite ale părului i se ridicaseră

în sus ca niște țepi. Din tabloul în ulei aflat pe peretele din spate, Papa îl privea mai mult sceptic, decît binevoitor, de parcă gulerul monahal nu l-ar fi putut păcăli nici măcar pentru o clipă.

– Care-i ocazia? îl iscodi Mitch făcînd semn către gîtul lui. Vine cumva episcopul în vizită?

Tom McCoy îl privi timid.

– E una dintre acele mici înțelegeri pe care le facem cu Dumnezeu. Eu am să încerc să fiu un preot mai bun, dacă el o să ni-l trimită pe Josh înapoi.

Mitch simți un motiv ascuns, dar nu insistă.

Îl cunoștea pe părintele Tom destul cît să joace golf cu el, dar nu destul cît s-o facă pe confesorul unui om aflat mult deasupra lui ca nivel spiritual.

– Din păcate pentru toți cei interesați, cred că nu Dumnezeu-l-a răpit, spuse el. Ce făcea Hannah aseară cînd ai plecat de la ea?

Preotul se încruntă privind fix către birou.

– Face și ea tot ce poate. Se simte neajutorată, iar acesta e un teritoriu necunoscut pentru ea.

– Paul nu prea o ajută.

Maxilarul părintelui Tom se încordă.

– Nu. N-o ajută, spuse el scurt.

Trase aer încet în piept și-și ridică privirea uitîndu-se undeva peste umărul stîng al lui Mitch.

– I-am sugerat să aleagă una dintre emisiunile de știri și să dea un interviu. Cred că asta ar putea-o ajuta dacă-și va prezenta povestea într-un mod de care ar putea beneficia și celelalte mame, pentru a împiedica să li se mai întîmple și altora așa ceva. Acesta este un rol familiar pentru ea – să-i ajute pe ceilalți.

– Poate, murmură Mitch, gîndindu-se la rolul lui de protector și de om care dă o mîină de ajutor și cum renunțase la el după criza prin care trecuse.

– Spuneai că vrei să-mi pui niște întrebări?

– Albert Fletcher e pe aici?

Părintele Tom își înălță sprîncenele. Își puse bărbia în piept și se sprijini de spătarul scaunului.

– Nu acum. Cred că e la casa parohială. De ce?

Mitch îi oferi figura lui de polițist serios.

– Trebuie să vorbesc cu el despre câteva lucruri.

– E vorba de Josh?

– De ce întrebi asta?

Părintele Tom scoase un hohot deloc amuzat.

– Cred că am mai avut această discuție. Albert l-a avut elev pe Josh. Asta nu-l face automat suspect?

Mitch renunță la tonul apropiat:

– Fletcher era la ore în noaptea când a dispărut Josh. De ce? Crezi că ar fi putut s-o facă el?

– Albert este cel mai devotaț om pe care-l cunosc, spuse Tom. Sînt sigur, în sinea lui, pe mine mă socoțește sortit pierzaniei, pentru că mi-am pus cablu la televizorul din casa parohială. Nu.

Clătină din cap.

– Albert n-ar fi în stare să încalce niciodată legea laică sau sfîntă.

– De cînd îl cunoști?

– De vreo trei ani.

– Erai aici în timpul bolii soției sale?

– Nu. Ea a murit, cred, în ianuarie '91. Eu am venit aici în martie același an. Am avut impresia că era destul de apropiat de ea, după modul în care s-a întors către biserică pentru mîngîiere după aceea. Modul în care s-a devotaț religiei mă duce cu gîndul la faptul că trebuie să fi simțit nevoia de a umple un mare gol.

Sau poate că deja era îndrăgostit de biserică și dorea ca Doris să dispară, astfel încît, să-și poată urma obsesia cu tot fanatismul. Mitch își păstră însă aceste gînduri pentru el însuși.

– Avea un mod ciudat de a-și arăta afecțiunea față de ea, spuse el. Se pare că toată lumea știe că nu a vrut să-i trateze boala. Susținea că vrea s-o vindece cu rugăciunile lui și n-a fost prea încîntat cînd a intervenit Hannah.

Părintele Tom se încruntă.

– Mitch, doar nu vrei să spui că...

– Nu vreau să spun nimic, spuse Mitch ridicîndu-se de pe scaun și făcînd un gest de negare cu mîna. Îmi dau și eu părerea, atîta tot. Trebuie să încerc toate posibilitățile dacă vreau să găsesc ceva concret. Mulțumesc pentru timpul acordat, părinte.

Porni spre ușă, apoi se întoarse:

– Fletcher ar fi putut fi un preot bun?

– Nu, răspuse părintele Tom fără să ezite. În meseria asta trebuie să faci mai mult decît să înveți pe dinafară scripturile și dogmele bisericești.

– Dar ce-i lipsește?

Preotul reflectă cîteva minute:

– Compasiunea, zise el încet.

Lui Mitch nu-i plăcuseră niciodată prea mult construcțiile victoriene, cu camerele lor mari și întunecate, și cu tîmplăria de culoare închisă.

Casa parohială nu făcea excepție de la regulă. Era destul de mare, cît să adăpostească întreaga echipă de fotbal a Universității Notre-Dame, a cărei fotografie era atîrnată pe perete la loc vizibil.

El merse prin camerele de la parter, strigîndu-l pe Albert Fletcher fără a primi vreun răspuns.

În bucătărie stăruia mirosul de cafea și de pîine prăjită. Pe masă era o cutie cu cereale, iar alături, o cană pe jumătate plină cu cafea, un suvenir din Cheinne, statul Wyoming. Ziarul *Star Tribune* era deschis la un articol despre victimele cutremurului din Los Angeles și despre reluarea escrocheriei cu preoți falși – oameni care se dădeau drept clerici și adunau donații în bani, chipurile pentru cei rămași fără adăpost.

– Domnule Fletcher? strigă Mitch.

Se deschise ușa de la pivniță și din întuneric apărură Albert Fletcher. Slab și palid, arăta de parcă ar fi fost ținut prizonier. Haina preoțească, lungă și neagră, îi atîrna pe umerii slabi și ascuțiți ca pe un stîlp de tele-

graf. Pe sub guler se vedea un pulover negru, pe gît, o imagine răsturnată a gulerului clerical al părintelui Tom. Ochii întunecați care-l priviră pe Mitch străluceau parcă de febră, dar aveau o privire opață, ascunzînd motivul acestei licăriri. Chipul îi era lung și sobru, pielea de un alb-ceușiu întinsă peste oasele proeminente ale feței, iar gura o linie dreaptă ce părea incapabilă să zîmbească. Mitch încercă să suprapună acest chip peste desenul lipsit de trăsături ce-l înfățișa pe vizitatorul lui Ruth Cooper. Poate. Cu o glugă... cu ochelari de soare...

– Domnul Fletcher? ridică Mitch o mîină. Sînt Mitch Holt, inspectorul șef al poliției. Ce mai faceți?

Fletcher se întoarse să închidă ușa de la pivniță, ignorînd întrebarea de politete, de parcă așa ceva ar fi fost împotriva crezului său personal.

– Trebuie să vă pun cîteva întrebări, dacă n-aveți nimic împotrivă, continuă Mitch, băgîndu-și mîinile în buzunare.

– Am vorbit deja cu cîteva polițiști.

– Aceasta este procedura standard, îi explică Mitch, să aibă loc mai multe discuții. Apar probleme noi. Oamenii își amintesc anumite lucruri după discuțiile avute. Nu vrem să scăpăm nimic din vedere.

Se sprijini de perete și-și încrucișă gleznele.

– Puteți lua loc, dacă vă simțiți mai bine.

Însă probabil că și confortul era tot un păcat. Fletcher nu făcu nici o mișcare pentru a-și căuta vreun scaun. Își încrucișă brațele lungi și osoase pe piept, prezentînd urmele călătoriei sale în subsol. Diaconul se uită la urmele de murdărie de pe mîini și se încruntă.

– Am umblat prin niște cutii cu obiecte vechi, în depozit. Sînt de multă vreme acolo.

Mitch zîmbi fals și se îndreptă de spate.

– Trebuie să fie o pivniță destul de încăpătoare sub casa asta. Vă deranjează dacă arunc și eu o privire? Casele astea vechi în stil victorian m-au fascinat dintotdeauna.

Fletcher ezită doar o clipă, înainte de a deschide ușa pivniței. Apoi coborî din nou în măruntaiele casei parohiale a bisericii St. Elysius. Mitch îl urmă, strîmbîndu-se cînd simți mirosul de umezeală și mucegai. Pivnița era exact așa cum se așteptase – o încăpere cu pereți de cărămidă și ciment crăpat. Grinzile erau pline de pînze de păianjen. Becurile de putere redusă nu ofereau suficientă lumină. Încăperea de sub bucătărie adăpostea boilerul, cuptorul, cutia cu circuite electrice și un congelator de tip vechi. Alături se aflau lucruri vechi: biciclete, vreo sută de scaune vechi rabatabile, un teanc de mese așezate una peste alta, mai multe obloane verzi de lemn pentru ferestre, o grămadă de cărucioare pline cu echipament de crochet și o pădure întregă de undițe din bambus.

Fletcher îl conduse către o încăpere în care se aflau o grămadă de statui de pe vremea cînd icoanele bisericii erau realizate cu păr uman și toate semănau uluitor de bine cu anglo-saxonii. Relicvele stricate, priveau oarbe în întuneric cu membrele și fețele crăpate și sparte. Un altar vechi și o cristelniță la fel de veche stăteau mărturie pentru scăderea în popularitate a furnirului ieftin din lemn de culoare deschisă. Un cuier șubred atîrna de o țevă de apă, pe care erau agățate veșminte preoțești purtate de-a lungul anilor care, din cauza umezelii, începuseră să putrezească pe umerase. Pe trei pereți se aflau rafturi de jos pînă sus. Îngrămădite pe ele se aflau cutii cu acte vechi și fotografii îndoite. Cărțile vechi răs-pîndeau un iz de mucegai.

Albert Fletcher arăta ciudat de potrivit printre toate aceste vechituri aparținînd generațiilor credincioase din trecut.

– Făceam un inventar, explică el și voiam să mut cărțile vechi și actele de aici ca să poată fi păstrate.

Mitch își înălță o sprînceană.

– Asta în afară de munca de diacon și de profesor? Știu că ați fost instructorul lui Josh Kirkwood la clasa de

religie și că vă ocupați și de copiii ce slujeau la altar. Asta cred că vă ia foarte mult timp.

– Viața mea aparține bisericii.

Fletcher își încrucișă din nou mâinile pe piept, de parcă ar fi fost gata în orice clipă să cadă în genunchi pentru a se ruga.

– Restul este lipsit de importanță.

– E de admirat, sînt convins, murmură Mitch. Mă întrebam, domnule Fletcher, dacă, în calitate de instructor, ați observat vreo schimbare în comportamentul lui Josh în ultimele săptămîni.

Fletcher clipi și strălucirea din ochi i se stinse de parcă ar fi avut un întrerupător undeva pe dinăuntru.

– Nu, spuse el, strîngînd din buze.

– A fost cumva mai tăcut decît de obicei sau a menționat vreo problemă care nu-i dădea pace?

– Copiii vin la mine pentru a învăța, inspectore. Pentru a se spovedi, merg la părintele McCoy.

Mitch încuviință. Prefăcîndu-se interesat, atinse un pocal ruginit, trecîndu-și degetele peste marginea cupei.

– Totuși, aveți vreo observație personală în legătură cu Josh? Credeți că era un copil cuminte sau, dimpotrivă, vă crea necazuri, cum era?

– În general e un copil bine-crescut, spuse Fletcher ursuz. Deși copiii din ziua de azi par să nu mai aibă nici un pic de respect și disciplină.

– Știți că este fiul doctoriței Garrison.

Mitch șterse praful de pe farfuria de alamă ce acoperea cupa și citi: „Donată în memoria lui Norman Paterson, 1962”

– O cunoașteți pe doctorița Garrison, nu?

– Știu cine e.

– Nu a fost medicul soției dumneavoastră? Întrebă Mitch urmărind reacția lui Fletcher printre gene.

Ochii lui se îngustară ușor.

– Doris a consultat-o de cîteva ori.

– Eu am înțeles că doctorița Garrison de fapt a fost

cea care a dus-o pe soția dumneavoastră la clinica Mayo pentru a i se face niște analize. Asta mi se pare mai mult decît simplă datorie de medic, nu credeți?

Fletcher nu răspunse, dar Mitch simți furia care-l cuprinsese.

– Doctorița Garrison este o femeie remarcabilă, continuă el. Își dedică viața oamenilor. E o tragedie că un om atît de cumsecade trebuie să treacă prin așa ceva.

Gura diaconului se strînse și mai tare.

– Nu sîntem noi în măsură să-l judecăm pe Dumnezeu.

– Noi căutăm un nebun, domnule Fletcher. Nu pot să cred că el împlinește voia lui Dumnezeu.

Albert Fletcher nu comentă. Nici măcar nu se obosi să arate vreun pic de simpatie și să rostească vorbele de conveniență pe care oamenii le rostesc din bună cuviință în asemenea împrejurări. Stătea țeapăn în fața unei statui ce o înfățișa pe fecioara Maria cu o mîină întinsă deasupra capului lui de parcă nu s-ar fi putut hotărî dacă să-i dea binecuvîntarea sau o lovitură de karate. Mitch ar fi fost înclinat pentru ultima variantă. Pentru un om atît de pios, Albert Fletcher părea îngrozitor de lipsit de cele mai elementare virtuți creștinești. Părintele Tom spusese că îi lipsește compasiunea. Mitch se întreba dacă nu cumva îi lipsea și sufletul.

– E îngrozitor ceea ce i s-a întîmplat lui Ollie Swain, nu? spuse Mitch. Ar fi putut să se sfîrșească acest coșmar pentru noi dacă nu s-ar fi sinucis. Îl cunoșteți pe Ollie?

– Nu.

– Ei bine, cred că trebuie să sperăm că-și va găsi pacea și liniștea pe lumea cealaltă, nu?

– Sinuciderea este un păcat de moarte, îl informă Fletcher pios cu mîinile încleștate din cauza încordării. Și-a condamnat sufletul la purgatoriu.

– Să sperăm că a meritat-o atunci, spuse Mitch. Vă mulțumesc pentru tur. A fost destul de... folositor.

Plecă din pivniță și urcă pe scări. Fletcher îl urmă ca o umbră întunecată. Mitch se întoarse spre el cu mâna pe balustradă.

– Mai e ceva, zise el. Am avut o reclamație în legătură cu un răufăcător care a dat tîrcoale prin vecinătate noaptea trecută. Mă întrebam dacă ați observat ceva deosebit.

– Nu, spuse Fletcher sec. Am fost plecat pînă după ora zece și, cînd m-am întors acasă, m-am culcat imediat.

– După zece?

Mitch reuși să-și întipărească pe chip un zîmbet conspirativ.

– Cam tîrziu pentru o noapte atît de geroasă. V-ați întîlnit cu cineva mai deosebit?

– Cu Sfînta Fecioară, spuse Fletcher sec. M-am rugat.

În timp ce se întorcea la mașina lui, Mitch se întreba de ce cuvintele lui Fletcher îi provocaseră o stare de tensiune în loc să se simtă liniștit.

11:00; – 28°C; WF – 43°C

Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.

Am o mică părere de rău născută dintr-un mic păcat.

Efluviul meu interior e în afară aruncat

Și lăcrimează neîncetat pentru al meu păcat.

Mesajele îi răsunau lui Megan în cap în timp ce se plimba înainte și înapoi prin fața peretelui pe care le prinsese Mitch în sala unde se afla cartierul lor general. În capătul încăperii mesajele din biletele originale fuseseră copiate cu cerneală roșie pe planșa albă. Un roșu viu. Ca sîngele.

Le privi, căutînd un indice, ceva ce poate le scăpase la început și pe parcursul celorlalte sute de ori cînd se

uitaseră la ele. Căutînd ceva ce poate le-ar putea sugera un nume. Era ascuns pe acolo, pe undeva. Voia să creadă că erau aproape, că nu era doar ceva ce trebuiau să vadă, un simplu praf aruncat în ochi, care-i tachina și îi ironiza, ci ceva ce aștepta să fie descoperit, un indiciu-cheie care ar putea descuia toate ușile ce i-ar putea conduce la Josh.

„Ignoranță” și „păcat”. Cuvintele sugerau un sentiment de superioritate și pietate. Albert Fletcher avea ceva împotriva lui Hannah. O animozitate veche de trei ani. „Răzbunarea e o mîncare mai gustoasă rece” Asta nu se afla printre mesaje dar putea fi aplicată.

Apoi mai era și Paul Kirkwood cu temperamentul său violent și cu secretele sale. Nu le spusese despre camionetă. Ce altceva mai ascundea? O făcea pe martirul în fața camerelor de luat vederi, dar pe urmă se răzbuna pe soția lui cu furie și dispreț. Oare la fel s-ar fi putut răzbuna și pe propriul lui fiu? De ce? Ce motiv l-ar putea împinge la așa ceva? Să-l răpească pe Josh și apoi să joace rolul tatălui distrus? Asta n-ar putea-o face decît un om cu un suflet negru ca smoala și rece ca gheața. Dar Megan știa că asemenea lucruri erau posibile. Citise dosarele altor cazuri care cuprindeau amănunte ce o făcuseră să-i vină greață, în care părinții își răniseră propriii copii în cele mai hidoase moduri, acoperindu-și apoi urmele cu suferință.

Kirkwood va trebui să vină astăzi pentru a i se lua amprente, astfel încît să poată fi căutate în camionetă. Megan simți cum i se strînge stomacul gîndindu-se la scandalul pe care îl va provoca. Dacă va alege să joace rolul nevinovatului persecutat în fața presei, valurile acestei furtuni vor putea distruge multe posturi și cariere – mai ales al ei.

„Ignoranță” și „păcat”. Cuvintele îi răsuna la nesfîrșit în cap în timp ce se întorcea din drum, reluîndu-și întîmplările acestei zile, citind însemnările, cele mai semnificative detalii scrise cu cerneală roșie, iar cele mai puțin importante cu albastru.

Descoperirea jachetei. Sinuciderea lui Ollie. Arestarea și interogarea lui Ollie. Telefonul primit de Hannah. Descoperirea genții de antrenament. Primul raport despre dispariția lui Josh.

Rămase la capătul peretelui acoperit de planșe. Ziua întâi. Punctul zero.

17:30 – Josh pleacă de la sala de sport după antrenamentul de hochei.

17:45 – Spitalul sună la sală pentru a anunța că Hannah va întârzia.

17:45 – Beth Hiatt îl ia pe Brian Hiatt de la sală. Brian e ultimul care îl vede pe Josh.

18:00-19:00 – Pe parcursul acestui interval de timp Helen Black îl vede pe băiat urcându-se într-o camionetă de culoare deschisă în fața sălii de sport.

19:00 – Josh nu apare la ora de religie de la St. Elysium, predată de Albert Fletcher.

19:00 – Hannah îl sună pe Paul la serviciu. Acesta nu răspunde. Îi lasă un mesaj.

19:45 – Hannah anunță dispariția lui Josh.

20:30 – Ollie Swain este interogat la sală. Spune că nu el a primit telefonul despre întârzierea lui Hannah.

20:45 – Geanta de antrenament a lui Josh este găsită în zona sălii de sport cu un bilet: „Un copil dispăre, ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat”

Ei reduseseră întreaga întâmplare la o schemă. Ceea ce nu cunoșteau era traseul infractorului. Când și în ce zi anume se hotărîse pentru prima dată să-l răpească pe Josh Kirkwood? Ce a făcut în ziua aceea? Cu cine s-a întâlnit, cu cine a vorbit? Cine l-ar fi putut împiedica? De exemplu dacă se afla la magazin și clientul dinaintea lui se hotărâ să cumpere cincizeci de bilete la loterie, întârziind în fața casei încă zece minute, atunci Josh s-ar afla alături de ei astăzi?

„Timpul înseamnă totul.”

„Iar ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.”

Încordarea o făcu pe Megan să-și simtă timplele ca

prinse într-un clește ce se strîngea din ce în ce mai tare.

– Am eu grijă, murmură ea. Am eu grijă și pun eu mîna pe tine.

Un ciocănit puternic în ușa se făcu auzit, după care apăru Natalie. Intră cu un teanc de dosare și hîrtii într-o mîină și cu o ceașcă de cafea fierbinte în cealaltă. În spatele ochelarilor cu rame mari și roșii, ochii îi erau oboșiți și congestionați, amintindu-i lui Megan că nu numai ea era cea care stătea trează noapți în șir din cauza acestui caz.

– Fetițo, ai nevoie de o cafea, o anunță Natalie punîndu-i ceașca în față.

Megan o ridică, inspirîndu-i aroma, da parcă ar fi fost săruri de amoniac care s-o trezească din leșin.

– Mi-aș face-o și intravenos dac-aș putea. Mulțumesc, Nat.

Natalie făcu un gest vag cu mîna, pufnind pe nări, și cele trei brățări colorate din lemn de pe mîină zdrăngăniră, lovindu-se una de alta. Salba de mărgelile i se mișcă pe piept. Arăta ca o reclamă de modă pentru femei mai plinuțe, cu o tunică de culoarea cafelei peste o fustă strîmtă, lungă pînă la glezne. Gata pentru a începe ședința de fotografiere. Megan ațipise în zori, dormise mai mult și sărise în primele articole de îmbrăcăminte care-i căzuseră în mîină, cînd se dăduse jos din pat – o pereche de pantaloni de catifea aurii, șifonați, pentru că fuseseră aruncați pe marginea unui scaun, și un pulover kaki pe care Gannon îl folosise drept culcuș. Luă un fir de păr de pisică și-l îndepărtă.

– După cum sună telefonul de pe biroul de la mine, m-am gîndit că ai nevoie de toți prietenii pe care-i ai, spuse Natalie așezîndu-se pe unul dintre scaunele de metal și plastic. Revistele de scandal mi-au oferit bani frumoși dacă le pot oferi detalii despre chestiile deocheate pe care tu și inspectorul le faceți în biroul lui.

Megan închise ochii și scoase un gemăt, prăbușindu-se pe un scaun alăturat.

– Le-am spus că ar face mai bine să-și ofere banii murdari centrului de voluntari. Nu e treaba mea ce se petrece între voi în spatele ușilor închise și nu este nici a lor.

– Amin!

– Personal mi-ar plăcea să-l văd pe Mitch găsind pe cineva care să-l poată face fericit. Dumnezeu ne este martor că noi toți am încercat să găsim pe acel cineva pentru el de când s-a mutat aici. Sărmanul om a avut parte de mai multe întâlniri pe nevăzute decît Stevie Wonder.

Pufni din nou pe nări în timp ce Megan zîmbi obosită.

– Apreciez sprijinul, spuse Megan, dar nu cred că eu sînt acel cineva. Sîntem aproape jumătate din timp gata să sărim unul la altul.

– Iar cealaltă jumătate faceți altceva împreună. Mie mi se pare că asta aduce a dragoste, zise ea nonșalantă de parcă ar fi pus diagnosticul unei banale răceli.

Megan nu dorea să creadă că situația era chiar atît de transparentă. Nu era chiar atît de simplu. Niciodată nu era simplu cînd iubeai pe cineva. Trebuia ca și acel cineva să te iubească la rîndul lui.

– Ei bine, spuse ea, după modul cum se desfășoară ancheta acestui caz, nu voi mai rămîne destul timp cît să-mi desfac bagajele.

Natalie clătină din cap.

– Eu mă rog la Dumnezeu și apoi îl afurisesc, iar pe urmă mă rog din nou. Vreau un miracol și vreau să se întîmple acum, spuse ea lovind cu pumnii în masă.

– Eu m-aș mulțumi și cu un indiciu. Mitch a venit?

– Nu, dar profesorul Priest e aici și întrebă de tine. Să-l trimit încoace?

Megan privi în jur încăperea declarată centru de comandă, la mesajele scrise pe tablă și la planșele cuprinzînd nume, motive și semne de întrebare. Nu era un loc potrivit pentru un cetățean de rînd, dar ar fi dorit acest lucru. Poate că aveau nevoie tocmai de o minte de

analist ca aceea a lui Christopher Priest care să vadă lucrurile la rece și să analizeze toată încurcătura. Cineva care să privească la rece, ca un nou agent.

– Nu, zise ea renunțând la acest gând și ridicându-se de pe scaun. Îl duc în birou la mine. Mulțumesc, Natalie.

– Orice pentru cauză. Și nu-l tăia încă pe Mitch din carnetelul tău de bal. E un om bun... iar tu ești cumsecade, spuse ea cu ochii licărind care-i dezmințeau afirmația posacă. I te potrivești.

Profesorul ascultă cu ochi mari, atent la ceea ce îi spunea Megan în legătură cu calculatoarele lui Ollie și cu capcanele din programe. Își scosese haina neagră, rămânând într-un pulover albastru de lână, pe care probabil că-l aruncase din greșeală în storcătorul mașinii de spălat. Mînecele i se scurtaseră lăsînd să se vadă prea mult din mînecele cămășii albe de dedesubt.

Megan avea o senzație neplăcută la gîndul că acest caz s-ar putea să nu fie rezolvat prin munca grea desfășurată de polițiști, ci cu ajutorul unui conțopist cu picioare de șahist, obsedat de calculatoare.

Dar dacă se putea rezolva, n-avea nimic împotriva pentru că Megan era dispusă să-l găsească pe Josh oricum. Dacă trebuia să recurgă la ghicitoare și științe oculte, ar fi fost în stare să plătească din buzunarul ei globurile de cristal, numai să găsească băiețelul dispărut.

– Am înțeles că Ollie audia cursurile de informatică de la Colegiul Harris, spuse ea. Sperăm ca dumneata să poți descurca acele capcane pe care le-a instalat el. Dacă am putea afla ce informații deținea pe calculatoarele acelea, am putea găsi, poate, un indiciu în legătură cu implicarea lui în răpirea lui Josh.

– Sînt dispus să vă ajut din tot sufletul, agent O'Malley, zise profesorul. Trebuie să vă mărturisesc însă că mi-a venit greu să cred că Ollie ar fi fost implicat. Mie, unul, nu mi-a lăsat deloc această impresie... adică, el

lucra mult la cursuri, nu deranja pe nimeni... nu mi-aș fi putut imagina niciodată că el...

– Da, dar și John Wayne Gacy s-a îmbrăcat în clovn și a vizitat copii bolnavi în spitale.

– Cine știe ce răutăți zac în sufletul oamenilor? cită profesorul, murmurînd cuvintele mai mult pentru el însuși.

– Dacă am ști doar privindu-i, închisorile ar fi arhipline, iar ceilalți ar fi în siguranță, spuse Megan. Aveți idee ce făcea Ollie cu toate calculatoarele acelea?

– Îi plăcea să se joace cu ele. Să crească gradul de dificultate, să mărească memoria și apoi să-și alcătuiască propriile programe pentru a realiza diferite funcționalități. Când m-a abordat prima dată pentru audierea cursurilor, avea un model vechi *Tandy*. Nu era prea bun pentru altceva, în afară de procesarea cuvintelor. I-am spus de unde și-ar putea procura un calculator mai bun pentru o nimica toată. Cred că el a făcut din asta o pasiune.

– Dacă avem noroc, poate că această pasiune ne va putea conduce la Josh. Bănuiesc că am putea descoperi că a avut și un complice, dar pentru asta trebuie mai întâi să pătrundem în programe.

– După cum v-am mai spus am să vă ajut cît pot, agent O'Malley, spuse din nou Priest, ridicîndu-se de pe scaun și trăgînd de puloverul prea mic ce i se ridicase mai sus de talie. Nu vă pot promite nimic, dar voi face tot ce-mi stă în putință.

– Vă mulțumesc, domnule profesor. O să vă amenajăm o încăpere aici. Un expert de la BCA va lucra alături de dumneavoastră. Aceasta este procedura standard cînd este solicitată o persoană din afara agenției.

– Înțeleg. Nu mă deranjează acest lucru.

– Bine.

Megan întinse mîna, dar nu mai apucă să i-o strîngă. Ușa de la birou se deschise și Mitch năvăli înăuntru.

– Vine Paul, anunță el pe un ton aspru. Și aduce cu el o întregă suită.

CAPITOLUL 30

ZIUA A NOUA

11:57; - 28°C; WF - 43°C.

Cercul se instalează în holul primăriei. Un cerc întreg de reflectoare și camere de luat vederi. Un public format din oameni șocați și indignați de la centrul de voluntari, reporteri de la diferite ziare sau de la diferite stații de televiziune cu ochii strălucind de invidie.

Ca maestru de ceremonii, în mijlocul arenei improvizate, se afla Paige Priest foarte elegantă într-o jachetă roșu cardinal peste un pulover și pantaloni negri.

Principala atracție a sălii era, bineînțeles, Paul Kirkwood. Devenise livid când Mitch îl încolțise la Ryan's Bay și-l informase că trebuia să vină pentru a i se lua amprente. Era încă livid. Asta nu era decât din vina ticăloasei aceleia de O'Malley. Doamne, ce-o s-o mai facă să plătească! Ea și cu Mitch împreună n-aveau decât să plătească amîndoi din partea lui Paul – pentru această umilință și pentru suspiciunile pe care le făceau să plănăzeze asupra lui. El ar fi trebuit să fie obiectul simpatiei, îngrijorării și compasiunii.

În loc de asta, i se luau amprente.

Își întipări pe chip cea mai potrivită expresie de martir care să indice doza perfectă de indignare și de furie. Mai întîi se gîndise să meargă acasă ca să facă un duș și să se schimbe, dar Paige îi subliniasse impactul sportit pe care l-ar avea asupra publicului dacă venea direct de pe teren, în blugi, ghete și puloverul gros cu care era îmbrăcat. Părul îi stătea ciufuit din cauza căciulii, iar nasul îi era încă roșu de frig.

Un tehnician la Canalul 7 verifică lumina pe chipul lui Paige. O machieuză veni fuga cu o oglindă, pentru ca ea să-și poată verifica machiajul. Paige dădu din cap în semn că era pregătită. Numărătoarea inversă fu rostită de cineva din spatele reflectoarelor:

– Trei... doi... ești în direct.

– Sînt Paige Price și vă transmit în direct de la primăria din Deer Lake, avîndu-l alături pe Paul Kirkwood, al cărui fiu, Josh, a fost răpit de lîngă patinoarul de aici, din Deer Lake, în urmă cu opt zile. În timp ce cercetările de a-l găsi pe Josh și răpitorul său stagnează, autoritățile locale ale poliției care lucrează la acest caz și-au concentrat brusc atenția asupra tatălui lui Josh. Astăzi lui Paul Kirkwood i s-a ordonat de către inspectorul șef al poliției din Deer Lake, Mitchell Holt, să vină pentru a i se lua amprente.

Se întoarse cu microfonul în mîină către Paul, avînd pe chip întipărită o expresie gravă.

– Domnule Kirkwood, care este reacția dumneavoastră față de acest ultim eveniment?

– Este strigător la cer, răspunse Paul cu glasul tremurat din cauza furiei. Agenția și poliția au pășit cu stîngul de la bun început în această anchetă. Singurul suspect pe care l-au avut s-a sinucis în închisoare. Sînt disperați și vor să lase impresia că progresează în rezolvarea acestui caz, cînd de fapt nu fac altceva decît să înregistreze eșec după eșec. Dar de aici și pînă la a mă considera pe mine suspect este de neconceput.

Ochii i se umplură de lacrimi ce străluceau ca diamantele în lumina puternică a reflectoarelor.

– Josh este copilul meu. Eu niciodată, dar niciodată, nu i-aș putea face vreun rău. Făceam împreună o grămadă de lucruri: mergeam cu cortul, făceam sport. Uneori venea la mine la birou și-l lăsam să se joace la calculator, prefăcîndu-se că e... c...ca ș... și mine...

Oferindu-i lui Paul o clipă pentru a se aduna sau pentru a se da în spectacol, lăsîndu-l pe el să-și aleagă postura favorită, Paige se întoarse din nou cu fața către

camera de luat vederi. Lăsă o singură lacrimă să-i alunece pe obraz din ochii ei mari și albaștri ca două lacuri de munte.

– Aceasta este cu siguranță o schimbare neașteptată și, dacă îmi permiteți, aș putea spune chiar prea dură în ancheta desfășurată de poliție și BCA de la dispariția lui Josh Kirkwood. Din primele momente ale anchetei l-am văzut pe Paul Kirkwood în fruntea echipelor de cercetare pentru a-și găsi copilul dispărut.

Se întoarse către Paul care reușise să arate nobil, dar și îndurerat în același timp.

– Domnule Kirkwood, aveți vreo explicație în legătură cu acest brusc interes de a vă transforma în suspect?

El clătină din cap trist și obosit.

– Am fost cândva posesorul camionetei care-i aparținea lui Ollie Swain. Cu mulți ani în urmă. Agent O'Malley a hotărît că acești ani care au trecut nu înseamnă nimic.

– Agent Megan O'Malley de la BCA?

– Da.

– Și inspectorul Holt îi susține teoria că dumneavoastră ați fi cumva implicat în răpirea lui Josh datorită acestei vagi legături din trecut cu camioneta?

– Nu înțeleg. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a ajuta la anchetă. Cum de se pot lega de mine, eu, unul – pur și simplu – nu înțeleg. Îl cunosc pe Mitch Holt de când s-a mutat aici. Nu pot să cred că el ar gândi, fie și numai pentru o clipă, că eu aș fi în vreun fel implicat.

Mitch, Megan și sergentul Noga se aflau în spatele mulțimii, la capătul sălii, către ieșirea ce ducea la secția de poliție, la început neobservați, datorită aranjamentelor făcute de tehnicienii echipelor de filmat pentru a obține un unghi cât mai bun, întrucât atenția lor era concentrată asupra lui Paige și Paul. Apoi, la auzul numelui lui Mitch, un om se întoarse uitându-se încruntat la el, apoi altul și altul. Apoi o cameră de luat vederi se întoarse către ei și un microfon apăru în fața lui Mitch.

– Inspectore Holt, aveți vreun comentariu asupra situației create cu Paul Kirkwood?

Înainte ca Mitch să apuce să se gîndească și la altceva decît la o înjurătură obscenă, întregul șir de ziaristi se întoarse către ei, punîndu-le întrebări și întorcîndu-se cu spatele la Paige Price. Mitch nu făcu nici o încercare de a le răspunde sau a-i repezi.

Se încruntă urît și-și făcu loc printre ei, cu ochii ațîniți asupra lui Paul. Megan se luă după el. Noogie îi urmă păzindu-i din spate.

Chipul lui Paige se luminează. Nici ea n-ar fi putut realiza un scenariu mai bun. Pășii în fața lui Paul pentru a-l intercepta pe Mitch.

– Inspectore Holt, aveți ceva de spus în legătură cu această aparentă lipsă de compasiune față de un tată îndurerat?

El ar fi vrut să-l pocnească pe acest tată îndurerat cu toată forța, pentru că făcuse acest circ. Teatrul pe care-l juca Paul n-avea nimic de a face cu durerea, ci doar cu o răzbunare urîtă din partea lui.

Mitch se întoarse încruntat către Paige, apoi se uită la primar și cei peste jumătate din numărul de membri ai consiliului municipal care se aflau pe holul unde erau birourile primăriei.

– După cum i-am explicat domnului Kirkwood pe în-delete azi-dimineață, răspunse el, acest proces este necesar pentru a putea identifica toate amprentele găsite în camionetă. El a fost odată proprietarul acestei mașini și deci îi luăm amprentele pentru comparație. Domnul Kirkwood nu este nici arestat, nici suspect.

Se întoarse către Paul cu fața roșie de furie:

– Dacă vrei acum să vii cu mine, Paul, putem încheia toată povestea asta în cîteva minute cu cît mai puțină agitație.

Expresia de pe chipul lui Paul s-ar fi potrivit mai degrabă pe chipul unui copil de zece ani. Noogie se întoarse să le facă loc și porniră către secție.

Întrebările reporterilor răsunau din toate părțile, amplificându-se din ce în ce mai mult, pînă cînd în tot holul se instală o gălăgie de nedescris.

Megan nu fu destul de iute în încercarea de a pleca odată cu ei. Paige îi apăru în față, evident supărată că subiectul interviunilor ei în exclusivitate dispărea pe hol escortat de polițiști.

– Agent O'Malley, ce aveți de spus în legătură cu rolul jucat de BCA în această dramă? Întrebă ea cu un licăr răzbunător în privire. Îl considerați pe Paul Kirkwood suspect?

Lui Megan i se strînse stomacul, imaginîndu-și-l pe DePalma urmărind acest spectacol și crescîndu-i tensiunea cu fiecare secundă care trecea.

– A fost stabilită o legătură între domnul Kirkwood și camioneta aflată în posesia lui Olie Swain, răspunse Megan, măsurîndu-și atentă cuvintele. Ceea ce facem acum nu reprezintă decît o procedură clasică și nu o jignire sau un mod de a-l persecuta pe domnul Kirkwood. Ne facem pur și simplu meseria.

Paige se apropie și mai mult. Cu ochii îngustați strălucind de malițiozitate o privi pe Megan, știind că telespectatorii mai severi vor considera aceasta ca fiind din partea ei manifestarea unui ascuțit simț de jurnalist.

– Meseria dumneavoastră este aceea de a vă abate ancheta de la indiciile legitime asupra tatălui lui Josh.

– Noi urmărim toate indiciile, domnișoară Price.

– Prin „noi” înțelegeți dumneavoastră și inspectorul Holt de care ați fost legată prin...

– Prin „noi”, înțeleg toate agențiile implicate.

– Și această atenție acordată lui Paul Kirkwood reprezintă o răzbunare pentru criticile pe care el vi le-a adus cu privire la coordonarea acestei anchete?

– Eu sînt de la BCA, nu de la Gestapo!

– Domnul Kirkwood și-a exprimat public criticile la adresa comportamentului dumneavoastră.

– Comportamentul meu?

Megan văzu roșu înaintea ochilor. Cum avea tupeul Paige Price să se prostitueze pentru a obține informații din interior, ca apoi să se întoarcă și să arate cu degetul către altcineva?

– Noi facem tot ce putem pentru a-l găsi pe Josh. Poate că-l puteți întreba pe șeriful Steiger să vă dea amănunte, data viitoare când vă veți afla în pat cu el.

Paige făcu un pas înapoi, scoțind o exclamație și făcându-se roșie la față la fel ca haina cu care era îmbrăcată. Megan îi adresează un zîmbet care voia să spună „Te-am prins, ticăloaso!”, apoi se răsuci pe călcîie și-și făcu loc prin mulțime.

Ignoră miinile ce se întindeau către ea. Întrebările strigate creau un vacarm în jurul ei. N-avea nimic de spus nimănui. Acești paraziți nu ajutau în nici un fel la găsirea lui Josh sau a agresorului care-l răpise. Din punctul ei de vedere nu erau decît niște réchini, însetați de sînge, care încurcau desfășurarea corectă a anchetei cu nesfîrșitele lor controverse inventate. N-au decît să se bată între ei, își zise ea, mărind pasul hotărîtă către secția de poliție. Minte ei se concentrase deja în altă parte și trecu de încăperea în care Paul Kirkwood stătea ursuz așteptînd să i se ia amprente.

21:23; – 30°C; WF – 45°C

Reacția la teatrul jucat de Paul fu imediată și compleșitoare. Telefoanele de la secția de poliție și de la primărie sunară toată după-amiaza. Paul ar fi fost supărat să afle că totuși nu chiar toți oamenii care sunau își exprimau neplăcerea față de „această dezagreabilă turnură a evenimentelor” după cum se exprimase unul dintre susținătorii lui. Chiar dacă erau și telefoane de simpatie la adresa lui Paul, erau multe și cele care exprimau convingerea celor de la celălalt capăt al firului că el era cel care o făcuse de la bun început. Și la bursa bîrfei care funcționa fără greș, chiar și la aceste temperaturi

deosebit de scăzute, existau zvonuri despre o iminentă arestare a sa, care căpătă din ce în ce mai mulți adepți.

Pe frontul simpatizanților lui Paul, existau și cetățeni care-și sunară reprezentanții în consiliul municipal și care, la rîndul lor, dăduseră telefon primarului pentru ca acesta să-l sune personal pe Mitch.

Mitch, încă furios din cauza lui Paul, nu-și ceru deloc scuzre. Era plătit să-și facă meseria și și-o făcea.

Dacă oamenii doreau să-i controleze ei pe suspecti, n-aveau decît să găsească pe altcineva care să porte insigna.

În clipa de față, se gîndi el, nu era deloc o idee rea. Pentru a scăpa de telefoanele care sunau neîncetat, Mitch merse în încăperea ce adăpostea centrul de control, însă problemele anchetei țipau la el de pe pereți și de pe mesele pline cu rapoarte, declarații și dosare ale acționarilor întreprinse, care se împotmoliseră într-un punct mort. Și în timpul acesta ceasul marca mai departe trecerea timpului: 21:23.

Își petrecuse ultimele patru ore cutreierînd personal micul oraș Jordan, aflat la șaptezeci și cinci de kilometri distanță, verificînd o declarație care spunea că Josh fusese văzut în acea zonă. Nu fusese decît o alarmă falsă. Din nou o speranță care se destrămase la fel ca și toate celelalte din ultima vreme. Se întoarse în birou la masa acoperită de declarații ale cetățenilor din Deer Lake, care dădeau vina pe vecini, polițiști, profesori sau pe părintele Tom sau pe Paul.

Se reîntorsese lîngă un telefon care suna neîncetat de la numărul tot mai mare de oameni ce dădeau și mai mult vina pe alții.

Acesta era un caz urît cu posibilități urîte, cea mai urîtă dintre ele fiind aceea că Paul ar putea fi el însuși implicat.

Din punct de vedere logic, era posibil, atîta vreme cît el nu fusese în stare să se apere, lăsînd în urma lui gustul amar al minciunilor. Logica îi dicta ca lui Paul să i

se ia amprentele, iar Paul protestase prea mult.

Din punct de vedere logic, existau acuzații și împotriva lui Albert Fletcher. Asta, cu atît mai mult, cu cît acest om îl făcea pe Mitch să simtă cum i se ridică părul pe ceafă. Nu-i plăcea deloc acest diacon și simțea fiori de gheață pe șira spinării ori de cîte ori se gîndea la el. Era gata să-și pună insigna la bătaie că Fletcher ascundea ceva. Necazul era că nu știa ce și nu putea dovedi nimic. Pînă acum cel mai bănuitor lucru pe care i-l raportaseră oamenii lui era o călătorie făcută de diacon la o curățătorie chimică din Tanoka, deși existau două și în Deer Lake. Asta nu era chiar ceva foarte serios.

Mitch privi la tablă. Cercurile făcute cu creta cuprindeau nume și întrebări – ca niște minți întunecate și motive ale diverselor persoane din Deer Lake.

Raiul și totodată iadul lui pe pămînt. Se simțea de parcă ar fi trăit numai printre nori trandafirii în ultimii doi ani, fără a cunoaște abcesele de sub placida suprafață a orașului. Parcă voise cu tot dinadinsul să rămînă orb. Parcă dorise într-adevăr să-și anihileze cu bună știință instinctele de polițist.

Îl deranja că Megan se repezea la el, ori de cîte ori se întîlneau, obligîndu-l să vadă lucruri pe care nu dorea să le vadă, sau să ia în seamnă lucruri la care nu se gîndea. Dar ea avea dreptate să procedeze așa. El, probabil, că venise aici din dorința de a-și linge rănile, dar iafă că nu se mai putea ascunde la nesfîrșit. Nu mai putea privi la Deer Lake ca la un colțisor de rai pe pămînt. Trebuia să gîndească din punctul de vedere al unui polițist.

Rămase cu ochii ațintiți asupra tablei și la cercul grös ce înconjură numele lui Albert Fletcher.

Fletcher se aflase la ora de religie cînd avusese loc răpirea. Dacă era implicat, atînci trebuia să aibă un complice. Nici o legătură nu fusese încă făcută între el și Ollie Swain.

Nici o legătură solidă nu fusese făcută nici între Ollie

Swain și infracțiunea propriu-zisă.

Camioneta lui Ollie se potrivea aproape perfect cu cea pe care Helen Black o văzuse în noaptea când avusese loc răpirea, dar laboratorul nu găsisese nimic deosebit în mașina pe care Ollie o cumpărase de la Paul...

Mesajele înscrise pe tablă parcă își băteau joc de el:

„Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.

Am o mică părere de rău născută dintr-un mic păcat.

Efluviul meu interior e în afară aruncat

Și lăcrimează neîncetat pentru al meu păcat.“

– Dă-mi un indiciu, ticălosule, să pot merge mai departe! murmură Mitch. Apoi am să-ți arăt eu ție cine este ignorant.

– Eu cred că probabil ne-a oferit ceva iar noi, pur și simplu, nu vedem.

Megan stătea lîngă ușă, arătînd obosită și cu hainele în dezordine. Bineînțeles că ziua ei fusese la fel de rea ca și a lui. Poate chiar mai rea. Ea părea să aibă nevoie de cineva de care să se sprijine, dar probabil că nu ar fi acceptat o asemenea ofertă din partea lui. El aproape că vedea greutatea de pe umerii ei și era conștient de faptul că el i-o pusese acolo.

– Ai mai auzit ceva de DePalma? întrebă el după ce ea se așeză la două scaune distanță de el.

Megan clătină din cap.

– Aș vrea să cred că lipsa de vești e un semn bun, dar nu sînt chiar atît de naivă. În afară de faptul că i-am luat amprentele lui Paul, am mai și dezvăluit viața secretă, de tîrfă mercenară, a lui Paige într-o transmisiune directă la televiziune. O să mă sune curînd. Nici o faptă bună nu rămîne nepedepsită.

Mitch îi zîmbi.

– Ca diplomată, te descurci de minune în calitate de polițist.

Ea zîmbi ușor.

– Mulțumesc.

Cu vîrfurile degetelor atinse suprafața meșei făcînd un desen ilizibil.

– Se pare că există destui oameni în oraș dispuși să creadă că Paul e cel care a făcut-o.

– Vor să creadă că a făcut-o cineva, spuse Mitch. Preferă să creadă că e unul dintre ai lor, și nu un diavol fără chip. Preferă să creadă că e Paul, pentru că atunci ar însemna că răul se află închis frumos undeva doar într-o singură familie. Și pe urmă, se pot reîntoarce la gîndul că se află în siguranță, atîta vreme cît mărul putred e în coșul altcuiva.

– Poate-i așa, sau poate chiar cred că Paul a făcut-o. Mitch oftă.

Oricît de apăsată s-ar fi simțit, Megan știa că, din multe puncte de vedere, această apăsare era mai greu de suportat pentru el. El avea o familie și prieteni care ocupau diverse poziții în acest caz și așteptau ca el să le predea un pachet legat frumos cu o fundă galbenă ca acelea pe care locuitorii din Deer Lake le legaseră de copaci și de stîlpii de telegraf, în dorința de a-și manifesta speranța. Mai avea și un trecut pe care ea i-l aruncase în față cu o seară în urmă.

– O să vedem ce va spune laboratorul, în legătură cu amprentele lui, murmură el, uitîndu-se din nou către perete.

– Lipsa de amprente din mașină nu-l va dezvinovăți, îi aminti ea, primind din partea lui o privire încruntată. În mod logic, se va deduce că a purtat mănuși.

– Logic, repetă Mitch. Logica dictează multe lucruri. Se pare că puțini oameni dăduseră importanță la asta, inclusiv el. Logica dicta ca el să stea departe de Megan și totuși nu făcea nici un efort în această privință.

– Cred că logica ne-a părăsit de ceva timp. Ar trebui și noi să facem la fel. Ce zici de o pizza?

Ușoara camaraderie din tonul lui o surprinse. Mitch făcu o grimasă văzîndu-i expresia prudentă din ochi.

– Facem pace? E tîrziu. A fost încă o zi idioată.

– Trebuie să-mi scot insigna? întrebă ea rece.

El tresări.

– Bine, am fost un ticălos așeară, recunosc eu, așezându-se pe scaunul dintre ei. Cazul ăsta mă irită cumplit. Amîndoi am spus lucruri pe care nu le-am fi rostit în condiții normale.

El îi zîmbi șiret, încercînd să încheie un tîrg cu ea.

– Sînt gata să-mi îndrept greșeala.

– Adică să ieșim împreună după program?

Megan îl privi cu ochi mari prefăcîndu-se șocată.

– Ce va crede lumea?

– S-o ia dracu' de lume! bombăni Mitch. Dacă nu-i dăm de capăt anchetei ăsteia oricum or să ne arunce în stradă pe amîndoi.

– Ba nu, spuse ea. Tu vei supraviețui eșecului; oamenii iartă mereu acest lucru. Dar Dumnezeu știe ce s-ar putea întîmpla dacă individul se dovedește a fi cineva de care lor să le placă într-adevăr. De fiecare dată un asemenea adevăr îi enervează cumplit.

Ea privi către ușa ce părea la distanță de kilometri. Ideea unui apartament neprimitor plin de cutii nedespachetate nu o atrăgea.

– Haide, Megan, o îndemnă el, nu-i vorba decît de o pizza.

Tentația își întinse tentaculele cuprinzînd-o pe Megan din toate părțile. Și apoi va urma o atingere, un sărut, o noapte și în final doar sex.

– Mulțumesc oricum, murmură ea. Cred însă că o să merg acasă ca să-mi pierd cunoștința.

Dar rămase pe loc. Dorind ceva.

– Megan...

Îi șopti numele cu glas scăzut, pe un ton care-i atinse coarda sensibilă a dorinței din interiorul sufletului. Razele de lumină ce iradiau din ochii lui de culoarea ambrei o țînură pe loc în timp ce el se ridica de pe scaun. Apoi el o cuprinse în brațe.

Greșeală. Slăbiciune. Cuvintele ei se înfingeau ca

niște cuțite în creier, dar buzele i se întredeschiseră, întâmpinându-le pe ale lui. Genele tremurară o clipă, apoi îi acoperiră ochii și o năpădi o căldură ce-i cuprinse pe amândoi deopotrivă. Sărutul fu lung și totuși nerăbdător; blînd, dar pătimaș; agresiv, întrebător și mîngîietor. Voia să-l atingă, să-i simtă dorința și să-și închipuie că e acel gen de dorință ce o depășea pe cea fizică.

Dar știa că nu-i așa.

– Ce faci? întrebă ea, trăgîndu-se înapoi, fără însă ca întrebarea să aibă tonul aspru pe care și l-ar fi dorit.

– Încerc să te fac să te răzgîndești, spuse Mitch. Dacă am noroc.

Megan se dădu înapoi. Își lipi palmele una de alta și-și atinse buzele cu vîrfurile degetelor ca într-o rugăciune. Încercă să se concentreze asupra covorului cenușiu, dar privirea i se îndreptară fără să vrea asupra lui Mitch care stătea acum cu mîinile în șolduri și cu un picior îndoit – nu pentru că ar fi încercat să-și ascundă starea de excitație, ci provocînd-o să-l privească. În jurul lui parcă strălucea o aureolă de masculinitate periculoasă – aspră, puțin dezordonată, nerăbdătoare, mare și bărbătească – de parcă ar fi dispărut complet orice urmă de politețe, de maniere elegante și de civilizație.

– Nu, șopti ea, deși întreg trupul ei protesta împotriva refuzului. Cariera mea atîrnă de un fir de păr.

– Iar oamenii cu securea îl vor tăia indiferent de ceea ce vom face noi.

– Oh, mulțumesc pentru ridicarea moralului, spuse Megan cu glasul ascuțit din cauza pesimismului și a sarcasmului.

– Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce vreau sau cu ceea ce cred, ori cu ceea ce vrei sau crezi tu, ripostă el. Vor face oricum ceea ce este mai bine pentru ei. Știi asta la fel de bine ca și mine.

– Deci, dacă tot au de gînd să mă pedepsească, aș putea foarte bine să mă și fac vinovată de ceva, zise ea pe un ton amar.

El ridică din umeri de parcă ar fi spus: „Și de ce nu?” Avea pe chip întipărită o expresie aspră și impasibilă.

– Eu nu cred că e bine, concluzionă ea încet.

Oricît de prostească ar fi părut ideea de a-l iubi, nu se putea împăca cu gândul că l-ar putea iubi doar dintr-un spirit nonconformist sau ca un premiu de consolare.

Se întoarse încet și se îndreptă către ușă, ținîndu-și respirația din cauza unei speranțe ce n-o putea numi. Mitch nu spuse nimic. Ea își ridică bărbia și-i aruncă o ultimă privire în timp ce punea mîna pe clanță.

– N-am să mă culc cu tine doar pentru că este ceva convenabil. Am și eu defectele mele, dar lipsa de auto-respect nu este unul dintre ele.

ZIUA A ZECEA

1:02; – 31°C; WF – 40°C

Hannah stătea pe fotoliul din colț în dormitorul ei.

Era trează. Din nou. În cele nouă nopți lungi de cînd dispăruse Josh, uitase ce înseamnă să dormi adînc și liniștit. Își scrisese o rețetă pentru Valium, dar nu fusese în stare s-o trimită. Poate că nu dorea simpatia farmacistului, sau poate că era simbolul unei slăbiciuni pe care refuza să o accepte.

Poate că nu dorea – sau nu merita – ușurarea pe care o putea aduce somnul. Sau poate că-i era teamă că se va lăsa pradă tensiunii și disperării și se va supune tentației de a lua prea multe.

Paul fusese chemat pentru a i se lua amprente.

Venise acasă de la secția de poliție furios la culme, nemaifiînd în stare să se stăpînească.

Hannah văzuse la televizor reportajul în direct, fiind pe rînd șocată, mîniată, scîrbită și înspăimîntată. Șocată, pentru că nu fusese avertizată; Paul nu-i spusese nimic. Mîniată că el putea fi atît de lipsit de bun simț. Scîrbită de posibilitățile care i se infiltrară în minte.

Înspăimîntată, pentru că nu reușea să și le scoată din cap.

Privi la patul lor gol, în timp ce derula din nou în minte scena care avusese loc.

Se vedea stînd în sufragerie, cu brațele încrucișate pe piept, cu maxilarul încleștat și cu ochii ațintiți asupra lui Paul, cînd acesta intrase valvîrtej în casă.

Îl vedea pe agentul de serviciu la masa din bucătărie răspunzînd la unul dintre telefoanele ce soseau fără încetare în urma reportajului transmis de canalul TV 7. Prieten și rude exprimîndu-și îngrijorarea, oferindu-și sprijinul sau făcînd aluzii ca să afle secretele murdare ale familiei. Văzu gura lui Paul mișcîndu-se și-și dădu seama că nu-l auzea din cauza zvicnetului pe care-l simțea în urechi.

– ...ticăloasa aia! se răsti el, scoțîndu-și haina. O aruncă pe canapea și-și scoase și ghetele pe care în mod normal ar fi trebuit să le lase la ușă. Șnururile erau pline de zăpada care se topea, intrînd ca niște picături de transpirație în covor.

– Singurul lucru la care se pricepe în meseria ei este să-l reguleze pe Mitch Holt.

Hannah ignoră remarca.

– Aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi, spuse ea încordată.

Paul se uită la ea, nedumerit că-i întrerupsese tirada.

– Bănuiesc că ție îți place de ea, o acuză el. Voi, femeile progresiste, trebuie să vă țineți partea una alteia.

– Nu știi despre ce vorbești, se răsti ea.

– Mulțumesc pentru atenția acordată, Hannah, mîrîi el. E atît de plăcut cînd ai sprijinul soției.

– Dacă voiai sprijinul meu, ar fi trebuit poate să mă și anunți despre ceea ce se întîmplă.

Privirea ei se îndreptă asupra agentului de la masă și apoi din nou asupra lui Paul, care părea să nu ia în seamă acest martor. Telefonul sună din nou, iar țîrîitul lui îi pătrunse în cap ca un burghiu.

– Ai fost chemat să și se ia amprentele și nu te-ai

deranjat să mă anunți și pe mine. Cum crezi că m-am simțit?

– Tu? spuse Paul nevenindu-i să creadă. Dar eu cum crezi că m-am simțit?

– Sînt sigură că nu pot să știu. Cu siguranță nu mi-ai împărtășit acest sentiment. A fost o întâmplare că am văzut spectacolul de la primărie. Ai crezut că e mai important s-o ai alături pe Paige Price decît pe mine?

– Nu trebuia să te iau eu alături. Tu ar fi trebuit să fii singura alături de mine!

Ridică glasul, făcîndu-l pe agent să-i arunce o privire.

– Dacă vrei să continuăm această conversație, zise Hannah, mă găsești în dormitor.

Ea ieși din cameră și urcă pe scări. Se simțea de parcă ar fi trăit într-un acvariu; nu avea nevoie de martori la distrugerea propriei căsnicii.

Paul o apucă de braț, oprind-o.

– Să nu îndrăznești să-mi întorci mie spatele! se repezi el. M-am săturat de atitudinea asta a ta!

– Atitudinea mea? Hannah rămase cu gura căscată. Nu eu sînt cea căreia i s-au luat amprentele azi!

– Și crezi că eu am vrut asta?

Ea rămase privind fix la mîna care o strîngea de braț cu atîta putere, încît i se albiseră degetele, la chipul roșu și schimbat de furie. Nu-l cunoștea pe acest om, nu avea încredere în el și nu știa ce să mai creadă despre el.

Își trase mîna și-și frecă brațul care o durea.

– Nu știu ce să mai cred, șopti ea scuturîndu-se înfiorată.

El clipi de cîteva ori, iar culoarea îi dispăru brusc din obraji.

– Doamne, Hannah, doar nu poți crede că am ceva de-a face cu asta!

Vina veni odată cu un puternic val de epuizare. Problema nu era că putea crede că el ar fi avut vreo legătură, ci că nu era sigură că el nu avea *nici* o legătură. Dar acest amănunt nu putea fi înțeles de Paul. Însă,

dacă era să fie sinceră cu ea însăși, nici ea nu înțelegea prea bine. Cum să creadă că Paul i-ar putea face vreun rău propriului lor copil, să-l răpească și să-l facă să treacă prin tot acest iad? Cum de se putea gândi la așa ceva? Ce fel de soție era? Ce fel de om?

– Nu, spuse ea cu glas scăzut. Pur și simplu nu mai știu ce să cred, Paul. Înainte noi împărțeam totul. Acum nici măcar nu mai putem discuta fără a ne certa. Nu poți să-ți imaginezi ce am simțit când te-am văzut la televizor, auzind despre camionetă și amprente. Totul părea desprins dintr-un serial ieftin de duzină. De ce nu mi-ai spus?

El îi ocoli privirea și se uită în camera goală a lui Lily. Karen Wright se oferise să ia fetița la ea în seara aceea. Hannah fusese prea șocată după ce-l văzuse pe Paul la televizor ca să mai protesteze.

– N-am avut timp, îi explică el. Eram pe teren, Mitch Holt a venit și...

Mînța. Gîndul îi veni brusc în minte. Hannah se simți rușinată că gîndea așa, dar nu putea altfel.

Chipul ei exprima acest lucru clar.

– Și te mai întrebi de ce nu-ți mai spun nimic?

El clătină din cap.

– Plec de aici.

– Paul...

– Sînt la birou, se răsti el, întorcîndu-se. Poate vrei să alertezi poliția și să mă pună sub supraveghere.

De atunci nu se întorsese încă. Nici nu sunase. Ea nu încercase să-i dea telefon, de teamă că el nu va răspunde. La fel cum nu răspunsese nici în noaptea când dispăruse Josh.

O trecu un fior și se strînse mai tare pe fotoliu, cuprinzîndu-și genunchii cu mîinile. Nu dorea să reflecteze acum asupra îndoielilor și întrebărilor care-i rodeau mîntea ca niște șoareci. Nu dorea să se gîndească la interviul pe care i-l va da mîine seară lui Katie Couric. Nu dorea decît să închidă ochii și să-și golească mîntea de toate gîndurile.

Dar cînd închise ochii îl văzu pe Josh.

Trăia. Cu un chip lipsit de expresie. Stînd în picioare, într-un vid cenușiu, lipsit de formă. Nu vorbea. Nu dădea nici un semn că ar recunoaște-o sau măcar că ar vedea-o. Stătea pur și simplu acolo, în timp ce perspectiva ei se schimba, învîrtindu-se în jurul lui și privindu-l din toate unghiurile.

Pe obrazul drept avea o vînațaiie. Purta o pijama în dungii pe care n-o mai văzuse pînă atunci. Chiar dacă nu putea privi prin mîneci, știa că el are un bandaj pe brațul stîng, la încheietură. La fel cum știa și că mintea lui era întunecată de aceeași ceață cenușie care-l înconjura, cu excepția unui singur gînd – mama.

Inima lui Hannah începu să bată nebunește. Voia să-l atingă, dar nu-și putea mișca brațele. Încercă să-l strige, dar din gît nu-i ieși nici un sunet. Încercă să-l facă să se uite la ea, dar el privi prin ea, de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo. Sentimentul de neputință o copleși din ce în ce mai puternic, ca o vală sub presiune, pînă cînd începu să țipe și să urle.

Tresări puternic în fotoliu, deschizînd brusc ochii, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Cămașa de noapte îi era learcă de sudoare. Crezu că adormise doar cîteva minute. Ceasul de pe noptiera lui Paul îi arăta însă că ațipise mai mult de un ceas. Era trei fără douăzeci.

Patul era tot gol.

Telefonul sună și ea se trezi, dărmînd aparatul pe jos.

– Paul? Paul?

Nu-i răspunse decît o tăcere întunecată și grea.

Ea alunecă pe podea, sprijinindu-se de pat cu spatele.

– Paul? Încercă ea din nou.

Glasul se auzi încet și străniu, ca o șoaptă de fum:

– Minciuna este instrumentul care se potrivește la toate... minciuna este instrumentul care se potrivește la toate. Minciuna este instrumentul care se potrivește la toate.

CAPITOLUL 31

ZIUA A ZECEA

5:47; - 30°C; WF - 40°C

„Păcatul are multe unelte, dar o minciună este instrumentul care se potrivește la toate“ era un citat din Oliver Wendell Holmes.

Ei reușiră să-l descopere căutându-l într-o carte veche de citate, aflată în biroul lui Paul de acasă, o încăpere imaculată, ce ar fi putut fi prezentată drept model într-o revistă de decorațiuni interioare. Megan privi de jur împrejur. Toate cărțile și instrumentele de scris se aflau într-o ordine perfectă. Nu exista nici un fir de praf. Nici un tablou de pe pereți nu stătea strâmb.

Era o ordine atît de desăvîrșită, încît părea bolnăvicioasă, aproape de fanatism. Aici nu era însă mîna lui Hannah; Hannah nici nu știa dacă Paul are vreo carte cu citate. Cine ținea totul într-o ordine atît de perfectă ar fi trebuit să cunoască fiecare titlu de pe rafturi.

Uciagașii în serie erau deseori foarte ordonați. Megan știa acest lucru de la cursurile de psihologie comportamentală pe care le urmase la Academia FBI. Nimeni nu-l considera însă pe Paul Kirkwood ca fiind un posibil uciagaș în serie; cu toate astea ea reținu fără să vrea aceste tendințe ale lui de obsesie în privința ordinii. Asta, și faptul că nu fusese acasă cînd se dăduse telefonul. Șeful echipei de supraveghere trimisese cîțiva oameni la Complexul Osmi, iar ofițerii îl treziră pe Paul din ceea ce el pretindea că era un somn adînc de pe canapeaua din biroul lui și-l aduseră sub escortă acasă.

Megan observă teama din ochii lui Hannah cînd Paul

intră în bucătărie. Simți tensiunea care domnea între ei, ca un zid de gheață. Doamne, oare nu era suficientă pierderea lui Josh? Oare trebuiau să-și distrugă și căsnicia? Pe de altă parte, oare Hannah nu merita ceva mai bun decît Paul?

Slab și irascibil, plin de importanță și egoist, o călcase pe nervi de la bun început pe Megan. Dar oare ar fi fost capabil să-și sune soția în miez de noapte și s-o chinuiască spunîndu-i despre minciuni?

Dacă o făcuse, atunci era un actor al naibii de bun! Vestea despre telefonul primit, îl zguduise. De teamă, sau din cauza unei abjecte vinovății? Telefonul fusese dat de undeva din Deer Lake. Nu durase destul timp pentru a putea fi localizat. Putea fi dat de oriunde – dintr-o casă de vizavi sau din centru, ori de pe partea cealaltă a lacului, unde locuia Albert Fletcher în umbra bisericii St. Elysus.

Putea foarte bine să fi fost dat și din biroul lui Paul. Ori de la orice cabină telefonică din oraș.

În mintea lui Megan se învîrteau toate aceste posibilități într-un carusel amețitor. Nu dormea de mult timp cînd aflase despre telefon. Gîndurile la mesajul scurt pe care i-l lăsase DePalma ca să-l sune urgent nu erau de natură s-o destindă.

Iar acum, după ce se întorsese acasă de la familia Kirkwood, era prea tîrziu pentru a se mai putea culca și prea devreme pentru a pleca la birou.

Stătea la masa rotundă de stejar pe care o salvase de la un tîrg de vechituri și o reparase singură.

O trecu un fior. Din cauza cafelei și a medicamentelor luate pentru a opri începutul unei migrene, se simțea de parcă timpul i-ar fi fost alimentat cu combustibil de rachetă. Inima îi bătea prea repede și se simțea amețită. Abuzase de rezistența ei fizică și de medicamente, înghițind prea multe de-un fel și neglijîndu-le pe celelalte pentru că acestea îi provocau somn, iar ea nu-și putea permite să fie amețită sau adormită tot timpul.

Curînd va începe să plătească pentru aceste păcate.

Trebuia doar să mai reziste puțin. Doar pînă cînd vor putea pune totul cap la cap. Doar pînă ce vor descoperi ceea ce le scăpa.

„Păcatul are multe unelte, dar o minciună este instrumentul care se potrivește la toate.”

A cui minciună? Al cui păcat? Despre ce anume nu-și puteau da seama?

Durerea îi cuprinse tîmplele ca într-un clește. Încercînd s-o înlătura, se ridică și se duse în baie. Desfăcu sticluța cu Propanolol și reuși să scoată o pilulă în palma care-i tremura. O înghiți cu apă și rămase o clipă încrun-tîndu-se la imaginea ei din oglindă.

– Încă o lovitură și ești terminată, O'Malley, murmură ea.

Durerea își înfipse pintenii în tîmplele ei cu putere.

Un glas mic, din capul ei, îi șoptea că era deja terminată.

7:15; - 22°C; WF - 38°C

Evită biroul pentru că nu simțea deloc dorința de a-l suna pe DePalma. Se opri mai întîi la centrul de comandă pentru a vedea dacă erau ceva noutăți folositoare. Multe telefoane erau pro sau contra lui Paul.

Unul dintre telefoane fusese din partea unei femei care pretindea că Josh a fost răpit de extraterestri. Încă vreo douăsprezece care voiau s-o certe pe Megan personal, pentru că o făcuse de rîs pe Paige Price. Și tot felul de alte minciuni. Plecă de la centru promițînd că se va întoarce pe la opt pentru a-și pune oamenii la curent în legătură cu ultimele noutăți și pentru a stabili sarcinile pe ziua în curs.

La secție primul popas îl făcu la cartierul general. Mitch trecuse pe acolo înaintea ei. Citatul din Oliver Wendell Holmes fusese adăugat la lista de mesaje de pe tablă. Telefonul primit de Hannah fusese trecut pe desfășurător, iar absența lui Paul fusese subliniată.

Megan se întoarce de-a lungul peretelui pe care eve-

nimentele erau notate cronologic pentru a încerca să găsească vreun semn care să indice că Paul se afla la originea întregului mister.

Paul îi mințise. Fusese evaziv. Avea în mod evident un secret, de asta ea era absolut sigură, dar oare acest secret era suficient de întunecat, suficient de îngrozitor, încît să-l împingă să-i facă rău propriului lui copil?

Albert Fletcher apărea în diagramă o singură dată – în noaptea răpirii lui Josh, cînd predase ora de religie la care și Josh ar fi trebuit să participe. Diagrama oglindea doar fapte, nu cînjuncturi sau suspiciuni care n-ar fi făcut altceva decît să amplifice și mai mult lipsa lor de probe solide. Țicnitul lor putea fi oricare dintre cei cincisprezece mii de locuitori din Deer Lake. Putea fi cineva pe lîngă care trecuse pe stradă. Putea sta acum la cafeneaua din colț. Nu știau cu siguranță nimic decît că cineva se întîmplase să se afle în preajma lui Josh cînd acesta era foarte vulnerabil.

Adevărul acesta îl irita pe Ollie Swain, dar Ollie Swain dispăruse pentru totdeauna.

Următoarea ei oprire avu loc în încăperea în care fuseseră instalate computerele lui Ollie pentru Christopher Priest. Nu numai că fuseseră instalate, dar Priest se afla deja acolo verificîndu-le. Calculatoarele fuseseră așezate pe o masă lungă, într-o încăpere mică și cenușie, unde nu se mai afla nimic altceva decît cîteva scaune de metal și plastic.

Computerele bîzîiau monoton. Monitoarele străluceau în diferite nuanțe de alb, negru și verde. Priest se aplecase peste unul dintre ele, încruntîndu-se la mesajul de pe ecran. Își ridică privirea cînd Megan intră înăuntru și-și împinse ochelarii enormi mai sus pe nas.

– V-ați trezit devreme, domnule profesor. Nu vă așteptam mai devreme de opt și jumătate.

– M-am oprit doar să văd dacă au fost instalate. Mînecele puloverului său albastru i se ridicaseră mai sus de coate. Aș vrea să încep cît mai curînd dacă se poate.

– Am să văd dacă informaticianul de la centru a

sosit, spuse Megan. Trebuie să fie pe undeva unde se află calculatoarele. Nu le-ați pornit încă, nu?

– Nu.

Profesorul își încrucișă brațele ca un puști care a fost atenționat să nu atingă nimic într-un magazin de jucării.

– Bine. De fapt nici n-ar fi trebuit să intrați aici fără el, sublinie ea, în timp ce trecea în revistă ecranele, în speranța inutilă că și-ar putea da seama dacă s-a umblat sau nu la ele.

Cunoștințele ei în materie de calculatoare se limitau la a-și scrie rapoartele sau la accesarea informațiilor de la centru.

– Aceasta este procedura legală, preciză ea dîndu-și seama că trebuia să fie și puțin diplomată.

Priest o privi cu un chip lipsit de expresie.

– Ce-ar fi să mergeți și să beți o cafea cît mă duc eu să-l caut? îi propuse Megan ținînd ușa deschisă.

– Sper să fie aici, zise el, înaintînd către ieșire fără entuziasm. La ora unu am o ședință la facultate. Aș vrea să termin...

Lăsă cuvintele să plutească în aer, aruncînd o privire de părere de rău către calculatoare.

– Probabil că mă așteaptă în birou, spuse Megan, rămînînd fermă pe poziție cu mîna pe clanță. Nu-și puteau permite nici o greșeală pe această linie. Dacă programele lui Ollie vor dovedi vreo legătură cu un posibil complice, mijloacele de obținere a acestei informații trebuiau să fie foarte corecte și legale ca să poată fi considerate serioase de către un judecător. Dacă această legătură era anulată pentru că judecătorul considera că nu fuseseră respectate regulile de procedură, atunci toate probele pe care le-ar fi găsit erau nule. Deveneau fructe ale unui copac otrăvit, așa le numeau avocații. Polițiștii le numeau gogoși de rahat pentru că nu-i ajutau la nimic.

Priest ieși pe hol.

– Sînt un om de încredere, agent O'Malley, spuse el privind- o jignit. Am mai lucrat și înainte cu poliția.

– Atunci vă dați seama că nu e nimic personal. Îi aruncă un zîmbet trist în timp ce înclua ușa.

– Îmi acopăr spatele, asta-i tot.

Și avea chiar și unele îndoieli. Christopher Priest poate că era un model de virtute ca profesor și voluntar, avînd un rol deosebit în reabilitarea delincvenților juvenili, dar îl cunoscuse pe Ollie Swain. Un avocat al apărării s-a fi legat imediat de așa ceva mergînd pînă în pînzele albe dacă ar fi aflat că Priest se aflase singur în încăperea unde erau instalate calculatoarele.

Megan merse prin labirintul de coridoare, fără a fi atentă la oamenii pe lîngă care trecea. Începuse parcă să nu mai vadă chiar așa de bine, iar privirea periferică i se închețosase puțin în timp ce începuse să sesizeze acut diferența dintre lumină și întuneric. Semnale de avertisment. Dacă ar putea măcar rezista pînă după-amiază, și apoi încă puțin și încă puțin. Va trebui să plece devreme și să doarmă toată noaptea. Să mănînce regulat și să evite stresul. Minciuni pe care și le spunea de fiecare dată cînd durerea se făcea simțită.

Mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia reuși să bage cheia în broască. Dar se dovedi că gestul nu fusese necesar. Ușa era deschisă, iar biroul ocupat.

De pe scaun se ridică un bărbat avînd într-o mîină revista *Lege și ordine*, iar în cealaltă o gogoasă pe jumătate mîncată. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, deși avea genul acela de trăsături care-l făceau să pară tînăr chiar și după această vîrstă.

Avea ochii căprui, mari și strălucitori și nasul puțin prea scurt. Părul era un smoc de bucle castanii care o duse pe Megan cu gîndul la un cățel de rasă cocker.

Se încruntă la el pentru că-i invadase teritoriul:

– Megan O'Malley, spuse ea, aruncîndu-și geanta pe birou. Continuă să-l privească încruntată, în timp ce-și agăța haina în cuier. Asta în cazul în care te întrebî în biroul cui ai năvălit.

Băiatul cățel îi aruncă o privire de timiditate exagerată, luptîndu-se să scape de revistă și de gogoasă,

punându-le în cele din urmă pe biroul ei. Își șterse mâna de pantalonii bleumarin, lăsând urme de zahăr pudră și i-o întinse lui Megan.

– Marty Wilhelm.

Megan îi ignoră încercarea de politețe. Lumina care indica existența unor mesaje pe robot clipea pe telefon ca un ochi roșu, furios.

– Bănuiesc că știi că trebuie să mergi în încăperea mică unde a fost totul instalat, pe hol, lângă biroul de evidență. Profesorul este nerăbdător să înceapă.

– Aha... Poftim?

– Profesorul. Calculatoarele, spuse Megan sec. leși pe ușă. O ții la stînga și mergi înainte. Credeam că-ți trebuie o cheie, dar văd că asta nu te-a împiedicat să intri aici.

Un zîmbet jenat se întipări pe chipul lui.

– Cred că mă confunzi cu altcineva.

– Asta depinde de cine ești.

– Agent Marty Wilhelm. Centrul trebuia să te anunțe. De fapt – zise el ridicînd un deget în aer continuînd să zîmbească – Bruce DePalma a spus că va discuta personal cu tine.

Privirea lui Megan se opri brusc asupra luminiței care continua să clipească.

Simți fiori de gheață pe șira spinării. Se forță să-și întoarcă privirea asupra lui Marty cu entuziasmul lui de cățeluș și cravata în dungi.

– Îmi pare rău, spuse ea, uimită că glasul îi suna perfect normal cînd simțea cum întreg sistemul ei nervos i se dăduse peste cap. Mă tem că m-ai luat pe nepregătite. N-am vorbit cu Bruce astăzi.

– Oh, Doamne! E jenant.

Își drese glasul și se bătu cu o mîna pe piept, apoi își ridică amîndouă mîinile în aer cu degetele răsfirate.

– Sînt înlocuitorul tău. Ai fost temporar suspendată din serviciul activ. Nu te mai ocupi de acest caz.

Alarma interioară încetă, prea tîrziu însă ca s-o mai ajute la ceva. Marty Wilhelm. Acel Marty Wilhelm care

fusese cap de listă pentru ocuparea acestui post, înainte ca ea să ia taurul de coarne și să-l obțină. Acel Marty Wilhelm care era logodit cu fiica lui Hank Welsh de la biroul de Operațiuni Speciale. Acel Marty Wilhelm care în mod sigur stătuse la cotitură așteptînd ca ea s-o dea în bară.

Primul impuls al lui Megan fu să-și scoată pistolul din toc și să-i ștergă rînjetul acela prostesc de pe față. Nevăstuică afurisită care o făcea acum pe prostul, deși o săpase tot timpul pe la spate. Considera în sinea ei că ceea ce l-ar fi putut face și mai fericit ar fi fost posibilitatea de a avea martori la această scenă. Era de mirare că n-o așteptase în biroul secției de poliție ca s-o facă de rîs în fața tuturor.

– Vreau să-ți văd legitimația, spuse ea, chinuindu-se din răspuțeri să se stăpînească.

Marty își înalță sprîncenele. Dar își scoase legitimația și i-o dădu. Megan îi aruncă o privire și-i dădu drumul pe birou ca unui cărbune încins – biroul băiatului cățeluș. Începură să-i tremure genunchii și se lăsă în fotoliul uzat al lui Leo Kozlowski.

– Trebuie să dau niște telefoane, îl anunță ea.

Marty se lăsă comod pe spate în scaun și făcu un gest de mărinimie cu mîna către telefon.

– Iar pe tine, te rog frumos, să ieși dracului de-aici în timp ce mă ocup de asta! spuse ea printre dinți.

– Ei, Megan, începu el pe un ton obișnuit, luînd-o de sus. Nu te afli chiar în postura de a-mi da ordine.

– Nu, spuse ea, dar mă aflu în postura de a face știrea zilei cu titluri de-o șchioapă în ziare, de genul: „Un agent iritat trage cu arma ucigîndu-și colegul”. N-ai vrea să apari pe prima pagină în această postură, nu-i așa, Marty?

Hohotul lui de rîs fu puțin forțat și mai mult încordat. Se ridică și porni către ușă.

– Am să văd dacă pot rezolva această confuzie cu profesorul și cu calculatoarele.

– Chiar te rog.

- O să mă întorc.
- Nu trebuie să te grăbești.

leși și închise ușa după el încet. Zgomotul însă se amplifică în mintea lui Megan. Ușa care se trântise în fața carierei ei și în fața ei ca persoană.

„Ai dat-o în bară, O'Malley! Ai încurcat-o rău de tot. Te așteptau ca o haită de lupi să faci un pas greșit și acum te vor scutura pînă cînd nu vor mai rămîne nici fulgii din tine.“

Reproșurile pe care și le adresa erau ca niște lovituri de bici. Ce se întîmpla oare cu ea? Acesta era un post pe care și-l dorise dintotdeauna și îl ratase complet – compromițîndu-se cu Mitch Holt.

Și de cîte ori oare nu-și zisese că o va lăsa mai moale cu replicile și că se va stăpîni? În în loc de asta pur și simplu izbucnise în public, într-o transmisie în direct la televiziune.

„Proastă! Idioată!“

Încercă să se adune. Nu va renunța fără luptă. Și nici nu se va transforma într-o femeie plîngăreată care să imploră, lucru pe care-l disprețuia profund.

Îtinse mîna care-i tremura de parcă ar fi avut Parkinson și ridică receptorul, în timp ce migrena i se împrăștia prin cap ca un balon.

Cînd duse telefonul la ureche tonul îi provocă o durere înfiorătoare. Gemînd și simțind cum îi plesnește capul, lăsă receptorul jos și vomă în coșul de hîrtii.

7:42: – 22°C; WF – 38°C

– L-am văzut pe Josh.

Părintele Tom se așeză în strană lîngă Hannah. Ea îl sunase în zori și-l rugase să o primească înainte de liturghia de dimineață. Soarele abia răsărise de o oră trimițîndu-și razele palide prin vitraliile colorate. Pe covorul uzat dintre cele două șiruri de bănci, forme ovale de lumină în culori blînde tremurau. Tom se dăduse jos din pat trăgîndu-și o pereche de pantaloni pe el, o că-

mașă și un pulover. Nu se mai bărbierise. Distrat își trecuse degetele prin păr, fără a se mai pieptăna, la fel de nepăsător cu înfățișarea lui pe cît era de îngrijorat față de cum arăta Hannah.

Era palidă și trasă la față cu ochii licărind febrili. Se întreba oare cînd mîncase ea ultima dată sau cînd dormise mai mult de o oră sau două.

Părul auriu era lipsit de strălucire și și-l prinsese la spate într-o coadă de cal neîngrijită. Un pulover gros și larg, de bumbac negru, îi acoperea slăbiciunea, dar el își dădea seama după oasele de la încheieturile mîinilor pe care și le ținea în poală, ce arătau delicăte și fragile ca niște sculpturi în fildeș, cu pielea întinsă, aproape străvozi pe deasupra. Îi întinse mîna și ea i-o cuprinse imediat într-ale ei.

– Cum poți să-l ai văzut? Întrebă el cu grijă.

– Noaptea trecută. A fost ca un vis și totuși nu. Mai mult ca o... ca o viziune. Știu că pare o nebunie, adăugă ea grăbită, dar așa a fost. Era atît de real, atît de tridimensional. Purta o pijama pe care n-am mai văzut-o niciodată și avea un pansament.

Se întrerupse iritată și nerăbdătoare cu ea însăși.

– Vorbesc ca o nebună, dar așa s-a întîmplat și era atît de real. Nu mă crezi, nu-i așa?

– Bineînțeles că te cred, Hannah, șopti el. Nu-mi dau seama ce înseamnă, dar cred că ai văzut ceva. Ce crezi că a fost?

O viziune. O experiență spirituală. Ceva ce ținea de paranormal poate. Indiferent ce nume i-ar fi pus semăna cu elucubrațiile desperate ale unei femei nebune.

– Nu știu, zise ea oftînd, cu umerii căzuți.

Părintele Tom își măsură cuvintele cu grijă știind că pășește pe un teren deosebit de delicat și de sensibil.

– Te afli sub un stres enorm, Hannah. Dorești să-l vezi mai mult pe Josh, decît îți dorești să respiri. Nu e ceva neobișnuit să-l vezi, iar visul să ți se pară real...

– Nu era un vis, spuse ea încăpățînată.

– Paul ce zice?

– Nu i-am spus.

Ea își trase mâinile și le așeză pe genunchi, privind la inelele pe care i le pusese Paul pe deget ca să simbolizeze dragostea și unirea lor. Oare îl trăda prin îndoiala ei? Oare el îi trădase pe toți?

Întrebările o făceau să-și simtă stomacul ghem de parcă ar fi avut niște șerpi înăuntru, niște creaturi hideoase și veninoase asupra cărora nu avea nici un control. Își ridică privirea către cupola arcuită a bisericii privind apoi către vitraliul enorm care-l înfățișa pe Iisus cu un miel în brațe. Privi crucifixul sculptat din dreptul altarului de unde Christos se uita în jos. Goală, biserica semăna cu o peșteră rece, iar ea se simțea mică și neputincioasă.

– Poliția i-a luat amprentele ieri, șopti ea, murmurând cuvintele ca la spovedanie.

– Știu.

– Nu au spus-o, dar ei cred că este implicat.

– Tu ce crezi? Întrebă blînd părintele Tom.

Ea rămase tăcută, în timp ce șerpii se răsuceau pe trupul ei.

– Nu știu.

Închise ochii și oftă adînc.

– N-ar trebui să mă îndoiesc de el. Este soțul meu. Este singura persoană în care ar trebui să am încredere. Înainte consideram că eram cea mai norocoasă pereche de pe pămînt, murmură ea. Ne iubeam. Aveam încredere unul în altul. Ne respectam. Eram o familie. Aveam niște priorități. Acum stau și mă întreb dacă toate acestea au fost adevărate sau au fost doar niște momente trecătoare. Mă simt de parcă viețile noastre ar fi fost programate să se desfășoare pe același plan pentru o anumită perioadă de timp, iar acum fiecare am luat-o în direcții diferite, încît nici măcar nu mai putem comunica. Și mă simt atît de trădată și de înșelată. Și nu știu ce aș putea să fac.

Părea atît de pierdută. Deși era atît de capabilă și de înțeleghătoare, Hannah nu era deloc pregătită să facă

față unei asemenea catastrofe în viața ei. Fusese o viață la care majoritatea oamenilor nici nu încercaseră să vi-seze măcar. Provenea dintr-o familie iubitoare, avusese avantaje, reușise și excelase în ceea ce-și propusese să facă, se căsătorise cu un bărbat chipeș și avea o familie frumoasă. Niciodată nu trebuise să facă față suferinței sau animozității.

Lui îi părea acum înmărmurită și lipsită de apărare și se trezi că în gând îl blestemă pe Dumnezeu pentru că putea fi atât de crud cu ea.

– Oh, Hannah, murmură el.

Nu încercă să se oprească din gestul prin care îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe obraz. Era bine instruit în arta compasiunii, dar, dacă avusese vreodată un dram de înțelepciune, acum îl părăsi față de această femeie. Nu-i putea oferi nimic altceva decît niște cuvinte goale... și pe el însuși.

Ea se întoarse către el și-și puse capul pe umărul lui. Lacrimile ei îi udau puloverul. Cuvintele înfundate îi sfișiau inima.

– Pur și simplu nu înțeleg! Și mă străduiesc atât de mult!

Să facă față la ceva ce n-ar fi trebuit niciodată să-i întineze viața.

Tom o cuprinse în brațe protector și tandru. Privi în jur prin biserica pustie, la lămpărele care ardeau – mici limbi de foc în vase de cobalt, simboluri ale speranței care se aprindea și apoi murea neîmplinită. Teama care îl înfioră îl făcu să-și întărească strînsoarea brațelor în jurul lui Hannah, iar brațele lui Hannah se ridicară către gâtul lui încolăcindu-se pe lîna moale a puloverului. El o mîngîie pe spate, frecînd-o ușor și apoi îi masă încet ceafa.

Respiră adînc parfumul ei și simți un dor necunoscut pînă atunci niciodată. Un dor de a se uni, asemănător cu felul de dragoste pe care bărbații și femeile o împărțiseră din zorii omenirii.

Nu se întrebă de ce. De ce Hannah? De ce acum?

Întrebările și reproșurile mai puteau să aștepte. Dar dorința nu. O ținu strâns la piept, încetă să mai respire și se rugă să rămână timpul pe loc câteva clipe pentru că era conștient că așa ceva nu putea dura. Îi atinse tâmpla cu buzele și-i gustă lacrimile sărate și calde.

– Păcătoșilor!

Acuzația bubui ca un tunet venit din cer. Dar urletul nu era al lui Dumnezeu, era al lui Albert Fletcher. Diaconul coborî către ei din spatele paravanului care ascundea ușa de acces către sacristie. Alergă pe scări ca un înger al răzbunării în negru, cu ochi sălbatici și cu gura căscată, avînd în mînă un bol mare de ceramică. În același timp, ușa din spate a bisericii se deschise. Prima credincioasă sosită la slujbă rămase înmărmurită de tabloul bizar ce i se înfățișa în fața ochilor.

Părintele Tom sări în picioare. Hannah se întoarse cu fața la Fletcher. El urlă la ea ca un nebun, ca și cum ar fi trăit un coșmar.

– Păcătoșii să ardă în focul iadului! urlă el și azvîrli conținutul bolului.

Apa sfințită o lovi ca un perete pe Hannah și-l stropi din cap pînă în picioare pe părintele Tom.

Femeia vîrstnică din capătul bisericii scoase un țipăt ascuțit.

– Albert! strigă Tom.

– Plata păcatului este moartea!

Era incapabil să audă ceva și cu siguranță incapabil să audă ceea ce îi spunea părintele Tom.

– Fiică păcătoasă a Evei!

Fletcher aruncă bolul de ceramică spre Hannah.

Ea țipă încercînd să se aplece, dar să se și ferească în același timp de lovitură.

Tom sări în fața ei, gemînd cînd proiectilul îl atinse în șoldul drept. Bolul căzu în fața lor pe podea spărgîndu-se cu un zgomot asurzitor. Neluînd în seamă durerea, Tom se aruncă asupra lui Fletcher.

Diaconul sări înapoi și se feri.

– Plata păcatului e moartea! țipă el din nou, dîndu-se

înapoi către altar.

– Albert, încetează! spuse Tom înaintînd agresiv către el. Ascultă-mă! Ți-ai ieșit din minți! Nu-ți dai seama ce faci! Nu știi ce-ai văzut. Acum calmează-te și hai să stăm de vorbă.

Fletcher se dădu în continuare înapoi urcînd cîte o treaptă pînă în dreptul altarului. Ochii lui îngustați nu-l scăpară nici o clipă din priviri pe părintele Tom.

– Feriți-vă de profeții falși ce vin îmbrăcați în piei de oaie, dar pe dinăuntru sînt lupi flămînzi, cită el pe un ton scăzut și monoton.

Se dădu cu spatele, intrînd în altar, cu mîinile la spate, căutînd în jur.

Fața îi era palidă precum ceăra și transpirată, iar mușchii încordați la maximum i se zbăteau spasmodic.

Părintele Tom păși încet pe ultima treaptă, întinzînd mîna. Oare ar fi trebuit să bănuiască dinainte că se putea întîmpla așa ceva? Oare ar fi trebuit să facămai degrabă ceva pentru a preveni așa ceva?

Întotdeauna îl considerase pe Albert Fletcher obsedat, dar nu nebun. Existau obsesii mai rele decît cea față de Dumnezeu. Dar nebunia era nebunie. Întinse mîna cu intenția de a-și recupera enoriașul din lumea stranie în care pășise.

– Nu înțelegi, Albert, spuse el încet. Vino cu mine și dă-mi voie să-ți explic.

– Profet fals! Fiu al Satanei!

Ridică mîna și-l lovi cu toată puterea în cap pe părintele Tom cu un sfeșnic greu de alamă.

Uluit, Tom căzu în genunchi pe trepte, nemaiputînd să se oprească din cădere și alunecînd pe trepte pînă jos. Nu-și mai putea controla brațele sau picioarele. Ce simțuri îi mai rămăseseră întregi în urma loviturii se amestecaseră, încurcîndu-se în capul care-i zvîcnea de durere. Încercă să spună ceva, dar nu reuși, încercînd să arate ceva, în timp ce oamenii alergau spre el privindu-l uluiți.

Albert Fletcher dispăru pe o ușă laterală.

CAPITOLUL 32

ZIUA A ZECEA

8:14; - 22°C; WF - 38°C

- Lonnie, Pat, verificați garajul! Noogie, tu vii cu mine! O să verificăm casa.

Se aflau în fața celor două mașini de poliție sosite în fața casei lui Albert Fletcher, simțind cum îi pătrunde gerul, în ciuda îmbrăcăminții groase, a mănușilor și pachetelelor termale, de parcă ar fi avut pe ei haine de mătase. Nici unul dintre vecini nu părea destul de curios, în legătură cu prezența poliției în cartier, încît să iasă afară în ger.

Mitch observă pe cineva care dădu perdeaua la o parte la un geam în casa de vizavi. La fereastră apărură un chip îmbătrînit, cu multe riduri.

- Se pare că nu-i acasă, zise Dietz frecîndu-și mîinile.

Căciula neagră de blană sintetică îl făcea să arate ca o creatură ciudată care încerca să facă pereche cu peruca de pe cap.

- Tocmai a atacat un preot, spuse Mitch. Nu cred că e dispus să alerge acum ca să ne întîmpine în prag cu pîine și sare.

Ce intenție avusese atacul? se întreba el. Ce motiv? Părintele Tom încercase să dea cîteva explicații la camera de gardă a spitalului din Deer Lake în timp ce doctorul Lomax îi cerceta rana de la cap, strîmbîndu-se îngrijorat. Fletcher îl văzuse ținînd-o în brațe pe Hannah și înțelesese greșit motivul îmbrățișării.

O îmbrățișare nevinovată nu părea un motiv serios

pentru a determina pe cineva să aibă o asemenea ieșire.

-Mitch se uitase la Hannah pentru confirmare, în timp ce ea se învîrtea agitată prin spațiul mic al încăperii. Tremura din toate încheieturile – de frig, sau de șoc, sau poate și de una și de alta. Tremura zdravăn.

– Nu știu la ce s-a gîndit, murmură ea cu privirea în pămînt. Parcă a înnebunit toată lumea.

Amin, își zise Mitch în gînd și urcă scările spre ușa casei lui Fletcher. Noogie ocoli prin spate ca nu cumva Fletcher, dacă era acasă, să încerce să fugă. Indiferent unde plecase diaconul, o luase pe jos. *Toyota* lui se afla în parcare de lîngă biserică.

Mitch trimisese vreo șase polițiști să cerceteze împrejurimile pe jos sau cu mașina. Restul se aflau în echipele de cercetare. El se îndoia că Fletcher se întorsese acasă, dar depindea de starea psihică în care se afla. Oricum, aveau mandat. Dacă nu-l găseau pe Fletcher, măcar puteau arunca o privire înăuntru.

Deschise ușa de protecție și lovi puternic în ușă.

– Domnule Fletcher? strigă el. Poliția! Avem mandat de percheziție.

Așteptă numărînd pînă la zece. Megan precis îi va face scandal pentru că nu o anunțase și pe ea, dar cînd primise telefonul ea nu era la birou și nu mai avuseseră timp s-o aștepte. Ridică aparatul de emisie-recepție și-l chemă pe Noga.

– Dă-i drumul, Noogie.

– Am înțeles, șefule.

Mitch se considera prea bătrîn acum ca să mai dă-rîme uși, indiferent cu ce parte a anatomiei sale. Aveau un berbec în portbagaj, dar aveau ceva mai mare și mai bun în Noga.

După sfîrșitul carierei sale fotbalistice la colegiu, datorită unei loviturii la genunchi, Noga era întotdeauna bucuros să se repedă asupra a ceva sau a cuiva.

Se auzi un zgomot puternic de lemn sfărîmat și după cîteva secunde Noga deschise ușa din interior.

– Mie nu-mi miroase a bine treaba asta.

Mitch intră în holul mic din față.

– Zău? Eu sint gata să pun' la punct pe oricine mă calcă pe coadă.

Sprîncenele groase ale lui Noga se ridicară în sus ca o pereche de omizi păroase. Intră în sufragerie făcîndu-i semn lui Mitch să-l urmeze.

– Vrei să urci sau să cobori?

– Merg sus. Ai grijă să verifici subsolul.

Mitch începu să urce încet pe scări știind că se afla într-o poziție vulnerabilă dacă Fletcher se afla sus așteptîndu-l cu un sfeșnic sau cu o armă.

Nu putea să prevadă ce reacție ar putea avea Fletcher. Nu putea ști nici ce făcuse pînă atunci. S-ar putea ca de ani de zile să fi fost sărit de pe fix, dar să fi reușit să-și ascundă nebunia pînă acum. Pînă cînd o văzuse pe Hannah în brațele preotului.

„Plata păcatului este moartea. Fiică păcătoasă a Evei!” Oare o urîse în tot acest timp pentru că intervenise în tratarea soției sale, încercînd să vindece boala care o ucisese în cele din urmă pe Doris Fletcher? Oare o omorîse el pe Doris?

– Doamnă Fletcher? Poliția! Avem mandat de percheziție!

Avea de asemenea și un mandat de arestare, deși Mitch se îndoia că părintele Tom va depune plîngere.

Oricum, deocamdată, mandatul era în avantajul lor. Faptul că Fletcher fugise cu arma, fusese suficient pentru ca judecătorul Witt să emită un mandat de percheziție.

Scîndurile dușumelei scîrțîiră iritate cînd Mitch păși pe holul îngust. Prin fereastra din față lumina dimineții reușea cu greu să se strecoare prin cele două rînduri de perdele albe care împiedicau vederea către stradă și din stradă înăuntru.

Pe ambele laturi ale holului două uși asemănătoare vopsite în alb dădeau către ceea ce din punct de vedere arhitectural ar fi trebuit să fie două dormitoare identice.

Încercă întii ușa de pe partea stîngă, intrînd prudent

înăuntru, dar camera era aproape goală. Dinăuntru dispăruse tot ceea ce probabil că se aflase când odaia fusese locuită de Doris Fletcher.

Mitch simți instinctiv că mobilierul spartan și pereții văruiți apăruseră după moartea soției.

Patul era îngust, acoperit cu o pătură de lână groasă întinsă atît de bine, încît dacă aruncași o monedă pe ea ar fi sărit în sus. Pe noptieră se afla o veioză și o *Biblie* veche. Singura piesă de mobilier în plus era un scrin cu mai multe sertare care însă nu avea deasupra nici un fel de fotografii sau bibelouri cum se întîmpla de obicei într-o casă de om. Pe pereții văruiți în alb, singurul ornament era un crucifix și un tablou în tonuri brun-roșcate cu Iisus, festonat pe margini cu frunze uscate de palmier. Cealaltă încăpere de pe hol era încuiată, ceea ce Mitch rezolvă iute cu o lovitură de picior.

Ușa se dădu de perete scîrțîind din balamale. De jos, Noogie, auzind zgomotul, strigă ceva, dar Mitch era prea uluit pentru a-i putea răspunde. Jaluzelele împiedicau să pătrundă lumina de afară, dar înăuntru ardeau numeroase lumînări răspîndind un puternic miros de ceară. Un singur rînd de sfeșnice erau aliniate de-a lungul pereților împrăștiind umbre în jur de la flăcările lumînărilor.

Pretutindeni se aflau lumînări pe diferite suporturi de sticlă, unele transparente, altele roșii sau albastre, așezate pe măsuțele laterale. La lumina lor se putea vedea camera așa cum fusese ea aranjată – capela personală a lui Albert Fletcher.

Pereții erau văruiți în aceeași nuanță a plăcuțelor de ardezie ca și pereții de la St.Elysius și cineva își dăduse multă osteneală ca să imiteze tiparele modelelor ce împodobeau biserica. Chiar și tavanul fusese pictat pentru a imita bolta și frescele bisericii. Imagini primitive de îngeri și sfinți priveau în jos din nori cenușii cu chipurile bizar disproporționate, aproape grotești.

Într-un capăt al încăperii, se afla un altar acoperit cu o pînză de brocart bogat împodobită cu dantelă. Pe ea se aflau așezate diverse obiecte bisericești necesare

slujbei de liturghie – misalul (cartea de rugăciuni pentru liturghii) într-o copertă de pînză groasă, cupa aurie și două sfeșnice cu picior, în care se aflau lumînări groase de ceară albă.

Pe peretele de deasupra altarului se afla un enorm crucifix vechi, cu o efigie pictată în care Christos era slab ca un ogar, murind în agonie, cu sîngele scurgîndu-i-se din rănilor de la mîini și cea din piept.

„Lucruri vechi.“ Cuvintele îi răsunară lui Mitch brusc în minte, în timp ce privea în jur. Acestea nu erau niște imitații pe care le realizase Fletcher singur, ci obiecte originale. Și-l imagina cu ușurință pe Albert sustrăgîndu-le din pivnița casei parohiale de la St. Elysus în miez de noapte; apoi curățîndu-le cu degetele lui lungi și osoase și privindu-le cu dragoste, în timp ce ochii îi licăreau de o lumină fanatică. Sfeșnicile, crucifixe, plăcuțele de pe cruce, statuile, toate fuseseră furate și aduse aici. Coccoțate pe diverse pedestale, se aflau statuile Fecioarei Maria și ale altor sfinți ale căror nume Mitch nu le cunoștea. Ochii lor orbi priveau de pe chipuri ce fuseseră crăpate sau sparte. Părul uman era putrezit și rar de parcă ar fi fost smuls în anumite locuri. Aveau privirile îndreptate asupra unei congregații care era la fel de lipsită de viață – patru mici strane în care se aflau manechine.

Mitch simți cum i se ridică părul pe ceafă privindu-le. Capete și torsuri, unele cu brațe, altele fără. Nici unul dintre ele nu avea însă picioare. Bărbații erau îmbrăcați în cămăși cu cravată și haine de la costume vechi, femeile erau învelite în pînză neagră și pe cap de asemenea erau acoperite cu basmațe negre.

Toate manechinele erau așezate cu față către altar, iar lumina lumînărilor desena umbre groțesti pe fețele lor de plastic. Iar lîngă altar, se mai afla încă un manechin. Cel al unui băiețel îmbrăcat cu o haină lungă și neagră avînd pe deasupra un stihar alb și vechi.

Un copil de altar.

Un zgomot ca de tunet anunță sosirea lui Noogie.

Veni repede pe hol și se opri înlemnit în pragul încăperii cu pistolul îndreptat către tavan.

– Fir-ar al dra... Doamne, iartă-mă!

Rămase privind cu ochii mari și cu gura căscată.

– Doamne! șopti el. N-am mai văzut niciodată așa ceva. M-a luat cu fiori.

– Ai găsit ceva jos? îl întrebă Mitch, aplecându-se și pipăind cu degetele o perniță veche de catifea pe care se îngeunchea în fața altarului.

– Nimic.

Noga rămase în prag privind nervos în stînga și-n dreapta către manechine.

Mitch se ridică.

– Nu e o biserică adevărată, Noogie. Nu trebuie să vorbești în șoaptă.

Ochii ofițerului rămaseră ațintiți asupra statuii Fecioarei Maria căreia îi lipsea o jumătate din față.

Înghiți cu greu nodul din gît și se scutură înfiorat.

– E straniu, spuse el pe un ton în continuare scăzut. Jos e ca și cum n-ar locui nimeni acolo. Adică nu există nimic, ziare, scrisori, fotografiile pe perete sau oglinzi.

Ochii i se măriră brusc din nou.

– Știai că vampirii nu țin oglinzi în casă?

– Nu cred că este vampir, Noogie, spuse Mitch deschizînd ușa dulapului din spatele altarului. Crucile îi țin la distanță.

– Ah, da.

În dulap se aflau mai multe veșminte de preot vechi și franjurite pe la margini, dar curate și călcate. Unele se aflau încă în pungile de plastic de la curățătoria chimică *Mueller's* din Tatonka.

Sutane negre și roșii cu stihare¹ și mantii purpurii sau roșii cardinal¹ brodate cu dantele bogate de culoarea fildeșului.

1. stihar – veșmînt purtat de preoți în timpul slujbei religioase.

– Mitch! strigă Lonnie Dietz de jos. Mitch!

– Sînt sus! răspuse Mitch.

Dietz veni alergînd pe scări. Era pămîntiu la față, iar nasul îi părea parcă și mai roșu. Căciula îi căzuse de pe cap, iar peruca îi stătea strîmb, arătînd ca un mic animal înfricoșat ce se agățase de capul lui. Se opri pe palier și Mitch ieși pe hoj.

– Cred că ar fi bine să cobori, spuse Dietz. Bănuiesc că tocmai am găsit-o pe doamna Fletcher.

Pat Stevens ridică husa de pe rămășițele mumificate ale lui Doris Fletcher ce se aflau la volanul automobilului ei marca *Chevrolet Caprice* din 1982.

Era îmbrăcată cu un halat vechi de casă care putrezise pe alocuri, din cauza descompunerii trupului.

Mitch n-avea idee cum arătase ea în timpul vieții, dacă fusese slabă sau grasă, frumoasă sau urîță. Moartă arăta uscată datorită gerului, pînă cînd toate fluidele se evaporaseră, iar pielea și țesuturile se lipiseră de oase ca un pergament – ceea ce se și întîmplase de fapt. Era o imagine mai mult decît hidoasă, așa cum stătea acolo mumificată în capot.

Faptul că murise iarna o salvase de la putrefacție. Cînd venise vremea caldă, fusese deja parțial pietrificată. Tot datorită iemii, vecinii nu putuseră sesiza mirosul. Dacă Albert Fletcher ar fi încuiat trupul soției sale moarte în mașină, în luna iulie, n-ar fi putut păstra secretul nici trei zile, darămite trei ani. Dar se părea că Doris Fletcher se supusese destinului, măcar în moarte, dacă nu în viață.

– Cum crezi că a adus-o aici? întrebă nedumerit Lonnie în timp ce se plimba agitat în jurul mașinii. Noogie rămăsese în picioare, sprijinit de peretele garajului, cu gura căscată, parcă în transă, și numai aburul respirației în frigul ce-i înconjura mai indica faptul că supraviețuise șocului.

– Un fanatic religios așa ca el de ce n-o fi îngropat-o creștinește? întrebă Pat Stevens.

– Se pare că a considerat că nu merită așa ceva, zise Mitch.

Citi biletul prins de capul lui Doris Fletcher:

„Fiică păcătoasă a Evei; fii sigură că păcatul tău nu va rămîne nepedepsit.“

9:41; – 22°C; WF – 38°C

Toată presa care mișunase prin oraș avînd urechile ciulite în permanență interceptase cu ajutorul scanerelor convorbirile prin radio dintre mașinile poliției și se îndreptase acum către casa lui Albert Fletcher ajungînd acolo înaintea procurorului. Reporterii se îngrămădiseră pe alee mișcîndu-se ca un banc de pești la unison, reușind să se regrupeze foarte repede cînd flancurile le erau împrăștiate de polițiști.

Mitch îi blestemă în gînd, în timp ce încerca să-și îndrepte oamenii și pe tehnicienii de la BCA către garaj și casă. Fotografii și cei cu camere video erau cei mai răi, încercînd să se amestece cu personalul calificat pentru a reuși să surprindă pe peliculă imagini ale cadavrului și ale capelei. Existau destule probleme și așa, fără presă. Un cadavru mumificat, vechi de trei ani, prezenta o întreagă gamă de probleme logistice. Specialiștii de la BCA se certau între ei cum să facă față situației.

O absență notabilă din cadrul acestor discuții era Megan.

Lui Mitch nu-i venea să creadă că ea nu se afla deja acolo. Ar fi trebuit să se afle deja în mijlocul acțiunii, disecînd toate amănuntele, luîndu-și notițe, formulîndu-și ipotezele și procesînd informațiile cu mintea ei de polițist pentru a obține noi teorii.

Se întoarse cu spatele la agenții care discutau aprins și merse către ușa laterală a garajului. O deschise și dădu nas în nas cu un reporter cu mutră de cățeluș și ochi strălucitori care avea întipărit pe față un zîmbet prostesc.

– Trebuie să aștepți afară, se încruntă Mitch. Aici nu intră decît personalul calificat.

Zîmbetul i se lăți și mai tare și-i întinse mîna lui Mitch.

– Am sunat la dumneata de la nouă dimineața. Secretara aceea a dumitale e un adevărat cîine de pază.

– Natalie este asistenta mea în probleme administrative, spuse Mitch glacial, fără a lua în seamă mîna întinsă. Ea conduce biroul meu și dacă te aud că i-ai zis cîine de pază, s-ar putea să-ți dispară capul de pe umeri. Acum, te rog, să mă scuzi, am treabă.

Băiatul cu mutră de cățel nu știa ce atitudine să adopte: una amuzată sau una pocăită. Mitch se încruntă la el și-l împinse către alee. Dar individul părea să fie deosebit de tenace. Se luă după Mitch care se îndrepta spre casă.

– Trebuie să aștepți, ca toți ceilalți, conferința de presă, se răsti Mitch la el.

– Dar, inspectore, nu înțelegi, se pare. Eu nu sînt reporter. Sînt de la BCA.

Scoase o legitimație din buzunarul de la piept și i-o arătă.

– Agent Marty Wilhelm de la BCA.

Mitch se opri brusc simțind cum îl trec fiorii.

– Dar nu te-am mai văzut pînă acum pe aici.

Băiatul cu mutră de cățel îi adresează un zîmbet radios ce părea total deplasat în asemenea împrejurări.

– Abia am fost trimis.

Mitch nu schiță nici un gest.

Agent? Megan îi spusese că DePalma intenționa să trimită încă un agent care s-o ajute.

Ea spunea că acesta era un semn al demiterii ei iminente din acest post.

– Ei bine, agent Wilhelm, spuse el încet, cu glasul încordat, unde este agent O'Malley? Pe ea ar trebui s-o bați la cap, nu pe mine.

Marty Wilhelm își băgă legitimația la loc în buzunar.

– N-am de unde să știu. A fost demisă din acest caz.

14:20; - 26°C; WF - 40°C

„Ai fost dată afară. Ești dată în judecată pentru calomnie, colac peste pupăză te-a pocnit acum în cap și o migrenă. E cea mai grozavă zi dintre toate pe care le-ai petrecut aici. Și încă nu s-a terminat.“

Megan presupunea că era încă după-amiază, dar timpul încetase să mai existe pentru ea și în încăpere era întuneric pentru că trăsese toate jaluzelele. Dar nu destul de întuneric. Nici moartea nu putea fi atât de întunecată, încît să-i mai aline durerea din ochi sau atât de liniștită, încît să împiedice zgomotele care-i pătrundeau în minte ca niște lame de cuțit. Frigiderul porni uruind, iar ea gemu încercînd să-și strîngă și mai mult genunchii la piept.

Mai avea încă haina pe ea, deși își scosese ghetele, lăsîndu-le una la ușă și una pe drum între cutiile încă nedespachetate. Fularul cenușiu de la gît amenința s-o strîngă de gît, cînd încercă să-și schimbe poziția. Trase de el cu mîini tremurînde și reuși să-l arunce jos. Părul îi era încă strîns la spate. Simțea fiecare șuviță în parte, de parcă o mîină nevăzută ar fi tras întruna de coada de cal, dar îi era imposibil să se concentreze pentru a și-o desface.

Durerea chinuitoare nu-i dădea nici o clipă răgaz, de parcă o secure nemiloasă încerca să-i despice capul. Doamne, dorea ca cineva să-i sfărîme capul cu un topor, ca să scape de această suferință insuportabilă.

Ar fi trebuit să-și facă o injecție cu lmitrex, dar nu se putea mișca din pat. Dacă ar fi reușit să se ridice în capul oaselor, nu credea că și-ar fi putut măcar da seama încotro se afla baia. Trăsese lîngă pat una dintre cutiile goale dacă cumva îi venea greață.

Gannon și Friday se aflau la posturile lor pe cutia în care era echipamentul stereo, aflată în fața patului, și o priveau țintă. Parcă stăteau de pază. Nu se apropiau,

dar nici nu scoteau nici un sunet. Ca și cum i-ar fi înțeles perfect suferința, stăteau departe de ea păzind-o sînguincioși. Capătul alb al cozii lui Friday se vedea atîrnînd pe lîngă cutie mișcîndu-se înainte și înapoi, înainte și înapoi, ca un pendul.

megan se uită o vreme, apoi închise ochii și-l văzu în continuare. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Ritmul o amețea, provocîndu-i greață, dar nu și-l putea șterge din memorie. Stînga, dreapta, stînga, dreapta. Apoi căpătă și cuvînté: *Paige Price, Paige Price, stînga, dreapta, stînga, dreapta, Paige Price, Paige Price.*

Auzi glasul lui DePalma răsîndu-se furios:

– *Cum ai putut să fii atît de proastă? Cum ai putut spune așa ceva în fața a douăzeci de camere de luat vederi?*

Paige Price, Paige Price, Paige Price...

– *... cinci milioane de dolari daune pentru călomnie...*

Paige Price, Paige Price...

– *... proces intentat ție și agenției...*

Paige Price, Paige Price...

– *Nu-mi pasă nici dacă-i tîrfa întregului Babilon...*

Paige Price...

– *... ești demisă...*

Demisă.

Oh, Doamne, nu-i venea să creadă! Nu putea suporta. I se luase cazul. Cuvintele aduseseră cu ele un val de rușine. Mai rău decît atît – mult mai rău – era sentimentul de panică cè o copleșise. Nu șe putea să-i fie luat acest caz. Și-l dorise atît de mult. Să-l găsească pe Josh. Să-l prindă pe monstrul care-l răpise și-i chinuise pe toți. Voia să fie de față, să-i pună cătușele, să-l privească în ochi și să-i spună: „Te-am prins, ticălosule!” Dorea aceasta pentru ea, pentru Josh și pentru Hannah. Dar i se luase cazul, iar acest adevăr crud o zguduise pînă în străfundul sufletului.

Durerea îi sfredeli capul ca un burghiu, iar ea își îngropă fața în pernă și plînsé.

Încă un val de durere o făcu să-i dispară orice gînd.

Neputincioasă, Megan se lăsă în voia durerii. Undeva, la distanță, auzea zgomotul elicopterului ce semăna cu bătaie de aripi a unei păsări uriașe ce-i zvîcnea în urechi. Căutarea continua fără ea. Ancheta mergea înainte fără ea.

Telefonul sună și răspunde robotul. Henry Forster voia să discute cu ea despre Paige. Cînd o îngheta iadul! Ceea ce putea fi doar o chestiune de timp, reflectă ea, strîngîndu-și haina mai bine în jurul trupului.

Telefonul sună din nou, făcînd-o să geamă, și din nou răspunde robotul.

– Megan? Sînt Mitch. Doar ce-am auzit că ai fost înlăturată. Hm – m-am gîndit că poate ești acasă, dar se pare că m-am înșelat. Am să încerc să te prind prin radio. Dacă primești acest mesaj tu primă, sună-mă. Am o problemă cu Fletcher.

Urmă o clipă de tăcere.

– Îmi pare rău. Știu cît de mult înseamnă cazul ăsta pentru tine.

Tonul din glasul lui era stîngaci, dar sincer, de parcă nu era obișnuit să-și exprime prea des compasiunea, dar atunci cînd o făcea era din toată inima. „Păcat că ai fost demisă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, O'Malley.” Ea va deveni o amintire pentru el, cineva care-i pătrunsese în viață timp de o săptămîină, împărțise patul cu el vreo două nopți și apoi își văzuse de drum.

Nu se putea aștepta ca el să simtă altceva decît o atracție fizică față de ea. Megan nu știa nimic despre relațiile bazate pe dragoste, sau cum e să fii femeie – după cum remarcase cu duritate Mitch de cîteva ori. El iubise destul de mult cît să se căsătorească, cît să aibă o familie și cît să deplîngă încă pierderea acelei femei. Ea nu trecuse niciodată prin ceva asemănător. Nu avea decît meseria care acum îi fusese distrusă.

Cum de putuse fi atît de proastă?

Telefonul părea să sune la nesfîrșit. Reporterii aflaseră despre necazul ei. Paige, ticăloasa, fusese probabil prima care împrăștiase vestea într-un reportaj direct trans-

mis de pe scările primăriei.

Megan se întreba ce problemă o fi apărut cu Albert Fletcher. Ce anume? Nu-și putea aminti. O durere prea tare ca să poată face vreo încercare. Vreo zece conversații pe care și le amintea pe jumătate îi venira de-a valma în minte, toate glasurile vorbind deodată într-un cor disonant care o făcea să-i zvîcnească urechile și să i se învîrtă capul.

„Te rog, încetează. Te rog încetează...”

Telefonul sună din nou.

„Te rog, încetează...”

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Amețită, dorindu-și să fi putut leșina, se dădu jos cu greutate din pat, alunecînd pe podea și se tîrî în patru labe ca să scoată telefonul din priză.

Reuși să se întoarcă și să ajungă la timp lîngă cutia goală, ca să vomite, dar nu mai avu putere să urce la loc în pat. Fără a-i mai păsa, se ghemui pe podea și rămase acolo, așteptînd să-i dispară durerea îngrozitoare.

16:27; - 29°C; WF - 38°C

Nimeni nu-l văzuse pe Fletcher. Dispăruse. La fel ca și Josh și la fel ca și Megan. Ea nu răspundea la telefon. Nici la radioul din mașină. După ce plecase de la secție, parcă se evaporase de pe suprafața pămîntului.

Mitch străbătu străzile orașului cu mașina căutîndu-l din priviri pe Albert Fletcher și dînd instrucțiuni din mașină, prin radio, polițiștilor care-l căutau. Radioul scoase cîteva zgomote de paraziți. Se anunță poziția echipelor de cercetare. Se auziră plîngerii despre gerul de afară. Mitch simți din nou dezamăgirea unui eșec. Un elicopter trecu pe deasupra, învîrtindu-se încet pe deasupra caselor în căutarea diaconului nebun.

„Fiică păcătoasă a Evei. Fii sigură că păcatul tău nu va rămîne nepedepsit.”

Megan dăduse peste Fletcher la St. Elysus. El nu fusese deloc încîntat de apariția ei. Dacă Fletcher știa

unde locuiește Megan... Ea n-ar sta pe gânduri și s-ar repezi să-l prindă.

Zări mașina ei parcată puțin cam într-o parte, chiar la curba din fața casei unde se afla apartamentul ei. Portiera din stînga era deschisă. Simți cum îl cuprinde teama gîndindu-se că probabil fusese scoasă cu forța din mașină și opri, sărind din propria-i mașină, alergînd către clădire și suind cîte două trepte odată pe scări pînă la etajul al treilea. Din apartamentul ei nu se auzea nici un zgomot. Nu se vedea nici o rază de lumină pe sub ușă.

– Megan? strigă el, lovind cu pumnul în ușă. Megan, sînt eu, Mitch, dă-mi drumul să intru!

Nimic. Dacă mașina ei e aici și ea nu este, atunci unde naiba poate fi?

– Megan?

Lovi din nou în ușă, încercă clanța și văzu că era încuiată.

– La naiba! spuse el, dîndu-se un pas înapoi.

„Ești prea bătrîn pentru așa ceva, Holt.“

Trase aer adînc în piept și se repezi. Slavă Domnului că nu trăsese zăvorul! Ușa cedă la a treia lovitură de picior și se dădu de perete.

– Megan? strigă Mitch, încercînd să zărească ceva în apartamentul întunecat.

Jaluzelele erau trase. Soarele slab al dimineții se retrăsese în spatele unor nori cenușii de după-amiază, astfel încît, în casă, era aproape întuneric.

Înăuntru era frig ca și cum încălzirea fusese oprită de ceva timp. Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, Mitch își scoase pistolul din haină și-l îndreptă în sus. Se mișcă încet, în tăcere, printre cutiile așezate de-a valma, mergînd în vîrfurile picioarelor, gata să reacționeze în orice clipă. Atinse una dintre ghetele ce fusese lăsată în drum.

– Megan?

Megan avea impresia că are halucinații. Loviturile în ușă, apoi glasul, credea că visează. Își pierdeă cunoștința la intervale scurte, pierzîndu-și cu totul simțul

realității. Nu era sigură dacă loviturile erau reale sau îi răsunau ei în cap din cauza durerii.

Suferința căpătase dimensiuni ce depășeau simțurile fizice. Devenise sunet și lumină, o entitate necunoscută, imposibil de descris.

– Megan?

Dar nu-i striga niciodată numele. De asta era sigură. Cuvîntul îi pătrunse cu forța în creier, iar ea gemu, încercînd să-și astupe urechile.

– Megan? Iisuse Christoase!

Mitch dădu cu piciorul într-un teanc de cutii și căzu în genunchi pe podea lîngă ea. Tremurînd violent, întinse mîinile către ea.

– Iubito, ce s-a întîmplat? Cine te-a rănit? Fletcher?

Megan încercă să-și întoarcă fața de la el. Dar el o apucă de umeri și o întoarse pe spate. Aprinse veioza și ea țipă.

– Ce este? întrebă Mitch, aplecîndu-se deasupra ei și trăgîndu-i mîinile deoparte, cînd ea încercă să-și acopere ochii. Unde ești lovită, iubito?

– Migrenă, șopti ea.

Strînse puternic pleoapele.

– Stinge afurisita asta de lumină și pleacă!

Lumina se stinse și ea putu să respire din nou. Tremurînd slăbită, se întoarse din nou pe o parte și-și trase genunchii la piept.

Mitch nu văzuse niciodată pe nimeni suferind atîta fără a sîngera profund de la vreo rană de glonț sau de cuțit. Nu-și imaginase niciodată că o durere de cap poate fi atît de puternică, încît să poată pune pe cineva la pămînt.

— Să te duc la spital?

– Nu.

– Ce pot să fac, iubito? murmură el aplecîndu-se deasupra ei:

– Încetează să-mi mai spui „iubito” și pleacă!

Mîndria n-o lăsase să-i permită lui de a o vedea în halul ăsta – slăbită și vulnerabilă.

– S-o crezi tu că plec, bombăni Mitch.

O luă în brațe și se ridică. Megan se ghemui la pieptul lui, ținându-se strâns de haina lui și chinuindu-se să nu vomite cît timp el o duse din sufragerie pe hol, îndreptându-se către dormitor.

O puse ușor pe pat, iar ea rămase acolo, tremurînd îndoită de mijloc. El îi scoase haina, jacheta, tocul pistolului, puloverul și șutienul.

Apoi o îmbrăcă într-o cămașă fiaușată, mult prea mare pentru ea, ce se afla pe marginea patului. Ea se întinse pe pat, iar el îi scoase pantalonii și pistolul mic ce-l purta legat de glezna dreaptă.

– Ai medicamente? întrebă el.

– În dulăpiorul din baie, șopti ea, încercînd să-și îngroape capul în pernă. Imitrex și nu mai vorbi așa de tare.

El plecă și se întoarse cu fiolele, apoi susținu s-o ducă la spital cînd ea încercă să-l convingă să-i facă o injecție.

– Megan, nu pot să-ți fac nici o injecție. Sînt polițist, nu medic.

– Ești un fricos. Taci și fă-mi-o!

– Și dacă nu reușesc?

– E subcutanată, n-ai ce să nu reușești, spuse ea, încercînd să-și stăpînească greața. Mi-aș face-o eu, dar îmi tremură mîinile.

Încruntîndu-se urît, apăsă cartușul fiolei pe brațul ei gol, declanșă pistonul și numără pînă la zece. Megan îl privi printre pleoapele întredeschise. El aruncă fiola consumată la coș și se uită la ea.

– Te porți din nou frumos cu mine, murmură ea.

– Da, vezi numai să nu te obișnuiești cu asta.

Cuvintele însă nu erau ironice și singurul lucru pe care-l simți la atingerea lui cînd îi dădu părul de pe frunte era tandrețea.

– Nu-ți face probleme. O să am grijă, șopti ea.

Mitch nu știa dacă ea se referea la postul ei sau la relația lor. Nu era nici măcar sigur dacă tot ce exista

între ei putea fi numit o relație, dar acum nu era momentul de a discuta despre asta.

– M-ai speriat de moarte, spuse el încet. Credeam că nebunul nostru de moment a pus mîna pe tine.

– Cine? întrebă Megan, încercînd să-și concentreze gîndurile ce-i năvăliseră din nou în minte.

– Fletcher a luat-o razna și i-a spart capul părintelui Tom cu un sfeșnic. Dar probabil că tu deja cunoști senzația.

– Floare la ureche! murmură ea. L-ai prins?

– O să-l prindem.

Mitch se hotărî să păstreze restul poveștii cu Fletcher pentru mai tîrziu. Nu era acum în măsură să afie derularea anchetei, cu atît mai mult cu cît fusese și demisă din funcție.

– Nu-ți face griji, O'Malley, din pricina asta. Altfel o să te doară capul.

Megan vru să zîmbească, dar nu-și dădu seama dacă reușise sau nu. Minte continuă să-i joace feste, în timp ce durerea îi provoca spasme dureroase.

– Trebuie să te odihnești, zise Mitch. Mai pot să te ajut cu ceva?

Ciudat că se simțea atît de timidă, își zise ea. Ceea ce dorea să-l roage nu era deloc ceva intim. Doar un mic serviciu. Dar se simțea atît de vulnerabilă...

– Poți să-mi desfăci părul?

Își feri ochii de el, întorcîndu-se ca el să poată ajunge la părul strîns.

Era ciudat că acest lucru părea ceva atît de personal, se gîndi Mitch în timp ce-i scotea funda mototolită de catifea și apoi elasticul din părul ei întunecat. Făcuse acest gest de nenumărate ori pentru Jessie. Poate că tocmai asta era problema, că ea părea neajutorată ca un copil. Iar el se afia în rolul de a o proteja.

Probabil că ei nu-i convenea deloc acest lucru. Era atît de independentă și de mîndră, iar durerea o obligase să ceară ajutorul cuiva pentru ceva atît de simplu cum ar fi eliberarea părului din strînsoare.

Un ciclu ironic – tocmai pentru că această vulnerabilitate a ei îl făcea să simtă o putere neobișnuită care în final îl făcea și pe el la fel de vulnerabil.

Își trecu degetele prin părul ei de abanos, răsfirîndu-l pe perna îmbrăcată într-o husă cu floricele. Atingerea lui era blîndă, ca o șoptă, și-i masă ceafa și mușchii încordați. Lacrimile îi udară genele și începu să plîngă încet, dar nu-i spuse să se oprească.

– Știi, n-am făcut așa ceva niciodată pentru Leo, spuse el încet, aplecîndu-se să o sărute pe obraz. Încearcă să dormi puțin, scumpa mea – pot să-ți spun „scumpa mea“?

– Nu.

– Bine, încăpățînato! Sînt alături, dacă ai nevoie de mine.

„Dacă ai nevoie de mine...” Megan nu spuse nimic în timp ce el îi trăgea cuvertura pînă la gît, învelind-o, apoi întorcîndu-se ca să plece. S-o lase singură. Singură cu durerea ei, într-o încăpere care nu va fi niciodată căminul ei pentru că-și ratase șansele. Deja părea mai rece și mai neprimitoare, de parcă odaia ar fi știut că ea o să plece.

„... Dacă ai nevoie de mine...”

– Mitch?

Îi displăcu profund slăbiciunea ce i se ghicea în glas, o amintire dintr-un trecut îndepărtat și singuratic, dar Dumnezeu îi era martor că nu voia să fie singură, cu fantomele trecutului alături, în noaptea asta.

El se lăsă pe vine în dreptul patului și o privi în penumbra din încăpere. Ea închise ochii umezi de lacrimi, rușinată că el le văzuse.

– Ține-mă în brațe. Te rog!

Mitch strînse puternic din buze pentru a-și stăpîni valul de emoții. Îi atinse nasul cu vîrfurile degetului și reuși să rostească, înghițind cu greu nodul din gît:

– Doamne, O'Malley, spuse el tachinînd-o, credeam că n-ai să mi-o ceri niciodată!

El își scoase ghețele și se așeză în spatele ei, iar

patul scîrții și gemu sub greutatea lor. O sprijini cu spațele de pieptul lui, cuprinzînd-o în brațe.

Îi luă mîna într-a lui și-i sărută părul atît de ușor, încît aproape că ea nici nu simți. Și îi ascultă respirația în timp ce, în cele din urmă, adormi.

CAPITOLUL 33

ZIUA A ZECEA

19:24; - 30°C; WF - 41°C

- Hannah, în afară de teamă, ce simți pe parcursul acestui chin?

Hannah respiră adînc, se gîndi bine la felul cum făcuse și înainte de a răspunde la celelalte întrebări. Încercă să treacă peste existența reflectoarelor și a camerelor de luat vederi și să se concentreze complet asupra chipului îngrijorat al femeii așezate în fața ei. O considera ea pe Katie Couric femeie și mamă, nu reporter.

- Nedumerire. Frustrare, spuse ea. Nu înțeleg de ce ni s-a întîmplat asta nouă. Nu pot pricepe și asta mă face să mă simt neputincioasă.

- Ai senzația că acesta este un atac sau o răzbunare personală?

Hannah privi în jos către mîinile pe care și le ținea în poală și la batista pe care o făcuse ghem.

- Nu vreau să mă gîndesc că cineva pe care-l cunosc ar putea fi capabil de o asemenea cruzime.

Couric se aplecă ușor în față pe scaunul tapisat în culori trandafirii.

Echipa de știri a postului de televiziune NBC închiriasse ultimul etaj al hotelului *Fontaine*, o elegantă clădire în stil victorian restaurată în întregime, aflată în

centrul oraşului Deer Lake. Apartamentul avea mobilă stil şi reproduceri după tablouri celebre. Echipa alesese apartamentul roz pentru interviu, pe de o parte pentru mărime, pe de altă parte, pentru că era foarte frumos.

– Hannah, azi-dimineaţă ai fost implicată într-un incident la biserica catolică St. Elysus, spuse calm şi rar Katie Couric. Părintele Tom McCoy a fost atacat de Albert Fletcher, cel care-i preda catehismul lui Josh şi care-l instruia, supraveghindu-l în activitatea sa de copil la altar. Mai târziu azi-dimineaţă, poliţia a făcut o descoperire bizară acasă la domnul Fletcher, găsind ceea ce se bănuieşte a fi cadavrul soţiei sale, moartă cu câţiva ani în urmă. Autorităţile au declanşat acum o adevărată vânătoare pentru a-l găsi pe Albert Fletcher. Crezi că el ar putea fi implicat în dispariţia lui Josh?

– Am fost atât de surprinsă de atac, răspunse Hannah. Sînt şi acum uluită. Niciodată nu l-aş fi crezut capabil de violenţă, altfel nu i l-aş fi încredinţat pe Josh. Poate că de asta mă simt atât de neputincioasă. Am considerat acest oraş ca fiind un loc sigur. L-am considerat pe oamenii cu care am venit în contact nişte persoane cumsecade. Acum totul s-a destrămat şi asta mă face furioasă, de parcă pînă acum aş fi fost o naivă.

– Te face să te simţi şi mai furioasă faptul că ai fost aleasă să ți se întîmple așa ceva, tocmai tu, care, în calitate de medic, ai ajutat atât de mult oamenii din Deer Lake?

Din nou o respirație adîncă și o reflecție adîncă.

Fusese crescută și educată să servească oamenii și să le ofere tot ce avea mai bun în ea, fără a se aștepta la un câștig personal din partea acestora.

Răspunsul care-i veni automat pe buze o făcu să se simtă vinovată, dar era sincer și-l dădu în șoaptă:

– Da.

Paul urmărea interviul la un televizor portabil aflat la el în birou, clocotind de o invidie pe care n-ar fi recunoscut-o niciodată. Stațiile locale de televiziune nu erau

destul de bune pentru Hannah. Trebuise să apeleze la o rețea pentru interviu. Probabil că sfîșia inima întregii țări cu ochii ei albaștri plini de lacrimi și cu glasul șoptit. Era foarte fotogenică.

Arăta ca o actriță, cu valurile ei de păr auriu lăsat pe spate. Parcă era Daryl Hannah jucînd rolul lui Hannah Garrison, mama îndurerată.

Își turnă un pahar de scotch din sticla pe care o luase din biroul colegului său și luă o înghițitură strîmbîndu-se. Se spunea că scotch-ul are gust doar pentru băutori. El intenționa să remedieze acest mic handicap, cît mai curînd posibil. Povara vieții devenise prea grea pentru el zilele astea.

Hannah nu-l ajuta deloc. Iisuse, aproape că-l acuzase că el îl răpise pe Josh! După tot ceea ce făcuse, mergînd zi de zi în cercetare. Și să mai vorbești de fidelitate! Sau de încredere. Ori de nepieritoare iubire.

O sunase pe Karen cerîndu-i să vină ca să-l consoleze, iar ea îl refuzase. Paul avusese impresia că Garrett se afla alături, dar refuzul îl agasa în continuare. Mai luă o înghițitură de scotch, strîmbîndu-se, și se încruntă către ecranul televizorului.

Katie Couric reușea să arate gravă, dar și energică în același timp. Își lăsă capul puțin într-o parte și-și îngustă privirea.

– Oamenii reacționează diferit la asemenea traume. Unii găsesc puteri pe care nu știau că le posedă pînă atunci. Unii constată că, atunci cînd cineva drag le dispare, relațiile cu cei din jur se adîncesc. Cum consideri tu că răpirea lui Josh ți-a afectat relațiile personale? Hannah? Cum ți-a afectat căsătoria?

Hannah rămase tăcută o vreme.

Colțurile gurii i se lăsară în jos.

– A fost un stres îngrozitor.

– Crezi că soțul tău te învinovățește pentru seara aceea?

Ochii albaștri se umplură de lacrimi strălucitoare.

– Da.

Ochii lui Couric se umeziră de asemenea. Glasul i se îmblînzi:

– Te învinovățești și tu, nu-i așa?

– Da.

Camera de luat vederi luă un prim-plan al lui Hannah, în timp ce ea încerca din răspuțeri să-și păstreze cumpătul.

– Am făcut o greșeală ce părea atît de minoră...

– Dar oare chiar ai făcut o greșeală, Hannah? Ai pus pe cineva să sune la patinoar că vei întîrzia. Ce-ai fi putut face mai mult de atît?

– Aș fi putut să-mi iau măsuri de precauție și să fi aranjat cu cineva în care aveam încredere să meargă și să-l ia pe Josh, dacă eu nu puteam. I-aș fi putut spune mai multe lui Josh despre cum să se păzească. Aș fi putut ajuta la realizarea unui program pentru copiii de la hochei, astfel încît să mă asigur că toți copiii din echipă pot ajunge acasă în siguranță. N-am făcut nimic din toate aceste lucruri și acum fiul meu a dispărut. Niciodată n-am considerat că este necesar să iau vreuna dintre aceste măsuri. Am fost naivă. Nu mi-am închipuit niciodată ce preț voi avea de plătit pentru așa ceva. Asta doresc să se înțeleagă din acest interviu: că a fost necesară o singură greșeală într-un moment nepotrivit, pentru ca viețile noastre să se schimbe pentru totdeauna. Vreau ca nimeni să nu mai treacă prin ceea ce trecem noi. Dacă există ceva din ceea ce spun care să poată împiedica apariția unor asemenea situații, atunci îl voi spune.

– Și ieri cînd poliția i-a luat amprentele soțului tău la secția din Deer Lake ce-ai crezut? Există vreo întrebare în mintea ta despre implicarea soțului tău?

Hannah își plecă ochii.

– Nu pot să cred că Paul ar fi în stare să-i facă vreun rău fiului nostru.

Vorbise încordată de parcă ar fi fost o regulă pe care fusese forțată să o adopte, fie că o credea, fie că nu. Ticăloasa! Paul mai bău puțin din pahar, stăpînindu-se

cu greu să nu-l dea peste cap.

– Hannah, soțul tău i-a acuzat pe cei ce se ocupă de anchetă că nu-și fac datoria. Îi împărtășești acest punct de vedere?

– Nu. Știu că fac tot ceea ce le stă în puteri. Unele dintre întrebările pe care au trebuit să le pună au fost dificile, uneori dureroase, dar îl cunosc pe Mitch Holt din ziua în care s-a mutat aici împreună cu fetița lui, și știu că tot ceea ce face în această anchetă are un singur obiectiv: să-l găsească pe Josh și să-l aducă pe agresor în fața justiției.

– Mulțumesc, Hannah, murmură Mitch.

Stătea pe canapeaua lui Megan, privind la televizorul color cu diagonala de patruzeci și șapte de centimetri și cu urechi de iepuraș, instalat pe o cutie din sufragerie. Lîngă el motanul alb cu negru stătea ca un leu, privind și el la televizor. Motanul mai mic, cenușiu, stătea încolăcit la el în brațe, dormind.

Dăduse telefoane din sfert în sfert de oră, menținînd legătura cu oamenii lui. Fletcher tot nu apăruse încă și cu excepția mașinilor de patrulare restul echipelor fuseseră retrase de pe teren datorită gerului cumplit. Dacă diaconul se ascundea undeva unde polițiștii n-aveau nevoie de mandat pentru a intra, nu mai aveau motive să se îngrijoreze – va fi la fel de țeapăn și de rece ca Doris pînă dimineața. Telefoanele date din oră în oră patrulelor care erau de serviciu îl țineau pe Mitch la curent cu ceea ce se întîmpla și anume că pînă în momentul de față nu se înregistrase nici un progres în căutările lor. Dacă Fletcher reușise cumva să scape din oraș cu o mașină, nimeni nu-l văzuse pe autostrăzile din Minnesota.

Îl rodea faptul că nu se afla și el pe teren căutîndu-l pe Fletcher. Știa că n-ar fi putut face mai mult decît ce se făcea deja. Dar inactivitatea era ceva împotriva naturii lui de polițist. Și acum, cînd vechile instincte i se redeșteptaseră, simțea cum îi revine la viață acea agitație interioară care nu-i dădea pace pînă cînd nu ducea

la bun sfârșit o anchetă începută.

O lăsase pe Megan dormind adînc și sperase pentru binele ei că va dormi așa toată noaptea. Încă se mai înfiora gîndindu-se la durerea prin care trecuse ea... și felul în care asta îl afectase pe el. Voise s-o ajute, s-o mîngîie, s-o protejeze. Voia să lupte pentru ea, pentru munca ei – lucru care însemna atît de mult pentru ea, mai mult decît el, decît orice altceva. Toate aceste componente individuale se adunaseră creînd o situație pentru care el nu se simțea pregătit.

Privi în jos la mîna ce se odihnea pe blana motanului cenușiu și pe care purta verigheta. Încă mai auzea amărăciunea din glasul lui Megan cînd îi spusese: „Doamne, nici măcar nu te-ai deranjat să-ți scoți verigheta cînd te-ai culcat cu mine!” Și mai simțea încă sentimentul de vină pe care într-un mod oarecum pervers îl considerase binevenit.

Doamne, oare la atîta fusese redus doar? La un purgatoriu emoțional? Și o trăsese și pe Megan după el în acest iad. Indiferent ce ar fi dorit ea din această relație a lor, nu merita așa ceva.

Allison dispăruse. Pentru totdeauna. I-ar fi putut împiedica moartea, dar n-o mai putea reînvia. Cît timp va mai plăti pentru asta? Cît timp mai „dorea” să plătească? Viața se putea schimba atît de repede. Într-o fracțiune de secundă. Cît ai clipi. Cît ai bate din palme.

„...A fost suficientă o singură greșeală într-un moment nepotrivit pentru ca viețile noastre să se schimbe pentru totdeauna.”

Cuvintele lui Hannah nu făceau decît să confirme ceea ce el știuse încă din Miami, cînd fusese prea obosit ca să se oprească să cumpere lapte în drum spre casă. O secundă, o singură decizie greșită și totul zburase de pe axa normală, scăpînd pentru totdeauna de sub control. Așa că era oare mai bine să trăiești pe jumătate ca să nu mai riști niciodată să experimentezi felul acela de durere sau era mai bine să-ți trăiești viața din plin atît cît îți era sortită? Știa care dintre aceste două variante era

mai sigură, care era mai puțin dureroasă, dar care îl și pedepsea mai mult.

Privi la televizor unde Hannah încerca din răsuferință să fie puternică, să îndrepte pe cât posibil acea greșeală imaginară care o costase atât de mult.

Durerea își lăsase amprenta asupra ochilor ei înconjuțați de cearcăne vineții și asupra obrazilor supti care-i scoteau în evidență osatura elegantă.

Stresul îi afectase căsătoria. Dacă ar fi putut s-o ia de la capăt care ar fi ales calea de a evita toată această tragedie nemănușindu-l niciodată pe Josh?

Mitch știa dinainte care ar fi fost răspunsul ei. El știa că nu ar fi dorit să înlocuiască timpul petrecut cu Allison și Kyle cu nimic altceva de pe lumea asta. Nici măcar pentru liniștea lui.

– Cum se descurcă?

Megan, încă palidă, stătea în pragul ușii, frecându-se la ochi și cu părul ciufulit. Cămașa flaușată îi atârna pînă la genunchi.

– Se descurcă bine, avînd în vedere situația, spuse el.

Îi dădu drumul lui Gannon jos și se ridică de pe pat.

– Dar tu? Cum te simți?

Ea ridică ușor din umeri.

– Puțin amețită. O să-mi revin. Nu-i nimic nou pentru mine.

Mitch îi ridică bărbia privind-o atent.

– Pentru mine este. Cît de des ți se întîmplă chestia asta?

Megan își întoarse fața. Acum, cînd ce era mai rău trecuse, voia să uite cît de neajutorată se simțise și cît de mult își dorise mîngîierea lui. Dacă ar fi reușit să treacă singură prin această criză, ar fi fost mai ușor să dispară pe nesimțite din oraș și din viața lui. Acum însă trebuia să suporte situația neplăcută și jenantă de după.

Niște sentimente și emoții fără rost de care nu va putea scăpa așa de ușor.

– Depinde, zise ea.

Se așază pe un colț al canapelei, cu ochii la televizor unde un geniu al reclamelor publicitare reușise să asocieze o pizza cu o doamnă vîrstnică ce se dădea cu ruj în toaleta unui avion.

– Ori de cîte ori îmi pierd slujba sau sînt dată în judecată pentru daune de cinci milioane de dolari.

Se strîmbă în sinea ei văzîndu-i expresia de pe chip. El se apropie de brațul canapelei privind-o cu aceiași ochi scrutători care îi pătrunseseră și mai devreme prea adînc în suflet. Refuză să-l privească. Emoțiile încercate erau prea aproape de suprafață și era prea obosită pentru a încerca să și le ascundă.

– Megan, aș vrea să...

– Nu te deranja, n-ajută la nimic.

El se aplecă spre ea.

– De ce nu mă lași să te ajut sau măcar să-mi exprim compasiunea?

– Pentru că nu poți repara nimic, spuse ea obosită. Nu poți face nimic ca să-i schimbi hotărîrea lui DePalma. Nu poți schimba faptul că Paige Price este o tîrfă mercenară sau că eu am spus așa ceva în fața reporterilor. Nu poți repara aceste lucruri, iar eu nu vreau compasiunea ta.

Simțind cum îl cuprinde furia, Mitch se ridică.

– Nu, nu vrei. Nu ai nevoie de compasiune. Nu ai nevoie de nimeni, nu-i așa?

Megan privi în continuare încăpățînată la ecranul televizorului. El ar fi vrut s-o scuture. Ar fi vrut ca ea să aibă nevoie de el și să i-o spună. Îl rugase s-o țină în brațe cînd suferea atît de mult, încît nici nu mai vedea ca lumea în fața ochilor, dar acea Megan era diferită complet de această Megan ce se afla acum în fața lui, de parcă ar fi fost două păpuși băgate una într-alta și care foarte rar ieșeau la vedere amîndouă.

Îi venea să-și muște pumnii pentru că îl afecta atît de mult. Nu spusese el oare că-i plăcea viața pe care o avea – simplă, sigură, avînd totul sub control... goală și pustie?

La televizor interviul lui Hannah se apropia de sfârșit. Mitch se așeză pe canapea la jumătate de metru distanță în dreapta lui Megan, obligîndu-l pe Friday să-și părăsească locul favorit. Motanul se uită urît la el și sări pe o cutie unde scria: „Lucruri pe care nu le folosesc“

Katie Couric se aplecă puțin în scaun cu ochi luminoși, plini de simpatie.

– Hannah, spuse ea foarte blînd, crezi că Josh este în viață?

Camera de luat vederi se apropie de chipul lui Hannah.

– Știu că este.

– De unde știi?

Ea rămase pe gînduri reflectînd atît asupra întrebării, cît și a implicațiilor răspunsului ei. Cînd vorbi, glasul îi era clar și sigur:

– Pentru că este fiul meu.

– Aseară nu era atît de sigură, comentă Megan, rozîndu-și unghiile. M-a întrebat de două ori dacă eu cred că Josh e încă în viață. M-a întrebat ca și cînd ar fi avut nevoie de asigurarea mea. Ce-o fi însemnînd asta?

– E un mecanism de autoapărare, murmură Mitch. Crede ceea ce trebuie să creadă.

Megan simțea că e mai mult de-atît, dar nu-și dădea seama ce. Nu că părerea ei ar fi avut vreo importanță. Marty Cățelușul, se ocupa de asta acum. N-ar fi ascultat-o nici dacă i-ar fi spus că pămîntul e rotund. Asta oricum nu avea nici o importanță pentru desfășurarea anchetei.

Hannah putea sau nu să creadă. Nici un fel de sentiment nu-i putea ajuta în găsirea lui Josh sau a răpitorului său.

– Dacă ai ști că Josh te ascultă acum ce-ai vrea să-i transmiți? o întrebă Katie Couric pe Hannah.

Din nou ecranul prezintă chipul lui Hannah, pentru ca nimeni să nu piardă nici cea mai mică schimbare de expresie de pe chipul ei. Întreaga Americă văzu totul –

mînia, nedumerirea, durerea. Ochii albaștri umplîndu-se de lacrimi. Gura ce tremura din dorința de a plînge.

– Te iubesc. Vreau să știi și să crezi asta, Josh. Te iubesc atît de mult!

Imaginea lui Hannah dispăru fiind urmată de cea a lui Josh. Fotografia de la școală. Josh în uniforma lui de cercetaș. Zîmbetul cu un dinte lipsă. Ochii vioi și părul ciufulit. Fotografia dispăru și ea și, brusc, Josh apăru în carne și oase datorită bandei video. Jucînd rolul păstorului într-o piesă de teatru de la Crăciun și împreună cu Lily în fața bradului împodobit de acasă. Vocea limpede și armonioasă, de soprană a Lindei Ronstadt începu să cînte *Somewhere Out There* și, pe măsură ce imaginile se derulau, cuvintele deveneau îndrăznețe, pline de dor și de speranță.

Megan își mușcă buzele. La naiba, la naiba, la naiba! Ar fi putut rezista la interviu – ea însăși o interogase pe Hannah –, dar asta era o lovitură sub centură. Cîntecul parcă ar fi fost cîntat de Josh însuși, rostind cuvintele de undeva, din zona crepusculară în care dispărase cu zece zile în urmă. Casetă video îl transformase într-un copil plin de viață și de energie, deosebit de tandru față de surioara lui mai mică. Chipul lui nevinovat, asociat cu versurile cîntecului ce exprimau o încredere copilărească în viitor, transformau cazul, dintr-o anchetă de poliție, în ceva dureros de personal.

Cazul care îi fusese luat.

„Niciodată, dar niciodată ,să nu lași să devină ceva personal, O'Malley.“

Prea tîrziu. Principiul respectat cu strictețe nu putea depăși emoțiile. Cutia Pandorei fusese deschisă. Nu putea face altceva, decît să se chinuie pentru a-și păstra sentimentele ascunse. Clipi de cîteva ori și strînse în pumn materialul cămășii ce-i acoperea coapsele. Poate că dacă reușea să strîngă zdravăn, va putea să se abțină să nu plîngă.

Apoi mîna lui Mitch se așeză pește a ei, strîngînd-o într-o comunicare tăcută de înțelegere și simpatie.

„Să te ia dracu', O'Malley! Cum poți fi atît de proastă? De ce trebuie să capitulezi? Ar fi trebuit să fi devenit mai dură deja!”

Respiră cu greu ținîndu-și maxilarele încleștate și încercînd să-și oprească tremurul buzelor:

– La naiba! spuse ea printre dinți. Voiam să pun mîna pe ticălosul ăsta.

– Știu, murmură Mitch.

– E aproape. O simt. Vreau atît de mult să pun mîna pe el, că-mi vine să explodez.

Dar nu conta cît de mult își dorea ea acest lucru sau cît de mult o compătimea Mitch. Cazul îi fusese luat. DePalma se aștepta ca ea să dea fuga la sediu, ca el s-o poată muștrului personal, iar apoi ea să stea într-o cameră cu o armată de avocați, îndurîndu-le prezența, în timp ce ei vor face planul de bătaie, cum să o atace pe Paige Price și cîinii ei de pază. La fel cum toată lumea se aștepta ca ea să lase baltă viața pe care o începuse în Deer Lake. Să uite de oameni; erau doar niște nume de rapoarte, în fond. Să uite de apartament; și așa nu stătuse destul timp în el ca să-l poată numi noul ei cămin. Să uite de Mitch Holt; doar nu era altceva decît un polițist, iar ea știa foarte bine că nu trebuia să se atașeze de nici un polițist. Să uite de Josh; acum el cădea în grija băiatului cățeluș.

Josh o privea de pe ecran cu ochii lui mari și cu pistrii și dințele lui lipsă, zîmbindu-i vesel. Puținu-l calm pe care-l mai avea Megan o părăsi din cauza neputinței și a furiei. Sări de pe canapea. Înjurînd și plîngînd, lovi un teanc de cărți aflate deasupra unei cutii, trimițîndu-le pe podea. Megan se întoarse căuțînd o altă țintă pe care să-și verse nervii.

Motanii fugiră pe hol să se ascundă. Cînd se răsuci, nimeri cu pumnul în pieptul lui Mitch.

– La dracu'! Fir-ar al dracului să fie! strigă ea.

Mitch o apucă de umeri, iar ea căzu la pieptul lui.

Tremura din cauza efortului de a se abține să nu plîngă.

– Plîngi, fir-ar al dracului! strigă Mitch, luînd-o în brațe. Ai dreptul. Dă-i drumul și plîngi. N-am să spun nimănu.

Cînd lacrimile începură să curgă, Mitch își lipi obrazul de creștetul capului ei, șoptindu-i și cerîndu-i iertare pentru lucruri care-l depășeau și pe care nu le mai putea controla.

Totul scăpase de sub control. Totul fusese pus în mișcare de un nebun. Într-o secundă, printr-un singur gest, schimbase cursul vieții altor oameni și nici unul dintre aceștia nu putea face absolut nimic. Ea își va pierde slujba, casa, șansa de a aparține cuiva... dar mai avea acest moment și nu voia să-l lase să treacă.

Se uită la Mitch, la ridurile pe care timpul și durerea le săpaseră pe chipul lui și la ochii care văzuseră atît de multe. Nu-l putea avea pentru totdeauna, dar puteau avea această noapte. Se putea pierde în îmbrățișarea lui, uitînd de urîtenia lumii din jur în patima pasiunii. El își trecu degetele prin părul ei, atingîndu-i cu vîrfurile degetelor locul de pe frunte, unde o chinuise durerea.

– Ar trebui să mergi în pat, șopti el.

Megan simți cum îi bate inima alături de a lui, simți puterea și tandrețea brațelor lui și-i văzu dorința și regretul din ochi. Îl iubea. Indiferent cît de inutil și de lipsit de sens părea acest lucru. Trebuia să plece.

El nu-i ceruse să rămîină. Nu-i ceruse nimic, nu-i promisese nimic, iubise pe altcineva din tot sufletul... și nimeni n-o iubise niciodată pe ea. Dar ea putea păstra aceste secrete în adîncul inimii, punînd la adăpost această dragoste în siguranță. Aceasta era probabil ultima noapte pe care o mai aveau la dispoziție.

– Vrei să fii a ta? spuse ea încet privîndu-l în ochi.

– Megan...

Ea îi apăsă buzele cu degetele, oprindu-i îngrijorarea. Mitch se uită la ea, atît de fragilă și atît de palidă, încît incredibila ei putere se aplecase sub povara lumii întregi. Simțea cum se îndrăgostește de ea. Pentru că tot viitorul exista doar acum. Într-o zi sau două ea va

pleca încercînd să-și salveze cariera care însemna pentru ea totul. El va rămîne aici cu viața pe care și-o făcuse – ordonată, goală și intenționat lipsită de evenimente. Viața pe care și-o dorea, sigură și simplă:

Dar puteau petrece această noapte împreună.

Îi luă mîna și i-o sărută blînd. Ea se întoarse și-l conduse pe hol către camera ei, lăsînd televizorul deschis.

Lăsase veioza aprinsă, iar lumina arunca o strălucire aurie peste cearșafurile mototolite. O lumina din spate în timp ce-și deschidea cămașa flaușată, lăsînd-o să-i cadă de pe umeri jos. Arunca o aureolă în jurul părului ei întunecat, dîndu-i trupului o nuanță de alabastru. Stătea în fața lui gata să-și dezgolească trupul dacă nu și suflul, dorind să se bucure de ceea ce el îi putea oferi. Merita mai mult decît o noapte. Merita mai mult decît îi oferise viața pînă acum, mai mult decît îi oferise el, pînă acum.

Mîinile lui tremurau ușor cînd își scoase verigheta din deget și o puse alături pe mîșuța de toaletă.

Megan simți cum i se oprește inima. Mii de posibilități îi treceau prin minte, gînduri nelumești și dorințe lipsite de speranță. Le dădu pe toate deoparte pentru a se opri asupra singurului adevăr căruia îi putea face față: vor petrece această noapte împreună fără a fi urmăriți de umbrele unor iubiri sau păcate ale trecutului.

Luîndu-i mîna, i-o ridică spre buzele ei tremurătoare și-i sărută urma albă de pe deget în locul unde se aflase verigheta. Apoi el o luă în brațe, iar gura lui o acoperi pe a ei.

Megan îi împinse cămașa de pe umeri, iar Mitch o aruncă nerăbdător s-o simtă goală lîngă trupul lui. O puse pe pat depunînd sărutări fierbinți pe gîtul și pe sîinii ei. Ea se arcui sub el invitîndu-l, implorîndu-l să-i cuprindă cu gura mugurul întărit al sîinului și țipînd de plăcere cînd el i-l cuprinse puternic între buze. Își strecură o mîna pe sub ea, cuprinzîndu-i șoldul și trăgîndu-i piciorul peste el ca să-i simtă umezeala pasiunii ei de femeie pe

mușchii ce tremurau înflorați ai abdomenului lui.

Un geamăt surd și sălbatic îi ieși din gît cînd ea îi cuprinse erecția în mîini. Își puse mîna deasupra mîinilor ei întărindu-le strînsoarea și își aplecă gura prinzîndu-i lobul urechii între dinți.

– Așa ești de strînsă cînd intru în tine, șopti el trimițînd un val de plăcere în tot trupul ei care tremura de dorință.

Mitch o privi cînd o pătrunse. Îl cuprinse panica la gîndul că doar în cîteva zile și nopți se îndrăgostise; la gîndul că totul va dispărea peste o zi, în doar cîteva secunde.

Apoi dorința depăși teama. Pătrunse cu totul în ea, adînc, simțînd cum îl cuprinde feminitatea ei strîmtă și umedă, ștergîndu-i din minte orice gînd. Începură să se miște împreună, îndreptîndu-se către o împlinire ce șterse orice limite între planul fizic, cel emoțional și spiritual. Ajunseră pe culme pe rînd, mai întii unul și apoi celălalt.

Abia respirînd și tremurînd îmbrățișați.

„Te iubesc...” Cuvintele îi stăteau pe buze. Dar ea nu le rosti.

„Te iubesc...” El păstră gîndul ascuns în inimă, speriat că i-ar fi putut da glas.

Apoi totul se termină și ei rămaseră tăcuți și nemîșcați, simțînd cum vechile îndoieli încep încet-încet să se strecoare din nou la suprafață. Simțurile le reveniră la loc și redeveniră circumspecți. Inimile își reluară locul sub armuri, bătînd separat și singuratece în noapte.

20:55; – 31°C; WF – 44°C

Hannah stătea pe întuneric în camera ei. Cameja „ei”. Cît de iute sesiza mintea aceste mici schimbări. Paul nu mai dormise în patul lui de două nopți și deja mintea ei omitea pluratul. Nu voia să se gîndească la ceea ce însemna asta pentru viitorul lor. Nu dorea să asocieze sentimentele de vină, pierdere și eșec alături

de căsnicia pe care altădată o considerase perfectă. Purta o povară suficientă de vină și pierdere precum și un sentiment de eșec în ceea ce îl privea pe Josh.

Ar fi fost plăcut dacă după interviu ar fi fost așteptată de bărbatul cu care se căsătorise, care s-o fi îmbrățișat și s-o fi încurajat, conducînd-o apoi acasă. Să știe că are din partea lui toată dragostea și tot sprijinul. Dar venise singură cu mașina acasă.

Kathleen Casey care se oferise să stea cu Lily se afla pe canapea în sufragerie, împreună cu McCaskill, agentul de la BCA, privind la *Dosarele X* și mîncînd fiorele. Paul era plecat.

„Paul este plecat.” Paul pe care-l iubise și cu care se căsătorise. Nu-l cunoștea pe bărbatul care o mințise, îi ascunsese fel de fel de lucruri și o învinovățise din cauza unui nebun. Nu-l cunoștea pe omul care nu făcuse altceva decît să fiirteze cu presa și căruia i se luaseră amprentele de către poliție. Nu mai știa cine este acest om și ce anume ar fi capabil să facă.

Nedorind să mai reflecteze asupra posibilităților, se ridică de pe scaun și începu să se dezbrace. Se concentră asupra fiecărui detaliu, descheindu-și nasturii, împăturindu-și hainele și aranjîndu-le la locul lor. Își luă tricoul larg și vechi și și-l trase pe ea, scuturîndu-și părul pe spate. Telefonul de pe noptieră sună tocmai cînd întinse mîna să-și ia pantalonii.

Hannah rămase nemișcată, privindu-l fix. Amintirile ultimului telefon primit în această încăpere îi reveniră în memorie, făcîndu-i pielea de găină și acoperind-o din cap pînă în picioare cu o peliculă fină de transpirație. Nu-l putea totuși lăsa să sune. Nu dorea însă nici să ridice receptorul. McCaskill și Kathleen se întrebau probabil de ce ea nu răspunde.

Cu mîna tremurîndă ridică receptorul.

– Alo?

– Hannah? Sînt Garrett Wright. Am văzut interviul. Voiam doar să-ți spun că, după mine, cred că ai fost foarte curajoasă.

– Aă... mda... se bîlbî ea.

Nu era un străin fără chip care s-o chinuie sau Albert Fletcher care să arunce blesteme demente. Nu era Josh. Doar un vecin. Soțul lui Karen. El preda la colegiul Harris.

– Era ceva ce trebuia să fac.

– Înțeleg. Și totuși... Ei bine, eu cred că ai făcut ceva deosebit. Ascultă, dacă ai nevoie de vreun ajutor calificat ca să treci prin asta, am un prieten în Edina, specializat în terapie familială. I-am spus și lui Paul cînd a fost aici alaltăieri seară, dar mă tem că n-a fost entuziasmat. M-am gîndit să-ți spun și ție. Poți să-ți notezi numele și să-l suni sau nu, dar mi-am zis că ar fi bine să știi.

– Îți mulțumesc, murmură absentă Hannah, așezîndu-se pe pat.

Copie numele și numărul de telefon pe agendă, aproape automat, gîndindu-se în tot acest timp ce o fi căutat Paul la familia Wright și de ce nu-i pomenise nimic despre asta. Dar o vizită la vecini, la urma urmei, nu era cel mai important secret. Nu voia să le cunoască pe cele importante.

Gîndul nu-i dădea pace, răsunîndu-i în minte și după ce închise telefonul, făcînd-o să aibă un sentiment îngrozitor de singurătate și de teamă care amenința să o copleșească de-a binelea. Acesta era lucrul cel mai greu de suportat dintre toate și anume că indiferent cîți oameni s-ar fi aflat în jurul ei, gata să-i dea o mîină de ajutor, la nivelul fundamental era singură. Singura persoană care ar fi trebuit să-i fie cea mai apropiată se îndepărta din ce în ce mai mult.

Rămase cu privirea în gol. Cînd telefonul sună din nou, îl ridică fără ezitare și murmură un salut convențional. Glasul care-i răspunse era grav și blînd, la fel de binevenit ca un balsam peste nervii ei încordați.

– Hannah? Sînt Tom, părintele Tom. M-am gîndit că poate vrei să stăm de vorbă.

– Da, șopti ea cu un zîmbet tremurător. Mi-ar face plăcere.

**ÎNREGISTRARE DIN JURNAL
ZIUA A ZECEA**

*DUPĂ CUM SPUNEA SHAKESPEARE:
ÎNTREAGA LUME E DOAR O SCENĂ
ȘI TOȚI OAMENII SÎNT ACTORI:
AU CU TOȚII INTRĂRI ȘI IEȘIRI...*

*IAR NOI SÎNTEM REGIZORII, PĂPUȘARII CE CONDUC
MARIONETELE.*

*ASTFEL ÎNCÎT CEAS DE CEAS COACEM ȘI COACEM,
ȘI APOI CEAS DE CEAS DESFACEM ȘI DESFACEM,
ȘI AȘA SE NAȘTE O POVESTE NOUĂ.*

*E TIMPUL PENTRU UN NOU ACT ȘI O NOUĂ SCHIMBARE ÎN
SUBIECT.*

SÎNTEM EXTRAORDINARI.

CAPITOLUL 34

ZIUA A UNSPREZECEA

9:45; - 50°C; WF - 12°C

Sîmbătă temperatura creșcu, iar cerul se înnoră. Un plafon gros de nori plumburii se abătură asupra regiunii cernînd o pudră fină de zăpadă. Datorită gerului cumplit și stărilor mohorîte de spirit pe care le crea, meteorologul de la staia radio fugise din statul Minnesota, lăsînd previziunile meteorologice în seama disc-jockey-ului ce-și prezenta emisiunile la sfîrșit de săptămînă.

Megan asculta cu o ureche. Viscol? Poate că dacă

Începea destul de curînd asta o putea împiedica să ajungă cu mașina la St. Paul. Dacă-și va petrece timpul căutîndu-l în schimb pe Albert Fletcher prin oraș... Dacă nenorocita asta de mașină se va strica... Vreo zece scenarii diferite i se învîrteau prin minte ca unui copil care dorea cu disperare să nu meargă la școală. Dacă ar mai putea întîrzia măcar o zi... Dar DePalma voia ca ea să plece imediat din Deer Lake. N-ar fi chemat-o niciodată sîmbăta dacă el însuși nu ar fi fost disperat. Avocații nu vor fi acolo; afurisiți să fie dacă biroul agenției le va plăti tarif aproape dublu doar pentru că era sfîrșit de săptămîină. Aceasta era doar o problemă simplă de a o scoate pe ea din oraș înainte de a mai provoca și alte necazuri.

Va trebui să plece dacă voia să mai salveze ceva din cariera ei. Să meargă, să lase capul jos, să facă plecăciuni. Ideea însă o făcu să se simtă de parcă ar fi înghițit un ghem de blană. Era un polițist foarte bun. Ar fi trebuit să se țină cont de lucrul ăsta, dar se părea că nu.

Își frecă fruntea cu mînușa deasupra ochiului drept. Durerea persista amenințînd și apoi retrăgîndu-se într-un meci epuizant cu energia ei și așa destul de slăbită. Ar fi trebuit să stea în pat, dar nu voia să stea singură. Din zori o pornise pe străzi cu mașina, reflectînd neînterupt asupra încurcăturilor în care intrase. „Ar fi trebuit să accepti postul acela de la FBI, O'Malley.“ Ar fi putut fi în Memphis acum, la o mie de kilometri depărtare de ger și zăpadă, la o mie de kilometri distanță de o inimă sfărîmată.

Inima încă dorea ca lucrurile să se fi putut rezolva într-un fel. Dar rațiunea știa mai bine. Ce-i putea ea oferi lui Mitch? Nu avea stofă de nevastă și nu știa nimic despre cum se crește un copil de cinci ani. Nu știa decît să fie polițist. Și acum, datorită firii ei nestăpînite, va pierde și asta. Simți cum i se strînge inima de teamă.

Crezînd că ea doarme, Mitch plecase devreme. Avea de rezolvat capturarea unui infractor. După puținele informații pe care Megan le auzi de la poliție prin radio,

Încă nu se găsisese nici o urmă de-a lui Albert Fletcher. Se primiseră telefoane de la cetățeni că ar fi fost zărit în diferite locuri, dar pînă acum nu se confirmase nici un zvon. Deer Lake era plin de mașini ale poliției din localitate, ale poliției departamentale și statale.

Elicopterele se învîrteau pe deasupra ca un roi de albine.

Megan clătină din cap nedumerită. Ea de la bun început îl considerase pe Albert Fletcher un personaj ciudat, dar nu-și imaginase că va ajunge să facă tot ce îi povestise în cele din urmă Mitch noaptea trecută. Fără îndoială că diaconul era sărit de pe fix. Oare era destul de nebun ca să-l răpească pe Josh și să facă din el slujitorul lui personal la altar? Da, dar ar fi avut nevoie de ajutor. El ținuse o lecție despre păcat și condamnare la St. Elysius în noaptea aceea. Încercă să și-l imagineze pe el și pe Ollie drept complice, dar nu reuși. Fletcher era un singuratic. Altfel nu ar fi reușit niciodată să-și ascundă atît de bine secretele bizare.

Conduse mașina încet prin campusul colegiului Harris, uitîndu-se după diacon. Se întreba dacă Mitch trimisese pe cineva aici. Cursurile urmau să se reia luni, astfel încît clădirile probabil că erau deschise, dar încă neocupate în mare măsură. Fletcher și-ar fi putut găsi aici un ascunziș bun.

Harris era genul de colegiu care nu se mai construia în prezent. Multe dintre sălile de curs și clădirile administrative erau din calcar și păreau să fie vechi de la 1800 de cînd fusese construită școala.

Construcțiile frumoase și solide erau amplasate departe de drumul asfaltat, iar pe terenul din jurul lor se aflau mulți copaci bătrîni: stejari, arțari și pini.

Drumul trecea pe lîngă cămine unde parcările erau ocupate cam o treime și unde studenții începuseră să se vînzolească de colo pînă colo cărîndu-și hainele și cărțile pe care probabil le neglijaseră în timpul vacanței. Stîlpii ce ieșeau din zăpadă marcau un teren sportiv în spatele căruia se întindea o pășune și brusc Megan se

trezi într-un peisaj rural ce se întindea la nesfârșit către vest.

Se întoarse pe șoseaua Old Cedar și se îndreptă către nord. Dacă-și amintea corect, aceasta trecea pe lângă Golful Ryan ocolind prin spate cartierul Dinkytown. Trase pe dreapta, lăsînd motorul să meargă și se uită pe geam la peisajul dezolant. Copaci goi ca niște bețe arse de chibrit se zăreau la distanță; zăpada așezată uniformiza contururile solului făcînd ca totul în jur să pară drept și unidimensional; cerul de deasupra era plumburiu din cauza norilor groși.

Pe o porțiune de cîmp aflată lângă șosea, doi cai de o culoare nedefinită loveau neatenți cu copitele într-un snóp murdar de coceni de porumb. Puțin mai departe la curbă, un fazan își iți capul prevăzător de sub ramurile unui molid ca să ciugulească niște pietricele de pe marginea drumului. O casă de cărămidă se afla pe o ridicătură puțin mai departe cu storurile trase, garajul încuiat, părăind nelocuită. Numele de pe cutia poștală aflată pe marginea drumului era Lexvold.

Lexvold. Îi aducea aminte vag de cineva. Poate îl văzuse scris pe vreun raport. Teancul de hîrtii în cazul Kirkwood ar fi dat de rușine și bibliotecă orășenească. Interogaseră zeci de oameni, luaseră nenumărate declarații de la cetățenii ce doriseră să dea o mîină de ajutor sau măcar să se implice într-un fel. Ca valurile dintr-un lac, întîmplarea îi afectase pe toți.

Megan ieși cu mașina pe șosea. Temperatura se ridicase ce-i drept pînă la minus cinci grade, dar în mașină temperatura nu urca nici măcar pînă la zero. Ar fi vrut să bea ceva fierbinte, ceea ce ar fi făcut să-i întîrzie și mai mult plecarea către St. Paul. Iar pe urmă, dacă bea prea mult lichid, va trebui să se oprească să meargă la toaletă, amînînd încă puțin plecarea.

Tocmai se gîndea să meargă la *The Leaf and Bean* pentru o ceașcă de ciocolată fierbinte cînd zări pe șosea în față mai multe urme de pneuri apăsate ce se intersectau pe drum. Privind în oglinda retrovizoare, trase din

nou pe dreapta și frână.

Urme de pneuri. Lexvold. Șoseaua Old Cedar. Accident de mașină.

Imaginea i se tulbură în fața ochilor în timp ce se concentra să-și amintească despre ce era vorba. Studentul de la colegiu. O pată de gheață despre care polițistul bănuia că fusese special făcută acolo.

Trase frâna de mână și ieși din mașină. Se întoarse la curbă și rămase pe loc cu mâinile în buzunare și cu umerii strânși din cauza vântului. La nord și est se afla Colegiul Harris și campusul universitar. La sud era teren arabil ce se întindea pînă în zona mlăștinoasă de la Ryan's Bay. Șoseaua Old Cedar se intersecta cu Mill Road. Pe șoseaua Mill la est se vedeau turlele bisericii St. Elysius pe deasupra copacilor. Se întoarse și privi către colină la casa din cărămidă lîngă care se afla garajul. Și-l amintea pe Dietz cu peruca lui la Mae Howard stînd în fața mesei lor de la localul *Grandma's Attic*. „...Mi se pare că cineva a dus un furtun din grădină pînă pe șosea...”

– Atunci unde-i furtunul? murmură Megan.

Asemenea întîmplări puteau fi puse în practică doar cînd exista ocazia. Dacă familia Lexvold nu avea un furtun afară, atunci ocazia nu exista. Dacă nu exista ocazia asta, înseamnă că cineva adusese furtunul, prin urmare premeditase totul. Premeditarea implica un motiv. Care era motivul?

Se întoarse cu fața către șoseaua ce se întindea pustie ca o panglică de asfalt. Singurele zgomote erau cele ale vîntului și ale fazanului ascuțit acum sub ramurile molidului, supărat pe Megan că-i întrerupsese plimbarea.

Pe șosea, în dreptul campusului, își făcu apariția o mașină roșie, îndreptîndu-se spre ea și trecînd în viteză pe lîngă doi tineri cu barbișoane. Studenți care ieșeau din campus. La fel ca și puștiul din noaptea accidentului. Accidentul care o ținuse pe Hannah Garrison mai tîrziu la spital.

Megan se gîndi la desfășurătorul cronologic din camera unde-și stabiliseră cartierul general. Totul începuse cu dispariția lui Josh. Dar dacă ceea ce nu observaseră, ceea ce fusese tot timpul sub ochii lor fără ca ei să vadă, se petrecuse mai devreme? Dacă accidentul nu fusese deloc o întîmplare?

Simți cum se încordează brusc în timp ce posibilitățile i se desfășurau cu repeziciune prin minte. Studentii foloseau drumul din spatele colegiului. Cine locuia acolo știa asta. Albert Fletcher, a cărui casă nu era mai departe de un kilometru. Ollie Swain care audiase cursurile de la facultate. Christopher Priest, care-l trimisese în seara aceea pe student după ceva.

Priest. Megan încercă să îndepărteze această idee. Micul profesor caraghios cu lipsa lui de bun gust la îmbrăcăminte și cu mîna lui moale și rece ca de pește? Putea fi considerat suspect la fel ca și Elvis Priesley. Nu avea nici un motiv. O admira deschis pe Hannah, fusese gata să dea o mîna de ajutor în timpul lui liber la rezolvarea cazului... Se instalase într-o poziție în care putea avea acces la toate noutățile legate de caz – poate chiar la informațiile confidentiale ale poliției. Îl cunoscuse pe Ollie Swain, doar fusese elevul lui. Probabil chiar în clipa asta lucra pe calculatoarele lui Ollie la secția de poliție, căutînd de ochii lumii indicii. Iar ea îl pusese singură acolo, „ignoranta nu înseamnă nevinovăție, ci păcat”

Păcat. Religie. Preot. Christopher Priest¹

– Oh, Doamne, murmură ea.

Își amintea cum îl văzuse aplecat peste ecranul luminat al unui calculator în încăperea în care fusese instalat echipamentul lui Ollie. Nu era posibil ca tocmai ea să fi instalat un posibil suspect într-un post din care ar fi putut falsifica foarte ușor probele. Simți cum i se strînge stomacul la acest gînd. Dorise atît de mult să dea de

1. Priest = preot (lb. engleză).

capătul acestui caz. Era unul de genul ce ar fi putut să-i avanseze sau să-i distrugă cariera, dar se aflau mult mai multe în joc, iar ea știa acest lucru. Și-ar fi vândut sufletul numai să poată pune mîna pe ticălosul care-l răpise pe Josh.

Dacă Christopher Priest era cumva implicat, iar ea îl pusese în biroul acela cu calculatoarele...

Zgomotul unei mașini ce se apropia o readuse la realitate. Un automobil *Saab* albastru metalizat se opri în fața ei. Geamul de la portieră se lăsă în jos. Când șoferul se aplecă s-o vadă, gulerul de blană al hainei i se ridică în jurul urechilor.

– Agent O'Malley! Aveți probleme cu mașina? Întrebă Garrett Wright.

– Aă, nu. Nu, nu s-a întîmplat nimic.

– E cam frig să stați în vînt pe vremea asta. Chiar nu aveți nevoie de ajutor? Am un telefon celular.

– Nu, mulțumesc.

Megan încercă să-i zîmbească politicos, aplecîndu-se în dreptul geamului de la portieră.

– Verificam numai ceva. Oricum, mulțumesc că v-ați oprit.

– Încă îl mai căutați pe Albert Fletcher?

El clătină din cap încruntîndu-se.

– Cine ar fi bănuț...?

– Nimeni.

După cîteva secunde de tăcere, ochii lui se luminaseră brusc de acea curiozitate jenată ce alimentează birfele de la o cafea în toată lumea.

– Deci... Paige Price chiar se culcă cu șeriful?

– Fără comentarii, răspunse Megan încercînd să-i zîmbească-și făcînd un pas înapoi de lîngă mașină. Ar fi mai bine să plecați, domnule Wright. Nu ne-am dori să faceți, Doamne ferește, vreun accident.

– Ni, sigur că nu. Atunci vă urez succes să-l găsiți pe Fletcher.

El o salută și închise geamul, pornind mașina. Zgomotul motorului se pierdu la distanță, lăsînd-o acolo să

asculte șuieratul vîntului printre copaci și uitîndu-se la singurul indiciu vizibil al accidentului care costase două vieți și care era posibil să fi dat peste cap viața întregii comunități.

„Ignoranța nu înseamnă nevinovăție, ci păcat.“

10:28; – 5°C; WF – 11°C

– Unde-i Mitch?

Megan năvăli în biroul lui Natalie. Secretara lui Mitch stătea în spatele biroului cu telefonul la ureche. Se încruntă către Megan și luă o copie a ziarului *Star Tribune* de pe birou, ținîndu-l pentru a-i arăta titlul articolului lui Henry Forster – „O'Malley eșuează: prima femeie agent în teritoriu a primit ordin să se întoarcă acasă“.

– Îmi pare foarte rău, domnule DePalma, spuse ea ostentativ în receptor. Trebuie să mai așteptați.

Apăsă butonul telefonului și-și arcui o sprînceană elegant pensată.

– Ei, poftim, dacă nu e chiar agent O'Malley în carne și oase. Fetito, te caută oameni sus-puși.

– Să-i ia dracu', se răsti Megan. Am lucruri mai importante de făcut.

Natalie o măsură încet din cap pînă în picioare și-și strînse gura punga.

– E la cartierul general.

– Mulțumesc.

Megan făcu semn către luminița ce clipea la telefon.

– Nu sînt aici.

– Nici n-am auzit de tine, spuse Natalie.

Megan scoase un oftat de ușurare și se îndreptă spre ușă.

– Natalie, ești grozavă!

– Ai dreptate.

– Trebuie să fie undeva, spuse Marty Wilhelm, afirmînd ceea ce știa toată lumea:

Se agita înainte și înapoi prin încăpere, cu mîinile în

buzunarele pantalonilor de un albastru închis.

– N-a fost văzut în tot acest timp. Bănuiesc că stă ascuns undeva unde îl ține prizonier și pe Josh. Ar trebui să verificăm la notariat să vedem dacă nu are vreo proprietate prin zonă – vreo cabană, ceva.

Mitch se uită iritat la el.

– Am fost. Am verificat. Nu are.

Băiatul cățeluș continuă nedîndu-se bătut.

– Nu s-a găsit nimic folositor în calculatoarele lui Ollie – nici o mențiune despre Josh sau Fletcher. Ar trebui să verificăm telefoanele date de Fletcher.

– La secție, se răsti Mitch. Stevens și Gedney asta fac acum.

El însuși fusese în cercetare pe teren din zori și venise la birou doar pentru că Wilhelm îl chemase ca să discute. Pînă acum însă totul fusese doar apă de ploaie.

– Uite ce e, Marty, trebuie să-ți spun că venirea ta aici în mijlocul anchetei e o adevărată pacoste. Marty îi zîmbi cu figura aceea de cățel pe care Mitch începuse să o urască.

– Fac tot ce pot, inspectore, ca să mă adaptez din mers. De fapt, acest caz ar fi trebuit să-mi fi fost încredințat mie de la bun început. Nu e vina mea că nu s-a întîmplat așa. Bănuiesc că eu nu arăt chiar atît de bine într-o fustiță scurtă.

Fărăma de calm și toleranță cu care Mitch îl suportase pînă atunci dispăru ca prin farmec. Cu o expresie întunecată și periculoasă întipărită pe chip, Mitch se ridică de pe scaun și înaintă către Marty Wilhelm cu pași rari pînă cînd se apropie atît de mult, încît l-ar fi putut invita la dans. Ochiul strălucitor al lui Wilhelm se măriră.

– Agentul O'Malley este un polițist foarte bun, spuse Mitch cu glas scăzut. Iar tu, Marty, din cîte îmi dau seama, nu ești în stare să-ți găsești nici penisul pe întuneric. Dar îți promit că ți-l găsesc eu dacă mai faci încă o remarcă asemănătoare. Ne-am înțeles, Marty?

Wilhelm pări și ridică mîinile, dîndu-se un pas înapoi. Zîmbetul afișat pînă atunci începu să tremure trans-

formîndu-se într-o strîmbătură.

– Hei, inspectore, îmi pare rău. N-am știut că între tine și Megan există ceva serios. Am crezut că e doar...

Cuvintele îi rămaseră în gît, nemaiîndrăznind să le rostească, văzînd încruntătura lui Mitch. Acest „ceva” între el și Megan nu era treaba nimănui, indiferent ce anume era. Dumnezeu îi era martor că-și răsucise mintea în fel și chip gîndindu-se la asta înainte de a se crăpa de ziuă, în timp ce ea stătea întinsă lîngă el. Părea atît de simplu noaptea cînd ei nu-i era teamă să recunoască faptul că avea nevoie de el, iar el nu se putea gîndi mai departe de următoarea mîngîiere. Apoi venea dimineața și totul se ducea pe apa sîmbetei.

O bătaie la ușă îl readuse pe Mitch la realitate. Megan își făcu intrarea cu haina pe umeri și cu părul vîlvoi. Îmbujorarea din obraji se putea datora frigului, dar el bănuia că avea mai mult de-a face cu energia ce radia din ea. Îi simțea încordarea de la distanță și știa de unde provine. Avusese și el aceeași senzație de nenumărate ori cînd simțea că a găsit ceva.

– Ce-ai descoperit? o întrebă el îndreptîndu-se către ea.

– Trebuie să-ți vorbesc.

Se apropie de el fără ca măcar să-i arunce o privire înlocuitorului ei.

– Agent O'Malley, spuse Marty Wilhelm ironic, nu trebuia să te afli deja la St. Paul?

Megan îi aruncă o privire cruntă și se întoarse către Mitch.

– Am o idee despre accidentul de pe șosea din noaptea cînd a dispărut Josh.

– Bruce DePalma ne-a sunat să te caut, continuă Wilhelm.

Megan îi întoarse spatele.

– Dacă n-a fost accident? Dacă a fost provocat pentru a o reține pe Hannah la spital?

Mitch se încruntă.

– Asta n-ar schimba cu nimic datele problemei în

afară de a face crima și mai diabolică. Deja știi că n-a fost o întâmplare.

– Îmi dau seama, dar gîndește-te puțin – gîndește-te la locul unde s-a produs. E cam la un kilometru distanță de casa lui Fletcher și de biserică.

Marty reacționează auzind numele lui Fletcher.

– Poftim? Ce-i cu Fletcher?

– S-ar fi putut strecura din biserică și să producă pata de gheață ca după aceea să se reîntoarcă la timp pentru ora de religie, reflectă Mitch, cauzînd astfel accidentul care a reținut-o pe Hannah la spital și totuși construindu-și un alibi pentru el. Merge, dar tot trebuie să fi avut un complice.

– Probabil că e ceva cu bătaie lungă, spuse Megan, dar mă gîndeam că poate am găsi un martor care să fi văzut pe cineva dînd tîrcoale casei familiei Lexvold în ziua aceea și astfel să descopere o legătură pe care în momentul de față n-o avem.

– „Noi“?

Glasul lui Wilhelm îi zgîrie nervii ca o bucată de cretă scîrțîind pe tablă.

– Agent O'Malley, trebuie să-ți reamintesc că „nu“ te mai ocupi de acest caz.

– Nu-i nevoie să-mi reamintești, spuse Megan refuzînd în continuare să-l privească.

El scoase un hohot de rîs nevenindu-i să creadă.

– Mie mi se pare exact invers.

Înșfăcă ziarul *Star Tribune* de pe masă și-l deschise.

– Ești temporar suspendată din funcție. Asta înseamnă că nu te mai ocupi de ancheta asta, că n-ai ce căuta în această încăpere și că trebuie să pleci la St. Paul.

Ea își ridică bărbia aruncîndu-i o privire cruntă.

– Mă ocup de cîteva amănunte care ne-au scăpat.

– Ți s-a luat acest caz, repetă el aruncînd ziarul și întinzînd arătătorul către ea ca un semn de exclamație.

Lui Megan îi veni să-l înșface de mîină și să-l muște. Dar se mulțumi să strîngă din dinți și din mîini.

– Nu primesc ordine de la tine, Wilhelm. Nu încerca să-mi pui sula-n coastă. Au încercat și alții, mai grozavi decît tine, și tot n-au reușit.

Se auzi sunetul ascuțit al unui pager care-i făcu pe toți trei să tresară la unison privindu-și aparatele de la centură. Wilhelm făcu un pas înapoi și-și scoase pagerul.

– Dacă este DePalma, spuse el îndreptîndu-se spre ușă, am să-i spun că ești pe drum, Megan, pentru că „nu” mai ai ce căuta aici.

Megan tăcu pînă cînd el ieși pe ușă și o închise.

– S-o crezi tu, cățeluș!

– Megan, ai să-ți pierzi slujba, spuse Mitch.

– Deja mi-am pierdut-o.

– Ți-ai pierdut doar postul de agent în teritoriu, nū și cariera. Dacă-l mai calci mult pe nervi pe DePalma o să-ți ia insigna.

Megan rămase cu ochii plecați, ȳrivindu-și vîrfurile ghetelor. Se gîndise de multe ori la asta. Își spusese de nenumărate ori că meseria era tot ceea ce avea și că trebuia să facă tot ce-i stătea în putință pentru a și-o proteja – să nu se implice personal într-o anchetă sau cu un polițist. Dar „era” implicată deja și nu putea părăsi acest caz de dragul carierei. Era în joc viața unui copil.

– Nu plec de-aici pînă nu rezolvăm acest caz. Am ajuns prea aproape și e prea important. Acum trebuie să-l scoți pe Christopher Priest de lîngă calculatoarele lui Ollie.

– De ce?

– Pentru că tot ceea ce am spus despre Albert Fletcher e valabil și pentru el.

– Megan, gîndește-te puțin. El n-a făcut nimic altceva decît să ne ofere ajutorul chiar din prima zi.

Ea încuviință.

– Și majoritatea piròmanilor se întorc la locul dezastrelor să-i vadă pe pompieri la lucru. Ascultă-mă, Mitch. Știu, că pare o nebunie la prima vedere, dar se potrivește. Puștiul de la volanul mașinii era un student de-al

lui, îi aminti ea refuzînd să dea înapoi. Priest mi-a spus că el l-a trimis să-i facă un comision. Știa mai mult ca sigur că puștiul o va lua pe șoseaua Old Cedar.

– Dar ce motiv ar fi putut avea Priest să-l ia pe Josh?

– Nu știu, recunosc ea dorind să fi putut oferi mai multe probe concrete decît presimțirea pe care o avea. Poate că nu-i vorba de vreun motiv. Noi am zis mereu că se joacă de-a șoarecele și pisica. Răpirea lui Josh a fost prima mutare. Apoi au urmat mesajele, agenda, conversația cu Ruth Cooper, toate astea ca să ne agaseze, dovedind că e mai deștept decît toți ceilalți. Poate că de asta vrea să cîștige această partidă.

– Iar ieri era vorba despre o răzbunare personală împotriva lui Hannah și Paul. Iar alaltăieri Paul era suspect.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că dai cu capul în pereți și aștepti să se sfărîme.

– Îmi fac meseria, insistă ea.

– Iar noi nu? spuse el desfăcîndu-și brațele.

Megan se încruntă.

– N-am spus asta.

– Ți s-a luat acest caz, Megan.

– Și tu crezi că ar trebui să-l las baltă și să plec?

– Cred că ar trebui să ai puțină încredere și în cineva de lîngă tine care ar putea rezolva ancheta, spuse el îndoind cîte un deget pentru fiecare dintre argumentele cu care încerca să o convingă. Cred că ar trebui să-ți dai seama că DePalma te-a prins la înghesuială. Cred că ar trebui să te uiți în oglindă și să vezi ce-ți faci singură cu mîna ta. Ieri nici nu puteai să stai în picioare!

Întinse mîna să-i atingă fruntea în locul unde durerea se făcea din nou simțită.

Ea făcu un pas înapoi, ferindu-se.

– Acum mă simt bine. Și să fiu a naibii dacă am nevoie de tine!

– Pînă la urmă doar despre asta este vorba, nu? La asta se rezumă totul, nu? se răsti Mitch lăsînd mîna în

jos. N-ai nevoie de nimeni. Puternica și curajoasă Megan O'Malley care se răzbuună pe întreaga lume afurisită, dominată de bărbați!

– Da, ei bine, ripostă ea, este o muncă mizerabilă, dar cineva trebuie s-o facă.

Încercă să rîdă amar.

– Așa cum și tu vrei ca eu să am nevoie de tine.

Megan îl privi prudentă și sfidătoare. Toată viața învățase să nu aibă încredere în sentimente, să nu fie vulnerabilă și să nu-și pună inima în mâinile altcuiva pentru că i-ar fi fost oricum aruncată înapoi, cînd ar fi descoperit că ea nu e de fapt ce își dorise.

– Pot să am și singură grijă de mine, spuse ea ridicîndu-și bărbia și privindu-l cu ochi scăpărători. Asta am făcut toată viața.

Și va continua s-o facă, se gîndi Mitch. Îi era teamă să aibă nevoie de cineva, iar el își petrecuse ultimii doi ani temîndu-se că cineva ar putea avea nevoie de el. Oare ce însemna asta pentru ei?

Să-și clarifice relația la poliție, probabil. Ce ironie!

– Bine, zise el privind pe deasupra capului ei la tabla pe care mesajele răpitorului păreau că-și bat joc de ei. Atunci n-ai decît. N-am timp de prostiile tale, eu să încerc să te ajut, iar tu să nu faci altceva decît să mă sfidezi tot timpul. Am lucruri mai importante de făcut. Am un suspect care încă n-a fost prins.

– Da și pentru că este suspectul „tău“, e singurul, mîrîi Megan. Eu îți urez succes să-l găsești, așa cum ești bătut în cap.

Nu luă în seamă scînteia primejdioasă ce se aprinse în ochii lui. Și ea simțea ceva periculos.

– Tocmai tu ți-ai găsit să vorbești! Îl acuză ea. Eu ți-am spus de la început că nu vreau să am de-a face cu un polițist, dar tu ai insistat și ai insistat, iar acum, cînd ai obținut ce-ai vrut, jocul s-a terminat. Ce plăcut și comod pentru tine. Nici măcar n-a trebuit să te obosești să mă pasezi altcuiva. Eu am să plec pur și simplu, iar tu poți să-ți recapeți înapoi orașul, să-ți pui verigheta la loc și

să te întorci la...

El ridică brusc un deget în fața ei întrerupînd-o.

– Încetează! spuse cu glas scăzut, aproape ca o șoaptă, și totuși mai înspăimîntător decît un strigăt, vibrînd de emoție și mai ascuțit decît o lamă de cuțit. Să nu îndrăznești! Mi-am iubit soția. Tu nici măcar nu știi ce înseamnă asta.

Nu, ea nu știa ce înseamnă asta. Și n-avea nici cea mai mică șansă de a afla vreodată, se gîndi Megan în sinea ei, în timp ce el se întorcea ieșind val-vîrtej din încăpere. O lăsă stînd singură acolo, trîntindu-i ușa în nas. Ea rămase pe loc și în tăcerea ce se pogorîse asupra încăperii, începură să-i răsune în cap cuvintele furioase și dureroase pe care le schimbaseră între ei, lăsîndu-i în gură gustul amar al unei inimi sfîșiate.

CAPITOLUL 35

ZIUA A UNSPREZECEA

11:22; – 6°C; WF – 10°C

Christopher Priest nu era la secție. Megan își băgă capul pe ușa micii încăperi unde se aflau calculatoarele lui Ollie și dădu peste un conțopist înțepat de la agenție, căruia i se atrăsese în mod evident atenția să nu discute nimic cu ea. Nu-i oferă nici o informație în legătură cu absența profesorului și nici o veste în legătură cu progresul făcut în descifrarea programelor lui Ollie. Cînd încercă să se strecoare neobservată, pe o ieșire laterală, stolul de vulturi se repezi asupra ei. Mulțimea de reporteri o înconjură cu o pădure de microfoane, reportofoane și camere video.

– Agent O'Malley, aveți ceva de declarat în legătură cu concedierea dumneavoastră?

– Nimic din ce-ați putea publica, se răsti ea, încercînd să-și facă loc cu greu prin mulțime.

– Aveți ceva de declarat în legătură cu procesul care vi s-a intentat?

– Aveți vreo dovadă că Paige Price se culcă cu șeriful Steiger?

Din spațele lentilelor cu oglindă ale ochelarilor de soare, Megan se uită crunt la Henry Forster. Sprînce-nele lui groase erau unite la rădăcina nasului într-un V furios cînd o privi prin lentilele murdare ale ochelarilor de vedere ce-i stăteau strîmb pe nas. Vîntul îi zburlise părul.

– Dumneata ești marele reporter de investigație, îi răspunse ea cu duritate. N-ai decît să răscolești singur mizeria.

O urmăriră pînă în parcare, apoi renunțară, dezamăgiți de lipsa obișnuitelor replici usturătoare. Vulturi și nimic altceva! Megan se uită urît la ei, în timp ce pornea mașina, ieșind din parcare pe strada principală.

Nimeni de la centrul de voluntari nu-l văzuse pe Christopher Priest de vineri. Cursurile de la colegiu începeau luni. Putea încerca la biroul lui de la facultate, îi sugeră unul dintre studenții voluntari de-ai lui Priest, în timp ce ceilalți membri ai personalului de la centru îi aruncau priviri pe furis.

Pe o masă se aflau ziarul *Star Tribune* alături de un teanc de fluturași ce erau băgați în plicuri pentru a fi trimiși, iar titlul cu litere de-o șchioapă al articolului lui Henry Forster sărea în ochi de la distanță: O'MALLEY EȘUEAZĂ.

– Încă nu mi-am terminat numărul, Henry, murmură ea.

Se urcă în mașină și pentru a doua oară în ziua aceea porni prin zăpadă către colegiu.

O tînără vioaie de la biroul administrativ o îndrumă către Cray Hall, unde la etajul patru se afla biroul lui Priest. Megan porni pe jos către clădire. Încercă să nu respire prea adînc, pentru că aerul rece îi provoca o

durere ascuțită deasupra ochiului drept. Simțea că-i îngheață mintea, ca atunci când măninci prea multă înghețată.

„Doamne, ajută-mă să trec măcar de ziua asta! se rugă ea, în timp ce urca scările clădirii Cray Hall. Lasă-mă să găsesc măcar un fir și după aceea poți să faci tot ce vrei cu mine. Doar un indiciu sigur, atîta tot. Nu mă lăsa să mă prăbușesc tocmai acum și aici.“ Un indiciu ce ar putea apărea tocmai din partea unui om pe care nimeni nu l-ar fi bănuvit vreodată – sau nu ar fi vrut să-l bănuiaască. Profesorul Priest! Liniștit, cumsecade, îndrăgostit mai mult de calculatoare decît de oameni. Fascinat și uimit de întorsăturile soartei și ale naturii umane. „Oare este vorba despre destin sau despre întimplare? Ce anume l-a făcut pe Mike Chamberlain să se afle în acel moment în locul acela de pe șosea? Ce anume l-a determinat pe Josh Kirkwood să se afle singur în noaptea aceea în acel loc?“

Oare în ziua aceea, la spital, se jucase cu ea? Încercînd să-i sădească îndoieli în minte fără ca ea să-și dea seama măcar? Sau se agăța de un pai din disperare și ajunsese să vadă numai suspecti în jur din dorința de a rezolva cu orice preț acest caz? Instinctul lui Megan îi spunea că avea dreptate totuși, iar instinctul arareori o înșela. Spre deosebire de gura care i-o lua mereu pe dinainte spunînd lucruri nepotrivite în momente total nepotrivite, în mod regulat. Sau inima care...

La etajul al patrulea al clădirii Cray Hall se aflau o mulțime de birouri și un labirint de coridoare înguste de culoarea muștarului. Clădirea era veche, de genul celor care păreau umede și igrasioase tot timpul anului. Zgomotul tocurilor ei pe dalele maronii răsuna pe holuri ca țcănitul unei mitraliere.

Ușa de la biroul lui Priest era deschisă, dar din spatele unui teanc de cărți și de hîrtii de pe birou, nu Christopher Priest fu acela care s-o întîmpine.

În locul lui se afla Todd Childs, vînzătorul de la *The Pack Rat* care-și ridică ochii uimiți și somnoroși, cu

pupilele dilatate din cauza drogurilor, către ea.

– Hei, ia te uită dacă nu-i chiar Dirty Harriet! spuse el zîmbind.

O șuviță de păr roșcat îi căzu pe frunte, iar el o dădu pe spate la loc. În spatele lui se afla Garrett Wright care cotrobăia printr-un birou cu dosare.

– Se pare că ne întîlnim mereu, agent O'Malley, zise Wright îndreptîndu-și cravata de mătase de la gît și, ocolînd biroul, veni în fața ei. Ce vă aduce pe-aici?

– Îl caut pe profesorul Priest, spuse Megan.

Privi în jur.

– Acesta este biroul lui, nu?

– Da. Cred că v-am spus, Chrjs și cu mine lucrăm la un proiect comun de cercetare privind învățarea și percepția. Asta implică un program pe calculator realizat de către studenți, îi explică el.

Băgîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor lui negri, călcați la dungă, se legănă pe vîrfuri.

– Este fascinant! Acum ne îndreptăm către faza de testare. Todd și cu mine verificăm niște date pe care le-am adunat în ultimul semestru.

– E nemaipomenit! spuse Todd. Cum percep indivizii lumea din jurul lor. Cum percep și învață diferite tipuri de personalități. Psihicul uman este o creatură fascinantă.

– Priest e pe aici? întrebă Megan; interesul ei față de învățare și percepție fiind limitat la caz.

– Îmi pare foarte rău, nu, spuse Wright. Mi-a spus că trebuie să plece la St. Peter. Este ceva în legătură cu ancheta?

– Voiam doar să-l întreb cîteva lucruri, zise Megan cu un chip lipsit de expresie.

„St.Peter. Telefonul de la Josh fusese dat din St. Peter.”

– Sînt nelămurită asupra unor probleme și mă gîndeam că el m-ar fi putut ajuta.

– Ah... iertați-mă, spuse Wright ezitînd puțin stîngherit, dar n-am citit cumva în *Star Tribune* că vi s-a luat acest caz?

Megan îi aruncă un zîmbet fals și minți:

– Nu puteți crede chiar tot ce citiți, domnule doctor Wright.

El n-o crezu, dar ridică din umeri ca și cînd pentru el oricum nu conta.

– Oh, păi... el mi-a spus că se va întoarce pe la două și jumătate acasă. Sînt sigur că este nerăbdător să vă ajute. S-a implicat atît de mult în acest caz, încît aproape că nu mai vorbește despre altceva.

Oare cît de mult s-a implicat, ar fi vrut să întrebe Megan, dar dacă într-adevăr Priest se afla în mijlocul acestui mister, ea se îndoia că ar fi împărtășit această informație colegilor lui de la colegiu.

„Ce-ai făcut în vacanța de iarnă, Chris? Oh, am răpît un băiețel și am ținut o întreagă comunitate cu sufletul la gură, dintr-un capriciu al nebuliei mele. Dar tu?”

– Aș fi vrut și eu să am un rol mai activ, continuă Wright legănîndu-se în continuare pe vîrfuri. Îmi pare atît de rău pentru Hannah și Paul. O familie atît de perfectă... spuse el cu un mic zîmbet încordat. N-am putut contribui prea mult la efortul general. Presa mă tot hărțuiește pentru că eu predau psihologia. Le-am tot spus că nu am studiat comportamentul delincvenților. Se pare că ei nu pot pricepe asta.

– Da, ei, așa sînt ei, spuse Megan retrăgîndu-se către ușă.

– Nu văd pădurea din cauza copacilor, zise Todd, clătînînd trist din cap.

Megan zîmbi politicos către Wright.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Wright.

– Oricînd. Știți unde locuiește Chris?

– Aflu eu.

El încuviință, zîmbind:

– Aveți dreptate. Doar sînteți polițist.

– Deocamdată, murmură Megan în barbă în timp ce cobora pe scări.

Afară începuse să ningă cu fulgi mici și deși pe care cerul îi cernea ca făina. Totul era frumos și curat în jur.

Campusul universitar arăta ca un decor de pe o ilustrată. Ținutul fermecat al iernii. În parcare de vizavi un grup de fete se trântiseră pe zăpadă, lăsându-și urma trupurilor imprimată, iar rîsetele lor limpezi și cristaline se ridicau printre ramurile golașe ale copacilor.

Megan merse la mașină și urcă la volan rămînînd cîteva clipe cu ochii închiși și cu fruntea lipită de geamul rece. Închise frecvența poliției de la aparatul radio și-l conectă la un post local ce transmitea muzică rock și promitea să-i țină pe localnici la curent cu ultimele evoluții ale vremii.

Mariah Carey începu să cînte spunîndu-i să privească în interior și să găsească puterea de a continua.

Era melodia *Hero*. Un sfat bun, dar ce te făceai cînd puterile te părăseau sau cînd timpul te presa, iar răufăcătorul era mult prea deștept? Atunci ce se întîmpla cu eroii? Și ce se întîmpla cu oamenii care contau pe ei? Ca Josh.

Mariah dădu drumul ultimei note care se transformă într-o gimnastică vocală.

– Trebuie să fii un adevărat ȕrau ca să trăiești pe o vreme ca asta, spuse disk-jokey-ul. Un sfat pentru călători: nu porniți la drum. Ne așteptăm la un strat de zăpadă gros de aproape douăzeci și cinci de centimetri pînă mîine cînd sperăm ca ninsoarea să înceteze. Deja s-a înregistrat o înrăutățire a condițiilor meteo pe șosele. Deci, îmbrăcați-vă bine și rămîneți pe frecvența KS 95 unde sînt mereu peste treizeci de grade și este soare.

Formația „Beach Boys” începu să cînte *Kokomo*. Megan îi întrerupse, băgă mașina în viteză și se îndreptă către spitalul din Deer Lake.

Mike Chamberlain nu reuși să-i dea nici un fel de lămuriri în plus. Chiar dacă nu fusese accidentat serios, făcuse o infecție bacteriară, deosebit de serioasă ce-i amenința viața. Fusese transferat la spitalul din Hennepin unde se afla la terapie intensivă și unde nu putea fi vizitat decît de membrii familiei.

Megan ascultă vestea resemnată. Oricum probabil că n-ar fi putut-o ajuta. Dacă jucase un rol în această dramă nu fusese altceva decât un simplu pion. Dacă accidentul fusese într-adevăr prima mișcare în jocul periculos al unui nebun...

Ea plecă în oraș cu mașina cu farurile aprinse și cu ștergătoarele de parbriz încercînd inutil să șteargă zăpada ce cădea abundant pe parbriz.

Strada principală arăta ca o pîrtie de schi pentru automobile, observîndu-se multe urme adînci de roți în zăpada groasă ce indicau problemele de control asupra mașinilor ce se încumetau să iasă la drum pe o asemenea vreme. Cîțiva lucrători se chinuiau să dea jos de pe stîlp steagul rămas de la Carnavalul zăpezii, în timp ce pînza murdară fluturîa în vînt pocnind ca o velă.

În timp ce se deplasa din centru către lac, întîlni mai multe motoscutere pentru zăpadă decât automobile. Curțile ce-ar fi trebuit să fie pline de copii construind cetăți și oameni de zăpadă, erau în majoritate pustii. Pentru că Albert Fletcher era încă liber, copiii din Deer Lake erau ținuți prizonieri în casă, de teama de a nu fi răpiți.

Bîrfa de la cafeneaua *Scandia House* spunea că probabil a otrăvit-o pe sărmana Doris și că întotdeauna își manifestase un interes ciudat față de băieții ce slujeau la altar la St. Elysium. Unii dintre clienții obișnuiți dădeau din cap sorbindu-și cafeaua și spunînd că ei întotdeauna îl consideraseră „puțin ciudat”. Tuturor le era teamă și-și manifestau mînia și prudența, iar cînd observară că persoana de la masa din față care trăsese cu urechea era „femeia de la BCA”, tăcură brusc.

Megan îi înțelegea. Răpirea lui Josh distrusese liniștea orașului și dezvăluise un cuib de viermi.

Trădări și secrete, minți rătăcite și suflete răutăcioase, toate amestecate între ele într-un asemenea hal, încît nimeni nu le mai putea da de capăt.

Ollie Swain se transformase peste noapte dintr-un nefericit inofensiv într-un lup paznic la oi. Albert Fletcher

se metamorfozase din diacon în demon, iar Paul Kirkwood din victimă în suspect.

Se întreba oare ce-ar spune dacă ar afla că ea urmează să-l chestioneze pe blîndul profesor manierat care lucrase cu delincvenții juvenili. Christopher Priest era un motiv de mîndrie pentru Deer Lake. Oare s-ar întoarce împotriva lui sau a ei?

Bănuia în sinea ei că știa răspunsul. Un motiv în plus să nu mai rămînă aici, reflectă Megan în timp ce înainta cu mașina trecînd de cartierul Fontaine, de tribunal și virînd la stînga la semafor, pentru a trece de primărie. Era doar un oraș ca multe altele. Dacă biroul o punea pe liber, putea pleca în altă parte, poate undeva unde clima era chiar mai bună și să-și găsească un orașel ca acesta. Tatăl ei n-avea decît să vină cu ea, dacă voia; dacă nu, să-i fie de bine!

N-avea decît să se mute la Mike în Los Angeles și să cadă pe spate de admirație, cît de bine a ajuns feciorul lui, iar ea ar putea fi liberă să înceapă o viață nouă. Singură.

Casa lui Christopher Priest se afla pe Stone Quarry Trail, la mică distanță de casa familiei Kirkwood, dar nu se putea ajunge acolo chiar așa de ușor. Mai ales într-o zi ca asta, cînd drumurile începeau să devină impracticabile din cauza zăpezii abundente. Megan merse cu multă prudență, conducînd mașina pe ceea ce spera să fie mijlocul drumului. Nu se mai zărea nici un alt mijloc de transport. Pe marginea drumului se aflau copacii încărcăți de zăpadă ce-și împreunau ramurile pe deasupra formînd un arc. Cutiile poștale marcau intrările pe alee. De fapt, erau doar două.

În inserarea care se lăsa și cu ninsoarea ce continua să cadă, casele erau ascunse, parcă sînd la pîndă ca niște creaturi uriașe ale pădurii la adăpostul copacilor.

Drumul se înfunda pur și simplu. Un semn galben cu negru indica punctul în care echipele de lucrători renunțaseră, lăsînd natura să ia în stăpînire restul. Pîlcul des de copaci și arbuști pitici făceau parte din parcul Quarry

Hills, același care se întindea și în spatele casei lui Hannah și Paul.

Parcul în care Josh și prietenii lui făceau expediții și se jucau, fără a-și imagina că vreunul dintre ei se va afla vreodată în vreun pericol.

O cutie poștală simplă, de culoare neagră, marca intrarea pe aleea casei lui Christopher Priest, un indicator pentru un drum pe care se părea că nimeni nu umblase recent. Aleea era îngustă și plină de zăpadă proaspăt căzută. Deci Priest încă nu se întorsese de la St. Peter.

Dacă Garrett Wright vorbise serios, atunci Priest va mai întârzia cel puțin patruzeci și cinci de minute – ba chiar mai mult din cauza vremii – ceea ce îi oferea suficient timp să arunce o privire prin preajmă.

Neașind încredere în mașină că ar putea urca pînă pe alee și să o mai și poată întoarce, Megan o lăsă în capătul drumului și porni pe jos. Copacii creau o atmosferă falsă de calm, oprind cît de cît vîntul. Întunecau de asemenea și puțina lumină a zilei dînd senzația de crepuscul ca într-un ciudat regat al umbrelor în mijlocul căruia se afla un mic castel.

Casă se afla într-o poiană ca într-o poveste a fraților Grimm. Era o clădire în stil victorian, de culoare cenușie, cu un mic turnuleț în colț.

Ferestrele erau întunecate privind-o indiferente printre fulgii de zăpadă. În partea de răsărit a casei, se afla un garaj dublu, iar spre miazăzi un șopron, ambele vărute în aceeași culoare cu casa.

Megan urcă scările pe verandă. Își scutură zăpada de pe ghețe și bătu la ușa veche cu geam, din față. Dacă Priest era plecat, atunci n-avea cine să răspundă. După informațiile pe care le avea, el nu era căsătorit și n-avea copii sau chiriași – asta dacă nu-l ținea cumva prizonier pe Josh în turnuleț.

Nu se aprinse nici o lumină. Nici un chip nu apărură din spatele perdelelor.

Făcu turul ferestrelor de la parter uitîndu-se înăuntru

să vadă dacă nu era cineva și nu zări decît mobilă veche, cărți și calculatoare vechi, totul curat și ordonat, de parcă n-ar fi locuit nimeni înăuntru. Toate ușile erau încuiate. Oricum n-ar fi avut curajul să intre fără mandat sau fără un motiv foarte serios. N-avea intenția de a-și compromite și mai mult viitorul încălcînd regulile.

Aplecîndu-se în zăpadă în partea de miazăzi a fundației, se uită prin ferestruica de la subsol rece ca gheața, chinuindu-se să distingă în întuneric ceva cu ajutorul lanternei. Nimic interesant. Nici urmă de Josh.

Cărările făcute către garaj și șopron prin zăpadă începuseră să se acopere de ninsoare. Megan înjură în gînd și porni spre garaj. Ușa laterală era deschisă și intră, dar înăuntru totul era dezgustător de curat și de ordonat.

Ca și în garajul lui Fletcher, se gîndi ea. Iar acesta era mult mai suspect decît profesorul. Probabil că se agăța pur și simplu de un fir de pai, disperată să rezolve ceva. Biletul pe care Fletcher îl lăsase agățat de cadavrul soției sale îi veni în minte: „Fiică păcătoasă a Evei. Fii sigură că păcatul tău nu va rămîne nepedepsit.“ Păcatul era un leit-motiv al mesajelor. Pentru că era un fanatic religios, Fletcher era în mod automat preocupat de păcat. Problema care o frămînta pe ea era subita criză de nebunie a diaconului. Dacă se aflase atît de aproape de a-și pierde mințile, oare ar fi fost el capabil să orchestreze un asemenea joc pe care l-ar fi invidiat orice maestru de șah? De la bun început fuseseră manipulați cînd într-o parte cînd în cealaltă. Indiciile fuseseră plantate ca să-i tachineze. Oare Fletcher ar fi putut reuși așa ceva ca apoi să izbucnească din cauza unui asemenea lucru mărunț cum era faptul că părintele Tom o îmbrățișase pe Hannah?

Megan ieși din garaj, închizînd ușa în spatele ei. Șopronul era o construcție mai veche, lungă cam de nouă metri și înaltă de patru și jumătate. Probabil că în trecut adăpostise utilaje agricole. Ceea ce ascundea acum era un mister care o făcu pe Megan să ezite în fața ușii.

Instinctul ei de polițist o făcu să-și simtă pielea de găină. Logica încerca să se opună – nu era nimeni aici. Ar fi văzut urme de mașină pe drum sau pe alee.

Asta doar dacă cineva venise cumva pe jos.

Așezându-se lateral față de ușă, își scoase mînușa dreaptă și-și trase fermoarul descheindu-și canadiana. Luă pistolul în mîină avînd pe moment un sentiment de siguranță și de protecție. Îl pregăti în poziție de tragere. Albert Fletcher trebuia să se ascundă undeva, iar șopronul lui Christopher Priest era un loc la fel de bun ca oricare altul.

Cu inima bătîndu-i rar și apăsător, înaintă pe lîngă clădire. Cu mîna stîngă atinse ușa. Cu dreapta ținea arma îndreptată în sus. În ciuda frigului simți cum începe să transpire.

În capătul clădirii zări urmele. Urme de pași pe zăpadă care veneau din parcul Quarry Hills și traversau curtea din spate a casei lui Christopher Priest pînă la ușa din capătul șopronului. Simți cum i se accelerează pulsul. Rămase lîngă ușă și bătu cu stînga.

– Poliția! leși afară cu mîinile ridicate!

Nu răspunse nimeni. Singurele sunete erau șuieratul vîntului printre crengile copacilor și scîrțîitul clădirilor vechi. Cu inima să-i spargă pieptul, simți cum începe să-i zvîcnească și tîmplele din ce în ce mai tare. Clipi ca să-și limpezească privirea.

Împinse ușa deschizînd-o, dar rămase alături.

– Poliția! leși afară cu mîinile sus!

Liniște.

Megan aruncă o privire în curte. Firele electrice plecau de la stîlp către casă și către garaj. Nici unul nu venea către șopron, ceea ce însemna că înăuntru nu era lumină electrică. Doar un idiot ar intra într-o clădire întunecată, singur după un suspect.

Întunericul îi diminua substanțial avantajul de a avea o armă. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se întorcă la mașină și să ceară ajutoare prin radio, apoi să stea și să aștepte. Dacă Fletcher era cel dinăun-

tru și se hotăra să fugă, nu putea ajunge pe jos prea departe. Dacă nu era Fletcher, atunci aveau de-a face cu un contravenient ce încălcase o proprietate particulară și atunci ar fi trebuit să ia legătura cu poliția din localitate.

Își mișcă degetele ce începuseră să-i amortească pe pistol, trase aer adînc în piept și trecînd de ușa deschisă dădu colțul clădirii. Mai avea doar trezeci de pași.

Nu reuși să facă decît cincisprezece.

O lovi dintr-o parte. Repezindu-se pe ușa deschisă a șopronului, îi dădu lui Megan o lovitură atît de puternică, încît o trimise jos în zăpadă. Pistolul îi zbură din mînă.

Antrenamentul și instinctul o îndemnaseră să se miște iute. „Mișcă-te! Mișcă-te! Mișcă-te!” Se repezi ca un înotător înnebunit prin zăpadă, mișcîndu-și brațele, lovind cu picioarele, încercînd să-și recapete suflarea, în timp ce se lupta din răsuputeri să ajungă arma.

El era în spatele ei. Îi simțea prezența ca greutate stranie în aer. Își închipui că-i simte chiar umbra peste ea ca o arătare neagră, o umbră a diavolului, rece și grea ca oțelul. Încă un salt. Privind drept înainte și cu ochii fixați către degetele ce se îndreptau către patul armei. Greutatea lui veni peste ea. Ei i se tăie respirația și-și răsuci corpul, rostogolindu-se într-o parte.

Imaginea lui i se întipări în cap ca o fotografie la minut. Îmbrăcăminte neagră, mască de schior, doi ochi și o gură. El se repezi asupra ei legănînd în mîini o bîta scurtă și neagră.

Megan primi lovitura năucitoare în brațul stîng. Se dădu înapoi, încercînd să-și adune picioarele sub ea ca să-și găsească echilibrul și să-și ridice arma în poziția de tragere. El o dărimă din nou, lovind-o cu bîta peste umeri, în cap și peste mîna dreaptă atît de tare, încît aproape că-și pierdu cunoștința de durere. Pistolul căzu în zăpadă. Brațul îi căzu pe lîngă corp întepenit. Mai făcu un pas înapoi încercînd să se întoarcă și să fugă.

Un singur gînd îi trecu prin minte: „Oh, la dracu! Am murit.”

CĂPITOLUL 36

17:00; - 6°C; WF - 11°C

Părintele Tom își simțea capul zvîcnind în ritmul pașilor pe care-i făcea îndreptîndu-se către altar, iar sutana îi foșnea în jurul gleznelor și al blugilor negri pe care-i purta pe dedesubt. Fiecare al treilea pas coincidea cu un sunet puternic și grav cîntat la orga bisericii.

Cîțiva oameni – printre care doctorul Lomax, care-i îngrijise rana de la cap, și Hannah, care se agitaseră în jurul lui la camera de gardă – îl sfătuiseră să renunțe la slujba de liturghie din seara asta. Ar fi putut cere ajutor de la dioceză. Ar fi fost trimis un preot pensionar sau un începător dintr-una din parohiile mari ale orașelor unde preoții aveau ajutoare. Dar el refuzase cu încăpăținare. Mai făcu un pas, în timp ce Iris Mulroony apăsă din nou pe una dintre clape, și se gîndi că poate „nesăbuit” era un cuvînt mai potrivit.

Avusese o comoție. Urechile încă îi mai țiuiau de zgomotul sfeșnicului de alamă care-l lovise în cap. Vedea din cînd în cînd dublu ca prin lentilele unui aparat de fotografiat ce nu puteau suprapune imaginea. A avea o amețeață puternică.

Dar ținea slujba. Nu voia să stea acasă ca lumea să creadă cumva că se ascunde – nu numai de Albert Fletcher, dar și de acei enoriși care erau oricînd dispuși să împrăștie bîrfele în legătură cu împrejurările în care se produsese incidentul. El nu făcuse nimic rău. Hannah nu făcuse nici ea nimic rău. Avusese nevoie de sprijinul și înțelegerea unui prieten. Ziua în care a oferit cuiva mîngîierea necesară va însemna ceva rău, va fi ziua în

care va renunța la lume.

Sentimentul de vinovăție își înfipse colții mici și ascuțiți în conștiința sa. Dorise să-i ofere lui Hannah mai mult decît prietenie. Dorise să-i ofere inima.

Oare asta era chiar atît de rău sau pur și simplu era ceva împotriva canoanelor bisericești?

Se așeză în spatele altarului. Iris apăsă pe clapele orgii pentru nota finală al cărei sunet el îl resimți pînă în piept. Mica congregație de sîmbătă seara i se dublă scurt în fața ochilor.

– Fie ca pacea lui Dumnezeu să pogoare asupra voastră.

– Amin. .

– Ereticule!

Strigătul răsună pe deasupra mulțimii. Tom ridică ochii către balcon unde Albert Fletcher stătea în picioare pe balustradă cu crucifixul în mînă gata să sară.

17:07; – 6°C; WF – 11°C

Mitch făcu o grimasă simțind durerea din umeri cînd se așeză la volanul mașinii sale. Cea mai mare parte a zilei și-o petrecuse bătînd drumurile degeaba în căutarea lui Albert Fletcher, însoțit de Marty Wilhelm care țopăia în jurul lui ca un cîine de pază la graniță și de reporterii care apăreau la tot pasul.

– Inspectore Holt, aveți ceva de declarat în legătură cu concedierea agentului O'Malley?

– Inspectore Holt, se pare că mașina dumneavoastră a fost parcată toată noaptea în fața apartamentului lui Megan O'Malley. Ce aveți de declarat în legătură cu asta?

– Asta nu-i treaba dumitale.

Bănuia că această remarcă va atrage după sine și mai multe telefoane de la consiliul municipal, dar nu-i păsa.

În viața lui personală trebuia să constituie o problemă. Problema era Josh. Nu-i venea să creadă că

cineva se putea ocupa de amănunte atît de lipsite de importanță.

Lipsite de importanță. Cuvinte foarte potrivite pentru a defini ceea ce se petrecuse între el și Megan. La acestea se mai putea adăuga încă unul la fel de semnificativ: terminat.

Viața fusese atît de simplă cînd biroul de pe hol fusese ocupat de bietul Leo. Atunci se simțise în siguranță, învăluit în platoșa ce-i apăra emoțiile, o platoșă construită din țesutul cicatrizat al unei vechi dureri.

Se întreba oare cît timp îi va trebui ca să-și regăsească locul în viața lui ce consta numai în muncă, Jessie și îndepărtarea pețitorilor. Purgatoriul lui emoțional. Viața care-l rănea mai puțin și-l pedepsea mai mult.

Se privi în oglinda retrovizoare, îngustîndu-și ochii disprețuitor la ceea ce văzu. Ei, nu-i nimic, se va duce acasă la Jessie, care era prea mică să-și dea seama ce ticălos era tatăl ei. O să se chinuie să înghită ceva la cină împreună cu ea și pe urmă s-o ducă la familia Strauss ca el să-și petreacă restul nopții căutîndu-l pe Fletcher.

Acoperiseră aproape jumătate de oraș căutîndu-l din casă în casă. Intraseră în pivnițe, în șoproane și-n magaziiile din spatele caselor, dar nu găsiseră nici o urmă. Elicopterele se învîrtiseră pe deasupra ca niște păsări uriașe de pradă, pînă cînd din cauza vremii trebuiseră să revină la sol. Cel mai nostim raport pe care-l obținuseră fusese cel despre o petrecere în pielea goală într-o baie fierbinte desfășurată în curtea din spate a unei case din cartierul Dinkytown.

Mitch începu să se gîndească la teoria lui Wilhelm despre Albert și despre complicele său necunoscut care poate că părăsiseră orașul. Diaconul s-ar putea să se afle la o sută de mile distanță pînă vineri cînd vor încheia ei cercetarea în oraș și s-ar putea să-l fi luat și pe Josh cu el.

Radioul începu să pîrîie cînd băgă cheia în contact.

– Către toate unitățile: 415 la biserica St. Elysius.

Repet – probleme la biserica catolică St. Elysius. Posibil 10-56A. Repet – posibilă încercare de sinucidere. Atenție: suspectul e Albert Fletcher. Inspectore, dacă mă auzi, ești chemat urgent acolo.

– Avem ceva deosebit pentru tine, isteato.

Glasul era încet, șoptit, lipsit de trup și de nerecunoscut.

Megan deschise ochii și nu văzu nimic. Întuneric. Gîndul irațional că s-ar putea să fi fost moartă o străbătu ca un fulger. Nu. Inima nu i-ar fi bătut atît de tare, dacă ar fi fost moartă, iar timpanele nu i-ar fi zvîcnit în halul ăsta. N-ar fi simțit nici durerea. Iar pe sub eșarfa cu care era legată la ochi zărea niște umbre vagi. Privi în jos. Își văzu picioarele. Era așezată pe un scaun. Ba nu – era legată de un scaun. Brațele îi erau legate de marginea scaunului, iar gleznele de picioarele scaunului.

Bănuia că nu ar fi putut sta în această poziție singură. Se simțea ciudat de parcă trupul și sufletul ar fi fost legate între ele doar printr-un fir extrem de subțire. Droguri. Îi dăduse ceva. Ei îi dăduseră ceva.

„Avem ceva deosebit pentru tine“, spusese el. Ciudat, dar nu avea impresia că s-ar fi aflat mai mult de o persoană în încăpere. Cel ce o capturase stătea aproape de ea, în spate, dar în rest nu mai simțea prezența nimănui.

—Deșteaptă fată, șopti el din nou atingîndu-i gîtul cu vîrfurile degetelor. Ea înghiți nodul din gît, iar el chicoti, un sunet vag ca de pasăre.

– Crezi că o să te ucidem? Poate.

Își întări încet strînsoarea mîinilor apăsîndu-i laringele pînă cînd ea tuși. El o lăsă să respire un pic, apoi apăsă mai tare. I se învîrtea capul și ceea ce zărise foarte puțin se întunecă de tot. O cuprinse panica și începu să se lupte. Se smuci și tuși. Cînd el îi dădu drumul, cu mare greutate reuși să tragă aer în piept, apoi începu să respire din ce în ce mai sacadat în timp ce el rîdea încetișor.

– Te-am putea omori, murmură el, aproape atingându-i urechea cu gura. N-ai fi prima de fapt.

– L-ai omorît pe Josh? reuși ea să rostească.

Își simțea gura de parcă îi era năclăită, plină de salivă, iar limba umflată. Efecte ale drogului sau ale sugrumării.

– Tu ce crezi?

Glasul plutea în jurul ei ca un nor.

– Crezi că e mort? Crezi că e viu?

Megan se forță să se concentreze, folosindu-și furia pentru a rămîne lucidă.

– Eu... cred... că ești nebun.

O lovi peste mîna dreaptă, iar durerea cumplită o lăsă aproape fără suflare. O lovi din nou peste vîrfurile degetelor cu ceva ce părea să fie cantul unei rigle metalice. Durerea i se răspîndi fulgerător prin tot trupul, iar urletul ce i se adună în gît se transformă în suspine care-i zguduiră tot corpul.

– Perfect.

Glasul părea să vină din mijlocul frunții ei.

– Ar trebui să ne respecti. Vă sîntem net superiori. V-am dus de nas atîta vreme, atîta ușor. Vezi tu, e un joc, spuse el. Noi am calculat toate mișcările, toate posibilitățile și toate probabilitățile. Nu putem pierde.

Un joc. Un joc de șah cu piese vii. Megan se scutură înfiorată. I se scosese haina. Și puloverul. În cele din urmă își dădu seama că era îmbrăcată doar în lenjeria neagră de mătase cu indispensabili lungi de care rîsese Mitch. Pistolul pe care-l purta la gleznă ascuns probabil că fusese descoperit și luat. Oricum nu s-ar fi putut folosi de el.

– L-ai omorît pe Josh? murmură ea.

Călăul ei lăsă întrebarea fără răspuns. Megan nu-și dădu seama dacă trecuseră două minute sau douăzeci. Drogul îi anihilase percepția timpului.

Din punctul ei de vedere puteau să fi trecut zile întregi de cînd ajunsese cu mașina acasă la Christopher Priest.

S-ar putea să se fi aflat încă acolo, dar avea niște amintiri vagi în legătură cu deplasarea într-un vechiul. Un miros de benzină, zgomotul unui motor și mișcarea unei mașini.

O cuprinse amețeala. Simți cum i se face greață și înghiți cu greu nodul din gât.

– Jocul nu s-a terminat încă, șopti el.

Îngropîndu-și mîna în părul ei strîns la spate, îi trase capul încet în jos. Megan deschise ochii mari încercînd să vadă mai mult în jur, dar nu văzu nimic altceva decît un zid cenușiu de beton. Se afla într-o pivniță.

– Noi nu putem pierde. Înțelegi? Nu ne puteți învinge. Sîntem ași în jocul acesta.

Megan nu se afla în situația de a-l putea contrazice, iar acest lucru nu părea deloc indicat mai ales după ultima încercare de acest gen. Absolut deloc.

O cuprinse teama – pentru ea și pentru Josh, indiferent unde se afla el. Știuseră de la bun început că nu aveau de-a face cu un infractor obișnuit, dar nu-și închipuise nici o clipă că e vorba de un criminal odios care se juca de-a șoarecele cu pisica cu viețile oamenilor. Îi dădu drumul la păr brusc și capul îi căzu în față, simțind cum i se face din nou greață. Se auzi zgomotul unui pantof pe podea. În raza ei de vedere apăru o gheață neagră lîngă piciorul ei drept, apoi dispăru. Scaunul fu împins înapoi și rotit – sau cel puțin așa își închipuia. Își imagina cum părți din trupul ei zburau pe deasupra, adunîndu-se apoi la loc ca într-un bizar desen animat. Simți cum se scufundă într-o mlaștină adîncă și neagră, iar în urechi auzea un zgomot care-i cuprinsese capul ca într-o menghină. Nu știa dacă e trează sau are un coșmar și nu mai știa nici care este diferența.

Apoi totul rămase nemișcat, iar brusca dispariție a mișcării și zgomotelor o dezorientă la fel de mult ca și atacul sunetelor și al mișcării.

Rarcă plutea undeva pe deasupra într-un vid negru. Apoi apăru o imagine luminată ca o părere, atît de scurtă, încît fu înregistrată doar de subconștient, apă-

rîndu-i apoi fragmentat în minte pe rînd: un chip, un băiețel, un păr castaniu și o pijama în dungi.

– Josh?

Încă o imagine scurtă. Pistruii, o vînătaie pe obraz și ochi lipsiți de expresie.

– Josh!

Încercă să se miște, dar nu putu, încercă să ajungă la el, dar se părea că nu mai deținea nici un fel de control asupra propriului ei trup.

Imaginea apăru din nou. Copilul stătea ca o statuie, ca un manechin, cu brațele întinse către ea și cu chipul lipsit de expresie.

– Josh! țipă ea, dar el nu păru s-o audă deloc. Din nou o cuprinse întunericul acoperind-o din toate părțile ca o pătură groasă. Ea pluti în continuare.

Era atât de obosită și totuși inima îi bătea nebunește, iar durerea părea să vină din toate părțile – bum! bum! bum! – lovind-o peste tot dintr-o dată de parcă doisprezece oameni furioși o loveau cu douăsprezece bîte deodată. Glasul îi vibră pe deasupra capului.

– Te întrebi cine sîntem, istepto? șopti el. Te întrebi de ce jucăm acest joc?

El îi puse mîinile pe umeri și-i mîngîie senzual mușchii încordați și dureroși ai spatelui.

Ea se scutură scîrbită de un fior de repulsie, iar el rîse.

– Jucăm acest joc pentru că putem, spuse el coborîndu-și mîinile peste sîinii ei. Pentru că nimeni nu ne poate prinde. Pentru că nimeni nu ne bănuiește nicio dată. Pentru că sîntem scăpărător de inteligenți și de invincibili.

Îi strînse sîinii în mîini pînă cînd ea gemu.

– Te-ai apropiat prea mult, istepto. Acum și tu va trebui să intri în joc.

Megan încercă să se gîndească la cine sau de ce anume se apropiase prea mult. Prin minte îi treceau tot felul de chipuri și nume, dar nu reuși să se oprească la nici unul dintre ele.

– Ce trebuie să fac? întrebă ea făcînd o mișcare înainte.

El se aplecă atît de mult, încît ea îi simți mirosul gurii. Cînd vorbi buzele lui îi atinseră obrazul.

– Tu ai să fii următoarea noastră mișcare.

17:15; – 6°C; WF – 11°C

Albert Fletcher stătea pe balustrada balconului ținîndu-se cu mîna stîngă de una dintre coloane. În dreapta ținea un crucifix sculptat din bronz pe care-l ridicase sus deasupra capului, în timp ce striga către oamenii de jos.

– Păziți-vă de falșii profeți care vin îmbrăcați ca lupii în haine de oaie! Sînt niște animale înfometate.

Enoriașii fuseseră scoși afară din biserică, iar în locul lor se aflau poliștii și ajutoarele șerifului. Părintele Tom rămăsese în spatele altarului cu privirea ațintite asupra lui Fletcher, de parcă ar fi încercat să-l țină din ochi pe loc. Se rugă să reușească. Bune sau rele sentimentele lui față de Hannah declanșaseră totul.

– Albert, spuse el cu un glas ce răsuna limpede la microfon. Albert, ascultă-mă. Faci o mare greșeală.

– Unealtă păcătoasă a diavolului!

– Nu, Albert. Eu sînt preot, spuse el încet, sperînd să-l facă în felul acesta pe Fletcher să-l asculte, în loc de a-l împinge să se arunce în gol. Sînt preotul tău. Trebuie să mă ascuți. Așa ai fost învățat, nu?

Fletcher clătină crucifixul amenințător deasupra capului; balustrada se mișcă sub el.

– Știu unde se află tronul Satanei.

– Tronul Satanei se află în iad, Albert, spuse Tom. Aceasta este casa Domnului.

– Am să te afurisesc, diavole!

Piciorul stîng al lui Fletcher alunecă de pe balustradă. Toți cei aflați în biserică își ținură respirația pînă cînd el își recăpătă echilibrul.

În liniștea ce se instalase, Mitch auzea zgomotul înfiorător al lemnului ce începuse să cedeze.

Aplecat în umbra scărilor, îl vedea foarte bine pe Fletcher, iar printre stâlpii balustradei spațiul larg deschis de sub balcon. Încet, se îndreptă de spate și ieși în lumină.

– Domnule Fletcher? Sînt inspectorul Holt, spuse el cu glas egal și calm.

Fletcher întoarse brusc capul. Balustrada se clătină. Mitch se încordă gata să se repeadă înainte.

Ochii diaconului erau sălbatici avînd o privire strălucitoare de om nebun.

– Ai dreptate, să știi, zise Mitch. Îl urmăream de mult pe părintele Tom. O să-l arestăm. Va trebui însă să ne dai o mîină de ajutor.

Fletcher se uită fix la el, lăsînd în jos crucifixul și strîngîndu-l la piept.

– Păziți-vă de falșii profeți, murmură el. Păziți-vă de falșii profeți. Întruchipați în ticăloșie. Zămisliți în păcat.

– Știi despre păcat, nu-i așa, Albert? spuse Mitch înaintînd încet către balustradă. Ne poți spune și nouă despre asta. Dar trebuie să vii cu noi la secție. Poți fi martorul nostru.

– Martor, murmură Fletcher.

Ridică din nou crucifixul în sus și strigă.

– Martor! Martor al mîniei lui Dumnezeu!

Balustrada gemu. Mitch înaintă chiar în clipa cînd zgomotul îngrozitor al lemnului sfărîmat îi lovi cu putere auzul.

Se repezi către Fletcher cînd balustrada balconului cedă apucîndu-l pe diacon de mîna stîngă. Pentru o clipă fu și el tras către margine. Umărul i se opri într-una dintre coloanele de susținere și-și încolăci brațul liber în jurul ei, strîngînd din dinți din cauza durerii și a greutateii lui Fletcher. O fracțiune de secundă și strînsoarea cedă, iar soarta diaconului fu pecetluită.

– Nu! urlă Tom.

Văzu trupul lui Fletcher căzînd de la șase metri înălțime. Alergă cît de repede putu dar se împiedică în sutană și-și încetini mersul. Îi văzu pe polițiști repezindu-se

înainte. Dar ajunseră prea târziu.

Fletcher ateriză ca o păpușă de cîrpă aruncată pe geam, corpul său strivindu-se de stranele de dedesubt. Cineva strigă ceva către Dumnezeu. Altcineva scoase o exclamație. Părintele Tom căzu în genunchi întinzînd mîinile tremurătoare către capul sfărîmat al lui Fletcher. Fu adusă imediat o targă. Prea târziu însă. El își trecu o mîină peste chipul diaconului, închizîndu-i ochii goi și murmură o rugăciune pentru sufletul lui Albert Fletcher... și una pentru el însuși.

CAPITOLUL 37

Drogul începea să-și piardă efectul. Ceata din mintea ei se subțiasse, iar durerea spori ca soarele fierbinte al deșertului, chinuitoare și neîndurătoare.

Megan încercă să se concentreze asupra întrebărilor care-i pluteau prin minte ca niște nori mici și pufoși. El spusese că ea se apropiase prea mult. De ce anume? Încercă să se gîndească. El o prinsese acasă la Priest. Oare asta era o simplă coincidență? Oare pur și simplu nimerise într-un moment nepotrivit într-un loc nepotrivit și-i scosese pe Fletcher din bîrlog?

„Tu nu crezi în coincidențe, O'Malley.“ Așa cum nu credea nici că vocea îi aparținea diaconului. Nu scosese un cuvînt din *Biblie* și nu o amenințase nici o clipă cu focurile Gheenei. Glasul era rece, controlat și cu atît mai înspăimîntător.

O voce fără suflet.

Oare îi aparținea profesorului? El plecase la St. Peter. N-avea de unde să știe că ea va merge acasă la el. N-avea cum să stea ascuns acolo așteptînd-o.

Asta dacă nu cumva cineva îl prevenise.

Doar doi oameni știau că întrebuse de el – Garret Wright și Todd Childs.

Todd Childs, studentul la psihologie care lucra la *The Pack Rat*. Îl cunoscuse pe Ollie Swain și fusese la câteva cursuri împreună cu el – dar și cu Priest. Ajutase la centrul de voluntari – tot cu Priest. Lucra la un proiect împreună cu Priest. Nu se îndoia că el cunoștea totul în legătură cu substanțele chimice. Ar fi știut ce trebuie să-i administreze.

– Se apropie momentul spectacolului.

Cuvintele fură rostite lângă buzele ei, un sărut obscen. Megan se scutură scîrbită și auzi un chicotit înăbușit. El tăcuse atîta vreme, încît ea începuse să creadă că plecase. Privi în jos, lăsîndu-și capul într-o parte cît de mult îndrăznea. În raza vizuală îi apărură vîrfurile unei ghetete negre anonime.

– De ce Josh? murmură ea simțîndu-și gura uscată ca iasca. De ce tocmai familia lui?

– De ce nu? răspunse el, făcînd-o să se înfiorare. O familie mică atît de perfectă.

Cuvintele rostite încet erau pline de venin și de dispreț.

Megan privea fix la gheată în timp ce el se legăna pe vîrfuri și atunci brusc își aduse aminte de o imagine asemănătoare. Îl văzuse făcînd așa de nenumărate ori. Era un obicei, un tic nervos, nu detaliu minor ce i se întipărise în minte ca și culoarea ochilor sau un semn din naștere. Și cuvintele îi erau cunoscute. „Îmi pare atît de rău pentru Hannah și Paul. O familie atît de perfectă...”

Garret Wright.

El era cel ce o văzuse stînd singură pe șosea acolo unde Mike Chamberlain pierduse controlul volanului. Doctorul Wright, gata să-i dea o mîină de ajutor, oferindu-se s-o ia cu mașina zîmbitor, iar apoi mai tîrziu oferindu-i amănunte despre colegul său.

Vecinul lui Hannah și Paul. Un om care modela mințile impresionabile ale studenților de la Colegiul Harris. Respectat. Dincolo de orice suspiciune. Un om pe care

presa îl alesese drept martor expert. Măcar o dată o dăduseră și ei în bară de-a binelea. Ironia era însă că ei s-ar putea să nu afle niciodată astă.

20:41; - 5°C; WF - 11°C

Mitch plecă de la primărie pentru a doua oară în seara aceea. Emoțiile și încordarea cu care alergase către St. Elysium îi dispăruseră cu totul.

Odată cu moartea lui Albert Fletcher ajunsese la capătul anchetei. Dacă Fletcher îl luase pe Josh nu mai aveau cum să afle amănunte. Fletcher nu îi mai putea spune unde se afla Josh ori dacă mai era în viață sau nu.

Simțea nevoia să dea cu pumnul în ceva. Sau să atingă ceva moale și delicat. În prima noapte, când se dusese la Megan, ea îi luase durerea cu mîna. Ea nu credea că are nevoie de cineva. Oare îi trecuse însă prin cap că cineva s-ar putea să aibă nevoie de ea? Cineva ca el. Un polițist bătut de soartă, amărît și arțăgos.

Opri mașina la curbă, în dreptul clădirii solide de pe Ivy Street și rămase acolo ascultînd zgomotul ștergătoarelor de parbriz. Zăpada contunua să cadă cu furie. Previziunile erau că furtuna va continua toată noaptea, iar echipele de dezăpezire nu se ocupaseră deloc de străzile laterale.

Oamenii își parcaseră mașinile la nimereală. Automobilele erau acoperite cu un strat de zăpadă gros de zece centimetri. În afară de mașina lui Megan care nu se zărea nicăieri.

La ferestrele de la etajul trei nu se zărea nici o lumină. Motanul negru stătea în geam, vizibil în spatele perdelelor de culoare deschisă, așteptîndu-și probabil stăpîna. Probabil că plecase la St. Paul pînă la urmă. Mitch nu știa dacă să se simtă ușurat sau dezamăgit. Nu știa nici ce naiba căuta aici. Ce putea să facă - să-i spună că Fletcher era pe năsalie la firma de pompe funebre a lui Oglethorpe și apoi s-o întrebe dacă nu vrăa

să se culce cu el de dragul vremurilor trecute, p̀enru c̀a se simțea d̀arimat și tulburat? Probabil c̀a ea și-ar scoate pistolul și i l- ar pune drept ıntre ochi.

Telefonul celular din buzunarul hainei ıncepu s̀a țiuie. Mitch b̀ag̀a m̀ina ınturınd ınt gınd.

– Acum ce mai e?

T̀acerea fu ınterupt̀a de o respirație slab̀a și tremur̀atoare. El simți cum i se face pielea de g̀aiǹa.

– M-Mitch?

Inima ıi s̀ari din piept.

– Megan? Iubito, ce s-a ıntımplat?

– P-pune m̀ina pe tică...

Un strig̀at sugrumat ıi ınterupse cuvintele.

– Megan! strig̀a Mitch strıngınd cu putere de volan. Megan!

Glasul care se auzi ınt aparat nu era al lui Megan. Era ıncet și șoptit, zgındırindu-i nervii ca o lam̀a de cuțit.

– Avem un cadou pentru tine, inspectore. Vino l̀a intrarea de sud-vest a parcului Quarry Hills peste treizeci de minute. Vino singur. Dar nici cu un minut mai devreme, altfel agentul O'Malley dispere. Ai ınteles?

– Da, rosti Mitch, abia st̀apınindu-se. Ce vrei? Chico-titul straniu ıi ridic̀a p̀arul pe ceaf̀a de parc̀a un schelet i-ar fi atins șira spinării cu un deget desc̀arnat. ıși ıntcleșt̀a m̀ina pe telefon și reuși cu greu s̀a ıntghit̀a nodul din gıt.

– S̀a cıștig partida, murmur̀a glasul.

Leg̀atura se ınterupse.

Megan se pregăti cıt putu de bine cınd ıl auzi c̀a pune receptorul ınt furc̀a. O va pedepsi. Știa asta. Era obsedat s̀a dețiǹa controlul, iar ea nu se conformase ıntru totul. Dac̀a avea noroc el poate o s̀a ınceap̀a s̀a strige și s̀a urle, iar ea va putea astfel m̀acar s̀a depuǹa m̀arturie c̀a-i auzise glasul limpede și clar. Dac̀a avea ghinion atunci o va omorı.

– Am crezut c̀a ești o fat̀a isteăț̀a.

Nu-și ridic̀a vocea nici m̀acar cu un semiton, dar

mînia era prezentă, bîzîind ca o linie de înaltă tensiune.

– Credeam că ești o fată isteată, dar nu ești altceva decît o ticăloasă proastă!

Primi lovitura în cap dintr-o parte. Nu cu bîta, ci un dosul palmei. Atît de puternică, încît scaunul se clătina sub ea. Văzu stele verzi, iar în gură simți gustul sălciiu al sîngelui. Înainte ca efectele loviturii să se termine, o lovi cu pumnul peste mîna rănită. Îi țîșniră lacrimi din ochi de durere. Oricît de mult ura Megan ca el să i le vadă scurgîndu-i-se de sub eșarfa cu care era legată la ochi, nu putea face nimic să le oprească. Totuși își mușcă buzele și-și ținu respirația ca să nu izbucnească în hohote.

Asta își dorea el mai mult decît orice: s-o umilească, să-și dovedească superioritatea în toate modurile posibile. Își calculase flecare mișcare și flecare posibilitate, dar nu prevăzuse și faptul că ea îl va sfida. Ea nu putea spera prin asta decît că va reuși să-l enerveze suficient, încît să facă o greșeală, iar această greșeală îi va oferi lui Mitch posibilitatea să pună mîna pe el.

Și ea își dorea această posibilitate. Șansa de a-l învinge în propria partidă. Șansa de a-l bate și la propriu, ticălos afurisit. Voia să-i smulgă bîta aceea din mîna și să-l bată în cap pînă cînd i-ar spune unde este Josh și după aceea să-i mai altoiască niște lovituri după ceafă.

El o folosi expert împotriva ei, știind cu exactitate locurile unde să lovească și intensitatea cu care să-i provoace dureri cumplite fără a o lăsa însă să își piardă cunoștința. În genunchiul drept, în umărul stîng, în călcîiul stîng, în mîna dreaptă. O lovi mereu peste mîna pînă cînd și cea mai mică durere o făcea să urle de durere.

Cînd își potoli furia, ea deja nu mai era în stare să distingă o durere de alta. Tot trupul îi era o rană vie, dar durerea cumplită o sufoca, o asurzea, distrugînd-o. Singurul lucru de care se agăța era ura arzătoare din piept și faptul că știa că el este cheia pentru a-l găsi pe Josh.

Brusc legăturile de la mâini și de la picioare dispărură, iar scaunul fu împins deoparte lăsînd-o să cadă pe podeaua rece. Îl auzi glasul parcă în ambele urechi deodată.

– Ridică-te și bucură-te, cățea.

Megan nu făcu nici un efort să se miște. Bastonul o lovi pe spate, în coaste, pe fese, iar ea se luptă din răsuputeri să se miște, dar picioarele n-o mai ascultau, își pierduse complet simțul echilibrului și nu știa încotro s-o ia ca să scape de lovituri.

El o înșfăcă de păr și o ridică trîntind-o de un perete.

– Te-am putea face să-ți pară atît de rău, ticăloaso, șopti el.

Îi cuprinse urechea între dinți și o strînse atît de tare, încît ea țipă.

– Dacă am mai fi avut puțin timp. Dar avem o întîlnire cu iubitul tău.

CAPITOLUL 38

ZIUA A UNSPREZECEA

21:03; – 6°C; WF – 13°C

Mitch se postă printre copaci așteptînd. Din locul unde se afla avea o vedere clară asupra intrării din sud-vest – atît cît permitea ninsoarea. Venise dinspre vest din zona Lakeside, nu prea departe de locuința familiei Kirkwood. Noogie îl lăsase acolo și plecase cu mașina mai departe să aștepte pînă la momentul stabilit, în timp ce Mitch pornise prin pădurea deasă ce străjuia parcul, prin zăpada adîncă pînă aproape de genunchi, alunecînd la vale și împiedicîndu-se de rădăcinile copacilor și de ramurile căzute.

Se lăsă în jos în spatele unui trunchi gros de stejar,

luptându-se să-și recapete suflarea. Aleea în formă de potcoavă ce lega intrările din est și din vest ale parcului se afla la mai mult de nouă metri distanță, iar parcare era situată cam la cincizeci de metri către sud. Lămpile cu vapori de mercur erau postate din loc în loc în parcare și din ce în ce mai rare pe alee. Ninsoarea dansa în lumina lor ca un roi de fluturi de noapte.

Se uită la ceas. Mai avea douăsprezece minute. Douăsprezece minute de așteptare chinuitoare în care să se întrebe ce i-o fi făcut ticălosul lui Megan.

Douăsprezece minute în care să-și facă griji în legătură cu instrucțiunile date în grabă lui Dietz și Stevens care poate nu fuseseră destul de clare și care nerespectate ar fi putut duce la uciderea lui Megan.

Nu fusese timp suficient pentru a-și face un plan și era conștient de faptul că polițiștii cu care lucra n-aveau nici un pic de experiență în privința situațiilor în care existau ostateci. Nu îndrăzneau să riște o comunicare prin radio de teamă să nu fie auziți de vreun răufăcător, vreun cetățean sau vreun reporter cu ajutorul scanerelor.

Douăsprezece minute în care să se întrebe cine era ticălosul. Oare era Priest? Oare instinctul lui Megan se confirmase? Afurisită să fle că plecase de una singură fără nici o acoperire. Dar nu fusese nimeni disponibil s-o însoțească. Ea fusese eliberată din funcție. Iar când îi prezentase ultima teorie, el o privise cu neîncredere și țipase la ea.

Nu-i venea să creadă că putea fi Priest. Îl cunoștea de doi ani de zile pe acest om și nu simțise nici o clipă că ar putea fi ceva în neregulă cu el.

„Și la fel ai crezut și despre Ollie că e inofensiv și că nimic rău nu se putea întâmpla ziua în amiaza mare.”

Închise ochii. Oh, Dumnezeule, nu din nou, nu Megan, nu chiar în fața ochilor lui. Nu pentru că el fusese un idiot și se înșelase, prea încăpățânat ca să vadă adevărul. Nu se putea să mai moară încă o persoană din cauza lui. Mai ales Megan care-l bătuse la cap și-l re-

pezise de la bun început ca să-i deschidă ochii și să vadă și altceva în jur în afară de așa-zisul rai pe care-l crease în jurul lui. Nu Megan care fusese abandonată, neglijată și hărțuită și care merita lucruri mult mai bune de la viață.

Furgoneta apăru pe alee la 21:05 cu zece minute înainte de ora programată. Era un model vechi GMC 4x4, cu cauciucuri groase și o bară nouă de protecție precum și un parbriz dublu de protecție pe care scria *Roy's Toy*. Rula trecînd de parcare și urcă încet prin zăpada proaspăt căzută. Ascunzîndu-se în spatele copacilor, Mitch se îndreptă către nord, alergînd să ajungă odată cu mașina înainte ca șoferul să apuce să iasă și sperînd din tot sufletul că acesta era omul lor și nu vreun cuplu de adolescenți îndrăgostiți care căutau un loc ferit unde să facă dragoste.

Zăpada groasă i se lipea de tălpile ghetelor, făcîndu-l să piardă secunde prețioase. Se năpusti înainte cu respirația întretăiată și cu dinții încleștați neluîndu-și ochii de la furgoneta care apărea și dispărea printre copaci. Stopurile se stinseră, iar el căzu lovindu-se de un copac. Băgă mîna în haină și-și scoase pistolul Smith & Wesson din țoc, fără a pierde din ochi mașina.

Se deschise portiera din dreptul șoferului. Din spațiile volanului coborî o siluetă îmbrăcată în negru, fără chip, anonimă, cu fața acoperită de o mască de schior. Omul negru. Aruncă o privire cercetătoare în jur foarte prudent. Mitch își dori să fi putut deveni invizibil și se lipi cît putu de mult de trunchiul copacului, ținîndu-și respirația în timp ce privirea omului cu mască poposi în zona unde se afla el. Răsufală adînc cînd Omul negru ochi mașina și merse să deschidă portiera unde se afla pasagerul său.

El o conduse vreo doisprezece pași înapoi către parcare. Mitch se chinui să-i distingă trăsăturile, un lucru imposibil în aceste condiții atmosferice. Ar fi putut fi oricine cu părul negru și statura potrivită.

Putea fi o momeală. Totul putea fi o înșelătorie. Me-

gan putea să fie undeva într-o pivniță, soarta ei atîrnînd de modul în care el se descurca aici.

Se luptă să-și îndepărteze panica. „Gîndește ca un polițist. Privește ca un polițist. Ce vezi?”

Ea se sprijinea greoi de Omul negru, de parcă era incapabilă să se miște de una singură. Aplecată ușor în față, șchiopăta. O durea ceva. Dacă aceasta era o înșelătorie ce urma să fie pusă în scenă cu zece minute înainte de ora stabilită, atunci momeala n-avea nici un motiv să se prefacă de-acum.

Era Megan și era grav rănită. Iisuse Cristoase, oare ce-i făcuse animalul acela?

Megan se clătină pe picioare sprijinindu-se cu toată greutatea de răpitorul ei nu intenționat, ci din necesitate și pentru că se gîndea în sinea ei că orice greutate pe care i le-ar fi putut cauza erau un punct în favoarea ei. Mîinile îi erau legate la spate, iar eșarfa în continuare la ochi. N-vea nici o haină pe ea, ci doar lenjeria subțire de mătase neagră și un cearceaf drept pelerină. Gerul îi pătrundea în oase, sporindu-i durerea în loc să i-o amortească. Nu-și putea îndrepta genunchiul drept. Îl simțea umflat și orice mișcare îi provoca dureri cumplite. Nu era sigură că se putea sprijini pe el, dar își exagera șchiopătatul împiedicîndu-se de Wright și făcîndu-l să-și piardă echilibrul. Drept pedeapsă el o strînse de mîină făcînd-o să geamă de durere.

– Joacă-ți rolul, ticăloaso – zise el lipindu-i țeava unui pistol de obraz – ori altfel îți zbor creierii.

Rolul ei în acest joc era umilînța. El reușise să-i inducă în eroare. Îl răpise pe Josh de sub nasul tuturor, lăsase niște urme și-i trimisese pe o pistă falsă, bătîndu-și joc de toți. Ea urma să reprezinte gestul suprem, ultima insultă. O luase, o bătuse și o înfășurase într-un cearșaf ce urma să reprezinte un indiciu, despre care credea că nu-i va ajuta la nimic pentru că se considera invincibil.

Dar aceasta putea constitui tocmai marea lui gre-

șeală, se gîdea Megan în sinea ei. El credea în iluziile proprii grandori. Dumnezeu era singurul care știe ce mai făcuse în toți acești ani, fără a putea fi prins, dar de data asta nu va mai scăpa. Nu atîta vreme cît ea mai era în viață.

O întoarse cu fața pe drumul pe care veniseră aranjîndu-i cearceaful în jurul corpului ca un șal enorm ale cărui capete fluturau în vînt. I-l pusese pe umeri înainte de a o băga în mașină. Un cearceaf de pat. Alb cu pete roșii.

Ea știa ce sînt: pete de sînge. Indicii, îi spusese el. Le va oferi acest indiciu învelit în jurul unui polițist și totuși nimeni nu se va atinge de el.

„S-o crezi tu, ticălosule.“

Îl simți aplecîndu-se către ea și-i mirosi răsufierea caldă și mentolată.

– A fost minunat, murmură el și-i atinse gura cu buzele.

Megan îl scuipe și primi o lovitură peste gură cu patul pistolului. Clătinîndu-se simți în gură gustul sîngelui. Îl scuipe, concentrîndu-se nu asupra durerii, ci asupra gîndului că va veni Mitch. Trebuie să fi riscat și să fi sosit mai devreme. Asta însemna probabilitatea de a-l prinde pe acest monstru. Dar mai putea însemna și viața ei. Oare va risca așa ceva?

„Haide, Mitch. Fii aici. Fii aici.“

Numără pașii, în timp ce Wright se îndepărtă de ea. Doi, trei... Oare își băgase pistolul la loc în haină? Se întoarse puțin căutînd să zărească pe pămînt urmele de pași ca să știe dacă se află cu fața către furgonetă. Aplecîndu-și capul pe umăr încercă să-și scoată eșarfa de la ochi și mai cîștigă cîțiva milimetri de rază vizuală în dreptul ochiului drept. Destul cît să-i vadă picioarele.

Dacă se repezea la el – dacă ar putea să se repeadă, oare asta l-ar întîrzia suficient ca Mitch să sosească? Sau ar muri degeaba? Gîndurile și întrebările îi treceau prîn cap cu o viteză amețitoare, toate reducîndu-se la un adevăr foarte simplu. Nu voia să moară așa

– În rușine și cu atât de multe lucruri rămase nespuse și nefăcute.

Mitch stătea țeapăn. Voia să pună mîna acum pe ticălos, să-l trîntească la pămînt și să-i tragă o bătaie soră cu moartea pentru că o lovise pe Megan. Dar va aștepta. Îl va lăsa să urce în mașină și să plece. Va conta pe Dietz și Stevens că-l vor opri la întoarcerea dinspre răsărit. Dietz și Stevens ale căror reușite majore în munca de polițist fuseseră arestarea unor bețivi și a unor traficanți mărunți de droguri. Acest nenorocit era cheia pentru a-l găsi pe Josh. Dacă-l urmăreau lăsîndu-l să plece... Se afla la jumătatea drumului către furgonetă. Odată urcat putea pleca.

Într-o fracțiune de secundă decizia nu-i mai aparținu. Megan se întoarse și se aruncă asupra lui. El se răsuci, primind lovitura ei cu capul care-l dezechilibră și amîndoi căzură în zăpadă.

Mitch se năpusti înainte coborînd de pe colină înspăimîntat și furios urlînd cu toate puterile:

– Stai pe loc! Poliția!

Megan își pierdu suflarea. Trase aer adînc în piept luptîndu-se să scape din strînsoarea lui Wright, din afurisitul de cearceaf și să-și adune picioarele sub ea. Eșarfa de pe ochi căzu, dar Wright continua s-o țină strîns. Se ridică, trîgînd-o după el, țînînd-o strîns și punîndu-i pistolul la tîmplă. Pe jumătate tîrînd-o și pe jumătate împingînd-o, o trase către mașină, mîrîndu-i în ureche:

– Spune-i că te omor! Spune-i că te omor!

– Spune-i tu singur, nenorocitul, se răsti ea. Omoară-mă și ești un om mort.

– Ticăloaso!

O smuci într-o parte, țînînd-o prizonieră cu brațul ce-și întări strînsoarea ca o bară de oțel.

– Aruncă arma! strigă Mitch.

Se opri la trei metri de ei cu pistolul în poziție de tragere și cu degetul pe trăgaci gata să apese și să-i zboare creienii ticălosului ca pe miezul unui pepene putred. Dar nu putea risca să tragă, Megan era mult prea

aproape, iar trupul ei îl apăra prea bine. Țeava unui pistol de nouă milimetri era lipită de tîmpla ei. Mitch știa că dacă va greși, dacă va lua o hotărîre greșită ea va muri. Sudoarea de pe frunte îi alunecă în ochi și el clipi de cîteva ori ca s-o îndepărteze.

Imaginea lui Allison zăcînd moartă și cea a lui Megan moartă alternău în mintea lui cu o viteză amețitoare. Allison zăcînd pe linoleumul cenușiu într-o baltă de sînge. Megan zăcînd în zăpadă cu sîngele scurgîndu-i-se din trup ca un sirop de cireșe pe suprafața înghețată.

– Arunc-o! urlă el. Ești arestat!

Wright o mai trase pe Megan încă puțin către ușa deschisă a furgonetei. Motorul mergea, așteptîndu-l.

– N-ai să scapi niciodată de aici în mașină, strigă Mitch. Ești înconjurat. Mașinile poliției te-așteaptă la ambele intrări.

– Spune-i că nu joacă cinstit, șopti Wright.

Megan îi aruncă o privire cruntă cu coada ochiului.

– Să te ia dracu’.

Brusc își îndoi genunchii. Greutatea ei îl dezechilibră pe Wright, dîndu-i lui Mitch posibilitatea să se repeadă spre el. Wright o împinse pe Megan spre Mitch și amîndoi căzură în zăpadă. Trăgînd la nimereală către ei se repezi în mașină.

Mitch o rostogoli pe Megan sub el, acoperind-o cu trupul lui cînd gloanțele se înfipseră la cîteva centimetri de ei în zăpadă.

– Este Garrett Wright! strigă Megan.

Mitch se ridică în patru labe deasupra ei.

– Ești rănită?

– Nu! Du-te și pune mîna pe nenorocit!

El se ridică în momentul cînd furgoneta se puse în mișcare cu roțile patinînd pe zăpadă. Spatele mașinii se legănă într-o parte și-n alta, îndreptîndu-se către Mitch care se prinse cu mîinile de oblonul din lemn chiar în clipa cînd își pierdu echilibrul. Îi alunecară mîinile cînd încercă să se prindă mai bine, iar pistolul îi căzu în furgonetă. Apoi mașina se înclină într-o parte, trăgîndu-l

și pe el după ea.

Cînd își regăsi echilibrul, Mitch se urcă rostogolindu-se pe fundul camionetei cu un geamăt de durere. Imediat își zări pistolul și-l înșfăcă în mîini. Tîrîndu-se pe jos pînă la cabină se ridică brusc prinzîndu-se cu mîna de bară.

– Oprește mașina, Wright! strigă el, lovind în gemulețul de la spate cu patul pistolului. Ești arestat!

Wright răspunse răsucind de volan și aruncîndu-l pe Mitch într-o parte. Alunecară într-o curbă, dezechilibrîndu-se iar mașina se zgudui violent mergînd doar pe două roți. Mitch fu aruncat în direcție opusă. Se apucă din nou cu mîinile de bară și trase cu pistolul în geamul din spate însă parbrizul se crăpă în mii de bucățele, împiedicîndu-i vederea.

– Oprește mașina!

El lovi în gaura făcută de glonț cu mînerul pistolului, spărgînd sticla de siguranță și aplecîndu-se înainte.

Wright se răsuci și trase peste umăr, iar glonțul trecu pe lîngă Mitch care se feri într-o parte, aliniîndu-se în spatele omului de la volan.

Ținîndu-se în continuare cu mîna stîngă de bară, se întinse prin geamul spart și îi lipi lui Wright țeava pistolului de ureche.

– Oprește afurisita asta de mașină! Ești arestat!

Wright răsuci volanul puternic spre stînga și acceleră. Furgoneta părăsi drumul năpustindu-se cu toată viteza către un terasament. Înjurînd, Mitch se lăsă în genunchi. Își băgă pistolul în haină și se apucă strîns cu amîndouă mîinile de bară.

Mașina ateriză, clătinîndu-se, apoi alunecă într-o parte și intră într-un copac. Mitch fu aruncat de colo pînă colo în spatele mașinii ca o minge. Prin fața ochilor îi trecu un colț de cer din care ninsoarea continua să cearnă, în timp ce era aruncat în zăpadă, aterizînd cu un zgomot înfundat și văzînd stele verzi din cauza izbiturii.

Înainte să-și revină complet din șoc, sări în picioare și-și scoase arma. Alergă spre mașină, încercînd să-l

zărească pe Garrett Wright, întrebându-se dacă izbitura îl lăsase sau nu fără cunoștință.

Focurile de armă îl lămuriră curînd, iar el fu nevoit să se arunce iute în spatele unor molizi.

Rămase pe loc cîteva clipe, încercînd să-și recapete suflarea și să-l zărească pe Wright printre copaci, dar era prea întuneric. Rămînînd aplecat se strecură printre copaci, înainteînd către mașină. Se afla în mijlocul unui pîlc de copaci. La sud și la est era cîmp deschis. La vest erau cam cincizeci de metri de alergat pînă la pădurea ce străjuia colina. Dacă Wright voia să fugă, singura posibilitate era aceasta.

Mitch sări în spatele unui alt copac, cu ochii ațintiți asupra mașinii.

– Lasă-te păgubaș, Wright!

Liniște. Nu se auzeau decît vîntul și foșnetul copacilor.

Trăgînd adînc aer în piept alergă aplecat pînă la portiera din dreapta. Nu se mai auzi nici o împușcătură. Nimic decît fisîitul radiatorului spart al mașinii. Încet, Mitch se îndreptă. Cabina era goală. Prin geam îl văzu pe Garrett Wright alergînd și apropiindu-se la mai puțin de nouă metri de liziera pădurii.

– La dracu', ești prea bătrîn pentru așa ceva, Holt, bombăni el, adunîndu-și puterile.

Apoi porni alergînd cu toată viteza înainte.

Se aștepta ca Wright să tragă către el, dar nu se auzi nici un zgomot de armă. Urcă pe mal, intrînd în pădure cu pistolul în mînă.

O mișcare printre copaci, către nord, îl făcu pe Mitch să-și schimbe direcția. Un glonț se înfipse într-un copac la nici treizeci de centimetri de el, în clipa cînd auzi și zgomotul pistolului. Se lăsă pe burtă și așteptă, mișcîndu-se încet într-o parte și neluînd în seamă durerea provocată de ramurile rupte ce-l înțepau de sub zăpadă. Dădu cu mîna de ceva moale și cald. Sări imediat înapoi, crezînd că e ceva viu, dar nu era decît o mască neagră de schior.

– Wright! strigă el. Lasă-te păgubaș! N-ai cum să câștigi! Un joc. Un joc afurisit. Așa numea el distrugerea vieților unor oameni. Al dracului să fie dacă va câștiga această partidă.

O altă împușcătură se auzi. Mitch se feri spre dreapta și continuă să alerge, trăgînd și el. Pentru o clipă îl zări din nou pe Wright printre copaci, o siluetă întunecată printre umbre, apoi dispăru din nou, lăsîndu-l pe Mitch să înjure din tot sufletul.

Mușchii picioarelor și ai spatelui îl dureau îngrozitor. Aerul geros al nopții îi înțepa plămînii cu mii de ace ascuțite. Vîrfurile ghetei atinse ceva tare și căzu jos cît era de lung. Cînd se ridică, un glonț îi găuri mîneca hainei, lovindu-l în braț și dezechilibrîndu-l.

– La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Se adăpostii în spatele unui copac. Rana îl ustura îngrozitor, dar nu era gravă și nu era în mîna cu care ținea pistolul.

Încet își scoase capul de după copac. Niçi urmă de Wright. O aureolă de lumină apăru pe creasta colinei. Dincolo de copaci se întindea cartierul Lakeside, unde locuiau Paul și Hannah. Cartierul lui Garrett Wright. Garrett Wright care preda psihologia și lucra cu grupul Sci-Fi Cowboys și conducea un *Saab*. Cine s-ar fi putut uita la el bănuind faptul că în spatele aparenței sale de om liniștit și calm se ascundea un nebun?

O altă mișcare scurtă se zări prin zăpada ce continua să cadă. Mitch începu să alerge din nou, nescăpîndu-l din ochi pe Wright care ieși pe pîrtia de schi ce se întindea la poalele colinei.

Mitch era la cîțiva metri în spatele lui.

– Wright! Oprește-te! Ești arestat!

Însă Wright o luă la stînga și dispăru într-un pîlc de molizi. Rugîndu-se să nu nimerească într-un glonț, Mitch țîșni după el. Dincolo de copaci se aflau casele din cartierul Lakeside cu lumini strălucind blînd la ferestre. Își îngustă privirea căutîndu-l din ochi pe Garrett Wright prin curțile caselor. O umbră se mișca spre nord către ur-

mătoarea casă. Doar o siluetă, strecurându-se prin spațele zidurilor unui garaj și intrînd pe o ușă din spate.

– Stai pe loc, fir-ar să fle! strigă Mitch, alergînd prin nămeți fără a-și lua ochii de la ușa ce se închise cu două secunde înainte ca el să ajungă în dreptul ei.

Își lăsă umărul jos și izbi ușa din alergare. Aceasta sări din balamale, iar lemnul se crăpă. Elansul îl purtă pe Mitch drept în Garrett Wright. Căzură amîndoi jos cu o bufnitură puternică, alunecînd pe podeaua de beton, iar Wright gemu, simțînd cum rămîne fără suflare.

– Ești arestat, ticălosule, mîrii Mitch, ridicîndu-se deasupra lui în timp ce plămîinii i se umflau ca niște foale, încercînd să-și recapete suflarea.

Îndreptă pistolul către chipul palid al lui Wright în timp ce butoiașul cu gloanțe tremura precum coada unui șarpe cu clopoței.

– Jocul s-a terminat, Garret. Ai pierdut.

CAPITOLUL 39

ZIUA A UNSPREZÉGEA
21:51; – 7°C; WF – 14°C

– Ce s-a întîmplat?

Karen Wright stătea în pragul ușii ce ducea din garaj în bucătărie, palidă și îngrozită.

– E o greșeală, spuse soțul ei.

Era trîntit jos pe podeaua de beton a garajului cu mîinile încătușate la spate. Își întoarse capul uitîndu-se încruntat la Mitch care avea încă pistolul îndreptat asupra lui.

– Da, mîrii Mitch. Este o greșeală – pe care tu ai făcut-o.

Ochii mari că de căprioară ai lui Karen se umplură de lacrimi. Își frîngea mîinile neputincioasă ținînd strîns de

poalele șortului.

– Nu înțeleg! Garrett n-a făcut nimic! Nici măcar nu circulă cu viteză!

Mitch îi aruncă o privire în treacăt. Cunoștea multe cazuri în care o femeie trăia ani de zile lângă un bărbat fără a ști că el duce o viață secretă de criminal, de pedofil sau că violează femeile. Așa se întâmplase fără îndoială și cu Karen Wright. În timp ce ea lucrase la centrul de voluntari, trimitînd fluturași ca să contribuie la efortul de a-l găsi pe Josh, soțul ei jucase acest joc scîrbos. Totuși trebuia să fie și ea interogată ca să se afle ceea ce știa și ceea ce nu știa și dacă îi putea oferi un alibi soțului ei sau îl putea distruge. Mitch își dădu seama că ea nu va rezista prea mult. Nu părea prea isteată.

– Garrett, ce s-a întîmplat? strigă ea. Nu înțeleg nimic.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse Mitch. V-aș ruga să așteptați înăuntru...

– Garrett, începu ea să plîngă.

Ușa principală a garajului era deschisă și la fel și fereastra enormă dinspre stradă prin care pătrundeau vîntul și zăpada și prin care se zăreau mașinile poliției sosind la fața locului, inclusiv mașina lui Mitch.

Vehiculele virară către alee. Nu fuseseră puse în funcțiune sirenele sau girofarurile. Mitch dăduse ordin expres ca totul să se desfășoare în liniște cînd sunase la disperat de la telefonul celular. Nu menționase nici un cod sau vreo infracțiune doar îi ceruse pe Noogie, Dietz și Stevens și o mașină de-a poliției aflată în patrulare să vină pe strada Lakeshore Drive numărul 91.

Acasă la Wright. Mitch bănuia că el se gîndise să-și ia mașina din garaj și să fugă, dar acum nu mai avea unde. În seara aceea dreptatea triumfase.

Megan stătea în mașina lui Mitch privindu-l pe Noogie care-l escorta pe Garrett Wright către mașina poliției. Privi chipul omului care o bătuse, o torturase și-i

chinuise pe toți. La mai puțin de un metru și jumătate, el se întoarse și se uită la ea. Nici o emoție nu se înregistrează pe fața lui aflată pe jumătate în umbră, pe jumătate luminată de becul de deasupra garajului. Pur și simplu se uită fix la ea. Apoi Noogie îl apăsă cu mâna lui mare pe umăr și-l băgă în mașină.

Megan se scutură înfiorată. Nu se putea opri din tremurat, dar nu din cauza frigului. Noogie o înfolose în câteva pături de lână și lăsase motorul mergând ca să-i fie cald în mașină. Ea nu-l lăsase să cheme o ambulanță. N-avea intenția de a fi dusă la camera de gardă fără să știe dacă Mitch îl prinsese sau nu pe Garrett Wright... Dără să știe dacă nu cumva Garrett Wright îl împușcase.

Dietz și Stevens ieșiră din garaj încadrînd-o pe Karen Wright și sprijinind-o în timp ce ea plîngea în hohote. Șoaptele stranii ale lui Wright îi răsuna în cap lui Megan – *Noi... Noi...* Niciodată eu, întotdeauna numai pluralul. Dar nu și-o putea imagina pe Karen ca făcînd parte din echipă.

Existase prea mult dispreț față de femei în glasul acela lipsit de trup. „Nu ești altceva decît o ticăloasă proastă!”

Tresări amintindu-și cuvintele și lovitura care urmase.

– La naiba, Megan, tu trebuia să fii la spital deja!

Mitch deschisese portiera și se uita încruntat la ea. Dar în ochii lui nu se citea furie.

– Trebuia să știi, șopti ea. Trebuia să văd că l-ai prins.

Ceva i se răsuci dureros în piept cînd se uită la ea.

Ochiul drept începuse să i se învinețească. Buza de jos era umflată și crăpată. Ticălosul acela o lovise de nenumărate ori și totuși ea stătea aici cu bărbia ridicată și cu o privire sfidătoare în spatele lacrimilor ce-i străluciau în ochi.

– L-am prins, șopti Mitch.

Mîngîind-o ușor pe păr, se aplecă înăuntru și-i puse capul pe umărul lui:

– Noi l-am prins.

Se scutură înfiorat gîndindu-se că deznodămîntul ar fi putut fi total diferit. Ea ar fi putut fi ucisă. Ar fi putut s-o piardă. Dar ea se afla aici, vie. Ușurarea pe care o simți îi înmuie genunchii.

Amîndoi clipeau des cînd el se trase înapoi. El scoase un suspin adînc. Îi apăru un zîmbet în colțul gurii.

– Ești un polițist al naibii de bun, O'Malley, murmură el. Acum hai să mergem la spital.

23:47; – 8°C; WF – 7°C

– Ți-a spus unde-i Josh? întrebă Hannha.

Mitch îi spusese să se așeze, dar ea nu putea să stea jos. Se învîrtea prin sufragerie cu brațele încrucișate pe piept. Inima îi bătea nebunește. Probabil că ar fi trebuit să se întindă puțin, dar trebuia să se miște și să nu se oprească pînă cînd Mitch nu-i răspundea la întrebare. Și apoi va țîșni pe ușă și va fugi la Josh. Spre deosebire de ea, Paul stătea pe marginea canapelei cu capul în mîini, incapabil să se miște sau să vorbească.

Telefonul venise cu aproape două ore în urmă – cînd Mitch îi spusese că Garrett Wright fusese arestat și că va veni el acasă la ei să le explice. Îl rugase să-l anunțe și pe Paul la birou, apoi așteptase înmărmurită și amorțită.

Mitch se uită în jos și oftă.

– Nu. Pînă acum n-a spus nimic.

Mitch îl rugase să dea dovadă de puțină compasiune și să le spună măcar dacă Josh mai era în viață, dar Garrett Wright nu cunoștea acest sentiment. Îl privise pe Mitch drept în ochi, cu o privire rece și întunecată și cu un chip lipsit de orice emoție.

– Garrett Wright... murmură Hannha. Ești sigur că...

– Nu am nici o îndoială, spuse Mitch. Tot timpul s-a jucat cu noi de-a șoarecele și pisica. A vrut s-o folosească pe Megan – pe agentul O'Malley – ca să cîștige un nou punct în favoarea lui în seara asta și să ne arate

cît de superior ne este, dar de data asta s-a apropiat prea mult de foc. Eu însumi l-am urmărit, Hannah. El este omul nostru – sau cel puțin unul dintre ei. Nu știu deocamdată dacă Ollie Swain sau altcineva mai este implicat.

Mitch se abținu să le spună că un student de la Colegiul Harris, pe nume Todd Childs, fusese chemat la interogatoriu. Deocamdată nu aflaseră nimic. Nu menționează nici faptul că fusese emis un mandat pe numele lui Chirstopher Priest pentru a fi adus la secție. Profesorul nu se întorsese încă de la St. Peter dacă într-adevăr plecase într-acolo. Poliția din St. Peter verifica motelurile să vadă dacă nu se afla printre călătorii surprinși pe drum de furtuna de zăpadă.

– Doamne, tocmai Garrett Wright, clătină din cap Hannah.

I se părea ceva de neconceput. Era vecinul lor. Soțul lui Karen. Profesor la Harris. Doar ce-o sunase aseară ca să-i dea numele unui psihiatru specializat în probleme familiale.

– De ce?

– Nu pot răspunde la această întrebare, draga mea, murmură Mitch. Aș vrea să pot.

– De ce să ne faci atîta rău? spuse ea de parcă nu l-ar fi auzit pe Mitch.

– Pentru că este nebun! strigă Paul, sărind de pe canapea. Este un psihopat!

Iar el era prins în capcana unui adevărat coșmar. Nu era posibil ca toate astea să se întîmple. Garrett Wright arestat. Nu. Nu putea fi Garrett. Nu putea suporta să fie Garrett.

– Oricine e capabil să facă așa ceva este nebun! insistă el.

Se întoarse cu spatele la cămin de pe polița căruia îl privea o fotografie înrămată de-a lui Josh. Pe videocasetofonul din raft se afla un teanc de casete cu jocuri video de-ale lui Josh. Peste tot unde se întorcea numai amintiri. În cap glasul lui Josh continua să-i răsune la

nesfârșit. „Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Tată, poți să vii să mă iei de la hochei? Tată, poți să...”

– Nu-mi vine să cred, murmură el.

Rămase cu ochii ațintiți la covor, fiindu-i teamă să se mai uite în jur. Nu putea suporta amintirile despre Josh. Nu se putea uita la Mitch Holt. Și mai ales nu se putea uita la Hannah. Nu se putea gândi la Garrett Wright. Simțea cum se înăbușă din cauza panicii, a sentimentului de vină și a autocompătimirii.

– Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva.

Nimeni nu-l auzi.

Hannah era atentă la Mitch. El arăta de parcă ar fi făcut o cursă dus-întors pînă în iad, cu părul zburlit, cu haina deschisă și stîndu-i aiurea pe umeri. O mîneacă era sfișiată și plină de sînge. Tensiunea lăsase urme adînci pe chipul lui, accentuîndu-i trăsăturile și cearcănele din jurul ochilor. Lucrul cel mai rău i se citea în ochi – un amestec de regret, simpatie și înțelegere.

– Crezi că Josh e mort, nu-i așa? spuse ea încet.

Mitch se așează pe fotoliu. Cu toții se rugaseră ca această anchetă să se încheie, dar nimeni nu dorise să se termine astfel, fără nici un semn din partea lui Josh, cu unul dintre vecini arestat și cu Megan în spital.

– Perspectivele nu sînt prea bune, draga mea, răspunse el.

Hannah îngenunche în fața lui și-l privi.

– Pe cearceaf erau pete de sînge. Trebuie să ne gândim că sîngele ar putea fi al lui Josh. Va trebui ca tu și cu Paul să faceți niște analize ca laboratorul să aibă cu ce să compare ADN-ul.

– Nu este mort, șopti Hannah mai mult pentru ea. Se ridică încet atingîndu-și cu vîrfurile degetelor încheietura de la brațul stîng.

– I-au luat sînge, murmură ea. Am văzut un bandaj pe brațul lui.

– Hannah...

Paul se întoarse către ei brusc.

– Iisuse Cristoase, Hannah, renunță odată! E mort!

Ea îi întâmpină izbucnirea cu o voință de fier, recăpătându-și puterile de undeva din adîncul sufletului. Pe undeva i se păru ciudat că putea găsi o astfel de putere în ea după o asemenea veste catastrofală. Își imaginase de mii de ori în coșmăturile ei acest moment și crezuse că se va sfărîma în milioane de bucățele. Dar iată că nu era așa. Nu putea renunța la Josh și se săturase să-l mai suporte pe Paul.

– Nu este mort și m-am săturat ca tu să tot încerci să mă convingi de asta! spuse ea, încruntîndu-se la omul care fusese odată soțul, iubitul și prietenul ei cel mai bun. Tu ești cel care a murit – sau cel puțin acea parte din tine la care țineam atît de mult înainte. Nu mai știu cine ești, dar știu că m-am săturat de minciunile și de acuzațiile tale. M-am săturat să tot dai vina pe mine pentru că l-am pierdut pe Josh cînd tu nu faci altceva decît să-l îngropi sperînd că la televizor ai să apari într-un prim plan avantajos cînd te vor filma la înmormîntare!

Paul își duse o mîină la piept de parcă ea l-ar fi înjunghiat.

– Cum poți să spui așa ceva?

– Pentru că ăsta este adevărul!

– Nu trebuie să stau și să ascult așa ceva.

El își întoarse privirea de la ea și de la disprețul pe care i-l citea în ochi.

– Nu, spuse Hannah, luînd haina lui de pe marginea canapelei.

I-o aruncă, tremurînd de furie și de efortul de a-și reține lacrimile.

– Nu mai trebuie să mă ascuți de-acum încolo. Iar eu nu mai trebuie să-ți suport hachițele și orgoliul tău masculin rînit sau invidia meschină și prostească. M-am săturat! M-am săturat de tine.

Încercă să-și recapete răsufierea. Nu voia să plîngă în fața lui. Își va păstra lacrimile pentru atunci cînd va fi singură, deplîngînd ceea ce pierduseră. El rămase în picioare, cu haina în mîini. Bărbatul cu care se măritase

ar fi luptat, nu s-ar fi dat bătut. Bărbatul cu care se căsătorise i-ar fi spus că o iubește. Era păcat pentru amîndoi că acest bărbat nu mai exista.

– Nu mai locuiești aici, de azi înainte, Paul, murmură ea. Ce-ar fi să pleci de-acum? Sînt sigură că afară se mai află încă reporteri nerăbdători să mai prindă o declarație din partea nefericitului tată.

Paul făcu un pas înapoi, simțind forța cuvintelor ei ca o lovitură fizică. „Am pierdut totul. Nu-mi vine să cred că așa ceva mi se întîmplă mie.”

Auzi în minte ecoul cuvintelor lui Josh: „Tată, poți să vii să mă iei?” Sentimentul de vină aproape că-l sufocă. Se luptă să nu se lase doborît și să și-l ascundă. Le simțea privirile ațintite asupra lui, a lui Hannah și a lui Mitch Holt. Oare ei își dădeau seama? Oare îl puteau simți după miros ca picăturile de transpirație? El era pe punctul de a pierde totul – fiul, căsnicia, totul.

Iar pentru tot restul vieții va trebui să trăiască distrus de acest secret – că în timp ce-și înșela soția, soțul amantei lui îl răpise pe Josh.

Simți un val de slăbiciune și de greață.

– Trebuie să ies de-aici, murmură el.

Hannah îl privi cum pleacă și ascultă zgomotul ușii ce se închidea și al mașinii care pornea. Îl văzu pe Mitch stînd pe fotoliu, cu fața întoarsă într-o parte de parcă se prefăcea că nici nu se afla acolo.

– Îmi pare rău că a trebuit să asisti la așa ceva, spuse ea.

El se ridică, neștiind ce să facă, secat de energie.

– A fost o perioadă foarte dificilă pentru voi amîndoi. Aveți nevoie de timp...

– Nu, spuse ea încet, dar hotărîtă.

Își ridică mîna dîndu-și după ureche o șuviță de păr.

– Nu de asta avem nevoie.

Mitch nu încercă să o contrazică.

– Acum ce urmează? întrebă ea.

– Am declanșat o amplă acțiune de căutare ca să găsim locul unde a dus-o Wright pe Megan. Bănuim că

nu poate fi la o distanță mai mare de șaptezeci și cinci de mile. Probabil mai puțin. Verificăm să vedem dacă el mai are și vreo altă proprietate sau vreo camionetă. Imediat ce avocatul lui ajunge aici, îl vom interoga. Între timp ne vom strădui din toate puterile să pregătim un dosar care să-l bage în pușcărie pentru tot restul vieții.

Hannah încuviință.

– Și Josh?

– Vom face tot ce ne stă în putință ca să-l găsim. „Pe el sau cadavrul lui.“ El nu spuse asta, dar Hannah îi citi în ochi gândul.

– Spune-mi că n-ai să renunți să-l cauți, Mitch, zise ea. Tu știi ce înseamnă să pierzi un copil. Promite-mi că n-ai să renunți să-l cauți pe Josh.

Mitch îi puse brațele pe umeri și o strânse câteva clipe la piept. El știa ce înseamnă că pierzi un copil și, practic sau nu, nu o putea lăsa pe Hannah să se confrunte cu o asemenea durere atîta timp cît mai exista și cea mai slabă speranță.

– Îți promit, șopti el răgușit. Pentru mine este viu pînă cînd cineva îmi dovedește contrariul.

– Trăiește, spuse Hannah, cu glas slab, dar hotărît. Trăiește și n-am să mă las pînă cînd nu-l găsesc.

Mitch îi promise că o va suna dacă apărea ceva nou și o va ține la curent cu desfășurarea anchetei.

Ea îl conduse la ușă, privindu-l cum urcă în mașină, ieșind de pe alee și îndreptîndu-se către sud cu luminile de poziție strălucind în noapte. Continua să ningă viscolit, iar vîntul puternic o pătrundea pînă la oase.

Hannah intră în casă, frecîndu-și brațele înfrigurată, deși știa că frigul pe care-l simțea avea rădăcini mult mai adînci. Simți cum îi îngheață sufletul în timp ce stătea în sufragerie, dîndu-și seama că familia ei nu mai există. Casa părea uriașă și pustie. Se simțea singură și o cutremură un fior gîndindu-se că așa va fi de-acum încolo.

În afară de Lily.

Lili stătea pe o parte pe pătuțul ei, strîngînd la piept

ursulețul de pluș al lui Josh, ținându-și degetul mare în dreptul gurii. Hannah își privi lung feteița. Lumina veiozei abia dacă-i atingea chipul lui Lily, atât de dulce, de nevinovat și de prețios, încadrat de bucle aurii. Genele lungi îi umbreau obrații îmbujorați de somn. Gura era ca un bobocel de trandafir gata să se deschidă.

– Copilul meu, șopti Hannah, atingînd feteița cu vîrfurile degetelor.

Încă își mai amintea ceea ce simțise cît timp purtase în pîntece această viață mică. Încă își mai amintea și ceea ce simțise cît timp fusese însărcinată cu Josh. Toate momentele de bucurie, de teamă, de uimire față de miracolul care va fi primul ei născut. Emoția lor – a ei și a lui Paul – la vestea că vor fi părinți. Noaptea cînd stătuseră în pat, vorbind și făcînd planuri de viitor, în timp ce Paul își ținea mîna pe abdomenul ei.

Simțea cum i se sfîșie inima la gîndul că nu vor mai sta așa niciodată, iar ea nu-și va mai face niciodată planuri de viitor pentru că acum știa cît de amar se putea dovedi a fi prezentul. Se simțea de parcă fusese jefuită. Jefuită de fiul ei, de căsnicie și de credința ei că lumea era un loc plin de promisiuni minunate.

– N-am mai rămas decît noi, Lily, șopti ea.

Ochii mari ai lui Lily se deschiseră.

Copilul se ridică în fund, frecîndu-și pumnișorul de obraz. Ridică ochii spre Hannah, încruntîndu-se cînd văzu lacrimile mamei ei.

– Nu, nu plînge, mama, murmură ea, ridicîndu-și brațele pentru a fi ridicată.

Hannah o luă în brațe, strîngînd-o la piept și plîngînd în hohote pentru tot ceea ce pierduse și pentru nesiguranța viitorului. O chinuiau durerea și teama și nu putea face nimic decît să-și strîngă copilul la piept și să se roage să nu-și piardă speranța.

Părea un lucru atât de mărunț în comparație cu cît pierduse. Simțind cum o părăsesc puterile, se așeză în balansoarul vechi din colțul camerei. Lily se ridică în brațele ei încercînd să-i șteargă lacrimile cu mînuțele.

- Nu, nu plînge, mama, spuse ea.
- Uneori mama trebuie să plîngă, iubito.

Hannah îi sărută degetelele.

- Uneori toți avem nevoie să plîngem.

Lily se așeză gînditoare. În încăpere se instalează liniștea în timp ce afară se auzea vîntul urlînd. Hannah cuprinse fetița în brațe și o strînse la piept.

- Josh, unde, mama? murmură Lily, ducîndu-și degetul mare spre gură.

- Nu știi, iubito, răspunse încet Hannah cu ochii ațintiți asupra pătuțului gol și a ursulețului vechi ce fusese al fiului ei. I-l cumpărase în ziua în care doctorul o anunțase că e însărcinată. Josh dormise cu el aproape în fiecare noapte. În fiecare noapte în afară de ultimele unsprezece.

- Hai să ne gîndim că e undeva unde e cald, șopti ea, trăgînd adînc în piept mirosul dulce de pudră al lui Lily și legănînd-o încetîșor. Că nu-i e teamă. Că-i este dor de noi, dar știe că-l vom aduce acasă cît de curînd posibil. Că știe că noi îl iubim. Că știe că-l vom găsi... pentru că așa vom face... îți promit.

Închise ochii, își țină respirația și-și împlinescă această promisiune și să creadă cu tărie că undeva, într-un fel, rugăciunile erau auzite și ascultate.

CAPITOLUL 40

ZIUA A TREISPREZECEA

17:54; - 10°C

Vedea chipul băiatului, o față ovală cu pistrui ca niște fărîme de ciocolată presărată peste o-prăjitură decorată cu frișcă. Se uita prin ea, fără s-o vadă, cu ochii lui mari, albaștri și goi. Apoi dispăru ca și cum s-ar fi stins o lumină, iar ea rămase într-un întuneric total.

„Avem ceva deosebit pentru tine, isteato... Ticăloasă isteată...” Un glas fără trup ce o învăluia sinistru ca apropierea unui șarpe. Tremură și simți cum se împiedică și cade într-un vid negru. Lipsită de puteri. Vulnerabilă. Așteptînd. Durerea o lovi cu forță dintr-o parte, apoi din alta, mutîndu-se mereu dintr-un loc în altul.

Megan tresări și se trezi. Costumul chirurgical de pînză de care-i făcuse rost Kathleen Casey i se lipise de corp umed de transpirație. Privi în jur încet încercînd să se calmeze, să-și recapete controlul și să scape de teama și dezorientarea ce o stăpîneau. Se afla în siguranță. Garrett Wright se afla după gratii.

Se întreba dacă îl găsiseră oare pe Josh.

Calendarul de pe perete arăta că era luni, 24 ianuarie. La televizorul instalat sus pe perete Tom Brokaw vorbea de unul singur.

Își amintea că Mitch o adusese la spital. Dar după aceea totul i se amesteca în cap ca imaginile dintr-un caleidoscop. Un bărbat mărunțel cu accent indian și un nas enorm care dădea calm ordine și punea întrebări. Asistente care-i spuneau ceva cu glas scăzut în timp ce se învîrteau în jurul patului ei parcă încălțate cu pantofi pe perne de aer. Ace. Durere. Imagini cu Harrison Ford, uitîndu-se în jos la ea.

Bănuia că acela fusese Mitch care voia să vadă-cum se simte.

Dormise toată duminica și aproape toată ziua de azi din cauza epuizării și a medicamentelor. Acum se simțea mahmură și amețită. Durerea se făcea simțită în ciuda calmantelor ce-i fuseseră administrate. Existau anumite locuri mai dureroase decît altele. Genunchiul drept. Brațul stîng. Rinichii. Brațul drept – mîna dreaptă, cea care completase peste o mie de rapoarte de poliție pînă acum. Mîna în care ținuse pistolul cu destulă siguranță, încît să cîștige vreo șase premii la concursurile de tir. Mîna aflată acum provizoriu într-o fașă ghipsată.

Doctorul Baskir, cel cu accent străin și nasul mare, fusese la ea mai devreme într-unul din scurtele ei mo-

mente de luciditate. Îngînînd o melodie și murmurînd către diferite părți ale corpului ei, îi verificase semnele vitale și locurile dureroase. Multe, multe contuzii, îi spusese el. Îi spusese că genunchiul drept va avea nevoie de gimnastică medicală. În cele din urmă se adresase mîinii.

– Sărmanele osișoare.

Cu o expresie gravă și plină de simpatie îi spusese lui Megan că nu-i putea promite că-și va recăpăta în totalitate mobilitatea mîinii. Vorbise aproape în șoaptă, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva bieteles osișoare să-l audă. Le fixase cît putuse de bine deocamdată, dar acum cînd vremea în sfîrșit se îndreptase, urmau să o transfere la spitalul din Hennepin unde un chirurg ortoped va începe durerosul proces de reparare a marilor stricăciuni provocate structurii ei delicate.

Simți cum o cuprinde teama cînd își aminti cuvintele lui. Un polițist avea nevoie de două mîini. Ea voise dintotdeauna să devină polițist. Meseria era viața ei. Acum viața i se așternea în față existînd posibilitatea să nu mai poată practica niciodată această meserie.

Luptîndu-se cu lacrimile ce amenințau să-i umple ochii, privi în jur prin rezerva unde era găzduită. Pe dulapuri se aflau flori și baloane. Kathleen îi citise mesajele. Erau din partea secției de poliție din Deer Lake, din partea biroului agenției și de la foștii ei colegi din Minneapolis. Toate cu excepția unui mic aranjament floral cu trandafiri de la Hannah, toate erau din partea colegilor. Aproape toți cei pe care-i cunoștea erau polițiști. Ce se va întîmpla oare dacă ea va înceta să mai fie unul dintre ei?

Se simțea de parcă se afla suspendată în această lume a ei doar de un fir subțire, ca un astronaut ce merge prin spații, iar acest fir se afla în pericolul de a fi tăiat. Iar ea nu putea face absolut nimic pentru a împiedica acest lucru.

În încercarea de a scăpa de teamă apăsă pe butonul de volum de la telecomandă. Dreapta îi era imobilizată

într-o fașă. La stînga avusese timp de optsprezece ore un cateter care acum însă dispăruse. Poate că va reuși să învețe să devină stîngace, reflectă ea apăsînd pe butonul de canale și căutînd știrile de la ora șase de pe postul local.

Trecu de TV7 unde era angajată Paige Mercenara și se opri pe canalul Unsprezece. După imaginea unor oameni ce îndepărtau zăpada căzută în timpul weekend-ului, apăru pe ecran fotografia lui Josh în uniforma lui de cercetaș.

—... dar reportajul cel mai important din această seară este din Deer Lake, Minnesota, unde pe parcursul sfîrșitului de săptămîină, autoritățile au arestat un suspect în răpirea băiețelului de opt ani, Josh Kirkwood.

Pe ecran apăsură imagini înregistrate de la conferința de presă. Fusese ținută în sala mare de conferințe de la vechiul sediu al pompierilor ce se dovedise neîncăpătoare. Mitch se afla pe podium arătînd grav și obosit. Marty Wilhelm se afla în dreapta lui arătînd ca un idiot. Steiger stătea la masă, încruntat, avînd pe nas un triunghi de leucoplast.

Mitch citi o declarație pregătită dinainte în care prezenta doar strict faptele petrecute sîmbătă, refuzînd să răspundă la majoritatea întrebărilor legate de amănunte, refuzînd chiar să și confirme numele lui Wright pe considerentul că o asemenea informație ar putea periclita ancheta ce urma să înceapă.

— Josh Kirkwood încă nu a fost găsit și toate forțele implicate în această anchetă îl caută în continuare, zise el.

— Este adevărat că sîmbătă noaptea a fost găsit un cearceaf pătat de sînge?

— Fără comentarii.

— E adevărat că suspectul arestat este cadru didactic la Colegiul Harris?

— Fără comentarii.

— S-a dus naibii secretul anchetei, murmură Megan. Reporterii se vor da peste cap să obțină ceea ce doresc,

alergînd, căutînd, mituind și înșelînd în dreapta și-n stînga fără a ține cont de consecințe.

– E adevărat că ați urmărit personal suspectul pe jos pe distanța de o jumătate de milă prin pădure?

Mitch privi lung către reporter. Cărele de-reportaje și camerele video bîzîiau fixîndu-se asupra lui. Cînd vorbi rosti cuvintele pe un ton scăzut și măsurat pe care-l folosea cînd începea să-și piardă răbdarea.

– Cu toții ați încercat să faceți din mine un fel de erou în toată povestea asta. Nu sînt nici un fel de erou. Nu mi-am făcut decît meseria și dacă mi-aș fi făcut-o mai bine n-ar fi avut loc nici un fel de urmărire. Dacă există vreun erou în istoria asta acela este agentul O'Malley. Ea și-a riscat viața și n-a lipsit mult să și-o piardă chiar în încercarea de a-l aduce în fața justiției pe răpitorul lui Josh Kirkwood. Ea este eroina dumneavoastră.

– Oh, Mitch...

– Țsta e adevărul.

El se afla în prag, cu cravata strîmbă, cu părul zburlit, arătînd aspru și ebosit, cu umerii lăsați puțin.

Jessie se afla alături de el ținînd sub braț un pisoi de pluș, dungat ca un tigru.

Natalie îi împinse înăuntru.

– Nu mă țineți aici pe hol unde orice asistentă care trece poate să-mi înfigă un ac în fundul meu mare.

Megan suspină și reuși să zîmbească.

– Hei, ia te uită cine a adus un pisoi aici. Bună, Jessie. Mulțumesc că ai venit să mă vezi.

– Ți l-am adus pe Whiskers, spuse Jessie, întinzîndu-i jucăria de pluș în timp ce Mitch o ridică și o puse pe marginea patului. Ca să nu-ți fie dor de pisicile tale adevărate.

Se vedea că era jucăria ei preferată. Urechile tivite cu satin roz erau puțin rupte pe la margini. Mustățile lungi și albe erau puțin lăsate în jos.

Ochii lui Megan se umplură imediat de lacrimi la gîndul că Jessie îi oferea un asemenea dar ce pentru ea reprezenta o jucărie atît de iubită. Atinșe cu vîrfurile de-

getelor blănița cenușie și moale.

– Mulțumesc, Jessie, oftă ea în șoaptă.

– Eu și tata avem grijă de Gannon și de Friday, spuse Jessie cu ochii la jucărie. Le place de mine.

– Cred și eu.

– Și le place să se joace cu motocei.

Se uită pe sub sprâncene la Megan.

– Tata mi-a zis că poate am să le pot vizita după ce ai să te faci bine.

– Sînt sigură că le va face mare plăcere.

Megan simți cum i se strîngea inima la gîndul că Jessie nu va putea veni să-i viziteze pisicile în casa de pe Ivy Street pentru că nu se vor mai afla multă vreme acolo.

– Tata spune că tu nu ai să pleci în cer ca mama mea, spuse Jessie serioasă. Mă bucur de asta.

– Și eu.

Abia reuși să rostească vorbele. Megan nu-și permisese niciodată să se atașeze de cineva pentru că știa că va suferi. Era dureros să simtă pustietatea din jur și dorința de a poseda ceva ce nu putea avea și suferea știind că relația se va încheia. Acum o durea faptul că trebuia să reziste impulsului de a o trage pe Jessie în brațe ca s-o strîngă la piept.

– Am adus biscuiți, anunță Natalie.

Trase afară din geantă o cutie enormă ca un vrăjitor ce scoate un coș cu flori dintr-o pălărie și o puse pe noptiera de lîngă pat.

– Sînt de ciocolată. Trebuie să mai pui ceva pe tine.

Își îndreptă privirea de vultur asupra lui Megan.

– Grăbește-te și ieși repede de-aici, agent O'Malley. Puștiul ăla cu mutră de cățel pe care l-a trimis aici agenția mă scoate din sărite.

– Cred că s-ar putea să fii nevoită să te obișnuiești cu el, spuse Megan cu un zîmbet timid.

Natalie pufni pe năni.

– Mai vedem noi, mormură ea amenințător.

Scoțînd cîțiva biscuiți din cutie, o lovi ușor pe Jessie

și- i făcu cu ochiul.

– Haide, miss Muffet, hai să vedem dacă reușim să punem mîna pe niște lapte ca să-ți stricăm pofta de mîncare la cină.

– Ne vedem mai tîrziu, Megan! zîmbi radioasă Jessie, aplecîndu-se și atingîndu-i stîngace mîna lui Megan, apoi coborî și ieși iute cu Natalie după ea.

Megan se uită la Whiskers, mîngîindu-i cu vîrfurile degetelor una dintre urechile uzate.

– E un copil deosebit.

– Așa cred și eu, spuse Mitch. Dar cred că sînt subiectiv.

Cu blîndețe îi ridică bărbia în sus.

– Cum te simți?

– Ca și cum un psihopat sadic m-a bătut cu un baston din cap pînă în picioare.

– Ticălosul ăla afurisit. Mi-ar plăcea să-i altoiesc cîteva bîte.

– Stai la rînd, spuse Megan.

Se întoarse cu spatele la el și își coborî încet picioarele peste marginea patului, punîndu-și o pereche de papuci de spital.

– Ai voie să te dai jos din pat? întrebă îngrijorat Mitch.

Ocoli patul și se apropie de ea, gata s-o sprijine dacă s-ar fi clătinat.

Megan se forță să nu se lase impresionată de îngrijorarea lui. Aruncîndu-i o privire iritată, se îndreptă schiopătînd către fereastră, sprijinindu-se în cîrja pe care o purta sub brațul stîng.

– Atîta timp cît promit să nu încep să alerg pe holuri strigînd cuvinte urite.

Nu-și imaginase niciodată că atîtea părți ale corpului ar putea-o dura simultan, dar era hotărîtă să treacă și de asta pentru că trebuia.

– Trebuie să stau și în picioare puțin.

Deja începuse să se albească la față. Se sprijini de pervazul ferestrei.

Afară se înserase. O mantie neagră peste un alb strălucitor. Zăpada stătea în troiene în curtea spitalului ca niște sculpturi elegante făcute de vînt. Îl simțea pe Mitch stînd în spatele ei, iar căldura și energia lui o tentau să se sprijine de pieptul lui. Îi vedea slab imaginea în fereastră alături de a ei și cercănele ce-i înconjurau ochii.

– Dar viața nu-i chiar rea de tot, spuse ea cinică. Voi primi o diplomă de onoare de la agenție. Mi-am pierdut postul, dar primesc o diplomă. Bănuiesc că asta seamănă cu bomboana de pe colină. Iar Paige și-a retras plîngerea avînd în vedere fotografiile pe care i le-a făcut Henry Forster în timp ce se strecura și ieșea din rulota lui Steiger. Norocul meu că s-a lăcomit să afle amănunte în legătură cu arestarea și nu a mai fost deloc prudentă.

– Lăcomia e o motivație puternică.

– E un lucru dovedit, murmură ea. Aș fi vrut ca acest caz să se bazeze doar pe lăcomie. Cel puțin asta e ceva ce poate înțelege toată lumea. Dar motivul lui Garrett Wright. Cum ar putea oare cineva să înțeleagă un joc atît de oribil ca acesta pe care l-a jucat el?

Mitch nu-i dădu nici un răspuns. Ea știa că nu-l cunoștea nici el mai mult decît ea.

– A spus ceva pînă acum? întrebă ea încet.

– Nu.

– N-ai găsit locul unde m-a dus pe mine?

– Nu încă. S-ar putea să mai dureze puțin.

– Și Josh...

– O să-l găsim, declară Mitch de parcă n-ar fi existat sute de cazuri rămase nerezolvate pentru totdeauna. O să-l căutăm pînă o să-l găsim.

– I-am văzut chipul, spuse încet Megan. Între bătai. L-am văzut, dar nu știu dacă eram conștientă sau aveam halucinații. Nu știu dacă imaginea era reală sau nu. Aș vrea să știu dar nu pot.

O apuca durerea de cap cînd încerca să separe realitatea de suprealism.

Știind că Wright era psiholog de meserie, expert în

învățare și percepție, lucrurile deveneau și mai complicate. Oare reușise cumva să-i planteze în minte acea imagine? Posibil, dar asta nu putea explica discuția pe care o avusese cu Hannah astăzi mai devreme.

Hannah venise să-i aducă ea însăși coșulețul cu trandafiri. Palidă și slăbită, arătînd de parcă locul ei ar fi fost în pat și nu lîngă, îi oferi coșulețul lui Megan mulțumindu-i pentru tot ceea ce făcuse.

– Am fost prinsă și bătută, recunoscui Megan. Nu cred că merit mulțumire pentru asta.

– Datorită ție Garrett Wright se află în spatele gratiilor, spuse Hannah simplu.

Megan nu o întrebă ce simte în legătură cu faptul că vecinul ei, cineva în care avea încredere, fusese cel care o făcuse să treacă prin tot acest iad. Destui oameni îi voi pune această întrebare, răsucind cuțitul în rana deschisă din sufletul lui Hannah.

– Trebuie să te întreb, murmură Hannah încercînd să-și ascundă tremurul din glas.

Privirea ei se opri asupra păturilor de pe marginea patului pe care le mîngîia inconștient cu palmele. Dădu să spună ceva, se opri, respiră adînc și încercă din nou.

– A spus... ceva... despre Josh?

– Nu, șopti Megan, dorindu-și din tot sufletul să-i fi putut oferi ceva mai mult, ceva concret care s-o asigure că Josh era încă în viață.

Dar, din păcate, nu avea nimic decît o viziune care s-ar putea să fi fost provocată de drogurile administrate.

Se uită la Hannah, la cearcănele negre din jurul ochilor ei și la starea emoțională pe care nu și-o putea ascunde și se hotărî. O speranță cît de mică era mai bună decît o disperare totală.

– Am văzut... totuși... ceva... începu ea, alegîndu-și cuvintele cu grija cu care ar fi călcat pe un cîmp minat. Știi că m-a drogat; deci ceea ce am văzut nu pot spune că era adevărat. Pe undeva așa mi s-a părut atunci. Dar pe de altă parte... pur și simplu nu știu.

– Ce-ai văzut? întrebă Hannah prudentă.

Megan o simțea cum se încordează. Degetele ei părăsiră păturile și se agățară de bara metalică a patului.

– Cred că l-am văzut pe Josh. S-ar putea să fi fost doar vreo proiecție de vreun fel anume. S-ar putea să fie și ceva ce mi-a băgat Wright în cap. Nu știu. Dar am avut impresia că-l văd, privindu-mă. N-a spus nimic. Doar stătea acolo. Îmi amintesc ochii și pistruii lui.

Se gîndi încercînd să-și amintească și alte detalii, ceva real.

– Avea o vînătaie pe obraz și purta...

– O pijama în dungi, încheie Hannah în locul ei. Megan își ridică uluită privirea către ea, simțind fiori reci pe șira spinării.

– De unde știi asta?

Ea respiră adînc și se ridică de pe pat.

– Pentru că și eu l-am văzut.

– Cum? șopti Megan cu gura căscată de umire.

Oare acesta era motivul pentru care Hannah păruse atît de sigură la televizor în legătură cu faptul că Josh era încă viu?

– L-am văzut odată în gînd noaptea și părea atît de real, încît nu putea fi doar un vis. Ceea ce mi-ai spus îmi confirmă ceea ce credeam deja. Josh e viu. O să-mi recapăt copilul.

Și Megan dorea să creadă acest lucru. Că-l vor găsi pe Josh teafăr și nevătămat și că-l vor aduce înapoi acasă ca să trăiască cu toții fericiți pînă la adînci bătrînețe. Acum stătea în picioare la geam în camera ei privind în noaptea de-afară, dorindu-și acest lucru, deși știa că dorințele nu duc nicăieri.

– L-am întrebat, știi? îi zise ea lui Mitch. Dacă l-a omorît pe Josh, N-a vrut să-mi spună. Mi-a zis că jocul nu s-a terminat încă. Mi-a zis că ei au luat în calcul toate posibilitățile și că n-au cum să piardă.

Mitch își îngustă ochii.

– Acum stă într-o celulă la închisoare, acuzat de răpire, privare de libertate, atacarea unui ofițer de poliție, tentativă de crimă, furt de mașină și împotrivire la areș-

tare. Ruth Cooper l-a identificat ca fiind omul pe care l-a văzut la Ryan's Bay miercurea trecută și i-a identificat și glasul. L-am prins așa cum scrie la carte. Eu aș spune că de data asta el e cel ce a pierdut totul.

– Nu are nici un fel de dosar?

– Nu.

Asta însemna că, dacă Garrett Wright comisese vreo crimă așa cum se lăudase în fața ei, nimeni nu-l prinsese. Gîndul acesta îi accentuă lui Megan sentimentul de neputință. Încercă să se consoleze cu ideea că acum trecutul lui Wright va fi cercetat cu lupa. În cap îi apărură imaginea unor viermi colcăind și clipi pentru a și-o alunga din minte.

– Vreo legătură cu vreun complice?

– Ollie putea fi ușor momit. A participat la toate cursurile lui Wright. Avea camioneta, ocazia și dosarul. S-ar putea ca Wright să-l fi stăpînit pe undeva la nivel psihologic.

– Dar Priest?

– S-a oferit să se supună testului cu aparatul de minciuni și l-a trecut cu brio. Todd Childs pretinde că a fost cu o prietenă toată sîmbăta. Spune că a fost la film în noaptea cînd a dispărut Josh.

Scoase un oftat iar umerii i se lăsară sub greutatea pe care simțea apăsîndu-l pe suflet.

– Am vorbit cu Karen Wright, încercînd să aflu dacă nu cumva știe ceva fără să-și dea seama dar nu ne-a fost de nici un ajutor. E atît de dărîmată, că abia mai stă în picioare.

– Da, păi asta e o surpriză într-adevăr urîță – să ații că ești măritată cu un monstru. Țasta a devenit un leit-motiv de cînd am venit aici – vreau să spun surprizele urîte. Crezi că-i vreun semn?

Încercă să zîmbească, dar o durea prea mult faptul că ea nu aparținea acestui loc – și apoi o mai dureau și buzele, mai ales cea de jos.

Se uită la fașa ghipsată de pe mîină și simți cum linia vieții i se îngustează. Nu exista nici o promisiune că va

aparține vreodată vreunui loc anumê.

Păli și mai mult.

– Cred că ar trebui să te întinzi, spuse Mitch morcânos.

– Nu mă bate la cap, ripostă ea folosind pentru o clipă tonul ei obișnuit de iritare.

– Și ce-ai să faci, O'Malley? Ai să mă lovești cu cîrja?

Agasarea prefăcută nu reuși să-i ascundă îngrijorarea.

– Nu mă face. Stau ca pe ace.

– Mergi înapoi în pat, altfel te duc eu.

Îi arată drumul cu degetul.

– Natalie are dreptate, avem nevoie de tine să te însănătoșești grabnic și să te întorci la treabă. Individul ăla care-l imită pe Tom Hanks mă scoate din sărite.

Megan îi aruncă o privire.

– Parcă eu nu?

– Măcar tu ești un polițist bun, bombăni el. Și pot să te sărut cînd mă enervezi.

– Și lui Marty s-ar putea să-i placă chestia asta. L-ai întrebat?

– Foarte nostim. Haide, Megan, acum nu glumesc. Treci înapoi în pat.

Megan nu-i luă în seamă ordinul și continuă să se uite pe geam. Discuția despre serviciu nu făcea decît să-i producă rău pentru că devenea și mai conștientă de poziția ei ingrată. Teama o copleșea. Încerca să se auto-compătimească pentru faptul că va reuși să se descurce așa cum se descurcase și pînă acum în viață – de una singură.

Mitch nu dorea povara ei. Fusese destul de clar în ceea ce dorise din partea ei – o scurtă legătură, fără obligații și fără complicații. Ea acum devenise o complicație foarte mare.

Totuși tensiunea legată de un viitor nesigur se strînsese în ea, tremurînd ca un pumn încordat și nu fu în stare să-și oprească vorbele pe care le rosti.

– S-ar putea să nu mă mai întorc la treabă, spuse ea cu glas scăzut. Aici sau în altă parte. Poate chiar niciodată.

Îi privi imaginea reflectată în geam și-l văzu apropiindu-se. Îi mîngîie părul și-i puse mîna pe umăr.

– Hei, credeam că ești o dură, zise el. Nu-i totul pierdut pînă cînd nu se termină, O'Malley.

Ea îl privi prudentă.

– Știu despre mîna ta, iubito.

– Nu-mi spune „iubito“

El o cuprinse în brațe cu o infinită blîndețe. Își ținu respirația așteptînd ca ea să se sprijine de pieptul lui.

Megan își ținu și ea respirația luptîndu-se cu dorința de a-l lăsa să o îmbrățișeze, așteptînd ca dorința să dispară. Nu era un lucru inteligent să-și dorească așa ceva. Știuse asta dintotdeauna. „Stai pe picioarele tale singură, O'Malley. Fii stăpîină pe inima ta.“ Necazul era că nu se simțea destul de puternică ca să stea singură, iar inima era deja pierdută. Nu mai avea nimic de pierdut decît mîndria, dar și aceasta era zdrențuită și roasă.

Lacrimile îi umplură ochii, în ciuda efortului de a și le stăpîni. N-avea puterea de a-și pune platoșa și armura care îi apărașeră sufletul atît de sensibil timp îndelungat.

Simțea cum tot ce-și dorise și iubise vreodată i se scurgea printre degete ca niște fire de nisip lăsînd-o singură, fără nimic, fără nimeni. Fusese atîta timp singură și totuși o durea atît de tare acum.

Cuvintele ca și lacrimile sosiră printre suspine.

– Mi-e ... atît de... frică!

Se întoarse, își lipi obrazul de pieptul lui și plînsese. Mitch o ținu în brațe, șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare.

– Nu-i nimic, șopti el. Sînt aici lîngă tine, Megan. N-ai să fii singură.

Îi ridică bărbia în sus și privi în ochii ei mari și prevăzători care cunoscuseră prea multe dezamăgiri de-a lungul vieții. Mîna lui îi cuprinse chipul atît de delicat, de fragil și de frumos, încît i se tăie respirația.

În clipa aceea nu vedea ochiul vînat și buza spartă.

Ceea ce simți în piept în acel moment îl sperie de moarte.

– Vreau să-ți spun că te iubesc, Megan.

Înghiți cu greu nodul din gât și spuse din nou:

– Te iubesc.

– Ba nu, spuse ea făcînd un pas înapoi. Nu-i adevărat.

Mitch se încruntă.

– Ba da.

– Ba nu.

Clătină din cap și șchiopătînd se îndreptă către pat sprijinindu-se în cîrja al cărei capăt de cauciuc scîrțîia pe linoleum.

– Nu mă iubești. Ți-e milă doar de mine.

– Nu-mi spune tu mie ceea ce simt eu, O'Malley, se răsti el. Știu cînd sînt îndrăgostit de cineva și sînt îndrăgostit de tine. Nu mă întreba de ce. Ești cea mai încăpățînată și mai afurisită femeie pe care-am cunoscut-o vreodată. Așa am aflat că sînt îndrăgostit de tine.

Ridică un deget pentru a sublinia cele spuse.

– Dacă n-aș fi îndrăgostit de tine mi-aș dori să-ți pot suci gîtul.

– Ce romantic ești, spuse sec Megan ascunzîndu-și emoțiile în spatele sarcasmului. E o adevărată minune că femeile nu se aruncă la picioarele tale.

– Nu, a trebuit să aleg o femeie dispusă să-mi arunce oricînd ceva în cap.

– Norocul tău că sînt invalidă, mormăi ea, chinuindu-se să se urce în pat.

Mitch scoase o exclamație iritată strîngînd din dinți și veni lîngă ea.

– Dă-mi voie să te ajut.

– Ce să-ți spun!

El o cuprinse de mijloc și o ridică ca pe o păpușă.

– La naiba, Megan, n-ai să mori dacă ai să spui că ai nevoie de mine sau dacă ai să-mi spui cînd te doare ceva.

– Tu ești cel care-mi provoci durere, zise ea. Nu-mi

spune că mă iubești când nu-i adevărat. Nu sînt ceea ce-ți dorești sau ce vrei și știi foarte bine asta! Eu nu știu nimic despre cum e când iubești. Tot ce știu este cum să fiu polițist și cum să mă descurc singură. Așa că fă bine și pleacă de-aici!

El oftă adînc.

– Oh, Megan...

Ea își îngustă privirea văzîndu-i expresia feței.

– Să nu îndrăznești să-ți fie milă de mine, Mitch Holt. Și nu mă contrazice. Pleacă.

– Nu mi-e milă de tine, spuse el încet, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Te iubesc. Și Dumnezeu mi-e martor că te-am dorit din prima clipă cînd te-am văzut.

– Ei și? M-ai avut. Ar trebui să te bucuri de asta.

– Va trebui să-ți dărim bucățică cu bucățică în fiecare zi stîncă aceea pe care o porți pe umeri, nu-i așa? murmură el mai mult pentru sine. Nu pot să spun că e o plăcere deosebită. Mă calci pe nervi. Mă enervezi. Mă faci să simt că exist. Poate că nu asta este ceea ce credeam că-mi trebuie, dar am nevoie de așa ceva. Să simt din nou.

Îi atinse ușor obrazul.

– Aproape că t-ai pierdut, Megan. N-am de gînd să te părăsesc. Viețile noastre se pot schimba atît de iute. Într-o clipă, într-o fracțiune de secundă. E o prostie să lași norocul să treacă pe lîngă tine doar pentru că ești prea mîndru sau prea speriat. Șansa s-ar putea să nu mai apară niciodată după aceea.

O șansă în dragoste. În clipa de față o speranță mică ce licărea plină de promisiuni atîrna deasupra lor. O șansă pe care Megan și-o dorise toată viața ei însingurată. O îngrozea gîndul că s-ar putea să fie un simplu miraj ce-ar putea dispărea în clipa cînd ar întinde mîna spre ea. Dar dacă n-o făcea? Atunci ce-i mai rămînea?

– Haide, O'Malley, o îndemnă Mitch. Ce, ți-e frică?

– Nu mi-e teamă de tine, Holt, ripostă ea.

I se puse un nod în gît și se încruntă la el.

– Atunci dovedește-o, o provocă el, apropiindu-se,

trecîndu-i degetele prin păr și cuprinzîndu-i ceafa. Spune-mi că mă iubești.

Megan îi întîlni privirea de polițist dur cu ochii ce păreau să aibă o sută de ani. Ochi ce văzuseră prea multe. Ridică o mîină și-i atinse cu vîrfurile degetelor cicatricea din bărbie.

– Dacă ai să mă faci să sufăr o să-ți trag un șut în fund, inspectore.

Pe chipul lui Mitch se întipări un zîmbet șăgalnic.

– Bănuiesc că e ceva pe-aproape.

Se aplecă și o sărută pe obraz, inspirîndu-i parfumul părului și al pielii.

– Așa, deci știi că ai un principiu de a nu te încurca cu polițistii, O'Malley, îi murmură el la ureche. Dar crezi că te-ai putea căsători cu unul?

Megan își sprijini capul de pieptul lui și-i ascultă bătăile inimii în același ritm cu ale ei.

– Poate, șopti ea, zîmbind. Atîta vreme cît polițistul acela ești tu.

CAPITOLUL 41

ZIUA A TREISPREZECEA

22:04; – 8°C

Boog Newton stătea jos cu picioarele sprijinite de pervaz și cu spatele lipit de perete, scobindu-se în nas, și cu ochii ațintiți asupra televizorului. Niciodată nu pierdea știrile. Multe i se păreau a fi simple prostii, dar oricum nu le pierdea niciodată.

Devenise un tabiet. Iar faptul că Paige Price îl excita la culme era doar o plăcere în plus.

Reportajul cel mai important era conferința de presă în legătură cu răpirea aceea. Boog se simțea personal

implicat în acest caz după ceea ce se întâmplase cu Ollie. Ascultă atent cum inspectorul Holt nu le spuse practic nimic reportenilor.

– Te scarpini la creier, Boog? întrebă gardianul Browning, trecînd pe lîngă celule.

Acum își făcea rondul la fiecare sfert de oră și nu din două în două ore cum făcuse înainte, lucru care îl deranja teribil la cititul revistelor.

– Cară-te de-aici, scîrbosule, mîrîi Boog, trimițînd către Browning un rotocol de mucozități.

– Sfinte Sisoie!

Gardianul sări înapoi de parcă ar fi fost împușcat. Chipul i se strîmbă de dezgust.

– Ei, poftim! Doamne, nu ești sănătos!

leși repede pe ușă. Boog chicoti și se întoarse către televizor. Individul din celula alăturată se uita și el. Îți dădea fiori pe șira spinării așa cum stătea acolo toată ziua, fără să spună nimic niciodată și fără ca pe chipul lui să se înregistreze vreo schimbare. Boog îl surprinsese de mai multe ori privindu-l fix de parcă el ar fi fost un gîndac la microscop.

– Ascultă, de tine se vorbește aici, nu? Tu ești cel care l- a răpit pe puștiul lui Kirkwood. E o nebunie, declară Boog repezindu-și înainte bărbia osoasă. Tu ești nebun.

Garrett Wright nu spuse nimic.

– Hei, știi ce s-a întîmplat cu ultimul tip pe care l-au adus aici? Știi ce-a făcut? Și-a scos ochiul de sticlă din cap și s-a omorît cu el. Cred că era scrîntit la cap. Ori cine e-n stare să facă așa ceva trebuie să fie scrîntit.

Își strînse buzele și se scărpină în cap, gîndindu-se.

– Și tu trebuie să fii scrîntit, deduse el.

Pe chipul lui Wright se întipări un zîmbet ușor.

– Eu predau psihologia la Colegiul Harris.

Boog scoase o exclamație grosolană exprimîndu-și astfel un mod elocvent părerea lui despre profesori.

La televizor îi arătau pe polițiști și pe băieții de la laboratorul de criminalistică al agenției agîtîndu-se într-o

casă elegantă din cartierul Lakeside – unde locuia Wright. O femeie drăguță cu părul blond-cenușiu stătea în fața ușii plîngînd în hohote.

– la zi, i se adresă Boog lui Wright din nou. Ce-ai făcut cu puștiul? L-ai omorît sau ce?

Garrett Wright zîmbi în barbă.

– Sau ce.

ZIUA A PAISPREZECEA MIEZUL NOPTII – 11°C

Hannah se trezi brusc dintr-un somn agitat. Faptul că dormea singură îi ascuțise într-un fel simțurile și așa sensibilizate la maximum, făcînd-o să tresară la cel mai mic zgomot sau la cea mai simplă mișcare. Stătea în mijlocul patului privind la lumina lunii și la noaptea întunecată de ianuarie, ascultînd, așteptînd cu toți mușchii încordați. Nimic. Nu se auzi nici un sunet și nici o mișcare. În casă era liniște, afară era liniște. Chiar și vîntul ce bătuse neîncetat zile în șir, rece ca gheața, se potolise ca prin farmec în timp ce o zi se încheia și alta începea odată cu tic-tac-ul ceasornicului. 12:01.

O nouă zi. O altă zi căreia trebuia să-i facă față. Alte douăzeci și patru de ore prin care trebuia să treacă, încercînd să arate ca o persoană normală, asemănătoare cu ceea ce fusese înainte, de fapt o impoștare. Nimic din viața ei sau din propria-i personalitate nu mai funcționa normal. Va supraviețui și acestei zile și următoarei și tot așa mai departe pentru că așa trebuia pentru ea și pentru Lily... și pentru Josh.

„Este undeva la căldură... nu-i e teamă... știe că-l iubesc...”

Sări din pat chiar înainte de a deveni conștientă de sunetul auzit. Atinse covorul cu picioarele goale. Înșfăcă halatul vechi de catifea pe care Paul îl aruncase. Se auzi soneria. În miez de noapte - trecuseră de-acum zece minute după ora douăsprezece. Inima începu să-i bată

cu putere. Tot felul de posibilități începură să-i treacă iute ca fulgerul prin minte; poate era Paul care venise să-și ceară iertare, poate Mitch care-i aducea vești – bune, rele?

Aprinse lumina de pe verandă, strângându-și halatul în jurul trupului și apăsându-și bătăile inimii. Soneria se auzi din nou. Ea își lipi ochiul de vizor.

– Oh, Doamne Dumnezeule!

Rosti cuvintele într-o șoaptă sugrumată. Josh se afla în fața ușii așteptînd.

În clipa următoare Hannah se afla în genunchi pe betonul rece. Își cuprinse în brațe copilul. Îl strînse la piept din toate puterile, rostindu-i numele la nesfîrșit, plîngînd în hohote, mulțumindu-i lui Dumnezeu și acoperindu-l de sărutări pe Josh.

Nu simțea frigul și nici betonul tare sub genunchi. Simțea doar ușurare și bucurie și trupul copilului lipit de al ei. Simțea o ușurare atît de imensă, încît era îngrozită ca totul să nu fie decît un vis. Dar dacă era un vis știa că nu se va putea despărți de el. Va rămîne aici pe trepte strîngîndu-l la piept, simțindu-i căldura și respirîndu-i mirosul plăcut.

– Oh, Josh. Oh, Doamne, șopti ea tremurător simțînd pe buze gustul sărat al lacrimilor. Te iubesc. Te iubesc atît de mult. Te iubesc. Te iubesc.

Își trecu o mîină tremurătoare peste părul lui ciufulit și peste pijamaua în dungi cu care era îmbrăcat. Aceași pijama în care-l văzuse ea. Aceași pijama în care-l văzuse sau își imaginase Megan că-l văzuse, nefiind sigură dacă fusese realitate sau vis. Erau atîtea întrebări rămase încă fără răspuns. Toate îi trecură lui Hannah prin minte ca fulgerul. Dacă Garrett Wright fusese cel care-l răpise pe Josh, atunci cine-l adusese acasă?

Deschise ochii și privi în jur în noaptea argintată de lumina lunii. Nu se zărea nimeni. Nu era nici o mașină. Nici măcar vreo umbră în afară de cea a copacilor pe zăpada imaculată. Tot orașul dormea liniștit, în pace.

Josh se mișcă puțin în brațele ei și Hannah se trase

înapoi, revenind la realitate. O realitate atât de perfectă, un moment pe care-l visase atât de mult, născut din fragila rază de speranță pe care o purtase în inimă atîta vreme. Își recăpătase copilul. Va trebui să-l sune pe Mitch - și pe Paul... și pe părintele Tom. Va suna și la spital lăsîndu-i un mesaj lui Megan. Josh va trebui dus la spital pentru a fi examinat. Presa iar va veni pe capul ei...

– Puișor, cine te-a adus acasă? întrebă ea. Știi?

Se întoarse înapoi uitîndu-se la el. El clătină pur și simplu din cap, apoi o strînse de gît și-și lăsă capul pe umărul ei.

Hannah nu insistă. În clipa de față nu voia să se mai gîndească la nimic altceva decît la Josh. Fără întrebări legate de cine, cum sau ce. Numai Josh conta. Iar el era acum acasă în siguranță.

– Hai să mergem în casă, da? spuse ea cu glas blînd simțind din nou lacrimi fierbinți în ochi în timp ce Josh dădea din cap pe umărul ei.

Hannah îl ridică în brațe fără a-i mai simți greutatea și-l duse în sufragerie. Instinctul de medic și de mamă o făcu să-l inspecteze rapid din punct de vedere fizic. Mica vînătaie de pe obraz, cea pe care o văzuse în visul ei – începuse să se vindece. Era mai slab și mai palid, dar era întreg și voia să fie ținut în brațe. Hannah se conformă imediat. Îl dorea cu ea, lîngă ea, să-l simtă fizic aproape. Îl ținu în brațe și se așeză pe canapea, folosind telefonul portabil pentru a-l suna pe Mitch, apoi la biroul lui Paul. Mitch îi promise că vine în cîteva minute. La Paul răspunse robotul. Copleșită de emoția întoarcerii lui Josh nu mai simți nici un fel de iritare la gîndul că Paul nu era acolo; îi lăsă pur și simplu mesajul și închise.

– Nu contează, puișor.

Îl sărută în creștet pe Josh, strîngîndu-l din nou la piept și simțind un nou val de ușurare.

– Tot ceea ce contează este că ești acasă, în siguranță.

Clipi cu ochii în lacrimi privind la el. Adormise. Capul

îi căzuse în piept și respira adînc și liniștit. Genele lungi și dese i se odihneau pe obraji. „Îngerașul meu. Puișorul meu.“ Gîndurile îi erau la fel de familiare ca și chipul sprijinit la pieptul ei, gînduri pe care le avusese în minte dinainte de nașterea lui și în nenumăratele nopți de după, cînd se strecura la el în cameră privindu-l cum doarme. „Îngerașul meu, puișorul meu... atît de frumos, de desăvîrșit.“

Simți un junghi în inimă ce-i intină pentru o clipă bucuria. *Desăvîrșit*. Josh fusese întotdeauna un copil vesel, o adevărată fericire pentru ea. Cum va fi însă de-acum încolo? Prin ce trecuse oare?

Toate posibilitățile imaginabile o torturaseră în fiecare ceas cît lipsise de lîngă ea. Acum se strînseseră toate într-un colț al minții ca o haită de șacali.

Le alungă și încet se ridică, așezîndu-l cu grijă pe Josh pe canapea. Era întreg, teafăr și nevătămat. Îl sărută pe frunte, îl acoperi cu o pătură groasă și inhală adînc mirosul de șampon.

Voia să-i ridice mîneca și să vadă dacă avea vreun bandaj la încheietura brațului dar nu dorea să-l trezească. Și dorea ca el să se bucure de aceste cîteva clipe de liniște înainte de a trebui să fie consultat și să răspundă la întrebări.

Îi cuprinse mîna, atingîndu-i încheietura cu vîrfurile degetelor. Pulsul îi era regulat și normal. Nu numără bătăile, ci se mulțumi să se concentreze asupra a ceea ce reprezenta acest lucru - faptul că era în viață. Era lîngă ea. Acea parte a inimii ei ce dispăruse odată cu el se întorsese la locul ei și bătea în același ritm cu a lui.

– A spus ceva despre Wright? întrebă Mitch încet.

Stătea pe fotoliu cu coatele pe genunchi și cu haina deschisă. După telefonul lui Hannah sărise pur și simplu din pat într-o pereche de pantaloni și un pulover. Părul îi era zburlit în toate direcțiile.

Și-ar fi dorit să fi fost și Megan aici ca să-l ajute la aceste întrebări și să pună punct acestui caz la care

muncise atât de mult pentru a-l putea rezolva.

– Nu.

Hannah stătea jos, în fața canapelei pe care Josh dormea învelit cu pătura roșie. Îl atingea ușor din când în când, mîngîindu-i părul, spatele, mîinile, de parcă întreruperea contactului fizic ar fi distrus vraja, iar el ar fi putut dispărea din nou.

– N-a spus nimic. L-am întrebat dacă știe cine l-a adus acasă. A clătinat din cap în semn că nu știe.

– E în stare în șoc. S-ar putea să mai dureze...

Lăsă fraza neterminată, nedorind s-o ducă pînă la capăt. Multe din variantele posibile ce vor urma ar fi putut fi nefericite, iar pentru moment dorea s-o cruțe pe Hannah. Totuși datoria îi dicta să insiste. Trebuia urmată procedura legală și trebuiau puse întrebările necesare. Chiar și acum, în miez de noapte, oamenii lui băteau din ușă în ușă la casele din împrejurimi căutînd să afle dacă nu cumva cineva zărise ceva deosebit.

– Va trebui să-l ducem la spital în seara asta...

– Știu.

– Și va trebui să încerc să-l fac să-mi răspundă la niște întrebări. Dacă ne-ar putea spune ceva despre Wright...

Hannah își încordă degetele de pe mîna lui Josh; ridică ochii spre Mitch.

– Ce o să însemne asta? Garrett Wright e în închisoare acum, iar Josh a ajuns acasă. Ce influență va avea asta asupra acuzațiilor aduse împotriva lui?

– Nu știu. Multe depind de Josh și de ceea ce ne poate spune el. Dar chiar dacă nu ne va putea spune nimic folositor, avem totuși faptul că a fost identificat și analizele ADN-ului și ale petelor de sînge de pe cearșeaf. Dacă Wright își închipuie că va scăpa cu asta se înșeală amarnic. L-am prins, draga mea, spuse el fără ferm cu glasul scăzut, dar plin de siguranță. Am pus definitiv mîna pe el, e vinovat pînă la Dumnezeu și vom continua să cercetăm pînă cînd îi vom găsi și complicele. Apoi îl arestăm și pe acela.

Se ridică de pe scaun și-i întinse mîna lui Hannah pentru a o ajuta să se scoale de jos.

– Îți promit. Următorul joc al lui Garrett Wright se va desfășura în fața unei Curți cu juri. Prevăd că din partea justiției va primi un șut în fund.

– Sper.

Mitch o strînse de mînă îmbrățișînd-o.

– Așa va fi. Dar nu vreau ca tu să-ți faci griji din pricina asta. Singurul lucru la care trebuie să te gîndești acum este faptul că Josh este acasă. Asta e tot ce contează.

– Într-adevăr, asta-i singurul lucru care contează, aprobă ea privindu-și copilul adormit.

L-ar fi putut pierde pentru totdeauna, dispărut într-o lume a umbrelor în care dispăreau atît de mulți copii în fiecare an pentru a nu mai reapărea niciodată, lăsînd în urma lor doar întrebări fără răspuns și suferința celor care-i iubeau. Din motive cunoscute doar de mintea întuhecată a celui care-l răpise, lui Josh i se permisesse să se reîntoarcă din această lume a umbrelor. Asta era tot ceea ce conta. Adevărul, justiția, răzbunarea erau gînduri vagi și abstracte pentru Hannah. Întreaga lor lume fusese sfărîmată, viețile distruse irevocabil, dar Josh se întorsese acasă. Acesta era singurul lucru important.

Josh era din nou acasă. Viața putea începe din nou acum.

EPILOG

ÎNREGISTRARE DIN JURNAL ZIUA A TREISPREZECEA

*Ei cred că ne-au învins în propriul nostru joc.
Sărmani cu mintea-ngustă.
Orice maestru de șah știe că pentru a obține victoria
va trebui să accepte unele înfrîngerii mărunte.
S-ar putea să fi câștigat această rundă, dar
jocul nu s-a-ncheiat nici pe departe.
Ei cred că ne-au învins.
Noi zîmbim și spunem
Bine ați venit la Următorul Nivel.*

Sfîrșit